

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

GIFT OF

752
L
1823

Benny & Lewis
April 1876.

J. H. H. H.

Benjamin • Lewis

Sept 17 1876

Handwritten signature or scribble

ΟΜΗΡΟΥ 'ΙΛΙΑΣ.

THE
ILIAD OF HOMER,

FROM THE TEXT OF WOLF.

WITH ENGLISH NOTES.

EDITED

BY C. C. FELTON, A. M.,

COLLEGE PROFESSOR OF GREEK IN HARVARD UNIVERSITY.

BOSTON:

HILLIARD, GRAY, AND COMPANY.

CAMBRIDGE:

BROWN, SHATTUCK, AND CO.

1833.

Gift of Prof. R. C. Moody

Entered according to the Act of Congress, in the Year 1833,
by HILLIARD, GRAY, & Co.,
in the Clerk's Office of the District Court of the District of Massachusetts.

NO. 1111
APR 11 1833

CAMBRIDGE:
CHARLES FOLSOM,
PRINTER TO THE UNIVERSITY.

PA4019
A2
1833
MAIN

P R E F A C E .

THE text of this edition of the Iliad is an exact reprint of the Leipzig edition, published by Tauchnitz in 1829. It has been thought better to select some approved text and follow it faithfully, than to attempt a revision, which cannot be executed with the same advantages in this country as in Europe. The emendations of Wolf have met with general approbation, and it has appeared expedient to adopt the most *correctly* printed edition of his text, which is believed to be that just mentioned. It was published in Leipzig after a most severe revision. A reward was offered for the detection of every error, and a text comparatively immaculate was thus obtained, which is here presented, in our reprint. The utmost pains have been taken to insure its typographical correctness.

In the preparation of the notes, I have been guided by my recollections as an instructor, and have selected those passages for comment which have appeared to me, from several years' experience in the class-room, most to require it. I have consulted freely some of the best commentators, particularly Heyne and Trollope. The notes, it will be perceived, are designed partly to explain the most difficult phrases, allusions, and constructions, and partly to call the attention of the reader to the intrinsic poetical beauties of

the *Iliad*. My wish has been to lead the young student to read the poem, not in the spirit of a school-boy conning a dull lesson to be “construed” and “parsed” and forgotten when the hour of recitation is at an end, but in the delightful consciousness that he is employing his mind upon one of the noblest monuments of the genius of man. Whatever his conclusions may be, as to the merits of particular passages, if any remarks of mine should chance to excite his attention to the real character of the poem, and to promote a habit of analytical criticism, whether his opinions agree with my own or not, the object which I have proposed to myself will be accomplished. A faithful use of the Grammar and Lexicon is, of course, of primary importance; nor can the habit of constant and careful verbal analysis be too strongly inculcated.

The Illustrations of Mr. Flaxman are not so generally known in this country as they ought to be. No modern sculptor, according to the opinions of the best judges, has imbibed more thoroughly the spirit of grace and beauty which belongs preëminently to ancient art. His mind may be said to have been cast in a Grecian mould; he had the same intuitive perception of the beautiful, the same love of simplicity, the same power, which belonged to that intellectual people, of embodying in perfect forms, the ideal creations of genius. He spent seven years in studying the remains of antiquity at Rome; and no man was ever more fitted by nature and education to revive and reproduce the elegant simplicity of the works of the ancients. His Illustrations of Homer, designed originally for bas-reliefs, were welcomed, on their appearance, by the applause of all Europe. They have been repeatedly published in England, France, Germany, and Italy, and have taken, by universal consent, a place among the happiest modern representations of the spirit of the antique. They hold the same rank in art that Goethe's *Iphigenie* holds in literature. The republication of these

Illustrations, it is believed, will be an acceptable service to the readers of Homer, executed as they are in the purest Grecian style. As a general remark, it may be observed, that the Art and Literature of the ancients shed light upon each other to a degree unknown in modern times. There was a peculiar connexion between them; they were different developements of the same ideas of the beautiful. The sculptor borrowed his theme from the poet; the poet was influenced in turn by the sculptor; both were in some measure controlled by the architect; while all wrought under the animating impulse of the most delightful country and climate, where every breeze seemed to bear on its wings the choicest inspiration of poetry. It appears necessary, therefore, to look beyond the mere words of ancient literature, if we would understand it in a liberal way; and to see how the same spirit, which breathes from the poet's page, was embodied in the works of the artist. To promote this kind of study among the young readers of Homer, this edition of the *Iliad* is accompanied by the truly Grecian Illustrations of Flaxman. Mr. Andrews has executed the engraving with a skill and fidelity to the original, highly honorable to his taste and talents as an artist.

The Homeric question, as it is called, cannot be discussed in this place. The reader who is curious to look into this very interesting subject, will do well to consult the learned *Prolegomena* of Wolf, and the writings of Heyne. Happily, a decision on this much contested matter is not necessary to the most complete enjoyment of the poetical excellences of the *Iliad*. For my own part, I prefer to consider it as we have received it from the ancient editors, as one poem, the work of one author, and that author Homer, the first and greatest of minstrels. As I understand the *Iliad*, there is a unity of plan, a harmony of parts, a consistency among the different situations of the same character, which mark it as the production of one mind; but of a mind as versatile

as the forms of nature, the aspects of life, and the combinations of powers, propensities, and passions in man are various. Some of the chief personages in the Iliad show themselves but imperfectly, unless all the situations in which they are placed throughout the poem be taken into consideration. Achilles, for example, in the first book, exhibits only the ungovernable impetuosity of his temper, and justifies the character given of him by Horace :

Impiger, iracundus, inexorabilis, acer.

But in the interview with the ambassadors sent by Agamemnon to his tent, he shows himself courteous, hospitable, and eloquent. After the death of Patroclus, the higher qualities of his character, his strong affections, his heroic virtues are magnificently developed. This circumstance seems to show, that the poet, making his heroes display themselves by their actions, intended that an entire character should be judged by taking into view the whole series of events comprehended in the poem. The same observation will apply to other personages of the Iliad.

The historical facts, which form the basis of the poem, are few, and may be concisely stated. The immediate cause of the Trojan war was the abduction of the beautiful Helen from Sparta, by Alexander, or Paris, son of Priam, the king of Troy. The early people of Western Asia and of Greece appear to have sprung from the same origin, and probably spoke the same language. Their manners, customs, and mythology, according to Homer and Herodotus, were nearly alike. Before the Trojan war, piratical expeditions from Greece to Asia, and from Asia to Greece, were the common enterprises of the adventurous spirits of the age, who carried off men, women, children, and cattle. It also grew into a fashion for the leaders to seize upon beautiful women of high rank, the carrying off of whom was a matter of pride and triumph to the successful marauder. Herodotus in

his First Book mentions several instances. In consequence of this state of things, Tyndarus, king of Sparta, required of the chieftains, who sought his daughter in marriage, to bind themselves beforehand that they would unite to restore her, should she be stolen in this manner from the husband of her choice. She was married to Menelaus. Shortly after this event, Paris, who appears to have been a kind of piratical dandy, visited Sparta, and was hospitably entertained by Menelaus, whom he contrived to rob of his beautiful wife, and a large amount of treasure. The chieftains of the different states were now called upon to fulfill their promise, and a large armament was assembled at Aulis, under the command of the two brothers, Agamemnon and Menelaus. The numbers furnished by the respective chiefs, are given in the famous catalogue.

The state of society and character of the age must be kept in mind by the reader of Homer. Though raised considerably above barbarism, the marks of primitive simplicity were still discernible. Communities were governed by hereditary chieftains, whose powers were not defined with much precision, but depended in a great measure on the personal qualities of the individual. These chieftains were in general distinguished by strength and prowess, and were expected to lead their subjects in expeditions for plunder and in battle. They are variously styled in Homer, *kings, chiefs, leaders, and shepherds of the people*. In this great enterprise they were doubtless animated, not so much by the desire of avenging the insulted honor of Menelaus, as by the hope of returning laden with the rich spoils of Asia; for Troy, according to several intimations in the Iliad, was at this period in a highly prosperous condition, and the customs of war sanctioned the merciless sacking of cities and the selling of captives into slavery.

The Grecian forces, brought together in this manner, and entertaining these expectations, sailed for the Troad. The

war was prosecuted with various success, on the plain of Troy, for nine years ; during which many neighbouring cities were plundered, and their inhabitants killed or sold. In the tenth year the city was taken and laid in ruins. Such is a sketch of the ground-plan on which the divine genius of Homer raised the magnificent superstructure of the *Iliad*. I have thought it necessary to state thus much, with a view to the clear understanding of merely the poetical character of Homer. Much entertainment and instruction may be found in the farther investigation of these points, by such as wish to become learned in the early history of Greece.

The splendor of the Homeric dialect is worthy of the greatest admiration. There is a certain point in the progress of every people, when their language is most fitted for poetical composition. It is when they have risen above the state of barbarism to a condition of refinement, yet uncorrupted by luxury, and before the intellectual powers have been given much to speculative philosophy. Then the rudeness of language is worn away, but the words are still used in their primitive meanings. They are like coins, lately from the mint, with the impressions unworn by long and various use in the manifold business of life. The numerous secondary meanings which the ever-increasing intricacy of the social relations, and the new views and abstract ideas of science, impart to words, sometimes to the concealment of their original senses, have not yet confused or effaced the impressions. Such was the condition of our own noble language in the time of Elizabeth. The words of Shakspeare and Massinger have a truth to nature, a clearness and graphic power, a simplicity, force, and freshness, which few subsequent writers have been able to rival. Such was the condition of the Greek language in the age of Homer. Formed under the genial influences of a serene and beautiful heaven, amidst the most varied and lovely scenery in nature, and by a people of a peculiarly delicate organi-

zation, of the keenest susceptibility to beauty, and of the most creative imagination, the language had attained a descriptive force, a copiousness, and harmony, which made it a fit instrument to express the immortal conceptions of poetry. Its resources were inexhaustible. For every mood of mind, every affection of the heart, every aspect of nature, it had an appropriate expression, and the most delicate imagery. Its words and sentences are pictures; in such living forms do they bring the thing described before the reader's eye. The metrical harmony of the Iliad has never been equalled. The verse flows along freely and majestically, more like the great courses of Nature, than any invention of man.

Thus the author of the Iliad enjoyed very great advantages for the poetical handling of his subject; and his genius was on a level with his situation. We should not expect in the work of an early poet, the various humors and characters which grow out of modern society; but we shall find in Homer a wonderful power in the delineation of such characters as belong to the heroic age. The various personages of the Iliad come bodily before us; we see them act, we hear them speak; but we neither see nor hear the mighty conjuror who has summoned them around us. Every hero bears himself throughout consistently. There is no confusion, no contradiction, no indistinctness. The voyage, the council, the battle-field, the storm, are all described with equal power, truth, and knowledge. The hospitable entertainment, the eloquent debate, the warmth of friendship, the love of country, and the happiness of domestic life, are depicted with a warmth of coloring which shows the familiarity and fondness of one who has known them all. The speeches of the ambassadors in the tent of Achilles, the lament of Agamemnon over his wounded brother, the interview between Hector and Andromache, the visit of Priam to the Grecian camp, the short but most animating harangue

of Achilles urging the Greeks to immediate battle after the reconciliation, with numberless others, display the transcendent genius and consummate knowledge of the poet. It has been well remarked, that Homer's vivid conception of human affections seems to have unfolded to him, in a striking manner, those truths in relation to the human soul, which are so necessary to satisfy its innate aspirations; and to illustrate this idea, the following words of Achilles are referred to: (xxii. 389, 390.)

*Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο,
 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κίχδι φίλου μνημόσομ' ἱταίρου.*

“For though they do forget the dead in Hades,
 Yet, even there, will I remember my companion.”

It is true that a future life was believed in as an article of poetical faith; yet many passages in Homer show how imperfect and uncertain were the ideas of the age on this subject. But here the poet is setting forth the grief of Achilles for the death of his beloved companion and friend. In the ardor of his imagination, under the strong inspiration of the moment, his genius, forgetting the dim traditions and idle fancies which gave the heart no cheering hope, suddenly opens to the delightful vision of a future and conscious existence, in which the friendships formed on earth shall be remembered and renewed. According to this fine criticism, the passage at once shows how the belief in a life to come suits the wants of the human heart, and how deeply the poet was able to go into the nature of man. I mention this as one of many points of view from which the intelligent reader of Homer may examine his works, and as one of many interesting reflections which will occur to an attentive mind.

I have briefly referred to the peculiarities of the country and the state of society in which the Iliad was produced. These must be kept steadily in view, if we would form a just estimate of Homer. I will remark, in addition, that books of

travels in Greece and Asia Minor afford the most valuable assistance in clearing up obscure passages, and particularly in throwing light upon descriptions of natural scenery. There has not been sufficient attention given to this kind of illustration, by commentators on the ancient classics. I am persuaded that a man of classical taste, who should make a careful survey of Greece, and study her present language, superstitions, customs, traditions, and antiquities, with this single object in view, would do more to illustrate the beauties of her ancient literature, remove uncertainties, and restore the half-lost impressions of some of her choicest gems, than the acutest mind could do by the researches of the closet, aided by the most critical erudition. Mr. Wood's delightful "Essay on the Original Genius of Homer" is a fine example of this kind of illustration, from which I beg leave to quote the following remarks upon a passage in Iliad ix :

Ὡς δ' ἄνιμ' αἰεὶ δύο πόντον ὀρίντο ἰχθυόεντα,
 Βορέης καὶ Ζέφυρος, τῶτε Θρηάκηδιν ἄητον,
 Ἑλδόντ' ἱεραπίνης · ἄμυδις δέ τι κῦμα πειλαιὸν
 Κορδύνεται · πολλὸν δὲ παρὲξ ἄλλα φῦκος ἰχθυαν ·
 Ὡς ἰδαίζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.

Which Pope has thus translated :

"As, from its cloudy dungeon issuing forth,
 A double tempest of the West and North
 Swells o'er the sea from Thracia's frozen shore,
 Heaps waves on waves, and bids th' Ægean roar ;
 This way and that, the boiling deeps are tost ;
 Such various passions urged the troubled host."

"The poet's purpose, which was to paint the struggle of wavering indecision in the people, distracted between a sense of honor and of danger, and alternately resolving to fly or to stay, is, no doubt, completely satisfied in the general image, which he makes use of. But though his meaning went no farther, I am not less of opinion, that upon this occasion, his imagination suggested to him a storm, which

of Achilles urging the Greeks to immediate battle after the reconciliation, with numberless others, display the transcendent genius and consummate knowledge of the poet. It has been well remarked, that Homer's vivid conception of human affections seems to have unfolded to him, in a striking manner, those truths in relation to the human soul, which are so necessary to satisfy its innate aspirations; and to illustrate this idea, the following words of Achilles are referred to: (xxii. 389, 390.)

*Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο,
 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κτεῖθε φίλου μεμνήσομ' ἱταίρου.*

“For though they do forget the dead in Hades,
 Yet, even there, will I remember my companion.”

It is true that a future life was believed in as an article of poetical faith; yet many passages in Homer show how imperfect and uncertain were the ideas of the age on this subject. But here the poet is setting forth the grief of Achilles for the death of his beloved companion and friend. In the ardor of his imagination, under the strong inspiration of the moment, his genius, forgetting the dim traditions and idle fancies which gave the heart no cheering hope, suddenly opens to the delightful vision of a future and conscious existence, in which the friendships formed on earth shall be remembered and renewed. According to this fine criticism, the passage at once shows how the belief in a life to come suits the wants of the human heart, and how deeply the poet was able to go into the nature of man. I mention this as one of many points of view from which the intelligent reader of Homer may examine his works, and as one of many interesting reflections which will occur to an attentive mind.

I have briefly referred to the peculiarities of the country and the state of society in which the Iliad was produced. These must be kept steadily in view, if we would form a just estimate of Homer. I will remark, in addition, that books of

travels in Greece and Asia Minor afford the most valuable assistance in clearing up obscure passages, and particularly in throwing light upon descriptions of natural scenery. There has not been sufficient attention given to this kind of illustration, by commentators on the ancient classics. I am persuaded that a man of classical taste, who should make a careful survey of Greece, and study her present language, superstitions, customs, traditions, and antiquities, with this single object in view, would do more to illustrate the beauties of her ancient literature, remove uncertainties, and restore the half-lost impressions of some of her choicest gems, than the acutest mind could do by the researches of the closet, aided by the most critical erudition. Mr. Wood's delightful "Essay on the Original Genius of Homer" is a fine example of this kind of illustration, from which I beg leave to quote the following remarks upon a passage in Iliad ix :

Ὡς δ' ἄνιμοι δύο πόντον ὀρίνιστον ἰχθυόιντα,
 Βορέης καὶ Ζέφυρος, τῶτι Θρηνηδὶν ἄητον,
 Ἐλδόντ' ἱξαπίνης· ἄμυδις δέ τι κῦμα κελαινὸν
 Κορδύνεται· πολλὸν δὲ παρὶξ ἄλα φῦκος ἴχθυαν·
 Ὡς ἰδαίζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.

Which Pope has thus translated :

"As, from its cloudy dungeon issuing forth,
 A double tempest of the West and North
 Swells o'er the sea from Thracia's frozen shore,
 Heaps waves on waves, and bids th' Ægean roar ;
 This way and that, the boiling deeps are tost ;
 Such various passions urged the troubled host."

"The poet's purpose, which was to paint the struggle of wavering indecision in the people, distracted between a sense of honor and of danger, and alternately resolving to fly or to stay, is, no doubt, completely satisfied in the general image, which he makes use of. But though his meaning went no farther, I am not less of opinion, that upon this occasion, his imagination suggested to him a storm, which

he had seen: and having myself had more than once an opportunity of observing from the coast of Ionia the truth of this picture in every circumstance, I cannot help giving it as an instance of the poet's constant original manner of composition, which faithfully (though perhaps in this case inadvertently) recalls the images, that a particular striking appearance of Nature had strongly impressed upon his youthful fancy, retaining the same local associations, which accompanied his first warm conception of them.

"But lest my testimony, as an eye-witness of the exact correspondence of this copy to the original, from which I suppose it taken, should not be satisfactory; I would propose a test of this matter, upon which every reader will be enabled to form his own judgment. Suppose a painter to undertake this subject from Homer, he will find each object not only clearly expressed, though within the compass of four hexameters; but its particular place on the canvas distinctly marked, and the disposition, as well as perspective, of the whole ascertained, with a precision of outline, from which it is impossible to depart. The Thracian mountains must form the back ground, thence the tempest is to burst on the Ægean sea, which has its proper stormy coloring; while the Ionian shore covered with sea-wreck, by a succession of waves breaking on its beach, will make the foreground, where the poet views, admires, and describes the whole." Wood's Essay, pp. 24, 25.

In the preceding remarks, several topics have been touched upon, which perhaps ought to be discussed at greater length. But as my chief object has been to call the young reader's attention to some of the leading views in the criticism of Homer, these observations may as well be brought to a close.

C. C. F.

Cambridge, Massachusetts,
May, 1833.

THE
ILIAD OF HOMER.

ΙΔΙΔΔΟΣ Δ.

Rogatur ab initio Musa, ut cantum præcipiat de cladibus ad
 Ilium, Achille iram consequutis (1-7). Venit in concionem
 Achivorum Chryses, sacerdos Apollinis, filiam suam redemptu-
 rus, bello nuper captam, et honoris causâ datam Agamemnoni
 (8-21). Illo cum ignominiâ repulso, funestam luem Apollo
 per exercitum spargit (22-52). Habet concionem Achilles ob
 placandum deum, in quâ Calchas vates calamitate eos levatum
 iri reducendâ Chryseide censet, auctore imprimis Achille
 (53-129). Ita irritatus Agamemnon atrocia jurgia nectit cum
 Achille; et Chryseæ quidem filiam reddere non recusat, sed
 illi, quod præmium virtutis retulerat, Briseidem eripit, quam-
 vis obnitente Nestore (130-311 et 318-347). Hac incensus
 injuriâ statuit acer juvenis se cum Myrmidonibus a belli soci-
 etate sejungere: quod propositum a matre ejus Thetide con-
 firmatur, quæ et supplicanti ultionem promittit (348-427).
 Interea publice lustratur exercitus, et sacra fiunt Apollini
 (312-317): tum Chryseis domum reducitur unâ cum hostiis
 piacularibus, quibus mactatis scelus expiatur (428-487).
 Thetidi jam Olympum adeunti Jupiter occulte annuit, vic-
 tores in præliis fore Trojanos, donec Achilli ab Achivis satis-
 factum fuerit (488-533). Junonem, infestam Trojanis, pun-
 gunt hæc clandestina consilia; inde rixatur cum Jove super
 cænam (534-567). Eâ re contristatur omnis consessus
 deorum, quos tandem ad hilaritatem reducit Vulcanus
 (568-611).

ε 5 .

ης,
 ηκεν,
 χρεν
 εν
 βουλή —

μιλλεύς.
 μάχεσθαι ;
 χολωθείς,

10 Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακὴν, ὀλέγοντο δὲ λαοί,
 Οὐνεκα τὸν Χρύσην ἤϊλμεν ἀρητῆρα

- Ἀτρεΐδης· ὃ γὰρ ἔλθε θεῶας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Λυσόμενός τε θυγάτρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 15 Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.
 Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι ἔϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Τρῆϊν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὐ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι.
 20 Παῖδα δ' ἐμοὶ λῦσαι τε φίλην, τά τ' ἄποινα δέχεσθαι,
 Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἄγλαα δέχθαι ἄποινα.
 Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ,
 25 Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 Μῆ σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω,
 Ἡ νῦν δηθύνοντ', ἥ ὕστερον αὐτίς ἰόντα!
 Μῆ νύ τοι οὐ χραίσμη σκήπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
 Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν
 30 Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόθι πάτρης,
 Ἰστὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν.
 Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νῆαι!
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπείθετο μῦθῳ.
 Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
 35 Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κίων ἡρᾶθ' ὁ γεγραυρὸς
 Ἀπόλλωνι ἱνακτι, τὸν ἡὔκομος τέκε Αἰητῷ.
 Κλυθί μεν, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἱφί ἀνάσσεις,
 Σμινθεῦ! εἵποτε τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
 40 Ἡ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πύονα μηρί' ἔκηα
 Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνην ἐέλδωρ.
 Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρήνων, χωόμενος κῆρ,
 45 Τόξ' ὥμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην.
 Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἷστοι ἐπ' ὤμων χωόμενοι,
 Αὐτοῦ κινηθέντος· ὃ δ' ἦϊε νυκτὶ εἰκώς.
 Ἔξει' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκεν.
 Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένητ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
 50 Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύνας ἀργούς·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἔχεπευκὲς ἐφίεις,
 Βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί.
 Ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὦχετο κῆλα θεοῖο.
 Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.

- 55 Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὄρατο.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οὔω
 60 Ἀψ' ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν,
 Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾶ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοὺς.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν, ἣ ἱερῆα,
 Ἥ καὶ ὄνειροπόλον — καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν —
 65 Ὃς κ' εἴποι, ὅ,τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Εἴτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἐκατόμβης·
 Αἶ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
 Βούλεται ἀντιάσας, ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
 Ἦτοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
 70 Ὃς ἦδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα,
 Καὶ νήεσσ' ἠγήσατ' Ἀχαιῶν Ἵλιον εἰσῶ,
 Ἦν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ω Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, Διὶ φίλε, μυθήσασθαι
 75 Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἐκατηβέλεταο ἄνακτος.
 Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μοι ὁμοσσον,
 Ἥ μὲν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
 Ἥ γὰρ οἶομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὅς μέγα πάντων
 Ἀργείων κρατέει, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
 80 Κρεῖσσων γὰρ βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ·
 Εἵπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
 Ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὅφρα τελέσῃ,
 Ἐν στήθεσσι δόδοι· σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 85 Θαρσύνεαι μάλα, εἰπέ θεοπρόπιον ἔτι οἶσθα!
 Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ἥτε σύ, Κάλχαν,
 Εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
 Οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
 Σοὶ κοίλῃς παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει,
 90 Συμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἵπης,
 Ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.
 Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ἠΰδα μάντις ἀμύμων·
 Οὔτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἐκατόμβης,
 Ἀλλ' ἔνεκ' ἀρητῆρος ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων,
 95 Οὐδ' ἀπέλυσε θυγαῖτρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα.
 Τούνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἐκηβόλος, ἧδ' ἔτι δώσει·
 Οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας Κῆρας ἀφείξει,

- Πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἐλικώπιδα κούρην
 Ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 100 Ἐς Χρῦσιν· τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν.
 Ἴτιοι ὃγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Ἥρως Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἀχνύμενός· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
 Πίμπλαντ', ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἵκτην.
 105 Κάλχαντα πρῶτιστα κάκ' ὀυσόμενος προσέειπεν·
 Μάντι κακῶν, οὐ πώποτε μοι τὸ κρήγυον εἶπες!
 Αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
 Ἔσθλόν δ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος, οὔτ' ἐτέλεσσας·
 Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις,
 110 Ὡς δὴ τοῦδ' ἔνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
 Οὐνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσήϊδος ἀγλά' ἀποινα
 Οὐκ ἔθελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
 Οἴκοι ἔχιν. καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
 Κουριδίης ἀλόχου· ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐστὶ χειρῶν,
 115 Οὐδέμας, οὔδ' ἐφυῖν, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον·
 Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσας, ὄφρα μὴ οἶος
 Ἀργείων ἀγέραςτος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
 120 Λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κίδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων!
 Πῶς γὰρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
 Οὐδ' ἔτι που ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλά·
 125 Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξ ἐπράθομεν, τὰ δέδασται,
 Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῶν πρίεις· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἑξαλαπάξαι.
 130 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Μὴ δ' οὕτως, ἀγαθὸς περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Κλέπτε νόῳ! ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με κείσεις.
 Ἢ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὐτως
 Ἥσθαι δευόμενον, κέλεαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;
 135 Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
 Ἀρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται—
 Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι·
 Ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος
 Ἄξω ἐλὼν· ὃ δέ κεν κεχολώσεται, ὃν κεν ἴκωμαι.
 140 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὐτίς.

- Νῦν δ', ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα δῖαν,
 Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἐς δ' ἐκατόμβην
 Θείομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσήϊδα καλλιπάρηον
 1. Βήσομεν· εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουλευφόρος ἔστω,
 145 Ἡ Αἴας, ἥ Ἰδομενεύς, ἥ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἡὲ σὺ, Πηλεΐδῃ, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
 Ὅφρ' ἡμῖν ἑκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 ὦ μοι, ἀναιδείην ἐπχειμένη, κερδαλεόφρον!
 150 Πῶς τίς τοι πρόφρων ἐπείσιν πείθεται Ἀχαιῶν,
 Ἡ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἥ ἀνδράσιν ἱφί μάχεσθαι;
 Οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἤλυθον αἰχμητῶν
 Δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὔτι μοι αἵτιοί εἰσιν.
 Οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βούς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,
 155 Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι, βωτιανείρῃ,
 Καρπὸν ἐδηλήσαντ'· ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ
 Οὐρεὰ τε σκιοέοντα, θάλασσα τε ἠχήεσσα·
 Ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδὲς, ἅμ' ἐσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρης,
 Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε, κυνῶπα!
 160 Πρὸς Τρώων — τῶν οὔτι μετατρέπη, οὐδ' ἀλεγίζεις·
 Καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
 ὦ ἐπὶ πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι υἷες Ἀχαιῶν.
 Οὐ μὲν σοί ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅππότε Ἀχαιοὶ
 Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον πτολίεθρον·
 165 Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαἶκος πολέμοιο
 Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'· ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἵκηται,
 Σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 Ἔρχομαι ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων.
 Νῦν δ' εἶμι Φθίηνδ', ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
 170 Οἴκαδ' ἔμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' οἶω
 Ἐνθάδ', ἄτιμος ἔων, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύζειν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσεται! οὐδέ σ' ἔγωγε
 Λίσσομαι εἶνεκ' ἐμεῖο μένειν· πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
 175 Οἳ κέ με τιμῇσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεὺς.
 Ἐχθιστος δέ μοι ἔσσι Διοτρεφῶν βασιλῆων·
 Αἰεὶ γάρ τοι ἕρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
 Εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεὸς που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
 Οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆφ' καὶ σοῖς ἐτάροισιν,
 180 Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε! σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
 Οὐδ' ὄθρομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε·
 Ὡς ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσήϊδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηϊ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν

- Οὔτε λόχονδ' ἵεναι σὺν ἀριστέεσσιν Ἀχαιῶν
 Τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κῆρ εἶδεται εἶναι.
 Ἡ πολὺ λωϊὸν ἔστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 230 Δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἶπη.
 Δημοβόρος βασιλεύς! ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
 Ἡ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο!
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 Ναὶ μὰ τὸδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὐποτε φύλλα καὶ ὄζουρ
 235 Φύκει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
 Οὐδ' ἀναθλήσει· περὶ γάρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλειπεν
 Φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὐτέ μιν εἴδες Ἀχαιῶν
 Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἷτε θέμιστας
 Πρὸς Διὸς εἰρύεται· ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος·
 240 Ἡ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται νῆας Ἀχαιῶν
 Σύνπαντας· τοῖς δ' οὔτι δυνήσεται ἀχνύμενός περ
 Χραιομεῖν, εὐτ' ἄν πολλοὶ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνιοι·
 Θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις,
 Χωόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.
 245 Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,
 Χρυσείῃς ἥλοισι πεπαρμένον, ἔξετο δ' αὐτός·
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε. τοῖσι δὲ Νέστωρ
 Ἠδυκπῆς ἀφόρουσε, λιγύς Πυλίων ἀγορητής,
 Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέειν αὐδή —
 250 Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερῶπων ἀνθρώπων
 Ἐφθίαθ', οἳ οἱ πρόσθεν ἄμψ' τράφεν ἦδ' ἐγένοντο
 Ἐν Πύλῳ ἡγαθέῃ, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσαν —
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 255 Ἡ κεν γηθήσαι Πριάμος, Πριάμοιό τε παῖδες,
 Ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροῖατα θυμῷ,
 Εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοῖατο μαρναμένοισιν,
 Οἳ περὶ μὲν βουλήν Δαναῶν, περὶ δ' ἔστι μάχεσθαι.
 Ἄλλὰ πλῖθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἑστὸν ἐμεῖο.
 260 Ἦδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοισιν, ἥπερ ὑμῖν,
 Ἀνδράσιν ὠμίλησα, καὶ οὐποτε μ' οἷγ' ἀθέριζον.
 Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
 Οἷον Πειρίθοσόν τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
 Καινέα τ', Ἐξάδιόν τε καὶ ἀντιθεὸν Πολύφημον.
 265 [Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.]
 Κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
 Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,
 Φηρσὶν ὄρεσκόοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπύλεσαν.
 Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον, ἐκ Πύλου ἔλθων,

- 710 Τηλόθεν ἐξ ἀπίνης γαίης· καλίσαντο γὰρ αὐτοί·
 Καὶ μαχόμεν κατ' ἑμ' αὐτὸν ἔγω· κείνοισι δ' ἂν οὔτις
 Τῶν, οἳ νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχίοιτο.
 Καὶ μὲν μεν βουλίαν ξύνιον, πείθοιτό τε μύθοι.
 Ἀλλὰ πείθεσθε καὶ ὑμεῖς· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
 715 Μῆτε σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἴων, ἀποαίρειο κούρην,
 Ἀλλ' ἴα, ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἱὲς Ἀχαιῶν·
 Μῆτε σὺ, Πηλεΐδῃ, ἔθειλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
 Ἀντιβίῃν· ἐπεὶ οὐποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
 Σχηπτιούχου βασιλεύς, ὅτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 720 Εἴ δέ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γαίνατο μήτηρ,
 Ἀλλ' ὄγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλείονεσσιν ἀνάσσει.
 Αἰρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦε τέον μένος· ἀντάρ ἔγωγε
 Λίσσομαι, Ἀχιλλῆϊ μεθίμεν χόλον, ὅς μίγα πᾶσιν
 Ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πίλεται πολέμοιο κακοῖο.
 725 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
 Πάντων μὲν κρατεῖεν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
 Πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἃ τιν' οὐ πείσασθαι οἶα.
 730 Εἴ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἰόντες,
 Τυῖνκά οἱ προαΐουσιν ὀνειδέα μυθήσασθαι,
 Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς·
 ὦ δειλὸς τε καὶ οὔτιδανός καλεοίμην,
 πᾶν ἔργον ὑπέχομαι, ὅ,τι κεν εἴ τις·
 ἦ ταῦτ' ἐπιτέλλαιο, μὴ γὰρ ἔμοιγε
 οὐ γὰρ ἔγωγε· ἔτι σοι πείσασθαι οἶα.
 οἱ ἔριω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βιάλλαιο ὄϊσιν·
 οὔτοι ἔγωγε μαχίσσομαι εἴτε καὶ κούρης,
 οὔτε τῃ ἄλλῃ, ἐπεὶ μ' ἀφείλεθ' ἔτι δόντας·
 ἄλλων, ἃ μοί ἐστι θεῶν παρὰ νῆϊ μελαίνῃ,
 ἂν τι φέροις ἀνελὼν αἰκοντος ἐμῆο.
 εἰ μὲν, πείσῃσαι, ἵνα γνῶωσι καὶ οἶδε·
 αἶμα κελαινὸν ἔρωήσι περὶ δουρὶ
 ἐγ' ἀντιβίοισι μαχησαμένω ἐπείεσσιν,
 λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας ἔϊσας
 ἱε Μενοιτιάδῃ καὶ οἷς ἑτάροισιν·
 δ' ἄρα νῆα θεῶν ἄλαδε προέρυσσιν,
 τας ἔκρινεν εἰλκυσιν, ἐς δ' ἑκατόμβην
 ἰ· ἀνὰ δὲ Χρυσήϊδα καλλιπάρῃον
 ὦν· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 ὦ ἔπειτ' ἀναβάντις ἐπέπλεον ὕγρὰ κέλευθα·

- Λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
 Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον·
 15 Ἐρδον δ' Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἐκατόμβας
 Ταύρων ἦδ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτοιο·
 Κνίσση δ' οὐρανὸν ἵκεν, ἐλισσόμενη περὶ καπνῶ.
 Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
 Ἀῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλλῆϊ.
 20 Ἄλλ' ὅγε Ταλθύβιόν τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπεν,
 Τῷ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηνῶ θεράποντες·
 Ἐρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος·
 Χειρὸς ἐλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρηον·
 Εἰ δέ κε μὴ δώησιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι,
 25 Ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν προΐει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 Τῷ δ' αἰέκοντε βάτην παρὰ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτοιο,
 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην.
 Τὸν δ' εὖρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 30 Ἦμενον· οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.
 Τὼ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα,
 Στήτην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἔρξοντο.
 Αὐτὰρ ὃ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἦδ' καὶ ἀνδρῶν,
 35 Ἄσπον ἔτ'· οὐτι μοι ὑμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,
 Ὁ σφῶϊ προΐει Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης·
 Ἄλλ' ἄγε, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην,
 Καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν. (τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων
 Πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,
 40 Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, εἵποτε δ' αὐτε
 Χρεῖῳ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι!
 Τοῖς ἄλλοις. ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει·
 Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρὸςσω καὶ ὀπίσσω,
 Ὅπως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί·
 45 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ·
 Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα καλλιπάρηον,
 Δῶκε δ' ἄγειν. τῷ δ' αὐτὶς ἔτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·
 Ἦ δ' αἰέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν. — Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Δακρυῦσας, ἐτάρων ἄφαρ ἔξετο νόσφι λιασθείς,
 50 Θῖν' ἔφ' ἄλός πολιῆς, ὁρώων ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
 Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρεγνύς·
 Μητερ, ἐπεὶ μ' ἔτεκός γε μινυνθάδιόν περ ἔόντα,
 Τιμὴν πέρ μοι ὄφελλον Ὀλύμπιος ἐγγυαλίζαι,
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
 55 Ἦ γὰρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων

Ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

Ὡς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
Ἥμην ἐν βένθεσσιν ἄλὸς παρὰ πατρί γέροντι.

Καρπαλίμως δ' ἀνέδυνε πολίης ἄλός, ἥϊ' ὁμίχλη·

360 Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντος,
Χεῖρ' ἰδέειν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
Ἐξαύδα, μὴ κεῖθε νόω· ἵνα εἶδομεν ἄμφω.

Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
365 Οἶσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυῖη πάντ' ἀγορεύω;

Ῥαχόμεθ' ἐς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἡετίωνος,
Τὴν δὲ διεπράθομέν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα·

Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἱεὺς Ἀχαιῶν,
Ἐκ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσήϊδα καλλιπάρηον.

370 Χρύσης δ' αὖθ', ἱερεὺς ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος,
Ἠλθε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Λυσόμενός τε θυγάτρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκήβόλου Ἀπόλλωνος
Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς,

375 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἄγλαα δέχθαι ἄποινα·

Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ,
Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.

380 Χωόμενος δ' ὁ γέρον πάλιν ᾤχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
Εὐξαμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.

Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἳ δὲ νῦν λαοὶ
Θνησκὸν ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπώχετο κῆλα θεοῖο
Πάντῃ ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις

385 Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἐκάτοιο·

Αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἰλάσκεσθαι·

Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἴψα δ' ἀναστάς,

Ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.

Τὴν μὲν γὰρ σὺν νηϊ θεῇ ἐλίκωπες Ἀχαιοί.

390 Ἐς Χρύσην πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι·

Τὴν δὲ νέον κλισίῃθ' ἐβαν κήρυκες ἄγοντες

Κούρην Βρισηΐδος, τὴν μοι δόσαν υἱεὺς Ἀχαιῶν.

Ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαι γε, περισχεο παιδὸς ἔῃος·

Ἐλθοῦς· Οὐλύμπόνδε, Δία λίσαι, εἵποτε δὴ τι

395 Ἦ ἔπει ὠνήσας κραδίην Διός, ἥ καὶ ἔργῳ.

Πολλάκι γὰρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα

Εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφεῖ Κρονίωνι

Οἷη ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι,

- Ὅππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
 400 Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐλθοῦσα, θεά, ὑπελύσαιο δεσμών,
 Ὡχ' ἐκατόγχειρον καλέσας ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ὅν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
 Αἰγαίων — ὃ γὰρ αὐτε βίη οὗ πατρὸς ἀμείνων —
 405 Ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο, κύδει γαίων.
 Τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοί, οὐδέ τ' ἔδησαν.
 Τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέζεο, καὶ λαβὲ γούνων,
 Αἷ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι,
 (Τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἄμφ' ἄλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
 410 Κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος,
 Γινῶ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦν ἄτην, ὅτι ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
 Τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα.
 Ὡ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νυ σ' ἔτρεφον, αἶνὰ τεκοῦσα!
 415 Αἶθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπῆμων
 Ἦσθαι· ἐπεὶ νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δῆν.
 Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ οἷζυρὸς περὶ πάντων
 Ἐπλεο· τῷ σε κακῇ αἶσῃ τέκον ἐν μεγάροισιν.
 Τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραύνῳ,
 420 Εἴμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον αἷ κε πίθεται.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 Μῆνι' Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
 Ζεὺς γὰρ ἐς Ὀκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
 Χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο.
 425 Δωδεκάτῃ δέ τοι αὐτίς ἐλεύσεται Οὐλύμπόνδε.
 Καὶ τότε ἔπειτά τοι εἴμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
 Καί μιν γουνάσομαι, καί μιν πείσεσθαι οἴω.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
 Χωόμενον κατὰ θυμόν, ἐϋζώνοιο γυναικός,
 430 Τὴν ῥα βίη ἀέκοντος ἀπτύρων. — Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἔς Χρῦσῃν ἵκανεν, ἄγων ἱερὴν ἐκατόμβην.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
 Ἰστία μὲν σταίλαντο, θέσαν δ' ἐν νηϊ μελαίνῃ.
 Ἰστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες,
 435 Καρπαλίμῳ· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς.
 Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν.
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἐκ δ' ἐκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι.
 Ἐκ δὲ Χρυσῆϊς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
 440 Τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμόν ἄγαν πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, καί μιν προσέειπεν·

- Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρ' ὤσι νεῦσε Κρονίων·
 Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεφύσσαντο ἄνακτος
 530 Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλύμπου.
 Τῶγ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
 Εἰς ἅλα ἅλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Ζεὺς δὲ ἔον πρὸς δῶμα. Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστησαν
 Ἐξ ἐδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδὲ τις ἔιλη
 535 Μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.
 Ὡς ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου· οὐδέ μιν Ἥρη
 Ἥγνοίησεν ἰδοῦσ', ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
 Αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα·
 540 Τίς δ' αὖ τοι, δολομήτα, θεῶν συμφράσσατο βουλὰς;
 Αἰεὶ τοι φίλον ἐστίν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἔοντα,
 Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πώ μοι
 Πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅ,τι νοήσης.)
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 545 Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμούς ἐπιέλπεο μύθους
 Εἰδήσειν· χαλεποὶ τοι ἔσονται ἄλόχῳ περ εὔουση.
 Ἀλλ' ὃν μὲν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, οὔτις ἔπειτα
 Οὔτε θεῶν πρότερος τόνγ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νοῆσαι,
 550 Μῆτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διεῖρξο, μηδὲ μετὰλλα.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
 Ἀλλὰ μάλ' εὐκῆλος τὰ φράζεαι, ἄσσοι ἐθέλησθα.
 555 Νῦν δ' αἰνῶς δειδοίκα κατὰ φρένα, μὴ σε παρείλη
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
 Ἡερὶ γὰρ σολγε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων·
 Τῇ σ' οἶω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὥς Ἀχιλλῆα
 Τιμήσης, ὀλέσης δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 560 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν οἶεαι, οὐδέ σε λήθω·
 Προῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
 Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι· τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται.
 Εἰ δ' οὔτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
 565 Ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπέθεο μύθῳ·
 Μὴ νῦ τοι οὐχραίσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
 Ἄσπον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
 570 Ὡχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανῖωνες.

Τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
Μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων, λευκωλένῳ Ἥρῃ·

Ἥ δὴ λοίγια ἔργα τὰδ' ἔσται, οὐδ' ἔτι ἀνεκτά,
Εἰ δὴ σφὼ ἔνεκα θνητῶν ἐφιδαίνετον ὦδε,

875 Ἐν δὲ θεοῖσι κολῶν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς

Ἐσθλῆς ἔσεται ἥδος, ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.

Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ γυτῇ περ νοεούσῃ,

Πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν Διῖ, ὄφρα μὴ αὐτὲ

Νεικείῃσι πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταραΐξῃ.

890 Εἵπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς

Ἐξ ἐδέων στύφελίξαι· ὁ γὰρ πολὺν φέρτατός ἐστιν.

Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·

Αὐτίκ' ἔπειθ' ἱλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.

Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀναΐξας, δέπας ἀμφικύπελλον

905 Μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσδρείπεν·

Τέτλαθι, μήτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ,

Μή σε, φίλῃν περ εἰούσαν, ἐν ὄφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι

Θεινομένην· τότε δ' οὔτι δυνήσομαι, ἀχνύμενός περ,

Χραιομεῖν· ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.

910 Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλοι' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα

Ῥίψε, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Πᾶν δ' ἡμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἡέλιω καταδύντι

Κάππεσον ἐν Δήμῳ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν·

Ἐνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.

925 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ·

Μειδήσασα δὲ παῖδός ἐδέξατο χερσὶ κύπελλον.

Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν

Ὡνοχόει γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.

Ἀσβεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,

935 Ὡς ἰδὼν Ἥφαιστον διὰ δῶματα ποιπνύοντα.

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα

Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,

Οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων,

Μουσάων θ', αἱ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ.

945 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἡέλιοιο,

Οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,

Ἦχι ἐκάστῳ δῶμα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,

Ἥφαιστος, ποίησεν ἰδυίῃσι πρᾶπίδεσιν.

Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἦι' Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,

950 Ἐνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·

Ἐνθα καθεῦδ' ἀναβᾷς· παρὰ δέ, χρυσόθρονος Ἥρῃ.

I A I A I O Σ B.

Jupiter, illatam Achilli injuriam ulturus, speciem nocturnam mittit ad Agamemnonem, quæ eum ad committendum prælium spe victoriæ incitet (1-40). Sub lucem Agamemnonem et impetum suum aperit primoribus Achivorum; mox concionem habet universorum (41-100). Placuerat ei, ad tentandam populi fidem, cui diffidebat, consilium repetendæ patriæ simulare: eo audito, statim multitudo bello fessa tumultuari et navigationem parare cœpit (101-154.) Seditionem de compacto et Minervæ monitu comprimit Ulysses, ad singulos precibus, minis, opprobriis usus ita, ut concionem restituat (155-210). Thersiten, turpem et maledicum hominem, qui discessum urgere non desinit, gravius castigat ad terrorem cæterorum (211-277). Sic cohibitum vulgus flectitur tandem compositis ad persuadendum orationibus Ulyssis ac Nestoris, qui et vetera promissa expetunt, et ostentis utuntur ad spem Ilii cito expugnandi; Agamemno autem indicit prælium, et ardore pugnandi omnium animos implet (278-393). Jam armatur exercitus; primores apud Agamemnonem, mactatâ majore hostiâ, epulantur; cæteri passim per tentoria cibum sumunt sacraque faciunt, et a suis quæque natio ducibus instructa in aciem prodeunt (394-484). Hoc loco inseritur accurata enumeratio navium, populorum, ducum, qui Agamemnonem ad bellum Trojanum sequuti erant (485-785). Item Trojani, comperto quid minentur Achivi, duce Hectore in campum egrediuntur et ipsi et socii, puorum omnium brevior recensensus adjicitur (786-877).

"Ονειρος Βοιωτία ἡ κατάλογος τῶν νεῶν.

- " Ἄλλοι μὲν ὅα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταὶ
 Εὐδὸν παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.
 Ἄλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὥς Ἀχιλλῆα
 Τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 6 Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 Πέμπαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλὸν Ὀνειρον.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Βάσκη' ἴθι, οὐλὲ Ὀνειρε, θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν."

- Ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 10 Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευόμεν, ὥς ἐπιτέλλω.
 Θωρήξαι ἑ κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 15 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται.
 Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 Καρπαλίμως δ' ἔκανε θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν
 Εὐδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.
 20 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Ἰηλητῶ νύϊ ἐοικώς,
 Νέστορι, τὸν ῥα μάλιστα γερόντων τῷ Ἀγαμέμνων·
 Τῷ μιν εἰσαίμενος προσεφώνεε θεῖος Ὀνειρος·
 Εὐδεις, Ἀτρεὺς νιὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο·
 Οὐ χρὴ παννύχιον εὐδαιν βουλευφόρον ἄνδρα,
 25 ὦ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν.
 Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὃς σευ, ἄνευθεν ἐὼν, μέγα κήδεται ἥδ' ἐλεαίρει.
 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
 30 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται
 Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶ, μηδὲ σε λήθῃ
 Αἰρεῖτω, εὖτ' ἂν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.
 35 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,
 Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον.
 Φῆ γὰρ ὅγ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἤματι κείνῳ,
 Νήπιος· οὐδὲ τὰ ἤδη, ἃ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα.
 Θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε
 40 Τρωαί τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Ἐγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θείῃ δέ μιν ἀμφέχυτ' ὄμφη.
 Ἔξετο δ' ὀρθωθείς· μαλακὸν δ' ἐνδυνε χιτῶνα,
 Καλὸν νηγάτεον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 45 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ἕϊφος ἀργυρόηλον.
 Εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρῷον, ἄφθιτον αἰεὶ·
 Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Ἦώς μιν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ζητὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 50 Ἀντάρ ὃ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.

Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.

Βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἔζε γερόντων,

Νέστορ ἐπαρὰ νηϊ Πυλολιγενέος βασιλῆος·

55 Τοὺς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν·

Κλῦτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν Ὀνειρος

Ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι δῖω

Εἰδός τε, μέγεθός τε, φυὴν τ' ἄγχιστα ἔωκει.

Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί με πρὸς μῦθον ἔειπεν·

60 Εὐδεις, Ἀτρεὺς υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο;

Οὐ χρεὶ παννύχιον εὐδεῖν βουλευφόρον ἄνδρα,

ᾧ λαοὶ τ' ἐπιτετράφονται, καὶ τόσσα μέμηλεν.

Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,

Ὅς σευ, ἄνευθεν ἐὼν, μέγα κήδεταί ἡδ' ἐλεαίρει.

65 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς·

Πανσυδῆ· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγυιαν

Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες

Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας

Πρὴ λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται

70 Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσίν. — Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν

ᾧχετ' ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

Ἄλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν.

Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ἥ θέμις ἐστίν,

Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω·

75 Ἐμῆς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.

Ἦτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη

Νέστωρ, ὃς ῥα Πύλοιο ἄναξ ἦν ἡμαθόεντος·

Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

ᾧ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,

80 Εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνίσπεν,

Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·

Νῦν δ' ἴδεν, ὃς μέγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.

Ἄλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἤρχε νέεσθαι.

85 Οἱ δ' ἐπανεστήσαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν,

Σκηπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.

Ἦντε ἔθνεα εἴσι μελισσάων ἀδινάων,

Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων·

Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινόϊσιν·

90 Αἱ μὲν τ' ἔνθα ἄλις πεποτήσεται, αἱ δὲ τε ἔνθα·

Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων

Ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο

Πλαδὸν εἰς ἀγορὴν· μετὰ δὲ σφισιν Ὅσσα δεδήγει,

Ὅτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.

- 95 Τετρήχει δ' ἄγορῃ, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα,
 Λαῶν ἰζόντων, ὄμαδος δ' ἦν· ἐννέα δὲ σφεας
 Κήρυκες βουόωντες ἐρήτυνον, εἵποτ' αὐτῆς
 Σχοῖατ', ἀκούσειαν δὲ Διοτρεφείων βασιλῆων.)
 Σπουδῇ δ' ἔξετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἔδρας,
 100 Πανυσάμενοι κλαγγῆς· ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμει τεύχων·
 Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι·
 Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ·
 Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ·
 105 Αὐτὰρ ὁ αὐτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρεΐ, ποιμένι λαῶν·
 Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ·
 Αὐτὰρ ὁ αὐτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορῆναι,
 Πολλῇσιν νήσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.
 Τῷ ὃγ' ἐρυσάμενος, ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·
 110 ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀφροδῆς,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδθησε βαρείῃ·
 Σχέτλιος, ὅς πρην μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καὶ με κελεύει
 115 Διὸς κλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 Ὅς δὴ πολλῶν πολίων κατέλυσε κάρηνα,
 Ἦδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι,
 120 Μὰ ψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
 Ἀπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἧδὲ μάχεσθαι
 Ἀνδράσι πανροτέροισι, τέλος δ' οὐπω τι πέφανται.
 Εἵπερ γὰρ κ' ἐθέλοισιν Ἀχαιοὶ τε Τρῳῆς τε,
 Ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ἀριθμηθήμεναι ἅμφοι,
 125 Τρῳῆας μὲν λέξασθαι, ἐφῆστίοι ὅσοι ἔασιν,
 Ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί,
 Τρῳῶν δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἶνοχοεῦειν·
 Πολλαὶ κεν δεκάδες δευοίατο οἶνοχόοιο.
 Τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι νῆας Ἀχαιῶν
 130 Τρῳῶν, οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν· ἀλλ' ἐπίκουροι
 Πολλέων ἐκ πολίων ἐγχείσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
 Οἳ με μέγα πλάζουσιν, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα
 Ἰλίου ἐκπέρσαι εὐναιόμενον πτολίεθρον.
 Ἐννέα δὲ βεβῆασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί,
 135 Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται·
 Αἰ δὲ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα
 Εἶατ' ἐνὶ μεγάροισι ποτιδέχμεναι· ἅμμι δὲ ἔργον

- Αὐτίως ἀκράαντον, οὐ εἵνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·
 140 Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρινεν,
 Πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
 Κινήθη δ' ἀγορή, ὥς κύματα μακρὰ θαλάσσης
 145 Πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε
 Ὠρορ', ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν.
 Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν,
 Λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταχύεσσιν·
 Ὡς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη. τοὶ δ' ἀλαλητῶ·
 150 Νῆας ἐπ' ἔσσεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη
 Ἰστατ' ἀειρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον,
 Ἄπτεσθαι νηῶν, ἥδ' ἐλκόμεν εἰς ἄλα δῖαν,
 Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον· αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
 Οἴκαδε ἱεμένων· ὑπὸ δ' ἦρεον ἔρματα νηῶν.
 155 Ἐνθα κεν Ἀργεῖοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη,
 Εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Ἀργεῖοι φεύζονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
 160 Καὶ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἷης;
 Ἄλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον.
 165 Μηδὲ ἕα νῆας ἄλαδ' ἐλκόμεν ἀμφιελίσσας.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἶψα·
 [Καρπαλίμῳ δ' ἵκανε θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·]
 Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὸς μῆτιν ἀτάλαντον,
 170 Ἔσταότ'· οὐδ' ὄγε νηὸς εὐσσέλμοιο μελαίνης
 Ἄπτετ', ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν.
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 175 Φεύξεσθ', ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες;
 Καὶ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιτε
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἷης;
 Ἄλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδὲ τ' ἐρώει·
 180 Σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,

Μηδὲ ἕα νῆας ἄλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.

Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεῶς ὅπα φωνησάσης.)

Βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσεν
Κήρυξ Εὐρύβατης Ἰθακῆσιος, ὃς οἱ ὀπήδαι.

185 Αὐτὸς δ' Ἀτρεΐδew Ἀγαμέμνωνος ἀντίος ἐλθὼν,

Δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρῷον, ἄφθιτον αἰεὶ·

Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.

Ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔσοχον ἄνδρα κιχείη,

Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς·

190 Δαιμόνι, οὐ σε ἔοικε, κακὸν ὥς, δειδίσεσθαι·

Ἄλλ' αὐτὸς τε κάθῃσο, καὶ ἄλλους ἴδρue λαούς.

Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Ἀτρεΐδαο·

Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἔψεται νῆας Ἀχαιῶν.

Ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπεν.

195 Μῆτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν νῆας Ἀχαιῶν.

Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ Διοτρεφέος βασιλῆος·

Τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστὶ, φιλεῖ δὲ ἐ μητίετα Ζεὺς.

Ὅν δ' αὖ δῆμον τ' ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ' ἐφεύροι,

Τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μῦθῳ.)

200 Δαιμόνι, ἀτρέμας ἦσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,

Οἷ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἀνακλῆς,

Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ·

Οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·

Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἰς κοίρανος ἔστω,

205 Εἰς βασιλεύς, ὃ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

[Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θεμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.]

Ὡς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν· οἱ δ' ἀγορήνδε

Αὐτίς ἐπεσσεύοντο νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων,

Ἢχῃ, ὥς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης

210 Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δὲ τε πόντος.

Ἄλλοι μὲν ῥ' ἔζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἑδρας·

Θερσίτης δ' ἔτι μούνος ἀμετροεπῆς ἐκολῶα,

Ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἀκοσμά τε πολλὰ τε ἦδη,

Μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεύουσιν,

215 Ἄλλ' ὅ,τι οἱ εἴσαιτο γελοῖον Ἀργείοισιν

Ἑμμεναι. αἷσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν·

Φολκὸς ἦεν, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα· τῷ δὲ οἱ ὤμῳ

Κυρτώ, ἐπὶ στήθος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὑπερθεν

Φοξὸς ἦεν κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

220 Ἐχθιστος δ' Ἀχιλλῆϊ μάλιστα ἦν ἠδ' Ὀδυσῆϊ·

Τῷ γὰρ νεικείεσκε· τότε αὐτ' Ἀγαμέμνονι δίω

Ὀξεία κεκληγῶς λέγ' ὀνειδέα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ

Ἐκπάγλως κοτέοντο, νεμέσσηθ' ἐν τ' ἐνὶ θυμῷ.

- Ἀντάρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ·
 235 Ἀτρεΐδῃ, τέο δ' αὖτις ἐπιμέμφεαι, ἥδ' ἐκατίζεις;
 Πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
 Εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἄς τοι Ἀχαιοὶ
 Πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν.
 Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύσαι, ὃν κέ τις οἴσει
 240 Τρώων ἵπποδάμων ἐξ Ἴλλiou, υἱὸς ἄποινα,
 Ὃν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
 Ἦ ἐὺ γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγεται ἐν φιλότῃ,
 Ἦντ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχει; — οὐ μὲν ἔοικεν,
 Ἀρχὸν ἐόντα, κακῶν ἐπιβασκόμεν υἱας Ἀχαιῶν.
 245 Ὡς πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!;
 Οἴκαδ' ἐπερ σὺν νηυσὶ νεώμεθα· τόνδε δ' ἔωμεν
 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὅφρα ἴδῃται,
 Ἦ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἥς καὶ οὐκί·
 Ὃς καὶ νῦν Ἀχιλῆα, ἔο μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
 240 Ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων·
 Ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
 Ὡς φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θεοσίτης· τῷ δ' ὦκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
 245 Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἠνίπαπε μύθῳ·
 Θεοσίτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορευτής,
 Ἰσχεο, μηδ' ἔθελ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημὶ χειριότερον βροτὸν ἄλλον
 Ἑμμεναι, ὅσσοι ἄμ' Ἀτρεΐδης ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
 250 Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις,
 Καὶ σφιν ὀνειδέα τε προφέροις, νόστον τε φυλάσσεις.
 Οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 Ἦ εὖ ἥς κακῶς νοστήσομεν υἱας Ἀχαιῶν.
 [Τῷ, νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 255 Ἦσαι ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν
 Ἥρωες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.]
 Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι, ὥς νύ περ ὦδε,
 Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη,
 260 Μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἶην,
 Εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω,
 Χλαῖνάν τ' ἥδ' ἐχιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
 Αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω
 Πεπληγὼς ἀγορήθεν ἀεικέσσι πληγῇσιν.
 265 Ὡς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετὰφρενον ἥδ' ἐκαὶ ὦμον
 Πλήξεν· ὁ δ' ἰδνοῖθ' ἠδ' ἄλγερόν δ' οἱ ἔειπε δάκρυ.

- Σμῶδιξ δ' αἵματιόεσσα μεταφρένου ἐξυπατίστη
 Σκῆπτρον ὑπο χρυσεύου· ὃ δ' ἄρ' ἔζετο, τάρβησέν τε·
 Ἀλγῆσας δ', ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ.
 210 Οἱ δέ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν·
 Ὡς δέ τις εἵπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ὡ πόποι! ἣ δὴ μυρὶ' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργεν,
 Βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων·
 Νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔφραζεν,
 215 Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων.
 Οὐ θῆν μιν πάλιν αὐτίς ἀνήσει θυμὸς ἀγῆνωρ
 Νεικεῖειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν.
 Ὡς φάσαν ἡ πληθὺς· ἀνὰ δὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
 Ἔσση, σκῆπτρον ἔχων — παρὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 220 Εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει,
 Ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἱες Ἀχαιῶν
 Μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσαίετο βουλήν —
 Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ, νῦν δὴ σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
 225 Πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν·
 Οὐδέ τοι ἐκτιλέουσιν ὑπόσχεσιν, ἣν περ ὑπέσταν,
 Ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἀργεος ἵπποβότοιο,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.
 Ὡς τε γὰρ ἡ παῖδες νεαροί, χῆραι τε γυναῖκες,
 230 Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι.
 Ἡ μὲν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.
 Καὶ γάρ τις θ' ἓνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο
 Ἀσχαλάᾳ σὺν νηϊ πολυζύγῳ, ὄνπερ ἄελλαι
 Χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα·
 235 Ἡμῖν δ' εἵνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός·
 Ἐνθάδε μιμνόντεσσι. τῷ οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς
 Ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.
 Τλήτε, φίλοι, καὶ μέλαινα' ἐπὶ χρόνον, ὅφρα δαῶμεν,
 240 Ἡ ἑτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἥε καὶ οὐκί·
 Εὐ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν· ἐστὲ δὲ πάντες
 Μάρτυροι, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι,
 Κθιζά τε καὶ προῖζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδᾳ νῆες Ἀχαιῶν
 Ἠγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι·
 245 Ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱερούς κατὰ βωμοὺς
 Ἐρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἐκατόμβας,
 Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέειν ἀγλαὸν ὕδωρ·
 Ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφεινός,
 Σμερδαλέος, τὸν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦκε φώωσδε,

- 310 Βωμοῦ ὑπαΐξας, πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν.
 Ἐνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα,
 Ὄζω ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες,
 Ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα.
 Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἔλευνά, κατήσθιε τετριγῶτας·
 315 Μήτηρ δ' ἀμφεποδατο ὀδυρομένη φίλα τέκνα·
 Τὴν δ' ἐλελιζάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός, ὅσπερ ἔφηνεν·
 Δῖαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 320 Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν, οἷον ἐτύχθη.
 Ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰςῆλθ' ἐκατόμβας,
 Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευεν·
 Τίπτ' ἀνεῶ ἐγένεσθαι, καρηκομόωντες Ἀχαιοί;
 Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεὺς,
 325 Ὀψιμον, ὀπιτέλεστον, οὐ κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται.
 Ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 Ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίζομεν αὖθι,
 Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 330 Κεῖνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἀλλ' ἄγε, μέμνετε πάντες, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Αὐτοῦ, εἰσόκεν ἄστρῳ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἱάχον — ἄμφι δὲ νῆες
 Σμερδαλέον κονάβησαν, αὖσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν —
 335 Μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 ὦ πόποι! ἦ δὴ παισὶν εἰκότες ἀγοράασθαι
 Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα.
 Πῇ δὲ συνθεσῖαι τε καὶ ὄρκια βήσεται ἡμῖν;
 340 Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο, μήδεά τ' ἀνδρῶν,
 Σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιά, ἧς ἐπέπιθμεν!
 Αὐτὼς γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, σθδὲ τι μῆχος
 Εὐρέμεναι δυνάμεσθαι, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες.
 Αἰρεῖδῃ, σὺ δ' ἔθ', ὥς πρὶν, ἔχων ἄστεμφέα βουλήν,
 345 Ἀρχεὺ Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
 Τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
 Νόσφιν βουλεύωσ' — ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν —
 Πρὶν Ἀργὸςδ' ἵεναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
 Γινώμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις, ἧς καὶ οὐκί.
 350 Φημὶ γάρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
 Ἡματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες,

- Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.
 Τῷ μήτις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι,
 355 Πρὶν τινα παρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι,
 Τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.
 Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι,
 Ἀπτεσθῶ ἧς νηὺς εὖσσέλμοιο μελαίνης,
 Ὅφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 360 Ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός τ' εὐ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ.
 Οὗτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὃ, τι κεν εἴπω.
 Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
 Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φύλα δὲ φύλοις.
 Εἰ δέ κεν ὥς ἔρξης, καὶ τοι πείθωνται Ἀχαιοί,
 365 Γνώσῃ ἔπειθ', ὅς θ' ἡγεμόνων κακός, ὅς τέ νυ λαῶν,
 Ἦδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔῃσι· κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται.
 Γνώσεται δ', εἰ καὶ θευπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
 Ἦ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 370 Ἦ μὰν αὐτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἱας Ἀχαιῶν.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπυλλῶν,
 Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφραδμόνες εἶεν Ἀχαιῶν.
 Τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε, πέρθομένη τε.
 375 Ἀλλὰ μοι αἰγίλοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης
 Ἀντιβίοις ἐπέεσσιν, ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων.
 Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλευσόμεν, οὐκέτ' ἔπειτα
 380 Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἡβαιόν.
 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρῃα.
 Εὖ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω,
 Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσι,
 Εὖ δέ τις ἄρματος ἀμφὶς ἰδὼν, πολέμοιο μεδέσθω.
 385 Ὡς κε πανημέριοι στυγερῶ κρινώμεθ' Ἄρῃ.
 Οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται, οὐδ' ἡβαιόν,
 Εἰ μὴ νῦν ἔλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.
 Ἰδρώσει μὲν τευ τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσσι
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμῖται.
 390 Ἰδρώσει δέ τευ ἵππος, εὖξοον ἄρμα τιταίνων.
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
 Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὗ οἱ ἔπειτα
 Ἀρχιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἦδ' οἰωνούς.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὥς ὅτε κύμα
 395 Ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἔλθων,

- Προβλήτι σκοπέλω· τὸν δ' οὐποτε κύματα λαίπαι,
 Παντοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται.
 Ἀνστάντες δ' ὀρέοντο, κεδασθέντες κατὰ νῆας,
 Κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἔλοντο.
 400 Ἄλλος δ' ἄλλω ἔρεζε θεῶν αἰειγενεταίων,
 Εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρης.
 Αὐτὰρ ὁ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενεῖ Κρονίωνι·
 Κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀριστήας Παναχαιῶν,
 405 Νέστορα μὲν πρῶτιστα καὶ Ἴδομενῆα ἄνακτα,
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δύω καὶ Τυδέος υἱόν,
 Ἐκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
 (Αὐτόματος δὲ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἦδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὥς ἐπονείτο,
 410 Βοῦν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο·
 Τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, ἀντέρι ναίων,
 Μὴ πρὶν ἐπ' ἡέλιον δύναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἔλθεῖν,
 Πρὶν με κατὰ πρηγὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
 415 Αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηϊοιο θύρετρα,
 Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
 Χαλκῷ ῥωγαλέον· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Πρηγέες ἐν κονίῃσιν ὁδᾶξ λαζοίατο γαῖαν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων·
 420 Ἄλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφειλεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξάντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 Αὐέρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 425 Καὶ τὰ μὲν ἄρ' σχίζουσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον·
 Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες, ὑπείρεχον Ἥφαίστοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 Μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 Ὡπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 430 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνον, τετύκοντό τε δαῖτα,
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Αἰρεῖδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 435 Μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα, μηδ' ἔτι δηρὸν
 Ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει.
 Ἄλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 Λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας·

Ἡμεῖς δ' ἄνθρωποι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 140 ἴομεν, ὅφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθασεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 Κηρύσσειν πόλεμόνδε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
 Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 145 Οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρεΐωνα Διοτρεφές βασιλῆς
 Θῦνον κρίνοντες· μετὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Αἰγιδ' ἔχουσα ἑρίτιμον, ἀγήραον, ἀθανάτην τε·
 Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσειο ἠερέθονται,
 Πάντες εὐπλεκέες, ἑκατόμβιοι δὲ ἕκαστος.
 150 Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ὀτρύνουσα ἱέναι· ἐν δὲ σθάνος ὤρσεν ἑκάστη
 Καρδίη, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἥδ' ἐνέσθαι
 Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 155 Ἦντε πῦρ αἰδηλὸν ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
 Οὔρεος ἐν κορυφῇς, ἕκαθεν δὲ τε φαίνεται αὐγὴ·
 Ὡς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίῳ
 Αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκεν.
 Τῶν δ', ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,
 160 Χερῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
 Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καῦστρίου ἄμφι ῥέεθρα,
 Ἐνθα καὶ ἔνθα πατῶνται ἀγαλλόμεναι πτερυγέσσιν,
 Κλαγγηδὸν προκαθίζοντων, σμαραγεῖ δὲ τε λειμῶν·
 Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 165 Ἐς πεδῖον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθονὶ
 Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
 Ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
 Μυρτοί, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὦρη.
 Ἦντε μυριάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ,
 170 Αἶτε κατὰ σταθμὸν παιμνήϊον ἠλάσκουσιν,
 Ὡρῇ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλᾶγος ἄγγεα δεύει·
 Τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Ἐν πεδίῳ ἴσταντο, διαρῥαῖσαι μεμαῶτες.
 Τούς δ', ὥστ' αἰπόλια πλατὲς αἰγῶν αἰπόλοι ἀνδρες
 175 Ρεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῇ μιγέωσιν·
 Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Τσμήνηνδ' ἱέναι· μετὰ δέ, κρείων Ἀγαμέμνων,
 Ὀμματα καὶ κεφαλὴν ἱκελος Διὶ τερπικεράνῳ,
 Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.
 180 Ἦντε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔσοχος ἔπλετο πάντων
 Ταῦρος· ὃ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένησιν·

Τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἥματι κείνῳ,
Ἐκπρεπὲς ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἠρώεσσιν.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι ·

485 Τμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστε, πάρεστε τε, ἴστε τε πάντα,

Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν ·

Οἵτινες ἠγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.

Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω ·

Οὐδ' εἰ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἴεν.

490 Φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη ·

Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο

Θυγατέρες, μνησαίαθ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας.

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον,

495 Ἀρκεσίλαός τε Προθόηνωρ τε Κλονίος τε ·

Οἱ θ' Ἑτρίην ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν,

Σχοῖνόν τε Σκῳλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν,

Θέσπιαν, Γραϊάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησόν,

Οἱ τ' ἄμφ' Ἀρμ' ἐνέμοντο καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρύθρας,

500 Οἱ τ' Ἐλεῶν' εἶχον ἠδ' Ἴλιν καὶ Πετεῶνα,

Ῥκαλέην, Μεδεῶνά τ', εὐκτίμενον πτολίεθρον,

Κώπας, Εὐτρησὶν τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην,

Οἱ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενθ' Ἀλίαρτον,

Οἱ τε Πλάταιαν ἔχον, ἠδ' οἱ Γλίσαντ' ἐνέμοντο,

505 Οἱ θ' Ἑποθήβας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,

Ὀγχηστόν θ' ἱερόν, Ποσιδηΐον ἀγλαὸν ἄλσος,

Οἱ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον, οἱ τε Μίδειαν,

Νῆισάν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν ·

Τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον · ἐν δὲ ἐκάστη

510 Κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον.

Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,

Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υἱὲς Ἀρηος,

Οὗς τέκεν Ἀστυόχη, δόμῳ Ἀκτορος Ἀζειδαο,

Παρθένος αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβάσα,

515 Ἀρηϊ κρατερῷ · ὃ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη ·

Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχώωντο.

Αὐτὰρ Φωκῆων Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,

Τίεες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο ·

Οἱ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν,

520 Κρίσάν τε ζαθέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπῆα,

Οἱ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Τάμπολιν ἀμφενέμοντα,

Οἱ τ' ἄρα παρ ποταμὸν Κηφισὸν διὸν ἔναιον,

Οἱ τε Λίλαιαν ἔχον, πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῖο ·

Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιнай νῆες ἔποντο.

- 525 Οἱ μὲν Φωκίων στίχας ἔστασαν ἀμφιέποντες·
 Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.
 Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 Μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
 Ἀλλὰ πολὺν μείων· ὀλίγος μὲν ἦν, λινοθώρηξ,
 530 Ἐγχείη δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς·
 Οἱ Κῦνόν τ' ἐνέμοντ', Ὀπόεντά τε Καλλίαρόν τε,
 Βῆσάν τε Σχάρφην τε καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς,
 Τάρφην τε Θρόνιον τε, Βοαγρίου ἀμφὶ φέεθρα·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο
 535 Λοκρῶν, οἱ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.
 Οἱ δ' Εὐβοίαν ἔχον μένεα πνέοντες Ἀβαντες,
 Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε, πολυστάφυλόν θ' Ἰστίαιαν,
 Κήρινθόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,
 Οἱ τε Κάρυστον ἔχον, ἥδ' οἱ Στύρα ναιετάασκον·
 540 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ, ὅζος Ἀρης,
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.
 Τῷ δ' ἅμ' Ἀβαντες ἔποντο θοοί, ὅπιθεν κομόωντες,
 Αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτῆσιν μελήσιν
 Θώρηκας ῥήξιν δηῖων ἀμφὶ στήθεσσι·
 545 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον
 Δῆμον Ἐρεχθίδος μεγάλητορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
 Θρέψε, Διὸς θυγάτηρ — τέκε δὲ ζεῖδωρος Ἀρουρα —
 Καδ' δ' ἐν Ἀθήνῃς εἶσεν, ἐὼ ἐνὶ πτόνι νηῶ·
 550 Ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἄρνειοῖς ἰλάονται
 Κούροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν·
 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς.
 Τῷ δ' οὐπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ,
 Κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας —
 555 Νέστωρ οἶος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν —
 Τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.
 [Στήσε δ' ἄγων, ἔν' Ἀθηναίων ἴσταντο φάλαγγες.]
 Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
 560 Ἐρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχάρσας,
 Τροίζην, Ἡϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπιδάυρον,
 Οἱ τ' ἔχον Αἴγινα, Μάσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Καὶ Σθένελος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
 565 Τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φῶς,
 Μηκιστεὸς υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος.
 Συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

Τοῖσι δ' ἄμ' ὀγδῶκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.

Οἳ δὲ Μυκῆνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 570 Ἀφνειὸν τε Κόρινθον, εὐκτιμένας τε Κλεωνάς,
 Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινὴν,
 Καὶ Σικυῶν', ὃθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβααίλευε,
 Οἳ θ' Ἑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονάεσσαν,
 Πελλήνην τ' εἶχον, ἥδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
 575 Αἰγιαλὸν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἑλίην εὐρεῖαν.
 Τῶν ἑκατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
 Λαοὶ ἔποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν,
 Κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν,

580 Οὐνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.

Οἳ δ' εἶχον κοίλῃν Λακεδαίμονα κητώεσσαν,
 Φᾶρῖν τε Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην,
 Βρυσειάς τ' ἐνέμοντο καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς,
 Οἳ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἑλος τ', ἔφαλον πτολίεθρον,
 585 Οἳ τε Λάαν εἶχον, ἥδ' Οἰτυλον ἀμφενέμοντο.
 Τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Ἐξήκοντα νεῶν· ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
 Ἐν δ' αὐτὸς κλέν ἦσι προθυμίῃσι πεποιθώς,
 Ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἔετο θυμῷ
 590 Τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.

Οἳ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀθήνην ἐρατεινὴν,
 Καὶ Θρῦον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ εὐκτιτον Αἶπυ,
 Καὶ Κυπαρισσῆντα καὶ Ἀμφιγένηϊαν ἔναιον,
 Καὶ Πτελεὸν καὶ Ἑλος καὶ Δώριον — ἔνθα τε Μοῦσαι
 595 Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν αἰοιδῆς,
 Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
 Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἵπερ ἂν αὐτὰς
 Μοῦσαι αἰείδοιεν, κοῦραι Λιὸς αἰγιόχοιο·
 Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ αἰοιδῆν
 600 Θεσπεσίην ἀφέλονται, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν —
 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Τῷ δ' ἐνενήκοντα γλαφυραὶ νῆες ἐστιχόωντο.

Οἳ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
 Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἦν' ἀνέρες ἀγχιμαχῆται,
 605 Οἳ Φενεὸν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
 Ῥίπην τε Στρατιὴν τε καὶ ἡνεμόεσσαν Ἐνίσπην,
 Καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινὴν,
 Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παρῳασίην ἐνέμοντο·
 Τῶν ἦρχ' Ἀγκαλοῖο πάϊς, κρείων Ἀγαπήνωρ,
 610 Ἐξήκοντα νεῶν· πολέες δ' ἐν νηῇ ἑκάστη

Ἀρχάδες ἄνδρες ἔβαινον, ἐπιστάμενοι πολέμῳ·
 Αὐτὸς γὰρ σφιν δῶκεν ἅταξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Νῆας ἐϋσέλμους, περᾶν ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 Ἀτρεΐδης· ἐπεὶ οὐ σφί θαλάσσια ἔργα μεμήλει.

615 Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἥλιδα διὰν ἔναιον,
 Ὅσσον ἐφ' Ἐρμίνην καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα,
 Πέτρη τ' Ὀλλεῖν καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἔεργει·
 Τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρὶ ἐκάστω·
 Νῆες ἔποντο θοαί, πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί.
 620 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἠγησάσθην,
 Τῆες, ὃ μὲν Κτεάτου, ὃ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
 Τῶν δ' Ἀμαρυγκείδης ἦρχε κρατερὸς Διῶρης·
 Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος Θεοειδής,
 Τῖος Ἀγασθένης Αὐγητιάδης ἄνακτος.

625 Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων θ' ἱερῶν
 Νήσων, αἱ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἥλιδος ἅντα·
 Τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Φυλείδης, ὃν τίκτε Διὶ φίλος ἱππότη Φυλεύς,
 Ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθείς·
 630 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους,
 Οἱ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
 Καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
 Οἱ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἥδ' οἱ Σάμον αμφενέμοντο,
 635 Οἱ τ' ἠπειρον ἔχον, ἥδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο·
 Τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος·
 Τῷ δ' ἅμα νῆες ἔποντο δυνάδεκα μιλτοπάρηοι.

Αἰτωλῶν δ' ἠγεῖτο Θάας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Οἱ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὀλενον ἥδὲ Πυλὴνν,
 640 Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσαν —
 Οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
 Οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἦν, θάναθ' ἔθανθ' ὁ Μελέαχρος —
 Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσεμέν Αἰτωλοῖσιν·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.

645 Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευεν,
 Οἱ Κνωσὸν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσαν,
 Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργινάεσσα Λύκαστον,
 Φαιστόν τε Ῥύτιόν τε, πόλεις εὐναιεταώσας,
 Ἄλλοι θ', οἱ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.
 650 Τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευεν,
 Μηριόνης τ', ἀτάλαντος Ἐνναλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
 Τοῖσι δ' ἅμ' ἐγδῶκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.

Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, ἧς τε μέγας τε,

- Ἐκ Ῥόδου ἐννία νῆας ἄγειν Ῥοδίων ἀγερώχων·
 666 Οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες,
 Αἶνδον, Ἰηλυσόν τε καὶ ἄργινόεντα Κάμειρον.
 Τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
 Ὀν τέκεν Ἀστυόχεια βίη Ἡρακλειή·
 Τὴν ἄγειτ' ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος,
 669 Πέρσας ἄστεα πολλὰ Διοτρεφῶν αἰζηῶν.
 Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
 Αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,
 Ἦδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὅζον Ἄρηος.
 Αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε, πολὺν δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας,
 668 Βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπέλησαν γάρ οἱ ἄλλοι
 Τῖές υἱωνοὶ τε βίης Ἡρακλειῆς.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἐς Ῥόδον ἵξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων·
 Τριχθὰ δὲ ὤκηθεν καταφυλαδόν, ἥδ' ἐφίληθεν
 Ἐκ Διὸς ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει.
 670 [Καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.]
 Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας εἵσας,
 Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἀνακτος,
 Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·
 675 Ἄλλ' ἄλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δὲ οἱ εἶπετο λαός.
 Οἱ δ' ἄρα Νισυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε Κάσσιον τε,
 Καὶ Κῶν, Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
 Τῶν αὖ Φείδιππός τε καὶ Ἀντιφος ἡγησάσθην,
 Θεσσαλοῦ υἱε δ' ὦν Ἡρακλείδαο ἀνακτος·
 680 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νῆες ἐστιχόωντο.
 Νῦν αὖ τούς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,
 Οἳ τ' Ἄλωνα, οἳ τ' Ἀλόπην, οἳ τε Τρηχὶν ἐνέμοντο,
 Οἳ τ' εἶχον Φθίην ἥδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα·
 Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί·
 685 Τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' οἷγ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο·
 Οὐ γὰρ ἔην, ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιο.
 Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Κούρης χωόμενος βρισηΐδος ἡϊκόμοιο,
 690 Τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξείλετο, πολλὰ μογήσας,
 Λυρνησὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης·
 Καδ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμῶρους,
 Τῖεας Εὐηνοῖο Σεληπιάδαο ἀνακτος·
 Τῆς ὄγε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.
 695 Οἱ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα,
 Δήμητρος τέμενος, Ἴτωνά τε, μητέρα μῆλων,

- Ἀγχιάλῳ τ' Ἀντιρῶν ἠδὲ Πτελεῶν λεχεποίην·
 Τῶν αὖ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 Ζωὸς εἰς· τότε δ' ἤδη ἔχεν κᾶτα γαῖα μέλαινα.
- 700 Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφῆς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλείπειτο,
 Καὶ δόμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ,
 Νηὸς ἀποθρῶσκοντα πολὺ πρῶτιστον Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·
 Ἀλλὰ σφεας κόσμησε Προδάρκης, ὅςος Ἄρης,
- 705 Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
 Αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
 Ὀπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,
 Ἥρως Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος· οὐδέ τι λαοὶ
 Δεύονθ' ἡγεμόνος, πόθεον δέ μιν ἐσθλὸν ἔοντα·
- 710 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.
 Οἱ δὲ Φεράς ἐνέμοντο παρὰ Βοιβηίδα λίμνην,
 Βοίβην καὶ Ἰλαφύρας καὶ ἔϋκτιμένην Ἰαωλκόν·
 Τῶν ἦρχ' Ἀδμήτιο φίλος παῖς ἑνδεκα νηῶν,
 Εὐμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμητῷ τέκε δῖα γυναικῶν,
- 715 Ἀλκηστis, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.
 Οἱ δ' ἄρα Μηθῶντην καὶ Θανυμακίην ἐνέμοντο,
 Καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν·
 Τῶν δὲ Φιλοκλήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Ἑπτὰ νεῶν· ἐρέται δ' ἐν ἐκάστη πεντήκοντα
- 720 Ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἱφί μάχεσθαι.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Δήμῳ ἐν ἡγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον υἱεὶς Ἀχαιῶν,
 Ἐλκεῖ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου·
 Ἐνθ' ὄγε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
- 725 Ἀργεῖοι παρὰ Φηυσὶ Φιλοκλήταο ἀνακτος.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·
 Ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν, Οἰλῆος νόθος υἱός,
 Τὸν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Οἰλῆϊ πτολιπόρθῳ.
 Οἱ δ' εἶχον Τρίκκην καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,
- 730 Οἱ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
 Τῶν αὖθ' ἡγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε,
 Ἰητῆρ' ἀγαθῷ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων·
 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
 Οἱ δ' ἔχον Ὀρμένιον, οἱ τε κρήνην Ἐπέρειαν,
- 735 Οἱ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα·
 Τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' Ἀργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
 Ὀρθήν, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκὴν·

- 740 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 Ξῖος Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς —
 Τὸν ῥ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια
 Ἥματι τῷ, ὅτε Φῆρας ἐτίνατο λαχνήεντας,
 Τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὤσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσιν —
 745 Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε Λεοντεύς, ὅζος Ἄρηος,
 Ξῖος ὑπερθύμοιο Κορῶνου Καϊνείδαο·
 Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας·
 Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,
 750 Οἱ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο,
 Οἱ τ' ἅμφ' ἱμερτὸν Τίταρῆσιον ἔργ' ἐνέμοντο·
 Ὃς ῥ' ἐς Πηνειὸν προῖει καλλίρροον ὕδωρ·
 Οὐδ' ὄγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίη,
 Ἀλλὰ τὲ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει, ἡϋτ' ἔλαιον·
 755 Ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.
 Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθους, Τενθρηδόνοιο υἱός,
 Οἱ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
 Ναῖεσκον· τῶν μὲν Πρόθους θεὸς ἡγεμόνευεν·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 760 Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν.
 Τίς τ' ἄρ' τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σὺ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
 Αὐτῶν, ἡδ' ἱππῶν, οἱ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο.
 Ἴπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
 Τὰς Εὐμηλος ἔλαννε, ποδώκεας, ὄρνιθας ὤς,
 765 Ὀτρίχας, οἰστέας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον εἵσας·
 Τὰς ἐν Πηρείῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ἀμφω θηλείας, φόβον Ἄρηος φορεούσας.
 Ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
 Ὅφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
 770 Ἴπποι θ', οἱ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισιν
 Κεῖτ', ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 Δίσκοισιν ἑρπύοντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,
 775 Τόξοισιν θ'· ἵπποι δὲ παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος,
 Λωτὸν ἑρεπτόμενοι, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον,
 Ἔστασαν· ἅρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων
 Ἐν κλισίῃς· οἱ δ' ἄρχον Ἀρηΐφιλον ποθέοντες
 Φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατόν, οὐδ' ἐμάχοντο.
 780 Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὥσει τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο·
 Γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε, Διὶ ὥς τερπικεραύνῳ
 Χωομένῳ ὅτε τ' ἅμφι Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσση

- Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφώες ἔμμεναι ἐνταῖς·
 Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
 785 Ἐρχομένων· μάλα δ' ὤκα διέπρησσαν πεδίοιο.
 Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδῆνεμος ὠκία Ἴρις
 Πᾶρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγαιῇ.
 Οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θυρήσιν,
 Πάντες ὁμηγερέες, ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντας.
 790 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκία Ἴρις·
 Εἵσατο δὲ φθογγὴν νύϊ Πριάμοιο Πολίτη,
 Ὃς Τρώων σκοπὸς ἴζε, ποδωκίῃσι πεποιθώς,
 Τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυνήταο γέροντος,
 Δέγμενος ὅπποτε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί·
 800 Τῷ μιν εἰσαμένη μετέφη πόδας ὠκία Ἴρις·
 Ὡ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν,
 Ὡς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλλαστος ὄρωρεν.
 Ἡ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσῆλυθον ἀνδρῶν,
 Ἀλλ' οὐπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὅπωπα·
 810 Αἶψα γὰρ φύλλοισιν εἰκότες ἢ ψαμάθοισιν,
 Ἐρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστν.
 Ἐκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὥδέ γε ρέξαι·
 Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστν μέγα Πριάμου ἐπίκουροι,
 Ἀλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων·
 820 Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαίνεται, οἷσι περ ἄρχει,
 Τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν,
 Αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἔσσεύοντο.
 Πᾶσαι δ' ὠϊγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 830 Πεζοὶ θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὄρυμαγδὸς ὄρώρει.
 Ἔστι δὲ τις προπάρουθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη,
 Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περὶδρομὸς ἐνθα καὶ ἔνθα·
 Τὴν ἦτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
 Ἀθάνατοι δὲ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης·
 840 Ἐνθα τότε Τρῳῆες τε διέκριθεν ἡδ' ἐπίκουροι.
 Τρωσὶ μὲν ἠγεμόνευε μέγας κορυθαῖολος Ἐκτωρ
 Πριαμίδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
 Λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγχείησιν.
 Δαρδανίων αὐτ' ἤρχεν εὖς παῖς Ἀγχίσαο,
 850 Αἰνεῖας, τὸν ὑπ' Ἀγχίση τέκε δι' Ἀφροδίτη,
 Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῶ ἐννηθεῖσα·
 Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἱε,
 Ἀρχέλοχος τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
 Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης,
 860 Ἀφνειοί, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσῆποιο,

Τρῶες· τῶν αὐτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
Πάνδαρος, ὃς καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.

- Οἱ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ
Καὶ Πιτύειαν ἔχον καὶ Τηρείης ὄρος αἰπύ·
830 Τῶν ἦρχ' Ἀδρηστός τε καὶ Ἀμφιος λινοθώρηξ,
Τίς δ' ὦν Μέροπος Περικωσίου, ὃς περὶ πάντων
Ἦδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὖς παῖδας ἔασκεν
Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔτι
Πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
835 Οἱ δ' ἄρα Περικώτην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο,
Καὶ Σηστόν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσβην·
Τῶν αὖθ' Ἑρτακίδης ἦρχ' Ἀσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ἀσιος Ἑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
Αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
840 Ἴππόθοος δ' ἄγε φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσιμῶρων,
Τῶν οἱ Λάρισσαν ἐριβώλακα ναιετάασκον·
Τῶν ἦρχ' Ἴππόθοός τε Πύλαιός τ' ὄζος Ἀρηος,
Τίς δ' ὦν Λήθοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.
Αὐτὰρ Θρήϊκας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἦρως,
845 Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρθοος ἐντὸς ἔργει.
Εὐφρημος δ' ἀρχὸς Κινόνων ἦν αἰχμητάων,
Τίς Τροισήνοιο Διοτρεφείος Κεάδαο.
Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἅπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
850 Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν.
Παφλαγόνων δ' ἠγείτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ,
Ἐξ Ἐνετῶν, ὃθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων·
Οἱ ῥα Κύνωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο,
Ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον,
855 Κρῶμνάν τ' Αἰγιάλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἑρυθρίνους.
Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὃθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.
Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἔννομος οἰωνιστής·
Ἄλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μέλαιναν,
860 Ἄλλ' ἐδάμῃ ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους.
Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος θεοειδής,
Τῇλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὕσμῃνι μάχεσθαι.
Μῆροσιν αὖ Μέσθλης τε καὶ Ἀντιφος ἠγησάσθην,
865 Τίς Ταλαιμένεος, τῷ Γυγαίῃ τέκε Αἰμνῇ,
Οἱ καὶ Μήονας ἦγον ὑπὸ Τμῳῳ γεγαῶτας.
Νάστις αὖ Καρῶν ἠγήσατο βαρβαροφώνων,
Οἱ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,

Μαιάνδρου τε βοάς, Μυκάλῃς τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
 870 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστις ἡγησάσθην,
 Νάστις Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
 Ὅς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἱέν, ἥντε κούρη·
 Νήπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
 Ἀλλ' ἐδάμῃ ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 875 Ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
 Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
 Τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο δινήμετος.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Γ.

Primo concursu prælii Paris seu Alexander fortissimum quemque Achivorum ad pugnam provocat; sed, ut Menelaum conspexit de curru desilientem, abjecto animo refugit (1-37). Paullo post idem, Hectoris voce correptus, offert se certamini singulari cum Menelao de summâ belli ineundo; quâ conditione acceptâ, poscit Menelaus, ut sponsio interponatur, præsentem Priamo sancienda (38-110). Igitur arma depouunt exercitus; sacrificia ab utrâque parte parantur: interim Helena ex turri Priamo et senioribus Trojanis demonstrat duces Achivorum in campo subjacente (111-244). Vocatus supervenit Priamus, comite Antenore; fœdusque ictum antiquo ritu hisce legibus, ut, uter alterum vicisset, Helenam ejusque opes haberet, Trojani autem inferiores Achivis gravem multam penderent (245-301). Post Priami discessum arma capiunt Menelaus et Paris, et in spatium certamini dimensum procedunt: at superatum Paridem clam surripit Venus, et incolumem in ipsius cubiculum asportat (302-382). In eundem locum adducit illa Helenam, quæ primum reluctans novo marito ignaviam exprobrat, mox tamen eum in gratiam recipit (383-448). Ita præmiis deæ fruentem adversarium frustra quærit Menelaus, dum Agamemno publice repetit pactum pretium victoriæ (449-461).

"Ο ρ κ ο ι.   Τ ε ι χ ο σ κ ο π ί α.   Ἀ λ ε-
ξ ά ν δ ρ ο υ   κ α ι   Μ ε ν ε λ ά ο υ   μ ο-
ν ο μ α χ ί α .

Ἀντάρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἄμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
 Τρωῆες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς·
 Ἦντε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
 Αἶτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
 6 Κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων,
 Ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ Κῆρα φέρουσαι·
 Ἡέριαι δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρουσαι·
 Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
 Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.

- 10 *Εὐτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην,
Ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἄμεινω,
Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λαῶν ἦσιν·
Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὥρνυτ' ἀελλῆς
Ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίλοιο.*
- 15 *Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρῶσιν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
Καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
Πάλλων, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους,
20 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.
Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
Ἐρχόμενον προπάροιθεν ὀμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
Ὡστε λέων ἐχάρη, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας,
Εὐρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα,
25 Πεινάων· μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἵπερ ἂν αὐτὸν
Σεύωνται ταχέες τε κύνες, θαλεροὶ τ' αἰζηοί·
Ὡς ἐχάρη Μενέλαος, Ἀλέξανδρον Θεοειδέα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην·
Ἀντίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
30 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
Ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγῃ φίλον ἦτορ·
Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο Κτῆρ' ἀλεείνων.
Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη
Οὐρεος ἐν βήσσης, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
35 Ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὥχρός τέ μιν εἶλε παρειάς·
Ὡς αὐτίς καθ' ὄμιλον ἔδυν Τρώων ἀγερώχων,
Δείσας Ἀτρεΐος υἱὸν Ἀλέξανδρος Θεοειδής.
Τὸν δ' ἔκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
(Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἡπεροπευτά!
40 Αἶθ' ὄφελος ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι.
Καί κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν,
Ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
Ἢ που καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
Φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, οὐνεκα καλὸν
45 Εἶδος ἔπ'· ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν, οὐδέ τις ἀλκή.
Ἢ τοιόςδε ἐὼν, ἐν ποντοπόροιςιν νέεσσιν
Πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρήρας ἀγείρας,
Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖκ' εὐειδὲς ἀνῆγες
Ἐξ ἀπλῆς γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων —
50 Πατρὶ τε σῶ μέγα πῆμα, πόλῃ τε παντὶ τε δήμῳ,
Δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ;
Οὐκ ἂν δὴ μείνειας Ἀρηΐφιλον Μενέλαον;*

- Γνοίης χ', οἴου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
 Οὐκ ἄν τοι χραίσμη κίθαρις, τὰ τε δῶρ' Ἀφροδίτης,
 55 Ἥ τε κόμη, τό τε εἶδος, ὅτ' ἐν κονίησι μιγείης.
 Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἥ τέ κεν ἦδη
 Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἔνεχ', ὅσσα ἔοργας.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἔκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν·
 60 Αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής,
 Ὅστι' εἴσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνη —
 Νῆϊον ἐκτάμνησιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·
 Ὡς τοι ἐνὶ στήθεσσι νάταρβητος νόος ἐστίν.
 Μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης·
 65 Οὗτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
 Ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἐκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἔλοιτο.
 Νῦν αὖτ' εἴ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι,
 Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηϊφίλον Μενέλαον
 70 Συμβάλετ' ἄμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 Ὅππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Κτήμαθ' ἐλὼν εὖ πάντα, γυναικὰ τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 Ναίοιτε Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νεέσθων
 75 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,
 Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
 Μέσσου δουρὸς ἐλὼν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 80 Ἰοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσι τ' ἔβαλλον.
 Αὐτὰρ ὁ μακρὸν αὔσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Στεῦνται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἀνεῷ τ' ἐγένοντο
 85 Ἑσσυμένως· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
 Ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
 Τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 90 Αὐτὸν δ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηϊφίλον Μενέλαον
 Οἴους ἄμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 Ὅππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Κτήμαθ' ἐλὼν εὖ πάντα, γυναικὰ τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
 Οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
 95 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

- Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἰκάνει
 Θυμὸν ἐμόν· φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἤδη
 Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποιθε
 100 **Εἵνεκ'** ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἀρχῆς.
 Ἡμέων δ' ὅπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
 Τεθναίη· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα.
 Οὔσατε δ' ἄρ', ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,
 Ἰῆ τε καὶ Ἥελίῳ· Διὶ δ' ἡμεῖς οὔσομεν ἄλλον.
 105 **Ἄξετε** δὲ Πριάμοιο βίην, ὅφρ' ὄρκια τάμνη
 Αὐτός, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι·
 Μῆτις ὑπερβασίῃ Διὸς ὄρκια δηλήσεται.
 Αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέθονται·
 Οἷς δ' ὁ γέρον μετήσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
 110 **Δεύσσει**, ὅπως ὅχ' ἀριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.)
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε,
 Ἐλπόμενοι παύσεσθαι οἷζυροῦ πολέμοιο.
 Καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυσαν ἐπὶ στήλας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
 Τεύχεά τ' ἐξεδύνοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
 115 **Πλησίον** ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.
 Ἐκτὼρ δὲ προτὶ ἄστνυ δύω κήρυκας ἔπεμπεν,
 Καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν, Πριάμόν τε καλέσσαι.
 Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων,
 Νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἰέναι, ἡδ' ἄρ' ἐκέλευεν
 120 **Οἰσέμεναι**· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπλήθισ' Ἀγαμέμνονι δίω. —
 Ἴρις δ' αὖθ' Ἑλένη λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
 Εἰδομένη γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
 Τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικίων,
 Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
 125 **Τὴν δ' εὖρ' ἐν** μεγάρῳ· ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινεν,
 Δίπλακα πορφυρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
 Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Οὓς ἔθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρης παλαμάων.
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 130 **Δεῦρ' ἴθι**, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι
 Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα
 Ἐν πεδίῳ, ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο,
 Οἱ δὴ νῦν ἔσται σιγῇ — πόλεμος δὲ πέπαυται —
 135 **Ἀσπίσι** κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν.
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Μακρῆς ἐγχείησι μαχήσονται περὶ σείο·
 Τῷ δὲ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.

- Ὡς εἰποῦσα θεὰ γλυκὺν ἥμερον ἔμβαλε θυμῷ
 140 Ἄνδρός τε προτέρωιο καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκῆων.
 Αὐτίκα δ' ἀργενῇσι καλυψαμένη ὀθόνησιν,
 Ὀρμαῖτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα.
 Οὐκ οἷη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο,
 Αἶθρη, Πειθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βαῶπις.
 145 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον, ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
 Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον ἠδὲ θυμοίτην,
 Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἰκετάονά τ', ὅζον Ἄρηος,
 Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
 Εἶατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν.
 150 Γῆραι δὴ πολέμοιο πεπαιυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
 Ἑσθλοί, τετίγεςσιν ἐοικότες, οἷτε καθ' ὕλην
 Δενδρέω ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσιν ἐῖσιν.
 Τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.
 Οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν,
 155 Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
 Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν.
 Αἰνῶς ἀθανάτησι θεῇς εἰς ὧπα ἔοικεν.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς, τοίη περ ἑοῦς, ἐν νηυσὶ νεέσθω,
 160 Μηδ' ἡμῖν τεκέεσσι τ' ὑπίσσω πῆμα λίποιτο.
 Ὡς ἄρ' ἔφην. Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ.
 Δεῦρο πάροιθ' ἔλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευσέ με, —
 Ὅφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηοὺς τε φίλους τε —
 Οὔτι μοι αἰτὶν ἐσσί, θεοὶ νῦ μοι αἵτιοί εἰσιν,
 165 Οἱ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν —
 Ὡς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης,
 Ὅστις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἥϊς τε μέγας τε.
 Ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν.
 Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὐπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 170 Οὐδ' οὕτω γεφάρων· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν
 Αἰδοῖός τε μοὶ ἐσσι, φίλε ἐκυρέ, δεινός τε.
 Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἄδειν κακός, ὅππότε δεῦρο
 Τίεῖ σφ' ἐπόμεν, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα,
 175 Παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα —
 Τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάς.
 Οὗτός γ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής.
 180 Δαῖρ' αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κνωῶπιδος, εἶποι ἔην γε.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρον ἠγάσσατο, φωνήσεν τε.

- Ω μῆκερ Ἀτρεΐδῃ, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,
 Ἥ ῥά νύ τοι πολλοὶ διδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Ἦδη καὶ Φρυγίην ἐς ἡλυθὸν ἀμπελόεσσαν.
 Ἔνθα Ἰφὸν πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰυλοπαίλους,
 Λαοὺς Ὀτρεΐος καὶ Μύγδονος ἀντιθέοιο,
 Οἳ ῥα τότε ἑστρατιόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπικούρος εἶν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
 Ἥματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι.
 Ἄλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
 Ἀλλ' ἡα ἰδὼν, ἐρίειν ὁ γεραίος
 φίλον τέκος, ὅστις ὁδ' ἐστίν·
 αἰμνονος Ἀτρεΐδαο,
 ἐστέρνοισιν ἰδᾶσθαι.
 χθονὶ πονυβροτείῃ,
 ἐλίσσεται στίχας ἀνδρῶν·
 πηγεσιμᾶλλον,
 ἰχεται ἀργεννῶν.)
 ἰθ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 , πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 κῆς κραναῆς περ εἰούσης,
 κῆς καὶ μῆδεα πυκνά.
 ὡρ πεπνυμένος ἀντίον ἦν ἔνθα
 ἔπος νημερτές ἔειπες.
 ἦλυθε δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ
 καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
 ἰκλ καὶ μῆδεα πυκνά.
 ἔνθα ἄγρομένοισιν ἐμειχθεν,
 ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους,
 φώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.
 ἐ μῆδεα πᾶσιν ὕφαινον,
 τροχάδην ἀγόμευεν,
 ἀγέως· ἐπεὶ οὐ πολύμυθος,
 καὶ γένει ὑστερος ἦεν.
 ἔνθα ἔειπεν Ὀδυσσεύς,
 κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας,
 ὅν τε προπρηνὲς ἐνώμα,
 αἰδορεῖ φαιτὶ τοικῶς·
 ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὖτως·
 μεγάλην ἐκ στήθεος ἴει,
 οἰκότητα χειμερῆσιν,
 ἔγ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
 ἦος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

- 225 Τοτρίτον αὐτ' Αἴαντα ἰδὼν, ἐρέειν' ὃ γεραιός·
 Τίς τ' ἄρ' ὃδ' ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἧὺς τε μέγας τε,
 Ἐξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἦδ' εὐρέας ὤμους;
 Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν·
 Οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν·
 230 Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὥς,
 Ἔστηκ'· ἀμφὶ δὰ μιν Κρητῶν ἄγοι ἡγερέθονται.
 Πολλάκι μιν ξείνισεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
 Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὄρω ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς,
 235 Οὓς κεν εὖ γνῶσιν, καὶ τοῦνομα μυθήσασαί μιν·
 Δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορας λαῶν,
 Κάστορά θ' ἱππύδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεια,
 Αὐτοκασιγνήτω, τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ.
 Ἥ οὐχ ἐσπείσθην Λακεδαιμόνος ἐξ ἐραπεινῆς;
 240 Ἥ δεῦρο μὲν ἔποντο νέεσσι' ἐνὶ ποντοπόροισιν,
 Νῦν αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
 Αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνειδέα πόλλ', ἃ μοί ἐστιν;
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἦδη κατέχεν φυσίζοος αἶα
 Ἐν Λακεδαιμόνι αὐθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ. —
 245 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστρῳ θεῶν φέρον ὄρκια πιστά,
 Ἄργε δύω καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
 Ἀσκῶ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαιινὸν
 Κήρυξ Ἰδαῖος ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·
 Ὡτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν·
 250 Ὅρσεο, Λαομεδοντιάδῃ! καλέουσιν ἄριστοι
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἐς πεδῖον καταβῆναι, ἔν' ὄρκια πιστὰ τάμνητε·
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Μακρῆς ἐγχείρῃσι μαχήσονται ἀμφὶ γυναικί·
 255 Τῷ δέ κε νικήσαντι γυνή καὶ κτήμαθ' ἔποιτο·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότῃ καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 Ναίοιμεν Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νέονται
 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα.
 Ὡς φάτο· φέγγησεν δ' ὃ γέρων, ἐκέλευσε δ' ἐταίροις,
 260 Ἴππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπὶ θοῖοντο.
 Ἄν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω·
 Παρ δὲ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
 Τῷ δὲ διὰ Σχαιῶν πεδίοι' ἔχον ὠκέας ἵππους.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ρ' ἵκοντο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 265 Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πούλυβότειραν,
 Ἐς μίσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο.
 Ὡρνετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

- Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις · ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ
 Ὀρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
 270 Μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν ·
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 Ἡ οἱ παρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 Ἀργῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας · αὐτὰρ ἔπειτα
 Κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις.
 275 Τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὐχετο, χεῖρας ἀνασχών ·
 Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
 Ἡελίος θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ παντ' ἐπακούεις,
 Καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντας
 Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπλόρχον ὁμόσση,
 280 Ἕμεῖς μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστὰ ·
 Εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη,
 Αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
 Ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν ·
 Εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
 285 Τρώας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι,
 Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἦντιν' ἔοικεν,
 Ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 Τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,
 290 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς,
 Αὐτῇ μένων, εἴως κε τέλος πολέμοιο κιχέω,
 Ἡ, καὶ ἀπὸ στομάχους Ἀργῶν τάμε νηλεῖ χαλκῷ ·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέσθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
 Θυμοῦ δευομένους · ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός.
 295 Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν
 Ἐκχεον, ἡδ' εὐχοντο θεοῖς αἰειγενέτησιν ·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε ·
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι !
 Ὅππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημίνειαν,
 300 Ὡδὲ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὥς ὃδε οἶνος,
 Αὐτῶν, καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν.
 Ὡς ἔφην · οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκραιίνε Κρονίων.
 Τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν ·
 Κέκλυτέ μεν, Τρώες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί ·
 305 Ἦτοι ἐγὼν εἰμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
 Ἄψ, ἐπεὶ οὐπω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρᾷσθαι
 Μαρνάμενον φίλον υἱὸν Ἀρηιφίλῳ Μενελάῳ ·
 Ζεὺς μὲν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Ὅπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
 310 Ἡ ῥα, καὶ ἐς δίφρον ἄρνας θέτο ἰσόθεος φῶς ·

- Ἄν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἥνια τείνεν ὀπίσσω ·
 Πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον ·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἄψορφοί προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο.
 Ἐκτὼρ δὲ Πριάμοιο παῖς καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
 315 Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
 Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἐλόντες,
 Ὀππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
 Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον ·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεςκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε ·
 320 Ζεῦ πάτερ, Ἰδῆθεν μεδέων, κύνιστε, μέγιστε!
 Ὀππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν,
 Τὸν δὲς ἀποφθίμενον δύναι δόμον Ἀΐδος εἶσω,
 Ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην · πάλLEN δὲ μέγας κορυθαίολος Ἐκτὼρ,
 325 Ἀψ ὀρόων · Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλήρος ὄρουσεν.
 Οἱ μὲν ἔπειθ' ἕζοντο κατὰ στίχας, ἥχι ἐκάστῳ
 Ἴπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
 Αὐτὰρ ὃγ' ἄμφ' ὥμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
 Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠῦκόμοιο.
 330 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας ·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
 Οἷο κασιγνήτιο Λυκάονος · ἤρμοσε δ' αὐτῷ.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 335 Χάλκεον · αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε ·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 Ἴππουριν · δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευσεν.
 Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει.
 Ὡς δ' αὐτῶς Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν.
 340 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,
 Ἔς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο,
 Δεινὸν δερκόμενοι · θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 Τρῳάς θ' ἵπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ,
 345 Σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε.
 Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσῃν,
 Οὐδ' ἐρρήξεν χαλκόν · ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμὴ
 Ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὃ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
 350 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί ·
 Ζεῦ ἄνα, δὲς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κάκ' ἔοργεν,
 Δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον ·
 Ὅφρα τις ἐρρήλῃσι καὶ ὀπιγόνων ἀνθρώπων,

Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὃ κεν φιλότητα παράσχη.

255 Ἦ ῥα, καὶ ἄμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.

Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἠρήρειστο.

Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
260 Ἐγχος· ὃ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
Πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τριχθά τε καὶ τετραχθά διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.
Ἀτρεΐδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.

265 Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος!

Ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
Ἴνυν δέ μοι ἐν χεῖρεσσ' ἐάγη ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
Ἦίχθη παλάμην φιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν.

Ἦ, καὶ ἐπαΐξας κόρυθος λάβεν ἵπποδασείης,
270 Ἐλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
Ἀγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμάς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρῇν,
Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.
Καὶ νῦ κεν εἵρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος,
Εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,

275 Ἦ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἱφι κταμένοιο·
Κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἔσπετο χεὶρὶ παχείῃ.
Τὴν μὲν ἔπειθ' ἦρωσ μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς
Ῥίψ' ἐπιδινήσας, κόμισαν δ' ἐρήρες ἐταῖροι.

Αὐτὰρ ὁ ἄψ ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων
280 Ἐγχεὶ χαλκείῳ· τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη
Ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
Καδ δ' εἶσ' ἐν θαλάμῳ εὐώδει, κηῶεντι.
Αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουσ' ἔε· τὴν δ' ἐκίχανεν
Πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρῳαὶ ἅλις ἦσαν.

285 Χεῖρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα·
Γρηῖ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενεῖ προσέειπεν,
Εἵροκόμοι, ἦ οἱ Λακεδαιμόνι ναιετάωσιν
Ἦσκειν εἴρια καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν·
Τῇ μιν εἰσαμένην προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη·

290 Δεῦρ' ἔθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι.
Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι,
Κάλλεϊ τε στίλβων καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης
Ἄνδρὶ μαχησάμενον τόνγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
Ἔρχεσθ', ἥε χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.

295 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δόρinen·
Καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρῇν,

Στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
Θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν -

Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἡπεροπεύειν ;

400 Ἡ πῆ με προτέρω πολίων εὐναιομενάων

Ἄξεις ἢ Φρυγίης, ἢ Μηονίης ἐρατεινῆς,

Εἴ τις τοι καὶ κείθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων ;

Οὔνεκα δὴ νῦν διόν Ἀλέξανδρον Μενέλαος

Νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι,

405 Τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρῆσθης ;

Ἦσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους ·

Μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὀλυμπον,

Ἄλλ' αἰεὶ περὶ κῆνον οἷζυε, καὶ ἐφύλασσε,

Εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὄγε δούλην.

410 Κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι — νεμεσσητὸν δέ κεν εἶη —

Κείνου πορσυνέουσα λέχος · Τρῶαί δέ μ' ὀπίσσω

Πᾶσαι μωμήσονται · ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.

Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτῃ ·

Μή μ' ἔρεθε, σχετλίῃ ! μὴ χωσαμένη σε μεθείω,

415 Τῷς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὥς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα,

Μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρά,

Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὀλῃαι.

Ὡς ἔφατ' · ἔδδεισεν δ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα ·

Βῆ δὲ κατασχομένη ἐανῶ ἀργῇτι φαιινῶ,

420 Σιγῇ · πάσας δὲ Τρῳάς λάθην · ἦρχε δὲ δαιμων.

Αἱ δ' ὅτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἴκοντο,

Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,

Ἡ δ' εἰς ὑπόροφον θάλαμον κίε διὰ γυναικῶν.

Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλοῦσα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ,

425 Ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέσθηκε φέρουσα ·

Ἐνθα κάθιζ' Ἑλένη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,

Ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ ·

Ἦλυθες ἐκ πολέμου — ὥς ὥφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι,

Ἀνδρὶ δαμεῖς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.

430 Ἡ μὲν δὴ πρὶν γ' εὐχε' Ἀρηϊφίλου Μενελάου

Σῇ τε βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ φέρτερος εἶναι ·

Ἄλλ' ἴθι νῦν προκάλεσσαι Ἀρηϊφίλον Μενέλαον,

Ἐξαῦτις μαχέσασθαι ἐναντίον ! ἀλλὰ σ' ἔγωγε

Πάυσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ

435 Ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἢ δὲ μάχεσθαι

Ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης.

Τὴν δὲ Πάρις μύθῳσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν ·

Μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε !

Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ ·

- 440 ~~Καὶ νῦν δ' ἄλλ' ἐγὼ~~ παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότῃτι τραπείομεν εὐνηθέντε.
 Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὦδ' ἔρως φρένας ἀμφεκάλυπεν·
 Οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς
 Ἐπλεον ἀρπάξας ἐν πομποπόροισι νέεσσιν,
 445 Νήσω δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην φιλότῃτι καὶ εὐνῇ·
 Ὡς σεο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἡμερος αἶρεϊ.
 Ἦ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοςδε κιών· ἅμα δ' εἶπετ' ἄκοιτις·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἐν τροητοῖσι κατεύνασθ' ἐν λεχέεσσιν.
 Ἀτρεΐδης δ' ἄν' ὁμίλον ἐφοίτα, θηρὶ ἐοικώς,
 450 Εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον Θεοσιδέα.
 Ἀλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 Δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότε Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
 Οὐ μὲν γὰρ φιλότῃτι γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο·
 Ἴσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο Κηρὶ μελαίνῃ.
 455 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἧδ' ἐπίκουροι·
 Νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 Τρεῖς δ' Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 Ἐκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἣντιν' ἔοικεν,
 460 Ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης· ἐπὶ δ' ἦγεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Δ.

Quum ex fœdere Helena Achivis reddenda, infestæque acies dirimendæ essent, superato Paride; Juno in concilio deorum indignabunda, ita non expleri odium suum in Trojanos, Jovi extorquet, ut ipsi concedat Ilii excidium (1 – 49). Minerva, ipsa quoque Trojanis inimica, Junonis hortatu ad terram missa, persuadet Pandarō Lycio, ut jactâ in Menelaum sagittâ pactionem conturbet, ac novam bellandi causam serat (50 – 104): at non letali vulnere percussum Menelaum arces-situs medicus curat Machao (105 — 219). Interea rursus armati ad pugnandum se referunt Trojani, dum Agamemno catervas Achivorum obit; nonnullorum, ut Idomenei, Ajacum, Nestoris, qui jam in procinctu stabant, alacritatem laudans; aliorum, ut Menesthei, Ulyssis, Diomedis, qui recentem impetum nondum senserant, cunctationem reprehendens (220 – 421). Quo facto, prælium instauratur, in quo Trojanis Mars et Apollo, Achivis præter alia numina Minerva animos addit; cædesque fiunt mutuæ (422 – 544).

Ὀρκίων σύγχυσις. Ἀγαμέ-
μνωνος ἐπιπώλησις.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο
 Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφισι πότνια Ἥβη
 Νέκταρ ἐπιπόσει· τοὶ δὲ χρυσεόισι δεπάεσσιν
 Δειδέχαιτο ἄλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
 5 Αὐτίκ' ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθίζεμεν Ἥρην,
 Κερτομίῳσι ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων·
 Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων,
 Ἥρην τ' Ἀργεῖην καὶ Ἀλαλκομενῆϊς Ἀθήνην.
 Ἄλλ' ἦτοι καὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
 10 Τέρπεςθον· τῷ δ' αὖτε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη
 Αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κῆρας ἀμύνει·
 Καὶ νῦν ἐξεσάωσεν οἰόμενον θανέεσθαι.
 Ἄλλ' ἦτοι νίκη μὲν Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθα, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,

- 15 Ἦ δ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνῆν
 Ὀρσομεν, ἣ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
 Εἰ δ' αὖ πως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 Ἦτοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 Αὖτις δ' Ἀργεῖην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.
 20 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμνυζαν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ·
 Πλησίαι αἶγ' ἥσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
 Ἦτοι Ἀθηναίῃ ἀκῶν ἦν, οὐδὲ τι εἶπεν,
 Σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·
 Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε σιτῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
 25 Αἰνότητε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον ἢδ' ἀτέλεστον,
 Ἰδρῶ θ', ὃν ἰδρῶσα μόγῳ! καμέτην δέ μοι ἵπποι
 Δαὸν ἀχειροῦσῃ, Πριάμῳ κακὰ τοῖό τε παισίν.
 Ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 30 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμόνιη, τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες
 Τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, ὅτ' ἀσπερχές μένεαίνεις
 Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐνκτίμενον πτολίεθρον;
 Εἰ δὲ σύγ' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρά,
 35 Ὡμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας,
 Ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
 Ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
 Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 40 Ὅππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι
 Τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἄνδρες ἐγγεγάασιν,
 Μῆτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' εἶσαι.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
 Αἰ γὰρ ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
 45 Ναιετάουσι πόλῃες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 Τάων μοι πέρι κῆρι τίσκετο Ἴλιος ἱρῆ,
 Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίῳ Πριάμοιο.
 Οὐ γάρ μοι ποτε βωμὸς ἐδρεύετο δαιτὸς εἵσης,
 Δοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸν δὲ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
 50 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Πάρις πότνια Ἥρῃ·
 Ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺν φιλοταταί εἰσι πόλῃες,
 Ἀργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγνια Μυκῆνη·
 Τὰς διαπέρσαι, ὅτ' ἂν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι·
 Τάων οὗτοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω.
 55 Εἵπερ γὰρ φθονέω τε, καὶ οὐκ εἴω διαπέρσαι,
 Οὐκ ἀνύω φθονέουσ'· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσσι.
 Ἀλλὰ χρεὶ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.

- Καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δ' ἐμοὶ ἔνθεν, ὅθεν σοί·
 Καὶ με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 60 Ἀμφοτέρων, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις
 Κέκλημαι· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισιν,
 Σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἔπονται θεοὶ ἄλλοι
 Ἀθάνατοι. σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι,
 65 Ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνὴν,
 Πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 Ἀρξῶσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 70 Αἴψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 Πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 Ἀρξῶσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι.
 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἶξασα.
 75 Οἷον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἡ ναύτησι τέρας, ἥε στρατῷ εὐρεῖ λαῶν,
 Λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθήρες ἱένται·
 Τῷ εἰκυῖ' ἦϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
 Καδ' δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόοντας
 80 Τρῳάς θ' ἵπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Ὡδε θεὸς τις εἶπεςκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἡ δ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ
 Ἔσσεται, ἥ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθῃσιν.
 Ζεὺς ὅστι' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
 85 Ὡς ἄρα τις εἶπεςκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.
 Ἡ δ' ἀνδρὶ ἱκέλη Τρώων κατεδύσαθ' ὄμιλον,
 Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένῃ, εἴ που ἐφεύροι.
 Εὖρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
 90 Ἔσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστῶν
 Λαῶν, οἳ οἳ ἔποντο ἀπ' Αἰσάκῃ ῥοάων.
 Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἡ δ' ἄ νύ μοι τι πλῆθος Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον;
 Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροσέμεν ταχὺν ἰόν·
 95 Πᾶσι δέ κε Τρῳέεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
 Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ.
 Τοῦ κεν δὴ πᾶμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
 Αἶ κεν ἴδῃ Μενέλαον Ἀργεῖον, Ἀτρεΐος υἱόν
 Σῶ βέλεϊ δμηθέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλγεεινῆς.
 100 Ἄλλ' ἄγ', οἷστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο·

Εὐχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
 Ἀργῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην,
 Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεΐης.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.

105 Ἀντίκ' ἐσύλα τόξον ἐϋξοον, ἰξάλου αἰγός
 Ἀγρίου, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας,
 Πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῇσιν,
 Βεβλήκει πρὸς στήθος· ὃ δ' ὑπτιος ἔμπεσε πέτρῃ·
 Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαιδεκάδωρα πεφύκει·

110 Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων,
 Πᾶν δ' εὖ λειήνας, χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ
 Ἀγκλίνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἐταῖροι,
 Μὴ πρὶν ἀναΐξειαν Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν,

115 Πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον Ἀρήϊον Ἀτρεὺς υἱόν.
 Αὐτὰρ ὃ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλετ' ἰὸν
 Ἀβλήτα, πτερόεντα, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων·
 Αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν οἷστόν,
 Εὐχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ

120 Ἀργῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην,
 Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεΐης.
 Ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβῶν καὶ νεῦρα βόεια·
 Νευρὴν μὲν μαζῶ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.

125 Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερές μέγα τόξον ἔτεινεν,
 Δίγχε βίος, νευρὴ δὲ μέγ' ἔαχεν, ἄλτο δ' οἷστός
 Ὀξυβελῆς, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων.

Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
 Ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγελείη,
 Ἥ τοι πρόσθε στήσασα, βέλος ἔχεπευκὲς ἄμυνεν.

130 Ἥ δὲ τόσον μὲν ἔργεν ἀπὸ χροός, ὥς ὅτε μήτηρ
 Παιδὸς ἔργει μυῖαν, ὅθ' ἡδεῖ λέξεται ὕπνῳ.
 Αὐτὴ δ' αὐτ' ἔθυνεν, ὅθι ζωστήρος ὀχῆς
 Χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ·
 Ἐν δ' ἔπεσε ζωστήρι ἀρηρότι πικρὸς οἷστός·

135 Διὰ μὲν ἄρ' ζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἡρήρειστο,
 Μήτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροός, ἔρκος ἀκόντων,
 Ἥ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἷσατο καὶ τῆς.
 Ἀκρότατον δ' ἄρ' οἷστός ἐπέγραψε χροῶ φωτός·

140 Ἀντίκα δ' ἔρρεεν αἶμα κελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μίγῃ
 Μηρονὶς ἢ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων·
 Κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἡρήσαντο

- Ἴππῆες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα,
 145 Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρό τε κῦδος·
 Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροὶ
 Εὐφυνέες, κνήμαί τ' ἠδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν.
 Ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ὡς εἶδεν μέλαν αἶμα καταρρέον ἐξ ὤτειλῆς·
 150 Ῥίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηΐφιλος Μενέλαος.
 Ὡς δὲ ἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας,
 Ἀφορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.
 Τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 Χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι·
 155 Φίλε κασίγνητε, θάνατόν νύ τοι ὄρκι' ἔταμνον,
 Οἶον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.
 Ὡς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν.
 Οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἶμά τε ἀρνῶν,
 Σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν!
 160 Εἵπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν,
 Ἐκ τε καὶ ὅψε' τελεῖ· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
 Σὺν σφῆσιν κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν.
 Εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
 Ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
 165 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίῳ Πριάμοιο,
 Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 Αὐτὸς ἐπισείησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν,
 Τῆςδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
 Ἀλλὰ μοι αἶνόν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
 170 Αἶ κε θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήσης βιότοιο·
 Καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην.
 Αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης·
 Κὰδ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην· σέο δ' ὅστέα πύσει ἄρουρα,
 175 Κεῖμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
 Καὶ κέ τις ὦδ' ἐρέει Τρώων ὑπερηνορεόντων,
 Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
 Αἶθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων,
 Ὡς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν.
 180 Καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Σὺν κεινῇσιν νηυσί, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον.
 Ὡς ποτὲ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν!
 Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Θάρσει, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν.
 185 Οὐκ ἐν καιρίῳ ὅξυ πάγῃ βέλος, ἀλλὰ πάροιθεν
 Εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος, ἠδ' ὑπένερθεν

Ζῶμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

Αἶ γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ὦ Μενέλαε·

190 Ἐλκος δ' ἱητὴρ ἐπιμάσσεται, ἧδ' ἐπιθήσει

Φάρμαχ', ἃ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων.

Ἢ, καὶ Ταλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσηύδα·

Ταλθύβι', ὅτι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον,

Φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱόν, ἀμύμονος ἱητῆρος,

195 Ὅφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,

Ὅν τις οἷστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,

Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπὶθήσεν ἀκούσας·

Βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

200 Παπταίνων ἥρῳα Μαχάονα· τὸν δ' ἐνόησεν

Ἔστιαότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰὶ στίχες ἀσπιστάων

Λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο Τρίκῃς ἐξ ἵπποβότοιο.

Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ὅρσ', Ἀσκληπιάδη! καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,

205 Ὅφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,

Ὅν τις οἷστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,

Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νύριεν·

Βὰν δ' ἰέναι καθ' ὁμίλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.

210 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος

Βλήμενος ἦν — περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ', ὅσσοι ἄριστοι,

Κυκλός, ὃ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φῶς —

Αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀρηρότος ἔλκεν οἷστόν·

Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι.

215 Λῦσε δέ οἱ ζωστήρα παναίολον, ἧδ' ὑπένερθεν

Ζῶμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἔλκος, ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς οἷστίος,

Αἶμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἥπια φάρμακα εἰδώς

Πάσσε, τά οἱ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.

220 Ὅφρα τοὶ ἀμφεπένοντο βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον,

Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·

Οἱ δ' αὐτίς κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.

Ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον,

Οὐδὲ καταπτύσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,

225 Ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.

Ἴππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·

Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας

Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο·

Τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχήμεν, ὅπποτε κέν μιν

- 230 Γυνῖα λάβη κάματος, πολέας διὰ κοιρανέοντα·
 Ἀντάρ ὁ πεζὸς ἐὼν ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν·
 Καί ῥ' οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπώλων,
 Τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν·
 Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς!
 235 Οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατήρ Ζεὺς ἔσσει ἄρωγός·
 Ἄλλ' οἵπερ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο,
 Τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χροά γυῖπες ἔδονται·
 Ἡμεῖς αὖτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
 Ἄξομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἔλωμεν.
 240 Οὕστινας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
 Τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχείες, οὐ νυ σέβεσθε;
 Τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες, ἥντε νεβροί;
 Αἶτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίλοιο θέουσαι,
 245 Ἔστᾱς, οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή·
 Ὡς ὑμεῖς ἔστητε τεθηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
 Ἡ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ἐνθα τε νῆες
 Εἰρύατ' εὐπρυμνοὶ, πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 Ὅφρα ἴδῃτ', αἶ κ' ὑμῖν ὑπέρσχη χεῖρα Κρονίων;
 250 Ὡς ὅγε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν·
 Ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ἄμφ' Ἰδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσοντο·
 Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, συὶ εἵκελος ἀλκῆν,
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὠτρυνε φάλαγγας.
 255 Τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηύδα μελιχίοισιν·
 Ἰδομενεῦ, πέρι μὲν σε τίω Δαναῶν ταχυπώλων,
 Ἡμὲν ἐνὶ πτολέμῳ, ἦδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ,
 Ἦδ' ἐν δαίθ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἶθοπα οἶνον
 260 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.
 Εἵπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ
 Ἔστηχ', ὥσπερ ἐμοί, πιέειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
 Ἄλλ' ὅρσευ πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὐχεαὶ εἶναι!
 265 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤνδα·
 Ἀτρεΐδῃ, μάλα μὲν τοι ἐγὼν ἐρίηρος ἐταῖρος
 Ἔσομαι, ὥς τοπρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
 Ἄλλ' ἄλλους ὠτρυνε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 Ὅφρα τάχιστα μαχώμεθ'· ἐπεὶ σύν γ' ὅρκι ἔχευαν
 270 Τρῶες· τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κῆδε' ὀπίσσω
 Ἔσσει, ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρώχετο γηθόσυνος κῆρ.

- ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν
 Τῷ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.
 275 Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκαπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ,
 Ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς·
 Τῷ δέ τ', ἀνέσθην ἐόντι, μελάντερον, ἢ ὕτε πίσσα,
 φαίνεται Ἴον κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν·
 Ῥίγησέν τε ἰδὼν, ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα·
 280 Τοῖαι ἅμ' Αἰάντεσσι Διοτρεφέων αἰζῶν
 Δήϊον ἐς πόλεμον πυκινὰ κίνυντο φάλαγγες
 Κυάνεαι, σάκεσιν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 Καὶ τοὺς μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 285 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
 Σφῶϊ μὲν — οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν — οὔτι κελεύω·
 Αὐτὼ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἱφί μάχεσθαι.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων,
 Τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
 290 Τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 Χερσὶν ὕφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε περδομένη τε.
 Ὡς εἰπὼν, τοὺς μὲν λῆπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
 Ἐνθ' ὄγε Νέστορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητήν,
 Οὓς ἐτάρους στέλλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι,
 295 Ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
 Αἶμονά τε κρείοντα, Βίαντά τε, ποιμένα λαῶν.
 Ἰππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
 Πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στήσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς,
 Ἐρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσω,
 300 Ὅφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζῃ.
 Ἰππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
 Σφοῦς ἵππους ἔχμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ·
 Μηδὲ τις, ἵπποσύνῃ τε καὶ ἡγορέῃφι πεπδοιθώς,
 Οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι,
 305 Μηθ' ἀναχωρεῖτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε.
 Ὃς δὲ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἄρμαθ' ἱκηταί,
 Ἐγχει ὀρεξάσθω· ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτως.
 Ὡδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρθουν,
 Τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἔχοντες.
 310 Ὡς ὁ γέρων ὤτρυνε, πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς.
 Καὶ τὸν μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ὡ γέρον, εἴθ', ὥς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
 Ὡς τοι γούναθ' ἔποιτο, βίῃ δέ τοι ἔμπεδος εἴη·
 315 Ἀλλὰ σε γῆρας τείρει ὁμοῖον· ὥς ὄφελέν τις

Ἄνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ ·

Ἀτρεΐδῃ, μάλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς

Ὡς ἔμεν, ὥς ὅτε δῖον Ἑρעυθαλίῳνα κατέκταν.

320 Ἀλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν ·

Εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὐτὲ με γῆρας ἱκάνει.

Ἀλλὰ καὶ ὥς ἱππεῦσι μετέσσομαι, ἥδὲ κελεύσω

Βουλῇ καὶ μύθοισι · τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.

Αἰχμᾶς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο

325 Ὀπλότεροι γεγάασι, πεποίθασίν τε βίηφιν.

Ὡς ἔφατ' · Ἀτρεΐδης δὲ παρώχeto γηθόσυνος κῆρ.

Εὖρ' υἱὸν Πετεῶο, Μενεσθῆα πλήξιππον,

Ἔσταότ' · ἅμφι δ' Ἀθηναῖοι, μήστωρες αὐτῆς ·

Αὐτὰρ ὁ πλησίον ἐστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς ·

330 Παρ δὲ Κεφαλλήνων ἅμφι στίχες οὐκ ἄλαπαδναὶ

Ἔστασαν · οὐ γάρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς,

Ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες

Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν · οἳ δὲ μένοντες

Ἔστασαν, ὅππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν

335 Τρώων ὀρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.

Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσε νᾶξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

Καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·

ὦ υἱὲ Πετεῶο, Διοτρεφέος βασιλῆος,

Καὶ σύ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένη, κερδαλεόφρον !

340 Τίπτε καταπιώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους ;

Σφῶϊν μὲν τ' ἐπέοικε, μετὰ πρώτοισιν ἐόντας

Ἔστάμεν, ἥδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι.

Πρώτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο,

Ὀππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί.

345 Ἐνθα φίλ', ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἥδὲ κύπελλα

Οἴνου πινέμεναι μελιηδέος, ὅφρ' ἐθέλητον ·

Νῦν δὲ φίλως χ' ὀρόωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν

Ἰμείων προπάροιθε μαχοίατο νηλεῖ χαλκῷ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς ·

350 Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων !

Πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθιέμεν ; — ὅππότε Ἀχαιοὶ

Τρῶσιν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξιν Ἄρηα,

Ὅψεαι, ἣν ἐθέλησθα, καὶ αἰ κέν τοι τὰ μεμήλη,

Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα

355 Τρώων ἱπποδάμων · σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις.

Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,

Ὡς γινῶ χωομένοιο · πάλιν δ' ὅγε λάξετο μῦθον ·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

Οὔτε σε νεικίῳ περιώσιον, οὔτε κελεύω.

360 Οἶδα γάρ, ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 Ἦπια δῆνεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονέεις ἅ,τ' ἐγὼ περ.
 Ἄλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὀπισθεν ἄρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
 Εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώνια θεῖεν.

Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους
 365 Εὖρε δὲ Τυδέος υἱόν, ὑπέρθυμον Διομήδεα,
 Ἔσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
 Παρ δέ οἱ ἐστήκει Σθένελος, Καπανηῖος υἱός.
 Καὶ τὸν μὲν νείκεσσε νιδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

370 Ὡς μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο,
 Τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας;
 Οὐ μὲν Τυδεῖ γ' ὦδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
 Ἀλλὰ πολὺν πρὸ φίλων ἐτάρων δηΐοισι μάχεσθαι·
 Ὡς φάσαν, οἳ μιν ἵδοντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε
 375 Ἦντησ', οὐδὲ ἵδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.

Ἦτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκῆνας
 Ξεῖνος ἅμ' ἀντιθέῳ Πολυνείκει, λαὸν ἀγείρων,
 Οἳ ῥα τότε ἔστρατόωνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης·
 Καὶ ῥα μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους.

380 Οἳ δ' ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπήνεον, ὥς ἐκέλευον·
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραίσια σήματα φαίνων.
 Οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ὥχοντ', ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
 Ἀσωπὸν δ' ἵκοντο βαθύσχοινον, λεχεποίην·
 Ἐνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στείλαν Ἀχαιοί.

385 Αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας τε κιχήσατο Καδμείωνας
 Δαινυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἐτεοκληεῖης.
 Ἐνθ' οὐδὲ, ξεῖνός περ ἐὼν, ἵππηλάτα Τυδεὺς
 Τάρβει, μῶνος ἐὼν πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν·
 Ἄλλ' ὄγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα

390 Ῥηϊδίως· τοίη οἳ ἐπὶ ῥόθοις ἦεν Ἀθήνη.
 Οἳ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κέντορες ἵππων,
 Ἀψ ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες,
 Κούρους πεντήκοντα· δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν,
 Μαίων Αἰμονίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν,
 395 Γῆός τ' Αὐτοφρόνιοι, μενεπτόλεμος Πολυφρόντης.
 Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
 Πάντας ἔπεφν', ἓνα δ' οἷον ἱεὶ οἶκόνδε νέεσθαι·
 Μαίον' ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
 Τοῖος ἦν Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱὸν

400 Γεῖνατο εἰς χεῖρη μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κρατερὸς Διομήδης,

- Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.
 Τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλλέμοιο.
 Ἄτρεϊδῃ, μὴ ψεύδε', ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν.
 405 Ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι.
 Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἵλομεν ἑπταπύλοιο,
 Παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τείχος Ἄρειον,
 Πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ.
 Κεῖνοι δὲ σφετέρησιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
 410 Τῷ μὴ μοι πατέρας ποθ' ὁμολῇ ἔνθεο τιμῇ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης.
 Τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Ὅτρύνοντι μάχεσθαι εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 415 Τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἔψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 Τρῶας δηλώσωσιν, ἔλωσί τε Ἴλιον ἱρήν.
 Τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δηωθέντων.
 Ἀλλ' ἄγε δῆ, καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 420 Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσιν ἄνακτος
 Ὅρνυμένου· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἶλεν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχεῖ κῦμα θαλάσσης
 Ὅρνυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος.
 Πόντῳ μὲν ταπρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 425 Χέρσῳ ρηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
 Κυρτὸν ἐὼν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἄλός ἄχνην.
 Ὡς τότε ἐπασσύτεραι Λαναῶν κίνυντο φάλαγγες
 Νωλεμέως πόλεμόνδε. κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος
 Ἠγεμόνων· οἳ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν — οὐδέ κε φαίης
 430 Τόσσον λαὸν ἔπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδῇν —
 Σιγῇ δειδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν
 Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχόωντο.
 Τρῶες δ', ὥστ' ὅιες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
 Μυρίαὶ ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν,
 435 Ἀζήχες μεμακυῖαι, ἀκούουσai ὅπα ἀρνῶν.
 Ὡς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὁρῶρει.
 Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,
 Ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο· πολὺκλήτοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
 Ὡρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 440 Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, ἄμοτον μεμαυῖα,
 Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρη τε.
 Ἦτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.
 Ἦ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἔμβαλε μέσσω,

445 Ἐρχομένη καθ' ὁμίλον, ὀφείλουσα στόνον ἀνδρῶν.

Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χώρον ἓνα ξυνιόντες ἵκοντο,
 Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοῦς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 Χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 Ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 450 Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμωγῇ τε καὶ εὐχολῇ πέλεν ἀνδρῶν,
 Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὡς δ' ὅτε χεῖμαρ' ῥοὶ ποταμοί, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
 Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ,
 Κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
 455 Τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὖρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 Ὡς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε.

Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον·
 Τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
 460 Ἐν δέ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὅστεον εἴσω
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Ἦριπε δ', ὡς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 Τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφήνωρ
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
 465 Ἐλκε δ' ὑπ' ἐκ βελάνων, λελιημένος, ὄφρα τάχιστα
 Τεύχεα συλήσειε· μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὄρμη.
 Νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρύοντα ἰδὼν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
 Πλευρά, τὰ οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφάάνθη,
 Οὔτησε ξυστῶ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα.

470 Ὡς τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
 Ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δέ, λύκοι ὥς,
 Ἀλλήλοισι ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν.

Ἐνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
 Ἡΐθεον θαλερόν, Σιμοείσιον· ὃν ποτε μήτηρ,
 475 Ἰδὼθ' ἐν κατιούσῃ, παρ' ὄχθησιν Σιμόεντος
 Γέλνατ', ἐπεὶ ῥά τοκεῦσιν ἄμ' ἔσπετο μῆλα ἰδέσθαι
 Τοῦνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
 Ἐπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 480 Πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στήθος, παρὰ μαζὸν
 Δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
 Ἦλθεν. ὁ δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν, αἵγαιρος ὥς,
 Ἥ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μέγαλοιο πεφύκει,
 Λεῖη, ἀτὰρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
 485 Τὴν μὲν θ' ἄρματοπηγὸς ἀνὴρ αἵθωνι σιδήρῳ
 Ἐξέταμ', ὄφρα ἵτην κάμψῃ περικαλλεῖ δίφρῳ·
 Ἥ μὲν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·

- Τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριξεν
 Αἴας Διογενῆς· τοῦ ρ' Ἀντιφος αἰολοθώρηξ,
 490 Πριαμίδης, καθ' ὅμιλον ἀκόντισεν ὀξείῳ δουρὶ.
 Τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δὲ Λεῦκον, Ὀδυσσεὺς ἐσθλὸν ἐταῖρον
 Βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα·
 ἤριπε δ' ἄμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
 495 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ,
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Ἀμφὶ ἔπαπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
 Ἄνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν,
 Ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε, Δημοκόωντα,
 500 Ὃς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε, παρ' ἵππων ὠκείων.
 Τὸν ρ' Ὀδυσσεὺς, ἐτάριοιο χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
 Κόρσην· ἥ δ' ἐτέριοιο διὰ κροτάφοιο πέρηνσεν
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 505 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς·
 Ἰθυσαν δὲ πολὺ προτέρω. — Νεμέσῃσε δ' Ἀπόλλων,
 Περγιάμου ἐκ κατιδῶν, Τρώεσσι δὲ κέκλετ' αὔσας·
 Ὅρνυσθ', ἵππόδαμοι Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάρμης
 510 Ἀργείοις· ἐπεὶ οὐ σφι λίθος χρώς, οὐδὲ σίδηρος,
 Χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν.
 Οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἡὔκομοιο,
 Μάρνεται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.
 Ὡς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 515 Ὡρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια,
 Ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.
 Ἐνθ' Ἀμαρυγκείδην Διώρεα Μοῖρ' ἐπέδρησεν.
 Χερμαδίῳ γὰρ βλήτο παρὰ σφυρὸν ὀκριόεντι,
 Κνήμην δεξιτερὴν· βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
 520 Πείροος Ἰμβρασίδης, ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει.
 Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λαῖας ἀναιδῆς
 Ἀχρεὺς ἀπηλοίησεν· ὁ δ' ὑπτιος ἐν κονίῃσιν
 Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάριοισι πετάσας,
 Θυμὸν ἀποπνείων· ὁ δ' ἐπέδραμεν, ὃς ρ' ἔβαλ' ἐν περ,
 525 Πείροος· οὐτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσι
 Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν·
 Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε δουρὶ
 Στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πύγῃ δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 Ἀγχιμόλον δὲ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχος
 530 Ἐσπάσατο στέρνοιο· ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὀξύ,

Τῷ ὄγε γαστέρα τύψε μέσην, ἐκ δ' αἶνυτο θυμόν)
 Τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε· περίστησαν γὰρ ἑταῖροι,
 Θρηῖκες ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
 Οἳ δ, μέγαν περ ἔοντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγανόν,
 505 ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη.
 Ὡς τῷγ' ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην,
 ἦτοι ὃ μὲν Θρηκῶν, ὃ δ' Ἐπειῶν χαλκοχιτώνων,
 ἠγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.
 Ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μεταλθών,
 510 ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὄξεϊ χαλκῷ
 Δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ εἰ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Χειρὸς ἐλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν.
 Πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἤμυτι κείνῳ
 Πρηνέες ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

Ι Λ Ι Λ Δ Ο Σ Ε.

Stragem Trojanorum continuant Achivi; ante omnes insignis Diomedes, Minervæ, Martem ab acie seducentis, præsidio ferocissimus (1-94). Sed ipse a Pandaro vulneratus, etiam vehementius sævit in hostes (95-166): Pandarum, antea peditem, nunc ex Æneæ curru pugnantem, interficit (167-296); Æneam, amici corpus tegentem, saxo sauciat (297-310): Veneri, filium ex pugnâ efferenti, plagam in manu infligit (311-351). Venus, ab Iride educta, curru Martis revehitur ad Olympum, ubi eam mater Dione sinu foveat, alii dii leniter irrident (352-431). Æneam, a Venere destitutum, Diomedis furori eripit Apollo, et in arce Trojanâ recreandum curat, simul Martem in aciem revocat (432-460). Mars ad rem fortiter gerendam hortatur Trojanos, quibus statim Æneas integer subvenit (461-518). Nec segnius pugnant Achivi, cædunturque ex utrisque multi, in his Tlepolemus ab Sarpedone; tandem pelluntur paullatim Achivi (519-710). His ita laborantibus ex Olympo opitulatum veniunt Juno et Minerva (711-777), ac voce Junonis denuo incenditur turba, Minervæ autem monitu et ductu Diomedes ipsum Martem vulnerat (778-863), qui ex campo repente ad Olympum redit, ibique sanatur, sequentibus etiam deabus (864-909).

Διομήδους ἀριστεία.

- " *Ἐνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη*
Δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἔν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο.
Δαΐέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
 6 *Ἀστὲρ ὀπωρινῷ ἐναλλγκιον, ὅστις μάλιστα*
Λαμπρὸν παμφαίνησι, λελουμένος Ὠκεανοῖο.
Τοῖόν οἱ πῦρ δαΐεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων.
Ἦρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο.
Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειός, ἀμύμων,
 10 *Ἰφρὺς Ἥφαιστοιο· δύω δέ οἱ υἱέες ἦστην,*
Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Τῷ οἱ, ἀποκρινθέντε, ἐναντίω ὀρμηθήτην.
Τῷ μὲν ἄφ' ἵπποιϊν, ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζός.

- Οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 15 Φηγεύς ῥα πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
 Τυδεΐδew δ' ὑπὲρ ὤμον ἀριστερόν ἤλυθ' ἀκωκῇ
 Ἐγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὃ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
 Τυδεΐδης· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 Ἄλλ' ἔβαλε στήθος μεταμάζιον, ὥσε δ' ἀφ' ἵππων.
 20 Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν περικαλλέα δίφρον,
 Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφείου καταμένοιο·
 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε Κῆρα μέλαιναν,
 Ἄλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
 Ὡς δὴ οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχήμενος εἶη. —
 25 Ἴτπους δ' ἐξελάσας μεγαθύμου Τυδεός υἱός,
 Δῶκεν ἐταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον νῆε Δάρητος,
 Τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφιν,
 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 30 Χειρὸς ἐλοῖσ', ἐπέεσσι προσηύδα θούρον Ἄρηα·
 Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγέ, μαιφόνε τειχεσιπλῆτα!
 Οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἐάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
 Μάρνασθ', ὅπποτέροισι πατήρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ,
 Νῶϊ δὲ χαζώμεσθαι, Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν;
 35 Ὡς εἰπούσα, μάχης ἐξήγαγε θούρον Ἄρηα·
 Τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἡϊόεντι Σκαμάνδρῳ.
 Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἔλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
 Ἠγεμόνων. πρῶτος δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Ἀρχὸν Ἀλιζώνων, Ὀδίων μέγαν, ἔκβαλε δίφρου.
 40 Πρώτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν,
 Ὡμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο, Μήονος υἱόν,
 Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
 45 Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχει μακρῷ
 Νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμον·
 Ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες.
 ἦδ' ὁ δὲ Στροφίλοιο Σκαμάνδριον, αἴμονα θήρης,
 50 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἔλ' ἔγχει ὀξυόεντι,
 Ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἀρτεμις αὐτῇ
 Βάλλειν ἄγρια πάντα, τάτε τρέφει οὐρεσιν ὕλη.
 Ἄλλ' οὐ οἱ τότε γε χραῖσμι' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 Οὐδὲ ἐκηβολίαί, ἥσιν τοπρὶν γ' ἐκέκαστο·
 55 Ἀλλὰ μιν Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὕτασε δουρὶ

Ἦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.

Ἦριπε δὲ περηνής, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱόν,

60 Ἀρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
Τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη

Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἵσας

Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο,

Οἳ τ' αὐτῷ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θέσφατα ἦδη.

65 Τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπε διώκων,

Βεβλήκει γλουτὸν κάτα δεξιόν· ἥ δὲ διαπρὸ

Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἦλυθ' ἀκωκή.

Γνύξ δ' ἔριπ' οἰμώξας, θάνατος δὲ μιν ἀμφεκάλυπεν.

Πηδαῖον δ' ἄρ' ἔπεφνε Μέγης, Ἀντήνορος υἱόν,

70 Ὃς ῥα νόθος μὲν ἦεν, πύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θεανῶ,

Ἴσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσει ὦ.

Τὸν μὲν Φυλείδης δουρικλυτὸς, ἐγγύθεν ἐλθὼν,

Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξεῖ δουρί·

Ἀντικρὺ δ' ἄν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός.

75 Ἦριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὀδοῦσιν.

Εὐρύπυλος δ' Εὐαίμονιδης Τυφήνορα διον,

Τῖον ὑπερθύμου Δολοπίονος, ὃς ῥα Σκαμάνδρου

Ἀρητῆρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ·

Τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,

80 Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον,

Φασγάνῳ αἶξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν.

Αἵματόεσσα δὲ χεὶρ πεδίῳ πέσε· τὸν δὲ κατ' ὅσσε

Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.

85 Τυδείδην δ' οὐκ ἄν γνοίης, ποτέροισι μετείη,

Ἦε μετὰ Τρώεσσιν ὀμιλέοι, ἢ μετ' Ἀχαιοῖς.

Θῦνε γὰρ ἅμ πεδλίον, ποταμῷ πλήθοντι ἔοικώς

Χειμάρρῳ, ὅστ' ὤκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας·

Τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐργγμένοι ἰσχανόωσιν,

90 Οὔτ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων,

Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὕμβρος·

Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε κάλ' αἰζηῶν·

Ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες

Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μένον, πολέες περ ἑόντες.

95 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,

Θύνοντ' ἅμ πεδλίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας,

Αἰψ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα,

Καὶ βάλ' ἐπαῖσσοντα, τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὦμον,

Θωρηκὸς γύαλον· διὰ δ' ἔπιτατο πικρὸς οἷστός,

- 100 Ἄντικρὺ δὲ δίσσχε, παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ.
 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Ὅρνυσθε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων!
 Βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδὲ ἔφημι
 Δῆθ' ἀνσχήσεσθαι κρατερόν βέλος, εἰ ἐτεόν με
- 105 Ὄρσεν ἄναξ, Διὸς υἱός, ἀπορνύμενον Λυκίηθεν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσεν,
 Ἄλλ' ἀναχωρήσας, πρὸςθ' ἵπποιϊν καὶ ὄχεσφιν
 Ἔστη, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπανηϊόν υἱόν·
 Ὅρσο, πέπον Καπανηϊάδη! καταβήσεο δίφρου,
- 110 Ὅφρα μοι ἐξ ὦμοιο ἐρύσσης πικρὸν οὔιστόν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 Πὰρ δὲ στὰς βέλος ὠκὺ διαμπερές ἐξέρυσ' ὦμου·
 Αἶμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.
 Δῆ τότ' ἔπειτ' ἤρᾳτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
- 115 Κλυθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 Εἵποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστις
 Δηῖῳ ἐν πολέμοι, νῦν αὖτ' ἐμέ φίλαι, Ἀθήνη·
 Δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἐλεῖν, καὶ ἐς ὄρμην ἔγχεος ἐλθεῖν,
 Ὃς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπεύχεται, οὐδὲ μέ φησιν
- 120 Δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρόν φάος ἡέλιιο.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
 Γυνῖα δ' ἔσθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν·
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Θαρσαῖν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρῳέεσσι μάχεσθαι·
- 125 Ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἦκα
 Ἀτρομον, οἷον ἔχεσκε σακέσπαλος ἵππότης Τυδεύς·
 Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἥ πρὶν ἐπῆεν,
 Ὅφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἡμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
 Τῷ νῦν, αἶ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
- 130 Μῆτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἐλθῃς ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξεῖ χαλκῷ.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τυδεΐδης δ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη·
- 135 Καί, πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρῳέεσσι μάχεσθαι,
 Δῆ τότε μιν τρεῖς τόσσον ἔλεν μένος, ὥστε λέοντα,
 Ὃν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις οἴεσιν
 Χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσῃ·
 Τοῦ μὲν τε σθένος ὥρσεν· ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει,
- 140 Ἀλλὰ κατὰ σταθμούςς δύεται, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται·
 Αἰ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται,
 Ἀντάρ ὁ ἐμμεμαῶς βαθέης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς·

Ὡς μεμαῶς Τρώεσσι μίγῃ κρατερὸς Διομήδης.

Ἐνθ' ἔλεν Ἀστύνυον καὶ Ἑπείρονα, ποιμένα λαῶν·

145 Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖσ' βαλὼν χαλκήρεϊ δουρὶ,
Τὸν δ' ἕτερον ἔλφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὤμον
Πλῆξ'· ἀπὸ δ' αὐχένος ὤμον ἐέργαθεν ἥδ' ἀπὸ νώτου.
Τοὺς μὲν ἕασ', ὃ δ' Ἀβαντα μετώχετο καὶ Πολύϊδον,
Ψέας Εὐρυδάμαντος, ὄνειροπόλοιο γέροντος·

150 Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὃ γέρων ἐκρίνατ' ὄνειρους,
Ἀλλὰ σφεας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξεν.
Βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θόωνά τε, Φαίνοπος υἱε,
Ἀμφω τηλυγέτω· ὃ δὲ τείρετο γήραϊ λυγρῷ,
Ψῖον δ' οὐ τέκετ' ἄλλον, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
155 Ἐνθ' ὅγε τοὺς ἐνάριζε, φίλον δ' ἐξαίνυντο θυμὸν
Ἀμφοτέρω, πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ
Λεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζῶοντε μάχης ἐκ νοστήσαντε
Δέξατο· χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.

Ἐνθ' υἱας Πριάμοιο δύω λάβε Δαρδανίδαο,

160 Εἰν ἐνὶ δόφρῳ ἐόντας, Ἐχέμμονά τε Χρομίον τε.
Ὡς δὲ λέων ἐν βουσί θόρων ἐξ αὐχένα ἄξῃ
Πόρτιος ἢ βοός, ξύλοχον κάτα βοσκομενάων·
Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱὸς
Βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·

165 Ἴππους δ' οἷς ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν. —
Τὸν δ' ἶδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν·

Βῆ δ' ἵμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.

Εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε·

170 Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀντίον ηὔδα·

Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες οἴστοι,

Καὶ κλέος; ὃ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνὴρ,

Οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέογ' εὐχεται εἶναι ἀμείνων.

Ἀλλ' ἄγε, τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Διὸς χεῖρας ἀνασχών,

175 Ὅστις ὅδε κρατῆει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
Τρώας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·

Εἰ μὴ τις θεός ἐστι, κοτεσσάμενος Τρώεσσιν,

Ἰρῶν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

180 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,

Τυδείδῃ μιν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα εἴσκω,

Ἀσπίδι γιγνώσκων, αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ,

Ἴππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεός ἐστιν.

Εἰ δ' ὅγ' ἀνὴρ, ὃν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱός,

185 Οὐχ ὅγ' ἀνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλὰ τις ἄγχι

- Ἔσσην ἄθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους,
 Ὃς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.
 Ἦδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, καὶ μιν βάλλον ὤμον
 Δειδόν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο·
 190 Καὶ μιν ἔγωγ' ἐφάμην Αἰδωνῇι προΐάψειν,
 Ἐμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεός νύ τίς ἐστι κοτήεις.
 Ἴπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην·
 Ἀλλὰ πού ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἔνδεκα δίφροι
 Καλοί, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχές· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
 195 Πέπτανται· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστῳ δίζυγες ἵπποι
 Ἔσιᾱσι, κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.
 Ἡ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
 Ἐρχομένῳ ἐπέτελλε δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν·
 Ἴπποισὶν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα,
 200 Ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 Ἴππων φειδόμενος, μή μοι δευοίατο φορβῆς,
 Ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.
 Ὡς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
 205 Τόξοισιν πλίσυνος· τὰ δὲ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν.
 Ἦδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα,
 Τυδεΐδῃ τε καὶ Ἀτρεΐδῃ· ἐκ δ' ἀμφοτέροισιν
 Ἀτρεκὲς αἶμ' ἔσσευα βαλὼν· ἥγειρα δὲ μᾶλλον.
 Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
 210 Ἦματι τῷ ἐλόμην, ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν
 Ἠγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἑκτορι δῖῳ.
 Εἰ δέ κε ροστήσω, καὶ ἐξόψομαι ὀφθαλμοῖσιν
 Πατρίδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε καὶ ὑπερφεές μέγα δῶμα,
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 215 Εἰ μὴ ἐγὼ τὰδε τόξα φαεινῶ ἐν πυρὶ θείην,
 Χερσὶ διακλίσσας· ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπηδεῖ.
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας, Τρώων ἀγός, ἀντίον ἤνυδα·
 Μὴ δ' οὕτως ἀγόρευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
 Πρὶν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
 220 Ἀντιβίην ἐλθόντε, σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
 Ἀλλ' ἄγε ἐμῶν ὀρέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἰδῆαι,
 Οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
 Κραιπνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι·
 Τῷ καὶ νῶϊ πόλινδε σῶάσετον, εἴπερ ἂν αὐτε
 225 Ζεὺς ἐπὶ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἥνια σιγαλόεντα
 Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵπποιον ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι·
 Ἦε σὺ τόνδε δέδεξο, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι·

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 220 Αἰνεία, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἥνία καὶ τεῶ ἵππῳ·
 Μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἄρμα
 Οἴσεται, εἴπερ ἄν αὖτε φεβώμεθα Τυδῆος υἱόν.
 Μὴ τὼ μὲν δείσαντε ματήσεται, οὐδ' ἐθέλητον
 Ἐκφερέμεν πολέμοιο, τεὸν φθόγγον ποθέοντα·
 225 Νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδῆος υἱός,
 Αὐτῷ τε κτείνῃ, καὶ ἐλάσσει μώνυχας ἵππους.
 Ἀλλὰ σύγ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἄρματα καὶ τεῶ ἵππῳ,
 Τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξεῖ δουρί.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,
 230 Ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἔχον ὠκέας ἵππους.
 Τοὺς δὲ ἶδε Σθένελος, Καπανηΐος ἀγλαὸς υἱός,
 Αἴψα δὲ Τυδεΐδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τυδεΐδῃ Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Ἄνδρ' ὁρώω κρατερῶ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
 235 Ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντας· ὁ μὲν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὖτε Λυκάονος εὐχεται εἶναι·
 Αἰνείας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσαιο
 Εὐχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δὲ οἷ ἐστ' Ἀφροδίτη.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδὲ μοι οὕτω
 240 Θῦνε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσης.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερός Διομήδης·
 Μήτι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἶω.
 Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,
 Οὐδὲ καταπιώσσειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
 245 Ὀκνέω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶς
 Ἀντίον εἴμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἔῃ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὐτίς ἀποίσεται ὠκέες ἵπποι
 Ἀμφω ἀφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγησιν.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 250 Αἶ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ,
 Ἀμφοτέρῳ κτείναι, σὺ δὲ τοὺςδε μὲν ὠκέας ἵππους
 Αὐτοῦ ἐρυκακέειν, ἐξ ἄντυγος ἥνία τείνας·
 Αἰνείαιο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων,
 Ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 255 Τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωΐ περ εὐρύοπα Ζεὺς
 Δῶχ', υἱὸς ποινὴν Γανυμήδεος· οὐνακ' ἄριστοι
 Ἴππων, ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἡῷ τ' ἡελιόν τε.
 Τῆς γενεῆς ἔκλεπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
 Λάτρη Λαομέδοντος ὑποσχὼν Θήλεας ἵππους·
 260 Τῶν οἱ ἐξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη·
 Τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτῃ,

- Τῷ δὲ δὴ Αἰνεΐα δῶκεν, μήστωρε φόβοιο·
 Εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἀροίμεθα κε κλέος ἐσθλόν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 π⁶ Τῷ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον, ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους.
 Τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Καρτερόθυμε, δαΐφρον, ἀγαυοῦ Τυδέος υἱέ,
 Ἥ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, πικρὸς οἷστός·
 Νῦν αὖτ' ἐγχείη πειρήσομαι, αἶ' κε τύχωμι.
 π⁸ Ἥ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα· τῆς δὲ διαπρὸ
 Αἰχμὴ χαλκείη πταμένη θώρηκι πελάσθη.
 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Βέβληται κενεῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' οἶω
 π⁸ Διφρόν' ἔτ' ἀνσχήσεσθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἥμβροτες, οὐδ' ἔτυχες· ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶϊ γ' οἶω
 Πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρὶν γ' ἢ ἑτερόν γε πεισόντα
 Αἵματος ἄσαι Ἀρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 π¹⁰ Ὡς φάμενος προέηκε· βέλος δ' ἔθυνεν Ἀθήνη
 Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοῦς, δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειφής,
 Αἰχμὴ δ' ἐξεσύθη παρὰ νείατον ἀνθρεῶνα.
 Ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,
 π¹⁰ Αἰόλα, παμφανόωντα· παρέτρεσαν δὲ οἱ ἵπποι
 Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθις λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Αἰνεΐας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρὶ τε μακρῷ,
 Δείσας μήπως οἱ ἐρυσσαίετο νεκρὸν Ἀχαιοί.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λέων ὥς ἀλκὴ πεποιθώς·
 π¹⁰ Πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
 Τῶν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι,
 Σμερδαλέα ἰάχων. ὃ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
 Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρες φέροιεν,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 π¹⁰ Τῷ βάλεν Αἰνεΐας κατ' ἰσχίον, ἐνθα τε μηρὸς
 Ἰσχύω ἐνστρέφεται· κοτύλην δὲ τέ μιν καλέουσιν·
 Θλάσσε δὲ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντα·
 Ὡσε δ' ἀπὸ ρινὸν τρηχὺς λίθος. αὐτὰρ ὃ γ' ἤρως
 Ἔστη γυνὴ ἐριπῶν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
 π¹⁰ Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυπεν.
 Καὶ νῦν κεν ἐνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνεΐας,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Μήτηρ, ἣ μιν ὑπ' Ἀγκίστη τέκε βουκολέοντι·
 Ἀμφὶ δὲ ὃν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκῷ·

- 315 *Πρόσθε δὲ οἱ πέπλοιο φαινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,
 Ἔρκος ἔμεν βελέων, μήτις Δαναῶν ταχυπῶλων
 Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἡ μὲν ἐὼν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο·
 Οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιάων*
 320 *Τάων, ἃς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ἄλλ' ὄγε τοὺς μὲν ἐοὺς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους
 Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἠνία τείνας·
 Αἰνεῖαο δ' ἐπαΐξας καλλίτριχας ἵππους
 Ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·*
 325 *Δῶκε δὲ Δῆπύλῳ, ἐτάρῳ φίλῳ, ὃν περὶ πάσης
 Τῆεν ὁμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδη,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· αὐτὰρ ὄγ' ἦρας
 Ὡν ἵππων ἐπιβάς, ἔλαβ' ἠνία σιγαλόεντα,
 Αἶψα δὲ Τυδεΐδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους,*
 330 *Ἐμμεμαῶς· ὃ δὲ Κύπριν ἐπώχετο νηλεῖ χαλκῷ,
 Γινώσκων ὅτ' ἀναλκις ἔην θεός, οὐδὲ θεάων
 Τάων, αἷτ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν,
 Οὐτ' ἄρ' Ἀθηναίῃ, οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὁμίλον ὀπάζων,*
 335 *Ἐνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
 Ἀκρην οὐτάσε χεῖρα μετάλμενος ὀξείῃ δουρὶ
 Ἀβληχρὴν· εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν,
 Ἀμβροσίου διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
 Πρυμνὸν ὑπερ θένναρος. ῥέε δ' ἄμβροτον αἶμα θεοῖο,*
 340 *Ἰχώρ, οἷός περ τε ῥεεῖ μακάρεσσι θεοῖσιν·
 Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἶθοπα οἶνον.
 [Τοῦνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.]
 Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἔο κάββαλεν υἱόν·
 Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων*
 345 *Κυανέῃ νεφέλῃ, μήτις Δαναῶν ταχυπῶλων
 Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 Τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Εἶκε, Διὸς θύγατερ, πολέμου καὶ δηϊότητος·
 Ἡ οὐχ ἄλις, ὅτι γυναικας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις·*
 350 *Εἰ δὲ σύγ' ἐς πόλεμον πωλήσεται, ἥ τέ σ' οἶω
 Ῥιγῆσειν πόλεμόν γε, καὶ εἴχ' ἐτέρωθι πύθηαι.
 Ὡς ἔφαθ'· ἥ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς.
 Τὴν μὲν ἄρ' Ἴρις ἐλοῦσα ποδῆνεμος ἔξαγ' ὁμίλου,
 Ἀχθομένην ὀδύνῃσι· μελαίνετο δὲ χρόα καλόν.*
 355 *Εὐρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θοῦρον Ἄρρη
 Ἥμενον· ἥερι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππω.
 Ἡ δὲ γυνὴ ἔριπούσα, κασιγνήτοιο φίλοιο,*

Πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ἤτεεν ἵππους·

Φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με, δὸς τέ μοι ἵππους,

360 Ὅφρ' ἐς Ὀλυμπον ἵκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.

Αἶην ἄχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ,

Τυδεΐδης, ὃς νῦν γε καὶ ἄν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.

Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρ' Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους.

Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε, ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.

365 Πὰρ δέ οἱ Ἴρις ἔβαινε, καὶ ἥνία λάζετο χερσίν·

Μάστιξεν δ' ἐλιάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.

Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·

Ἐνθ' ἵππους ἔστησε ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις,

Λύσας· ἐξ ὁρέων· παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ.

370 Ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δι' Ἀφροδίτῃ,

Μητρὸς ἑῆς· ἥ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἦν,

Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἕκ τ' ὀνόμαζεν·

Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανιῶνων

Μασιδίως, ὥσεί τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνωπῇ;

375 Τὴν δ' ἡμείβεται ἔπειτα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ·

Οὐτά με Τυδεὸς υἱός, ὑπέρθυμος Διομήδης,

Οὐνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο,

Αἰνεῖαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν·

Οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή,

380 Ἀλλ' ἤδη Διναοὶ γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.

Τὴν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Διώνη, δῖα θεάων·

Τέτλαθι, τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.

Πολλοὶ γὰρ δὴ τλήμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες

Ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.

385 Τλή μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ὡτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης,

Παῖδες Ἀλκῆος, δῆσαν κρατερῶ ἐνὶ δεσμῶ·

Χαλκίῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας.

Καὶ νῦν κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἄτος πολέμοιο,

Εἰ μὴ μητρυιή, περικαλλῆς Ἡερίβοια,

390 Ἐρμῆα ἐξήγγειλεν· ὃ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα,

Ἦδη τειρόμενον· χαλεπὸς δέ ἐ δεσμὸς ἐδάμνα.

Τλή δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερός παῖς Ἀμφιτρύωνος

Δεξιτερόν κατὰ μαζὸν οὔστῳ τριγλώχινι

Βεβλήκει· τότε καὶ μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.

395 Τλή δ' Αἰδῆς ἐν τοῖσι πελώριος ὠκὺν οὔστον,

Εὐτέ μιν ὠντὸς ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιοόχοιο,

Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν, ὀδύνῃσιν ἔδωκεν.

Αὐτὰρ ὃ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,

Κῆρ ἀχέων, ὀδύνῃσι πεπαρμένος· αὐτὰρ οὔστὸς

400 Ὡμῷ ἐνὶ στιβαρῷ ἠλήλατο, κῆδε δὲ θυμόν·

- Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσω,
 ἤκεσαι· οὐ μὲν γάρ τι καταθνήσκος γ' ἐτέτυκτο.
 Σχέτλιος, ὑβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄθει' αἵσυλα φέζων,
 Ὃς τόξοισιν ἔκιδε θεούς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 405 Σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδεὸς υἱός,
 Ὅτι μάλ' οὐ δηναιός, ὃς ἀθανάτοισι μάχεται,
 Οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν,
 Ἐλθόντι ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 410 Τῷ νῦν Τυδεΐδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν,
 Φραζέσθω, μή τις οἱ ἀμείνων σεῖο μάχεται·
 Μὴ δὴν Αἰγιάλεια, περίφρων Ἀδρηστίνη,
 Ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρη,
 Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν,
 415 Ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφοτέρησιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόργνυ·
 Ἀλθετο χεῖρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.
 Αἱ δ' αὖτ' εἰσορόωσαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 Κερτομίλοισ ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον.
 420 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ζεῦ πάτερ, ἧ ῥά τί μοι κεχολώσεται, ὅ,τι κεν εἴπω;
 Ἥ μάλα δὴ τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιῖσα
 Τρωσὶν ἅμ' ἐσπείσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησεν,
 Τῶν τινὰ καρῷέζουσα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων,
 425 Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύζατο χεῖρα ἄραιήν.
 Ὡς φάτο· μεΐδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσῇν Ἀφροδίτην·
 Οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμήϊα ἔργα·
 Ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
 430 Ταῦτα δ' Ἀρηϊθοῶ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἰνεία δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Γινώσκων ὃ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων·
 Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, ἴετο δ' αἰεὶ
 435 Αἰνείαν κτεῖναι, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
 Τρεῖς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Τρεῖς δὲ οἱ ἐστυφέλιξε φαινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 440 Φράζεο, Τυδεΐδη, καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
 Ἴσ' ἔθελε φρονέειν· ἐπεὶ οὐποτε φύλον ὁμοῖον
 Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.
 Ὡς φάτο· Τυδεΐδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω,

- Μῆνιν ἄλυνάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 445 Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὀμίλου θῆκεν Ἀπόλλων
 Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ νηὸς γ' ἐτέτυκτο.
 Ἦτοι τὸν Λητώ τε καὶ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα
 Ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε κύδαινόν τε.
 Αὐτὰρ ὁ εἰδῶλον τεῦξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 450 Αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἔκελον καὶ τεύχεσι τοῖον.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδῶλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
 Δῆρουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 Ἀσπίδας εὐκύκλους λαισῆϊά τε πτερόεντα.
 Δὴ τότε θοῦρον Ἀρηα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων.
 455 Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγέ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτα!
 Οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθών,
 Τυδεΐδην, ὅς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο;
 Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσαντο, δαίμονι ἴσος.
 460 Ὡς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ.
 Τρῶας δὲ στίχας οὐλος Ἀρης ὠτρυνε μετελθών,
 Εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοῶ ἡγήτορι Θρηκῶν.
 Τῆαςί δὲ Πριάμοιο Διοτρεφέεσσι κέλευεν.
 Ὡς υἱεῖς Πριάμοιο, Διοτρεφῆος βασιλῆος,
 465 Ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς;
 Ἥ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλης εὐποιητῆσι μάχωνται;
 Κεῖται ἀνὴρ, ὄντ' ἴσον ἐτίμεν Ἑκτορι δῖῳ,
 Αἰνείας, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο.
 Ἀλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σάώσομεν ἔσθλόν ἐταῖρον.
 470 Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Ἐνθ' αὖ Σαρπηδῶν μάλα νείκεσεν Ἑκτορα δῖον.
 Ἑκτορ, πῇ δὴ τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες,
 Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἡδ' ἐπικούρων
 Οἶος, σὺν γαμβροῖσι κισσιγνήτοισί τε σοῖσιν.
 475 Τῶν νῦν οὔτιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ', οὐδὲ νοῆσαι,
 Ἀλλὰ καταπτώσσουσι, κύνες ὥς ἀμφὶ λέοντα.
 Ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἵπερ τ' ἐπίκουροι ἔνιμεν.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν, ἐπίκουρος ἐὼν, μάλα τηλόθεν ἤκω.
 Τηλοῦ γὰρ Λυκίῃ, Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι.
 480 Ἐνθ' ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νήπιον υἱόν,
 Καδ δὲ κτήματα πολλά, τάτ' ἔλδεται, ὅς κ' ἐπιδευής.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμον' αὐτὸς
 Ἀνδρὶ μαχήσασθαι· ἀτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
 Οἶόν κ' ἡὲ φέροιεν Ἀχαιοί, ἢ κεν ἄγοιεν.
 485 Τύνη δ' ἔστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις
 Λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὤρεσσιν.

- Μήπως, ὥς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου,
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε·
 Οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὐναιομένην πόλιν ὑμῆν.
 490 Σοὶ δὲ χρή τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμαρ,
 Ἀρχοὺς λισσομένῳ τηλεκλήτῳ ἐπικούρῳ,
 Νωλεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπῆν.
 Ὡς φάτο Σαρπηδῶν· δάκε δὲ φρένας Ἑκτορι μῦθος.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὅχεων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
 495 Πάλλαν δ' ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὥχετο πάντη,
 Ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.
 Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἁλῶας,
 500 Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
 Κρίνη, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπὸν τε καὶ ἄχνας·
 Αἶ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμαί· ὥς τότε Ἀχαιοὶ
 Λευκοὶ ὑπερθε γέγοντο κόνιστάῳ, ὃν ῥα δι' αὐτῶν
 Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
 505 Ἀψ ἐπιμισγομένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες·
 Οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον. ἀμφὶ δὲ νύκτα
 Θοῦρος Ἀρης ἐκάλυψε μάχη, Τρώεσσιν ἀρήγων,
 Πάντοσ' ἐποιχόμενος· τοῦ δ' ἐκραίαινεν ἐφετμὰς
 Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγει
 510 Τρωσὶν θυμὸν ἐγείρει, ἐπεὶ ἶδε Παλλὰδ' Ἀθήνην
 Οἰχομένην· ἥ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγῶν.
 Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλα πίνος ἐξ ἀδύτοιο
 ἦκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
 Αἰνείας δ' ἐτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 515 Ὡς εἶδον ζῶόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 Καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετᾴλησάν γε μὲν οὔτε.
 Οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
 Ἀρης τε βροτολοιγὸς Ἔρις τ' ἄμοτον μεμανῦια.
 Τοὺς δ' Αἴαντι δύνω καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
 520 Ὀτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 Οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκᾶς·
 Ἄλλ' ἔμενον, νεφέλῃσιν ἐοικότες, ἅστε Κρονίων
 Νηνεμίης ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσιν
 Ἀτρεΐδας, ὅφρ' εὐδῇσι μένος Βορέας καὶ ἄλλων
 525 Ζαχρηῶν ἀνέμων, οἵτε νέφεα σκιόεντα
 Πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδνᾷσιν ἀέντες·
 Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
 Ἀτρεΐδης δ' ἂν ὄμιλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων·
 Ὡ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε,

- 530 Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἧς πέφανται
 Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ' κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
 Ἡ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς· βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα,
 Αἰνείω ἔταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα
 535 Περγασίδην, ὃν Τρῶες ὁμῶς Ἡριάμοιο τέκεσσι
 Τῖον, ἐπεὶ θοός ἔσκε μετὰ πρῶτοισι μάχεσθαι.
 Τὸν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἷσατο χαλκός·
 Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασσε.
 540 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐνθ' αὐτ' Αἰνείας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας ἀρίστους
 Τῖε Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε·
 Τῶν ῥα πατήρ μὲν ἔναιεν εὐκτιμένη ἐνὶ Φηρῇ,
 Ἀφνειὸς βιότοιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο
 545 Ἀλφειοῦ, ὅστ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης.
 Ὅς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἀνδρεσσιν ἄνακτα·
 Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον·
 Ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην,
 Κρήθων Ὀρσίλοχός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
 550 Τῷ μὲν ἄρ' ἠβήσαντε μελαινάων ἐπὶ νηῶν
 Ἰλιον εἰς εὐπωλον ἄμ' Ἀργείοισιν ἐπέσθην,
 Τιμὴν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 Ἀρνυμένῳ· τῷ δ' αὐθι τέλος θανάτοιο κάλυπεν.
 Οἶω τώγε λέοντες δύω ὕρεος κορυφῇσιν
 555 Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ ἵφια μῆλα,
 Σταθμούς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὄφρα καὶ αὐτῷ
 Ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξεῖ χαλκῷ·
 Τοίῳ τὼ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰνείαιο δαμέντε
 560 Καππεσέτην, ἐλάττησιν εἰκότες ὑψηλῇσιν.
 Τῷ δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ,
 Σείων ἐγχείην· τοῦ δ' ὠτρυνεν μένος Ἄρης,
 Τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαιο δαμείῃ.
 565 Τὸν δ' ἶδεν Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ διέ ποιμένι λαῶν,
 Μῆτι πάθῃ, μέγα δὲ σφας ἀποσφήλεις πόνοιο.
 Τῷ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα
 Ἀτίον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι·
 570 Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Αἰνείας δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής,
 Ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.

- Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
 Τῷ μὲν ἄρα δειλὴν βαλέτην ἐν χερσὶν ἑταίρων·
 575 Αὐτὸν δὲ στρεφθέντε, μετὰ πρώτοισι μαχέσθην.
 Ἐνθα Πυλαιομέναε ἐλέτην ἀτάλαντον Ἀρηϊ,
 Ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων, ἀσπιστάων.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος
 Ἔσταότ' ἔγχεϊ νύξε, κατὰ κληῖδα τυχήσας. ✕
 580 Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλλ', ἥνιόχον θεράποντα,
 Ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην — ὃ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους,
 Χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχῶν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Ἡνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαίξας ξίφει ἤλασε κόρσην·
 585 Αὐτὰρ ὃγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου
 Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν, ἐπὶ βρεχμὸν τε καὶ ὦμους·
 Διθὰ μάλ' ἐστήκει — τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης —
 Ὅφρ' ἵππῳ πλήξαντε χαμαὶ βάλλον ἐν κονίῃσιν.
 Τοὺς δ' ἵμας Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλασ' Ἀχαιῶν.
 590 Τοὺς δ' Ἐκτωρ ἐνόησε κατὰ στήχας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες
 Καρτεραί· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἀρης καὶ πότνι Ἐνυώ·
 Ἡ μὲν, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτήτος·
 Ἀρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα·
 595 Φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἐκτορος, ἄλλοτ' ὀπισθεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
 Στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἄλαδε προρέοντι,
 Ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω·
 600 Ὡς τότε Τυδείδης ἀνεχάζετο, εἶπέ τε λαῷ·
 ὦ φίλοι, οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἐκτορα δῖον
 Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν!
 Τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἰς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει·
 Καὶ νῦν οἱ πάρα καῖνος Ἀρης, βροτῷ ἀνδρὶ ἐοικώς.
 605 Ἀλλὰ πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
 Εἴκετε, μηδέ θεοῖς μενεαινέμεν ἱφί μάχεσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν.
 Ἐνθ' Ἐκτωρ δύο φῶτε κατέκτανεν, εἰδότε χάρμης,
 Εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντε, Μενέσθην Ἀγχιάλον τε.
 610 Τῷ δὲ πεσόντ' ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλεν Ἀμφιον, Σελάγου υἱόν, ὃς ῥ' ἐνὶ Παισῷ
 Ναῖε πολυκτῆμων, πολυλήϊος· ἀλλὰ ἔ Μοῖρα
 Ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πρίαμόν τε καὶ υἱας.
 615 Τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,

Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγῃ δολιχόσκιον ἔγχος·
 Δούπησεν δὲ πεσών. ὃ δ' ἐπέδραμε φαίδιμος Αἴας,
 Τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν
 Ὀξέα, παμφανόωντα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά.
 620 Αὐτὰρ ὃ λάξ προςβὰς, ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
 Ἑσπάσαι· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλά
 Ὡμοῖν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
 Δεῖσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων,
 Οἳ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
 625 Οἳ ἐ, μέγαν περ ἐόντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγαυόν,
 Ὡσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμήχθη.
 Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην, ἧῦν τε μέγαν τε,
 Ὡρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι Μοῖρα κραταιή.
 630 Οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τίος θ' υἱωνός τε Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Σαρπηῆδον, Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
 Πτώσσειν ἐνθάδ' ἐόντι, μάχης ἀδαήμονι φωτί;
 635 Ψευδόμενοι δέ σε φασὶ Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
 εἶναι· ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν,
 Οἳ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.
 Ἀλλ' οἷόν τινα φασὶ βίην Ἡρακλεΐην
 εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα!
 640 Ὃς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἔνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
 Ἐξ οἷης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
 Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγνιάς.
 Σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμός, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 Οὐδέ τί σε Τρώεσσιν οἶομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι,
 645 Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι,
 Ἀλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Αἶδαο περήσειν.
 Τὸν δ' αὖ Σαρπηδὼν, Λυκίων ἀγός, ἀντίον ἠΰδα·
 Τληπόλεμ', ἦτοι κείνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρήν,
 Ἀνέρος ἀφραδίῃσιν ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,
 650 Ὃς ῥά μιν εὖ ἔρξαντα κακῶ ἠνίπαπε μύθῳ,
 Οὐδ' ἀπέδαχ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθεν.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημι φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 Ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῶ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
 Εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Αἴδι κλυτοπώλῳ.
 655 Ὡς φάτο Σαρπηδὼν· ὃ δ' ἀνέσχετο μείλιον ἔγχος
 Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἀμαρτῇ δούρατα μακρὰ
 Ἐκ χειρῶν ἦϊξαν· ὃ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
 Σαρπηδὼν, αἰχμὴ δὲ διαμπερές ἦλθ' ἀλεγεινή·

- Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυπεν.
 660 Τληπόλεμος δ' ἄρα μηρὸν ἀριστερὸν ἔγχρ' μακρῷ
 Βεβλήκειν· αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα,
 Ὅστέω ἐγχριμφθεῖσα, πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
 Ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δὲ μιν δόρυ μακρὸν
 665 Ἐλκόμενον· τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ', οὐδ' ἐνόησεν,
 Μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον, ὄφρ' ἐπιβαίῃ,
 Σπευδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
 Τληπόλεμον δ' ἐτέρωθεν ἑκκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς,
 670 Τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ·
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἥ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι,
 Ἥ ὄγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγάλῃτορι μόρσιμον ἦεν,
 675 Ἴφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὅξ' ἱ χαλκῷ·
 Τῷ ῥα κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
 Ἐνθ' ὄγε Κοῖραν ἐΐλεν, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
 Ἀλκανδρόν θ' Ἀλιόν τε, Νοήμονά τε Πρύτανίν τε·
 Καὶ νύ κ' ἔτι πλείονας Λυκίων κτάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
 680 Εἰ μὴ ἄρ' ὅξ' ἔνοησε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἵθοπι χαλκῷ,
 Δεῖμα φέρων Δαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι
 Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν·
 Πριαμίδη, μὴ δὴ με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐάσης
 685 Κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον! ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν
 Ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
 Νοστήσας οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Εὐφρανέειν ἄλογόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν·
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 690 Ἀλλὰ παρήϊξεν, λελημένος, ὄφρα τάχιστα
 Ὡσαιτ' Ἀργεῖους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
 Εἶσαν ὑπ' αἰγίοχοιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῷ·
 Ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὥσε θύραζε
 695 Ἴφθιμος Πελάγων, ὃς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος.
 Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς·
 Αὐτίς δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιὴ Βορέας
 Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀρῆϊ καὶ Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ
 700 Οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
 Οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω

Χάζονθ', ὥς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἄρηα.

Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν

Ἐκτὼρ τε, Πριάμοιο παῖς, καὶ χάλκεος Ἄρης;

705 Ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην,

Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνύμαόν τε,

Οἰνοπίδην θ' Ἐλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομήτρην,

Ὃς ῥ' ἐν Τλῇ ναίεσκε, μέγα πλούτοιο μεμηλωῖς,

Δίμνη κεκλιμένος Κηφισίδι· παρ δέ οἱ ἄλλοι

710 Ναῖον Βοιωτοί, μάλα πίονα δήμον ἔχοντες.

Τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,

Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ,

Αὐτὶκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Αἰρυτώνη,

715 Ἡ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάω,

Ἰλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,

Εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὐλον Ἄρηα.

Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

720 Ἡ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους

Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνιο·

Ἡβη δ' ἄμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα,

Χάλκεα, ὀκτάκνημα, σιδηρῶϊ ἄξονι ἄμφις.

Τῶν ἦτοι χρυσέῃ ἵτις ἄφθιτος, αὐτὰρ ὑπερθεῖν

725 Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι·

Πλήμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περιδρομοὶ ἀμφοτέρωθεν·

Δίφρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμάσιν

Ἐντέταται· δοιαὶ δὲ περιδρομοὶ ἄντυγές εἰσιν.

Τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ

730 Δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαδνα

Κάλ' ἔβαλε, χρύσει'· ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη

Ἴππους ὠκύποδας, μεμανῦ' ἔριδος καὶ αὐτῆς.

Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,

Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὐδὲι,

735 Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμει χερσίν·

Ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,

Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,

Δεινὴν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται·

740 Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκὴ·

Ἐν δέ τε Γοργεῖη κέφαλῃ, δεινοῖο πελώρου,

Δεινὴ τε σμερδινὴ τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.

Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάλῃην,

Χρυσείην, ἑκατὸν πολίων προυλέεσ' ἀραρυῖαν.

- 745 Ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο · λάζετο δ' ἔγχος
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δαίμνησι σίτχας ἀνδρῶν
 Ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους ·
 Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἅς ἔχον ὦραι,
 750 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλύμπός τε,
 Ἥμιν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἧδ' ἐπιθεῖναι.
 Τῇ ῥά δι' αὐτιάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους ·
 Εὐρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἡμενον ἄλλων,
 Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
 755 Ἐνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ζῆν' ὑπατον Κρονίδην ἐξείρετο καὶ προσέειπεν ·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα,
 Ὅσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
 Μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ; ἐμοὶ δ' ἄχος · οἱ δὲ ἔκρηλοι
 760 Τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα.
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεται, αἷ κεν Ἄρηα
 Λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδίωμαι ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς ·
 765 Ἄρρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην,
 Ἥ ἐ μάλιστ' εἴωθε κακῆς ὀδύνῃσι πελάζειν.
 ὦς ἔφατ' · οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη ·
 Μάστιξεν δ' ἵππους · τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετιέσθην
 Μεσσηγυῖς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 770 Ὅσσον δ' ἡεροιιδὲς ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσω ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 Τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἶξον, ποταμῷ τε ῥέοντε,
 Ἦχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,
 775 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Λύσασ' ἐξ ὀχέων · περὶ δ' ἡέρα πουλὺν ἔχευεν ·
 Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.
 Αἱ δὲ βάτην, τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι,
 Ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι.
 780 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι πλείστοι καὶ ἄριστοι
 Ἔστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἵπποδάμοιο
 Εἰλόμενοι, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
 Ἥ συστὶ κάπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν ·
 Ἐνθα στᾶσ' ἦῦσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 785 Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῳ,
 Ὅς τόσον ἀνδθήσασχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα ·
 Αἰδῶς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί !

- Ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 Οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων
 790 Οἷχνεσκον· κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος·
 Νῦν δὲ ἐκὰς πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.
 Ὡς εἰποῦς ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Τυδεΐδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Εὗρε δὲ τόνγε ἄνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 795 Ἐλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βύλε Πάνδαρος ἰῶ.
 Ἰδρὼς γὰρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
 Ἀσπίδος εὐκύκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
 Ἄν δ' ἴσχων τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἶμ' ἀπομόργνυ.
 Ἰππέιου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἤψατο, φώνησέν τε·
 800 Ἥ ὀλίγον οἱ παῖδα εἰκότα γείνατο Τυδεύς·
 Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἦν δέμας, ἀλλὰ μαχητής.
 Καὶ ῥ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἶασκον,
 Οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
 Ἀγγελος ἐς Θήβας, πολέας μετὰ Καδμείωνας·
 805 Δαίνυσθαί μιν ἄγων ἐνὶ μεγάροισιν ἔκηλον·
 Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ὃν καρτερόν, ὥς τοπάρους περ,
 Κούρους Καδμείων προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνέκα.
 [Ρηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάρροθός ἦα.]
 Σοὶ δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παρὰ θ' ἵσταμαι, ἡδὲ φυλάσσω,
 810 Καὶ σε προφρονέως κέλομαι Τρώεσσι μάχεσθαι.
 Ἀλλὰ σευ ἢ κάματος πολυαῖξ γυνὴ δέδυκεν,
 Ἥ νύ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύγ' ἔπειτα
 Τυδέος ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνείδαο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη βρατερός Διομήδης·
 815 Γινώσκω σε, θεά, θύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο·
 Τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος·
 Ἄλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτειλας.
 Οὐ μ' εἷας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 820 Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἐλθῇς ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξεῖ χαλκῷ.
 Τούνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι, ἡδὲ καὶ ἄλλους
 Ἀργεῖους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας·
 Γινώσκω γὰρ Ἄρῃα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα.
 825 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τυδεΐδῃ Διομήδεσ, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Μῆτε σύγ' Ἄρῃα τόγε δείδιδι, μήτε τιν' ἄλλον
 Ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάρροθός εἰμι.
 Ἄλλ' ἄγ', ἐπ' Ἄρῃι πρόιτω ἔχε μῶνυχας ἵππους·
 830 Τύπον δὲ σχεδὶν, μηδ' ἄξεο θοῦρον Ἄρῃα

Τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἄλλοπρόςαλλον
 Ὃς πρώην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ στεῦτ' ἀγορεύων
 Τρωσὶ μαχήσεσθαι, ἀτὰρ Ἀργείοισιν ἀρήξειν·
 Νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λέλασται.

835 Ὡς φαμένη, Σθένελον μὲν ἀφ' ἵππων ὥσε χαμαῖζε,
 Χειρὶ πάλιν ἐρύσας· ὃ δ' ἄρ' ἐμπαπῆως ἀπόρουσεν.
 Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παραὶ Διομήδεα διον
 Ἐμμεμαυῖα θεά· μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων
 Βριθοσύνη· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν, ἄνδρα τ' ἄριστον.

840 Λάξετο δὲ μάστιγα καὶ ἥνια Παλλὰς Ἀθήνη·
 Αὐτίκ' ἐπ' Ἀρῇ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους.
 Ἦτοι ὃ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξενάριζεν,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχησίῳ ἀγλαὸν υἱόν·
 Τὸν μὲν Ἀρης ἐνάριζε μαιφόνος· ἀτὰρ Ἀθήνη
 845 Δῦν' Αἶδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἀρης.

Ὡς δὲ ἶδε βροτολοιγὸς Ἀρης Διομήδεα διον,
 Ἦτοι ὃ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔασεν
 Κεῖσθαι, ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξαίνυτο θυμόν·
 Αὐτὰρ ὃ βῆ ῥ' ἰθὺς Διομήδεος ἵπποδάμοιο.

850 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Πρόσθεν Ἀρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἥνια θ' ἵππων
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ, μεμαῶς ἀπὸ θυμὸν ἐλέσθαι·
 Καὶ τόγε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὡσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ἐτώσιον αἰχθῆναι.

855 Δεύτερος αὖθ' ὠρμάτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην·
 Τῇ ῥά μιν οὔτα τυχών, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψεν·
 Ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὐτίς. ὃ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἀρης,
 860 Ὅσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 Ἄνδρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοιτες Ἀρηος.
 Τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρωάς τε,
 Δείσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἀρης ἄτος πολέμοιο.

Οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται αἴη,
 865 Καύματος ἔξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο·
 Τοῖος Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἀρης
 Φαίνεθ', ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 Καρπαλίμως δ' ἵκανε θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·
 Πὰρ δὲ Διὶ Κρονίῳ καθέζετο, θυμὸν ἀχεύων,
 870 Δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἶμα, καταρῥέον ἐξ ὠτειλῆς,
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ ὄρων τάδε καρτερὰ ἔργα·
 Αἰεὶ τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἶμην

- Ἀλλήλων ἰότητι, χάριν ἄνδρεσσι φέροντες.
 875 Σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην,
 Οὐλομένην, ἣτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἔν' Ὀλύμπῳ,
 Σοὶ τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος·
 Ταύτην δ' οὔτ' ἐπεὶ προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ,
 880 Ἄλλ' ἀνιῆς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' αἰδήλον·
 Ἦ νῦν Τυδέος υἱὸν, ὑπέρθυμον Διομήδεα,
 Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος·
 885 Ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἦ τέ κε δηρὸν
 Αὐτοῦ πῆματ' ἔπασχον ἐν αἰνῆσιν νεκάδεσσιν,
 Ἦ κε ζῶς ἀμενηνὸς ἕα χαλκοῖο τυπῆσιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Μῆτι μοι, ἄλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε·
 890 Ἐχθιστος δέ μοι ἔσσι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε·
 Μητρός τοι μένος ἔστιν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν,
 Ἥρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν.
 Τῷ σ' οἴω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίησιν.
 895 Ἄλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
 Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἔσσι, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ.
 Εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ ᾧδ' αἰδήλος,
 Καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανιῶνιν.
 Ὡς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι.
 900 Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφρατα φάρμακα πάσσω
 Ἠκέσας· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.
 Ὡς δ' ὅτ' ὅπως γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν
 Τυχρὸν ἐόν· μάλα δ' ᾧκα περιστρίφεται κυκώωντι·
 Ὡς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο θοῦρον Ἄρηα.
 905 Τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἴματα ἔσσεν·
 Παρ δὲ Διῷ Κρονίωνι καθέζετο, κύδει γαίων.
 Αἱ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο,
 Ἥσῃ τ' Ἀργεῖῃ καὶ Ἀλαλκομενῆϊς Ἀθήνῃ,
 Παύσασαι βροτολοιγὸν Ἄρην ἀνδροκτασιῶν.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ζ.

Trojanorum acie in fugam inclinante, Helenus vates Hectorem hortatur, ut publicam obsecrationem Minervæ in arce habendam indicat (1 - 101). Ergo is, celeriter restituto prælio, pergit in urbem: in eo prælio Diomedes et Glaucus, dux Lyciorum, ad certamen progressi, priusquam manus consererent, paterna inter se hospitia recordati, factâ armorum permutatione, dextras jungunt (102 - 236). Hecuba et cæteræ matronæ, de Hectoris et procerum Trojanorum consilio, peplum in ædem Minervæ inferunt, votaue pro salute patriæ nuncupant (237 - 311). Interim Hector domi desidentem Paridem objurgando in aciem reducit (312 - 368): uxorem Andromachen, in ædibus suis frustra quæsitam, tandem urbe egrediens ad portam Scæam unâ cum puero Astyanacte obviam habet, atque ultimum alloquitur (369 - 502). Mox fratrem in viâ armatus consequitur Paris (503 - 529).

Ἑκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία.

Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
 Πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἔθυσσε μάχη πεδίοιο,
 Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
 Μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων.
 ε Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
 Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν,
 Ἄνδρα βαλὼν, ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρήκεσσι τέτυκτο,
 Γῖον Ἐϋσώρου, Ἀκάμαντ' ἦν τε μέγαν τε.
 Τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης,
 10 Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὅσπερ εἴσω
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν.
 Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
 Τευθρανίδα, ὃς ἔναιεν εὐκτιμένη ἐν Ἀρισβῇ,
 Ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν·
 15 Πάντας γὰρ φιλέσκεν, ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων.

Ἄλλὰ οἱ οὔτις τῶνγε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
 Πρόσθεν ὑπαντιάσας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὅς ῥα τόθ' ἵππων
 Ἔσκεν ὑφηνίοχος· τὼ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.

20 Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλιον ἐξενάριξεν·
 Βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὓς ποτε Νύμφη
 Νηῖς Ἀβαρβαρή τέκ' ἀμύμονι Βουκολίῳ.

Βουκολίῳ δ' ἦν υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,
 Πρεσβύτατος γενεῇ, σκότιον δὲ εἰ γείνατο μήτηρ·

25 Ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσσι μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 Ἥ δ' ὑποκυσσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε·
 Καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσσε μένος καὶ φαίδιμα γυνῖα
 Μηκιστηϊάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.

Ἀστυάλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτης·

30 Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περκώσιον ἐξενάριξεν

Εγχεῖ χαλκείῳ· Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα δῖον.
 Ἀντίλοχος δ' Ἀβλήρον ἐνήρατο δουρὶ φαιινῷ
 Νεστορίδης· ἔλατον δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

Ναῖε δὲ, Σατνιόεντος εὐρύοιτος παρ' ὄχθας,
 35 Πήδασον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἔλε Λήϊτος ἦρως
 Φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν.

Ἀδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος
 Ζῶν ἔλ'· ἵππῳ γάρ οἱ ἀτυζομένῳ πεδίῳ,

Ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἄρμα

40 Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ὄνυχῳ, αὐτὸ μὲν ἐβήτην
 Πρὸς πόλιν, ἥπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο·

Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη

Πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα· παρ δὲ οἱ ἔστη

Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.

45 Ἀδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων·

Ζώγρει, Ἀτρεὺς υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα.

Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται,

Χαλκὸς τε χρυσὸς τε, πολὺκμητός τε σίδηρος·

Τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,

50 Εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν.

Καὶ δὴ μιν τάχ' ἐμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν

Δώσειν ὃ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων

Ἀντίος ἦλθε θέων, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα·

55 ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι αὐτῶς

Ἀνδρῶν; ἢ τοι ἄριστ' ἀπολεῖται κατὰ οἶκον

Πρὸς Τρώων· τῶν μήτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,

Χεῖράς θ' ἡμετέρας· μηδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ

- Κοῦρον ἔοντα φέροι, μηδ' ὅς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες
 60 Ἴλιον ἔξαπολοῖατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι.
 Ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφείου φρένας ἥρως,
 Αἴσιμα παρειπών. ὃ δ' ἀπὸ ἔθεν ὥσατο χειρὶ
 Ἥρῳ Ἀδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 Οὔτα κατὰ λαπάρην· ὃ δ' ἀνεδράπει· Ἀτρεΐδης δὲ
 65 Λαῖξ ἐν σιτήθεσι βᾶς, ἐξέσπασε μέλινον ἔγχος.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὖσας·
 Ὡ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀρηος,
 Μῆτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν
 Μιμνέτω, ὥς κεν πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται·
 70 Ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκηλοι
 Νεκρούς ἄμ πεδίον συλήσετε τεθνηῶτας.
 Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες Ἀρηιφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες,
 75 Εἰ μὴ ἄρ' Αἰνεία τε καὶ Ἑκτορι εἶπε παραστάς
 Πριαμίδης Ἐλενος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
 Αἰνεία τε καὶ Ἑκτορ· ἐπεὶ πόνοσ' ὕμμι μάλιστα
 Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὔνεκ' ἄριστοι
 Πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἔστε μάχέσθαι τε φρονέειν τε·
 80 Στήτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων,
 Πάντη ἐποιχόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
 Φεύγοντας πεσέειν, δηϊοῖσι δὲ χάρμα γενέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἀπάσας,
 Ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ', αὐθι μένοντες,
 85 Καὶ μάλα τειρόμενοί περ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει·
 Ἑκτορ, αὐτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπέ δ' ἔπειτα
 Μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ· ἥ δὲ ξυνάγουσα γεραιᾶς
 Νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ,
 Οἷξασα κληῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,
 90 Πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
 Εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ οἱ πολὺν φίλτατος αὐτῇ,
 Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠΰκόμοιο·
 Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῶ,
 Ἦνις, ἠκέστας, ἱερεισέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ
 95 Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 Αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχη Ἴλιου ἱρῆς,
 Ἄγριον αἰχμητήν, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο·
 Ὅν δ' ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι.
 Οὐδ' Ἀχιλλῆά ποθ' ὥδ' ἐγ' ἐδεδίδμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 100 Ὅν περ φασὶ θεᾶς ἐξ ἔμμεναι· ἀλλ' ὅδε λίην
 Μαίνεται, οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.

- Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτῳ ἀπείθησεν.
 Ἀντίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
 Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὥχετο πάντῃ,
 105 Ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἐλέλιχθησαν, καὶ ἐνᾷντιοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο·
 Φᾶν δὲ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν· ὥς ἐλέλιχθεν.
 110 Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 Ἄνερές ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον, ἡδὲ γέρουσιν
 Εἴπω βουλευτῆσι καὶ ἡμετέρῃς ἀλόχοισιν,
 115 Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἐκatóμβας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ ἀνχένα δέρμα κελαινόν,
 Ἄντυξ, ἥ πυμᾶτῃ θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης. —
 Γλαῦκος δ' Ἰππολόχοιο παῖς, καὶ Τυδέος υἱός
 120 Ἔς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Τίς δὲ σὺ ἐσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων;
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ὅπῃα μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 125 Τοπρὶν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων
 Σῶ θάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.
 Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώωσιν.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
 Οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
 130 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύατος υἱός, κρατερὸς Λυκόοργος,
 Δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν·
 Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
 Σεῦε κατ' ἡγάθεον Νυσηῖον· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
 135 Θεινόμεναι βουπλήγι· Διῶνυσος δὲ φοβηθεὶς
 Δύσεθ' ἄλὸς κατὰ κῦμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
 Δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῆ.
 Τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζῶοντες,
 Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 140 Ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεуси θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
 Εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν, οἷ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
 Ἄσπον ἴθ', ὥς κεν θᾶσπον ὀλέθρου πείραθ' ἱκῆαι.
 Τὸν δ' αὖθ' Ἰππολόχοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός·

- 145 Τυδείδῃ μεγάθυμῃ, τίη γενεὴν ἐρεΐνεις ;
 Οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
 Φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
 Τηλεθόωσα φύει· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
 Ὡς ἀνδρῶν γενεὴ ἡμὲν φύει, ἡδ' ἀπολήγει.
 150 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς
 Ἡμετέρην γενεὴν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 Ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῶ Ἄργεος ἱπποβότοιο,
 Ἐνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
 Σίσυφος Αἰολίδης· ὃ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν·
 155 Αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·
 Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἡγορέην ἐρατεινὴν
 ὤπασαν. αὐτὰρ οἱ Προΐτος κάκ' ἐμήσατο θυμῷ·
 Ὃς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασσε, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν
 Ἀργείων· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσε.
 160 Τῷ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπεμήνατο, δι' Ἄντεια,
 Κρυπταδίῃ φιλότῃ μιγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὔτι
 Πείθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
 Ἡ δὲ ψευσαμένη Προΐτον βασιλῆα προσηΐδα·
 Τεθναίης, ὦ Προΐτ', ἡ κάκτανε Βελλεροφόντην,
 165 Ὡς μ' ἐθέλεν φιλότῃ μιγήμεναι, οὐκ ἐθέλουσῃ.
 Ὡς φάτο· τὸν δὲ ἀνακτα χόλος λάβεν, οἷον ἄκουσεν·
 Κτεῖναι μὲν ῥ' ἀλείνε, σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ
 Πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὄγε σήματα λυγρὰ,
 Γράψας ἐν πίνακι πτυκίῳ θυμοφθόρα πολλά·
 170 Δεῖξαι δ' ἠνώγειν ὧ πενθερῷ, ὄφρ' ἀπόλοιτο.
 Αὐτὰρ ὃ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἴξε, Ξάνθον τε ῥέοντα,
 Προφρονέως μιν τίεν ἄναξ Λυκίης εὐρείης.
 Ἐννήμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρευσεν·
 175 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ἦτε σῆμα ιδέσθαι,
 Ὅ,τι ῥά οἱ γαμβροῖο πάσα Προΐτοιο φέροιτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
 Πρῶτον μὲν ῥά Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσεν
 180 Πεφνέμεν — ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων·
 Πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα·
 Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο —
 Καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
 Δεύτερον αὖ Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισιν·
 185 Καρτίστην δὴ τήνγε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν.
 Τοτρίτον αὖ κατέπεφνε Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
 Τῷ δ' ὅρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε·

- Κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους,
 Εἶσε λόχον· τοῖ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέωντο·
 190 Πάντας γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμων Βελλεροφόντης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἧῦν ἔοντα,
 Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
 Δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἡμισυ πάσης·
 Καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον, ἔζοχον ἄλλων,
 195 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.
 Ἦ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφρονι Βελλεροφόντη,
 Ἰσανδρόν τε καὶ Ἴππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν —
 Λαοδαμείῃ μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεὺς·
 Ἦ δ' ἔτεκε ἄντιθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν —
 200 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν,
 Ἦτοι ὁ καὶ πεδίων τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλάτο,
 Ὀν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.
 Ἰσανδρον δέ οἱ υἱὸν Ἄρης ἄτος πολέμοιο
 Μαργάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισιν·
 205 Τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα.
 Ἴππόλοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημὶ γενέσθαι·
 Πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλον,
 Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
 Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἳ μέγ' ἀριστοὶ
 210 Ἐν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ.
 Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ἐγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 Αὐτὰρ ὁ μελιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν·
 215 Ἦ ῥά νύ μοι ξείνος πατρῷός ἐσσι παλαιός·
 Οἶνεὺς γὰρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
 Ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, εἰκόσιν ἡματ' ἐρύξας·
 Οἳ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά.
 Οἶνεὺς μὲν ζωστήρα δίδου φοίνικι φαεινόν,
 220 Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον·
 Καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν.
 Τυδεΐα δ' οὐ μέμνημαι· ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἔοντα
 Κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβῃσιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 Τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξείνος φίλος Ἀργεῖ μέσσω
 225 Εἰμὶ, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι.
 Ἐγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὀμίλου.
 Πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπικουροί,
 Κτείνειν, ὃν κε θεὸς γε πόρῃ, καὶ ποσὶ κιχείω·
 Πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοί, ἐναιρέμεν, ὃν κε δύνῃαι·
 230 Τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείβομεν· ὄφρα καὶ οἶδε

Γνώσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρῷοι εὐχόμεθ' εἶναι.

Ὡς ἄρα φοιρήσαντε, καθ' ἵππων αἵξαντε,
Χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.

Ἐνθ' αὖτε Ἰλαῦκω Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
235 Ὃς πρὸς Τυδεΐδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν,
Χρύσεια χαλκείων, ἐκατόμβοι' ἐννεαβοίων. —

Ἐκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκανεν,
Ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θεὸν ἠδὲ θύγατρεις,
Εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε ἕτας τε,
240 Καὶ πόσιος· ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχέσθαι ἀνωγει
Πάσας ἐξείης πολλῇσι δὲ κήδε' ἐφῆπτο.

Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἴκανεν,
Ξεστῆς αἰθούσῃσι τεινυμένον — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Πεντήκοντ' ἐνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
245 Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἐνθα δὲ παῖδες
Κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν.
Κουράων δ' ἐτέρωθεν ἐναντιοὶ ἐνδοθεν αὐλῆς
Δώδεκ' ἔσαν τέγχοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἐνθα δὲ γαμβροὶ
250 Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν —

Ἐνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ,
Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην·
Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον, τίπτε λιπὼν πτόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;
255 Ἡ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἱες Ἀχαιῶν,
Μαρνάμενοι περὶ ἄστν. σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν
Ἐλθόντ', ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.
Ἄλλὰ μὲν, ὄφρα κέ τοι μελιηδέα οἶνον ἐνείκω,
Ὡς σπείσης Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
260 Πρῶτον· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσεται, αἶ κε πῆλυσθα.
Ἄνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει·
Ὡς τύνη κέκμηκας, ἀμύνων σοῖσιν ἔτησιν.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μήτηρ,
265 Μή μ' ἀπογυνώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.
Χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἵθοπα οἶνον
Ἄζομαι· οὐδέ πη ἔστι, κελαινεφεῖ Κρονίωνι
Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάσθαι.
Ἄλλὰ συ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
270 Ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς·
Πέπλον δ', ὅστις τοι χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
Ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
Τὸν θεὸς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠὔκόμοιο,

- Καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῶ,
 275 Ἦνις, ἡκέστας, ἱερ' υσέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ
 Ἄστν τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 Αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχη Ἴλιου ἱφῆς,
 Ἀγριον αἰχμητήν, κρατερὸν μήστιωρα φόβοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελεύης
 280 Ἔρχεν· ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσω,
 Αἶ κ' ἐθέλῃς· εἰπόντος ἀκονέμεν· ὣς κέ οἱ αὖθι
 Γαῖα χάνοι! μέγα γ' ὅρ' μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
 Τρωσὶ τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοῖό τε παισίν.
 Εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἀϊδος εἴσω,
 285 Φαίην κε φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισιν
 Κέκλετο· ταὶ δ' ἄρ' αὐλλίσσαν κατὰ ἄστν γεραιάς.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα,
 Ἐνθ' ἔσαν οἱ πεπλοὶ παμποῖκιλοι, ἔργα γυναικῶν
 290 Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλεξανδρος θεοιδῆς
 Ἦγαγε Σιδονίηθεν, ἐπιπλῶς εὐρέα πόντον,
 Τὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγει εὐπατέρειαν.
 Τῶν ἐν' αἰραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνη,
 Ὅς κάλλιστος ἦν ποικίλμασιν ἡδὲ μέγιστος,
 295 Αὐτὴ δ' ὥς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεύματος ἄλλων.
 Βῆ δ' ἰέναι, πολλὰ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.
 Αἶ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρῃ,
 Τῇσι θύρας ὥϊξε Θεανῶ καλλιπάρῃος,
 Κιασηῆς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἵπποδάμοιο·
 300 Τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν.
 Αἶ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνη χεῖρας ἀνέσχον.
 Ἡ δ' ἄρα πεπλον ἐλοῦσα Θεανῶ καλλιπάρῃος,
 Θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡϋκόμοιο·
 Εὐχομένη δ' ἡρᾶτο Διὸς κούρῃ μεγάλῃο·
 305 Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, δῖα θεάων,
 Ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἡδὲ καὶ αὐτὸν
 Πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιοῶν προπάροιθε πυλάων·
 Ὅφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῶ,
 Ἦνις, ἡκέστας, ἱερεύσομεν, αἶ κ' ἐλεήσῃς
 310 Ἄστν τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχομένη· ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ὡς αἶ μὲν ὅ' εἶχοντο Διὸς κ' ἱφῇ μεγάλῃο·
 Ἐκτωρ δὲ πρὸς δῶματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
 Καλὰ, τὰ ὅ' αὐτὸς ἔτειξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότε ἄριστοι
 315 Ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβούλακι τέκτονες ἄνδρες·
 Οἳ οἳ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν,

- Ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἑκτορος, ἐν πόλει ἄκρῃ.
 Ἐνθ' Ἑκτωρ εἰσῆλθε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 Ἐγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχην· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 320 Αἰχμὴ χαλκείῃ, περὶ δὲ χρύσεος θῆε πόρκης.
 Τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα,
 Ασπίδα καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφώοντα·
 Ἀργεῖη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμῳῇσι γύναιξιν
 Ἦστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευεν.
 325 Τὸν δ' Ἑκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ.
 Λαοὶ μὲν φθινύθουσι, περὶ πτόλιν αἰπὺ τε τεῖχος
 Μαρνάμενοι· σέο δ' εἵνεκ' αὕτῃ τε πτόλεμός τε
 Ἀστὺ τόδ' ὀμφιδέδηκε· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλω,
 330 Εἴ τινά που μεθιέντα ἰδοῖς στρυγεροῦ πολέμοιο.
 Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστὺ πυρὸς δῆϊοιο θέρηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἑκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
 Τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μευ ἄκουσον·
 335 Οὗτοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ, οὐδὲ νεμέσσει,
 Ἥμῃ ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι.
 Νῦν δέ με παρειποῦς ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν,
 Ὠρμησ' ἐς πόλεμον· δοκεῖ δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ
 Λῳῖον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
 340 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω·
 Ἥϊθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι· κινήσεσθαι δέ σ' οἶω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μελιχίοισιν·
 Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, ὀκρυοδόσσης,
 345 Ὡς μ' ὄφελ' ἥματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
 Οἷχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα
 Εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῆμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 Ἐνθα με κῆμ' ἀπόερσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
 350 Ἄνδρὸς ἔπειτ' ὠφελὼν ἀμείνωνος εἶναι ἄκοιτις,
 Ὃς ἤδη νέμεσιν τε καὶ αἵσχεα πόλλ' ἀνθρώπων.
 Τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ' νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
 Ἔσσονται· τῷ καὶ μιν ἐπαυρήσεσθαι οὔω.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν εἷσελθε, καὶ ἔξεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,
 355 Δᾶερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν
 Εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' αἵτης·
 Οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μῦθον, ὥς καὶ ὀπίσσω
 Ἀνθρώποισι πελώμεθ' αἰόλιμοι ἐσσομένοισιν.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·

- Μὴ με κάθιζ', Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις,
 Ἢδὲ γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὅφρ' ἐπαμύνω
 Τρώεσσ', οἳ μὲγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπεύντος ἔχουσιν·
 Ἀλλὰ σύγ' ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
 Ὡς κεν ἔμ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἔντα.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδ' ἐσελεύσομαι, ὅφρα ἴδωμαι
 Οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.
 Οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἴξομαι αὐτίς,
 Ἥ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 370 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὐναιετάοντας,
 Οὐδ' εὖρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν·
 Ἀλλ' ἦγε ξὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ
 Πύργῳ ἐφειστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε.
 Ἔκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
 375 Ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Εἰ δ', ἄγε μοι, δμῳαί, νημερτέα μυθήσασθε·
 Πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλετος ἐκ μεγάροιο;
 Ἦέ πη ἐς γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 Ἥ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 380 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται;
 Τὸν δ' αὖτ' ὀτρυνή ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἔκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι·
 Οὔτε πη ἐς γαλόων, οὔτ' εἰνατέρων εὐπέπλων,
 Οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 385 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται·
 Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἴλιου, οὗνεκ' ἄκουσεν
 Τείρεσθαι Τρῳᾶς, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.
 Ἥ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
 Μαινομένη εἰκνῖα· φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.
 390 Ἥ ῥα γυνὴ ταμίη· ὃ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἔκτωρ,
 Τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτίς, ἐϋκτιμένας κατ' ἀγνιάς.
 Εὐτε πύλας ἵκανε, διερχόμενος μέγα ἄστνυ,
 Σκαιάς — τῇ γὰρ ἔμελλε διεξιμέναι πεδίονδε —
 Ἐνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίῃ ἦλθε θέουσα.
 395 Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 Ἡετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση,
 Θήβῃ Ἰποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσω·
 Τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἔκτορι χαλκοκορυστῇ.
 Ἥ οἱ ἔπειτ' ἦντησ' ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
 400 Παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς,
 Ἔκτορίδην ἀγαπητόν, ἀλγικὸν ἀστὲρι καλῷ·
 Τὸν ῥ' Ἴκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι

- Ἀστυάνακτι· οἷος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἐκτωρ.
 Ἦτοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
 405 Ἀνδρομάχη δέ οἱ ἄγχι παρίστατο διακρυχέουσα,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος· οὐδ' ἐλεαίρεις
 Παῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἣ τάχα χήρη
 Σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί,
 410 Πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἶη,
 Σεῦ ἀφαρμαρτούσῃ, χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
 Ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς,
 Ἄλλ' ἄχε'·— οὐδέ μοι ἔστι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
 Ἦτοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεύς,
 415 Ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλίκων εὐναιετώσαν,
 Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡετίωνα,
 Οὐδέ μιν ἐξενάριξε· σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ·
 Ἄλλ' ἄρα μιν κατέκτετε σὺν ἔντεσι δαιδαλίοισιν,
 Ἦδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
 420 Νύμφαι ὄρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δέ μοι ἐπὶ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 Οἱ μὲν πάντες, ἱὼ κίον ἤματι Αἴδος εἴσω·
 Πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Βουσὴν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἄργεννῆς ὄϊεσσιν.
 425 Μητέρα δ', ἣ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὕληέσση,
 Τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 Ἄψ' ὅγε τὴν ἀπέλυσε, λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα·
 430 Πατρός δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα.
 Ἐκτορ, ἅτ' ἀρ' σὺ μοι ἔσσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 435 Ἦδ' ἐκ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
 Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήῃς, χήρην τε γυναῖκα·
 Λαὸν δὲ στήσον παρ' ἐρινεόν, ἔνθα μάλιστα
 Ἀμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπιδρομον ἔπλετο τεῖχος.
 440 Τρεῖς γὰρ τῇγ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι,
 Ἀμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἄγακλυτὸν Ἴδομενῆα,
 Ἦδ' ἄμφ' Ἀτρεΐδης καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
 Ἦ πού τις σφιν ἐνίσπε θεοπροπίων εὐ εἰδώς,
 Ἦ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 445 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς·
 Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 Αἶ' κε, κακὸς ὥς, νόσφιν ἄλυσκάζω πολέμοιο·
 Οὐδέ με θυμὸς ἀνώγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
 445 Αἰεὶ, καὶ προῖτοισι μετὰ Τρῶεσσι μάχεσθαι,

ἕμμενος πατρός τε μέγα κλέος ἦδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
 γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίῳ Πριάμοιο.
 οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
 οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἀνακτος,
 οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 ὅσσον σεῖ', ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 455 Δακρυόεσσαν ἄγῃται, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας·
 Καί κεν ἐν Ἀργεὶ ἐοῦσα, πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις,
 Καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηϊδος ἢ Ἱπερείης,
 Πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικεῖσεται ἀνάγκη·
 Καὶ ποτέ τις εἴπησιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν·
 460 Ἐκτορος ἦδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
 Τρώων ἵπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
 Ὡς ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
 Χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρός, ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ.
 Ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι,
 465 Πρὶν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἐλκηθμοῖο πυθέσθαι.
 Ὡς εἰπὼν οὐ παιδὺς ὀρέξατο φαίδιμος Ἐκτωρ.
 Ἀψ δ' ὃ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης
 Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὅψιν ἀτυχθεῖς,
 Ταρβήσας ἄλκόν τ' ἠδὲ λόφον ἱππιοχαίτην,
 470 Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
 Ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
 Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν·
 Αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλέ τε χερσίν,
 475 Εἶπεν ἐπευξάμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν·
 Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
 Παιδ' ἐμὸν, ὥς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρῳέεσσιν,
 Ὡς βλήν τ' ἀγαθόν, καὶ Ἰλίου ἱφί ἀνάσσειν·
 Καὶ ποτέ τις εἴπησι, πατρὸς δ' ὕγε πολλὸν ἀμείναν!
 480 Ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἑναρα βροτόεντα,
 Κτείνας δῆϊον ἄνδρα, χαρεῖη δὲ φρένα μήτηρ.
 Ὡς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 Παιδ' ἐόν· ἥ δ' ἄρα μιν κηῳδεῖ δέξατο κόλποι,
 Δακρυόεν γελάσασα. πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
 485 Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμονίη, μή μοι τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ!
 Οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Αἰδι προΐαψει·
 Μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,

- Οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν ταπρῶτα γένηται.
 490 Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 Ἰσιόν τ' ἡλακάντην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 Ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἄνδρεςσι μελήσει,
 Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοῖ Ἰλῶι ἐγγεγάσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἔκτωρ
 495 Ἴππουριν· ἄλοχος δὲ φίλη οἴκῳδ' ἐβεβήκει
 Ἐντροπαλιζομένη, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέουσα.
 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὐναιετάοντας
 Ἔκτορος ἀνδροφόνιο· κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς
 Ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνώρσεν.
 500 Αἶ μὲν ἔτι ζῶν γόον Ἔκτορα ὦ ἐνὶ οἴκῳ·
 Οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
 Ἔεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ Πάρις δὴ θυνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
 Ἀλλ' ὄγ', ἐπεὶ κατέδυν κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ,
 505 Σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστν, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ,
 Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδλοῖο κροαίνων,
 Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρέϊος ποταμοῖο,
 Κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 510 Ὡμοῖς αἵσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς,
 Ρίμφα ἐγούνα φέρει μετὰ τ' ἡθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 Ὡς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ὁδοῦ
 Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἡλέκτωρ, ἐβεβήκει
 Καρχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον· αἶψα δ' ἔπειτα
 515 Ἔκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὖτ' ἄρ' ἔμελλεν
 Στρέψεσθ' ἐκ χώρης, ὅθι ἦ ἐάριζε γυναικί.
 Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής·
 Ἥθεϊ, ἦ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω,
 Δηθύνων, οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, ὥς ἐκέλευες.
 520 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Δαιμόνι, οὐκ ἂν τίς τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη,
 Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι·
 Ἀλλὰ ἐκὼν μεθιεῖς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
 Ἀχνυται ἐν θυμῷ. ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
 525 Πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σείο.
 Ἀλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὀπισθεν ἄρεσσόμεθ', αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 Δῶη, ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτησιν
 Κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
 Ἐκ Τροίης ἐλάσαντας ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ . Η .

Achivos, æquis adhuc seu prosperis armis certantes, urgent Hector et Paris, in prælium reversi (1 – 16) : quod ut tandem dirimatur, de Minervæ et Apollinis consilio, Helenique suasu, fortissimus quisque ab Hectore ad pugnam singularem provocatur (17 – 91). Menelaum, qui se alacrem ostendit, cæteris cunctantibus, deterret Agamemno (92 – 122) ; mox, a Nestore instigati, surgunt ad dimicandum novem heroës, ex quibus sortis eventus designat Ajacem Telamonium (123 – 205). Congrediuntur Hector et Ajax, acriterque depugnant, donec sub noctem, viribus pares, datis invicem muneribus, discedunt (206 – 312). In epulis publicis Nestor censet corpora cæsorū sepelienda et castra munienda : in Trojanorum concione Antepori, pacis et Helenæ cum opibus restituendæ auctori, respondet Paris, nihil se præter opes, sed eas propriis adjectis, redditurum (313 – 364). Illud responsum altero die Priamus ad Achivos perferri, atque, ut Trojanorum quoque corpora crementur, inducias iniri jubet (365 – 420). Post hæc sepulturam curant utrique suorum, simul Achivi navalia sua muro fossâque cingunt ; quæ opera Neptunus inter deos non sine indignatione miratur (421 – 464). Cœnam nox sequitur minax tonitribus (465 – 482).

Ἑκτορος καὶ Αἷαντος μονομαχία. Νεκρῶν ἀναίρεσις.

- “Ως εἰπὼν πυλίων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἑκτωρ ·
 Τῷ δ’ ἄμ’ Ἀλέξανδρος κί’ ἀδελφεός · ἐν δ’ ἄρα θυμῷ
 Ἀμφοτέρω μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαιαι.
 “Ως δὲ θεὸς ναύτησιν ἐλδομένοισιν ἔδωκεν
 5 Οὐρον, ἐπὴν κεκάμωσιν εὐξέστης ἐλάτῃσιν
 Πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ’ ὑπὸ γυῖα λέλυνται ·
 “Ως ἄρα τῷ Τρῳέεσσιν ἐλδομένοισιν φανήτην.
 “Ἐνθ’ ἐλέτην, ὃ μὲν υἱὸν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος,
 “Ἀρη ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορυνήτης
 10 Γέλναι’ Ἀρηϊθόος καὶ Φιλομέδουσα βοῶπις ·
 Ἑκτωρ δ’ Ἥιονῆα βάλλ’ ἔγχεϊ ὀξυόεντι

- Ἀνχέν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου, λῦσε δὲ γυῖα.
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 Ἰφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
 15 Δεξιάδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων,
 ὦμον· ὃ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.
 Τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ἀργεῖους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 Βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἵξασα
 20 Ἰλιον εἰς ἱερήν. τῇ δ' ἀντίος ὤρνυτ' Ἀπόλλων,
 Περγάμου ἐκ κατιδῶν, Τρῳέεσσι θεὸς βούλετο νίκην·
 Ἀλλήλοισι δὲ τῶγε συναντίσθην παρὰ φηγῶ.
 Τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Τίπτε σὺ δ' αὖ μεμανῦα, Διὸς θυγάτηρ μέγαλοιο,
 25 ἦλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
 ἦ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην
 Δῶς; ἐπεὶ οὔτι Τρῳᾶς ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις.
 Ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
 Νῦν μὲν πύσσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα
 30 Σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχήσονται, εἰς ὅκε τέκμωρ
 Ὀίου εὖρωσιν· ἐπεὶ ὥς φίλον ἔπλετο θυμῷ
 Ἑμῖν ἀθανάτησι, διαπραθέειν τόδε ἄστυ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦδ' ἔστω, Ἑκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
 35 ἦλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῳᾶς καὶ Ἀχαιοὺς.
 Ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπανσέμεν ἀνδρῶν;
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἐκτορος ὄρωμεν κρατερὸν μένος ἵπποδάμοιο,
 Ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται, οἰόθεν οἶος
 40 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 Οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δῖῳ.
 ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Τῶν δ' Ἑλένος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σὺνθετο θυμῷ
 45 Βουλὴν, ἧ ῥα θεοῖσιν ἐφῆνδανε μητιόωσιν·
 Στῆ δὲ παρ' Ἐκτορῷ ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, νιὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντι,
 ἦ ῥα νῦ μοί τι πίθοιο; κασίγνητος δὲ τοί εἰμι·
 Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῳᾶς καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 50 Αὐτὸς δὲ προκάλεσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 Οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπᾶν.
 ὦς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετῶν.
 ὦς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,

- 65 Καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
 Μέσσου δουρὸς ἐλὼν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 Καὶ δ' Ἀγαμέμνων εἶσεν ἑϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἄργυρότοξος Ἀπόλλων
 Ἐξέσθην, ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν,
 70 Φηγῶ ἔφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 Ἀνδράσι τερπόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί,
 Ἀσπίσι καὶ κορυύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 Οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φρεῖς,
 Ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς·
 75 Τοῖαι ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
 Ἐν πεδίῳ· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ ἑϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσεν,
 80 Ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν,
 Εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὐπυργον ἔλητε,
 Ἡ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε ποντοπόροισιν.
 Τμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·
 Τῶν νῦν ὄντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
 85 Δεῦρ' ἔτω ἐκ πάντων, πρόμος ἔμμεναι Ἐκτορι δίῳ.
 Ὡδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω·
 Εἰ μὲν κεν ἐμὲ κεῖνος ἔλῃ ταναήκεϊ χαλκῷ,
 Τεύχεα συλήσας, φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὅφρα πυρός με
 90 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
 Εἰ δὲ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δώη δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
 Τεύχεα συλήσας, οἶσω προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 Καὶ κρεμόω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 Τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας εὖσσελμούς ἀποδώσω,
 95 Ὅφρα ἐταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλληςπόντῳ·
 Καὶ ποτέ τις εἴπησι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
 Νηϊ πολυκλήϊδι πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
 Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
 99 Ὅν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἐκτωρ.
 Ὡς ποτέ τις ἐρέει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὐ ποτ' ὀλεῖται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 Αἶδεσθην μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.
 Ὅψε δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν,
 99 Νείκει ὄνειδίζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ·
 Ὡ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!
 Ἡ μὲν δὴ λῶβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς,

- Εἰ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἑκτορος ἀντίλος εἴσιν.
 Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,
 100 Ἥμενοι αὐθι ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεῖς αὐτως.
 Τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήσομαι· αἰτάρ ὑπερθεῖν
 Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κατεδύσατο τεύχεα καλὰ.
 Ἐνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτῇ
 105 Ἑκτορος ἐν παλάμῃσιν· ἐπεὶ πολὺ φέριτερος ἦεν.
 Εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἔλον βασιλῆες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Δεξιτερῆς ἔλε χειρός, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὑνόμαζεν.
 Ἀφραίνεις, Μενέλαε Διοτρεφές· οὐδέ τί σε χρὴ
 110 Ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηδόμενός περ.
 Μηδ' ἔθελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι,
 Ἑκτορι Πριαμίδῃ, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γέ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 Ἑρφίγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 115 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἵζευ, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἐταίρων.
 Τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἵπερ ἀδειῆς γ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος,
 Φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἶ κε φύγησιν
 Διῆϊον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 120 Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρωες,
 Αἴσιμα παρειπῶν· ὁ δ' ἐπείθετο· τοῦ μὲν ἔπειτα
 Γηθόσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει.
 125 Ἥ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων, ἱππηλάτα Πηλεὺς,
 Ἑσθλὸς Μυρμιδόνων βουλευφόρος ἠδ' ἀγορητής,
 Ὃς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ὦ ἐνὶ οἴκῳ,
 Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε.
 Τοῦς νῦν εἰ πτώσσοντας ὕφ' Ἑκτορι πάντας ἀκούσαι,
 130 Πολλὰ κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας αἶραι,
 Θυμὸν ἀπὸ μελέων δύναι δόμον Ἀΐδος εἴσω.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπόλλων,
 Ἡβῶμ', ὥς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο
 Ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι,
 135 Φειδῆς παρ τεύχεσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
 Τοῖσι δ' Ἐρευνθαλίων πρόμος ἵστατο, ἰσόθεος φῶς,
 Τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἀνακτος,
 Δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπὶ κλησὶν κορυνήτην
 Ἄνδρες κίκλησκον, καλλίζωνοί τε γυναῖκες,
 140 Οὐνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρὶ τε μακρῷ,

- Ἄλλὰ σιδηρεΐη κορύνῃ ρήγνυσκε φάλαγγας.
 Τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλω, οὔτι κρατεῖ γε,
 Στεινωπῶ ἐν ὁδῷ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνῃ οἱ ὄλεθρον
 Χραιοῖσι σιδηρεΐῃ· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθὰς
 145 Δουρὶ μέσσην περόνησεν· ὁ δ' ὑπτιος οὔδεις ἐρείσθη·
 Τεύχεά τ' ἐξετάριζε, τὰ οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης·
 Καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἄρης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 Δῶκε δ' Ἐρευνθαλίῳ, φίλῳ θεράποντι, φορῆναι·
 150 Τοῦ ὅγε τεύχε' ἔχων, προκαλίστο πάντας ἀρίστους.
 Οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδεΐδισαν, οὐδὲ τις ἔτλη·
 Ἄλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν
 Θάρσει ὧ· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἀπάντων·
 Καὶ μαχόμεν οἱ ἐγώ, δῶκεν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 155 Τὸν δὲ μῆκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα·
 Πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Εἴθ' ὥς ἡβώοιμι, βίῃ δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 Τῷ κε τάχ' ἀντήσσει μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Τμέων δ' οἵπερ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 160 Οὔδ' οἱ προφρονέως μέμαθ' Ἐκτορος ἀντίον ἐλθεῖν.
 Ὡς νεΐκευσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέστησαν.
 Ὄρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδεΐδης ὄρτο κρατερὸς Διομήδης·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θούρην ἐπιειμένοι ἀλκῇ·
 165 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντι·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἄν δὲ Θόας Ἀνδραϊμονίδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
 Πάντες ἄρ' οἷγ' ἔθελον πολεμίζειν Ἐκτορι δῖῳ.
 170 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε Γερήνιος ἱππῶτα Νέστωρ·
 Κλήρω νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν·
 Οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει εὐκνήνιδας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται, αἶ' κε φύγῃσιν
 Διῆϊον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 175 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος,
 Ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
 Ὡδε δὲ τις εἵπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν, ἢ Τυδέος υἱόν,
 180 Ἥ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκλήνης!
 Ὡς ἄρ' ἔφην· πάλλεν δὲ Γερήνιος ἱππῶτα Νέστωρ·
 Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἠέθελον αὐτοί,
 Αἴαντος· κήρυξ δὲ φέρων ἄν' ὁμίλον ἀπάντη,

- Δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
 185 Οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες, ἀπηνήναντο ἕκαστος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν ἵκανε, φέρον ἄν' ὄμιλον ἀπάντη,
 Ὃς μιν ἐπιγράψας κυνέη βάλε, φαίδιμος Αἴας,
 Ἦτοι ὑπέσχεθε χεῖρ' · ὃ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, ἄγχι παραστάς ·
 Γνώ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ.
 190 Τὸν μὲν παρ πόδ' ἐὼν χαμάδις βάλε, φώνησέν τε ·
 ὦ φίλοι, ἦτοι κλήρος ἐμός · χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
 Θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἑκτορα δῖον.
 Ἄλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμήϊα τεύχεα δύω,
 Τόφρ' ὑμεῖς εὐχεσθε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι,
 195 Σιγῇ ἔφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῳῆς γε πύθωνται ·
 Ἦε καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης.
 Οὐ γάρ τις με βίη γε ἐκὼν ἀέκοντα δίηται,
 Οὐδέ μὲν ἰδρεῖη· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆϊδά γ' οὕτως
 Ἐλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
 200 Ὡς ἔφαθ' · οἱ δ' εὐχοντο Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι ·
 ὦδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν ·
 Ζεῦ πάτερ, ἴδῃθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
 Δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι ·
 Εἰ δὲ καὶ Ἑκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ,
 205 Ἴσῃν ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὅπασσον.
 Ὡς ἄρ' ἔφαν' Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῦ ἔϋσατο τεύχη,
 Σεύατ' ἔπειθ', οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἀρης,
 Ὃστ' εἷσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὔστε Κρονίων
 210 Θυμοβόρου ἔριδος μένει ξυνέηκε μάχεσθαι.
 Τοῖος ἄρ' Αἴας ὦρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
 Μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι · νέρθε δὲ ποσσὶν
 Ἦε μακρὰ βιβάς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
 Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εἰσορόωντες ·
 215 Τρῳᾶς δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
 Ἑκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν ·
 Ἄλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύναι
 Ἀψ λαῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμη.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρον σάκος, ἥϋτε πύργον,
 220 Χάλκεον, ἐπταβόειον, ὃ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων,
 Σκυτοτόμων ὃχ' ἀριστος, Τλη ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων ·
 Ὃς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἐπταβόειον,
 Ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν.
 Τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρον Τελαμώνιος Αἴας,
 225 Στῇ ῥα μάλ' Ἑκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσηύδα ·
 Ἑκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεαι οἰόθεν οἶος,

Οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασιν,
Καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.

Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσσι ποντοπόροισιν
Κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
Ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,
Καὶ πολέες· ἄλλ' ἄρχε μάχης ἡδὲ πτολέμοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·

Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,

235 Μῆτι μευ, ἥντε παιδὸς ἀφανροῦ, πειρήτιζε,

Ἥε γυναικός, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμῆϊα ἔργα.

Αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·

Οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νῶμῆσαι βῶν

Ἀζαλέην, τό μοι ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν·

240 Οἶδα δ' ἐπαΐξαι μόθον ἵππων ὠκείων·

Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἀρηϊ.

Ἄλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν, τοιοῦτον ἔοντα,

Δάθρη ὀπιπτεύσας, ἄλλ' ἀμφιδόν, αἵ κε τύχωμι.

Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,

245 Καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,

Ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὅς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.

Ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής·

Ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο. δεύτερος αὖτε

Αἴας Διογενῆς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,

250 Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσθη.

Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαινῆς ὄβριμον ἔγχος,

Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο·

Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα

Ἐγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλείατο Κῆρα μέλαιναν.

255 Τῷ δ' ἐκσπασσαμένῳ δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω,

Σύν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν εἰκότες ὠμοφάγοισιν,

Ἡ συσὶ κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπάδνόν.

Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρί,

Οὐδ' ἔρῳηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμή.

260 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπ' ἄλμενος· ἣ δὲ διαπρὸ

Ἠλυθεν ἐγχείῃ, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα·

Τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκήκισεν αἶμα,

Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἑκτωρ·

Ἄλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ,

265 Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε·

Τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,

Μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.

Δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν αἶρας,

Ἦκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρριψε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον·

- 210 Εἴσω δ' ἄσπιδ' ἔαξε, βαλὼν μυλοειδῆ πέτρῳ·
 Βλάβε δέ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὑπτιος ἐξετανύσθη,
 Ἀσπίδ' ἐνιχριμφθεῖς· τὸν δ' αἶψ' ὠρθωσεν Ἀπόλλων.
 Καί νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
 Εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἦδ' καὶ ἀνδρῶν,
 215 ἦλθον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ταλθύβιος τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω.
 Μέσσω δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον· εἶπέ τε μῦθον
 Κήρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μηδεα εἰδώς·
 Μηκέτι, παῖδες φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
 220 Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἀμφω δ' αἰχμητά· τῷ γε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
 Νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἰδαῖ', ἔκτορι ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι·
 225 Αὐτὸς γὰρ χάρμῃ προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους.
 Ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἥπερ ἂν οὗτος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαῖολος Ἑκτωρ·
 Αἴαν· ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε,
 Καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι·
 230 Νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτήτος
 Σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἐτέροισί γε νίκην·
 Νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
 Ὡς σύ τ' εὐφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοὺς,
 235 Σοὺς τε μάλιστα ἕτας καὶ ἑταίρους, οἳ τοι ἔασιν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστνυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 Τρώας εὐφρανέω καὶ Τρωκίδας ἐλκεσιπέπλους,
 Αἶτε μοι εἰχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.
 Δῶρα δ', ἄγ', ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω,
 240 Ὅφρα τις ᾧδ' εἴπῃσιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
 Ἡ μὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
 Ἡ δ' αὖτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἄρθμήσαντε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
 Σὺν κολεῷ τε φέρον καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι·
 245 Αἴας δὲ ζωστήρα δίδου φοίνικι φαεινόν.
 Τῷ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
 ἦι', ὁ δ' ἐς Τρώων ὄμαδον κίε. τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 Ὡς εἶδον ζῶόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους·
 250 Καί ῥ' ἦγον προτὶ ἄστνυ, ἀελπίτοντες σόον εἶναι.
 Αἴαντι αὖθ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρηότα νίκη

- Οἳ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδῃσιν γέγοντο,
 Τοῖσι δὲ βούν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 315 Ἄρσενα, πενταέτηρον, ὑπερμενεί Κρονίωνι.
 Τὸν δέρον, ἄμφι θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
 Μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
 Ὀπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 320 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης.
 Νώτοισιν δ' Αἴνιντα διηνεκέεσσι γέραιον
 Ἥρωις Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ὁ γέρον πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μήτιν,
 325 Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή.
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχῶων,
 Πολλοὶ γὰρ τεθνῆσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Τῶν νῦν αἶμα κελαινὸν εὐρύροον ἄμφι Σκάμανδρον
 330 Ἑσκέδασ' ὄξυς Ἀρης, ψυχὰι δ' Αἰδὸςδε κατήλθον.
 Τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἄμ' ἡοῖ παῦσαι Ἀχαιῶν,
 Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς
 Βουσι καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακήμεν αὐτοὺς
 Τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὅστέα παισὶν ἕκαστος
 335 Οἴκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὐτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν.
 Τύμβον δ' ἄμφι πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
 Ἀκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δειμομεν ὦκα
 Πύργους ὑψηλοὺς, εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας,
 340 Ὅφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασιη ὁδὸς εἴη.
 Ἐκτισθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον,
 Ἥχ' ἱππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἄμφις ἐοῦσα,
 Μῆποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες.
 345 Τρώων αὐτ' ἀγορὴ γένητ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ,
 Δεινὴ, τειρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θυρήσιν.
 Τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπικούροι,
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 350 Δεῦτ' ἄγετ', Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἄμ' αὐτῇ
 Δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὄρκια πιστὰ
 Ψευδάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἡμῖν.
 [Ἐλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.]
 Ἦτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 355 Δίος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡνύκόμοιο·

- Ὃς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντήνορ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 Εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 360 Ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τρῳέεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
 Κτήματα δ', ὅσσ' ἀγόμεν' ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον δῶ,
 Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι
 365 Ἴητοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Δαρδανίδης Πρίαμος, θεόφιν μῆστῳρ ἀτάλαντος·
 Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἦδ' ἐπίκουροι,
 Ὅφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 370 Νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ πτόλιν, ὥς τοπάρους περ,
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 Ἡῶθεν δ' Ἰδαῖος ἵτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 Εἰπέμεν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 375 Καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκνὸν ἔπος, αἵ κ' ἐθέλωσιν
 Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκρούς
 Κήομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἐτέροισι γε νίκην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίθοντο·
 380 [Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·]
 Ἡῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τοὺς δ' εὖρ' εἰν ἀγορῇ Δαναούς, θεράποντας Ἄρηος,
 Νηϊ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν,
 Στάς ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἡπύτα κήρυξ·
 385 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαϊῶν,
 Ἠνώγει Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί,
 Εἰπεῖν, αἵ κέ περ ὕμμι φίλον καὶ ἥδὺ γένοιτο,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 Κτήματα μὲν, ὅσ' Ἀλεξάνδρος κοίλης ἐνὶ νηυσὶν
 390 Ἠγάγετο Τροίηνδ' — ὥς πρὶν ὥφελλ' ἀπολέσθαι! —
 Πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·
 Κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
 Οὐ φησιν δώσειν· ἢ μὲν Τρῶές γε κέλονται.
 Καὶ δὲ τόδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος, αἵ κ' ἐθέλητε
 395 Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκρούς
 Κήομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἐτέροισι γε νίκην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

- Ὅψε δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 400 Μῆτ' ἄρ' τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
 Μήθ' Ἑλένην· γνωτὸν δέ, καὶ ὅς μιν ῥήπιός ἐστιν,
 Ὡς ἤδη Τρώεσσι νύκθ' οὐρανὸν πείρατ' ἐφῆπται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπὶ ἅχον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 405 Καὶ τότε ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἰδαῖ', ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 Ὡς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως·
 Ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακήμεν οὐτι μεγαίρω·
 Οὐ γάρ τις φειδὼ νέκυν κατατεθνηώτων
 410 Γίγνεται, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα.
 Ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρῃς.
 Ὡς εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ἀφορρὸν δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
 Οἱ δ' ἔατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
 415 Πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὑπὸτ' ἂν ἔλθοι
 Ἰδαῖος· ὃ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπεν,
 Στὰς ἐν μέσσοισιν. τοὶ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὦκα,
 Ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν εὐσσελμων ἀπὸ νηῶν
 420 Ὀτρυννον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.
 Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 Ἐξ ἀκαλάρχεταιο βαθυρρόου Ὀκεανοῖο
 Οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἦντεον ἀλλήλοισιν.
 Ἐνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον·
 425 Ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἀπὸ βρότον αἵματόεντα,
 Δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξάων ἐπάειραν.
 Οὐδ' εἴα κλαίειν Πρίαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
 430 Ὡς δ' αὐτὼς ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Ἥμος δ' οὐτ' ἄρ' πῶ ἠώς, εἴ τι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
 Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγχετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 435 Τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποίεον ἐξαγαγόντες,
 Ἀκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
 Πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὖ ἀραρυίας,
 Ὅφρα δι' αὐτάων ἵππηλασίη ὁδὸς εἴη·
 440 Ἐκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
 Εὐρεῖαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

- Ὡς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί. —
 Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ,
 Θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 445 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Ζεῦ πάτερ, ἥ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
 Ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει;
 Οὐχ ὁράας, ὅτι δ' αὐτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
 450 Ἥλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας;
 Τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδνεται ἡώς.
 Τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 455 Ὡ πόποι, ἔννοσίγαι' εὐρυσθενές, οἷον ἔειπες!
 Ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δέλσειε νόημα,
 Ὅς σέο πολλὸν ἀφανρότερος χεῖράς τε μένος τε.
 Σὺν δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδνεται ἡώς.
 Ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν αὐτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 460 Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Τεῖχος ἀναρρήξας, τὸ μὲν εἰς ἄλλα πᾶν καταχεῦαι,
 Αὐτίς δ' ἥϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
 Ὡς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 465 Δύσετο δ' ἥελιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν.
 Βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοντο.
 Νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν, οἶνον ἄγουσαι,
 Πολλαί, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὐνῆτος,
 Τὸν ῥ' ἔτεχ' Ἐπιπύλη ὑπ' Ἰήσωνι, ποιμένι λαῶν.
 470 Χωρὶς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 Δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.
 Ἐνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰθωνι σιδήρῳ,
 Ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν,
 475 Ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.
 Παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Δαίνυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἡδ' ἐπὶ κούροι.
 Παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μήδετο μητίετα Ζεὺς,
 Σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.
 480 Οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη
 Πρὶν πιεῖν, πρὶν λείψαι ὑπερμενεῖ Κρονίωνι.
 Κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Θ.

·Deos ad concilium vocatos vetat Jupiter neutri populo in acie adesse, curruque vehitur ad Idam (1-52). Inde prospicit mane dubiâ victoriâ pugnantes exercitus, deinde fortunis eorum fatali lance pensitatis, dejectisque fulminibus, exitia Achivis portendit (53-77). Iis, usque ad munimenta compulsis, adiutorem Neptunum Juno frustra expetit; mox inclamando animos reddit Agamemno, et propitium Jovem ostentum significat (78-250). Jam Achivi, aliquamdiu superiores, novo impetu repellunt Trojanos, quorum multos sagittis configit Teuceſ, vicissim ab Hectore vulneratus (251-334). Rursus in fugam vertuntur Achivi, quum Juno et Minerva auxilii ferendi causâ Trojam proficisci parant; sed conspectas statim ex monte Jupiter per Irin rejicit (335-437). Ipse ad Olympum reversus contumaces deas acri objurgatione incessit, Achivis etiam majores clades in crastinum diem minatur (438-484). Finitâ ob noctem dimicatione, habitâque concione, Trojani victores in ipso praelii loco excubias obsidionis instituunt, atque, ut insidias hostibus aut navigationem præcludant, crebros per urbem campumque ignes accendunt (485-565).

Κ ό λ ο ς μάχη.

- *Ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·*
Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραυνος
Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδαιράδος Οὐλύμποιο.
Αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·
 5 *Κέκλυτέ μεν, πάντες τε θεοί, πᾶσαί τε θείαι,*
Ὅφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσεν
Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
Διναῖτ', ὅφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.
 10 *Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω*
ἔλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν,
Ἡήγεις οὐ κατὰ κόσμον, ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε·

- Ἦ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἡερόεντα,
 Τῆλε μάλ', ἤχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον·
 15 Ἐνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
 Τόσσον ἔνερθ' Ἀίδεω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
 Γνώσεται ἔπειθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.
 Εἰ δ', ἄγε, πειρήσασθε, θεοί, ἵνα εἴδετε πάντες·
 Σειρῆν χρυσεῖην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
 20 Πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί, πᾶσαι τε θέαιναι
 Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδλόνδε
 Ζῆν', ὑπατον μήστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,
 Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσῃ·
 25 Σειρῆν μὲν κεν ἐπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
 Δησαίμην· τὰ δέ κ' αὐτε μετήορα πάντα γένοιτο.
 Τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν, περὶ τ' εἴμ' ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.
 30 Ὅψ' δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκωπὶς Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε κρείόντων,
 Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
 Ἄλλ' ἔμπης Διναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,
 Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλῶνται.
 35 Ἄλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἣτις ὀνήσει,
 Ὡς μὴ πάντες ὀλῶνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.
 Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 40 Πρόφρονι μυθίομοι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.
 Ὡς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 ὦκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε·
 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἱμάσθλην
 Χρυσεῖην, εὖτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου.
 45 Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Ἴδην δ' ἱκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
 Γάργαραν, ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τέ,
 50 Λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἡέρα πουλὺν ἔχευεν.
 Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο, κύδει γαίῳ,
 Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Ρίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωορήσσοντο.
 55 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλίζοντο,

Πανρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὥς ὑσμῖνι μάχεσθαι,
 Χρειοῖ ἀναγκαίῃ, πρό τε παίδων καὶ πρό γυναικῶν.
 Πᾶσαι δ' ὠῖγγυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 Πεζοὶ θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὄρυμαγδὸς ὀρώρει.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἵκοντο,
 Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοῦς, σύν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 Χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπὶδες ὀμφαλόεσσαι
 Ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὄρυμαγδὸς ὀρώρει.
 Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 65 Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὀφρα μὲν ἤως ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτει δὲ λαός.
 Ἥμος δ' Ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
 70 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγείος θανάτοιο,
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Ἐλκε δὲ μέσσα λαβῶν, ῥέπει δ' αἷσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.
 [Αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ἐξέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.]
 75 Αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ
 Ἦκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
 Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.
 Ἐνθ' οὔτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν, οὔτ' Ἀγαμέμνων,
 Οὔτε δὴ Αἴαντες μενέτην, θεράποντες Ἀρηος·
 80 Νέστωρ δ' οἷος ἔμιμνε Γερήνιος, οὐρος Ἀχαιῶν,
 Οὔτι ἐκὼν, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο· τὸν βάλεν ἰῶ
 Δίος Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἠὲ νόμοιο,
 Ἀκρην κακὰ κορυφὴν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
 Κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.
 85 Ἀλγίστις δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ·
 Σύν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
 Ὀφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηγορίας ἀπέταμνε
 Φασγάνῳ αἵσσω, τόφρ' Ἐκτορος ὠκέες ἵπποι
 Ἠλθον ἀν' ἰωχμόν, θρασὺν ἠνίοχον φορέοντες,
 90 Ἐκτορα· καὶ νῦν κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλυσσεν,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Πῇ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὥς ἐν ὁμίλῳ;
 95 Μῆτις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξῃ·
 Ἀλλὰ μὲν', ὄφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἀλλὰ παρήϊζεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- Τυδείδης δ', αὐτός περ ἐὼν, προμάχοισιν ἐμίχθη·
 100 Στῇ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ γέρον, ἥ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
 Σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει·
 Ἥπεδανὸς δέ νύ τοι θεράπων, βραδῖες δέ τοι ἵπποι.
 105 Ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδῃαι,
 Οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
 Κραιπνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκέμεν ἡδὲ φέβεσθαι,
 Οὓς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μήστωρε φόβοιο.
 Τούτῳ μὲν θεράποντε κομείτων· τῷδε δὲ τῶϊ
 110 Ἄρῳσιν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἐκτωρ
 ἔῖσεται, ἥ καὶ ἐμὸν δόρον μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπλήθησε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην
 Ἴφθιμοι, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνῳρ.
 115 Τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρῳ Διομήδεος ἄρματα βήτην·
 Νέστωρ δ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' ἥνια σιγαλόεντα,
 Μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἐκτορος ἄγχι γέγοντο.
 Τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υἱός·
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ἥνιοχον θεράποντα,
 120 Τῖον ὑπερθύμου Θηβαίου, Ἥνιοπῆα,
 Ἴππων ἥνι' ἔχοντα, βάλε στήθος παρὰ μαζόν·
 Ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
 ὦκύποδες· τοῦ δ' αὐθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἥνιοχοιο·
 125 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἐταίρου,
 Κεῖσθαι· ὁ δ' ἥνιοχον μέθεπε θρασύν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἴπῳ δευέσθην σημάντορος· αἶψα γὰρ εὗρεν
 Ἰφιδίην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ῥα τόθ' ἵππων
 ὦκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δέ οἱ ἥνια χερσίν.
 130 Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο·
 Καὶ νῦν κε σήκασθεν κατὰ ἴλιον, ἥντε ἄρνες,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Βροντήσας δ' ἄρα δεινόν, ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν,
 Καὶ δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἤκε χαμαῖζε·
 135 Δεινὴ δὲ φλόξ ὥρτο θεείου καιομένοιο·
 Τὼ δ' ἵπῳ δέισαντε καταπτίτην ὑπ' ὄχεσφιν.
 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἥνια σιγαλόεντα·
 Δεῖσε δ' ὄγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
 Τυδείδη, ἄγε δ' αὐτε, φόβονδ' ἔχε μῶνυχας ἵππους!
 140 Ἥ οὐ γιγνώσκεις, ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ' ἔπειτ' ἀλκή;
 Νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει,

- Σήμερον· ὕστερον αὐτε καὶ ἡμῖν, αἴ κ' ἐθέλῃσιν,
Δώσει· ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
Οὐδὲ μάλ' ἴφθιμος· ἐπειὴ πολὺ φέρερός ἐστιν.
- 145 Τὸν δ' ἡμείβει· ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·
Ἐκτωρ γάρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων·
Τυδεΐδης ὕπ' ἐμεῖο φοβούμενος ἔκετο νῆας.
- 150 Ὡς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών!
Τὸν δ' ἡμείβει· ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
Ὡ μοι, Τυδεὸς υἱὲ δαΐφρονος, οἷον ἔειπες!
Εἵπερ γάρ σ' Ἐκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
Ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίῳνες,
155 Καὶ Τρῳάων ἄλοχοι μεγαθύμων, ἀσπιστῶν,
Τάων ἐν κονίῃσι βάλλες θαλεροῦς παρakoίτας.
Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μῶνυχας ἵππους
Αὐτὶς ἄν' ἰαχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῳῆς τε καὶ Ἐκτωρ
Ἦχῃ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο.
- 160 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
Τυδεΐδῃ, πέρι μὲν σε τίον Δαναοὶ ταχύπῳλοι
Ἔδρῃ τε κρέασίν τ' ἠδὲ πλείοις δεπάουσιν·
Νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.
Ἐρῶε, κακὴ γλήνη! ἐπεὶ οὐκ, εἴξαντος ἐμεῖο,
165 Πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσῃ, οὐδὲ γυναῖκας
Ἀξίεις ἐν νῆεσσι· πάρος τοι δαίμονα δαίωσω.
Ὡς φάτο· Τυδεΐδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
Ἴππους τε στρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
Τρεῖς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
170 Τρεῖς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαιῶν ὄρεων κτύπε μητίετα Ζεὺς,
Σῆμα τιθεὶς Τρῳέεσσι, μάχης ἑτεραλκεία νίκην.
Ἐκτωρ δὲ Τρῳέεσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
Τρῳῆες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Ἀνῆρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
- 175 Γινώσκω δ', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
Νίκην καὶ μέγα κῆδος, ἀτὰρ Δαναοῖσί γε πῆμα·
Νῆπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο,
Ἀβλήχρ', οὐδενόςωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἄμὸν ἐρύξει·
Ἴπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται ἱρικτῆν.
- 180 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι γένωμαι,
Μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηΐοιο γενέσθω,
Ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσῃ, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.
[Ἀργεῖους παρὰ νηυσὶν, ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.]
Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·

- 185 **Ι**άνθε τε καὶ σύ, Πόδαργε, καὶ Αἴθων, Δάμπε τε δια,
 Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποιένειον, ἣν μάλα πολλὴν
 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἥπιδος,
 Τμὴν παρ' προτέρωσι μείλφρονι πυρὸν ἔθηκεν,
 [Οἶνόν τ' ἐγχεύσασα πιῶν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει.]
 190 **Ἦ** ἔμοι' ὅς περ οἱ θαλερὸς πόσις εὐχομαι εἶναι.
 Ἀλλ' ἐφομαρτύνειον καὶ σπεύδειον, εἴ πε λάβωμεν
 Ἀσπίδα Νηϊτορίην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἔκει,
 Πᾶσαν χρυσαίην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτὴν
 ἐκ' ἑμοῖν Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 οὐ θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος πάμπαν εὖχετο.
 καὶ πε λάβωμεν, ἐλποίμεν κεν Ἀχαιοὺς
 ἰνὴν ἐπιβησάμεν ἀκυσάων.
 ἔφατ' εὐχόμενος. — Νεμίσησε δὲ πότνια Ἥρη,
 δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλύμπον·
 Ποσειδάωνε, μέγαν θεὸν, ἀντίον ἔϋδα·
 ἰόπαι, Ἐννοσίγαι' εὐρεοθενίς, οὐδέ νυ σοὶ παρ'
 Ὀλλυμνίων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμὸς;
 Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλλάδα τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν
 πολλὰ τε καὶ χαρίεντα· σὺ δ' ἄσφοι βούλει τίειν.
 200 **Ἐ**ἵππερ γάρ κ' ἐθιλοῖμεν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγαί,
 Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυτίμην εὐρύτοκα Ζῆ-
 Ν', αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθύμιτος οἶος ἐν Ἰδῇ.
 Τὴν δὲ μίγ' ὀχθήσας προσέφη κρείων Ἐννοσίγαιος
 Ἥρη ἀπτοεπὶς, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 210 **Ο**ὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθιλοῖμι Διὶ Κρονίῳτι μάχισθαι
 ἑμίας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Τῶν δ', ὅσον ἐκ' ἡνῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔειπεν,
 Πληθεὺς ὁμῶς ἔπλεον τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων
 215 **Ἐ**ἰλομένων· εἴλει δὲ θεῶν ἑτάλαντος Ἀρηΐ
 Ἐπειρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 Καὶ νῦν κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλὶν νῆας εἰσας,
 Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆν' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
 Αὐτῇ ποιπνύσκει, θεῶς ὀτρύνει Ἀχαιοὺς.
 220 **Β**ῆ δ' ἵναι παρὰ τὴν κλισίαν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Πορφύρεον μέγα φῆρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ·
 Στῆ δ' ἐκ' Ὀδυσσεὺς μεγακήτις γῆϊ μελαίνῃ,
 Ἦ δ' ἐν μεσσίτῳ ἔσκα, γειγνύμεν ἀμφοτέρωσιν·
 [Ἡμῖν ἐκ' Ἀἴαντος κλυτὴς Τηλεμαχίδας,
 225 **Ἦ** δ' ἐκ' Ἀχιλλεύου· τοὶ δ' ἔχουσιν νῆας εἰσας
 Εἰρυσαν, ἠγορίῃ πῖσσοναι καὶ κάρτεϊ χερῶν·]
 Ἦνουν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γειγνύας·

- Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κακ' ἐλέγχεα, εἶδος ἄγῃτοί!
 Πῇ ἔβαν εὐχολαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
 230 Ἄς, ὅπότε ἐν Λήμνῳ, κενεαυχέες ἡγοράασθε,
 Ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων,
 Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο,
 Τρώων ἄνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος
 Στήσεσθ' ἐν πολέμῳ; νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιοί εἰμεν.
 235 [Ἐκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ.]
 Ζεῦ πάτερ, ἥ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλῆων
 Τῇδ' ἄτῃ ἄσασας, καὶ μιν μεγα κῦδος ἀπηύρας;
 Οὐ μὲν δὴ ποτὲ φημι τεὸν περικαλλέα βωμὸν
 Νηϊ πολυκλήϊδι παρελθέμεν, ἐνθάδε ἔρῳ.
 240 Ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημὸν καὶ μηρί' ἔκηα,
 Ἰέμενος Τροίην εὐτείχεον ἔξαλαπάξαι.
 Ἀλλά, Ζεῦ, τίδε πέρ μοι ἐπικρήνηνον ἐέλδωρ·
 Αὐτοὺς δὴ περ ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
 Μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 245 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
 Νεῦσε δέ οἱ λαὸν σύον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 Νεβρόν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
 Πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ κάββαλε νεβρόν,
 250 Ἐνθά πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέξεσκον Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἦλυθεν ὄρνις,
 Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 (Ἐνθ' οὔτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
 Εὗξατο Τυδεΐδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους,
 255 Τάφρου τ' ἐξελάσαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι)
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Φραδμονίδην Ἀγέλαον. ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους·
 Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
 Ὡμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 260 Ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, Θοῶριν ἐπιδιμένοι ἀλκὴν·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνναλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
 265 Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων·
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.
 Ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος· αὐτὰρ ὃ γ' ἦρως
 Παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ' τιν' οἷστεύσας ἐν ὀμίλῳ
 270 Βεβλήκειν, ὁ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσεν,

Αὐτὰρ ὁ αὐτίς ἰὼν, παῖς ὥς ὑπὸ μητέρα, δυσκεν
Εἰς Αἴανθ'· ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαιινῶ.

Ἐνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεῦκρος ἀμύμων;
Ὁρσίλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὀρμενον ἦδ' Ὀφελέστην,
215 Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
Καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον.
[Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ]
Τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Τόξου ἄπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·

220 Στῇ δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Τεῦκρε, φίλη κεφαλὴ, Τελαμῶνιε, κοίρανε λαῶν,
Βάλλ' οὕτως, αἷ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι,
Πατρί τε σῶ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα,
Καὶ σε, νόθον περ ἑόντα, κομίσσατο ὦ ἐνὶ οἴκῳ·

225 Τὸν, καὶ τηλόθ' ἑόντα, εὐκλείης ἐπὶ βησον.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἔξερέω, ὥς καὶ τετελεσμένον ἔσται·
Αἷ κέν μοι δώῃ Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη,
Πίου ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον,
Πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερσὶ θήσω,
230 Ἡ τρίποδ', ἥ δὲ δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
Ἡὲ γυναῖχ', ἥ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰς ἀναβαίνοι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων·
Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
Ὀτρύνεις; οὐ μὲν τοι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν,
235 Παύομαι· ἀλλ' ἐξ οὗ προτὶ Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτούς,
Ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω.
Ὀκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας οἷστους,
Πάντες δ' ἐν χροῦ πῆχθεν Ἀρηϊθόων αἰζηῶν·
Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα.

240 Ἡ ῥα, καὶ ἄλλον οἷστον ἀπὸ νευρῆφιν ἔαλλεν
Ἐκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δέ εἰ ἔτο θυμός.
Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρθ'· ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα,
Τῖόν εἴν Πριάμοιο, κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ·
Τόν ῥ' ἐξ Αἰσὺμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
245 Καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκνῖα θεῇσιν.
Μήκων δ' ὥς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ,
Καρπῶ βριθομένη νοτίῃσι τε εἰαρινῇσιν·
Ὡς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πῆληκι βαρυνθέν.

Τεῦκρος δ' ἄλλον οἷστον ἀπὸ νευρῆφιν ἔαλλεν
250 Ἐκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δέ εἰ ἔτο θυμός.
Ἄλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἄμικτε· παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων·
Ἄλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἐκτορος ἠνιοχῆα,
Ἰέμενον πόλεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μαζόν·

Ἡριπιδ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι
 316 Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο·
 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου·
 Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγὺς ἑόντα,
 Ἴππων ἡνί' ἐλεῖν· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
 320 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 Σμερδαλέα ἰάχων· ὃ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ·
 Βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέειν δὲ ἐθυμὸς ἀνώγει.
 Ἦτοι ὃ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν οἷστόν,
 Θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἔκτωρ
 325 Αὐερόντα, παρ' ὦμον, ὅθι κληῖς ἀποέργει
 Αὐχένα τε στήθος τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
 Τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι·
 Ῥῆξε δὲ οἱ νευρὴν· νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ·
 Στῆ δὲ γνύξ ἐριπῶν, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 330 Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
 Ἀλλὰ θεῶν περιβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν·
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι,
 Μηκιστεύς, Ἐχίοιο παῖς, καὶ δῖος Ἀλᾶστωρ,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.
 335 Ἄψ δ' αὐτίς Τρῶεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὤρσεν·
 Οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθείης ὥσαν Ἀχαιοὺς·
 Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένει βλεμεαίνων.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἢ ἐλέοντος
 Ἀπτήται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,
 340 Ἰσχία τε γλουτούς τε, ἐλίσσόμενόν τε δοκεύει·
 Ὡς Ἔκτωρ ὥπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
 Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χερσὶν·
 345 Οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
 Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.
 Ἔκτωρ δ' ἀμφιπεριστροφά καλλίτριχας ἵππους,
 Γυργοὺς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολοιγοῦ Ἀρηος.
 350 Τοὺς δὲ ἰδοῦς ἐλέησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αἴψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ
 Ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ', ὑστάτιόν περ·
 Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται
 355 Ἀνδρὸς ἐνὸς ῥιπῇ· ὃ δὲ μάλινται οὐκέτ' ἀνεκταῖς
 Ἔκτωρ Πριάμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν.

- Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεῶ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Καὶ λίην οὐτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
 360 Ἀλλὰ πατὴρ οὐμός φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσιν,
 Σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερφεύς·
 Οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
 Τειρόμενον σῶεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.
 Ἦτοι ὃ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 365 Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἦδε ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμησιν,
 Εὐτέ μιν εἰς Αἶδαο πυλάρταο προὔπεμψεν,
 Ἐξ Ἑρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Αἶδαο·
 Οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
 370 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς,
 Ἥ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου,
 Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ἔσται μάν, ὅτ' ἂν αὖτε φίλην Γλαυκῶπιδα εἶπῃ·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μῶνυχας ἵππους,
 375 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ καταδῦσα Διὸς δόμον αἰγίοχοιο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὄφρα ἴδωμαι,
 Εἰ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς, κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 Γηθήσει προφανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
 Ἥ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἦδ' οἰωνοὺς
 380 Δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσῶν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 Ἥ μὲν ἐποιομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνοιο.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγίοχοιο,
 385 Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει,
 Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσὶν·
 Ἥ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 Ἔς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάξετο δ' ἔγχος
 390 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 Ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη·
 Ἥρη δὲ μᾶστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠρεῖ,
 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλύμπός τε,
 395 Ἥ μὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἦδ' ἐπιθεῖναι.
 Τῇ ῥα δι' αὐτῶν κεντρηκεῖας ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδῆθεν ἐπεὶ ἶδε, χῶσάτ' ἄρ' αἰνῶς·
 Ἴρι δ' ὥτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
 Βάσκει ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἔα ἄντην

- 400 Ἐρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Γυνώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·
 Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, κατὰ θ' ἄρματα ἄξω·
 Οὐδὲ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
 405 Ἐλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἃ κεν μάρπησι κεραυνός·
 Ὅφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται.
 Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
 Αἰεὶ γὰρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,τι νοήσω.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελεύουσα·
 410 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς μακρὸν Ὀλύμπον.
 Πρώτησιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο
 Ἀτομένη κατέρυκε· Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον·
 Πῇ μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ;
 Οὐκ ἔα Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
 415 Ὡδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου παῖς, εἰ τελέει περ·
 Γυνώσκειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
 Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατὰ θ' ἄρματα ἄξειν·
 Οὐδὲ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
 Ἐλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἃ κεν μάρπησι κεραυνός·
 420 Ὅφρ' εἰδῆς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σῶ πατρὶ μάχηται.
 Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζεται, οὐδὲ χολοῦται·
 Αἰεὶ γὰρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,τι νοήσῃ·
 Ἀλλὰ σύγ', αἰνοτάτη, κύον ἀδδεές, εἰ ἐτεόν γε
 Τολμήσεις Διὸς ἅντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι.
 425 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 Αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρῃ πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
 Νῶϊ ἑῷ Διὸς ἅντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν.
 Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
 430 Ὅς κε τύχῃ· κείνος δὲ, τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
 Τρῳσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικάζετω, ὥς ἐπιεικές.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
 Τῆσιν δ' Ὡρᾷ μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κᾶπησιν·
 435 Ἄρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα.
 Αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον
 Μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιημέναι ἦτορ.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδῃθεν ἔντροχον ἄρμα καὶ ἵππους
 Οὐλυμπόνδε δῖωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους.
 440 Τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἄρματα δ' ἄμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσσας.
 Αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύοπα Ζεὺς

- Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεᾷ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Καὶ λίην οὐτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
 360 Ἀλλὰ πατὴρ οὐμός φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῆσιν,
 Σχέϊλις, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερφεύς·
 Οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
 Τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθέως ἀέθλων.
 Ἦτοι ὃ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 365 Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἴδ' ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμησιν,
 Εὐτέ μιν εἰς Αἶδαο πυλάρταο προὔπεμψεν,
 Ἐξ Ἑρέβους ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Αἶδαο·
 Οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
 370 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς,
 Ἥ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου,
 Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ἔσται μάν, ὅτ' ἂν αὖτε φίλην Γλαυκῶπιδα εἶπῃ.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μῶνυχας ἵππους,
 375 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ καταδῦσα Διὸς δόμον αἰγίοχοιο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὄφρα ἴδωμαι,
 Εἰ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς, κορυθαίολος Ἑκτωρ,
 Γηθήσει προφανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
 Ἥ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
 380 Δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 Ἥ μὲν ἐποιομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνοιο.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρη Διὸς αἰγίοχοιο,
 385 Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει,
 Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσὶν·
 Ἥ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 Ἔς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσειτο· λάξετο δ' ἔγχος
 390 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 Ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μᾶστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠρεῖ,
 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλυμπός τε,
 395 Ἥ μὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.
 Τῇ ῥά δι' αὐτῶν κεντρηκεῖας ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδὼθεν ἐπεὶ ἶδε, χῶσάτ' ἄρ' αἰνῶς·
 Ἴριν δ' ὥτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
 Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἔα ἄντην

- ἔρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε.
 Ὡς γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Γυιώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·
 Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, κατὰ θ' ἄρματα ἄξω·
 Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς
 405 ἔλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἃ κεν μάρπτῃσι κεραυνός·
 Ὅφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχῃται.
 Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσιζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
 Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,τι νοήσω.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελεύουσα·
 410 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὀλύμπον.
 Πρώτησιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο
 Ἄντομένη κατέρυκε· Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον·
 Πῇ μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ;
 Οὐκ ἔα Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
 415 Ὡς γὰρ ἠπειλήσε Κρόνου παῖς, εἰ τελέει περ·
 Γυιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
 Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατὰ θ' ἄρματα ἄξειν·
 Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς
 ἔλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἃ κεν μάρπτῃσι κεραυνός·
 420 Ὅφρ' εἰδῇς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σῶι πατρὶ μάχῃται.
 Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσιζέται, οὐδὲ χολοῦται·
 Αἰεὶ γάρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,τι νοήσῃ·
 Ἀλλὰ σύγ', αἰνοτάτῃ, κύον ἀδδεές, εἰ ἔτεόν γε
 Τολμήσεις Διὸς ἅντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι.
 425 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 Αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρῃ πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
 Νῶϊ ἔω Διὸς ἅντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν.
 Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
 430 Ὅς κε τύχῃ· κείνος δὲ, τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὥς ἐπιεικές.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
 Τῇσιν δ' ὦραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπησιν·
 435 Ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα.
 Αὐταὶ δὲ χρυσείοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον
 Μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιημέναι ἦτορ.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδοθὲν ἐϋτροχὸν ἄρμα καὶ ἵππους
 Οὐλύμπόνδε δίωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους.
 440 Τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἄρματα δ' ἅμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσας.
 Αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύοπα Ζεὺς

- Ἔξετο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζεται Ὀλυμπος.
 Αἱ δ' οἶαι Διὸς ἁμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
 445 Ἦσθην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο·
 Αὐτὰρ ὃ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 Τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
 Οὐ μὲν θῆν κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 Ὀλλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἶνόν ἐθυσθε.
 450 Πάντως, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι,
 Οὐκ ἂν με τρέψειαν, ὅσοι θεοὶ εἰς ἓν Ὀλύμπῳ.
 Σφῶϊν δὲ πρὶν περ τρόμους ἔλλαβε φράδιμα γυῖα,
 Πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν, πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ κεν τετελεσμένον ἦεν·
 455 Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων, πληγέντε κεραυνῷ,
 Ἄψ ἔς Ὀλυμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέβησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη· 2 17
 Πλησίαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
 Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 460 Σκυζομένη Διὶ πατρὶ, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει·
 Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 Ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεσθ' αἰχμητῶν,
 465 Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλῶνται.
 [Ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεσθ', ἣτις ὀνήσει,
 Ὡς μὴ πάντες ὀλῶνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.]
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 470 Ἡοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
 Ὀψεαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Ὀλλύντ' Ἀργείων πουλὺν στρατὸν αἰχμητῶν.
 Οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἐκτωρ,
 Πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 475 [Ἦματι τῷ, ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχωνται,
 Στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.]
 Ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
 Χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νεῖατα πείραθ' ἱκῇαι
 Γαῖης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
 480 Ἦμενοι, οὔτ' ἀνγῆς Ὑπερίονος Ἡελίοιο
 Τέρποντ', οὔτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δὲ τε Τάρταρος ἁμφίς·
 Οὐδ' ἦν ἔνθ' ἀφίκῃαι ἀλωμένη, οὐ σευ ἔγωγε
 Σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερόν ἄλλο.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ἥρη.
 485 Ἐν δ' ἔπεισ' Ὠκεανῷ λαμπρόν φαός ἠελίοιο,

Ἐλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ξείδωρον ἄροῦραν.

Τρῳσὶν μὲν ῥ' ἀεκάουσιν ἔδν φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοὶς
Ἀσπασίῃ, τρίλλιστ' ἔς, ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή.

Τρώων αὐτ' ἀγόρην ποιήσατο φαίδιμος Ἔκτωρ,

480 Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἔπι δινήεντι,

Ἐν καθαράῳ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος.

Ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, μῦθον ἄκουον,

Τὸν ῥ' Ἔκτωρ ἀγόρευε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ

Ἐγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς

485 Αἰχμὴ χαλκείῃ, περὶ δὲ χρύσεος θῆε πόρκης·

Τῷ ὅγ' ἐρυσάμενος ἔπεα Τρώεσσι μείηύδα·

Κέκλυτ' ἐμευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἱδ' ἐπίκουροι,

Νῦν ἐφάμην, νῆάς τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,

Ἄψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν·

490 Ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα

Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,

Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· αὐτὰρ καλλίτριχας ἵππους

Δύσαθ' ὑπὲξ ὀχέων, παρὰ δὲ σφισι βύλλετ' ἐδωδὴν·

495 Ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἵφια μῆλα

Καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίξεσθε,

Σίτον τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε·

Ὡς κεν παννύχιοι μέσφ' ἡοῦς ἡριγενεΐης

Καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκη·

500 Μήπως καὶ διὰ νύκτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ

Φεύγειν ὁρμήσονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης

Μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἔκηλοι·

Ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἶκοθι πέσσει,

Βλήμενος ἢ ἰῶ, ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι,

505 Νηὸς ἐπιθρώσκων· ἵνα τις στυγέησι καὶ ἄλλος,

Τρῳσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρον Ἄρηα.

Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστν Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων,

Παῖδας πρωθήβας, πολιοκροτάφους τε γέροντας

Δέξασθαι περὶ ἄστν θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·

510 Θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἐκάστη

Πῦρ μέγα καιόντων· φυλακὴ δὲ τις ἔμπεδος ἔστω,

Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.

Ὡδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὥς ἀγορεύω·

Μῦθος δ', ὅς μὲν νῦν ὑγιής, εἰρημένος ἔστω·

515 Τὸν δ' ἡοῦς Τρώεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω.

Εὐχομαι ἐλπόμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν,

Ἐξελάαν ἐνθάδε κύνας Κηρессиφορήτους.

[Οὓς Κῆρες φορέουσι μελαινώων ἐπὶ νηῶν.]

- Ἄλλ' ἦτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς·
 530 Πρωῖ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 Εἴσομαι, εἴ κέ μ' ὁ Τυδεΐδης κρατερός Διομήδης
 Παρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἢ κεν ἐγὼ τὸν
 Χαλκῶ δηώσας, ἕναρα βροτόεντα φέρωμαι.
 535 Αὔριον ἦν ἀρετὴν διαείσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
 Μείνῃ ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, οἷω,
 Κεῖσεται οὔτηθις, πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἐταῖροι,
 Ἥελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὥς
 Εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἡματα πάντα,
 540 Τιοίμην δ', ὥς τίειτ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 Ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.
 Ὡς ἔκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας,
 Δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος·
 545 Ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἵφια μῆλα
 Καρπαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
 Σιτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
 [Ἔρδον δ' ἀθανάτοισι τεληέσσας ἐκατόμβας.
 Κνίσσῃ δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἶσω
 550 Ἥδεϊαν· Τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες δατέοντο,
 Οὐδ' ἔθελον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.]
 Οἱ δὲ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ
 Εἶατο παννύχιοι· πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλά.
 555 Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
 Φαίνεται ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἐπλετο νήνεμος αἰθήρ·
 [Ἐκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρῶνες ἄκροι,
 Καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ,]
 Πάντα δέ τ' εἶδεται ἄστρα· γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν·
 560 Τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἦδὲ Ξάνθοιο ῥοάων,
 Τρώων καιόντων, πυρὰ φαίνετο Ἰλιόθι πρό.
 Χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· παρ δὲ ἐκάστῳ
 Εἶατο πεντήκοντα, σέλα πυρὸς αἰθομένοιο.
 Ἴπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
 565 Ἔσταότες παρ' ὄχεσφιν, εὐθρονον Ἡῶ μίμνον,

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Ι

Apud Achivos, et præterito discrimine perculsos, et instante conterritos, clam ab Agamemnone proceres convocantur, quibus rex consilium fugæ et properandæ per noctem navigationis indicit (1 - 28). A turpi incepto dehortantur eum Diomedes ac Nestor (29 - 78). Excubiæ locantur pro munimentis castrorum, in Agamemnonis tentorio cœna paratur proceribus, post cœnam sollicitè agitur de Achille placando et ad exercitum reduciendo (79 - 113). Ipse Agamemno illi, si iracundiam suam publicæ necessitati remiserit, et intactam Briseïdem et eximia dona promittit (114 - 161). His cum conditionibus mittuntur viri a Nestore delecti, Phœnix, quem Achilli pater rectorem juventæ addiderat, Ajax major, Ulysses, duo caduceatores (162 - 184). Legatos amice excipit Achilles, sed eorum, quamvis accuratas, graves, blandas orationes et omnia Agamemnonis promissa adspernatur; præterea Phœnicem apud se retinet, cum eoque in patriam propediem se rediturum minatur (185 - 668). Ita postquam irritam legationem renunciârunt Ajax et Ulysses, graviter afflictos principes confirmat Diomedes, et ad pertinaciam pugnandi hortatur (669 - 713).

Π ρ ε σ β ε ί α   π ρ ό ς   Ἀ χ ι λ λ έ α . Δ ι τ α ί .

- “Ως οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη·
 Πένθεϊ δ’ ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
 Ὡς δ’ ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα,
 5 Βορέης καὶ Ζέφυρος, τῷτε Θρήκηθεν ἄητον,
 Ἐλθόντ’ ἐξαπίνης· ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
 Κορθύεται· πολλὸν δὲ παρέξ ἄλα φῦκος ἔχευαν·
 Ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Ἀτρεΐδης δ’, ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,
 10 Φοῖτα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων,
 Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
 Μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοισι πονεῖτο.

- Ἴκον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἄν δ' Ἀγαμέμνων
 ἴστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
 15 Ἦτε καὶ αἰγίλιπος πέτρης θνοφερόν χέει ὕδωρ·
 Ὡς ὁ βαρυστενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρεῖη·
 Σχέτιλος, ὅς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 20 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καὶ με κελεύει
 Δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 Ὅς δὴ πολλάων πόλιν κατέλυσε κάρηνα,
 25 Ἦδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
 Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἅκην ἐγένοντο σιωπῇ.
 30 Δὴν δ' ἄνεω ἦσαν τετιηότες υἱες Ἀχαιῶν·
 Ὅψ' δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἀτρεΐδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
 Ἥ θεμὶς ἐστίν, ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μήτι χολωθῆς.
 Ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσιν,
 35 Φᾶς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσας Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες.
 Σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 Σκῆπτρῳ μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
 Ἀλκὴν δ' οὗτοι δῶκεν, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 40 Δαιμόνι', οὕτω που μάλα ἔλπει υἱὰς Ἀχαιῶν
 Ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὥς ἀγορεύεις·
 Εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσεται, ὥστε νέεσθαι,
 Ἔρχεο· πάρ τοι ὁδός, νῆες δὲ τοι ἄγχι θαλάσσης
 Ἑστῖ᾽, αἷ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλαί.
 45 Ἄλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 Φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰσόκε τέκμωρ
 Ἰλίου εὕρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν.
 50 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἱες Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότης Νέστωρ·
 Τυδεΐδη, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
 Καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλεν ἄριστος·
 55 Οὕτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, ὅσσοι Ἀχαιοί,

Οὐδὲ πάλιν ἐρέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων.

Ἡ μὲν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δὲ καὶ παῖς εἴης

Ὀπλότατος γενεῇφιν· ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις

Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.

60 Ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν, ὃς σείο γεραίτερος εὐχομαι εἶναι,

Ἐξείπω, καὶ πάντα διῶξομαι· οὐδὲ κέ τις μοι

Μῦθον ἀτιμήσει, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.

Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,

Ὅς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, ὀκρυόεντος.

65 Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,

Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι

Λαξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.

Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,

Ἀτρεΐδῃ, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.

70 Δαῖνυ δαῖτα γέρουσιν· ἔοικέ τοι, οὔτοι ἀεικές.

Πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν

Ἡμάτιαι Θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν·

Πᾶσά τοι ἐσθ' ὑποδεξίῃ· πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.

Πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείσεαι, ὃς κεν ἀρίστην

75 Βουλὴν βουλεύσῃ· μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς

Ἑσθλῆς καὶ πυκινῆς, ὅτι δῆϊοι ἐγγύθι νηῶν

Καίουσιν πυρὰ πολλά· τίς ἂν τάδε γηθήσειεν;

Νῦν δ' ἦδ' ἡ διαρῥαίσει στρατὸν ἢ σαώσει.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπὶ θοῖοντο.

80 Ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο,

Ἀμφὶ τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, ποιμένα λαῶν,

Ἢδ' ἄμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, υἱᾶς Ἄρης,

Ἀμφὶ τε Μηριόνην, Ἀφαρῆά τε Δηϊπυρόν τε,

Ἢδ' ἄμφι Κρείοντος υἱόν, Λυκομήδεα δῖον.

85 Ἐπὶ ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἑκάστῳ

Κούροι ἅμα στείχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες·

Κὰδ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἵζον ἴοντες·

Ἐνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος.

Ἀτρεΐδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν

90 Ἐς κλισίην, παρὰ δὲ σφι τίθει μενοεικέα δαῖτα.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,

Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή·

95 Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,

Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι· οὐνεκα πολλῶν

Λαῶν ἐσσι ἄναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξεν

- Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλευῆσθαι.
 100 Τῷ σε χρή περὶ μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακοῦσαι,
 Κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλω, ὅτε ἄν τινα θυμὸς ἀνώγῃ
 Εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἔξεται, ὅ,τι κεν ἄρχῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσῃ,
 105 Οἷον ἐγὼ νοέω, ἡμὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,
 Ἐξέτι τοῦ ὅτε, Διογενὲς, Βρισηΐδα κούρην
 Χωομένου Ἀχιλλῆος ἔβης κλισίῃθεν ἀπούρας·
 Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. μάλα γάρ τοι ἔγωγε
 Πόλλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σῶ μεγαλήτορι θυμῷ
 110 Εἷξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
 Ἠτίμησας· ἐλὼν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Φραζώμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπύθωμεν
 Δῶροισιν τ' ἀγανοῖσιν, ἔπεσσί τε μελιχλοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 115 ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.
 Ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι! ἀντί νυ πολλῶν
 Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ·
 Ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ἀλλ' ἐπεὶ Ἀασάμην, φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας,
 120 Ἄψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 Τμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω·
 Ἐπὶ ἄπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 Αἶθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 Πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 125 Οὐ κεν ἀλγῆϊος εἴῃ ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,
 Οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 Ὅσσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μῶνυχες ἵπποι.
 Δώσω δ' ἐπὶ γυναικας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἔλεν αὐτός,
 130 Ἐξελόμην, αἱ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
 Τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότε ἀπηύρων,
 Κούρην Βρισηῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι,
 Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
 Ἥ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
 135 Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δὲ κεν αὖτε
 Ἄστν μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι,
 Νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω,
 Εἰσελθῶν, ὅτε κεν δατεώμεθα λῆϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναικας εἴκοσιν αὐτὸς ἐλέσθω,
 140 Αἷ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
 Εἰ δὲ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὔθαρ ἀρούρης

- Γαμβρός κέν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἴσον Ὀρέστη,
 Ὃς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 Τρεῖς δέ μοι εἰσι θυγατρὲς ἐνὶ μεγάρῳ εὐπῆκται,
 145 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 Τάων ἦν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω
 Πρὸς οἶκον Πηληϊός· ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω
 Πολλὰ μάλ', ὅσ' οὐπω τις ἔῃ ἐπέδωκε θυγατρὶ.
 Ἐπὶ δέ οἱ δώσω εὐναιόμενα πτολίεθρα,
 150 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσσαν,
 Φηράς τε ζαθείας ἡδ' Ἀνθειαν βαθύλειμον,
 Καλήν τ' Αἰπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 Πᾶσαι δ' ἐγγυὲς ἄλός· νέαται Πύλου ἡμαθόεντος·
 Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται,
 155 Οἳ κέ ἐ δωτίνῃσι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν,
 Καὶ οἳ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
 Ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 Διμηθήτω! Αἶδης τοι ἀμείλιχος ἡδ' ἀδάμαστος·
 Τοῦνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἀπάντων·
 160 Καὶ μοι ὑποσιγήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι,
 Ἦδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὐχομαι εἶναι.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Δῶρα μὲν οὐκέτ' ὀνοσιὰ διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι·
 165 Ἀλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἳ κε τάχιστα
 Ἔλθας· ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
 Εἰ δ', ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόσομαι· οἳ δὲ πιθέσθων.
 Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα, Διὶ φίλος, ἡγησάσθω·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
 170 Κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἄμ' ἐπέσθων.
 Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαι τε κέλεσθε,
 Ὅφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρχομένοισι, αἳ κ' ἐλέησῃ. Χ
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν.
 Αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 175 Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 Νώμηνσαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ', ἐπιόν θ', ὅσον ἡθέλε θυμός,
 Ὡρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 180 Δενδίλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
 Πειρᾶν, ὥς πεπίθοιεν ἀμύμονα Πηλείωνα.
 Τῷ δὲ βᾶτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Πολλὰ μάλ' εὐχομένῳ γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ,
 Ῥηϊδίῳ πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.

- 186 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην
 Τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
 Καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·
 Τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἥετίωνος ὀλέσσας·
 Τῇ ὄγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
- 190 Πάτροκλος δέ οἱ οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ,
 Δέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε λήξειεν αἰδῶν.
 Τῷ δὲ βάτην προτέρω, ἤγειτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
 Στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἔδος, ἔνθα θάασεν.
- 196 Ὡς δ' αὐτῷ, Πάτροκλος, ἐπεὶ ἶδε φῶτας, ἀνέστη.
 Τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πίδακ' ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Χαίρετον· ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον! ἢ τι μάλα χρεώ
 Οἳ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστων.
 Ὡς ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε δῖος Ἀχιλλεύς,
- 200 Εἷσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν·
 Αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα·
 Μείζονα δὴ κρητῆρα, Μενoitίου νῆε, καθίστα·
 Ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστω.
 Οἳ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.
- 206 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπελθεθ' ἐταίρῳ.
 Αὐτὰρ ὄγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 Ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὄϊος καὶ πίνος αἰγός,
 Ἐν δὲ σὺδὸς σιάλοιο ράχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.
 Τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνευ δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς·
- 210 Καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν·
 Πῦρ δὲ Μενoitιάδης δαῖεν μέγα, ἰσόθεος φῶς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἑκάη, καὶ φλόξ ἐμαράνθη,
 Ἀνθρακίην στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσεν·
 Πάσσε δ' ἄλός θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας.
- 216 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὥπτησε, καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχευεν,
 Πάτροκλος μὲν σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ,
 Καλοῖς ἐν κανέοισιν· αὐτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτὸς δ' ἀντίον ἶξεν Ὀδυσσεύος θείοιο,
 Τοίχου τοῦ ἑτέροιο· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
- 220 Πάτροκλον, ὃν ἐταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
 Οἳ δ' ἐπ' ἐνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Νεῦσ' Αἴας Φοῖνικι· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
 Πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλλῆα·
- 226 Χαῖρ', Ἀχιλεῦ! δαιτὸς μὲν ἔσσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
 Ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 Ἡδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοεικία πολλὰ

- Δαίνυσθ'· ἄλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλιν·
 Ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, Διοτρεφές, εἰσορόωντες,
 220 Δείδιμεν· ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι
 Νῆας εὐσσεύλους, εἰ μὴ σύγε δύσειαι ἄλκην.
 Ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὐλὴν ἔθεντο
 Τρῶες ὑπέφθυμοι, τηλεκλήτοί τ' ἐπίκουροι,
 Κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶν
 235 Σχήσεσθ', ἄλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.
 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
 Ἀστράπτει· Ἐκτὼρ δὲ μέγα σθένει βλεμεαίνων
 Μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διί, οὐδέ τι τίει
 Ἀνέρας, οὐδέ θεούς· κρατερὴ δὲ ἐλύσσα δέδυκεν.
 240 Ἀρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἡῶ διάν·
 Στεῦνται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
 Αὐτὰς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Δηώσειν παρὰ τῇσιν, ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
 Ταῦτ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μὴ οἱ ἀπειλὰς
 245 Ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἶη
 Φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος ἵπποβότοιο.
 Ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὅψε περ, νῆας Ἀχαιῶν
 Τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ἱρυμαγδοῦ.
 Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται· οὐδέ τι μῆχος
 250 Ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν· ἄλλὰ πολὺ πρὶν
 Φράζεω, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἡμᾶρ.
 Ὡς πέπον, ἣ μὲν σοίγε πατήρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
 Ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν·
 Τεκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἡρῇ
 255 Δώσουσ', αἶ κ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
 Ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·
 Δηγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὅφρα σε μᾶλλον
 Τίωσ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθεαι. ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν
 260 Πάνε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγεία! σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 Ἄξια δῶρα δίδωσι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 Εἰ δέ, σὺ μὲν μὲν ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω,
 Ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
 Ἐπι' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 265 Αἶθωνας δὲ λίβητας εἰλκεαι, δώδεκα δ' ἵππους
 Πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄφροντο.
 Οὐ κεν ἀλήϊος εἶη ἀνὴρ, ὃς τόσσα γένοιτο,
 Οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 Ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄφροντο.
 270 Δώσει δ' ἐπὶ τὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,

- Λεσβίδας, ἄς, ὅτε Λέσβον ἔϋκτιμένην ἔλες αὐτός,
 Ἐξέλεθ', αἱ τότε κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
 Τὰς μὲν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότε ἀπηύρα
 Κούρην Βρισηῖος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμεῖται,
 215 Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἣδὲ μιγῆναι,
 Ἥ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἥτ' ἀνδρῶν ἥτε γυναικῶν.
 Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτὲ
 Ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι,
 Νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι,
 220 Εἰσελθών, ὅτε κεν δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναικας εἴκοσιν αὐτὸς ἐλέσθαι,
 Αἷ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
 Εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐθαρ ἀρούρης,
 Γαμβρός κεν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε ἴσον Ὀρέστη,
 225 Ὃς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 Τρεῖς δέ οἱ εἰσι θυγατρὲς ἐνὶ μεγάρῳ εὐπῆκτω,
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 Τάων ἦν κ' ἐθέλῃσθαι, φίλην ἀνάεδνον ἄγεσθαι
 Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ὃ δ' αὐτ' ἐπὶ μείλια δώσει
 230 Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἦν ἐπέδωκε θυγατρὶ.
 Ἐπτά δέ τοι δώσει εὐναιόμενα πτολίεθρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἰρὴν ποιήεσαν,
 Φηράς τε ζαθέας ἣδ' Ἀνθειαν βαθύλειμον,
 Καλὴν τ' Αἵπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 235 Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς, νέεται Πύλου ἡμαθόεντος·
 Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολὺρῶνες, πολυβοῦνται,
 Οἳ κέ σε δωτίνῃσι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν,
 Καὶ τοι ὑπὸ σκῆπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
 Ταῦτά κέ τοι τελέσειε, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 240 Εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον,
 Αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς
 Τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατὸν, οἳ σε, θεὸν ὥς,
 Τίσουσ'· ἥ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
 Νῦν γάρ χ' Ἐκτορ' ἔλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι,
 245 Λύσσαν ἔχων ὀλοήν· ἐπεὶ οὐτινά φησιν ὁμοῖον
 Οἳ ἔμεναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν,
 250 Ἥ περ δὴ φρονέω τε, καὶ ὥς τετελεσμένον ἔσται·
 Ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
 Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς· Αἶδαο πύλῃσιν,
 Ὃς χ' ἔτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπη.

- Ἀντάρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα ·
 315 Οὐτ' ἔμεγ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἶω,
 Οὐτ' ἄλλους Δαναούς · ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 Μάρνασθαι δῆϊοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεί.
 Ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι ·
 Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἡμὲν κακός, ἡδὲ καὶ ἐσθλός ·
 320 Κάτθαν' ὁμῶς ὅ,τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ,τε πολλὰ ἐοργῶς.
 Οὐδὲ τί μοι περὶκείται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολέμιζεν.
 Ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεουσοῖσι προφέρῃσιν
 Μάστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ ·
 325 Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὖπνους νύκτας ἴαυον,
 Ἡματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολέμιζων,
 Ἀνδράσι μαρνάμενος ὁάρων ἔνεκα σφετεράων.
 Δώδεκα δὲ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
 Πεζὸς δ' ἑνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον ·
 330 Τάων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 Ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
 Ἀτρεΐδῃ · ὃ δ' ὀπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῇσιν,
 Δεξάμενος, διὰ παῖρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
 Ἄλλα δ' ἀριατῆεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσιν ·
 335 Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 Εἵλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα · τῇ παριαύων
 Τερπείσθω, τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν
 Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγέρας
 Ἀτρεΐδης; ἢ οὐχ' Ἐλένης ἔνεκ' ἡὔκόμοιο;
 340 Ἡ μούνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 Τὴν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κήδεται · Ὡς καὶ ἐγὼ τὴν
 Ἐκ θυμοῦ φίλεον, δοιρικτητὴν περ ἐοῦσαν.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἵλετο, καὶ μ' ἀπάτησεν,
 345 Μὴ μεν πειράτω, εὖ εἰδότος · οὐδέ με πείσει.
 Ἄλλ', Ὀδυσσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν
 Φραζέσθω, νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ.
 Ἡ μὲν δὲ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
 Καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 350 Εὐρεΐαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν ·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς δύναται σθένος Ἐκτορος ἀνδροφόνιο
 Ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
 Οὐκ ἐθέλσκε μάχην ἀπὸ τεύχεος ὀρνύμεν Ἐκτωρ,
 Ἄλλ' ὅσον ἐς Σχαιᾶς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν ·
 355 Ἐνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δὲ μεν ἔκφυγεν ὁρμήν.
 Νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμιζέμεν Ἐκτορι δίω,

- Αὔριον ἱρὰ Διὶ φέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 Νηήσας εὐ νῆας, ἐπὴν ἄλαδε προειρύσσω,
 Ὅψεται, ἣν ἐθέλῃσθα, καὶ αἶ κεν τοὶ τὰ μεμήλη,
 360 Ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυύοντα πλεούσας
 • Νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας·
 Εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἥματι κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 Ἔστι δέ μοι μάλα πολλά, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρῳ·
 365 Ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν,
 Ἥδ' ἑσθλὰς γυναῖκας ἐϋζώνους, πολὺν τε σίδηρον
 Ἄξομαι, ἅσ' ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν,
 Αὐτὶς ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἀτρεΐδης. — τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω,
 370 Ἀμφαδόν· ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί,
 Εἴ τινά που Δαναῶν ἐτι ἔλπεται ἐξαπατήσειν,
 Αἶν ἀναιδείην ἐπιειμένος! — οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 Τειλαίη, κύνεός περ ἐὼν, εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
 Οὐδέ τί οἱ βουλάς συμφράσσομαι, οὐδέ μιν ἔργον·
 375 Ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὐτίς
 Ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ἄλις δέ οἱ! ἀλλὰ ἔκηλος
 Ἐρῶν· ἐκ γὰρ εὖ φρένας εἴλετο μητίετα Ζεὺς.
 Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ·
 Οὐδ' εἴ μοι δεκάκισ τε καὶ εἰκοσάκισ τόσα δοίη,
 380 Ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστί, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο·
 Οὐδ' ὅς ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
 Αἶθ' ἑκατόμπυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἐκάστην
 Ἄνδρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 385 Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
 Οὐδέ κεν ὥς ἐτι θυμὸν ἐμὸν πείσει Ἀγαμέμνων,
 Πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λῶβην.
 Κούρην δ' σὺ γαμέω Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο·
 Οὐδ' εἰ χρυσεὴ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρῶσι,
 390 Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι,
 Οὐδέ μιν ὥς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
 Ὅστις οἱ τ' ἐπέοικε, καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν.
 Ἦν γὰρ δὴ με σόωσι θεοὶ καὶ οἴκαδ' ἴκωμαι,
 Πηλεὺς θὴν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.
 395 Πολλὰ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 Κούραι ἀριστήων, οἵτε πτολίεθρα ῥύονται·
 Τάων ἦν κ' ἐθέλωμι, φίλῃν ποιήσομ' ἄκοιτιν.
 Ἐνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 Γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,

- 400 Κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐκτῆσατο Πηλεΰς.
 Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
 Ἴλιον ἐκτῆσθαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον,
 Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν.
 Οὐδ' ὅσα λαῖνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔργει,
 405 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνι πετρῆεσσι.
 Δηῖστοι μὲν γὰρ τε βόες καὶ ἵφια μῆλα,
 Κτητοὶ δὲ τρίποδες τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα.
 Ἄνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λείσθη,
 Οὔθ' ἔλετή, ἐπεὶ ἄρ' κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 410 Μῆτιρ γὰρ τέ μέ φησι θεά, Θέτις ἀργυρόπεζα,
 Διχθαδίας Κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοςδε.
 Εἰ μὲν κ' αὐθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
 ὦλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται.
 Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 415 ὦλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν
 ἔσσειται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.
 Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 Οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δήετ' ἐκμῶρ
 Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 420 Χεῖρα ἐὴν ὑπερέσχε, τεθαρσύνετο δὲ λαοί.
 Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες, ἀριστῆες Ἀχαιῶν
 Ἀγγελίην ἀπόφασθε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
 Ὅφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
 Ἥ κέ σφιν νῆας τε σόη καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
 425 Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῆς· ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμη,
 Ἦν νῦν ἐφράσαντο, ἐμεῦ ἀπομνηνίσαντος.
 Φοῖνιξ δ' αὐθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω,
 Ὅφρα μοι ἐν νῆεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 Αὔριον, ἣν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξω.
 430 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
 Ὅψ' δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 Δάκρυ' ἀναπρήσας· περὶ γὰρ δῖε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, παῖδι μ' Ἀχιλλεῦ,
 435 Βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσιν
 Πῦρ ἐθέλεις αἰδέηλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ
 Πῶς ἄν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, αὐθι λιποῖμην
 Οἶος; — σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεΰς
 Ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν
 440 Νήπιον, οὐπὼ εἰδόθ' ὁμοῖοι πολέμοιο,
 Οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν.
 Τοῦνεκά με προέηκε, διδασκόμεναι τάδε πάντα,

- Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.
 Ὡς ἄν' ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι
 445 Λείπεσθ', οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταιῇ θεὸς αὐτός,
 Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώνοντα,
 • Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
 Φεύγων νείκεα πατὴρ Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο.
 Ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο.
 450 Τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
 Μητέρ' ἐμήν· ἥ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων,
 Παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθῆρειε γέροντα.
 Τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατήρ δ' ἐμὸς ἀντίκ' οἷσθεις,
 Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγεράς δ' ἐπεκέκλει Ἑριννῦς,
 455 Μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέςσεσθαι φίλον υἱόν,
 Ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
 Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια.
 Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὅξῃ χαλκῷ.
 • Ἀλλὰ τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
 460 Δῆμου θῆκε φάτιν καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων.
 Ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.
 Ἐνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύει ἐν φρεσὶ θυμός,
 Πατὴρ χωομένοιο, κατὰ μέγαρον στρωφᾶσθαι.
 Ἡ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἑόντες
 465 Αὐτοῦ λισσόμενοι κατερῆτυον ἐν μεγάροισιν.
 Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς
 Ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ
 Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἥφαιστοιο.
 Πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γεροντος.
 470 Εἰνάνυχες δέ μοι ἄμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἱαυον.
 Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
 Πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς,
 Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρὸςθεν θαλάμοιο θυράων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ μοι ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή,
 475 Καὶ τότε ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
 Ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἐρκίον αὐλῆς
 Ῥεῖα, λαθὼν φύλακας τ' ἀνδρῶν δμωάς τε γυναῖκας.
 Φεύγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο,
 Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μῆλων,
 480 Ἐς Πηλῆα ἄναχθ'· ὃ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο,
 Καί με φίλησ', ὥσεί τε πατήρ ὃν παῖδα φιλήσῃ
 Μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν.
 Καί μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν·
 Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων.
 485 Καὶ σε τοσούτον ἔθηκε, θεοῖς ἐπιτίκει' Ἀχιλλεῦ,

- Ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἄμ' ἄλλῃ
 Οὔτ' ἐς δαῖτ' ἵεναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας,
 Ὅψου τ' ἄσσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχῶν·
 490 Πολλάκι μοι κατέδυσσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
 Οἶνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.
 Ὡς ἐπὶ σοὶ μῦλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
 Τὰ φρονέων, ὃ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
 Ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σέ παιῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 495 Ποιεύμην, ἵνα μοί ποτ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνης.
 Ἄλλ', Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδὲ τί σε χρεὶ
 Νηλεὺς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
 Τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 Καί μιν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῆσιν,
 500 Λοιβῶ τε κνίσσῃ τε, παρατρωπῶσ' ἀνθρώποι
 Δισσύμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῇ καὶ ἡμάρτη.
 Καὶ γάρ τε Λιταί εἰσι Διὸς κούραι μεγάλοιο,
 Χωλαί τε ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῶ·
 Αἱ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιούσαι·
 505 Ἡ δ' Ἄτη σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος· οὐνεκα πάσας
 Πολλὸν ὑπεκπροθῆει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἴαν,
 Βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
 Ὃς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσσον ἰούσας,
 Τὸν δὲ μέγ' ὦνησαν, καὶ τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο·
 510 Ὃς δὲ κ' ἀνήνεται, καὶ τε στερεῶς ἀποείπη,
 Δίσσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιούσαι,
 Τῷ Ἄτην ἄμ' ἔπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
 Ἄλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεσθαι
 Τιμὴν, ἣτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
 515 Εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὀπισθ' ὀνομάζοι
 Αἰρείδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαῖνοι,
 Οὐκ ἂν ἔγφγέ σε μῆνιν ἀπορῥίψαντα κελοίμην
 Ἀργελοῖσιν ἀμυνέμεναι, χατέουσὶ περ ἔμπησ·
 Νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὀπισθεν ὑπέστη,
 520 Ἄνδρας δὲ λίσσισθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους,
 Κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκόν, οὔτε σοὶ αὐτῷ
 Φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξης,
 Μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
 Οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
 525 Ἡρώων, ὅτε κεν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι·
 Δωρητοὶ τε πέλοντο, παρὰ ῥήτοί τ' ἐπέεσσιν.
 Μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε,
 Ὡς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοιτιν.

- Κουρήτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
 530 Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Αἰτωλοὶ μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐρατνῆς·
 Κουρήτες δέ, διαπραθείειν μεμαῶτες Ἀρήϊ.
 Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἀρτεμις ὤρσεν,
 Χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῶ ἀλώης·
 535 Οἶνὺς ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἐκατόμβας·
 Οἷη δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κόρη μέγαλοιο,
 Ἥ λάθεται, ἥ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 Ἥ δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχέαιρα,
 ὤρσεν ἐπὶ χλούνην σὺν ἄγριον, ἀργιόδοντα,
 540 Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλώϊν·
 Πολλὰ δ' ὄγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα-μακρὰ,
 Αὐτῆσιν ῥίζησι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.
 Τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,
 Πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγέρας
 545 Καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμη παύροισι βροτοῖσιν·
 Τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.
 Ἥ δ' ἄμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτήν,
 Ἀμφὶ σὺς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι,
 Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 550 Ὅφρα μὲν οὖν Μελέαγρος Ἀρηΐφιλος πολέμιζεν,
 Τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύναντο
 Τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, πολέες περ ἑόντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων
 Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων·
 555 Ἴητοι δ' μητρὶ φίλῃ Ἀλθαΐῃ χυόμενος κῆρ,
 Κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ,
 Κούρῃ Μαρπήσης καλλισφύρου Εὐηνίνης,
 Ἰδεῶ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γέγρετ' ἀνδρῶν
 Τῶν τότε — καὶ ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἵλετο τόξον
 560 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης·
 Τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 Μήτηρ, Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα,
 Κλαῖ', ὅτε μιν ἐκάεργος ἀνὴρ πασε Φοῖβος Ἀπόλλων —
 565 Τῇ ὄγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγέα πέσσων,
 Ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἥ ῥα θεοῖσιν
 Πόλλ' ἀχέουσ' ἠρᾶτο κασιγνήτοιο φόνοιο·
 Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοῖα,
 Κικλήσκουσ' Αἴδην καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν,
 570 Πρόχνη καθεζομένη, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
 Παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφυῖτις Ἐριννὺς

- Ἐκλυεν ἔξ Ἑρέβουσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα·
 Τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλης ὄμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει,
 Πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσοιτο γέροντες
 575 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους.
 Ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον.
 Ὀππόθι πιότατον πεδῖον Καλυδῶνος ἐρανκῆς,
 Ἐνθα μιν ἦρωγον τέμενος περικαλλές ἐλέσθαι,
 Πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἦμισυ, οἶνοπέδοιο,
 580 Ἤμισυ δέ, ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.
 Πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἶνεύς,
 Οὔδοῦ ἐπεμβεβαὼς ὑψηρεφείος θαλάμοιο,
 Σείων κολλητὰς σανίδας, γουνούμενος υἱόν·
 Πολλὰ δὲ τόνγε κασιγνήται καὶ πότνια μήτηρ
 585 Ἑλλίσσουσθ'· ὃ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο· πολλὰ δ' ἑταῖροι,
 Οἳ οἳ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων·
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
 Βαῖνον Κουρῆτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ.
 590 Καὶ τότε δὴ Μελέαγχρον εὖζωνος παράκοιτις
 Λίσσεται ὀδυρομένη, καὶ οἳ κατέλεξεν ἅπαντα
 Κήδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστυ ἁλώη·
 Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
 Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζῶνους τε γυναῖκας.
 595 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
 Βῆ δ' ἵεναι, χροῖ δ' ἔντε' ἐδύσατο παμφανόωντα.
 Ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἥμαρ,
 Εἰξας ὦ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσαν
 Πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἥμυνε καὶ οὕτως.
 600 Ἀλλὰ σὺ μή τοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδέ σε δαίμων
 Ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος· κάκιον δέ κεν εἴη,
 Νηυσὶν καιομένῃσιν ἀμυνέμεν· ἀλλ' ἐπὶ δώροισι
 Ἐρχεο· ἴσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύης,
 605 Οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι, πόλεμόν περ ἀλαλκῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Φοῖνιξ, ἅττα γεραιέ, Διοτρεφές, οὔτι με ταύτης
 Χρεὼ τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἵψῃ,
 Ἥ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰσόκ' αὐτμῇ
 610 Ἐν στήθεσσι μένῃ, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρξω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
 Ἀτρεΐδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρὴ
 Τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθῃαι φιλιοντι·

- 615 Καλόν τοι σὺν ἔμοι τὸν κήδιν, ὅς κ' ἐμὲ κήδη.
 Ἴσον ἐμὲ βασίλευε, καὶ ἡμισυ μείρεο τιμῆς.
 Οὗτοι δ' ἀγγελέουσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξεο μένων
 Εὐνῇ ἐνι μαλακῇ· ἅμα δ' ἡοῖ φαινομένηφιν
 Φρασσόμεθ', ἥ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἥ κε μένωμεν.
 620 Ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὄγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ,
 Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λίχος, ὄφρα τάχιστα
 Ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίαιτο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
 Ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 625 Ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκᾷ μύθοιο τελευτῇ
 Τῇδ' ἔγ' ὁδῶ κρανέεσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα
 Χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἑόντα,
 Οἳ που νῦν ἔσται ποτιδέγμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν·
 630 Σχέτιλος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἐταίρων,
 Τῆς, ἥ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔσοχον ἄλλων·
 Νηλῆς! — καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος
 Ποινὴν ἥ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·
 Καὶ ὃ' ὃ μὲν ἐν δῆμῳ μένει αὐτοῦ, πύλλ' ἀποτίσας·
 635 Τοῦ δ' ἔρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
 Ποινὴν δεξαμένου. σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
 Οἴης. νῦν δέ τοι ἐπὶ παρὶσχομεν ἔσοχ' ἀρίστας,
 Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι· σὺ δ' ἴλαον ἔνθεο θυμόν,
 640 Αἰδεῖσθαι δὲ μέλαθρον· ὑποϊρόφιοι δὲ τοί εἰμεν
 Πληθύνος ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δὲ τοι ἔσοχον ἄλλων
 Κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσσοι Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Αἴαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 645 Πάντα τί μοι κατὰ θυμόν εἰσὼ μνυθήσασθαι·
 Ἀλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὅππότε ἐκείνων
 Μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρρεξεν
 Αἰρείδης, ὥς εἰ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 Ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
 650 Οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἵματόεντος,
 Πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
 Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι,
 Κτείνοντ' Ἀργεῖους, κατὰ τε σμύξαι πυρὶ νῆας.
 Ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 655 Ἐκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι οἶω.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δὲ ἕκαστος ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 Σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.

- Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν,
 Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅτι τάχιστα.
 680 Αἶ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος, ὥς ἐκέλευσεν,
 Κῳέα τε ρῆγός τε, λίνριό τε λεπτὸν ἄωτον.
 Ἐνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο, καὶ Ἴω δῖαν ἔμιμνεν.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὐδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
 Τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν,
 685 Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπάρης.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· πᾶρ δ' ἄρα καὶ τῷ
 Ἴφισ εὖζωνος, τὴν οἱ πόρε δῖος Ἀχιλλεύς,
 Σκύρον ἐλὼν αἰπεῖαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο,
 690 Τοὺς μὲν ἄρα χρυσεόισι κυπέλλοις νῖες Ἀχαιῶν
 Δειδέχαι· ἄλλοθεν ἄλλος ἀγασταδόν, ἔκ τ' ἐρέοντο·
 Πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Εἶπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν·
 Ἥ ῥ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξίμεναι δῆϊον πῦρ.
 695 Ἥ ἀπέειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 Πιμπλάνεται μένεος· σὲ δ' ἀναίνεται ἡδὲ σὰ δῶρα.
 700 Αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν,
 Ὅπως κεν νῆάς τε σόης καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Αὐτός δ' ἠπεύλησεν, ἅμ' ἡοῖ φαινομένηφιν
 Νῆας εὖσσελμους ἄλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
 Καὶ δ' ἂν ταῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι,
 705 Οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆετε τέκμωρ
 Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 Χεῖρα ἐὴν ὑπερέσχε, τέθαρσέκασι δὲ λαοί.
 Ὡς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἶδε τάδ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,
 Αἴας καὶ κῆρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω.
 710 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων κατελέξατο· ὥς γὰρ ἀνώγει,
 Ὅφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἔς πατρίδ' ἔπηται
 Αὔριον, ἣν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 [Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.]
 715 Δὴν δ' ἄνεω ἦσαν τετιηότες νῖες Ἀχαιῶν·
 Ὅψ' δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
 Μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·
 720 Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγενορήσιν ἐνῆκας.

- Ἄλλ' ἦτοι κείνον μὲν εἴσομεν, ἣ κεν ἔησιν,
 Ἥ κε μένη· τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὅππότε κέν μιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἵπω, πειθώμεθα πάντες·
 705 Νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
 Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῇ καλὴ ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους,
 Ὀτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.
 710 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 Καὶ τότε δὴ υπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
 Ἐνθα δὲ κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Κ.

Agamemno insomnis cum fratre Menelao lectis evocant Nestorem et alios principum, cum iisque excubias ad fossam obeunt (1-193). Consilio ibi, ut in trepidis rebus, habito, mittunt speculatores in castra Trojana, Diomedem atque Ulysem (194-271). His aliquantum progressis præpes avis prosperum augurium affert (272-298). Eodem tempore Achivorum consilia exploratum prodierat Trojanus quidam, Dolo, Hectoris promissis incitatus, quem, ad navalia quum maxime tendentem, illi comprehendunt (299-381). Hic quum vitam sibi deprecatus, omnem situm castrorum, et, ubi Rhesus, rex Thracum, tenderet, indicavit, proditor a Diomede, occiditur (382-464). Jam pergunt ad cubilia Rhesi, quem modo subvenisse cum insignibus equis audierant; et ipsum quidem cum duodecim sociis obtruncat Diomedes, equos avertit Ulysses (465-503). Heroës, a Minerva moniti, ne spe plura prædandi diutius morentur, dum Apollo Thraces et Trojanos excitat, salvi ad suos revertuntur (504-579).

Δ ο λ ώ ν ε ι α .

- ^κ Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
 Εὐδὸν παννύχιοι, μαλακῶ δεδμημένοι ὕπνω·
 Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Τῆνος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὲν ὀρμαίνοντα.
⁸ Ὡς δ' οἷ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἡὔκόμοιο,
 Τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον, ἢ ἑ χάλαζαν,
 Ἡ νιφθιόν, ὅτε πέρα τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
 Ἡέ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·
 Ὡς πυκὴν ἐν στήθεσιν ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων
¹⁰ Νειόθεν ἐκ κραδίας· τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός.
 Ἦτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειεν,
 Θαύμαζεν πυρὰ πολλά, τὰ καίετο Ἰλιόθι πρό,
 Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὄμαδόν τ' ἀνθρώπων.
 Αὐτὰρ ὅτ' ἐς νῆας τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,

- 15 Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύνουσ ἔλκετο χαίτας
 Ὑψόθ' ἐόντι Διὶ· μέγα δ' ἔστενε κυδιάλιμον κῆρ.
 Ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον Νηλῆϊον ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
 Εἴ τινα οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτύναιτο,
 20 Ἦτις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο.
 Ὀρθωθείς δ' ἐνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 Ἀμφὶ δ' ἐπειτα δαφοινὸν ἐέσσατο δέρμα λέοντος,
 Αἰθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἴλετο δ' ἔγχος.
 25 Ὡς δ' αὐτοῖς Μενέλαον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
 Ἔπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, μή τι πάθοιεν
 Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ ἔθεν εἵνεκα πουλὺν ἐφ' ὕγρην
 Ἥλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 Παρδαλέῃ μὲν πρῶτα μετάφρενον εἴρῃ κάλυψεν
 30 Ποικίλῃ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνῃν κεφαλῇφιν αἰέρας
 Θήκατο χαλκείην· δόρυ δ' εἴλετο χειρὶ παχείῃ.
 Βῆ δ' ἵμεν ἀνοτήσων ὃν ἀδελφεόν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων ἦνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ.
 Τὸν δ' εὖρ' ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα καλά,
 35 Νῆϊ πάρα πρύμνῃ· τῷ δ' ἀσπᾶσιος γένει' ἐλθῶν.
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τίφθ' οὕτως, ἡθεῖε, κορύσσεαι; ἢ τιν' ἐταίρων
 Ὀτρύνεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δεῖδω, μὴ οὔ τις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
 40 Ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἷος ἐπελθῶν
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπομειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
 Κερδαλέης, ἣτις κεν ἐρύσσεται ἡδὲ σωΐσῃ
 45 Ἀργείους καὶ νῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φροῆν.
 Ἐκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν.
 Οὐ γάρ πω ἰδόμην, οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος,
 Ἄνδρ' ἓνα τουσάδε μέρμερ' ἐπ' ἡματι μητίσασθαι,
 Ὅσσ' Ἐκτωρ ἔρρεξε, Διὶ φίλος, υἱᾶς Ἀχαιῶν,
 50 Αὐτως, οὔτε θεῶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.
 Ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημὶ μέλησέμεν Ἀργείοισιν
 Δηθά τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιοὺς
 Ἀλλ' ἔθι νῦν, Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον,
 Ῥίμφα θεῶν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα διον
 55 Εἶμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι· αἶ κ' ἐθέλῃσιν
 Ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἡδ' ἐπιτεῖλαι.
 Κεῖνῳ γάρ κε μάλιστα πιθοίαιτο· τοῖο γὰρ υἱὸς

Σημαίνει φυλάττεσαι, καὶ Ἰδομενῆος ὀπάων,
Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπιτράπομέν γε μάλιστα.

60 Τὸν δ' ἡμείβει· ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Πῶς γὰρ μοι μύθῳ ἀπιτέλλεαι ἠδὲ κελεύεις;
Ἀνθι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθης,
Ἦὲ θεῶ μετὰ σ' αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

65 Ἀνθι μένειν, μήπως ἀβροτάζομεν ἀλλήλοισιν

Ἐρχομένῳ· πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κέλευθοι.
Φθέγγεο δ', ἥ κεν ἔησθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι,
Πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
Πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.

70 Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα· ὧδέ που ἄμμιν
Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἔει κακότητα βαρεῖαν.

Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὖ ἐπιτείλας.

Ἀντάρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·

75 Τὸν δ' εὗρεν παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ,
Εὐνῇ ἔνι μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο,
Ἀσπίς καὶ δύο δοῦρε, φαινή τε τρυφάλεια.

Πὰρ δὲ ζωστήρ κεῖτο παναίολος, ὧ ῥ' ὁ γεραιὸς
Ζώννυθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο,
Λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γῆραϊ λυγρῷ.

80 Ὅρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαίρας,
Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ ἐξερεῖνετο μύθῳ·

Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἷος

Νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὐδουσί βροτοὶ ἄλλοι;

[Ἦέ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἢ τιν' ἐταίρων;]

85 Φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτε δέ σε χρεώ;

Τὸν δ' ἡμείβει· ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,

Γνώσεαι Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων

Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές, εἰσὸκ' αὖτις

90 Ἐν στήθεσσι μένῃ, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.

Πλάζομαι ὧδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος

Ἰάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κήδε' Ἀχαιῶν.

Δινῶς γὰρ Δαναῶν περιδεΐδια, οὐδέ μοι ἦτορ

Ἐμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι· κραδίη δέ μοι ἔξω

95 Στήθεων ἐκθρώσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.

Ἀλλ' εἴ τι δρᾷνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέγ' ὕπνος ἰκάνει·

Λεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὄφρα ἴδωμεν,

Μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ

Κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται.

100 Δυσμενείες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵσται· οὐδέ τι ἴδμεν,

Μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοιγήσῃσι μάχεσθαι.

- Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Οὐ θῆν' Ἐκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς
 106 Ἐκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται· ἀλλὰ μιν οἶω
 Κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
 Ἐκ χόλου ἀργαλείοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.
 Σοὶ δὲ μάλ' ἔσομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,
 Ἡμὲν Τυδεΐδην δουρικλυτὸν ἠδ' Ὀδυσῆα,
 110 Ἡδ' Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος ἄλκιμον υἱόν.
 Ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειεν,
 Ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα·
 Τῶν γὰρ νῆες ἕασιν ἑκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.
 Ἀλλὰ φίλον περ ἑόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
 116 Νεικέσω — εἴπερ μοι νεμεσήσεται — οὐδ' ἐπικεύσω,
 Ὡς εὖδαι, σοὶ δ' οἶω ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.
 Νῦν ὄφραλέν κατὰ πάντας ἀριστήας πονέεσθαι
 Δισσόμενος· χρεῖώ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 120 ὦ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιάασθαι ἄνωγα·
 Πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε, καὶ νῦν ἐθέλει πονέεσθαι,
 Οὐτ' ὄκνω εἶκων, οὐτ' ἀφραδίῃσι κῆοιο,
 Ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὄρμην.
 Νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο, καὶ μοι ἐπέστη.
 126 Τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι, οὓς σὺ μεταλλάξ.
 Ἀλλ' ἴομεν· κείνους δὲ κιχησόμεθα πρὸς πυλάων
 Ἐν φυλάκεσσ'· ἵνα γὰρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι.

- Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Οὕτως οὔτις οἱ νεμεσήσεται οὐδ' ἀπιθήσει
 130 Ἀργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν,
 Διπλῆν, ἑκταδίην, οὐλῇ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
 136 Εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ·
 Βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διῦ μῆτιν ἀτάλαντον,
 Ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 Φθεγξάμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή,
 140 Ἐκ δ' ἤλθε κλισίης, καὶ σφεας πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἷοι ἀλᾶσθε
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅτι δὴ χρεῖώ τόσον ἔκει;
 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

- Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
 145 Μὴ νεμέσῃ· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοὺς.
 Ἄλλ' ἔπευ, ἔφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὄντ' ἐπίοικεν
 Βουλὰς βουλευεῖν, ἢ φευγέμεν, ἢ μάχεσθαι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ κλισίηνδε κιὼν πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ποικίλον ἄμφ' ὥμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
 150 Βάν δ' ἐπὶ Τυδείδην Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον
 Ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἄμφι δ' ἑταῖροι
 Εὐδον· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δὲ σφιν
 Ὅρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς
 Δάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διός. αὐτὰρ ὃγ' ἦρως
 155 Εὐδ'· ὑπὸ δ' ἔστρωτο ρινὸν βοὸς ἀγραύλοιο·
 Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαινός.
 Τὸν παρστιάς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Δαΰ ποδὶ κινήσας, ὠτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντην·
 Ἐγρεο, Τυδέος υἱέ! τί πάννυχον ὕπνον ἄωτεις;
 160 Οὐκ αἴεις, ὥς Τρῶες ἐπὶ θρωσμάῳ πεδίῳ
 Εἵαται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μῦλα κραιπνῶς ἀνόρουσεν,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτλιός ἐσσι, γεραιέ· σὺ μὲν πόρου οὔποτε λήγεις.
 165 Οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἱέες Ἀχαιῶν,
 Οἳ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν βασιλῆων,
 Πάντῃ ἐποιχόμενοι; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 170 Εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
 Καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποιχόμενος καλέσειεν·
 Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρεὼν βεβίηκεν Ἀχαιοὺς.
 Νῦν γὰρ δὴ παντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς,
 Ἥ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ βιῶναι.
 175 Ἄλλ' ἔθι νῦν, Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος υἱὸν
 Ἀνστησον — σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος — εἴ μ' ἔλκαιρεις.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἄμφ' ὥμοισιν ἐέσσατο δέρμα λέοντος,
 Αἰῶνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἴλετο δ' ἔγχος.
 Βῆ δ' ἰέναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἦρως.
 180 Οἳ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
 Οὐδὲ μὲν εὐδοντας φυλάκων ἱγήτορας εὖρον·
 Ἄλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἵκτο πάντες.
 Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ,
 Θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅς τε καθ' ὕλην
 185 Ἐρχεται δι' ὕρσφι· πολὺς δ' ὀριμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
 Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν· ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν·

- Ὡς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφαέροισιν ὀλώλει,
 Νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν· πεδίοιςδε γὰρ αἰεὶ
 Τετράφαθ', ὅππότε' ἐπὶ Τρώων αἴτιον ἰόντων.
 190 Τοὺς δ' ὁ γέρον γήθησεν ἰδὼν, θάρσυνέ τε μύθῳ·
 [Καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 Οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε· μηδὲ τιν' ὕπνος
 Αἰρείτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.
 Ὡς εἰπὼν τύφροιο διέσσυτο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 195 Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλήν.
 Τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
 Ἦσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάσθαι.
 Τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν, ἐδριώοντο
 Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διαφαίνεται χῶρος
 200 Πίπτόντων· ὅθεν αὐτίς ἀπετράπεται ὄβριμος Ἐκτωρ,
 Ὀλλύς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νύξ ἐκάλυψεν.
 Ἐνθα καθεζόμενοι, ἔπε' ἀλλήλοισι πίφαισκον.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπλίθοιθ' ἐφ' αὐτοῦ
 205 Θυμῷ τολμήεντι, μετὰ Τρώας μεγαθύμους
 Ἐλθεῖν; εἴ τινά που δηῖων ἔλοι ἐσχατόωντα,
 Ἦ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
 Ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάρσιν
 Αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἢ πόλινδε
 210 Ἀψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς.
 Ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἅψ εἰς ἡμέας ἔλθοι
 Ἀσκηθῆς· μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλή.
 Ὅσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατεύουσιν ἄριστοι,
 215 Τῶν πάντων οἱ ἕκαστος οἷν δώσουσι μέλαιναν,
 Θῆλυν, ὑπόρρηνον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·
 Αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 220 Νέστορ, ἔμ' ὑτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 Ἀνδρῶν δυσμενέων δύναι στρατὸν ἐγγὺς ἰόντων,
 Τρώων· Ἄλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἅμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,
 Μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλιώτερον ἔσται.
 Σύν τε δύ' ἐρχομένῳ, καὶ τε πρὸ ὧ τοῦ ἐνόησεν,
 225 Ὅπως κέρδος ἔη· μῶνος δ' εἵπερ τε νοήσῃ,
 Ἀλλὰ τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἔπασθαι·
 Ἦθελέτην Αἴαντε δύω, θεράποντες Ἄρης,
 Ἦθελε Μηριόνης, μάλα δ' ἦθελε Νέστορος υἱός·

- 230 Ἦθελε δ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 Ἦθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδῦναι ὄμιλον
 Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τυδείδῃ Διομήδῃ, ἐμῷ κεχαρισμένῃ θυμῷ,
 235 Τὸν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἰρήσεαι, ὃν κ' ἐθέλῃσθα,
 Φαινομένων τὸν ἄριστον· ἐπεὶ μεμῶασί γε πολλοί.
 Μηδὲ σύγ', αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἄρειον
 Καλλείπειν, σὺ δὲ χεῖρον ὀπάσσειαι, αἰδοῖ εἰκὼν,
 Ἐς γενεὴν ὀρόων, μῖδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.
 240 Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.
 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἰλέσθαι,
 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
 Οὐ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 245 Ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δὲ ἡ Παλλὰς Ἀθήνη;
 Τούτου γ' ἐσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο
 Ἀμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Τυδείδῃ, μήτ' ἄρ' με μάλ' αἶνεε, μήτε τι νείκει·
 250 Εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.
 Ἄλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νύξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἡώς·
 Ἄστρο δὲ δὴ προβίβηκε, παρώχηκέν δὲ πλέων νύξ,
 Τῶν δύο μοιράων, τριτάτῃ δ' ἔτι μοῖρα λείλειπται.
 Ὡς εἰπόνθ' ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην.
 255 Τυδείδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 Φάσγανον ἄμφηκες — τὸ δ' ἐὼν παρὰ νηῖ λείλειπτο —
 Καὶ σάκος· ἄμφι δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν
 Ταυρεῖην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἥτε καταῖτυξ
 Κέκληται, φύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.
 260 Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην,
 Καὶ ἔϊφος· ἄμφι δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν,
 Ῥινού ποιητήν· πολέσιν δ' ἐντοσθεν ἱμάσιν
 Ἐντέτατο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
 Ἀργιόδοντος υἱὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 265 Εὐ καὶ ἐπισταμένως· μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει.
 Τὴν χά ποτ' ἐξ Ἑλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
 Ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας·
 Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·
 Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξεινήϊον εἶναι·
 270 Αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν ᾧ παιδὶ φορῆναι·
 Δὴ τότε Ὀδυσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.
 Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,

- Βάν ϕ' ἵεναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους
 Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο
 275 Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 Νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἤκουσαν.
 Χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς, ἠρᾶτο δ' Ἀθήνη·
 Κλυθί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἦτε μοι αἰεὶ
 Ἐν παντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
 280 Κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστα με φίλαι, Ἀθήνη·
 Δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἑὺκλείας ἀφικέσθαι,
 Ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὃ κε Τρώεσσι μιλήσει.
 Δεύτερος αὖτ' ἠρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Αἰγυπτιῶνη·
 285 Σπεῖό μοι, ὥς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἔσπεο Τυδεΐδῳ
 Ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει.
 Τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσσιπῶ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοὺς·
 Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμελοισιν
 Κεῖσ'· ἀτὰρ ἅψ' ἀπιὼν μάλα μέρμερα μῆσατο ἔργα,
 290 Σὺν σοί, διὰ θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρίστης.
 Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καὶ με φύλασσε.
 Σοὶ δ' αὖ ἐγὰ ρέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 Ἀδμήτην, ἣν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·
 Τήν τοι ἐγὼ ρέξω, χρυσοῦν κέρασιν περιχεύας.
 295 Ὡς ἔφαν εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἠρήσαντο Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 Βάν ϕ' ἵμεν, ὥστε λέοντε δύω, διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Ἄμ φόνον, ἅν νεκρας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῳᾶς ἀγήνορας εἶας Ἐκτώρ
 300 Εὐδαιν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
 Ὅσσοι ἔσαν Τρῳῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 Τοὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν·
 Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν
 Δώρῳ ἔπι μεγάλῳ; μισθὸς δὲ οἱ ἄρκιος ἔσται.
 305 Δώσω γὰρ δῖφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
 Οἳ κεν ἄριστοι ἔωσι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 Ὅστις κε τλαίῃ, οἳ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο,
 Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
 Ἡὲ φυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τοπάρους περ,
 310 Ἡ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
 Φύξιν βουλεύουσιν μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 Νύκτα φυλασσόμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Ἦν δὲ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός,
 315 Κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος·

Ὅς δὴ τοι εἶδος μὲν ἦν κακός, ἀλλὰ ποδῶκης·

Αὐτὰρ ὁ μῦθος ἦν μετὰ πεντε κασιγνήτησιν.

Ὅς ῥα τότε Τρῳαῖν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον εἶπεν·

Ἑκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ

220 Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πνθίσθαι.

Ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνιάσχει, καὶ μοι ὁμοσσον,

Ἡ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ

Δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.

225 Τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές, ὅφρ' ἂν ἴκωμαι

Νῆ' Ἀγαμέμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι

Βουλὰς βουλευέιν, ἢ φευγέμεν, ἢ μάχεσθαι.

Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐν χειρὶ σκῆπτρον λάβε, καὶ οἱ ὅμοσσαν·

Ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδουπος πόσις Ἴφης,

230 Μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχῆσεται ἄλλος

Τρῳῶν· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐευσθαι.

Ὡς φάτο, καὶ ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε· τὸν δ' ὀρόθυνεν.

Αὐτίκα δ' ἄμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα·

Ἔσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο,

235 Κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδῆν κυνέην· ἔλε δ' ὄξυν ἄκοντα·

Βῆ δ' ἵεναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν

Ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἄψ Ἑκτορι μῦθον ἀποίσειν.

Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὄμιλον,

Βῆ ῥ' ἂν ὁδὸν μεμαώς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα

240 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·

Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ,

Οὐκ οἶδ', ἢ νήεσσιν ἐπισκοπος ἡμετέρησιν,

Ἡ τίνα συλήσων νεκρῶν κατατεθνηώτων.

Ἀλλ' ἐώμην μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο

245 Τυτθόν· ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἔλοιμεν

Καρπαλῆώς· εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεςσιν,

Αἰεὶ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιεῖλιν,

Ἐγχει ἐπαΐσσω, μήπως προτὶ ἄστρ' ἀλύξῃ.

Ὡς ἄρα φωνήσαντε, παρὲς ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν

250 Κλινθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὥκα παρέδραμεν ἀφραδίησιν.

Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπῆν, ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται

Ἡμιόνων — αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν,

Ἐλκόμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον —

Τῷ μὲν ἐπεδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔστι δοῦπον ἀκούσας.

255 Ἐλπετο γὰρ κατὰ θυμόν, ἀποστρέψοντας ἐταίρους

Ἐκ Τρῳῶν ἵεναι, πάλιν Ἑκτορὸς ὀτρύναντος.

Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄπessαν δουρητεκές, ἢ καὶ ἔλασσον,

Γινῶ ῥ' ἀνδρας δηϊούς, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα

- Φευγέμεναι· τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὠρμήθησαν.
 200 Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύνω κύνε, εἰδότε θήρης,
 Ἦ κεμάδ' ἢ λαγῶν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ
 Χῶρον ἂν' ὑλήενθ', ὃ δέ τε προθήσει μεμηκώς·
 Ὡς τὸν Τυδεΐδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
 Λαοῦ ἀποτμήξαντε, διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ.
 205 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσι,
 Φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαι' Ἀθήνη
 Τυδεΐδῃ· ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 Φθαίῃ ἐπευξάμενος βαλέειν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 Δουρὶ δ' ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 210 Ἦέ μιν', ἢέ σε δουρὶ κιχήσομαι· οὐδέ σε φημι
 Διηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύζειν αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ἦ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν, ἐκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός.
 Δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὤμον εὖξου δουρὸς ἀκωκῇ
 Ἐν γαίῃ ἐπίγῃ· ὃ δ' ἄρ' ἔστη, τάρβησέν τε,
 215 Βαμβαίνων — ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων
 Χλωρὸς ὑπαὶ δέλους· τῷ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην,
 Χειρῶν δ' ἀψάσθην· ὃ δὲ δακρύσας ἔπος ηὔδα·
 Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. ἔστι γὰρ ἔνδον
 Χαλκός τε χρυσός τε, πολὺκμητός τε σίδηρος·
 220 Τῶν κ' ὕμιν χαρίσαιο πατήρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 Εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Θάρσει, μηδὲ τί τοι θίνατος καταθύμιος ἔστω·
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 225 Πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἶος
 Νύκτα δι' ὄρφναίην, ὅτε θ' εὖδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 Ἦ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων;
 Ἦ σ' ἔκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν;
 230 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δόλων· ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα·
 Πολλῇσιν μ' ἄτρησι παρέκ νόον ἤγαγεν ἔκτωρ,
 Ὃς μοι Πηλείωνος ἄγανου μώνυχας ἵππους
 Δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 Ἠνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 235 Ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἕκ τε πυθέσθαι,
 Ἦε φυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τοπάρους περ,
 Ἦ ἤδη χεῖρεσσιν ὕφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
 Φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
 Νύκτα φυλασσέμεναι, καμιάτῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.
 400 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός,

- Ἴππων Αἰακίδαο δαΐφρονος · οἱ δ' ἄλγεωνοὶ
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἢ δ' ὀχέεσθαι,
 Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 405 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον ·
 Ποῦ νῦν δεῦρο κιῶν λίπες Ἑκτορα, ποιμένα λαῶν ;
 Ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται Ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι ;
 Πῶς δ' αἰ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὐναί ;
 [Ἄσσα τε μεητιώωσι μετὰ σφίσιν · ἢ μεμάασιν
 410 Αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἢ πόλινδε
 Ἀψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμύσαντό γ' Ἀχαιοὺς ;]
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός ·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Ἐκτὼρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσίν,
 415 Βουλὰς βουλεύει θείου παρὰ σήματι Ἴλου,
 Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου · φυλακὰς δ' ἅς εἴρει, ἥρωες,
 Οὔτις κεκριμένη ῥύεται στρατόν, οὐδὲ φυλάσσει.
 Ὅσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, οἷσιν ἀνάγκη,
 Οἱ δ' ἐγρηγόρθασιν, φυλασσέμεναί τε κέλονται
 420 Ἀλλήλοισι. ἀτὰρ αὖτε πολὺκλητοὶ ἐπίκουροι
 Εὐδουσι · Τρῳσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν ·
 Οὐ γάρ σφιν παῖδες σκεδὸν εἵαται, οὐδὲ γυναῖκες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς ·
 Πῶς γὰρ νῦν, Τρῳέεσσι μεμιγμένοι ἵπποδάμοισιν
 425 Εὐδουσι, ἢ ἀπανευθε ; δειπέ μοι, ὄφρα δαείω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός ·
 Τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Πρὸς μὲν ἄλός Κᾶρες καὶ Παῖονες ἔγκυλότοξοι,
 Καὶ Αἰλεγες καὶ Καύκωνες, δῖοί τε Πηλεσγοί ·
 430 Πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοὶ τ' ἀγέρωχοι,
 Καὶ Φρύγες ἵπποδάμοι καὶ Μήονες ἵπποκορυσταί.
 Ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα ;
 Εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδῦναι ὅμιλον,
 Θρηῖκες οἷδ' ἀπανευθε νεήλιδες, ἔσχατοι ἄλλων ·
 435 Ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς, παῖς Ἰλίωνῃος.
 Τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἶδον ἠδὲ μεγίστους ·
 Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὅμοιοι.
 Ἄρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἥσκηται ·
 Τείχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 440 Ἦλυσθ' ἔχων · τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν
 Ἀνδρεσσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσειτον ὠκυπόροισιν,
 Ἦ ἐμὲ δῆσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλεῖ δεισμῷ,
 Ὄφρα κεν ἔλθῃτον, καὶ πειρηθῇτον ἐμεῖο,

445 Ἦ ῥα κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἧ καὶ οὐκί.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
Μὴ δὴ μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβιάλλεο θυμῷ,
Ἑσθλά περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἀμάς.
Εἰ μὲν γάρ κ' σε νῦν ἀπολύσομεν, ἧ μεθῴμεν,
450 Ἦ τε καὶ ὕστερον εἰσθα θοάς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἦε διοπτεύσων, ἧ ἐναντίβιον πολεμίζων·
Εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαρεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
Οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσεαι Ἀργείοισιν.

Ἦ, καὶ ὁ μὲν μιν ἔμελλε γενέλου χειρὶ παχείῃ
455 Ἀψάμενος λίσσεσθαι. ὁ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσεν,
Φασγάνῳ αἶζας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
Φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδίην κυνέην κεφαλῇφιν ἔλοντο,
Καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·

460 Καὶ τάγ' Ἀθηναίῃ ληϊτίδι διὸς Ὀδυσσεύς
Ῥψὸς ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·

Χαῖρε, θεά, τοῖςδεσσι! σέ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὐτὶς
Πέμπον ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.
465 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ὑψὸς αἶρας
Θῆκεν ἀνὰ μυρικήν· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,
Συμμάρψας δόνακας, μυρικής τ' ἐριθηλέας ὄζους·
Μὴ λάθοι αὐτὶς ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
Τῷ δὲ βάτην προτέρω, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα·

470 Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἵξον ἰόντες.
Οἱ δ' εὐδον καμάτῳ ἀδδηκότες, ἔντεα δέ σφιν
Καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθορὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον,
Τριστοιχί· παρὰ δέ σφιν ἐκάστω δίξιγες ἵπποι.
Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὐδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκέες ἵπποι

475 Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμιάτης ἱμάσι δεδεντο.

Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάρειθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξεν·
Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι,
Οὓς νῶϊν πίφανσκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς.

Ἀλλ' ἄγε δῖ, πρόφερε κρατερὸν μένος· οὐδέ τί σε χρεὶ
480 Ἑστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν· ἀλλὰ λυ' ἵππους·

Ἦε σύγ' ἀνδρας ἐναιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰκῆς,
Ἄορι θεινομένων· ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα.

485 Ὡς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημαίντοισιν ἐπελθὼν,

Αἶγεςιν ἢ οἷεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ·

Ὡς μὲν Θρήϊκας ἀνδρας ἐπώχετο Τυδεὺς υἱός,

- Ὅφρα δυνάδεκ' ἔπεφνεν· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ὅτινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς,
 490 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξεφύσασκεν,
 Τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι
 ῥεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοῖατο θυμῷ,
 Νεκροῖς ἀμβαίνοντες· ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατο Τυδεὸς υἱός,
 495 Τὸν τρισκαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα,
 Ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη.
 [Τὴν νύκτ', Οἰνείδαο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.]
 Τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λύε μώνυχας ἵππους,
 Σὺν δ' ἤειρεν ἱμάσι, καὶ ἐξήλυνεν ὁμίλου,
 500 Τόξω ἐπιπλήσων· ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαινήν
 Ποικίλου ἐκ διφροιο νοήσατο χερσὶν ἐλέσθαι·
 Ῥοῖξεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων, ὅτι κύντατον ἔρδοι·
 Ἥ ὄγε δίφρον ἐλών, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
 505 Ῥυμοῦ ἐξερύοι, ἣ ἐκφέροι ὑψὸς αἰέρας·
 Ἥ ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἔως ὁ ταῦθ' ὠρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
 Ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον·
 Νόστου δὴ μνησai, μεγαθύμου Τυδεὸς υἱέ,
 510 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς·
 Μὴ πού τις καὶ Τρώας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης·
 Καρπαλλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσετο· κόπτε δ' Ὀδυσσεύς
 Τόξω· τοὶ δ' ἐπέτοντο θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 515 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Απόλλων,
 Ὡς ἰδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδεὸς υἱὸν ἔπουσαν·
 Τῇ κοτέων, Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὅμιλον,
 Ὄρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον Ἴπποκόωντα,
 Ῥήσου ἀνεψιὸν ἐσθλόν· ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀγορούσας,
 520 Ὡς ἰδε χῶρον ἐρήμον, ὅθ' ἕστασαν ὠκείες ἵπποι,
 Ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν,
 Ὀμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' οἰόμηνεν ἐταῖρον.
 Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὤρτο κυδοιμός,
 Θυνόντων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα,
 525 Ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι σκοπὸν Ἑκτορος ἔκταν,
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρρυξε, Διὶ φίλος, ὠκείας ἵππους·
 Τυδείδης δὲ χαμᾶζε θορῶν ἔναρα βροτόεντα
 Ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσηϊ τίθει· ἐπεβήσατο δ' ἵππων.
 530 Μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοντι πετέσθην.

- [Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.]
 Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε, φώνησέν τε·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός·
 535 Ἴππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει.
 Αἶ γὰρ δὴ Ὀδυσσεύς τε καὶ ὁ κρατερός Διομήδης
 ὦδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους.
 Ἄλλ' αἰνῶς δείδοινα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσιν
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
 540 Οὐπω πᾶν εἶρητο ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
 Καί ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρέντες
 Δεξιῇ ἡσπάζοντο, ἔπεσσι τε μελιχίουσιν.
 Πρῶτος δ' ἐξερέεινε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Εἶπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 545 Ὅπως τοὺςδ' ἵππους λάβειτον· καταδύντες ὄμιλον.
 Τρώων; ἢ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας;
 Αἰνῶς ἀκτινευσσιν εἰοκότες ἤελλοιο.
 Αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμύγομαι, οὐδέ τί φημι
 Μιμνάζειν παρὰ νηυσί, γέρων περ ἐὼν πολεμιστής·
 550 Ἄλλ' οὐπω τοίους ἵππους ἶδον, οὐδ' ἐνόησα.
 Ἀλλά τιν' ὕμμ' οἶω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα·
 Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Κούρη τ' αἰγιόχοιο Διὸς, γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 555 ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας ἤεπερ οἶδ',
 Ἴππους δωρήσαιτ', ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 Ἴπποι δ' οἶδε, γεραιέ, νεήλυδες, οὓς ἐρεΐνεις,
 Θρηϊκιοί· τὸν δὲ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
 560 ἔκτανε, παρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.
 Τὸν τρισκαίδεκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγύθι νηῶν·
 Τὸν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
 ἔκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί.
 Ὡς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,
 565 Καρχαλόων· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὅτε Τυδείδῃ κλισίην εὐτυχτον ἵκοντο,
 Ἴππους μὲν κατέδησαν εὐτμήτοισιν ἱμάσιν
 Φάτνη ἐφ' ἱππείῃ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
 ἔστασαν ὠκύποδες, μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες.
 570 Νηϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δύλωνος
 Θῆκ' Ὀδυσσεύς, ὅφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαίαιτ' Ἀθήνη.
 Αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσση,
 Ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφὶ τε μηρούς.

575 Ἀντάρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν
 Νίψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,
 Ἐς δ' ἄσαμίνθους βάντες εὐξέστας λούσαντο.
 Τῷ δὲ λοεσσαμένῳ, καὶ ἀλειψαμένῳ λίπ' ἐλαίῳ,
 Δείπνῳ ἐφιζανέτην· ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
 Πλείου ἀφυσσάμενοι λεῖβον μελιηδέα οἶνον.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Δ.

Instructus splendidis armis Agamemno mane copias suas in aciem educit, simul Hector et alii principes Trojanorum (1 – 66). Insolitâ virtute Agamemnonis, quæ et incognitam turbam inflamat, Trojani commoventur, magnâ clade acceptâ (67 – 162). Hector ipse, ad urbis usque mœnia repulsus, Jovis jussu impetum furentis adversarii declinat, donec ille saucius prælio egreditur (163 – 283). Quo facto, Hector ad pugnandum redit, et novum ardorem injicit suis (284 – 309). Aciem inclinatam restituunt Diomedes, Ulysses, Ajax : sed Diomedes, a Paride vulneratus, cito ad naves revehitur (310 – 400) ; item Ulysses, vulneratus a Soco, atque, eo transfixo, a Trojanis circumventus, ope Menelai et Ajacis dimicationi eripitur (401 – 488) ; mox Paridis sagittis vulnerantur Machao et Eurypylus (489 – 596). Machaonem, Nestoris curru prætervehentem, conspicatus Achilles, Patroclum mittit præsentia cogniturum (597 – 617). Is ubi Machaonem agnovit, a Nestore miserrimam fortunam prælii edocetur rogaturque, ut vel Achillem ad auxilium Achivis ferendum imploret, vel ipse, Achillis arma indutus, hostes terreat (618 – 803). In reditu Patroclus Eurypylum ex vulnere ægrum offendit, eique in tentorium delato medetur (804 – 848).

Ἀ γ α μ έ μ ν ο ν ο ς ἀ ρ ι σ τ ε ί α .

- Ἡὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγανοῦ Τιθωνοῖο
 Ὠρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φάος φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν ·
 Ζεὺς δ' Ἐριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσιν.
 6 Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεύος μεγακήτεϊ νηϊ μελαίνῃ,
 ἥ ῥ' ἐν μεσσήτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσθε,
 Ἥμιν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
 Ἴδ' ἐπ' Ἀχιλλεύος· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας εἴσας
 Εἵρυσαν, ἡγορήη πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χεῖρῶν.
 10 Ἐνθα στήσ' ἦϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε
 Ὀρθι', Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστω
 Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι.

[Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἥδ' νέεσθαι
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.]

- 15 Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν
Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν.
Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
20 Τὸν ποτὲ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήϊον εἶναι.
Πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὔνεκ' Ἀχαιοὶ
Ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἐμελλον·
Τοὔνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
Τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἴμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο,
25 Ὡςδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο·
Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχато προτὶ δειρὴν
Τρεῖς ἑκάτερθ', ἱρῖσιν ἐοικότες, ἅστε Κρονίων
Ἐν νέφει στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὠμοῖσιν βάλετο ξίφος· ἐν δὲ οἱ ἦλοι
30 Χρύσειοι πάμφαινον· ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
Ἀργύρεον, χρυσεόισιν ὑορτήρεσσιν ἀρηρός.
Ἄν δ' ἔλειτ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν,
Καλὴν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν·
Ἐν δὲ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν εἴκοσι κασσιτέροιο
35 Λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἦν μέλανος κυάνοιο.
Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο,
Δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
Τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
Κυάνεος ἐλέλιχτο δράκων, κεφαλὰὶ δὲ οἱ ἦσαν
40 Τρεῖς ἀμφιστρεφές, ἐνὸς ἀνχένος ἐκπεφυυῖαι,
Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάλῃρον,
Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
Ὀξέα· τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
45 Λάμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
Τιμᾶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκῆνης.
Ἠνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
Ἴππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ·
Αὐτοὶ δὲ πρυλές σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
50 Ῥῶντ'· ἄσβεστος δὲ βοή γένετ' ἰῶθι πρό.
Φθὰν δὲ μέγ' ἱππῶν ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
Ἴππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον· ἐν δὲ κυδοιμὸν
Ὄρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν ἔρσας
Αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὔνεκ' ἐμελλεν
55 Πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προΐάψειν.

- Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμφ' πεδίῳ,
 Ἐκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Αἰνείαν θ', ὃς Τρῶσιν, θεὸς ὥς, τέτο δῆμῳ,
 Τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον καὶ Ἀγήνορα διον,
 60 Ἡΐθεόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.
 Ἐκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσθη.
 Οἶος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλῖος ἀστήρ,
 Παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυν νέφεα σκιόεντα.
 Ὡς Ἐκτωρ ὅτε μὲν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
 65 Ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δ', ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
 Ὀγμον ἐλαύνωσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
 Πυρῶν ἢ κριθῶν· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει.
 70 Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 Δῆλουν, οὐδ' ἕτεροι μνῶντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
 Ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον· οἱ δὲ, λύκῳ ὥς,
 Θῦνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα.
 Οἷη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν.
 75 Οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ἔκηλοι
 Σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθεΐατο, ἥχι ἐκάστῳ
 Δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.
 Πάντες δ' ἠτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
 Οὔνεκ' ἄρα Τρῶεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
 80 Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθεὶς,
 Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, κύδει γαίῳν,
 Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.
 Ὅφρα μὲν ἦως ἦν καὶ αἶεξετο ἱερὸν ἦμαρ,
 85 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός·
 Ἥμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσσατο δεῖπνον
 Οὔρεος ἐν βήσσησιν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
 Τάμνων δένδρεα μακρά, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν,
 Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἥμερος αἶφεϊ.
 90 Τῆμος σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας,
 Κεκλόμενοι ἐτάροισι κατὰ στήχας. ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 Πρῶτος ὄρουσ'· ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Αὐτόν, ἔπειτα δ' ἐταῖρον Ὀϊλῆα πλήξιππον.
 Ἦτοι ὅγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, ἀντίος ἔστη.
 95 Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὄξεϊ δουρὶ
 Νύξ', οὐδὲ στεφάνῃ δόρυ οἱ σκέθε χαλκοβάρεϊα,
 Ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
 Ἐνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα.

- Καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 100 Στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περὶδυσσε χιτῶνας·
 Ἀντάρ ὁ βῆ ῥ' Ἰσὸν τε καὶ Ἀντιφον ἐξεναρίξων,
 Τίε δὺω Πριάμοιο, νόθον καὶ γιήσιον, ἄμφω
 Εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας· ὁ μὲν νόθος ἠνιόχευεν,
 Ἀντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός· ὦ ποτ' Ἀχιλλεύς
 105 Ἰδῆς ἐν κνημοῖσι δίδῃ μόσχοισι λύγοισιν,
 Ποιμαίνοντ' ἐπ' ὅεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
 Δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθος βάλε δουρὶ·
 Ἀντιφον αὖ παρὰ οὓς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
 110 Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖϊν ἐσύλα τεύχεα καλὰ,
 Γινώσκων· καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
 Εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἰδῆς ἄγαγεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
 Ῥηϊδίως συνέαξε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 115 Ἐλθὼν εἰς εὐνὴν, ἀπαλὸν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα·
 Ἥ δ' εἶπερ τε τυχησι μάλα σχεδόν, οὐ δύναται σφιν
 Χραιομεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἰκάνει·
 Καρπαλίμως δ' ἦϊξε διὰ δρυμὰ πικρὰ καὶ ὕλην,
 Σπείδουσ', ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὀρμῆς·
 120 Ὡς ἄρα τοῖς οὔτις δύνατο χραιομῆσαι ὄλεθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο.
 Ἀντάρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἴππόλοχον μενεχάρμην,
 Τίεας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα,
 Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
 125 Οὐκ εἶασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ·
 Τοῦπερ δὴ δὺο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,
 Εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους·
 Ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἠνία σιγαλόεντα,
 Τῷ δὲ κυκηθήτην· ὁ δ' ἐναντίον ὤρτο, λέων ὣς,
 130 Ἀτρεΐδης· τῷ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γονναζέσθην·
 Ζῶγρει, Ἀτρείος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα·
 Πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται,
 Χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
 Τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατήρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 135 Εἰ νῶϊ ζωοὺς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς τῷγε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα
 Μειλιχίοις ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν
 Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστὸν,
 Ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνοιγεν,
 140 Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ,
 Αὖθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἄψ ἑς Ἀχαιοὺς·

- Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς αἰκία τίσεται λῶβην.
 Ἡ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἄφ' ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
 Δουρὶ βαλὼν πρὸς σιῆθος· ὁ δ' ὑπτιος οὔδεις ἐρείσθη.
 145 Ἰππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξεν,
 Χεῖρας ἀπὸ ξίφει τμήξας, ἀπὸ τ' αὐχένα κόψας·
 Ὀλμῶν δ' ὥς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὀμίλου.
 Τοὺς μὲν ἔασ'· ὁ δ', ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
 Τῇ δ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 150 Πεζοὶ μὲν περὶ οὓς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκη,
 Ἰππεῖς δ' ἱππῆας — ὑπὸ δέ σφισιν ὤρτο κονίη
 Ἐκ πεδίου, τὴν ὤρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων —
 Χαλκῷ δηϊόωντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 Αἰὲν ἀποκτείνων ἔπει', Ἀργείοισι κελεύων.
 155 Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἶδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ·
 Πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
 Προῖριζοι πίπτουσιν, ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ·
 Ὡς ἄρ' ὑπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
 Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι
 160 Κεῖν' ὄχρα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,
 Ἠνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
 Κεῖατο, γυῖπεσσι πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.
 Ἐκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, ἐκ τε κονίης,
 Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ θ' αἵματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ·
 165 Ἀτρεΐδης δ' ἔλετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.
 Οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
 Μέσσον καὶ πεδῖον, παρ' ἐρινεὸν ἔσσεύοντο,
 Ἰέμενοι πόλιος· ὁ δὲ κεκληγὼς ἔπει' αἰεὶ
 Ἀτρεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.
 170 Ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,
 Ἐνθ' ἄρα δὴ ἵσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.
 Οἱ δ' ἔτι καὶ μέσσον πεδῖον φοβέοντο, βόες ὥς,
 Ἄστε λέων ἐφόβησε, μολῶν ἐν νυκτὸς ἀμολγῇ,
 Πάσας· τῇ δέ τ' ἰῆ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
 175 Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 Πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·
 Ὡς τοὺς Ἀτρεΐδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
 Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσταντον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
 Πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὑπτιοὶ ἔκπεσον ἵππων
 180 Ἀτρεΐδῃ ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπὺ τε τεῖχος
 Ἴεσθαι, τότε δὴ ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσεως,
 Οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν.

- 185 Ἴριν δ' ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελίουσαν·
 Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, τὸν Ἑκτορι μῦθον ἔνισπα.
 "Οφρ' ἂν μὲν κεν ὄρῃ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
 Τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω
- 190 Μάρνασθαι δηϊόισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπεῖς ἢ βλήμενος ἰῶ,
 Εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίζω,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὖσσέλμους ἀφίκηται,
 Δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
- 195 "Ως ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε ποδὴν ὠκεία Ἴρις.
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων εἰς Ἴλιον ἱρήν·
 Εὖρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἑκτορα δῖον,
 Ἔσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
- 200 Ἑκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
 Ζεὺς με πατὴρ προέτηκε, τεῖν τὰδε μυθήσασθαι.
 "Οφρ' ἂν μὲν κεν ὄρῃς Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
 Τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθι
- 205 Μάρνασθαι δηϊόισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπεῖς ἢ βλήμενος ἰῶ,
 Εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίζει,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὖσσέλμους ἀφίκηται,
 Δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
- 210 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς' ἀπέβη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 Ἑκτωρ δ' ἐξ ὀρέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,
 Πάλλων δ' ὀξεία δοῦρα κατὰ στρατὸν ὥχετο πάντη,
 Οἰρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
- 215 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας·
 Ἀρτύνθη δὲ μάχῃ, στάν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 Πρῶτος ὄρουσ'· ἔθελεν δὲ πολὺ προμαχέσθαι ἀπάντων.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 "Οστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
- 220 Ἥ αὐτῶν Τρώων, ἥε κλειτῶν ἐπικούρων.
 Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης, ἧς τε μέγας τε,
 "Ος τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μήλων·
 Κισσῆς τόνγ' ἔθρεψε δόμοις ἐνὶ τυτθὸν ἔντα,
 Μητροπάτωρ, ὅς τίκτε Θεανῶ καλλιπάρηον.
- 225 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβης ἐρικυδέος ἴκετο μέτρον,
 Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
 Γήμας δ', ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἴκετ' Ἀχαιῶν,

- Σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἳ οἱ ἔποντο ·
 Τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώτῃ λίπε νῆας εἵσας,
 220 Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἑὼν εἰς Ἴλιον εἰληλούθει ·
 "Ὅς ῥα τότε Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνωνος ἀντίος ἦλθεν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἀτρείδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
 Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθεν,
 225 Νύξ' · ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖν χειρὶ πιθήσας ·
 Οὐδ' ἔτορε ζωστήρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμή.
 Καὶ τότε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 "Ελκ' ἐπὶ οἱ μεμαώς, ὥς τε λῖς · ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 230 Σπάσσατο · τὸν δ' ἄορι πλῆξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
 "Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
 Οἰκίτρος, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
 Κουριδῆς, ἧς οὔτι χάριν ἶδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν ·
 Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
 235 Αἶγας ὁμοῦ καὶ οἷς, τὰ οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
 Δὴ τότε γ' Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων ἐξενάριξεν,
 Βῆ δὲ φέρων ἄν' ὄμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
 Πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης, κρατέρόν ῥα ἐπένθος
 240 Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεσόντος.
 Στῆ δ' εὐράξ σὺν δουρι, λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον ·
 Νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν,
 Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
 "Ρίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων ·
 245 Ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
 Ἀλλ' ἐπόρουσε Κόωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
 "Ἦτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασιγνήτον καὶ ὄπατρον
 "Ελκε ποδὸς μεμαώς, καὶ αὖτεi πάντας ἀρίστους ·
 Τὸν δ' ἔλκοντ' ἄν' ὄμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 250 Οὔτῃσε ξυστῶ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα ·
 Τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
 "Ενθ' Ἀντήνορος υἱες, ὑπ' Ἀτρείδῃ βασιλῆϊ
 Πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Αἶδος εἴσω.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
 255 "Εγχεῖ τ' ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν,
 "Οφρα οἱ αἰμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς ·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα,
 "Οξεῖαι δ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο.
 "Ὡς δ' ὅτ' ἄν' ὠδίνουσας ἔχη βέλος ὀξὺ γυναικα,
 260 Δριμύ, τότε προῖεσι μογοστόχοι Εἰλείθυιαι,

- Ἐφης θυγατέρες, πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι·
 Ὡς ὅξει' ὠδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 Ἐς δῖφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνίοχον ἐπέτελλεν,
 Νηυσὶν ἐπιγλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 275 Ἦῦσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
 ὦ φίλοι, Ἀγείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Τρεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισιν
 Φύλοπιν ἀργαλήην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
 Εἴασε Τρῶεσσι πᾶννημέριον πολεμίζειν.
 280 Ὡς ἔφαθ'· ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
 Νῆας ἐπιγλαφυράς· τῷ δ' οὐκ ἄκοντα πετέσθην·
 Ἀφρεον δὲ στήθεα, ραίνοντο δὲ νέρθε κονίη,
 Τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.
 Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κίοντα,
 285 Τρῶσιν τε καὶ Ἀνκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὖσας·
 Τρῶες καὶ Ἀνκιοὶ καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς!
 Οἶχετ' ἀνὴρ ὠρίστος, ἐμοὶ δὲ μεγ' εὖχος ἔδωκεν
 Ζεὺς Κρονίδης· ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μῶνυχας ἵππους
 290 Ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
 Σεύη ἐπ' ἀγροτέρῳ συτὶ καπρίῳ ἢ ἐλέοντι·
 Ὡς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῦε Τρῶας μεγαθύμους
 295 Ἐκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἴσος Ἀρηϊ.
 Αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει·
 Ἐν δ' ἔπес' ὑσμίνῃ, ὑπεραεὶ ἴσος ἀέλλῃ,
 Ἦτε καταλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
 300 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν·
 Ἀσάϊον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ὀπίτην,
 Καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφέλτιον ἠδ' Ἀγέλαον,
 Αἴσυμνόν τ' Ὀρόν τε καὶ Ἰππόνοον μενεχάρμην.
 Τοὺς ἄρ' ὄγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 305 Πληθύν· ὥς ὅποτε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ
 Ἀργέσταιο Νότιοιο, βαθεῖη λαίλαπι τύπτων·
 Πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη
 Σκίδνεται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
 Ὡς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἐκτορι δάμνατο λαῶν.
 310 Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμύχανα ἔργα γέγοντο,
 Καὶ νῦν κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
 Εἰ μὴ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεύς·
 Τυδείδῃ, τί παθόντες λελάσμεθα Θούριδος ἀλκῆς;

- Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
 315 Ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἦτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
 Ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Τρῶσιν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος, ἥπερ ἡμῖν.
 320 Ἢ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἄφ' ἵππων ὥσε χαμάζε,
 Δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀντίθεον θεράποντα, Μολλίονα, τοῖο ἀνακτος.
 Τοὺς μὲν ἔπειτ' εἵασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν·
 Τῷ δ' ἄν' ὁμίλον ἰόντε κυδοίμεον, ὥς ὅτε κάπρω
 325 Ἐν κυσὶ θηρευτῆσι μέγα φρονέοντε πέσῃτον·
 Ὡς ὅλεκον Τρῶας παλινορμένω· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἔκτορα διον.
 Ἐνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε, δήμου ἀρίστῳ,
 Τίε δ' ὤω Μέροπος Περικυσίου, ὃς περὶ πάντων
 330 Ἥδεε μαντοσύνας, οὐδέ οὓς παῖδας ἔασκεν
 Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔτι
 Πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
 Τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλειτὸς Διομήδης,
 Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα·
 335 Ἰππόδαμον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Τπείροχον ἐξενάριξεν.
 Ἐνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
 Ἐξ Ἰδης καθορῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
 Ἦτοι Τυδέος υἱὸς Ἀγαστροφον οὔτασε δουρὶ
 Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχίον· οὐ γάρ οἱ ἵπποι
 340 Ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 Τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πεζὸς
 Θῦνε διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν.
 Ἔκτωρ δ' ὅξ' ὀνόησε κατὰ στήχας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρῶων εἶποντο φάλαγγες.
 345 Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἑόντα·
 Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἔκτωρ·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ στέοιμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
 Ἢ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 350 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν,
 Ἀκρην κακὴν κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός,
 Οὐδ' ἴκετο χρόα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια,
 Τρίπτυχος, αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἔκτωρ δ' ὥκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ·
 355 Στῆ δὲ γυνὴ ἑριπῶν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
 Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυπεν.

- Ὅφρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ὥχετ' ἐρωήν,
 Τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης,
 Τόφρ' Ἐκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἄψ ἐς δίφρον ὀρούσας
 360 Ἐξέλασ' ἐς πληθύν, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
 Δουρὶ δ' ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἦ τέ τοι ἄγχι
 Ἦλθε κακόν· νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὡς μέλλεις εὐχέσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 365 Ἦ θῆν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστιν.
 Νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κιχέω.
 Ἦ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριζεν.
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠὔκομοιο,
 370 Τυδείδῃ ἐπὶ τόξα τιταίνεται, ποιμένι λαῶν,
 Στήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
 Που Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
 Ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
 Αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
 375 Καὶ κόρυθα βριαρὴν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν,
 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 Ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἄμπερές ἰὸς
 Ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἠδὺ γελάσας,
 Ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΐδα·
 380 Βέβληται, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν· ὥς ὄφελόν τοι,
 Νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἐλέσθαι.
 Οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
 Οἷτε σε πεφρίκασι,λέονθ' ὥς μηκάδες αἶγες.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 385 Τοξότα, λωβητῆρ, κέρα ἄγλαέ, παρθενοπίπα,
 Εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
 Οὐκ ἂν τοι χραίσμησι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·
 Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός, εὐχέαι αὐτῶς.
 Οὐκ ἀλέγω, ὥς εἰ με γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων·
 390 Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
 Ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,
 Ὅξυ βέλος πέλεται, καὶ ἀκῆριον αἶψα τίθησιν·
 Τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί,
 Παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὁ δὲ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων
 395 Πύθεται· οἶωνοι δὲ περὶ πλέες ἦε γυναῖκες.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
 Ἔστη προσθ'· ὁ δ' ὀπισθε καθεζόμενος, βέλος ὠκὺ
 Ἐκ ποδός ἔλκ'· ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινῇ.
 Ἐς δίφρον δ' ἀνέρουσε, καὶ ἠνιόχῳ ἐπέτελλεν,

- 400 Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 Οἰώθη δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός, οὐδέ τις αὐτῷ·
 Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἶ κ' εὖ φέβωμαι,
 405 Πληθὺν ταρβήσας· τὸ δὲ ῥίγιον, αἶ κ' ἐν αἰώῳ
 Μοῖνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
 Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Οἶδα γάρ, ὅτι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο·
 Ὃς δὲ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἐνι, τὸν δὲ μάλα χρεώ
 410 Ἑστιάμεναι κρατερῶς, ἦτ' ἔβλητ', ἦτ' ἔβαλ' ἄλλον.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων σίχες ἤλυθον ἀσπιστῶν·
 Ἐλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
 Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροὶ τ' αἰζηοὶ
 415 Σεύωνται, ὃ δέ τ' εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο,
 Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν·
 Ἀμφὶ δέ τ' αἴσσουνται· ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
 Γίγνεται· οἳ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν περ ἔοντα·
 Ὡς ῥα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα, Διὶ φίλον, ἐσσεύοντο
 420 Τρώες· ὃ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊόπιτην
 Οὔτασεν ὦμον ὑπερθεὺς ἐπάλμενος ὀξεῖ δουρί·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Θῶνα καὶ Ἐννομον ἐξανάριξεν·
 Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων αἵξαντα,
 Δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 425 Νύξεν· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πεσών, ἔλε γαῖαν ἀγοστώ.
 Τοὺς μὲν ἕασ', ὃ δ' ἄρ' Ἴππασίδην Χάρῳπ' οὔτασε δουρί,
 Αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σῶκοιο.
 Τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κλέν, ἰσόθεος φῶς·
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 430 ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἅτ' ἠδὲ πόνοιο,
 Σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεται Ἴππασίδῃσιν,
 Τοιῷδ' ἄνδρε κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπούρας·
 Ἥ κ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμόν ὀλέσσης.
 Ὡς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔϊσεν·
 435 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλον ἠρήρειστο·
 Πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροῖα ἔργαθεν, οὐδέ τ' ἕασεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.
 Γινῶ δ' Ὀδυσσεύς, ὃ οἳ οὔτι βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν·
 440 Ἀψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἄ δειλ', ἢ μάλα δὴ σε κιχάνεται αἰπὺς ὀλεθρὸς.
 Ἥτοι μὲν ῥ' ἐμ' ἔπανσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·

- Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνδυάδε φημι φόρον καὶ Κῆρα μελαιναν.
 Ἥματι τῷδ' ἔσσεσθαι· ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
 445 Εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἀίδι κλυτοπαίῳ.
 Ἦ, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὐτὶς ὑποστρέψας ἐβεβήκει
 Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξεν
 Ὀμῶν μεσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς·
 450 Ὡς Σῶχ', Ἰσπάσου νιὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο,
 Φθῇ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
 Ἄ δεῖλ', αὐτὸν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ὅσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἄλλ' οἰωνοὶ
 Ὀμησταὶ ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.
 455 Αὐτὰρ ἐπεὶ κέ θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοί.
 Ὡς εἰπὼν, Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 Ἔξω τε χροὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδδ' ὀμφαλοέσσης·
 Αἶμα δὲ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἴδον αἶμ' Ὀδυσῆος,
 460 Κεκλόμενοι καθ' ὁμίλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὐτὸς δ' ἐταίρους·
 Τροῖς μὲν ἔπειτ' ἦϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός,
 Τροῖς δ' ἄϊεν ἰάχοντος Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
 Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεον, ἐγγὺς ἔοντα·
 465 Αἴαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 Ἀμφὶ μ' Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἔκετο φωνή,
 Τῷ ἱκέλη, ὥσεί ἐ βιώατο μῶνον ἔοντα
 Τρῶες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 Ἀλλ' ἴομεν καθ' ὁμίλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
 470 Δεῖδω, μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθεῖς,
 Ἔσθλός ἐών, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς·
 Βῦρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
 Τρῶες ἔπονθ', ὥσεί τε δαφουνοὶ θῶες ὄρεσφιν
 475 Ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὄντ' ἔβαλ' ἀνὴρ
 Ἰῶ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἦλυξε πόδεσσιν
 Φεύγων, ὄφρ' αἶμα λιαρόν, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ·
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὠκὺς οἰστός,
 Ὀμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν
 480 Ἐν νέμει σκιερῷ· ἐπὶ τε λῖν ἦγαγε δαίμων
 Σίντην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
 Ὡς ῥα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὅγ' ἦρως
 Αἴσσω ὧ ἔγχει ἀμύνετο ρηλεὲς ἦμαρ.
 485 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρον σάκος, ἦντε πύργον,

- Στῇ δὲ παρέξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
 Ἦτοι τὸν Μενέλαος Ἀρήϊος ἔξαγ' ὁμίλου,
 Χειρὸς ἔχων, εἴως Θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.
 Αἴας δὲ Τρώεσσιν ἐπάλμενος εἴλε Δόρυκλον
 490 Πριαμίδην, νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὔτα·
 Οὔτα δὲ Λύσανδρον καὶ Πύρασον ἡδὲ Πυλάρτην.
 495 Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάττεισιν
 Χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν, ὅπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ,
 Πολλὰς δὲ δρυὺς ἄζαλέας, πολλὰς δὲ τε πεύκας
 500 Ἐσφέρεται, πολλὸν δὲ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἄλα βάλλει·
 Ὡς ἔφεπα κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας,
 Δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας· οὐδέ πω Ἐκτωρ
 Πείθει, ἐπεὶ ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης,
 Ὅχθας παρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου· τῇ ῥα μάλιστα
 505 Ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοῇ δ' ἄσβεστος ὀρώρει,
 Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ Ἀρήϊον Ἰδομενῆα.
 Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει, μέρμερα ῥέζων
 Ἐγχεῖ θ' ἵπποσύνη τε· νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.
 Οὐδ' ἂν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί,
 508 Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡὔκμοιο,
 Παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λαῶν,
 Ἴω τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
 Τῷ ῥα περιδδειςαν μένεα πνέοντες Ἀχαιοί,
 Μῆπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἔλοιεν.
 510 Αὐτίκα δ' Ἰδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα δῖον·
 Ὡ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Ἀργεῖ, σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο· παρ δὲ Μαχάων
 Βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 Ἰητρός γάρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.
 515 [Ἴους τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακα πάσσειν.]
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπλήθησε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Αὐτίκα δ' ὦν ὀχέων ἐπεβήσετο· παρ δὲ Μαχάων
 Βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἱητῆρος·
 Μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετεσθην
 520 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν,
 Ἐκτορι παρβεβαώς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν,
 Ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 525 Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
 Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος· εὐ δὲ μιν ἔγνων·
 Εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὥμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
 Κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν, ἐνθα μάλιστα

- Ἰππῆες πεζοί τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
 530 Ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοή δ' αὔβευτος ὄρωρεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
 Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δέ, πληγῆς αἶοντες,
 Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 Στείβοντες νέκυσ' τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
 535 Νέριθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἀντυγες αἱ περὶ δίφρον,
 Ἀς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὀπλέων φάθάμιγγες ἔβαλλον,
 Αἱ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. ὃ δὲ ἴετο δύναι ὄμιλον
 Ἀνδρόμεον, ῥῆξαι τε, μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 Ἦκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.
 540 Αὐτὰρ ὃ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας Ἀνδρῶν
 Ἐγχεῖ τ' ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·
 Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο.
 [Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσάθ', ὅτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο.]
 Ζεὺς δὲ πατήρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὤρσεν·
 545 Στῆ δὲ ταφῶν, ὅπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἐπταβόειον·
 Τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὀμίλου, θηρὶ τοικῶς,
 Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
 Ὡς δ' αἰθῶνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσανύλοιο
 Ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀγροῖῳται,
 550 Οὔτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαορ ἐλέσθαι,
 Πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὃ δὲ κρειῶν ἐρατίζων,
 Ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 Ἀντιοὶ αἰίσσουσι θρασείων ἀπὸ χειρῶν,
 Καϊόμεναί τε δεταιί, τῆς τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ·
 555 Ἡῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ.
 Ὡς Αἴας τότε ἀπὸ Τρῶων τετιημένος ἦτορ
 Εἶε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἦνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβλήσατο παῖδας
 Νωθήης, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμψὶς ἔαγῃ,
 560 Κεῖρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον· οἱ δὲ τε παῖδες
 Τύπτουσιν ῥοπάλοισι· βίη δὲ τε νηπίη αὐτῶν·
 Σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν, ἐπεὶ τ' ἐκθρέεσατο φορβῆς·
 Ὡς τότε ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 565 Νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, αἰὲν ἔποντο.
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
 Αὐτίς ὑποστρεφθεὶς, καὶ ἐρητύσασκε φαλαγγας
 Τρῶων ἱπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.
 Πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν·
 570 Αὐτὸς δὲ Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγὺ
 Ἰστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασείων ἀπὸ χειρῶν,

Ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν, ὄρμενα πρόσσω·
 Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγυῖ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπανθεῖν,
 Ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.

575 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
 Εὐρύπυλος, πυκινόσσι βιαζόμενον βελέεσσιν·
 Στῆ ῥα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλε Φανυσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἥπαρ ὑπὸ πρᾶπίδων, εἴθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 580 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.

Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 Τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
 ἔλκει' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καὶ μιν βάλε μηρὸν ὀϊδῶ
 Δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόραξ, ἐβάρυνε δὲ μηρὸν.

585 Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλειύνων·
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνίως·

ὦ φίλοι, Ἀργεῖοιν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Στῆτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἥμαρ
 Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδὲ ἔφημι
 590 Φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 Ἰστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.

Ὡς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
 Πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἦλυνθεν Αἴας,
 595 Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἱταίρων.

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθόμενοιο.
 Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηληϊαὶ ἵπποι
 Ἰδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάσκης δῖος Ἀχιλλεύς·

600 Ἔσθ' ἔκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακῆτεϊ νηϊ,
 Εἰσορόων πόνον αἰπὺν, ἰῶνά τε δακρυόεσσαν.
 Αἶψα δ' ἐταῖρον ἔον Πατροκλῆα προσέειπεν,
 Φθελγόμενος παρὰ νηός· ὃ δὲ κλισίῃθ' ἀκούσας,
 Ἐκμολεν ἴσος Ἀρήϊ· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.

605 Τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Τίπτε με κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεὼν ἔμελλεν
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Διε Μενoitιάδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένῳ θυμῷ,
 Νῦν οἶω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
 610 Δισσομένους· χρεὼν γὰρ ἐκάνεται οὐκέτ' ἀντικτός.
 Ἄλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔφατο,
 Ὅντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
 Ἦιοι μὲν τάγ' ὅπισθε Μαχάονι πάντα ἕοικεν,
 Τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἶδον ὄμματα φωτός·

- 615 Ἴπποι γάρ με παρήϊξαν, πρόσσω μεμαυῖαι.
 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ·
 Βῆ δὲ θείν' παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδεω ἀφίκοντο,
 Αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν·
 620 Ἴππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντος
 Ἐξ ὀρέων· τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων,
 Στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἄλός· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἔς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.
 Τοῖσι δὲ τεύχε κυκλιῶ ἑὺπλόκαμος Ἑκαμήδη,
 625 Τὴν ἄρει' ἐκ Τενέδοιο γέρον, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς,
 Θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἣν οἱ Ἀχαιοὶ
 Ἐξέλον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων.
 Ἡ σφωῖν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
 Καλήν, κυανόπεζαν, εὖξοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
 630 Χάλκειον κάνεον· ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῶ ὄψον,
 Ἡδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἁλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν·
 Παρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιός,
 Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον· οὗατα δ' αὐτοῦ
 Τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
 635 Χρῦσαι νεμέθοντο· δῶ δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.
 Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,
 Πλεῖον ἐόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμογητὴ ἄειρεν.
 Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνή, εἰκυῖα θεῇσιν,
 Οἶνω Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν
 640 Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἁλφίτα λευκὰ πάλυνεν·
 Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ὥπλισσε κυκλιῶ.
 Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν,
 Μῦθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποικτες.
 Πάτροκλος δὲ θύρῃσιν ἐφίστατο, ἰσούθεος φάος.
 645 Τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὤρτο φαινοῦ,
 Ἔς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀναίνετο, εἶπέ τε μῦθον·
 Οὐχ ἔδος ἐστὶ, γεραιὲ Διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις.
 Αἰδοῖός, νεμεσητός, ὃ με προέηκε πυθέσθαι,
 650 Ὅντινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 Γινώσκω· ὁρώω δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 Νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἴμ' Ἀχιλῆϊ.
 Εὖ δὲ σὺ οἶσθα, γεραιὲ Διοτρεφές, οἷος ἐκείνος
 Δεινὸς ἀνὴρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο.
 655 Τὸν δ' ἡμέμβει' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Τίπτει τ' ἄρ' ὦδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήηται· οὐδέ τι οἶδεν

- Πένθεος ὅσσον ἔρωρε κατὰ στρατόν. οἱ γὰρ ἄριστοι
 ἔν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοι τε.
- 660 Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης, κρατερὸς Διομήδης·
 Οὐτάσται δ' Ὀδυσσεὺς δοσρεκλυτὸς ἠδ' Ἀγαμέμνων·
 [Βίβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἷσι τῶ·]
 Τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
 Ἴω ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
 665 Ἔσθλός ἐών, Δαναῶν οὐ κήδεταί, οὐδ' ἐλαίφει.
 Ἥ μινει, εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης,
 Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηϊόω θέρωνται,
 Αὐτοὶ τε κτεινόμεθ' ἐπισχερώ ; — οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς
 Ἔσθ', οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσιν.
- 670 Εἴθ' ὥς ἡβώοιμι, βλή δέ μοι ἔμπεδος εἶη,
 Ὡς ὁπότε Ἥλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
 Ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἴτυμονῆα,
 Ἔσθλὸν Ἰππειροχλίδην, ὅς ἐν Ἥλιδι ναιετάασκεν,
 Ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ὁ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσιν,
 675 Ἐβλήτ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
 Καὶ δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περὶ τρεσάν ἀγροῖῳται.
 Ἀγῖδα δ' ἐκ πεδίδου συνελάσσαμεν ἥλιθα πολλήν,
 Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν,
 Τόσσα συῶν συβόσια, τού' αἰπόλια πλατὲς αἰγῶν,
 680 Ἴππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
 Πάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.
 Καὶ τὰ μὲν ἤλασάμεσθα Πύλον Νηληϊόν· εἴσω
 Ἐννύχιοι προτὶ ἄστν· γεγῆθει δὲ φρένα Νηλεὺς,
 Οὐνεκά μοι τύχε πολλὰ νέω, πόλεμόνδε κίοντι.
- 685 Κήρυκες δ' ἐλίγαινον ἅμ' ἡοῖ φαιτομένηφιν,
 Τούς ἱμεν, οἷα χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δῖη·
 Οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
 Δαίτρευνον· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὀφείλον,
 Ὡς ἡμεῖς παῦροι, κεκακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἦμεν. —
- 690 Ἐλθὼν γὰρ ῥ' ἐκάκωσε βλή Ἡρακληεῖη
 Τῶν προτέρων ἐτέων, κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσοι ἄριστοι.
 Δώδεκα γὰρ Νηληϊὸς ἀμύμονος υἱέες ἦμεν·
 Τῶν οἶος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο, —
 Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες,
 695 Ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. —
 Ἐκ δ' ὁ γέρον ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶν μέγ' οἰῶν
 Εἴλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας.
 Καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δῖη,
 Τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
 700 Ἐλθόντες μετ' αἶεθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον

- Θεύσασθαι· τὰς δ' αὖτις ἄναξ ἀνδρῶν Ἀνγείας
 Κάσχεθε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει, ἀκαχήμενον ἵππων.
 Τῶν ὁ γέρον ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων,
 Ἐξέλετ' ἄσπετα πολλὰ· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν.
 705 [Δαιτρεύειν, μήτις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.]
 Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφὶ τε ἄστν
 Ἐρδομεν· ἰρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἡματι πάντες
 Ἠλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι,
 Πανσυδίῃ· μετὰ δέ σφι Μόλιον τε θωρήσονται,
 710 Παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὐπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.
 Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη,
 Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἡμαθόεντος·
 Τὴν ἀμφεστρατιώωντο, διαφύλαττοι μεμαῶτες.
 Ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδῖον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
 715 Ἀγγελος ἦλθε θεοῦσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 Ἐννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κύα λαὸν ἄγειρεν,
 Ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεὺς
 Εἴα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους·
 Οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἰδμεν πολεμήϊα ἔργα.
 720 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἵππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν,
 Καὶ πεζὸς περ ἑὼν· ἐπεὶ ὥς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
 Ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων,
 Ἐγγύθεν Ἀρῆνης, ὅθι μέλαινα Ἡῶ διαν
 Ἰππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπερῶρεον ἔθνεα πεζῶν.
 725 Ἐνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Ἐνδιοὶ ἰκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.
 Ἐνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλά,
 Ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
 Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην,
 730 Δόρπον ἔπειθ' ἐλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελείεσσιν·
 Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος,
 Ἀμφὶ ῥοᾶς ποταμοῖο. αὐτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 Ἀμφίσταντο δὴ ἄστν διαπραθεῖν μεμαῶτες·
 Ἀλλὰ σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἀρῆος.
 735 Εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης,
 Συμφερόμεθα μάχη, Διὶ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
 Πρῶτος ἐγὼν ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους
 Μούλιον αἰχμητὴν· γαμβρὸς δ' ἦν Ἀνγείας,
 740 Πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθήν Ἀγαμήδην,
 Ἥ τόσα φάρμακα ἦδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρί·
 Ἥριπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δῖον ὄρουσας,

- Στῆν δα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἕπαιοι
 745 ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἶδον ἄνδρα πεσόντα,
 Ἥγεμόν' ἱππῶν, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαίλαπι ἴσος·
 Πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἄμφις ἕκαστον
 Φῶτες ὁδὰς ἔλον οὐδας, ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 750 Καί νύ κεν Ἀκτορίονε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα,
 Εἰ μὴ σφωε πατὴρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
 Ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἥρι πολλῇ.
 Ἐνθα Ζεὺς Πυλλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν.
 Τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμευθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
 755 Κτείνοντές τ' αὐτούς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
 Ὀφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους.
 Πέτρης τ' Ὠλενίης, καὶ Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη
 Κέκληται· ὅθεν αὐτὶς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 Ἐνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 760 Ἀψ' ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους,
 Πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διῷ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν.
 Ὡς ἔον, εἶποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἥ τέ μιν οἶω
 Πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται.
 765 Ὡ πέπον, ἥ μὲν σοί γε Μενοίτιος ὦδ' ἐπέτελλεν
 Ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
 Νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὥς ἐπέτελλεν.
 Πηλῆος δ' ἱκίμεσθα δόμους εὐνατετάοντας,
 770 Λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιῖδα πουλυβότειραν.
 Ἐνθα δ' ἔπειθ' ἥρωα Μενοίτιον εὖρομεν ἔνδον,
 Ἥδὲ σέ, παρ δ' Ἀχιλῆα. γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
 Πίονα μηρὶ ἔκαιε βοὸς Διῷ τερπικεραύνῳ
 Αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλυσον,
 775 Σπένδων αἵθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν.
 Σφῶϊ μὲν ἄμφι βοὸς ἔπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα·
 Στῆμεν ἐνὶ προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Ἔς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν,
 Δεινιά τ' εὐ παρέθηκεν, ἅ τε ξείνοισι θέμις ἐστίν.
 780 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
 Ἥρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὕμῃ ἅμ' ἔπεσθαι·
 Σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τῷ δ' ἅμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
 Πηλεὺς μὲν ὦ παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ,
 Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
 785 Σοὶ δ' αὖθ' ὦδ' ἐπέτελλε Μενοίτιος, Ἀκτορος υἱός·
 Τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς,

- Προσβύτερος δὲ σύ ἐσσι· βλήδ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων·
 Ἄλλ' εὖ οἱ φάσθαι πνικνὸν ἔπος, ἣδ' ὑποθέσθαι,
 Καὶ οἱ σημαίνειν· ὃ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθὸν περ.
 790 Ὡς ἐπέτελλ' ὃ γέρων, σὺ δὲ λήθεται. ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Ταῦτ' εἵποις Ἀχιλλῇ δαΐφρονι, αἶ κε πίθεται.
 Τίς δ' οἷδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίναις,
 Παρειπών· ἀγαθὴ δὲ παραίφασις ἐστὶν ἐταίρου.
 Εἰ δὲ τινα φρεσὶν ἦσι θεοπροπίην ἀλεείνει,
 795 Καί τινα οἱ παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 Ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπέσθω
 Μυρμιδόνων, αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηται·
 Καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
 Αἶ κε σε τῷ ἔσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 800 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀργεῖοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ρεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
 Ὡσαισθε προτὶ ἄστὺ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θυρεν·
 805 Βῆ δὲ θέεν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλλῆα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεύς θειοιο
 Ἰξε θεῶν Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
 Ἦην, τῇ δὴ καὶ σφι θεῶν ἐτετεύχατο βωμοί·
 Ἐνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,
 810 Διογενὴς Εὐαιμονίδης, κατὰ μηρὸν οἷστω,
 Σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρῶς
 Ὡμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλέοιο
 Αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόσος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὥκτειρε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
 815 Καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλοί, Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες!
 Ὡς ἄρ' ἐμέλλετε, τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης,
 Ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ;
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἦρως·
 820 Ἦ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἑκτορ' Ἀχαιοί,
 Ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ηὔδα·
 Οὐκ ἔτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν
 Ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέονται.
 825 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,
 Χερσὶν ὑπο Τρωάων· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σιάωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
 Μηροῦ δ' ἔκταμ' οἷστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν

- Στῆν δ' αὖ μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 745 ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἶδον ἄνδρα πεσόντα,
 Ἥγεμόν' ἱππῶν, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαίλαπι ἴσος·
 Πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἄμφις ἕκαστον
 Φῶτες ὁδὰς ἔλον οὐδας, ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 750 Καὶ νῦ κεν Ἀκτορίωνε Μολλίονε παῖδ' ἀλάπαξα,
 Εἰ μὴ σφωε πατήρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
 Ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἥρι πολλῇ.
 Ἐνθα Ζεὺς Πυλλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν.
 Τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
 755 Κτείνοντές τ' αὐτούς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
 Ὅφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους.
 Πέτρης τ' Ὀλυνίης, καὶ Ἀλυσίου ἔνθα κολώνη
 Κέκληται· ὅθεν αὐτὶς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 Ἐνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 760 Ἀψ' ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους,
 Πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν.
 Ὡς ἔον, εἶποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Οἷος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἥ τέ μιν οἶω
 Πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὀληται.
 765 Ὡ πέπον, ἥ μὲν σοί γε Μενότιος ὦδ' ἐπέτελλεν
 Ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
 Νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὥς ἐπέτελλεν.
 Πηληϊός δ' ἰκίμεσθα δόμους εὐναεταάοντας,
 770 Λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιῖδα πονυβότειραν.
 Ἐνθα δ' ἔπειθ' ἥρωα Μενότιον εὖρομεν ἔνδον,
 Ἥδ' ἐσέ, παρ δ' Ἀχιλλῆα. γέρον δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
 Πίονα μηρὶ ἔκαιε βοὸς Διὶ τερπικεραύνῳ
 Αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλυσον,
 775 Σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοισι ἱεροῖσιν.
 Σφῶϊ μὲν ἄμφι βοὸς ἔπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα·
 Στῆμεν ἐνὶ προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν,
 Ξείνιά τ' εὖ παρέθηκεν, ἅ, τε ξείνοισι θέμις ἐστίν.
 780 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
 Ἥρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὕμῃ ἅμ' ἔπεσθαι·
 Σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τῷ δ' ἅμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
 Πηλεὺς μὲν οἷ παιδὶ γέρον ἐπέτελλ' Ἀχιλλῆϊ,
 Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
 785 Σοὶ δ' αὖθ' ὦδ' ἐπέτελλε Μενότιος, Ἀκτορος υἱός·
 Τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς,

- Πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι· βίη δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων·
 Ἄλλ' εὖ οἶ φάσθαι πυκνὸν ἔπος, ἥδ' ὑποθέσθαι,
 Καὶ οἱ σημαίνειν· ὃ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθὸν περ.
 790 Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρον, σὺ δὲ λήθῃαι. ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Ταῦτ' εἶποις Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, αἷ κε πίθῃται.
 Τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίναις,
 Παρειπών· ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.
 Εἰ δέ τινα φρεσὶν ἥσι θεοπροπίην ἀλεείνει,
 795 Καὶ τινά οἱ παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 Ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπέσθω
 Μυρμιδόνων, αἷ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι·
 Καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
 Αἷ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 800 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀργῆιοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ῥεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
 Ὡσαισθε προτὶ ἄστν νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν·
 805 Βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεύς θειοιο
 Ἰξε θεῶν Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
 Ἦν, τῇ δὴ καὶ σφι θεῶν ἐτετεύχато βωμοί·
 Ἐνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,
 810 Διογενὴς Εὐαιμονίδης, κατὰ μηρὸν οἷσιτῷ,
 Σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέειν ἰδρῶς
 Ὡμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλέοιο
 Αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
 815 Καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλοί, Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες!
 Ὡς ἄρ' ἐμέλλετε, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης,
 Ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ;
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἦρως·
 820 Ἦ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἑκτορ' Ἀχαιοί,
 Ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;
 Τὸν δ' αὐτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ηὔδα·
 Οὐκέτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν
 Ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέονται.
 825 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,
 Χερσὶν ὑπο Τρῳάων· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σῴωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
 Μηροῦ δ' ἔκταμ' οἷσιτόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινόν

80 Νῆξ' ὕδατι λιαρῶ . ἐπὶ δ' ἥπια φάρμακα πάσσε,
 Ἐσθλά, τὰ σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
 Ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος Κενταύρων.
 Ἴητροὶ μὲν γὰρ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
 Τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὄϊομαι ἔλκος ἔχοντα,
 835 Χρηΐζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἱητῆρος,
 Κεῖσθαι . ὃ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὀξὺν Ἄρρηα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός .
 Πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα ; τί ῥέξομεν, Εὐρύπυλ' ἦρως ;
 Ἔρχομαι, ὅφρ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
 840 Ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὗρος Ἀχαιῶν .
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς περ σείο μεθήσω τειρομένοιο.
 Ἦ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
 Ἐς κλισίην . Θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
 Ἐνθα μιν ἐκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ
 845 Ὃξὺ βέλος περιπενκές, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
 Νῆξ' ὕδατι λιαρῶ . ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν,
 Χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἥ οἱ ἀπάσας
 Ἔσχ' ὀδύνας . τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Μ.

Achivi, intra murum compulsi (invisum diis opus, ab iisque statim post ipsam urbem deletum), Trojanos jam navibus imminentes vident, jam fossam transgressuros (1-59). Rei difficultate primum attoniti, mox, Polydamantis monitu, de curribus descendunt, et in quinque catervas divisi incurrunt (60-107). Asius, unam portarum ex curru aggredi ausus, a duobus Lapithis cum magnâ clade suorum rejicitur (108-194). Infausti augurii interpretatio, a Polydamante facta, Hectorem non deterret a persequendis hostibus (195-250). Hi, etsi procelloso vento impediti, munimenta sua acriter defendunt, imprimis duo Ajaces (251-289). Aliâ parte Sarpedon et Glaucus irruunt, quibus se opponit Menestheus, ab eoque arcessiti, Ajax major et Teucer (290-377). Sarpedonis socius, Epicles, ab Ajace, Glaucus a Teucro sauciatur; tandem a Sarpedone pinna muri revellitur (378-399). Lycios, murum perrupturos, etiam nunc fortiter arcent Achivi; Hector autem portam ingesto saxo discutit, suisque viam ad naves aperit (400-471).

Τειχομαχία.

Ὡς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitίου ἄλκιμος υἱὸς
Ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
Τάφρος ἔτι σχῆσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὑπερθεῖν
Εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρο
Ἥλασαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας,
Ὅφρα σφιν νῆάς τε θοὰς καὶ ληΐδα πολλήν
Ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
Ἀθανάτων· τὸ καὶ οὐτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.
10 Ὅφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μῆνι' Ἀχιλλεύς,
Καὶ Πριάμιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν,
Τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρῳῶν θάνατον ὅσοι ἄριστοι,

- Πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἳ μὲν δάμεν, οἳ δ' ἐλίποντο,
 15 Πέρθειτο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
 Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν.
 Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 Τεῖχος ἀμαλδύναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
 Ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἄλαδε προρέουσιν,
 20 Ῥῆσός θ' Ἐπτάπορός τε, Κάρησός τε Ῥοδῖος τε,
 Γρήνικός τε καὶ Αἴσηπος, διός τε Σκάμανδρος,
 Καὶ Σιρόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι
 Κάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν.
 Τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων
 25 Ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἱεὶ ῥόον· ὅτε δ' ἄρα Ζεὺς
 Συνεχές, ὅφρα κε θᾶσσον ἀλίπλοα τεῖχεα θείη.
 Αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος, ἔχων χεῖρεσσι τρίαιναν,
 Ἠγεῖτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμελῖα κύμασι πέμπεν
 Φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογεοντες Ἀχαιοί.
 30 Λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρῃοον Ἑλλήσποντον,
 Αὐτίς δ' ἡϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψεν,
 Τεῖχος ἀμαλδύνας· ποταμούς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
 Κὰρ ῥόον, ἥπερ πρόσθεν ἱεν καλλίῃοον ὕδωρ.
 Ὡς ἄρ' ἔμελλον ὀπισθε Πουσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 35 Θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπή τε δεδήει
 Τεῖχος εὐδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
 Βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δὲ, Διὸς μᾶστιγι διαμέντες,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐελμένοι ἰσχανόωντο,
 Ἐκτορα δειδιότες, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο.
 40 Αὐτὰρ ὅγ', ὥς τοπρόσθεν, ἐμάρνατο ἴσος ἀέλλη.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσιν
 Κάπριος ἢ λέων στρέφεται, σθένει βλεμεαίνων.
 Οἳ δὲ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες
 Ἀντίοι ἴστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμειᾶς
 45 Αἰχμᾶς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὐποτε κυδάλιμον κῆρ
 Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγνηροῖη δὲ μιν ἔκτα·
 Ταρφέα τε στρέφεται, στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων.
 Ὅππῃ τ' ἰθύση, τῇτ' εἵκουσι στίχες ἀνδρῶν.
 Ὡς ἔκτωρ ἂν ὄμιλον ἰὼν εἰλίσσεθ', ἐταίρους
 50 Τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. οὐδέ οἱ ἵπποι
 Τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄκρῳ
 Χεῖλει ἐφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
 Εὐρεῖ, οὐτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδόν, οὔτε περῆσαι
 Ῥηϊδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
 55 Ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεν δὲ σκολόπεσσιν
 Ὀξείσιν ἡρήρει, τοὺς ἔστασαν νῆες Ἀχαιῶν,

- Πυκνούς καὶ μεγάλους, δηϊῶν ἀνδρῶν ἄλεωρήν.
 Ἐνθ' οὐ κεν ῥέα ἵππος εὐτροχὸν ἄρμα τιταίνων
 Ἐσβαίῃ, πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσιν.
- 60 Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἑκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἦδ' ἐπικούρων,
 Ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους·
 Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλήη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
 Ὀξέες ἐστᾶσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν.
- 65 Ἐνθ' οὕτως ἔστιν καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι
 Ἰππεῦσι· στεῖνος γάρ, ὅθι τρώσεσθαι οἶω.
 Εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάξει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν,
 Ἡ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,
- 70 Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς·
 Εἰ δὲ χ' ὑποστρέψωσι, παλῖωξις δὲ γένηται
 Ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ·
 Οὐκέτ' ἔπειτ' οἶω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
 Ἀφοῖδον προτὶ ἄστν, ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
- 75 Ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 Ἴππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
 Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 Ἑκτορι πάντες ἐπώμεθ' ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Οὐ μενέουσ', εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
- 80 Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἅδε δ' Ἑκτορι μῦθος ἀπήμων·
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 Οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἠγερέθοντο·
 Ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἶδον Ἑκτορα δῖον.
 Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
- 85 Ἴππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 Οἱ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
 Πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἠγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Οἱ μὲν ἅμ' Ἑκτορ' ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
 Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
- 90 Τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι·
 Καὶ σφιν Κεβριόνης τρίτος εἶπετο· παρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν
 Ἄλλον, Κεβριόναο χειρίονα, κάλλιπεν Ἑκτωρ.
 Τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἦρχε, καὶ Ἀλκάθοος καὶ Ἀγῆνωρ·
 Τῶν δὲ τρίτων Ἐλενος καὶ Δηϊφοβος Θεόειδής,
- 95 Ῥίε δὴ δύο Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἀσιος ἦρως,
 Ἀσιος Τρακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
 Αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.
 Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν εὖς παῖς Ἀγχίσαιος,
 Αἰνείας· ἅμα τῷγε δὴ δύο Ἀντήνορος υἱε,

- 100 Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
 Σαρπηδὼν δ' ἠγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
 Πρὸς δ' ἔλετο Γλαῦκον καὶ Ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·
 Οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
 Τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν· ὃ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
 105 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσιν,
 Βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο
 Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.
 Ἐνθ' ἄλλοι Ἑρῶες, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 Βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο·
 110 Ἀλλ' οὐχ Ἑρτακίδης ἔθελ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Αὐθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα·
 Ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῇσιν,
 Νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἔμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
 Ἴπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηῶν
 115 Ἀψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
 Πρόσθεν γάρ μιν Μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυπεν
 Ἐγχεῖ Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδας.
 Εἶσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇπέρ Ἀχαιοὶ
 Ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 120 Τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἄρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλῃσιν
 Εὖρ ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὄχημα·
 Ἀλλ' ἀναπεπταμένους ἔχον ἄνδρες, εἴ τιν' ἐταίρων
 Ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.
 Τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο,
 125 Ὅξέα κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
 Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι,
 Νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δὺ ἄνδρας εὖρον ἀρίστους,
 Τῆας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητῶν·
 Τὸν μὲν, Πειριθόου νῆα, κρατερὸν Πολυποίτην,
 130 Τὸν δέ, Λεοντῆα, βροτολοιγῶ ἴσον Ἀρηϊ·
 Τῶ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
 Ἔστασαν, ὥς ὅτε τε δρυῖες οὔρεσιν ὑψικάρῃνοι,
 Αἶτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,
 Ρίξῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέσσ' ἀραρυῖαι·
 135 Ὡς ἄρα τῶ χεῖρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν,
 Μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφέβοντο
 Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος εὐδμητον, βόας αὔας
 Ἑψὸς ἀνασχόμενοι, ἕκιον μεγάλῃ ἀλαλητῶ,
 Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
 140 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θόωνά τε Οἰνόμαόν τε.
 Οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Ὠρυσον, ἔνδον ἐόντες, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·

- Ἀυτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένητο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 145 Ἐκ δὲ τῷ αἰῶντι, πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
 Ἀγροτέροισι σύεσσιν εἰκότε, ταῦτ' ἐν ὄρεσσιν
 Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχεται κολοσυρτὸν ἰόντα,
 Δοχμῷ τ' αἴσσοντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην,
 Πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, ὕπαι δέ τε κόμπος ὀδόντων
 150 Γίγνεται, εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔληται·
 Ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαιινός,
 Ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
 Λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν.
 Οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν εὐδμήτων ἀπὸ πύργων
 155 Βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων,
 Νηῶν τ' ὠκυπόρων. νιφάδες δ' ὥς πίπτον ἔραζε,
 Ἄστ' ἄνεμος ζαῆς, νέφεα σκιόεντα δονήσας,
 Ταρφειᾶς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 Ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ἡμὲν Ἀχαιῶν,
 160 Ἡδὲ καὶ ἐκ Τρώων· κόρυθες δ' ἄμφ' αὖτον αὖτευν,
 Βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
 Δή ῥα τότε ὦμωξέν τε καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 Ἄσιος Ἰρτακιδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἡ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδῆς ἐτέτυξο
 165 Πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς
 Σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 Οἱ δ', ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠὲ μέλισσαι
 Οἰκία ποιήσονται ὁδῷ ἐπὶ παιπαλοέσση,
 Οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 170 Ἄνδρας θηρητῆρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·
 Ὡς οἷγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων, καὶ δὴ ἔοντε,
 Χάσσασθαι, πρὶν γ' ἠὲ κατακτάμεν, ἠὲ ἁλῶναι.
 Ὡς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
 Ἐκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρεῖσαι.
 175 [Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλησι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
 Ἀργαλέον δέ με ταῦτα, θεὸν ὣς, πάντ' ἀγορεῦσαι.
 Πάντη γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαῆς πῦρ
 Δαῖνον· Ἀργεῖοι δέ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη
 Νηῶν ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχείατο θυμὸν
 180 Πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροθοι ἦσαν.
 Σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.]
 Ἐνθ' αὖ Πειριθόου υἱός, κρατερὸς Πολυποίτης,
 Δουρὶ βάλεν Δάμασον, κυκῆς διὰ χαλκοπαρήου·
 Οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ
 185 Αἰχμὴ χαλκείη ῥῆξ' ὀστέον· ἐγκέφαλος δὲ

- Ἐνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἐξενάριξεν.
 Τῖόν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεύς, ὄζος Ἄρῃος,
 Ἰππόμαχον βάλε δουρὶ, κατὰ ζωστήρα τυχήσας.
 190 Αὐτίς δ' ἐκ κολοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὄξύ,
 Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὀμίλον,
 Πληῖξ' αὐτοσχεδίην· ὃ δ' ἄρ' ὕπτιος οὐδεὶς ἐρείσθη·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
 Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 195 Ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
 Τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἐκτορι κούροι ἔποντο,
 Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
 Τεῖχός τε ῥήξιν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
 Οἱ ῥ' ἔτι μερμήριζον, ἐφεστιάότες παρὰ τάφρῳ.
 200 Ὅρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, περρησέμεναι μεμαῶσιν,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔεργων,
 Φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 Ζωόν, ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὐπω λήθειο χάρμης.
 Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ δειρὴν,
 205 Ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὃ δ' ἀπὸ ἔθεν ἤκε χαμᾶζε,
 Ἀλγῆσας ὀδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὀμίλῳ·
 Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,
 Κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 210 Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἐκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἐκτορ· αἰὲν μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορήσιν,
 Ἐσθλὰ φραζομένῳ· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν,
 Δῆμον ἔοντα παρὲξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
 Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν·
 215 Νῦν δ' αὖτ' ἐξερέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
 Ὡδὲ γὰρ ἐκτελέεσθαι οἶομαι, εἰ ἐτεὸν γε
 Τρῶσιν ὃδ' ὄρνις ἐπῆλθε, περρησέμεναι μεμαῶσιν,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔεργων,
 220 Φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεασι πέλωρον,
 Ζωόν· ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φίλα οἰκί' ἰκέσθαι,
 Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἐοῖσιν.
 Ὡς ἡμεῖς, εἶπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
 Ῥηξόμεθα σθένει μεγάλῳ, εἰξῶσι δ' Ἀχαιοί,
 225 Οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλυσθαι·
 Πολλοὺς γὰρ Τρῶων καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
 Χαλκῇ δῆλῶσουσιν, ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
 Ὡδὲ χ' ὑποκρίναίτο θεοπρόπος, ὅς σάφα θυμῷ

Εἰδείη τεράων, καὶ οἱ πειθοίαιτο λαοί.

- 230 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
Εἰ δ' ἔτεδ' ἄρ' αὖτις τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
Ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
235 Ὅς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθῆσθαι
Βουλέων, ἅσπερ μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
Τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις
Πείθεσθαι· τῶν οὔτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω,
Εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς Ἡῶ τ' Ἡελίον τε,
240 Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἡερόεντα.
Ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλήν,
Ὅς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
Τίπτε σὺ δειδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτήτα;
245 Εἵπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινόμεθα πάντες
Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι·
Οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.
Εἰ δὲ σὺ δηϊοτήτος ἀφέξαι, ἢ εἴ τιν' ἄλλον
Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
250 Αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
Ἥχῃ θεσπεσίῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
Ἦρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων ἀνέμοιο θύελλαν,
Ἥ ῥ' ἰθὺς νηῶν κονίην φέρειν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
255 Θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Τοῦπερ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν,
Ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον.
Κρόσσας μὲν πύργων ἔρπον, καὶ ἔρειπον ἐπάλλξεις,
Στήλας τε προβλήτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
260 Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
Τὰς οἷγ' ἀνέρπον, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥήξιν. οὐδὲ νῦν πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου·
Ἄλλ' οἷγε ῥινοῖσι βοῶν φράζαντες ἐπάλλξεις,
Βάλλον ἀπ' αὐτῶν δηϊοὺς ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
265 Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων
Πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·
Ἄλλον μελιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν
Νείκεον, ὄντινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν·
Ὡ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσῆεις,
270 Ὅς τε χειριότερος· ἐπεὶ οὐπὼ πάντες ὅμοιοι
Ἀνέρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·

- Καὶ δ' αὐτοὶ τόδε πού γινώσκετε. μήτις ὀπίσσω
 Τετράφθω προτὶ νῆας, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας·
 Ἄλλὰ πρόσσω ἴεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
 275 Αἶ κε Ζεὺς δώῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
 Νεῖκος ἀπωσαμένους, δηϊῖους προτὶ ἄστὺ δῖεσθαι.
 Ὡς τώγε προβοῶντε μάχην ὠτρυνον Ἀχαιῶν.
 Τῶν δ', ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ
 Ἦματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὥρετο μητίετα Ζεὺς
 280 Νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφασκόμενος τὰ ἅ κῆλα·
 Κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὅφρα καλύψῃ
 Τψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρῶνας ἄκρους,
 Καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
 Καὶ τ' ἐφ' ἄλός πολιτῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς,
 285 Κῦμα δέ μιν προσπλῆζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
 Εἰλύαται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
 Ὡς τῶν ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θαμειαί,
 Αἶ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἶ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς,
 Βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὑπερ πάν δοῦπος ὀρώρει.
 290 Οὐδ' ἄν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ
 Τείχεος ἐρῶρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὄχῃα,
 Εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἐὼν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
 ὤρυσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λείονθ' ὥς βουσὶν ἔλιξιν.
 Αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἴσῃν,
 295 Καλήν, χαλκείην, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκεὺς
 Ἥλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμειάς,
 Χρυσείης ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον·
 Τῇν ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων,
 Βῆ ῥ' ἵμεν, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ὅστ' ἐπιδευῆς
 300 Δηρὸν ἔη κρειῶν, κέλεται δὲ ἑ θυμὸς ἀγῆνωρ,
 Μῆλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
 Εἵπερ γάρ χ' εὖρησι παρ' αὐτόφιν βώτορας ἄνδρας
 Σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
 Οὐ ῥά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῦτο δῖεσθαι,
 305 Ἄλλ' ὅγ' ἄρ' ἡ ἥρπαξε μετάλμενος, ἥε καὶ αὐτὸς
 Ἐβλητ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
 Ὡς ῥά τὸτ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκεν,
 Τεῖχος ἐπαῖξαι, διὰ τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις.
 Αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἴππολόχοιο·
 310 Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα
 Ἔδρη τε κρέασίν τ' ἠδὲ πλείοις δεπάεσσιν,
 Ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ, θεοὺς ὥς, εἰσορώωσιν;
 Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
 Καλὸν φυτῶν καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;

- 315 Τῷ νῦν χρὴ Λυκίοισι μέτα πρώτοισιν ἔοντας
 Ἑστάμεν, ἡδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι·
 Ὅφρα τις ᾧδ' εἶπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων·
 Οὐ μὰν ἀκλῆεις Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν
 Ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πίονα μῆλα,
 320 Οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιηδέα· ἀλλ' ἄρα καὶ ἴς
 Ἑσθλή, ἐπεὶ Λυκίοισι μέτα πρώτοισι μάχονται.
 Ὡς πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες,
 Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρω τ' ἀθανάτῳ τε
 Ἑσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
 325 Οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
 Νῦν δ' — ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφροσῶσιν θανάτοιο
 Μυρίαί, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν, οὐδ' ὑπαλύξαι —
 Ἴομεν, ἡς τῷ εὖχος ὀρέζομεν, ἡς τις ἡμῖν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπειτράπτει, οὐδ' ἀπίθῃσεν.
 330 Τῷ δ' ἰδυὺς βήτην, Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ' υἱὸς Πετewο Μενεσθεύς·
 Τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν, κακότητα φέροντες.
 Πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἴδοιτο
 Ἡγεμόνων, ὅστις οἱ ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμύναι·
 335 Ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω, πολέμου ἀκορήτω,
 Ἑσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισίῃθεν ἰόντα,
 Ἐγγύθεν· ἀλλ' οὐπῶς οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν·
 Τόσσοι γὰρ κτύπος ἦεν, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
 Βαλλομένων σακῆων τε καὶ ἵπποκόμων τρυφαλειῶν
 340 Καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο· τοὶ δὲ κατ' αὐτάς
 Ἰστάμενοι πειρῶντο βίῃ ρήξαντες ἐσελθεῖν.
 Αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θοώτην·
 Ἐρχεο, δῖε Θοῶτα, θεῶν Αἴαντα κάλεσσον·
 Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
 345 Εἶη, ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ὡς γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἳ τοπάρους περ
 Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Εἰ δέ σφιν καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 Ἀλλά περ οἷος ἵτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 350 Καὶ οἳ Τεῦκρος ἅμ' ἐσπένθη, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἳ κήρυξ ἀπίθῃσεν ἀκούσας·
 Βῆ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιών, εἶθαρ δὲ προσηύδα·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
 355 Ἰνώγει Πετewο Διοτρεφείος φίλος υἱός
 Κεῖς ἵμεν, ὅφρα πόνοιο μίνυνθά περ ἀντιάσῃτον·
 Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων

- Εἶη, ἐπεὶ τάχα κεῖθι τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ὡδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἄγαι, οἳ τοπάρους περ
 360 Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 Ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 Καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπείθησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 365 Αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἴαν, σφῶϊ μὲν αὖθι, σὺ καὶ κρατερός Λυκομήδης,
 Ἔσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἴφι μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἰμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο·
 Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
 370 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
 Καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·
 Τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
 Εὖτε Μένεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκοντο,
 Τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο.
 375 Οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσοι,
 Ἴφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 Σὺν δ' ἐβάλλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὥρτο δ' αὐτῇ.
 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Σαρπήδοντος ἐταῖρον, Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
 380 Μαρμάρῳ ἑκρίοντι βαλὼν, ὃ ῥα τείχεος ἐντὸς
 Κεῖτο μέγας παρ' ἐπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδέ κέ μιν ῥέα
 Χεῖρεσσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνὴρ, οὐδὲ μάλ' ἥβων,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαι' αἰέρας·
 Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὅστε' ἄραξεν
 385 Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἑοικώς
 Κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὅστέα θυμός·
 Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερόν παῖδ' Ἴππολόχοιο,
 Ἴφ' ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
 Ἦ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.
 390 Ἀψ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθῶν, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν
 Βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετοῦτ' ἐπέεσσιν.
 Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπιόντος,
 Αὐτίκ' ἐπεὶ τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
 Ἀλλ' ὅγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας
 395 Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' ἐσπόμενος πέσσε δουρὶ
 Πρηνῆς, ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Σαρπηδῶν δ' ἄρ' ἐπαλξιν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν,
 Ἔλχ', ἡ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Τείχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
 400 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ'· ὃ μὲν ἰφ

- Βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαεινὸν
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνεν
 Παιδὸς ἐοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι δαμείη·
 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἣ δὲ διακροῖ
 405 Ἦλυθεν ἐγχείη, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα.
 Χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὄγε πάμπαν
 Χάζετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι.
 Κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἐλιξάμενος Λυκίοισιν·
 Ὡς Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὥδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς;
 410 Ἀργαλέον δέ μοι ἐστί, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
 Μοῦνῳ ῥήξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
 415 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
 Τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνεται ἔργον.
 Οὔτε γὰρ ἰφθίμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
 Τεῖχος ῥήξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
 420 Τείχεος ἄψ ὥσασθαι, ἐπεὶ ταπρῶτα πέλασθεν.
 Ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δὴ ἄνερε δηριάασθον,
 Μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιζύνῳ ἐν ἀρούρῃ,
 Ὡτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἵυης·
 Ὡς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξεις· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτίων
 425 Δήουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 Ἀσπίδας εὐκύνκλους, λαισῆϊά τε πτερόεντα.
 Πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροά νηλεῖ χαλκῷ,
 Ἥμιν ὅτεφ' στρεφθέντι μετὰφρενα γυμνωθείη
 Μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερές ἀσπίδος αὐτῆς.
 430 Πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξεις αἵματι φωτῶν
 Ἐρράδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
 Ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθείης,
 Ἦτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει
 435 Ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν αἰκέα μισθὸν ἄρῃται·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέριτερον Ἑκτορι δῶκεν,
 Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν.
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·
 440 Ὅρνυσθ', ἱππόδαμοι Τρῶες! ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος
 Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαῆς πῦρ!
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον,
 Ἰθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες· οἱ μὲν ἔπειτα

- Κροσσάων ἐπέβατον, ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
 445 Ἐκτωρ δ' ἄρπάζας λᾶαν φέρει, ὅς ῥα πυλάων
 ἔστίκει πρόσθε, πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὕπερθε
 Ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὐ κε δύ' ἀνέρες δήμου ἀρίστῳ
 Ῥηιδίῳς ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὐδ' εὖς ὀχλίσσειαν,
 Οἴοι νῦν βροτοὶ εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλει καὶ οἶος.
 450 [Τὸν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.]
 Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἴος,
 Χειρὶ λαβὼν ἐτέρη, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει·
 Ὡς Ἐκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν αἰείρας,
 Αἷ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
 455 Δικλίδας, ὑψηλὰς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
 Εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει.
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἐρυσάμενος βάλει μέσσας,
 Εὐ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφανρότερον βέλος εἴη.
 Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσει δὲ λίθος εἴσω
 460 Βριθοσύνη, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
 ἔσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτρυγεν ἄλλυδις ἄλλη
 Λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς. ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῷ,
 Σμερδαλέῳ, τὸν ἔεστο περὶ χροῖ· δοιὰ δὲ χερσὶν
 465 Δοῦρ' ἔχεν. οὐκ ἄν τις μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
 Νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὅσσε δεδήει.
 Κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιξάμενος καθ' ὄμιλον,
 Τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο·
 Αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
 470 Ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Λαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλίσστος ἐτύχθη.

Ι Λ Ι Λ Δ Ο Σ Ν.

Trojani passim superato muro cædunt Achivos, quum Neptunus, miseratione commotus, clam Jove, tuendis navibus auxiliator accedit (1 – 42): qui primum duos Ajaces, tum cæteros principes, humanâ specie indutus, ad obsistendi pertinaciam cohortatur (43 – 124). Igitur Ajaces et alii Hectorem in mediâ acie ab excidio navium arcent (125 – 205); mox Idomeneus, a Neptuno in arma instigatus, assumpto Merione, ad sinistram afflictis succurrit (206 – 329). Exinde atrox prælium conseritur, in quo Trojanis Jupiter, Achivis Neptunus favet, inter Achivos Idomenei imprimis virtus spectatur (330 – 362). Is Othryoneum, Asium, Alcathoum interficit; idemque cum Merione, Antilocho, Menelao, adversus Æneam, Deïphobum, Helenum, Paridem prospere dimicat (363 – 672). Etiam Hectorem, medio, quem dudum tenuit, loco sic urgent Ajaces et aliæ catervæ, ut gradum jam referant Trojani: sed Polydamantis consilio firmatus Hector repente collectos in hostem ducit (673 – 808.) Novam pugnam ciet Ajax, et ingenti utrimque clamore certatur (809 – 837).

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίν.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῳᾶς τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πέλασσαν,
 Τοὺς μὲν ἕα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἷζ' ὄν
 Νωλεμέως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαινώ,
 Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
 Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγανῶν Ἰππημολγῶν,
 Γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
 Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσσε φαινώ·
 Οὐ γὰρ ὅγ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο ὄν κατὰ θυμόν
 Ἐλθόντ' ἢ Τρῳέσσιιν ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.
 10 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
 Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μάχην τε
 Τροῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
 Θρηϊκίης· ἐνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
 Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.

- 15 Ἐνθ' ἄρ' ὃγ' ἐξ ἁλὸς ἔξει ἰών, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς,
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσεται παιπαλόεντος,
 Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
 Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
- 20 Τρεῖς μὲν ὀρέξαιτ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἔκετο τέκμων,
 Αἰγὰς· ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δῶματα βένθεσι λίμνης,
 Χρῦσσα, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἄφθιτα αἰεὶ.
 Ἐνθ' ἐλθὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκειτο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 Ὠκυπέτα, χρυσέησιν ἐθείρῃσιν κομόωντε.
- 25 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἱμάσθλην
 Χρυσεῖλην, εὐτυχτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσεται δίφρου·
 Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
 Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
 Γηθοσύνη δὲ θάλασσα διίστατο· τοὶ δ' ἐπέοντο
- 30 Ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
 Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρθμοὶ φέρον ἵπποι.
 Ἔστι δὲ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
 Μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
- 35 Λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
 Ἐδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
 Ἀρόρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὐθι μένοιεν
 Νουτήσαντα ἄνακτα· ὃ δ' ἐς στρατὸν ὤχετ' Ἀχαιῶν.
 Τρῶες δὲ, φλογὶ ἴσοι, ἀολλέες, ἥε θυέλλῃ,
- 40 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
 Ἄβρομοι, αὐτῆαχοι· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 Αἰρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφιν πάντα Ἀχαιοὺς.
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαίηοχος, ἐννοσίγαιος,
 Ἀργείους ὥτρυνε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθὼν,
- 45 Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Αἴαντε πρῶτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·
 Αἴαντε, σφῶν μὲν τε σάώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ἀλκῆς μνησαμένῳ, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
 Ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δείδια χεῖρας ἀάπτους
- 50 Τρώων, οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὀμίλῳ·
 Ἐξουσιν γὰρ ἅπαντας εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 Τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μήτι πάθωμεν,
 Ἥ ῥ' ὃγ' ὃ λυσσώδης φλογὶ εἵκελος ἡγεμονεύει,
 Ἐκτωρ, ὃς Διὸς εὐχέτ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.
- 55 Σφῶν δ' ὥδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
 Αὐτῷ θ' ἐστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
 Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρώϊσαιτ' ἀπὸ νηῶν

- ῥέα διελεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 145 Κτείνων· ἄλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξιν,
 Στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθεῖς. οἱ δ' ἀντίοι νῆες Ἀχαιῶν,
 Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
 ὤσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη.
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·
 150 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Παρμένει! οὗτοι δηρὸν ἐμὲ σήσουσιν Ἀχαιοί,
 Καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
 Ἄλλ', οἶω, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτεόν με
 ὤρσε θεῶν ὄριστος, ἐριγδουπος πόσις Ἥρης.
 155 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Δηϊφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἵσῃν,
 Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 160 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσῃν,
 Ταυρείην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ· Δηϊφοβος δὲ
 Ἀσπίδα ταυρείην σχέθ' ἀπὸ ἔο, δεῖσε δὲ θυμῷ
 Ἐγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὃγ' ἦρως
 165 Ἀψ ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς
 Ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξεν.
 Βῆ δ' ἰέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ οἱ κλισίῃφι λέλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μαρναντο, βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 170 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμῶνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἴμβριον αἰχμητήν, πολυῖππου Μέντορος υἱόν.
 Ναῖε δὲ Πήδαιον, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν,
 Κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδεσικάστην·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
 175 Ἀψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν·
 Ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ· ὃ δὲ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν.
 Τὸν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὔατος ἔγχεϊ μακρῷ
 Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' αὐτ' ἔπεσεν, μελίη ὦς,
 Ἦτ' ὄρεος κορυφῇ ἕκαθεν περιφαινομένοιο
 180 Χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση·
 Ὡς πέσεν· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τευχέα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεῦκρος δ' ὠρμήθη, μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
 Ἐκτωρ δ' ὀρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
 185 Τυτθόν· ὃ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱ' Ἀκτορίωνος,
 Νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στήθος βάλε δουρί.

- Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐκτωρ δ' ὠρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
 Κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγάλητορος Ἀμφιμάχοιο·
 190 Αἴας δ' ὀρμηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ
 Ἐκτορος· ἀλλ' οὐπὲρ χροὸς εἷσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'. ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὔτα,
 Ὡς δέ μιν σθένει μεγάλῳ· ὁ δὲ χάσσαι' ὀπίσσω
 Νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
 195 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος, δῖός τε Μενεσθεύς,
 Ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἴμβριον αὖτ' Αἴαντε, μεμαότες θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς τε δὴ αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδόντων
 Ἀρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ ρωπήϊα πυκνά,
 200 Ἐψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντε·
 Ὡς ῥα τὸν ἔψοῦ ἔχοντε δύνω Αἴαντε κορυσιά,
 Τεύχεα συλήτην· κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειφῆς
 Κόψεν Οἰλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο·
 Ἦκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἐλιξάμενος δι' ὀμίλου,
 205 Ἐκτορι δὲ προπάρουθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίησιν.
 Καὶ τότε δὴ πέρι κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
 Ἰωνοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 Βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὀτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν.
 210 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
 Ἐρχόμενος παρ' ἐταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
 ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξεῖ χαλκῷ.
 Τὸν μὲν ἐταῖροι ἔνεικαν, ὁ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
 Ἦεν ἐς κλισίην· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
 215 Ἀντιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
 Εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἱὶ Θόαντι,
 Ὅς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ·
 Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
 220 Οἴχονται, τὰς Τρῶσιν ἀπείλεον νῆες Ἀχαιῶν;
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤϊδα·
 Ὡς Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἷτιος, ὅσσον ἔγωγε
 Γινώσκω· πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν·
 Οὔτε τινα δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνη
 225 Εἶκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλὰ που οὔτῳ
 Μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι,
 Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
 Ἀλλὰ, Θόαν· καὶ γὰρ τοπάρως μενεδήϊος ἦσθα,
 Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὃθι μεθιέντα ἰδῆαι·

- 230 Τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἴδομενεῦ, μὴ κείνος ἀνὴρ εἴη νοστήσειεν·
 Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
 Ὅστις ἐπ' ἡματι τῶδε ἐκὼν μεθίησι μάχεσθαι.
 235 Ἀλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρῆ
 Σπεύδειν, αἷ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δὴ ἔόντε.
 Συμφορτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
 Νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθαι μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἅμ' πόνον ἀνδρῶν·
 240 Ἴδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὐτυχτον ἵκανεν,
 Δύσσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροῖ, γέντο δὲ δοῦρε·
 Βῆ δ' ἵμεν ἀστεροπῇ ἐναλίγκτος, ἦντε Κρόνιων
 Χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαί·
 245 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμψε περὶ στήθεσσι θεόντος.
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ, θεράπων ἔϋς, ἀντεβόλησεν,
 Ἐγγὺς εἴη κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἦι
 Οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένης Ἴδομενῆος·
 Μηριόνη, Μόλου νιέ, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἐταίρων,
 250 Τίπτ' ἤλθες, πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτήτα;
 Ἦέ τι βέβληται, βέλεος δὲ σε τέλει ἀκωκή;
 Ἦέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες; οὐδὲ τοι αὐτὸς
 Ἦσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽δα·
 255 [Ἴδομενεῦ, Κρητῶν βουλευφόρε χαλκοχιτώνων,]
 Ἔρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λείλειπται,
 Οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
 Ἀσπίδα Διὸφόβοιο βαλὼν ὑπερηγορέοντες.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦ᾽δα·
 260 Δούρατα δ', αἷ κ' ἐθέλησθαι, καὶ ἔν, καὶ εἴκοσι δῆεις,
 Ἔσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
 Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι. οὐ γὰρ οἶω
 Ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκὰς ἰστάμενος πολεμίζειν.
 Τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
 265 Καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽δα·
 Καὶ τοι ἐμοὶ παρά τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 Πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδὸν ἐστὶν ἐλῆσθαι.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
 270 Ἀλλὰ μετὰ πρῶτοις μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
 Ἰσταμαι, ὅπποτε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
 Ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

- Εἴη, ἐπεὶ τάχα κεῖθι τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ὡδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἄγοί, οἱ τοπάρους περ
 360 Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 Ἀλλὰ περ οἷος ἵτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 Καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπλήθησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 365 Αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἴαν, σφῶϊ μὲν αὖθι, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης,
 Ἑσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἱφί μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο·
 Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
 370 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
 Καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·
 Τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
 Εὖτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκοντο,
 Τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο.
 375 Οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσοι,
 Ἴφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 Σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' αὖτῃ.
 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Σαρπήδοντος ἐταῖρον, Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
 380 Μαρμάρῳ ἰκρίοντι βαλὼν, ὃ ῥα τείχεος ἐντὸς
 Κεῖτο μέγας παρ' ἐπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδὲ κέ μιν ῥέα
 Χεῖρεσσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνὴρ, οὐδὲ μάλ' ἥβων,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δ' ἄρ' ὑπόθεν ἔμβαλ' αἰέρας·
 Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὅστε' ἄραξεν
 385 Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι ἐοικῶς
 Κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὅστέα θυμός·
 Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερὸν παῖδ' Ἴππολόχοιο,
 Ἰῶ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
 Ἥ ῥ' ἶδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.
 390 Ἀψ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθῶν, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν
 Βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετοῦτ' ἐπέεσσιν.
 Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκον ἀπιόντος,
 Αὐτίκ' ἐπεὶ τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
 Ἀλλ' ὄγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας
 395 Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' ἐσπόμενος πέσσε δουρὶ
 Πρηνῆς, ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποιμίλα χαλκῶ.
 Σαρπηδῶν δ' ἄρ' ἐπαλξιν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν,
 Ἐλχ', ἥ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Τείχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
 400 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ'· ὃ μὲν ἰῶ

- Βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαεινὸν
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνε
 Παιδὸς ἐοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι δαμείη·
 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἥ δὲ διαπρῶ
 405 Ἦλυθεν ἐγχείη, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα.
 Χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὄγε πάμπαν
 Χάζετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρεσθαι.
 Κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἐλιξάμενος Λυκίοισιν·
 ὦ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὥδε μεθίστε θούριδος ἀλκῆς;
 410 Ἀργαλέον δέ μοί ἐστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
 Μοῦνῳ ῥηξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Ἄλλ' ἐφομαρτέϊτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
 415 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
 Τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνεται ἔργον.
 Οὔτε γὰρ ἰφθιμοὶ Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
 Τείχος ῥηξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
 420 Τείχεος ἄψ ὥσασθαι, ἐπεὶ ταπρῶτα πέλασθεν.
 Ἄλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δὴ ἄνερε δηριάασθον,
 Μέτρο' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ,
 Ὡτ' ὀλλῶν ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἵψης·
 Ὡς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
 425 Δήουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 Ἀσπίδας εὐκύνκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
 Πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροά νηλεῖ χαλκῷ,
 Ἥμιν ὅτεφ' στρεφθέντι μετὰφρενα γυμνωθείη
 Μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερές ἀσπίδος αὐτῆς.
 430 Πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν
 Ἐρρόαδαι ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερσητὶς ἀληθείης,
 Ἦτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει
 435 Ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν αἰκέα μισθὸν ἄρῃται·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἑκτορι δῶκεν,
 Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τείχος Ἀχαιῶν.
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·
 440 Ὅρνυσθ', ἱππόδαμοι Τρῶες! ῥήγνυσθε δὲ τείχος
 Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαῆς πῦρ!
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον,
 Ἰθυσαν δ' ἐπὶ τείχος ἀολλέες· οἱ μὲν ἔπειτα

- Κροσσάων ἐπέβατον, ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
 445 Ἐκτωρ δ' ἀρπάξας λαῶν φέρει, ὃς ῥα πυλάων
 ἔσθήκει πρόσθε, πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὐ κε δύ' ἀνέρε δῆμου ἀρίστῳ
 Ῥηϊδίῳς ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσσειαν,
 Οἴοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 450 [Τὸν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.]
 Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἴος,
 Χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει·
 Ὡς Ἐκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρει λαῶν αἰέρας,
 Αἰ ῥα πύλας εἶρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
 455 Δικλίδας, ὑψηλὰς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
 Εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει.
 Στῆ δέ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας,
 Εὖ διαβάς, ἵνα μή οἱ ἀφανρότερον βέλος εἴη.
 Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἴσω
 460 Βριθοσύνη, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
 ἔσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτρυγεν ἄλλυδις ἄλλη
 Λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς. ὃ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῷ,
 Σμερδαλέω, τὸν ἔεστο περὶ χροῖ· δοιὰ δὲ χερσὶν
 465 Δοῦρ' ἔχεν. οὐκ ἄν τις μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
 Νόσφι θεῶν, ὅτι ἑσᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὅσσε δεδήει.
 Κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιζάμενος καθ' ὅμιλον,
 Τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πύθοντο·
 Αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
 470 Ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλίσστος ἐτύχθη.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ν.

Trojani passim superato muro cædunt Achivos, quum Neptunus, miseratione commotus, clam Jove, tuendis navibus auxiliator accedit (1 – 42): qui primum duos Ajaces, tum cæteros principes, humanâ specie indutus, ad obsistendi pertinaciam cohortatur (43 – 124). Igitur Ajaces et alii Hectorem in mediâ acie ab excidio navium arcent (125 – 205); mox Idomeneus, a Neptuno in arma instigatus, assumpto Merione, ad sinistram afflictis succurrit (206 – 329). Exinde atrox prælium conseritur, in quo Trojanis Jupiter, Achivis Neptunus favet, inter Achivos Idomenei imprimis virtus spectatur (330 – 362). Is Othryoneum, Asium, Alcathoum interficit; idemque cum Merione, Antilocho, Menelao, adversus Æneam, Deïphobum, Helenum, Paridem prospere dimicat (363 – 672). Etiam Hectorem, medio, quem dudum tenuit, loco sic urgent Ajaces et aliæ catervæ, ut gradum jam referant Trojani: sed Polydamantis consilio firmatus Hector repente collectos in hostem ducit (673 – 808.) Novam pugnam ciet Ajax, et ingenti utrimque clamore certatur (809 – 837).

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίν.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πέλασσαν,
 Τοὺς μὲν ἕα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἷζ' ὄν
 Νωλεμέως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαινώ,
 Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
 Μυσῶν τ' ἄγχεμάχων καὶ ἀγανῶν Ἰππημολγῶν,
 Γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
 Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσσε φαινώ·
 Οὐ γὰρ ὄγ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπето ὃν κατὰ θυμὸν
 Ἐλθόντ' ἢ Τρῳέεσσιν ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.
 10 Οὐδ' ἄλαυσκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
 Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μάχην τε
 Τροῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
 Θρηϊκίης· ἐνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
 Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.

- 15 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐξ ἁλὸς ἔζετ' ἰών, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοῦς,
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήετο παιπαλόεντος,
 Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
 Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
- 20 Τρεῖς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμων,
 Αἰγὰς· ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δῶματα βένθεσι λίμνης,
 Χρύσεα, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἄφθιτα αἶε.
 Ἐνθ' ἐλθὼν ὑπ' ὅχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 Ωκυπέτα, χρυσέησιν ἐθελήσιν κομόωντα.
- 25 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἱμάσθλην
 Χρυσεῖην, εὐτυκτον, ἰοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου·
 Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
 Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνόησεν ἄνακτα·
 Γηθοσύνη δὲ θάλασσα διῖστατο· τοὶ δ' ἐπέοντο
- 30 Ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
 Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρθμοὶ φέρον ἵπποι.
 Ἔστι δὲ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
 Μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἴμβρου πικιπαλοέσσης·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
- 35 Λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
 Ἐδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
 Ἀρδρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὐθι μένοιεν
 Νουτήσαντα ἄνακτα· ὃ δ' ἐς στρατὸν ὥχετ' Ἀχαιῶν.
 Τρῶες δὲ, φλογὶ ἴσοι, ἀολλέες, ἦε θυέλλῃ,
- 40 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
 Ἀβρομοὶ, αὐτάρχοι· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 Αἰρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφιν πάντα Ἀχαιοῦς.
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος, ἐννοσίγαιος,
 Ἀργείους ὥτρυνε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθὼν,
- 45 Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Αἴαντε πρῶτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·
 Αἴαντε, σφῶν μὲν τε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ἀλκῆς μνησαμένῳ, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
 Ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δείδια χεῖρας ἀάπτους
- 50 Τρώων, οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ·
 Ἐξουσιν γὰρ ἅπαντας ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί·
 Τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μή τι πάθωμεν,
 Ἥ ῥ' ὄγ' ὃ λυσσώδης φλογὶ εἵκελος ἠγεμονεύει,
 Ἐκτωρ, ὃς Διὸς εὐχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.
- 55 Σφῶν δ' ὥδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
 Αὐτῷ θ' ἐστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
 Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρώϊσας ἀπὸ νηῶν

- ῥέα διελεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 145 Κτείνων· ἄλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξιν,
 Στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθεῖς. οἱ δ' ἀντίοι νῆες Ἀχαιῶν,
 Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
 ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη.
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·
 150 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 Παρμένει· οὔτοι δηρὸν ἐμὲ σήσουσιν Ἀχαιοί,
 Καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
 Ἄλλ', ὅϊω, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτεόν με
 ὦρσε θεῶν ὄριςτος, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 155 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Δηϊφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν,
 Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 160 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν,
 Ταυρεῖην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ· Δηϊφοβος δὲ
 Ἀσπίδα ταυρεῖην σχέθ' ἀπὸ ἔο, δεῖσε δὲ θυμῷ
 Ἐγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὃγ' ἦρως
 165 Ἀψ ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς
 Ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξεν.
 Βῆ δ' ἰέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ οἱ κλισίῃφι λέλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μαρναντο, βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 170 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἴμβριον αἰχμητήν, πολυῖππου Μέντορος υἱόν.
 Ναῖε δὲ Πήδαιον, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν,
 Κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδεσικάστην·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἦλυθον ἀμφιέλισσαι,
 175 Ἀψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν·
 Ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ· ὃ δέ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν.
 Τόν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὔατος ἔγχεϊ μακρῷ
 Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' αὐτ' ἔπεσεν, μελίη ὦς,
 Ἦτ' ὄρεος κορυφῇ ἐκαθεν περιφαινομένοιο
 180 Χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση·
 Ὡς πέσεν· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τευχέα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεῦκρος δ' ὠρμήθη, μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
 Ἐκτωρ δ' ὀρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
 185 Τυτθόν· ὃ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱ' Ἀκτορίωνος,
 Νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στήθος βάλε δουρί.

- 15 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐξ ἁλὸς ἕζετ' ἰών, ἑλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς,
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 Ἀντίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσεται παιπαλόεντος,
 Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
 Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
- 20 Τρεῖς μὲν ὀρέξαιτ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἔκετο τέκμωρ,
 Αἰγὰς· ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δῶματα βένθεσι λίμνης,
 Χρύσεια, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἄφθιτα αἰεὶ.
 Ἐνθ' ἐλθὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκειτο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 Ὠκυπέτα, χρυσέησιν ἐθείρῃσιν κομόωντε.
- 25 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἱμάσθλην
 Χρυσεῖην, εὐτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσεται δίφρου·
 Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε ὑπ' αὐτοῦ
 Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
 Γηθοσύνη δὲ θάλασσα διῖστατο· τοὶ δ' ἐπέτοντο
- 30 Ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
 Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρθμοὶ φέρον ἵπποι.
 Ἔστι δὲ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
 Μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
- 35 Λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
 Ἐδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
 Ἀρόρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὐθι μένοιεν
 Νουτήσαντα ἄνακτα· ὃ δ' ἐς στρατὸν ὤχετ' Ἀχαιῶν.
 Τρῶες δὲ, φλογὶ ἴσοι, ἀολλέες, ἥε θυέλλῃ,
- 40 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
 Ἀβρομοὶ, αὐτῆες· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 Αἰρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφιν πάντα Ἀχαιοὺς.
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος, ἐννοσίγαιος,
 Ἀργείους ὤτρυνε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθὼν,
- 45 Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Αἶαντε πρῶτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·
 Αἶαντε, σφῶν μὲν τε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ἀλκῆς μνησαμένῳ, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
 Ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δείδια χεῖρας ἀάπτους
- 50 Τρώων, οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὀμίλῳ·
 Ἐξουσιν γὰρ ἅπαντας ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί·
 Τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μήτι πάθωμεν,
 Ἥ ῥ' ὄγ' ὃ λυσσώδης φλογὶ εἵκελος ἡγεμονεύει,
 Ἐκτωρ, ὃς Διὸς εὐχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.
- 55 Σφῶϊν δ' ὣδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
 Αὐτῷ θ' ἐστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
 Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρώϊσαιτ' ἀπὸ νηῶν

- ῥέα διελεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 145 Κτείνων· ἄλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξιν,
 Στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθεῖς. οἱ δ' ἀντίοι νῆες Ἀχαιῶν,
 Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
 ὤσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χάσσάμενος πελεμήχθη.
 Ἡῦσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·
 150 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 Παρμένει· οὔτοι δηρὸν ἐμὲ στήσουσιν Ἀχαιοί,
 Καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
 Ἄλλ', οἶω, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτεόν με
 ὤρσε θεῶν ὤριστος, ἐρίλδουπος πόσις Ἥρης.
 155 Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Δηϊφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἵσῃν,
 Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 160 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσῃν,
 Ταυρεῖην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἐν καυλῷ ἔαγῃ δολιχὸν δόρυ· Δηϊφοβος δὲ
 Ἀσπίδα ταυρεῖην σχέθ' ἀπὸ ἔο, δεῖσε δὲ θυμῷ
 Ἐγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὃγ' ἦρως
 165 Ἀψ ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς
 Ἀμφοτέρων, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξεν.
 Βῆ δ' ἰέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ οἱ κλισίῃφι λέλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μαρναντο, βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 170 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμῶνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἰμβριον αἰχμητήν, πολὺῖππου Μέντορος υἱόν.
 Ναῖε δὲ Πήδαιον, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν,
 Κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδεσικαστήν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
 175 Ἀψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν·
 Ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ· ὃ δέ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν.
 Τόν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὔατος ἔγχεϊ μακρῷ
 Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' αὐτ' ἔπεσεν, μελίη ὣς,
 Ἦτ' ὄρεος κορυφῇ ἔκαθεν περιφαινομένοιο
 180 Χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση·
 Ὡς πέσεν· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τευχέα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεῦκρος δ' ὠρμήθη, μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
 Ἐκτωρ δ' ὀρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
 185 Τυτθόν· ὃ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱ' Ἀκτορίωνος,
 Νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στήθος βάλε δουρί.

- Δούπησεν δὲ πεσών, ἄράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐκτωρ δ' ὠρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
 Κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
 190 Αἴας δ' ὀρμηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαιινῷ
 Ἐκτορος· ἄλλ' οὐπὲρ χροὸς εἷσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὔτα,
 Ὡς δέ μιν σθένει μέγαλῳ· ὃ δὲ χάσσαι' ὀπίσσω
 Νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
 195 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος, δῖός τε Μενεσθεύς,
 Ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἴμβριον αὖτ' Αἴαντε, μεμαότε θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς τε δὴ αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδόντων
 Ἀρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά,
 200 Ἵψου ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντε·
 Ὡς ῥα τὸν ὕψου ἔχοντε δύνω Αἴαντε κορυσιὰ,
 Τεύχεα συλήτην· κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειφῆς
 Κόψεν Οἰλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο·
 Ἦκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἐλιξάμενος δι' ὀμίλου,
 205 Ἐκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσιν.
 Καὶ τότε δὴ πέρι κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
 Τῶνοιο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 Βῆ δ' ἵεσθαι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὀτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν.
 210 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
 Ἐρχόμενος παρ' ἐταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
 ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξεῖ χαλκῷ.
 Τὸν μὲν ἐταῖροι ἔνεικαν, ὃ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
 Ἦεν ἐς κλισίην· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
 215 Ἀντιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
 Εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἱὶ Θόαντι,
 Ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ·
 Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουλευφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
 220 Οἷχονται, τὰς Τρῶσιν ἀπείλεον νῆες Ἀχαιῶν;
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ηὔδα·
 Ὡς Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἷτιος, ὅσσον ἔγωγε
 Γινώσκω· πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν·
 Οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκῆριον, οὔτε τις ὄκνω
 225 Εἵκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλὰ που οὔτω
 Μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενεῖ Κρονίωνι,
 Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
 Ἀλλὰ, Θόαν· καὶ γὰρ τοπάρως μενεδήϊος ἦσθα,
 Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἰδῆαι·

- 230 Τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνουσίχθων·
 Ἴδομενεῦ, μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν·
 Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
 Ὅστις ἐπ' ἡματι τῷδε ἐκὼν μεθίησι μάχεσθαι.
 235 Ἀλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρῆ
 Σπεύδειν, αἳ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δὴ ἔοντε.
 Συμφορτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
 Νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθαι μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς ἅμ' πόνον ἀνδρῶν·
 240 Ἴδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὐτυκτον ἴκανεν,
 Δύσσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροῖ, γέντο δὲ δοῦρε·
 Βῆ δ' ἵμεν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἦντε Κροῖων
 Χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαί·
 245 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ σιτήθεσσι θεόντος.
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ, θεράπων ἐὺς, ἀντεβόλησεν,
 Ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἦει
 Οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένος Ἴδομενῆος·
 Μηριόνη, Μόλου νιέ, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἐταίρων,
 250 Τίπτ' ἤλθες, πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτήτα;
 Ἦέ τι βέβληαι, βέλεος δὲ σε τείρει ἄκωκή;
 Ἦέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες; οὐδὲ τοι αὐτὸς
 Ἦσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 255 [Ἴδομενεῦ, Κρητῶν βουλευφόρε χαλκοχιτώνων,]
 Ἐρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
 Οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
 Ἀσπίδα Διὶφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντες.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἠΐδα·
 260 Δούρατα δ', αἳ κ' ἐθέλησθα, καὶ ἔν, καὶ εἴκοσι δῆεις,
 Ἔσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
 Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι. οὐ γὰρ οἶω
 Ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκὰς ἰστάμενος πολεμίζειν.
 Τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
 265 Καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 Καὶ τοι ἐμοὶ παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 Ἰόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδὸν ἐστὶν ἐλέσθαι.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
 270 Ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μάχην ἀνὰ κύδιάνειραν
 Ἰσταμαι, ὅππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
 Ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

Δήθω μαρνάμενος, σὲ δὲ ἰδμεναι αὐτὸν οἶω.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤνθα·

276 Οἷδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρεὶ ταῦτα λέγεσθαι;

Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγόμεθα πάντες ἄριστοι

Ἔς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,

Ἐνθ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη —

Τοῦ μὲν γὰρ τε κακοῦ τρέπεται χρώς ἀλλυδὶς ἄλλη·

280 Οὐδὲ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,

Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει·

Ἐν δέ τ' οἱ κραδίη μεγάλη στέρνοισι πατάσσει,

Κῆρας οἰομένῳ, πάταγος δέ τε γίγνεται ὀδόντων·

Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ' τρέπεται χρώς, οὔτε τι λίην

286 Ταρβεῖ, ἐπειδὴν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν,

Ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαὶ λυγρῇ —

Οὐδέ κεν ἔνθα τεὸν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.

Εἵπερ γὰρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἢ τυπεῖης,

Οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὀπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,

290 Ἀλλὰ κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειεν,

Πρόσσω ἱεμένοιο, μετὰ προμάχων ὀαριστύν.

Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, νηπύτιοι ὦς,

Ἑσταότες, μὴ πού τις ὑπερφιάλως νεμεσῇσῃ·

Ἀλλὰ σύγε κλισίηνδε κιὼν ἔλεν ὄβριμον ἔγχος.

296 Ὡς φάτο· Μηριόνης δὲ, θοῶ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,

Καρπαλίμῳς κλισίῃθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος,

Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλωῖς.

Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισιν,

Τῷ δὲ φόβος, φίλος υἱός, ἅμα κρατερός καὶ ἀταρβής,

300 Ἐσπετο, ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν·

Τῷ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μετὰ θωρήσσεσθον,

Ἦε μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τώγῃ

Ἐκλυον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν·

Τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀγοὶ ἀνδρῶν,

306 Ἦσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἶθοπι χαλκῷ.

Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Δευκαλίδη, πῇ τ' ἄρ' μέμονας καταδύναι ὄμιλον;

Ἦ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους,

Ἦ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὐ ποθὶ ἔλπομαι οὕτω

310 Δεύεσθαι πολέμοιο καρηκομόωντας Ἀχαιοῦς.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤνθα·

Νηυσὶ μὲν ἐν μέσσησιν ἀμένειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,

Ἀδαντές τε δύω, Τεῦκρός θ', ὅς ἄριστος Ἀχαιῶν

Τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμήνη·

316 Οἳ μιν ἄδην ἐλόωσι, καὶ ἐσσύμενον, πολέμοιο,

- Ἐκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
 Αἰπὺ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
 Κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 Νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
 220 Ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν.
 Ἄνδρ' ὃς κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 Ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν,
 Χαλκῷ τε ῥηκτὸς μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν·
 Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῇ ῥηξήνορι χωρήσειεν,
 225 Ἐν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὐπὼς ἐστὶν ἐρίζειν.
 Νῶϊν δ' ὥδ' ἐπ' ἀριστερ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα
 Εἶδομεν, ἥε τῷ εὖχος ὀρέξομεν, ἥε τις ἡμῖν.
 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῶν ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Ἦρχ' ἵμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ἥ μιν ἀνώγει.
 230 Οἱ δ' ὥς Ἰδομενῆα ἶδον, φλογὶ εἵκελον ἀλκὴν,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 Κεκλόμενοι καθ' ὁμίλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωνσιν ἄελλαι
 235 Ἡματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
 Οἷτ' ἄμυδις κόνις μεγάλην ἵστασιν ὁμίχλην·
 Ὡς ἄρα τῶν ὁμός' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
 Ἀλλήλους καθ' ὁμίλον ἐναιρέμεν ὀξεῖ χαλκῷ.
 Ἐφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἔγχεισιν
 240 Μακρῆς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὅσσε δ' ἄμερδεν
 Αὐγὴ χαλκείη κορυθῶν ἀπο λαμπομενάων,
 Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν,
 Ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
 Ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.
 245 Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύνω Κρόνου νῆε κραταιῇ
 Ἀνδράσιν ἠρώεσσι τετεύχετον ἄλγεα λυγρὰ.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἐκτορι βούλετο νίκην,
 Κυδαίνων Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
 ἠθέλε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιϊκὸν Πιόθι πρό,
 250 Ἀλλὰ θέτιν κύδαινε καὶ νῆεα καρτερόθυμον.
 Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθών,
 Δάθρη ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός· ἤχθετο γὰρ ῥα
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 Ἥ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἔα πάτρη,
 255 Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ἦδη.
 Τῷ ῥα καὶ ἀμφοδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλέεινεν,
 Δάθρη δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ ἑοικώς.
 Τοῖ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοῖου πολέμοιο

- Πείραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
 360 Ἀρήκτιόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἐνθα, μεσαιπόλιός περ ἐὼν, Δαναοῖσι κελεύσας
 Ἰδομενεύς, Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὥρσεν.
 Πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα, Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα,
 Ὃς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει.
 365 Ἦτε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Κασσάνδρην, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 Ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπώσέμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 Τῷ δ' ὁ γέρον Πρίαμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
 Δωσέμεναι· ὁ δὲ μάρναθ', ὑποσχεσίησι πιθήσας.
 370 Ἰδομενεύς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαιινῷ,
 Καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο, φώνησέν τε.
 Ὀθρυονεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων,
 375 Εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ὑπέστης
 Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 Καὶ κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
 Δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Ἀργεὸς ἐξαγαγόντες, ὀπιέμεν· εἴ κε σὺν ἅμμιν
 380 Ἰλλου ἐκπέρσης εὐναιόμενον πτολίεθρον.
 Ἄλλ' ἔπευ, ὅφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
 Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὗτοι ἐδνωταὶ κακοὶ εἶμεν.
 Ὡς εἰπὼν ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
 Ἥρως Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἀσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
 385 Πέζος πρόσθ' ἵππων· τῷ δὲ πνείοντε κατ' ὤμων
 Αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἔετο θυμῷ
 Ἰδομενῆα βαλεῖν· ὁ δὲ μιν φθόμενος βάλε δουρὶ
 Λαῖμόν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Ἥριπε δ', ὥς ὅτε τις δρυὺς ἤριπεν, ἢ ἀχερωῖς,
 390 Ἡὲ πίτυς βλωθρῇ, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι.
 Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς,
 Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.
 Ἐκ δὲ οἱ ἡνίοχος πλήγῃ φρένας, ἃς πάρος εἶχεν·
 395 Οὐδ' ὅγ' ἐτόλμησεν, δηῖων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
 Ἀψ ἵππους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 Δουρὶ μέσον περόνησε τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου·
 400 Ἴππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιούς.

- Διήφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενεύς,
 Ἄσιον ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 405 Ἰδομενεύς· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' εἵσῃ,
 Τὴν ἄρ' ὄγε θίνοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ
 Δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνεσσ' ἀραιυῖαν·
 Τῇ ὑπο πᾶς ἐάλη, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος·
 Καρφαλέεν δέ οἱ ἀσπίς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν
 410 Ἐγχεος· οὐδ' ἄλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν,
 Ἄλλ' ἔβαλ' Ἰππασίδην Τυφήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Ἦπαρ ὑπὸ πρᾶπιδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Διήφοβος δ' ἐκπαγλὸν ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος καίτ' Ἄσιος· ἀλλὰ εἴ φημι
 415 Εἰς Ἄιδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο,
 Γηθήσειν κατὰ θυμόν· ἐπεὶ ῥά οἱ ὥπασα πομπόν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο,
 Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμόν ὄρινεν·
 Ἄλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, ἐοῦ ἀμέλησεν ἐταῖρου,
 420 Ἀλλὰ θέων περιβῆ, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυπεν.
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἐταῖροι,
 Μηκιστεύς, Ἐχίοιο παῖς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρεῖα στενάχοντα.
 Ἰδομενεύς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα· ἔτεο δ' αἰεὶ
 425 Ἡέ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
 Ἥ αὐτὸς δουπῆσαι, ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
 Ἐνθ' Αἰσυνήταο Διοτρεφέος φίλον υἱόν,
 Ἥρω' Ἀλκάθοον — γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχιλαο·
 Πρεσβυτάτην δ' ὥπυις θυγατρῶν, Ἰπποδάμειαν,
 430 Τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὀμηλικίην ἐκέκαστο
 Κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ· τοῦνεκα καὶ μιν
 Γῆμεν ἀνὴρ ὠρίστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ —
 Τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 435 Θείξας ὅσσε φαεινά, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα.
 Οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ', οὔτ' ἀλέασθαι·
 Ἄλλ', ὥστε στήλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
 Ἀπρέμας ἑσταότα, στήθος μέσον οὔτασε δουρὶ
 Ἥρως Ἰδομενεύς, ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
 440 Χάλκεον, ὃς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον·
 Δὴ τότε γ' αὖτον ἄϋσεν, ἐρεικόμενος περὶ δουρὶ.
 Δούπησεν δὲ πεσών, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
 Ἥ ῥά οἱ ἀσπαλρυσσα καὶ οὐραχον πελέμιζεν
 Ἐγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης·

445 Ἴδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·

Δηΐφοβ', ἣ ἄρα δὴ τι εἴσκομεν ἄξιον εἶναι,
Τρεῖς ἐνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; ἐπεὶ σύ περ εὐχέαι αὐτῶς·
Δαιμόνι! ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἵστασ' ἐμεῖο,
Ὅφρα ἴδῃ, οἷος Ζητὸς γόνος ἐνθάδ' ἰκάνω·

450 Ὅς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτη ἐπίουρον·

Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν, ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέσσ' ἀνδρεσσιν ἄνακτα
Κρήτη ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν,
Σοὶ τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσιν.

455 Ὡς φάτο· Δηΐφοβος δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,

Ἥ τινα πού Τρώων ἐταρίσσαιτο μεγαθύμων,

Ἀψ' ἀναχωρήσας, ἣ πειρήσαιο καὶ οἷος.

Ὡδὲ δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου

460 Ἑσταότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δῖω,
Οὔνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τίεσκεν.

Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρῆ

Γαμβρῶ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἰκάνει.

465 Ἀλλ' ἔπευ, Ἀλκαθῶ ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος περ

Γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἐνι, τυτθὸν ἐόντα·

Τὸν δὲ τοι Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δριμενέει·

Βῆ δὲ μετ' Ἴδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλῶς.

470 Ἀλλ' οὐκ Ἴδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς,

Ἀλλ' ἔμεν', ὥς ὅτε τις σὺς οὔρεσιν ἀλκὴ πεποιθὼς,

Ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν

Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δὲ τε νῶτον ὑπερθεν·

Ὅφθαλμῷ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας

475 Θήγει, ἀλέξασθαι μεμαῶς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας·

Ὡς μένεν Ἴδομενεὺς δουρικλυτός, οὐδ' ὑπεχώρει,

Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον· αὐτὸς δ' ἐταίρους,

Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορῶν, Ἀφαρῆά τε Δηΐπυρόν τε,

Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας αὐτῆς·

480 Τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Δεῦτε, φίλοι, καί μ' οἶω ἀμύνετε! δεῖδία δ' αἰνῶς

Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν·

Ὅς μάλα καρτερός ἐστὶ μάχῃ ἐνὶ φῶτας ἐναίρειν·

Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.

485 Εἰ γὰρ ὁμηλικίῃ γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,

Αἰψά κεν ἢ ἐφείροιτο μέγα κράτος, ἢ ἐφεροίμην.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες, ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες

- Πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
 Αἰνείας δ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν,
 490 Δηϊφοβὸν τε Πάριν τ' ἐσορῶν καὶ Ἀγήνορα δῖον,
 Οἱ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Λαοὶ ἔπονθ', ὥσεί τε μετὰ πτίλον ἔσπετο μῆλα
 Πιόμεν' ἐκ βοτάνης· γάννυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
 Ὡς Αἰνεία θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθει,
 495 Ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἐοῖ αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἅμφ' Ἀλκαθόφῳ αὐτοσχεδὸν ὥρμήθησαν
 Μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 Σμερδαλίον κονάβιζε, τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον
 Ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρήϊοι ἔσοχον ἄλλων,
 500 Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀτάλαντοι Ἀρηϊ,
 Ἴεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλεῖ χαλκῷ.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 Αἰχμὴ δ' Αἰνείαιο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 505 ῥηκετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
 Ἰδομενεύς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
 Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 Ἦφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίησι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ.
 Ἰδομενεύς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
 510 Ἔσπασατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
 Ὡμοῖν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἐμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὀρμηθέντι,
 Οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μεθ' ἐὼν βέλος, οὔτ' ἀλέασθαι.
 Τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νελεὲς ἦμαρ,
 515 Τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
 Τοῦ δὲ βράδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 Δηϊφοβὸς· δὴ γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ·
 Ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτεν, ὁ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρί,
 Τῖον Ἐνυαλίοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 520 Ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίησι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ.
 Οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἀρης
 Τῖος ἐοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
 Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσι
 Ἦστο, Διὸς βουλῇσιν ἐλμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
 525 Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐεργόμενοι πολέμοιο.
 Οἱ δ' ἅμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὥρμήθησαν·
 Δηϊφοβὸς μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα φαεινὴν
 Ἠρπάσε· Μηριόνης δὲ, θοῷ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Δουρὶ βραχίονα τύπειν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 530 Αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόρβησε πεσοῦσα.

- Μηριόνης δ' ἐξαυτίς ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὧς,
 Ἐξέρυσσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο. τὸν δὲ Πολίτης,
 Ἀντοκασίγνητος, περὶ μέσσω χεῖρε τιτήνας,
 535 Ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἔκεθ' ἵππους
 Ὠκείας, οἳ οἳ ὀπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἔστασαν, ἠνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 Οἳ τόνγε προτὶ ἄστν φέρον βαρέα στενάχοντα,
 Τειρόμενον· κατὰ δ' αἶμα νεουτάτου ἔρρεε χειρός.
 540 Οἳ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 Ἐνθ' Αἰνέας Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας
 Λαιμόν τύψ', ἐπὶ οἳ τετραμμένον, ὄξεϊ δουρὶ·
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἄσπις ἐάφθη,
 Καὶ κόρυς· ἄμφι δέ οἳ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 545 Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας,
 Οὔτας ἐπαΐξας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
 Ἦτ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερές, ἀνχέν' ἱκάνει·
 Τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας.
 550 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
 Παπταίνων· Τρωῆς δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
 Οὔταζον σάκος εὐρὺ παναλόλον· οὐδ' ἐδύναντο
 Εἶσω ἐπιγράψαι τέρενα χροῶα νηλεῖ χαλκῷ
 Ἀντιλόχου· πέρι γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 555 Νέστορος υἱὸν ἔρυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηῖων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοῦς
 Στρωφᾷτ'· οὐδέ οἳ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Σειόμενον ἐλέλικτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ἦσιν,
 Ἥ τευ ἀκοντίσσαι, ἧὲ σχεδὸν ὀρμηθῆναι.
 560 Ἄλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος καθ' ὅμιλον,
 Ἀσιάδην, ὃς οἳ οὔτα μέσον σάκος ὄξεϊ χαλκῷ,
 Ἐγγύθεν ὀρμηθεῖς· ἀμενήνωσεν δὲ οἳ αἰχμὴν
 Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότοιο μεγήρας.
 Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μείν', ὥστε σκῶλος πυρίκανυστος,
 565 Ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων·
 Μηριόνης δ' ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
 Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
 Γίγνεται Ἄρης ἀλεγεινὸς οἰζυροῖσι βροτοῖσιν·
 570 Ἐνθα οἳ ἔγχος ἔπηξεν· ὃ δ' ἐσπόμενος, περὶ δουρὶ
 Ἥσπαιρ', ὥς ὅτε βοῦς, τόντ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
 Ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίη δῆσαντες ἄγουσιν·
 Ὡς ὃ τυπεῖς ἥσπαιρε μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δῆν,

- Ὅφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσαι· ἐγγύθεν ἐλθὼν
 575 Ἦρως Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Διῖπυρον δ' Ἑλένος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσῃν
 Θρηϊκίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
 Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσσε· καὶ τις Ἀχαιῶν
 Μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσεν·
 580 Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν.
 Ἀτρεΐδην δ' ἄχος εἶλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένω ἥρωϊ ἄνακτι,
 Ὅξ' ὀδὸν κραδάων· ὃ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν.
 Τῷ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην, ὃ μὲν ἔγχεϊ ὀξυόεντι
 585 Ἰεὺ ἀκοντίσσαι, ὃ δ' ἀπὸ νευρῆφιν οἴστω·
 Πριαμίδης μὲν ἐπειτα κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ
 Θώρηκος γύαλον, ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς οἴστος.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλώῃν
 Θρώσκωσιν κύαμοι μελανόχροες, ἧ ἐρέβινθοι,
 590 Πνοιῇ ὑπο λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ·
 Ὡς ἀπὸ Θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 Πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς, ἐκὰς ἔπτατο πικρὸς οἴστος.
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Τὴν βάλεν, ἧ ῥ' ἔχε τόξον εὐξοον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
 595 Ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων,
 Χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλκετο μέλινον ἔγχος.
 Καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάθυμος Ἀγένηρ,
 Αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν εὐστρόφῳ οἶος Ἀώτῳ,
 600 Σφενδόνη, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
 Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
 Ἦε· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοςδε,
 Σοί, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 605 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
 Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 Οὔτασεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 Ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
 Ἔγχος· ὃ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη, καὶ ἐέλπετο νίκην.
 610 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 Ἄλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ· ὃ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἶλετο καλὴν
 Ἀξίνην εὐχάλκον, ἐλαῖνῳ ἀμφὶ πελέκῳ,
 Μακρῷ, εὐξίστῳ· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
 Ἦτοι ὃ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἵπποδασείης·
 615 Ἀκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὃ δὲ προσιόντα, μέτωπον,
 Ῥινὸς ὑπερ πυματῆς· λάκε δ' ὅστιά, τῷ δὲ οἱ ὄσσε

- Πάρ ποσὶν αἱματόεντα χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν·
 Ἰδνώθη δὲ πεσών. ὃ δὲ λάξ ἐν στήθεσι βαίνων,
 Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΐδα·
 620 Δείψετε θῆν οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπόλων,
 Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι αὐτῆς!
 Ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἵσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
 Ἴν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες· οὐδὲ τι θυμῷ
 Ζηνὸς ἐριβρεμέτω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν
 625 Ξεινίου· ὅστε ποτ' ὑμῖν διαφθέρσει πόλιν αἰπὴν.
 Οἳ μὲν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
 Μᾶψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ·
 Νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισιν
 Πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς·
 630 Ἀλλὰ ποθὶ σήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ, Ἄρηος.
 Ζεῦ πάτερ, ἥ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
 Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν· σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται.
 Οἷον δὴ ἄνδρεςσι χαρίζεαι ὕβριστῆσιν,
 Τρωσὶν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται,
 635 Φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοίου πολέμοιο!
 Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος,
 Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
 Τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,
 Ἦ πολέμου· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.
 640 Ὡς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα
 Συλήσας, ἐτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
 Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαὐτίς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 Ἐνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Ἰνυλαιμέneos βασιλῆος,
 Ἀρπαλίων, ὃ ῥα πατρὶ φίλῳ ἔπετο πτολεμίδων
 645 Ἐς Τροίην· οὐδ' αὐτίς ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν·
 Ὅς ῥα τότε Ἀτρεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ
 Ἐγγύθεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων,
 Πάντοσε παπταίνων, μήτις χροῖα χαλκῷ ἐπαύρη.
 650 Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἴει χαλκῆρε' οἷστον·
 Καί ῥ' ἔβαλε γλῶντὸν κάτα δεξιόν· αὐτὰρ οἷστός
 Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν.
 Ἐξόμενος δὲ κατ' αὐθι, φίλων ἐν χερσὶν ἐταίρων,
 Θυμὸν ἀποπνείων, ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ
 655 Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
 Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπίνοντο·
 Ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 Ἀχνύμενοι· μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε, δάκρυα λείβων·
 Ποιῆ δ' οὔτις παιδὸς ἐγένετο τεθνηῶτος.

- 660 Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
 Ξεῖνος γάρ οἱ ἔην πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν·
 Τοῦ ὄγε χωόμενος προΐει χαλκήρε' οἷστόν.
 Ἦν δέ τις Εὐχύνωρ, Πολυΐδου μάντιος υἱός,
 Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων,
 665 Ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς Κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.
 Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολυΐδος,
 Νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
 Ἦ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι·
 Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν,
 670 Νοῦσόν τε στυγερὴν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ.
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐάτος· ὦκα δὲ θυμὸς
 Ῥχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἐκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδέ τι ἤδη,
 675 Ὅτι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
 Λαοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
 Ἐπλετο· τοῖος γὰρ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 Ὡτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
 Ἀλλ' ἔχεν, ἥ ταπρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσῆλτο,
 680 Ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στίχας ἀσπιστάων·
 Ἐνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
 Θῖν' ἔφ' ἁλὸς πολιῆς εἰρυμέναι· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, ἔνθα μάλιστα
 Ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχῃ αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 685 Ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἐλκεχίτωνες,
 Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοί,
 Σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον. οὐδ' ἐδύναντο
 Ὡσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἴκελον Ἐκτορα δῖον·
 Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 690 Ἡρῆ υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο
 Φεΐδας τε Στιχίος τε Βίας τ' εὖς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
 Φυλείδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε Δρακίος τε.
 Πρὸ Φθίων δὲ, Μέδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης·
 Ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλῆος θείοιο
 695 Ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 Γνωτὸν μητρυνῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Οἰλεύς·
 Αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο πάϊς τοῦ Φυλακίδαο·
 Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
 700 Ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.
 Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν, Οἰλῆος ταχὺς υἱός,
 Ἴστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἡβαιόν·

- Ἄλλ' ὥστ' ἐν νειῷ βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
 Ἴσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 705 Πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἰδρώς·
 Τῷ μὲν τε ζυγὸν οἶον εὖξοον ἀμφὶς ἐέργει,
 Ἰεμένω κατὰ ὠλκα· τεμεῖ δέ τε τέλσον ἀρούρης·
 Ὡς τὼ παρβεβαῶτε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοὶ τε καὶ εὐθλοὶ
 710 Λαοὶ ἔπονθ' ἔταροι, οἳ οἳ σάκος ἐξεδέχοντο,
 Ὅππότε μιν κάματός τε καὶ ἰδρώς γούναθ' ἴκοιτο.
 Οὐδ' ἄρ' Οἰλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο·
 Οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μέμνε φίλον κῆρ·
 Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἵπποδασείας,
 715 Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους καὶ μείλινα δοῦρα·
 Ἄλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ εὖστρόφῳ οἶος ἄώτῳ
 Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔποντο πεποιθότες· οἷσιν ἔπειτα
 Ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
 Δῆ ῥα τόθ' οἳ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 720 Μάρναντο Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ·
 Οἳ δ' ὀπιθεν βάλλοντες, ἐλάνθανον· οὐδέ τι χάρμης
 Τρῶες μιμνήσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ οἷστοί.
 Ἐνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
 725 Εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἑκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραρρήτοισι πιθέσθαι.
 Οὐνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
 Τοῦνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιϋδμεναι ἄλλων·
 Ἄλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα δυνήσεται αὐτὸς ἐλέσθαι.
 730 Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα·
 [Ἄλλω δ' ὀρχηστύν, ἑτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδήν·]
 Ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύοπα Ζεὺς
 Ἑσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι·
 Καί τε πολέας ἐσάωσε, μάλιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
 735 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδθεν·
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
 Οἳ μὲν ἀφεστιάσιν σὺν τεύχεσιν, οἳ δὲ μάχονται
 Πανυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
 740 Ἄλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους·
 Ἐνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν,
 Ἥ κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
 Αἷ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἢ κεν ἔπειτα
 Παρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες· ἢ γὰρ ἔγωγε
 745 Δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ

Χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἄτος πολέμοιο
Μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σήσεσθαι οἶω.

Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἄδε δ' Ἐκτορι μῦθος ἀπήμων,
[Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,]

760 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους·
Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἼμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο·
Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὶν εὖ τοῖς ἐπιτείλω.

Ἡ ῥα, καὶ ὠρμήθη, ὄρεϊ νιφόεντι ἑοικώς,
765 Κεκληγώς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἠδ' ἐπικούρων.

Οἱ δ' ἐς Πανθοῖδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
Πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ Ἐκτορος ἔκλνον αὐδὴν.
Αὐτὰρ ὁ Δηϊφοβόν τε, βίην θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα καὶ Ἄσιον, Τρτάκου υἱόν,

769 Φοῖτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.

Τοὺς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους·
Ἄλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησιν Ἀχαιῶν
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·
Οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.

765 Τὸν δὲ τυχ' εὖρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσσης,

Διον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠὔκομοιο,
Θαρσύνονθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·

Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπευτά!

770 Ποῦ τοι Δηϊφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας ἠδ' Ἄσιος, Τρτάκου υἱός;
Ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης
Ἰλιος αἰπεινὴ· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·

775 Ἐκτορ· ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάσθαι·

Ἄλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
Μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάγκιδα γέλνατο μήτηρ.
Ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἠγείρας ἐταίρων,
Ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἐόντες ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν

780 Νωλεμέως· ἔταροι δὲ κατέκταθεν, οὓς σὺ μεταλλάξ.

Οἶω Δηϊφοβός τε βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος
Οἴχεσθον, μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείησιν
Ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.

Νῦν δ' ἄρχ', ὅππῃ σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει·

785 Ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἐψόμεθ', οὐδέ τί φημι

Ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.

Πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἐσσύμενον, πολεμίζειν.

Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρωος.

- Βάν δ' ἔμεν, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν,
 790 Ἀμφὶ τε Κεβριόνην καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Φάλην Ὀρθαῖόν τε καὶ ἀντίθεον Πολυφήτην,
 Πάλμυν τ' Ἀσκάνιον τε, Μόρην θ', υἱ' Ἴπποτίωνος.
 Οἱ δ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
 Ἡοὶ τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὤρσε μάχεσθαι.
 795 Οἱ δ' ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλη,
 Ἡ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἰσι πέδονδε,
 Θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἀλὶ μίσγεται, ἐν δέ τε πολλὰ
 Κύματα παφλαῖζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Κυρτὰ φαληριόωντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
 800 Ὡς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
 Χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσιν ἔποντο.
 Ἐκτωρ δ' ἡγεῖτο, βροτολοιγῷ ἴσος Ἀρηϊ,
 Πριαμίδης· πρὸ ἔθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν,
 Ῥινοῖσιν πυκινὴν· πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
 805 Ἀμφὶ δέ οἱ κρατάφοισι φαεινὴ σείετο πῆληξ.
 Πάντη δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾷτο προποδίζων,
 Εἴ πῶς οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
 Ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, μακρὰ βιβάσθων·
 810 Δαιμόνιε, σχεδὸν ἔλθέ· τίη δειδίσσειαι αὐτως
 Ἀργείους; οὔτοι τι μάχης ἀδαήμονές εἰμεν,
 Ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἔδαμημεν Ἀχαιοί.
 Ἡ θῆν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν·
 Νῆας· ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
 815 Ἡ κε πολὺ φθαίῃ εὐναιομένη πόλις ὑμῇ
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε, περθομένη τε.
 Σοὶ δ' αὐτῷ φημι σχεδὸν ἔμμεναι, ὅππότε φεύγων
 Ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
 Θάσσονας ἱρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους,
 820 Οἱ σε πάλινδ' οἴσουσι, κονίοντες πεδίοιο.
 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 Αἰετὸς ὑσιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
 Θάρσυνος οἶωνῷ· ὃ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Αἴαν ἀμαρτοεπές, βουγυῖε, ποῖον ἔειπες!
 825 Εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς αἰχιόχοιο
 Εἶην ἡματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,
 Τιοίμην δ', ὥς τίειτ' Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπόλλωνι,
 Ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν
 Πᾶσι μάλ'· ἐν δέ σὺ τοῖσι πεφήσεται, αἶ κε ταλάσσης
 830 Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρόν, ὃ τοι χρόα λειριόεντα
 Δάψει· ἀτὰρ Τρῶων κορῆεις κύνες ἡδ' οἶωνοὺς

Δημῶ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο

Ἦχῃ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἵαχε λαὸς ὀπισθεν.

825 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάθοντο

Ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.

Ἦχῇ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς ἀνγάς.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ε.

Clamoribus pugnae exterritus Nestor egreditur tabernaculo suo, in quo adhuc Machaonem recreabat, ut, quo res loco sit, exploret (1-26). Obviam ei veniunt ex vulneribus aegri, Agamemno, Ulysses, et Diomedes, eadem de causa progressi, quorum primus, de belli exitu pridem anxius, nunc, vallum prorutum videns, rursus fugam meditatur (27-81). Hoc consilium improbat Ulysses, Diomedes autem persuadet omnibus, ut in praelium redeant suosque praesentia certe atque hortatu adjuvent; simul euntem Agamemnonem solatur, et exercitum confirmat Neptunus (82-152). Interea Juno, ut Achivorum laborem sublevet, ornat paratque se ad Jovem in Idâ uxoris illecebris deleniendum; quam ob rem a Venere cestum mutatur, et ex Lemno arcessit Somnum, qui deum in soporem committat (153-351). Huic tempori insidiatus, Somno auctore, Neptunus, fortunam Achivorum promptius auxiliando restituit (352-401). Hector, ab Ajace ictu lapidis percussus, deficit animo, atque a sociis suis asportatur curaturque (402-439). Jam renovatis animis pugnantes Achivi Trojanos a navibus avertunt, Ajace imprimis minore fugatos persequente (440-522).

Δ ι ὀ ς ἀ π ά τ η .

- Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ ἔμπησ,
 Ἄλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Φράζεο, δῖε Μαχᾶον, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
 Μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοή θαλερῶν αἰζηῶν.
 5 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἶθοπα οἶνον,
 Εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ εὐπλόκαμος Ἑκαμήδη
 Θερμήνῃ, καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπὴν.
 Ὡς εἰπὼν σάκος εἶλε τετυγμένον υἱὸς ἑοῖο,
 10 Κείμενον ἐν κλισίῃ, Θρασυμήδεος ἵπποδάμοιο,
 Χαλκῷ παμφαῖνον· ὃ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο.*

Εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ ·
 Στῇ δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἰσιδεν ἔργον αἰεὶς,
 Τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὅπισθεν,
 15 Τρῶας ὑπερθύμους · ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ,
 Ὅσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα
 Αὐτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε,
 Πρὶν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὐρον ·
 20 Ὡς ὁ γέρων ὠρμαινε, δαΐζομενος κατὰ θυμὸν
 Διχθάδι, ἧ μεθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυνώλων,
 Ἦε μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
 Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 Βῆναι ἐπ' Ἀτρεΐδην. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον,
 25 Μαρνάμενοι · λάκε δὲ σφι περὶ χροῖ χαλκὸς αἰετρός,
 Νυσσομένων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.

Νέστορι δὲ ξύμβληντο Διοτρεφές βασιλῆες,
 Παρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.
 30 Πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
 Θῖν' ἔφ' ἄλός πολιῆς · τὰς γὰρ πρώτας πεδίονδε
 Εἵρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνησιν ἔδειμαν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἑὼν, ἐδυνήσατο πάσας
 Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν · στείνοντο δὲ λαοί ·
 35 Τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν, καὶ πλῆσαν ἀπάσης
 Ἡϊόνος στόμα μακρόν, ὅσον συνεέργαθον ἄκραι.
 Τῷ ῥ' οἷγ' ὀφειλοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
 Ἐγχει ἐρειδόμενοι, κίον ἀθρόοι · ἄχυντο δὲ σφιν
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι. ὁ δὲ ξύμβλητο γεραίός,
 40 Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι Ἀχαιῶν
 Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων ·
 Ὡ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
 Δεῖδω, μὴ δὴ μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἐκτωρ,
 45 Ὡς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
 Μὴ πρὶν παρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι,
 Πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
 Κεῖνος τὼς ἀγόρευε · τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ὡ πόποι, ἧ ῥα καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 50 Ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν.

Τὸν δ' ἡμείβει ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ ·
 Ἡ δὴ ταῦτά γ' ἐτοῖμα τετεύχεται, οὐδέ κεν ἄλλως
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτῆναιτο.

- 55 Τείχος μὲν γὰρ δὴ καταρήριπεν, ὃ ἐπέπιθμεν,
 Ἀρρήκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι·
 Οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίσστον ἔχουσιν
 Νώλεμες· οὐδ' ἂν ἔτι γνῶιης, μάλα περ σκοπιάζων,
 Ὅπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρικόμενοι κλονέονται·
 60 Ὡς ἐπιμιῖξ κτείνονται, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει.
 Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 Ἐἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
 Λύμεναι· οὐ γὰρ πῶς βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 65 Νέστορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησι μάχονται,
 Τείχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
 Ἥ ἐπὶ πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ
 Ἀρρήκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι·
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 70 Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
 Ἥδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν·
 Οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν
 Κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 75 Νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης,
 Ἐλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἄλα διῶν·
 Τρῆς δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 Νυξ ἀβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχονται πολέμοιο
 Τρώες· ἔπειτα δὲ κεν ἐρυσσάμεθα νῆας ἀπάσας.
 80 Οὐ γὰρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα.
 Βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακόν, ἢ ἐάλωῃ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγῃ ἕρκος ὀδόντων!
 Οὐλόμεν', αἶθ' ὥφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου
 85 Σημαίνειν, μῆδ' ἄμμιν ἀνασσεμέν· οἷσιν ἄρα Ζεὺς
 Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
 Ἀργαλέους πολέμους, ὅφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
 Οὕτω δὲ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν
 Καλλείψειν, ἥς εἵνεκ' οἰζύομεν κακὰ πολλά;
 90 Σίγα, μήτις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
 Μῦθον, ὃν οἷ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο,
 Ὅστις ἐπίσταιτο ἧσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
 Σκηπτουῆχος τ' εἴη, καὶ οἱ πειθοίατο λαοὶ
 Τρῶσσι δ', ὅσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις·
 95 [Νῦν δὲ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον εἶπες·]
 Ὅς κέλαι, πολέμοιο συνεσταότος καὶ αὐτῆς,
 Νῆας ἐϋσσέλμους ἄλαθ' ἐλκέμεν, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον

- Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσιν περ ἔμπης,
 Ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιρρέπη. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
 100 Σχῆσουσιν πόλεμον, νηῶν ἅλαδ' ἐλκομενάων,
 Ἄλλ' ἀποπαπτιανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης.
 Ἐνθα κε σὴ βουλή δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
 105 Ἀργαλέῃ· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
 Νῆας ἐϋσέλμους ἅλαδ' ἐλκέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
 Νῦν δ' εἴη, ὅς τῆςδὲ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
 Ἥ νέος, ἥ παλαιός· ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 110 Ἐγγὺς ἀνὴρ — οὐ δηθὰ ματεύσομεν — αἶ κ' ἐθέλητε
 Πείθεσθαι· καὶ μῆτι κότῳ ἀγάσθησθε ἕκαστος,
 Οὐνεκα δὴ γενεῇφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·
 Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὖχομαι εἶναι.
 [Τυδεὸς, ὃν Θήβησι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν.]
 115 Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 ὦκεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
 Ἄγριος ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότης Οἰνεύς,
 Πατρὸς ἐμοῖο πατὴρ· ἀρετῇ δ' ἦν ἔσσοχος αὐτῶν.
 Ἄλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε· πατὴρ δ' ἐμὸς Ἀργεῖ νάσθη,
 120 Πλαγχθεῖς· ὥς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 Ἀδρήστοιο δ' ἔγνημε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
 Ἀφνειὸν βιότοιο, ἅλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι
 Πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φνιτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς,
 Πολλὰ δὲ οἱ πρόβατα ἔσκε· κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
 125 Ἐγχείη· τὰ δὲ μέλλειτ' ἀκουέμεν, ὥς ἐτέον περ.
 Τῷ οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες,
 Μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον, ὃν κ' εὖ εἴπω.
 Δεῦτ' ἵσμεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκη
 Ἐνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος,
 130 Ἐκ βελέων, μὴ πού τις ἐφ' ἔλκεϊ ἔλκος ἄρηται·
 Ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἱ τοπάρους περ
 Θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστᾶς, οὐδὲ μαχονται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
 Βὰν δ' ἵμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 135 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε, παλαιῷ φωτὶ εἰκῶς·
 Δεξιτερὴν δ' ἔλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀτρεΐδη, νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
 140 Γηθηῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν

- Δερκομένῳ· ἐπεὶ οὐ οἱ ἔνι φρένες, οὐδ' ἡβαιαί.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ὥς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ εἰ σιφλώσειεν!
 Σοὶ δ' οὐπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν·
 Ἄλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 145 Εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπόψαι αὐτὸς
 Φεύγοντας προτὶ ἄστν νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς εἰπὼν μέγ' αὔσεν, ἐπεσσύμενος πεδίῳ.
 Ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 Ἄνδρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης·
 150 Τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὅπα κρείων Ἐνοσίχθων
 ἤκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστω
 Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ἥρη δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὄφθαλμοῖσιν
 Στάσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου· αὐτίκα δ' ἔγνω
 155 Τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν,
 Αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἰδης
 Ἥμενον εἰσεῖδε· στυγερός δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
 160 Ὅπως ἔξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο.
 Ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἰδην, εὖ ἐντύνασαν ἑ αὐτήν,
 Εἴ πως ἰμείραιτο παραδραθείην φιλότῃ
 Ἥ χροίῃ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε
 165 Χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμησιν.
 Βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, τὸν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν
 Κληῖδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῶγεν.
 Ἐνθ' ἦγ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαιινάς.
 170 Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἡμερόεντος
 Λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
 Ἀμβροσίῳ, ἐδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν·
 Τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατὲς δῶ,
 Ἐμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' αὐτμή.
 175 Τῷ ῥ' ἦγε χροά καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
 Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαιινούς,
 Καλούς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑσπὸν ἔσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη
 Ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
 180 Χρυσείῃς δ' ἐνετῆσι κατὰ στήθος περονᾶτο.
 Ζώσατο δὲ ζώνην, ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν·
 Ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦκεν ἑντρήτοισι λοβοῖσιν,
 Τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.

- Κρήδεμνον δ' ἐφύπερθε καλύψατο δια θεῶν,
 185 Καλῶ, νηγατέω· λευκὸν δ' ἦν, ἥελιος ὥς·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ θήκατο κόσμον,
 Βῆ ὃ ἔμην ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην,
 Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 190 Ἦ ῥά νύ μοι τι πίθοιο, φίλον τέκος, ὅ,τι κεν εἴπω;
 Ἦέ κεν ἀρνήσαιο, κοτεσσαμένη τόγε θυμῶ,
 Οὐνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσι ἀρήγεις;
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτερ μέγαλοιο Κρόνιοι,
 195 Αὐδα ὅ,τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
 Δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἥμερον, ὥτε σὺ πάντας
 Δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.
 200 Εἴμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
 Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 Οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐὺ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον,
 Διξάμενοι Ρεΐης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
 Γαίης νερθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
 205 Τοὺς εἴμ' ὀψομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
 Ἦδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 Εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῶ.
 Εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ,
 Εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι,
 210 Αἰεὶ κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη·
 Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·
 Ζητὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις.
 Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
 215 Ποικίλον· ἐνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο·
 Ἔνθ' ἐνὶ μὲν φιλότης, ἐν δ' ἥμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς
 Πάρφασις, ἣτ' ἐκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
 Τὸν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τεῶ ἐγκάτθεο κόλπῳ,
 220 Ποικίλον, ὥ ἐνὶ πάντα τετεύχεται· οὐδέ σε φημι
 Ἀπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ,τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Μειδήσασα δ' ἔπειτα ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ.
 Ἥ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 225 Ἥρη δ' αἴξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
 Πιερίην δ' ἐπιβάσα καὶ Ἥμαθίν ἐρατεινήν,

- Ζεύατ' ἐφ' ἐπιοπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα,
 Ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖν·
 Ἐξ Ἀθώω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα,
 230 Ἀἴμονον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος.
 Ἐνθ' Ἰπνῶ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἰπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων·
 Ἡ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἡδ' ἔτι καὶ νῦν
 235 Πείθευ· ἐγὼ δέ κε τοι ἰδέω χάριν ἡματα πάντα.
 Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὅσσε φαιινῶ,
 Αὐτίκ' ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότῃ.
 Δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,
 Χρῦσεον· Ἡφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυήεις
 240 Τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρήνων ποσὶν ἦσει,
 Τῷ κεν ἐπιαχόῃς λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάξων.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ἰπνος·
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
 Ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενετάων
 245 Ρεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα
 Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
 Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίου ἀσσαν ἰκοίμην,
 Οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι.
 Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλο τεῖ ἐπίνυσσεν ἐφετμή,
 250 Ἦματι τῷ, ὅτε κείνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς
 Ἐπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
 Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
 Νήδυμος ἀμφιχυθείς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
 Ὅρσας ἄργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας·
 255 Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας,
 Νόσφι φίλων πάντων. ὃ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε,
 Ῥιπτάξων κατὰ δῶμα θεούς, ἐμὲ δ' ἔσοχα πάντων
 Ζήτει· καὶ κέ μ' αἶιστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,
 Εἰ μὴ Νυξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·
 260 Τὴν ἰκόμην φεύγων· ὃ δ' ἐπαύσατο, χωόμενός περ.
 Ἄξετο γάρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.
 Νῦν αὖ τοῦτό μ' ἀνωγας ἄμήχανον ἄλλο τελέσσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Ἰπνε, τίη δέ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς;
 265 Ἥ φῆς, ὥς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα Ζῆ-
 Ν', ὥς Ἡρακλῆος περιχώσατο, παιδὸς ἑοῖο;
 Ἄλλ' ἴθι, ἐγὼ δέ κε τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων
 Δώσω ὀπιέμεναι, καὶ σὴν κεκλήσθαι ἄκοιτιν.
 [Πασιθέην, ἧς αἰὲν ἐέλδεαι ἡματα πάντα.]

- 270 Ὡς φάτο· χήρατο δ' Ἴπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
 Ἄγρει νῦν μοι ὁμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ·
 Χειρὶ δὲ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἔλε χθόνα πουλυβότειραν,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἄλα μαρμαρέην· ἵνα νῶϊν ἅπαντες
 Μάρτυροι ὡς οἱ ἔνερθε θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἔδοντες·
 275 Ἡ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων,
 Πασιθέην, ἧς αὐτὸς ἐέλδομαι ἥματα πάντα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ὡμνε δ', ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
 Τοὺς Ἴπποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.
 280 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον,
 Τῷ βήτην, Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστνυ λιπόντες,
 Ἥερα ἐσσαμένω, ῥίμψα πρήσσετε κέλευθον.
 Ἴδην δ' ἰκέσθην πολυπίδακα, μητέρα Θηρῶν,
 Λεκτόν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἄλα· τῷ δ' ἐπὶ χέρσου
 285 Βήτην· ἀκροτάτῃ δὲ ποδῶν ὑπο σείετο ὕλη.
 Ἐνθ' Ἴπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὅσσε ἰδέσθαι,
 Εἰς ἐλάτην ἀναβάς περιμήκετον, ἥ τότε ἐν Ἴδῃ
 Μακροτάτῃ πεφυυῖα δι' ἡέρος αἰθέρ' ἱκάνεν·
 Ἐνθ' ἦσ' ὅξοισιν πεπνυκασμένος εἰλατίνοισιν,
 290 Ὅρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἦντ' ἐν ὄρεσιν
 Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.
 Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσετο Γάργαρον ἄκρον
 Ἴδης ὑψηλῆς· ἶδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 Ὡς δ' ἶδεν, ὡς μιν ἔρωε πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψε,
 295 Οἷον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότῃτι,
 Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.
 Στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἥρη, πῇ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις;
 Ἴπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.
 300 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
 Ἐρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
 Ὡκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 Οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν εὖ τρέφον ἡδ' ἀτίταλλον·
 Τοὺς εἰμ' ὀψομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
 305 Ἦδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 Εὐνῆς καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 Ἴπποι δ' ἐν πρυμνωρεῖῃ πολυπίδακος Ἴδης
 Ἔστᾱσ', οἳ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὕγρην.
 Νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
 310 Μήπως μοι μετέπειτα χολώσεται, αἵ κε σιωπῇ
 Οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυρόφρου Ὡκεανοῖο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

- Ἥρη, κῆϊσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὀρμηθῆναι·
 Νῶϊ δ', ἄγ' ἐν φιλότῃ τραπέλομεν εὐνηθέντε.
 215 Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὦδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικός,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε·
 οὐδ' ὅπότε ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
 ἥ τέκε Πειρίθρον, θεόφιν μῆστωρ' ἀτάλαντον·
 οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισψύρου Ἀκρισιώνης,
 220 ἥ τέκε Περσηά, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·
 οὐδ' ὅτε Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
 ἥ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
 οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
 ἥ ῥ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γέλνατο παῖδα·
 225 ἥ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάρμα βροτοῖσιν·
 οὐδ' ὅτε Δῆμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης·
 οὐδ' ὅπότε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς·
 Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἴμερος αἰρεῖ.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
 230 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Εἰ νῦν ἐν φιλότῃ λιλαίεαι εὐνηθῆναι
 Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα·
 Πῶς κ' ἔοι, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων
 εὐδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
 235 Πεφράδοι; — οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην,
 Ἐξ εὐνῆς ἀνστήσας· νεμεσσητὸν δέ κεν εἶη.
 Ἀλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 Ἔστιν τοι θάλαμος, τὸν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἡφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν·
 240 Ἐνθ' ἵομεν κείμεντες, ἐπεὶ νύ τοι εὖαδεν εὐνή.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δειδίδι, μήτε τιν' ἀνδρῶν,
 Ὀφесθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
 Χρύσειον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἡελίος περ,
 245 Οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσορῶσθαι.
 Ἡ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παράκοιτιν·
 Τοῖσι δ' ὑπὸ χθρῶν διὰ φύεν νεοαθηλῆα ποίην,
 Λωτόν θ' ἐρσήεντα ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον,
 Πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθρονὸς ὑψόσ' ἔεργεν.
 250 Τῷ ἐνὶ λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἕσσαντο
 Κυλῆν, χρυσεῖην· στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι.
 Ὡς ὁ μὲν ἀτρέμας εὐδὲ πατήρ ἀνὰ Γαργάρω ἄκρῳ,
 Ἦπνῳ καὶ φιλότῃ δαμείς, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν.
 Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ἦπνος,
 255 Ἀγγελίην ἐρέων γαιηόχοι Ἐννοσιγαίῳ.

Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάρον, ἐπάμυνε,
καὶ σφιν κῦδος ὅπαζε μίνυνθά περ, ὅφρ' ἔτι εὐδῇ
Ζεὺς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψα·

360 Ἥρῃ δ' ἐν φιλότῃ παρήπαφεν εὐνηθῆναι.

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ὥχετ' ἐπὶ κλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων·
τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορῶν ἐκέλευσεν·

Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὖτε μεθίεμεν Ἑκτορι νίκην,
365 Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἔλῃ, καὶ κῦδος ἄρῃται;
Ἄλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ, καὶ εὐχεται, οὐνέκ' Ἀχιλλεὺς
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ.
Κεῖνον δ' οὔτι λήην ποθ' ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
Ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.

370 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.

Ἀσπίδες ὅσσαι ἄρισταὶ ἐνὶ στρατῷ ἡδὲ μέγισται,
Ἑσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναΐθησιν κορύθευσιν
Κρύψαντες, χερσὶν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἐλόντες,
Ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημί

375 Ἑκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.

[Ὅς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὦμων,
Χείρονι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.]

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπὶ θοῖοντο.

Τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ,

380 Τυδείδης, Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·

Οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, Ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον.

Ἑσθλὰ μὲν ἑσθλὸς ἔδυνε, χέρηρα δὲ χείρονι δόσκεν.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροῖ νώροπα χαλκόν,

Βάν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,

385 Δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,

Εἵκελον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι

Ἐν δαΐ λευγαλήῃ, ἀλλὰ θεὸς ἰσχάνει ἄνδρας.

Τρῶας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκόσμει φαίδιμος Ἑκτωρ.

Δὴ ῥα τότε αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν

390 Κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ,

Ἦτοι ὁ μὲν Τρώεσσιν, ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.

Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε

Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.

Οὔτε θαλάσσης κύμα τόσον βοᾶα ποτὶ χέρσον,

395 Ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ βορέῳ ἀλεγεινῇ·

Οὔτε πυρὸς τόσσοι γε πέλει βρόμοι αἰθομένοιο,

Οὔρεος ἐν βήσσης, ὅτε τ' ὤρετο καιέμεν ὕλην·

Οὔτ' ἄνεμος τόσπον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν

- Ἦπύει, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
 400 Ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή,
 Δεινὸν αὖσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἔκτωρ
 Ἐγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 Τῇ ῥα δύνω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην,
 405 Ἦτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροῦλου·
 Τῷ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χροά. χώσατο δ' Ἔκτωρ,
 Ὅτι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.
 Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 410 Χερμαδίῳ, τὰ ῥα πολλὰ, θοάων ἔχματα νηῶν,
 Παρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἐν αἰέρας,
 Στήθος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς·
 Στρόμβον δ' ὥς ἔσσευε βαλὼν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπη δρυς
 415 Πρόρριζος, δεινὴ δὲ θεοῖου γίγνεται ὁδμή
 Ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὐπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδῃται,
 Ἐγγὺς ἑὼν· χαλεπὸς δὲ Διὸς μέγалоιο κεραυνός·
 Ὡς ἔπεσ' Ἐκτορος ὠκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσιν.
 Χειρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 420 Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 Ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειᾶς
 Αἰχμᾶς· ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
 Οὐτάσαι, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι,
 425 Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνεΐας καὶ διὸς Ἀγίγνωρ,
 Σαρπηδῶν τ', ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
 Τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὖ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθεν
 Ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἐταῖροι
 Χερσὶν αἰείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὅφρ' ἴκῃθ' ἵππους
 430 Ὡκέας, οἱ οἱ ὀπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἔστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 Οἱ τόνγε προτὶ ἄστνυ φέρον βαρεὰ στενάχοντα.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἶξον εὐρῶρεϊος ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 435 Ἐνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονί, καδ δέ οἱ ὕδωρ
 Χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Ἐξόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα, κελαινεφές αἶμ' ἀπέμεσσε
 Αὐτίς δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονί, τῷ δέ οἱ ὅσσε
 Νύξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
 440 Ἀργεῖοι δ' ὥς οὖν ἴδον Ἐκτορα νόσφι κiónτα,
 Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.

- Ἐνθα πολὺν πρῶτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
 Σάτινιον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος ὀξυόεντι,
 Ἥνοπίδην, ὃν ἄρα Νύμφη τέκε νῆϊς ἀμύμων
 445 Ἥνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόεντος·
 Τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτὸς, ἐγγύθεν ἐλθὼν,
 Οὔτα κατὰ λαπάρην· ὃ δ' ἀνεντράπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 Τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγγέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
 450 Πανθοίδης· βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὦμον,
 Τῖον Ἀρηϊλύκοιο· δι' ὦμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 Ἔσχεν· ὃ δ' ἐν κονίησι πτεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγροστῶ.
 Πουλυδάμας δ' ἐκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὐτ' οἶω μεγαθύμου Πανθοίδαο
 455 Χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
 Ἀλλὰ τις Ἀργείων κόμισε χροῖ· καὶ μιν οἶω
 Αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἀΐδος εἴσω.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο·
 Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν,
 460 Τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα.
 Καρπαλίμως δ' ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ.
 Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν,
 Δικριφίς αἴϊας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱός,
 Ἀρχέλοχος· τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον.
 465 Τὸν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ,
 Νείατον ἀστράγαλον· ἀπὸ δ' ἀμφω κέρσε τένοντε·
 Τοῦ δὲ πολὺν πρότερον κεφαλῇ, στόμα τε, ῥῖνές τε
 Οὐδεὶ πλῆντ', ἥπερ κνήμαι καὶ γούνα πεσόντος.
 Αἴας δ' αὐτ' ἐγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·
 470 Φράζεο, Πουλυδάμα, καὶ μοι νημερτές ἐνισπε·
 Ἥ ῥ' οὐχ οὔτις ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
 Ἄξιος· οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ,
 Ἀλλὰ κασιγνήτος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο,
 Ἥ παῖς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐώκει.
 475 Ἥ ῥ', εὖ γιγνώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
 Ἐνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιωτίον οὔτασε δουρὶ,
 Ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαῶς· ὃ δ' ὕφελκε ποδοῖιν.
 Τῷ δ' Ἀκάμας ἐκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι!
 480 Οὐ θὴν οἴοισιν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ οὔζυς
 Ἡμῖν, ἀλλὰ ποθ' ὥδε κατακτανέσθε καὶ ὕμμες.
 Φράζεσθ', ὥς ὕμιν Πρόμαχος δεδμημένος εὔδει
 Ἐγχει ἐμῷ· ἵνα μήτι κασιγνήτοιο γε ποινὴ
 Διὸς ἄτιτος ἔη. τῷ καὶ κέ τις εὐχεται ἀνὴρ

- 485 Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἄρῃς ἀλκτῆρα λιπέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξάμενοιο.
 Πηνέλεω δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
 Ὡρμήθη δ' Ἀκάμαντος· ὃ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωήν
 Πηνελέοιο ἄνακτος· ὃ δ' οὐτάσεν Ἴλιονῆα,
 490 Τῖόν Φόρβαντος πολυμήλου, τὸν ῥα μάλιστα
 Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὅπασσεν·
 Τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μοῦνον τέκεν Ἴλιονῆα·
 Τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὐτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα.
 Ἐκ δ' ὥσε γλήνην· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ
 495 Καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν· ὃ δ' ἔξετο, χεῖρε πετάσσας
 Ἀμφω. Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 Αὐχένα μέσσον ἔλασεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε,
 Αὐτῇ σὺν πήληκι, κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
 Ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὃ δὲ φῆ, κώδειαν ἀνασχών,
 500 Πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 Εἰπέμεναί μοι, Τρῶες, ἀγανοῦ Ἴλιονῆος
 Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν.
 Οὐδὲ γὰρ ἦ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηνορίδαο
 Ἄνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὅπποτε κεν δῇ
 505 Ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυνῖα·
 Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὀλεθρον.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν
 510 Ἦρατ', ἐπεὶ ῥ' ἐκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος Τρῆτιον οὐτα,
 Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
 Φάλην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάριξεν·
 Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἰπποτίωνα κατέκτα·
 515 Τεῦκρος δὲ Προθόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφήτην·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ἑπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Οὐτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσεν
 Δηώσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν
 Ἔσσυτ' ἐπειγομένη· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν.
 520 Πλείστους δ' Αἴας εἶλεν, Οἴλῃος ταχὺς υἱός·
 Οὐ γάρ οἱ τις ὁμοῖος ἐπισπένσθαι ποσὶν ἦεν,
 Ἄνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρση.

I Δ I A Δ O Σ O.

Jupiter expectatus pelli videt Trojanos, Achivis opem ferente Neptuno (1–11). Itaque aspere increpitæ Junoni imperat, ut ex Olympo advocet Irim et Apollinem; his se ministris usurum ad Trojanas vires restituendas; simul omnem fatorum seriem usque ad excidium urbis prædicit (12–77). Ex Junone, in deorum sedem reversâ, Mars audit de cæde filii sui, Ascalaphi, et statim ad ultionem exardescit; furorem ejus reprimit Minerva (78–142). Apollo et Iris deveniunt ad Jovem, cujus missu hæc Neptunum minaciter conterritum, quamvis reluctantem, cogit, ut bello desistat (143–219); Apollo sanatum Hectorem erigit, eoque in pugnam reducto, fortunam Trojanorum instaurat (220–280). Hector fortissimos Achivorum adortus, imbellibus ad naves degressis, partim trucidat, partim in fugam vertit, præeunte deo, qui commotâ ægide Achivis pavorem incutit, Trojanis autem, deleto muro, viam munit ad classem excindendam (281–389). Eâ re animadversâ, Patroclus ab Eurypylo redit ad Achillem, ut eum extremo discrimini auxiliatorem exoret (390–404). Interim acerrime pro navibus propugnant Achivi, pluribus ab utrâque parte cadentibus (405–590): tandem illi, nec dispersi, recedunt intra ordines navium, a quibus Ajax Telamonius conto armatus ignem defendit, quo jam Hector navem Protesilai se exusturum minatur (591–746).

Π α λ ί ω ξ ι ς π α ρ à τ ῶ ν ν ε ῶ ν .

Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ διάμην Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
Οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
Χλωροὶ ὑπαὶ δείους, πεφοβημένοι· ἔγχετο δὲ Ζεὺς
Ἰῶης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης.
Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ἶδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
Τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεν,
Ἀργείους· μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.

- Ἐκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἶδε κείμενον · ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 10 Εἶαθ' · ὃ δ' ἀργαλέω ἔχει ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων,
 Αἶμ' ἐμέων · ἐπεὶ οὐ μιν ἀφανρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν ·
 Ἡ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη,
 15 Ἐκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.
 Οὐ μὰν οἶδ', εἰ αὐτε κακοῦράφης ἀλεγεινῆς
 Πρώτῃ ἐπαύρηαι, καὶ σε πληγῇσιν ἱμάσσω.
 Ἡ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῦν
 Ἀκμονας ἦκα δύω, περὶ χειρὶ δὲ δεσμὸν ἔηλα
 20 Χρύσειον, ἄρρηκτον ; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
 Ἐκρέμω · ἡλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον,
 Λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν · ὃν δὲ λάβοιμι,
 Ρίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκηται
 Γῆν ὀλιγηπελέων · ἐμὲ δ' οὐδ' ὥς θυμὸν ἀνίει
 25 Ἀζηχῆς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο,
 Τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας,
 Πέμψας ἐπ' ἀτρυγέστον πόντον, κακὰ μητιώωσα,
 Καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας ·
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ρυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὐτὶς
 30 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ παλλὰ περ ἀθλήσαντα.
 Τῶν σ' αὐτὶς μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων ·
 Ὅφρα ἴδῃ, ἣν τοι χραίσμη φιλότης τε καὶ εὐνή,
 Ἦν ἐμίγης ἐλθοῦσα θεῶν ἀπο, καὶ μ' ἀπάτησας.
 Ὡς φάτο · ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 35 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθευ,
 Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
 Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν ·
 Σὴ θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωῖτερον λέχος αὐτῶν
 40 Κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μὰψ ὁμόσαιμι ·
 Μῆ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Πημαίνει Τρῳάς τε καὶ Ἐκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει ·
 Ἀλλὰ που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 Τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιοὺς ·
 45 Αὐτὰρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 Τῇ ἴμεν, ἥ κεν δὴ σύ, Κελαινεφές, ἡγεμονεύῃς.
 Ὡς φάτο · μείδῃσεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Εἰ μὲν δὴ σύγ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 50 Ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίλῃς,
 Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη,

- Αἶψα μεταστρέψει νόον, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.
 Ἀλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐτεὸν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
 ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
 55 Ἰρίν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον.
 Ὅφρ' ἥ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 ἔλθῃ, καὶ εἵπῃσι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 Πανσάμενον πολέμοιο, τὰ ἅ πρὸς δῶμαθ' ἰκέσθαι.
 Ἐκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
 60 Αὐτίς δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων,
 Αἰ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Αὐτίς ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας.
 Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσιν
 Πηλεΐδew Ἀχιλῆος. ὃ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον,
 65 Πάτροκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχεϊ φαίδιμος Ἐκτωρ
 Ἰλίου προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντ' αἰζηοὺς
 Τοὺς ἄλλους, μετὰ δ', οἷον ἐμὸν Σαρπηδόνα διον.
 Τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἐκτορα διὸς Ἀχιλλεύς.
 Ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν
 70 Αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰσόκ' Ἀχαιοὶ
 Ἴλιον αἰπὺν ἔλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλάς,
 Τοπρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύω χόλον, οὔτε τιν' ἄλλον
 Ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω,
 Πρὶν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ.
 75 Ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῶ δ' ἐπένευσα κάρητι,
 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἦψατο γούνων,
 Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 80 Ὡς δ' ὅτ' ἄν αἶξῃ νόος ἀνέρος, ὅστι' ἐπὶ πολλὴν
 Γαῖαν ἐληλουθῶς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ.
 Ἐνθ' εἶην, ἥ ἔνθα· μενοινήῃσι τε πολλὰ.
 Ὡς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη,
 Ἰκετο δ' αἰπὺν Ὀλυμπον. ὀμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
 85 Ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες
 Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
 Ἥ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρῆῳ
 Δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίῃ ἦλθε θεούσα.
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 90 Ἥρη, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένη δὲ ἔοικας;
 Ἥ μάλα δὴ σ' ἐφόβησε Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀκόιτης.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Μὴ μὲ, θεὰ Θέμι, ταῦτα διεῖρεο· οἶσθα καὶ αὐτή,
 Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.

- 95 Ἀλλὰ σύγ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐνὶ δαιτὸς ἐΐσης·
 Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεται ἀθανάτοισιν,
 Οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφάσκειται· οὐδέ τί φημι
 Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
 Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἐτι νῦν δαίνυται εὖφρων.
- 100 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσα καθέζετο πότνια Ἥρη·
 Ὠχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἥ δ' ἐγέλασεν
 Χέλ्लειν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέησιν
 Ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηΐδα·
 Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες!
- 105 Ἦ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν, ἄσσον ἰόντες,
 Ἦ ἔπει ἡὲ βλή· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
 Οὐδ' ὄθεται· φησὶν γάρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Κάρτεϊ τε σθένεϊ τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
 Τῷ ἔχεθ', ὅ,τι κεν ὑμμι κακὸν πέμπησιν ἐκάστω.
- 110 Ἦδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἀρηΐ γε πῆμα τετύχθαι·
 Τῖός γάρ οἱ ὄλωλε μάχη ἐνὶ φιλτάτος ἀνδρῶν,
 Ἀσκάλαφος, τὸν φησιν ὄν ἔμμεναι ὄβριμος Ἀρης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἀρης θαλερῶ πεπλήγετο μηρῷ
 Χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·
- 115 Μὴ νῦν μοι νεμεσήσεται, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Τῶσασθαι φόνον υἱός, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραννῶ
 Κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίησιν.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
- 120 Ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα.
 Ἐνθα κ' ἔτι μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
 Πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
 Εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν,
 Ὄρτο διέκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάασεν.
- 125 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἴλετο καὶ σάκος ὦμων,
 Ἐγχος δ' ἔστησε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἐλοῦσα
 Χάλκεον· ἥ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θυῶρον Ἀρηα·
 Μαινόμενε, φρένας ἡλέ, διέφθορας; ἥ νύ τοι αὕτως
 Οὔατ' ἀκουέμεν ἐστὶ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
- 130 Οὐκ αἶεις, ἄ,τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἦ δὴ νῦν παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν;
 Ἦ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
 Ἀψ ἔμεν Οὐλύμπόνδε, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκη,
 Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι;
- 135 Αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς
 Λεῖπει, ὁ δ' ἡμέας εἰσι κυδοιμήσων ἐς Ὀλυμπον·
 Μάρψει δ' ἐξείης, ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.

- Τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μαθέμεν χόλον νῆος ἔηος.
 Ἦδη γάρ τις, τοῦγε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων,
 140 Ἦ πέφατ', ἥ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· ἀργαλέον δέ,
 Πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε.
 Ὡς εἰποῦς ἰδρυσσε θρόνῳ ἐνὶ θοῦρον Ἄρηα.
 Ἦρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός,
 Ἴρην θ', ἥτε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισιν·
 145 Καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεὺς σφῶ εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅτι τάχιστα·
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃτε, Διὸς τ' εἰς ὧπα ἰδῆσθε,
 Ἐρδαιν ὅ,τι κε κείνος ἐποιτύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
 Ἦ μὲν ἄρ ὧς εἰποῦσα, πάλιν κίε πότνια Ἦρη·
 150 Ἐξέτο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τὼ δ' αἶξαντε πετέσθην,
 Ἴδην δ' ἱκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·
 Εὐρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ
 Ἥμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο.
 Τῷ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο·
 155 Στήτην· οὐδὲ σφῶϊν ἰδὼν ἐχολύσατο θυμῷ,
 Ὅτι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.
 Ἴρην δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἄνακτι
 Πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.
 160 Πανσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἐρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἥ εἰς ἅλα διάν.
 Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει,
 Φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Μή μ' οὐδὲ, κρατερός περ ἐὼν, ἐπιόντα ταλάσῃ
 165 Μεῖναι· ἐπεὶ εὖ φημι βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ,
 Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε ποδὴννεμος ὦκέα Ἴρις·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
 170 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτήται νιφὰς ἢ χάλαζα
 Ψυχρὴ ὑπὸ ῥίπῃς αἰθρηγενέος Βορέαο·
 Ὡς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὦκέα Ἴρις,
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
 Ἀγγελίην τινά τοι, Γαίηοχε κυανοχαῖτα,
 175 Ἦλθον δεῦρο φέρουσα παρὰ Διὸς αἰγιόχοιο.
 Πανσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἐρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἥ εἰς ἅλα διάν.
 Εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσεις,
 Ἠπεῖλει καὶ κείνος ἐναντίβιον πολεμίζων
 180 Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξαλίαςθαι ἀνώγει

Χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίη πολὺ φέρτερος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ,
 Ἰσὸν οἱ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος·
 185 ὦ πόποι! ἦ ῥ', ἀγαθὸς περ ἐὼν, ὑπέροπλον ἔειπεν,
 Εἴ μ' ὁμότιμον ἔοντα βίῃ ἀέκοντα καθέξει.
 Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκετο Ῥέα,
 Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Αἰδης, ἐνέροισιν ἀνάσσω.
 Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς.

190 Ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολὴν ἄλα ναιέμεν αἰεὶ,
 Παλλομένων, Αἰδης δ' ἔλαχε ζόφον ἡερόεντα·
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·
 Γαῖα δ' ἐτι ξυνὴ πάντων, καὶ μακρὸς Ὀλυμπος.
 Τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν· ἀλλὰ ἔκηλος,
 195 Καὶ κρατερός περ ἐὼν, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.
 Χερσὶ δὲ μήτι με πάγχυ, κακὸν ὥς, δειδισσέσθω.
 Θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ νιῶσι βέλτερον εἴη
 Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός·
 Οἳ ἔθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη.

200 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδὴνέμος ὠκέα Ἴρις·
 Οὕτω γάρ δή τοι, Γαίῃοις κυανοχαῖτα,
 Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε·
 Ἦ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν.
 Οἶσθ', ὥς πρεσβυτέροισιν Ἑριννύες αἰὲν ἑπὸνται.

205 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἴρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἵσιμα εἶδῃ.
 Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
 Ὅππότ' ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ
 210 Νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.

Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω.
 [Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ·
 Αἴ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελεύης,
 Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἡφαίστοιο ἄνακτος,
 215 Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθέλῃσει
 Ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 Ἰστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.]

Ὡς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιϊκὸν Ἐννοσίγαιος·
 Δύνε δὲ πόντον ἰὼν, πόθεσαν δ' ἦρωες Ἀχαιοί.
 220 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

Ἔρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἐκτορα χαλκοκορυστήν·
 Ἦδη μὲν γάρ τοι γαίῃοχος Ἐννοσίγαιος
 Θίχεται εἰς ἄλα διὰν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν

- Ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
 225 Οἵπερ ἐνέριτεροί εἰσι θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἑόντες.
 Ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἢ δὲ οἱ αὐτῷ
 Ἐπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξεν
 Χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὐ κεν ἀνδρωτί γ' ἐτελέσθη.
 Ἀλλὰ σύγ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυυσανόεσσαν,
 230 Τὴν μάλ' ἐπισσεύων, φοβέειν ἥρωας Ἀχαιοὺς.
 Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Ἐκατηβόλε, φαίδιμος Ἔκτωρ·
 Τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὅφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 Φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκωνται.
 Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
 235 Ὡς κε καὶ αὐτίς Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων, ἱρῆκι ἐοικῶς
 Ὡκεῖ, φασσοφόνῳ, ὅστ' ὤκιστος πετεηνῶν·
 Εὖρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
 240 Ἥμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο· νέον δ' ἐξαγείρετο θυμόν,
 Ἀμφὶ ἑ γιγνώσκων ἐτάρους· ἀτὰρ ἀσθμα καὶ ἰδρῶς
 Πάυει, ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγίοχοιο.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
 245 Ἦσ' ὀλιγηπελέων; ἢ πού τί σε κῆδος ἰκάνει;
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Τίς δὲ σὺ ἔσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρειαι ἄντην;
 Οὐκ αἶεις, ὃ με νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησιν Ἀχαιῶν,
 Οὓς ἐτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
 250 Χερμαδίῳ πρὸς στήθος, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς;
 Καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Αἶδαο
 Ἥματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον αἶον ἦτορ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων
 255 Ἐξ Ἰδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
 Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὃς σε πάρος περ
 Ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἱππεῦσιν ἐπὶ ὀτρύνον πολέεσσιν,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·
 260 Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν ἵπποισι κέλευθον
 Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς.
 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκουτήσας ἐπὶ φάτῃη,
 Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίλοιῳ κροαίνων,
 265 Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρῥέϊος ποταμοῖο,
 Κυδιόων· ὑποῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται

- Ὀμοῖς αἴσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι παποιθῶς,
 Ῥίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 Ὡς Ἐκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
 270 Ὀϊρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν ἀνδρῆν.
 Οἱ δ', ὥστ' ἦ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
 Ἔσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροῖῳται·
 Τὸν μὲν τ' ἠλίβατος πέτρῃ καὶ δάσκιος ὕλη
 Εἰρύσσει, οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἶσιμον ἦεν·
 275 Τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῆς ἠϋγένειος
 Εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ πᾶντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
 Ὡς Δαναοὶ εἴως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἶδον Ἐκτορ' ἐποικόμενον σίχας ἀνδρῶν,
 280 Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
 Ἔσθλός δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δὲ ἐ παῦροι Ἀχαιῶν
 Νίκων, ὅππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
 285 Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
 Οἶον δ' αὐτ' ἐξαυτὶς ἀνέστη, Κῆρας ἀλύξας,
 Ἐκτωρ! ἦ θῆν μιν μάλα ἔλπετο θυμός ἐκάστου
 Χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.
 290 Ἀλλὰ τις αὐτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν
 Ἐκτορ', ὁ δὲ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Ὡς καὶ νῦν ἔσσεσθαι οἶομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
 Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἵσταται, ὥδε μενοινῶν.
 Ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 295 Πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι·
 Αὐτοὶ δ', ὅσοι ἄριατοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
 Στείομεν, ὥς κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἶω, καὶ μεμαῶτα,
 Θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδύναι ὄμιλον.
 300 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπὶθοντο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
 Τεῦκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ', ἀτάλαντον Ἀρηϊ
 Τρμίνην ἥρτυνον, ἀριστῆας καλέσαντες,
 Ἐκτορ' καὶ Τρῳέεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
 305 Ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
 Τρῳῆες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ
 Μακρὰ βιβὰς· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Εἰμένος ὠμοῖϊν νεφέλῃν, ἔχε δ' αἰγίδα θούριν,
 Δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἦν ἄρα χαλκεὺς

- 310 Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φόρήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
 Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἡγήσατο λαῶν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὥρτο δ' αὐτὴ
 Ὀξεί' ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρῆφι δ' οἷστοι
 Θρῶσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασυάων ἀπὸ χειρῶν,
 315 Ἄλλα μὲν ἐν χροῦ πῆγνυτ' Ἀρηϊθόων αἰζηῶν,
 Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χρῶα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 Ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
 Ὅφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 320 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπῶλων
 Σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς αὔσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
 Ἐν στήθεσσι ἐθέλξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Οἱ δ', ὥστ' ἥε βοῶν ἀγέλην ἢ πῶϋ μέγ' οἴων
 Θῆρε δύω κλονέωσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῶ,
 325 Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
 Ὡς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
 Ἦκε φόβον, Τρῳσὶν δὲ καὶ Ἑκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης.
 Ἑκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνεν,
 330 Τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων,
 Τὸν δέ, Μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸν ἑταῖρον.
 Αἰνείας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάριξεν·
 Ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλῆος θείοιο
 Ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 335 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 Γνωτὸν μητροιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Οἰλεύς·
 Ἴασος αὐτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
 Ἰῖος δὲ Σφήλαιο καλέσκετο Βουκολίδαο.
 Μηκιστῇ δ' ἔλε Πουλυδάμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης
 340 Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἔλε διὸς Ἀγῆνωρ.
 Δηϊόχον δὲ Πάρις βάλε νεύατον ὦμον ὀπισθεν
 Φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
 Τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
 345 Ἐνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ.
 Ἑκτωρ δὲ Τρῳέεσσιν ἐκέκλειτο, μακρὸν αὔσας·
 Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, εἴαν δ' ἔναρα βροτόεντα?
 Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω,
 Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόνγε
 350 Γνωτοὶ τε γνωταὶ τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα,
 Ἄλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.
 Ὡς εἰπὼν μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,

- Κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
 Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους,
 355 Ἦχῃ θεσπεσίῃ· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ῥεῖ ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
 Ἔς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
 Μακρὴν ἠδ' εὐρεΐαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή
 Πλυνεται, ὅππότε ἄνῃρ σθένεος πειρώμενος ᾗσιν.
 360 Τῇ ῥ' οἶγε προχέοντο φαλαγγηδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων,
 Αἰγιδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 Ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης,
 Ὅστ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέσιν,
 Ἄψ αὐτὶς συνέχευε ποσσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων·
 365 Ὡς ῥά σὺ, ἦϊε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ οἷζυν
 Σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνώρσας.
 Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μενοντες,
 Ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος·
 370 Νέστωρ αὐτε μάλιστα Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 Εὐχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Ζεῦ πάτερ, εἵποτέ τίς τοι ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύρῳ
 Ἦ βοὸς ἢ ὄϊος κατὰ πίονα μηρία καίων,
 Εὐχετο νοστήσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
 375 Τῶν μνήσαι, καὶ ἄμυνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἦμαρ·
 Μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἕα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 Ἀράων αἴων Νηληϊάδαο γέροντος.
 Τρῶες δ' ὥς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
 380 Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Οἱ δ', ὥς τε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὅππότε ἐπείγῃ
 Ἴς ἀνέμου· ἢ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει·
 Ὡς Τρῶες μεγάλη ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον,
 385 Ἴππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο
 Ἐγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν· οἱ μὲν ἄφ' ἵππων,
 Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες,
 Μακροῖσι ξυστοῖσι, τὰ ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
 Ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ.
 390 Πάτροκλος δ', εἵως μὲν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε
 Τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν,
 Τόφρ' ὄγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
 Ἦστό τε, καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἔλκεϊ λυγρῷ
 Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
 395 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησεν

- Τρῶας, αἰτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ὦ μωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγετο μηρὼ
 Χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·
 Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι, χατέοντί περ ἔμπης,
 400 Ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν·
 Ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε
 Σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
 Τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
 Παρριπῶν; ἀγαθὴ δὲ παραΐφασίς ἐστιν ἑταῖρου.
 405 Τὸν μὲν ἄρ', ὥς εἰπόντα, πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο,
 Παυροτέρους περ ἰόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν·
 Οὔτε ποτὲ Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας
 Ῥηξάμενοι, κλισίῃσι μιγήμεναι ἡδὲ νέεσσιν.
 410 Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει
 Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς φά τε πάσης
 Εὖ εἰδὴ σοφίης, ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε·
 Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν.
 415 Ἐκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος εἰείσατο κυδαλίμοιο.
 Τῷ δὲ μῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο,
 Οὔθ' ὅ τὸν ἐξελάσαι, καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
 Οὔθ' ὅ τὸν ἄψ ὥσασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γε δαίμων.
 Ἐνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας,
 420 Πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στήθος βάλε δουρὶ.
 Δούπησεν δὲ πεσών, δαλὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Ἐκτωρ δ' ὥς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
 Τρῳσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 425 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Μὴ δὴ πω χάξεσθε μάχης ἐν στείνεϊ τῷδε·
 Ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σαώσατε, μή μιν Ἀχαιοὶ
 Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
 Ὡς εἰπὼν Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ.
 430 Τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἱόν,
 Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὅς φά παρ' αὐτῷ
 Ναϊ', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισιν,
 Τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος ὀξεῖ χαλκῷ,
 Ἔσταότ' ἄγχ' Αἴαντος· ὁ δ' ὕπιος ἐν κονίῃσιν
 435 Νηὸς ἄπο πρύμνης χαμάδις πέσε· λύντο δὲ γυῖα.
 Αἴας δ' ἐφρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
 Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος,
 Μαστορίδης, ὃν νῶϊ, Κυθηρόθεν ἔνδον ἰόντα,

- Ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίμεν ἐν μεγάροισιν·
 440 Τὸν δ' Ἐκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. ποῦ νύ τοι ἰοὶ
 Ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
 Ὡς φάθ'· ὃ δὲ ξυνέηκε· θεῶν δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
 Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 Ἰοδόκον· μάλα δ' ὥκα βέλεα Τρώεσσιν ἐφίει.
 445 Καί ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν,
 Πουλυδάμαντος ἐταῖρον, ἀγαυοῦ Πανθοίδαο,
 Ἠνία χερσὶν ἔχοντα· ὃ μὲν πεπότητο καθ' ἵππους·
 Τῇ γὰρ ἔχ', ἥ ῥα πολὺ πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
 Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 450 ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
 Αὐχένι γάρ οἱ ὀπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός·
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι,
 Κεῖν' ὄχεα κρυτέοντες· ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα,
 Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἦλυθεν ἵππων.
 455 Τοὺς μὲν ὅγ' Ἀστυνόῳ, Προτιάονος υἱεῖ, δῶκεν·
 Πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόωντα
 Ἴππους· αὐτὸς δ' αὐτίς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἷστον ἐφ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ
 Αἶνυτο, καὶ κεν ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 460 Εἰ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν.
 Ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὅς ῥ' ἐφύλασσε
 Ἐκτορ', ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα,
 Ὃς οἱ εὖστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
 Ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλη
 465 Ἴος χαλκοβιρῆς, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Τεῦκρος δ' ἐρύόγησε, κασίγνητον δὲ προσηΐδα·
 ὦ πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κίρρει
 Δαίμων ἡμετέρης, ὅτε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός,
 Νευρὴν δ' ἐξέρῳξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα
 470 Πρωῖον, ὅφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας οἷστους.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 ὦ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰούς
 Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεός, Δαναοῖσι μεγέρας.
 Αὐτὰρ χερσὶν ἐλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὦμῳ,
 475 Μάρναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
 Μὴ μὰν ἀσπουδί γε, δαμασσάμενοί περ, ἔλοιεν
 Νῆας εὖσσέλμους· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρις.
 Ὡς φάθ'· ὃ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν·
 Αὐτὰρ ὅγ' ἄμφ' ὦμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον·
 480 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν·
 [Ἴππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·]

- Εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ·
 Βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὤκα θεῶν Αἴαντι παρέστη.
 Ἐκτωρ δ' ὥς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα,
 485 Τρῳσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς! δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 Ἄνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα.
 490 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή,
 Ἡμὲν ὀτίοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ,
 Ἦδ' ὅτινας μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν·
 Ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
 Ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες! ὃς δέ κεν ὑμέων
 495 Βλήμενος, ἥε τυπεῖς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 Τεθνάτω! οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
 Τεθνάμεν· ἀλλ' ἄλοχός τε σόῃ καὶ παῖδες ὀπίσσω,
 Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 500 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Αἴας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν·
 Αἰδῶς, Ἀργεῖοι! νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι,
 Ἡὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
 Ἡ ἔλπεσθ', ἣν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 505 Ἐμβραδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος;
 Ἡ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
 Ἐκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει;
 Οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
 510 Ἡ αὐτοσχεδίῃ μίξαι χεῖράς τε μένος τε.
 Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἓνα χρόνον, ἥε βιώσθαι,
 Ἡ δὴ θὰ στρεφύεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 Ὡδ' αὕτως παρὰ νηυσὶν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 515 Ἐνθ' Ἐκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίον, Περιμύδεος υἱόν,
 Ἀρχὸν Φωκῆων· Αἴας δ' ἔλε Λαοδάμαντα,
 Ἡγεμόνα πρυλῶν, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
 Πουλυδάμας δ' ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξεν,
 Φυλείδew ἕταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.
 520 Τῷ δὲ Μέγῃς ἐπόρουσεν ἰδὼν· ὃ δ' ὑπαιθα λιάσθη
 Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλων
 Εἶα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι·
 Αὐτὰρ ὅγε Κροίσμου στήθος μέσον οὔτασε δουρὶ.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.

- 536 Τοφρά δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδώς,
 Λαμπετίδης — ὃν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν,
 Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς —
 “Ὅς τότε Φυλείδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ,
 Ἐγγύθεν ὀρμηθεὶς· πυκινὸς δὲ οἱ ἦρκευε θώρηξ,
 539 Τὸν ῥ’ ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τὸν ποτε Φυλεὺς
 Ἦγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἅπο Σελλήεντος.
 Ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης,
 Ἐς πόλεμον φορέειν, δηῖων ἀνδρῶν ἀλεωρὴν·
 “Ὅς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἦρκεσ’ ὄλεθρον.
 545 Τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἵπποδασειῆς
 Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ’ ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
 Ῥῆξε δ’ ἀφ’ ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
 Κάππεσεν ἐν κονίησι, νέον φοίνικι φαιινός.
 Ἔως ὃ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ’ ἔλπετο νίκην,
 549 Τόφρα δὲ οἱ Μενέλαος Ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ.
 Σιῇ δ’ εὐράξ σὺν δουρὶ λαθῶν, βάλε δ’ ὤμον ὀπισθεν·
 Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
 Πρόσσω ἱεμένη· ὃ δ’ ἄρα πρηγῆς ἐλιάσθη.
 Τῷ μὲν εἰσάσθην χαλκήρεα τεύχε’ ἀπ’ ὤμων
 545 Συλήσειν· Ἐκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν
 Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ’ Ἴκεταονίδην ἐνέριπτεν,
 Ἴφθιμον Μελάνιππον· ὃ δ’ ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
 Βόσκ’ ἐν Περκώτῃ, δηῖων ἀπονόσφιν ἐόντων·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἦλυθον ἀμφιέλισσαι,
 550 Ἀψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι,
 Ναῖε, δὲ παρ Πριάμῳ, ὃ δέ μιν τίεν ἴσα τέκεσσι·
 Τὸν ῥ’ Ἐκτωρ ἐνέριπτεν, ἔπος τ’ ἔφατ’, ἔκ τ’ ὀνόμαζεν·
 Οὔτω δὴ, Μελάνιππε, μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοὶ περ
 Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιοῦ κταμένοιο;
 555 Οὐχ ὁράας, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε’ ἔπουσιν;
 Ἀλλ’ ἔπευ! οὐ γὰρ ἔτ’ ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισιν
 Μάρνασθαι, πρὶν γ’ ἢ κατακτάμεν, ἢ κατ’ ἄκρης
 Ἴλιον αἰπεινὴν ἐλέειν, κτάσθαι τε πολίτας.
 “Ὡς εἰπὼν ὃ μὲν ἦρχ’, ὃ δ’ ἅμ’ ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 560 Ἀργεῖους δ’ ὥτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 “ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεῶν ἐνὶ θυμῷ,
 Ἀλλήλους τ’ αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας!
 Αἰδομένων δ’ ἀνδρῶν πλέονες σοοί, ἢ πέφανται·
 Φευγόντων δ’ οὔτ’ ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
 565 “Ὡς ἔφαθ’· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον,
 Ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος· φράξαντο δὲ νῆας
 Ἐρκεῖ χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρεν.

- Ἀντίλοχον δ' ὥτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχ', οὐτίς σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
 570 Οὔτε ποσὶν θάσσω, οὔτ' ἄλκιμος ὥς σὺ μάχεσθαι·
 Εἴ τινα που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα!
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν·
 Ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ,
 Ἀμφὶ ἔπαπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
 575 Ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν·
 Ἄλλ' Ἰκετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,
 Νισσόμενον πόλεμόνδε, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὥς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ
 580 Βλημένῳ αἶψη, τόντ' ἐξ εὐνῇφι θορόντα
 Θηρητῆρ ἐτύχησε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 Ὡς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
 Τεύχεα συλήσων. ἀλλ' οὐ λάθην Ἐκτορα δῖον,
 Ὃς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θεῶν ἀνὰ δηϊοτήτα.
 585 Ἀντίλοχος δ' οὐ μείνε, θοὸς περ ἐὼν πολεμιστῆς,
 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς,
 Ὅστε, κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσιν,
 Φεύγει, πρὶν περ ὄμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν·
 Ὡς τρέσε Νέστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἐκτωρ
 590 Ἦχῃ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο·
 Στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἐταίρων.
 Τρῶες δὲ, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
 Νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς·
 Ὃ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμὸν
 595 Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν.
 Ἐκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι,
 Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσιν θεσπιδαῆς πῦρ
 Ἐμβάλλῃ ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρῆν
 Παῖσαν ἐπικρῆνει· τὸ γὰρ μένε μητίετα Ζεὺς,
 600 Νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν
 Θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
 Τὰ φρονέων, νήεσσιν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἔγειρεν
 Ἐκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
 605 Μαίνετο δ', ὥς ὅτ' Ἀρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὅλοον πῦρ
 Οὔρεσι μαίνεται, βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης·
 Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνεται, τῷ δὲ οἱ ὅσσε
 Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο.
 610 [Ἐκτορος· αὐτὸς γὰρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ

- Ζεὺς, ὅς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μῦνον ἔοντα
 Τίμα καὶ κύδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
 Ἔσσεσθ'· ἥδη γάρ οἱ ἐπώρνευε μόρσιμον ἦμαρ
 Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφιν.]
 615 Καὶ ῥ' ἔθελεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων,
 Ἥ δ' ἡ πλεῖστον ὄμιλον ὄρα καὶ τεύχε' ἄριστα·
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
 Ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἥντε πέτρῃ
 Ἥλβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα
 620 Ἦτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
 Κύματά τε τροφόεντα, τάτε προσερεύγεται αὐτήν·
 Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
 Αὐτὰρ ὁ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἔνθορ' ὁμίλῳ·
 Ἐν δ' ἔπεσ', ὥς ὅτε κύμα θοῇ ἐν νηϊ πέσῃσιν
 625 Λάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἥ δέ τε πᾶσα
 Ἀχνη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
 Ἰστίῳ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
 Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται·
 Ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νῆσιν Ἀχαιῶν.
 630 Αὐτὰρ ὅγ', ὥστε λείων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθὼν,
 Αἰ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μέγαλοιο νέμονται
 Μυρίαι· ἐν δέ τε τῇσι νομεὺς, οὐπω σάφα εἰδὼς
 Θηρὶ μαχήσασθαι ἔλικος βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν·
 Ἦτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὕστατ' ἰσὶν βόεσιν
 635 Αἰὲν ὁμοστιχάει, ὃ δέ τ' ἐν μέσσησιν ὀρούσας
 Βοῦν ἔδει, αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὥς τότε Ἀχαιοὶ
 Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὕφ' Ἐκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
 Πάντες· ὃ δ' οἶον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφρήτην,
 Κοπρῆος φίλον υἱόν, ὃς Εὐρυσθῆος ἀνακτος
 640 Ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακλεΐῃ·
 Τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺν χείρονος υἱὸς ἀμείνων
 Παντοίας ἀρετᾶς, ἡμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι,
 Καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο·
 Ὅς ῥά τόθ' Ἐκτορι κύδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξεν.
 645 Στρεφθεῖς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο,
 Τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ', ἔρκος ἀκόντων·
 Τῇ ὅγ' ἐνὶ βλαφθεῖς, πέσεν ὕπτιος· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 Σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
 Ἐκτωρ δ' ὅξυ νόησε, θεῶν δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
 650 Στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἑταίρων
 Κτεῖν· οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενολ περ ἑταίρου,
 Χραιομεῖν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἐκτορα δῖον.
 Εἰςωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἀκραι

- Νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
 655 Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
 Τῶν πρωτέων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
 Ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἴσχε γὰρ αἰδώς,
 Καὶ δέος· ἄζηχες γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν.
 Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὗρος Ἀχαιῶν,
 660 Λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον·
 Ὡ φίλοι, ἄνδρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεῶσθ' ἐνὶ θυμῷ
 Ἄλλων ἀνθρώπων! ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
 Παίδων ἡδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἡδὲ τοκῆων,
 Ἥμιν ὅτεω ζώουσι, καὶ ὧ κατὰ τεθνήκασιν.
 665 Τῶν ὑπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων,
 Ἑστάμεναι κρατερῶς· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε!
 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἕκαστου.
 Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὤσεν Ἀθήνη
 Θεσπέσιον· μάλα δὲ σφι φόως γενετ' ἀμφοτέρωθεν,
 670 Ἥμιν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοῖου πολέμοιο.
 Ἐκτορα δὲ φράσσαντο βοῇν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους,
 Ἥμιν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, οὐδ' ἐμάχοντο,
 Ἴδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν.
 Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἦνδανε θυμῷ
 675 Ἑστάμεν, ἐνθά περ ἄλλοι ἀφέστασαν νῆες Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' ὅγε νηῶν ἱκρί' ἐπώχετο, μακρὰ βιβιάσθων,
 Νώμα δὲ ξυστόν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσιν,
 Κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὐ εἰδώς,
 680 Ὅστ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους,
 Σεύας ἐκ πεδλίοιο μέγα προτὶ ἄστυ δίηται,
 Λαοφόρον καθ' ὁδόν· πολέες τέ ε' θηήσαντο
 Ἀνέρες ἡδὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἳ δὲ πέτονται·
 685 Ὡς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἱκρία νηῶν
 Φοίτα, μακρὰ βιβιάς, φωνὴ δὲ οἳ αἰθέρ' ἱκανεν.
 Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευεν,
 Νηυσὶ τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν Ἐκτωρ
 Μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῃ πύκα θωρηκτάων·
 690 Ἄλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἰθῶν
 Ἔθνος ἐφορμᾶται, ποταμὸν πέρα βοσκομενάων,
 Χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
 Ὡς Ἐκτωρ ἵθυσσε νεὸς κυανοπρώροιο,
 Ἀντίλος αἰίσσων· τὸν δὲ Ζεὺς ὤσεν ὀπισθεν
 695 Χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὥτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.
 Αὐτίς δὲ δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·

- Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
 ἄντισθ' ἐν πολέμῳ· ὥς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
 Τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὃδ' ἦν νόος· ἦτοι Ἀχαιοὶ
 700 Οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλίεσθαι·
 Τρῶσιν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐκάστου,
 Νῆας ἐνιπρήσειν, κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιούς.
 Οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἐκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἤψατο ποντοπόροιο,
 705 Καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν
 Ἔς Τροίην, οὐδ' αὐτίς ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
 Τοῦπερ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε
 Δίηουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγῃ
 Τόξων ἀϊκάς ἀμφὶς μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων,
 710 Ἄλλ' οἷγ' ἐγγύθεν ἱστάμενοι, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνησι μάχοντο,
 Καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 Πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ, μελάνδετα, κωπήεντα,
 Ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμᾶδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
 715 Ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 Ἐκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει,
 Ἀφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρῶσιν δὲ κέλευεν·
 Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' αὐτήν.
 Νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκεν,
 720 Νῆας ἐλεῖν, αἱ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι,
 Ἡμῖν πῆματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων·
 Οἱ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν,
 Αὐτόν τ' ἰσχανάσσκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ῥα τότε βλάπτε φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
 725 Ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
 Ἄλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, οἰόμενος θανέεσθαι,
 Θρῆνυν ἐφ' ἐπταπόδην, λίπε δ' ἱκρία νηὸς εἵσης.
 730 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐστήκει δεδοκμημένος, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
 Τρῶας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·
 Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων, Δαναοῖσι κέλευεν·
 Ὡ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
 Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
 735 Ἡέ τινάς φαμεν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω,
 Ἡέ τι τεῖχος ἄρειον, ἢ κ' ἀνδρασι λοιγὸν ἀμύναι;
 Οὐ μὲν τι σχεδὸν ἐστί πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
 Ἡ κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἐτεφαλκέα δῆμον ἔχοντες·
 Ἄλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,

- 740 Πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἡμεῖα πατρὶδος αἴης.
 Τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μείλιχίη πολέμοιο.
 Ἦ, καὶ μαιμώνων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξύοντι.
 Ὅστις δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο
 Σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν Ἑκτορος ὀτρύναντος,
 745 Τὸν δ' Αἴας οὔτασκε, δεδευμένος ἔγχεϊ μακρῷ.
 Δώδεκα δὲ προπάρουθε νεῶν ἀντισχεδὸν οὔτα.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ   Π.

Patroclo deprecanti permittit Achilles, suis et armis et copiis ad pugnam exire, eâ lege, ut, Trojanos a navibus depulisse contentus, majori ne se periculo objiciat (1 – 100). Jam ipse debilitatus Ajax obstare non valuit, quin ignis inferretur navi (101 – 123). Quo viso, Achilles ultro amicum in arma vocat, ordines suorum instruit, alloquitur, libatione et precibus fuis dimittit (124 – 256). Repente conspectus Myrmidonum ducator consternatos hostes Achillis specie fallit, navem oppugnatione liberat, incendium restinguit (257 – 305); prælium primo committit, apud naves mox cæca pavore fugientes supra vallum et usque ad campi aperta compellit (306 – 418); deinde congressus Sarpedonem, Jovis filium, perimit, ultore cædis relicto Glaucō (419 – 507). Is cum Hectore et aliis Trojanorum gravi certamine Achivis, spolia detrahentibus, corpus Sarpedonis eripiunt: quod, jussu Jovis, lotum unctumque Apollo tuetur, ab amicis in Lyciam deportandum (508 – 683). Illo rerum successu ferox Patroclus Trojanos ad urbem persequitur, murumque ejus scandit, sed ab eodem deo detruditur (684 – 711); tamen Hectori rursus irruenti fortiter obsistit, aurigam ejus Cebrionem necat, spoliatum cadaver abstrahit (712 – 782); denique complures ex turbâ interficit, donec ipsum, vi Apollinis attonitum et armis exutum, Euphorbus sauciat, Hector prosternit, qui et Automedonti instat, Achillis currum propere ad naves agenti (783 – 867).

Π α τ ρ ό κ λ ε ι α .

Ὡς οἱ μὲν περὶ νηὸς ἐϋσέλμοιο μάχοντο ·
 Πάτροκλος δ' Ἀχιλῆϊ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
 Δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
 Ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερόν χέει ὕδωρ.
 5 Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε ποδάρχης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Τίπτε δεδάκρυσαι, Πάτροκλεις; ἦ ὦτε κούρη
 Νηπιη, ἥ θ' ἅμα μητρὶ θεοῦσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
 Εἴανού ἀπτομένη, καὶ τ' ἐσσυμένην κατερύκει,

- 10 Δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέληται·
 Τῇ ἱκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἵβεις.
 Ἦέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφάυσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ;
 Ἦέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος;
 Ζῶειν μὰν ἔτι φασὶ Μενοίτιον, Ἄκτορος υἱόν,
 15 Ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν·
 Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηώτων.
 Ἦέ σύγ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὥς ὀλέκονται
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς;
 Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόον· ἵνα εἶδομεν ἄμφω.
 20 Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφη, Πατρόκλεις ἱππεύ·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλεὺς υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιῶν,
 Μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβλήκεν Ἀχαιοῦς.
 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
 25 Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης·
 Οὐτάσται δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς ἠδ' Ἀγαμέμνων·
 Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ.
 Τοὺς μὲν τ' ἱητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέπονται,
 Ἐλκε' ἀκσιόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ!
 30 Μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις·
 Αἶναρέτη! τί σευ ἄλλος ὀνίσσεται ὀψίγονός περ,
 Αἶ κε μὴ Ἀργελοισιν αἰεκέα λοιγὸν ἀμύνης;
 Νηλεὲς! οὐκ ἄρα σοίγε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεὺς,
 Οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα,
 35 Πίστραι δ' ἠλίβατοι· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
 Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
 Καὶ τινά τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πόντια μήτηρ·
 Ἄλλ' ἐμέ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὅπασσον
 Μυρμιδόνων, ἣν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.
 40 Δὸς δέ μοι ὥμοιῖν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
 Αἶ κ' ἐμέ σοὶ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἱέες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ρεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
 45 Ὡσαιμεν προτὶ ἄστν νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμαλλεν
 Οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα λιτέσθαι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 ὦ μοι, Διογενὲς Πατρόκλεις, οἷον ἔειπες!
 50 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἣντινα οἶδα,
 Οὔτε τί μοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πόντια μήτηρ·
 Ἀλλὰ τόδ' αἶνόν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,

- Ὅπποτε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι,
 Καὶ γέρας ἅψ ἀφελέσθαι, ὅ,τε κράτεϊ προβεβήκη·
 65 Αἶνὸν ἄχος τό μοί ἐστιν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ.
 Κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
 Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας,
 Τὴν ἅψ ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης, ὥσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 70 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν
 Ἀσπερχές κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσὶν· ἦτοι ἔφην γε
 Οὐ πρὶν μνηστῆρ' ἀκαταπαυσέμεν, ἀλλ' ὅπ' ἂν δὴ
 Νῆας ἐμὰς ἀφίκηται ἀυτὴ τε πτόλεμός τε.
 Τύνη δ' ὅμοι' ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι,
 75 Ἀρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι·
 Εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν
 Νηυσὶν ἐπικρατέως· οἳ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 Κεκλίαιαι, χείρ' ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν
 80 Θάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον,
 Ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
 Πλήσειαν νεκύνων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
 Οὐ γὰρ Τυδεΐδew Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν
 85 Μαίνεται ἐγχείη, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι·
 Οὐδέ πω Ἀτρεΐδew ὅπ' ἔκλυον αὐδῆσαντος
 Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἐκτορος ἀνδροφόνου,
 Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται· οἳ δ' ἀλαλητῶ
 Πᾶν πεδῖον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοὺς.
 90 Ἀλλὰ καὶ ὥς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων
 Ἔμπευ· ἐπικρατέως· μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένονιο
 Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἔλονται.
 Πείθεο δ', ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω·
 Ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι
 95 Πρὸς πάντων Δαναῶν, ἅτ' αἰεὶ περικαλλέα κούρην
 Ἄψ ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.
 Ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἵεναι πάλιν· εἰ δὲ κεν αὖ τοι
 Δῶη κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἴφης,
 Μὴ σὺν' ἀνευθεὶν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
 99 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις.
 Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῇτι,
 Τρῶας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν·
 Μῆτις ἅπ' Οὐλύμπιο θεῶν αἰειγενετάων
 Ἐμβήη· μάλα τοὺς γε φιλεῖ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 98 Ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὶ φάος ἐν νήεσσιν

- Θήης, τοὺς δὲ τ' ἑᾶν πεδῖον κάτα δηριάσθαι.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων!
 Μῆτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασιν,
 Μῆτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδύμεν ὅλεθρον·
 100 Ὅφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιῶντα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι·
 Δάμνα μιν Ζηνὸς τε νόος, καὶ Τρῶες ἀγαυοί,
 Βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαιινὴ
 105 Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰεὶ
 Κᾶπ φάλαρ' εὐποίηθ'· ὁ δ' ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνεν,
 Ἐμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδ' ἐδύναντο
 Ἄμφ' αὐτῷ πελεμίζειν, ἐρείδοντες βελέεσσι.
 Αἰεὶ δ' ἀργαλέω ἔχει ἄσθματι· καὶ δὲ οἱ ἰδρῶς
 110 Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδέ πη εἶχεν
 Ἀμπνεῦσαι· πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσai,
 Ὅπως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἐκτωρ Αἴαντος δόρυ μέλινον, ἄγχι παραστάς,
 115 Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 Πῆλ' αὐτῶς ἐν χειρὶ κόλον δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
 Γινῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ρίγησέν τε,
 120 Ἔργα θεῶν, ὅ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κεῖρεν
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 Χάζετο δ' ἐκ βελέων· τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
 Νηϊ̑θοῃ· τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
 Ὡς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 125 Μηρῶ πληξάμενος, Πατροκλῆα προσέειπεν·
 Ὅρσεο, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἵπποκέλευθε!
 Δεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηϊόιο ἰωήν!
 Μὴ δὴ νῆας ἔλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται.
 Δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.
 130 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσι ἐδυνεν,
 Πόικιλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.
 135 Ἄμφι δ' ἄρ' ὦμοισιν βάλετο ἕϊφος ἀργυρόηλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὖτυκτον ἔθηκεν,
 Ἴππουριν· θεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.

- Εἶλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ παλαμῆφιν ἄρῃρει.
 140 Ἐγχοσ δ' οὐχ ἔλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἥρώεσσιν.
 145 Ἴππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνῦμεν ἄνωγεν,
 Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τίς μάλιστα·
 Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνι μείναι ὁμοκλήν.
 Τῷ δέ καὶ Αὐτομέδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
 Ξάνθον καὶ Βαλλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην·
 150 Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἀρτευία Ποδάργη,
 Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.
 Ἐν δὲ παρηορήσιν ἀμύμονα Πήδασον ἴει,
 Τὸν ῥά ποτ' Ἡετίωνος ἐλὼν πόλιν ἦγαγ' Ἀχιλλεύς·
 Ὅς καὶ θνητὸς ἐὼν, ἔπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισιν.
 155 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποικόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς
 Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δέ, λύκοι ὥς
 Ὠμοφάγοι, τοῖσιντε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
 Οἷτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὖρεσι δηώσαντες
 Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν·
 160 Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Λάφοντες γλώσσησιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ
 Ἀκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς
 Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ·
 Τοῖοι Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 165 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
 Ῥῶντ' ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἵστατ' Ἀχιλλεύς,
 Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
 Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαί, ἦσιν Ἀχιλλεύς
 Ἐς Τροίην ἡγεῖτο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρ' ἐκάστη
 170 Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι·
 Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει,
 Σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἥνασσε.
 Τῆς μὲν ἱῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
 Ξῖος Σπερχειοῖο, Διῖ πετέος ποταμοῖο·
 175 Ὀν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη,
 Σπερχεῖω ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα,
 Αὐτὰρ ἐπὶ κλησὶν Βῶρω, Περιήρδος υἱί,
 Ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄππυε, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 Τῆς δ' ἐτέρης Εὐδωρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 180 Παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῶ καλὴ Πολυμήλη,
 Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης

- Ἡράσκει, ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένησιν
 Ἐν χορῷ Ἀρτίμιδος χρυσηλοκάτου, κελαδευκῆς.
 Αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ ἀναβάς, παρελίζατο λάτρη
 85 Ἑρμείας ἀκάκητα· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
 Εὐδωρον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἥδ' ἐμαχητήν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε μογροστάκος Εἰλείθυια
 Ἐξάγαγε πρὸ φόωςδε, καὶ Ἑλλέου ἰδεν αὐγὰς,
 Τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
 90 Ἠγάγετο πρὸς δῶματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα·
 Τὸν δ' ὁ γέρον Φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἥδ' ἀτίταλλεν,
 Ἀμφαγαπαζόμενος, ὥς οἱ θ' εἶν υἱὸν εἶοντα.
 Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 Μαιμαλίδης, ὃς-πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
 95 Ἐγχεῖ μάρνασθαι, μετὰ Πηλεΐωνος ἑταῖρον.
 Τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρον ἱππηλάτα Φοῖνιξ·
 Πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πῶτας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς
 Στήσεν ἐν κρίνας κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
 100 Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἀπειλάων λελαθέσθω,
 Ἄς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσιν,
 Πάνθ' ὑπὸ μνηστῆρόν, καὶ μ' ἠτιάσθε ἕκαστος·
 Σχέτλιε, Πηλεὺς υἱέ, χόλω ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
 Νηλεὺς! ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταῖρους·
 105 Οἴκαδ' ἐπερ ἂν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
 Αὐτίς· ἐπεὶ ῥά τοι ὧδε κακὸς χόλος ἔμπευε θυμῷ.
 Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφανται
 Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἧς τοπρὶν γ' ἐρύασθε.
 Ἐνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω!
 110 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἕκαστου.
 Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
 Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρη πυκινόισι λίθοισιν
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλείνων·
 Ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
 115 Ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ·
 Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Πάντων δὲ προπάροιθε δὺ' ἀνέρε θωρήσσοντο,
 Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 120 Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Βῆ ῥ' ἵμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πᾶμ' ἀνέσχευεν
 Καλῆς, δαιδαλέης, τὴν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
 Θῆκε ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, ἐν πλῆσασα χιτῶνων,
 Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, οὐλῶν τε ταπήτων.

- 225 Ἐνθα δέ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος
 Οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἶθοπα οἶνον,
 Οὔτε τρω σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρὶ.
 Τό ῥα τότε ἔκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεείῳ
 Πρῶτον, ἔπειτα δὲ νίψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσιν·
 230 Νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἶθοπα οἶνον·
 Εὐχετ' ἔπειτα στάς μέσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,
 Οὐρανὸν εἰσανιδῶν· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον·
 Ζεῦ ἄνα, Δωδωναίε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων,
 Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἅμφι δὲ Σελλοὶ
 235 Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι!
 Ἡ μὲν δὴ ποτ' ἐμὺν ἔπος ἔκλυε εὐξαμένοιο,
 Τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἵψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἢδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηνον ἐέλδωρ·
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
 240 Ἄλλ' ἔταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ.
 Θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, ὄφρα καὶ Ἐκτωρ
 Εἴσεται, ἧ ῥα καὶ οἶος ἐπίσσηται πολεμίζειν
 Ἡμέτερος θεράπων, ἧ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
 245 Μαίνονθ', ὅππότε ἐγὼ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρηος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπὴν τε δίηται,
 Ἀσκηθῆς μοι ἔπειτα θοᾶς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
 Τεύχεσσι τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς·
 250 Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνέκευσε·
 Νηῶν μὲν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
 Δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
 Ἦτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
 Ἀψ κλισίην εἰςῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ·
 255 Στῇ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης, ἔτι δ' ἠθέλε θυμῷ
 Εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
 Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
 Ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
 Αὐτίκα δὲ σφῆκεσσιν εἰοικότες ἐξεχέοντο
 260 Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες,
 Αἰεὶ κερτομέοντες, ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας,
 Νηπιάχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσιν·
 Τοὺς δ' εἴτερ παρὰ τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὀδίτης
 Κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες
 265 Πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσιν·
 Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
 Ἐκ νηῶν ἐχέοντο· βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

- Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Μυρμιδόνες, ἔταροι Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 270 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 Ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὅς μὲν ἄριστος
 Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες·
 Γνῶ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
 275 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Ἐν δ' ἔπεσον Τρώεσσιν ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
 Σμερδαλέον κονάβησαν, αὔσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
 Τρῶες δ' ὡς εἶδοντο Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
 280 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
 Ἐλπόμενοι πῆρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα
 Μηνιδμόν μὲν ἀπορρίψαι, φιλότητα δ' ἐλέσθαι·
 Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 285 Ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο,
 Νηϊ πάρα πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου·
 Καὶ βάλε Πυραΐχμην, ὃς Παίονας ἵπποκορυστὰς
 Ἦγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος·
 Τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· ὃ δ' ὑπτιος ἐν κονίῃσιν
 290 Κάππεσεν οἰμῶζας· ἔταροι δὲ μιν ἀμφεφόβηθεν
 Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἤκεν ἅπασιν,
 Ἦγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεθεν αἰθόμενον πῦρ.
 Ἠμιδαῆς δ' ἄρα νηὺς λίπει· αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
 295 Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὁμαδος δ' ἀλίστος ἐτύχθη.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μέγαλοιο
 Κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερῆτα Ζεὺς,
 Ἐκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι,
 300 Καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερῷάγῃ ἄσπετος αἰθήρ·
 Ὡς Δαναοί, νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δῆϊον πῦρ,
 Τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.
 Οὐ γάρ πώ τι Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 305 Ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης,
 Ἦγεμόνων· πρῶτος δὲ Μενoitίου ἄλκιμος υἱὸς
 Αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλύνκου βάλε μηρὸν
 Ἐγχεῖ ὀξύσεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 310 Ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος· ὃ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ

- Κάππειο· ἀτὰρ Μενέλαος Ἀργῆϊος οὔτα θόαντα,
 Στέρνον γυμνωθέντα παρ' αἰσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
 Φυλείδης δ' Ἀμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
 Ἐφθῆ ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
 315 Μυῶν ἀνθρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ
 Νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτας Ἀτύμνιον ὀξεῖ δουρὶ,
 Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
 Ἦριπε δὲ προπάροιθε· Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
 320 Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιῳ χολωθεῖς,
 Στάς πρόσθεν νέκυος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
 Ἐφθῆ ὀρεξάμενος, πρὶν οὔτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 Ὀμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀπωκῇ
 Δρύψ' ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξεν.
 325 Δούπηθεν δὲ πεσών, κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Ὡς τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε,
 Βήτην εἰς Ἑρεβος, Σαρπηδόνος ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 Τίτες ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου· ὃς ῥα Χίμαιραν
 Θρέψεν ἀμαιομακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
 330 Αἶας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
 Ζωὸν ἔλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ οἱ αὖθι
 Λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι.
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 335 Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ
 Ἦμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·
 Τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον. ἔνθα Λύκων μὲν
 Ἴπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἀμφὶ δὲ καυλὸν
 Φάσγανον ἐρράισθη· ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνεν
 340 Πηνέλεως, πᾶν δ' εἵσω ἔδυ ξίφος, ἔσχεθε δ' οἶον
 Δέρμα· παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
 Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεῖς ποσὶ καρπαλίμοισιν,
 Νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμον.
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς.
 345 Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλεῖ χαλκῷ
 Νύξ· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν
 Νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο· κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά·
 Ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δὲ οἱ ἄμφω
 Αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας
 350 Πρῆσε χανών· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 Οὔτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος.
 Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν
 · Σίνται, ὑπ' ἐκ μῆλων αἰρεύμενοι, αἵτ' ἐν ὄρεσσι

- Ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἳ δὲ ἰδόντες,
 355 Αἶψα διαρπάξουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας·
 Ὡς Δαναοὶ Τρῶεσσιν ἐπέχραον· οἳ δὲ φόβοιο
 Δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ
 Ἰετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρεῖη πολέμοιο,
 360 Ἀσπίδι ταυρεῖη κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
 Σκέπτειτ' οἰστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
 Ἡ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἀνέμιμνε, σάωι δ' ἐρήρης ἐταίρους.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω,
 365 Αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ·
 Ὡς τῶν ἐκ νηῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε·
 Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραν πάλιν. Ἑκτορα δ' ἵπποι
 Ἐκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λεῖπε δὲ λαὸν
 Τρωϊκόν, οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφος ἔρκεν.
 370 Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι
 Ἀΐαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων·
 Πάτροκλος δ' ἔπειτο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
 Τρῶσιν κακὰ φρονέων· οἳ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
 Πάσας πλήσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ' τμάγεν· ὕψι δ' ἄελλα
 375 Σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων· τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
 Ἀφορῶν προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Πάτροκλος δ', ἥ πλεῖστον ὀρινόμενον ἶδε λαόν,
 Τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἐπιπτον
 Πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίσσον.
 380 Ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι,
 [Ἀμβροτοί, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,]
 Πρόσσω ἰέμενοι· ἐπὶ δ' Ἑκτορι κέκλετο θυμός·
 Ἰετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
 Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών
 385 Ἡματ' ὀπωρινῶ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ ῥ' ἀνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
 Οἷ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιάς κρίνωσι θέμιστας,
 Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσσωσι, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες·
 Τῶν δὲ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
 390 Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότε ἀποτμήγουσι χαράδραι,
 Ἐς δ' ἄλλα πορφυρέην μεγάλη στενάχουσι ῥέουσai
 Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ· μινύθει δὲ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
 Ὡς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλη στενάχοντο θέουσai.
 Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας,
 395 Ἀψ' ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, οὐδὲ πόλῃος
 Εἶα ἱεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ

- Νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
 Κτεῖνε μεταΐσσω, πολέων δ' ἀπειλύντο ποινήν·
 Ἐνθ' ἦτοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
 400 Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα·
 Δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δὲ Θέστορα, Ἴηνοπος υἱόν,
 Δεύτερον ὀρμηθεὶς — ὁ μὲν εὐξέστω ἐνὶ δίφρῳ
 Ἴστο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Ἴηία ἤχθησαν — ὁ δ' ἔγχεϊ νύξε παραστάς
 405 Γναθμόν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πείρεν ὀδόντων·
 Ἐλκε δὲ δουρὸς ἐλὼν ὑπὲρ ἄντυγος, ὥς ὅτε τις φῶς,
 Πέτρῃ ἔπι προβλήτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθύν
 Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἥνοπι χαλκῷ·
 Ὡς ἔλκ' ἐκ δίφροιο κεκηγότα δουρὶ φαεινῷ,
 410 Καδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύαλον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
 Μέσσην κακ κεφαλὴν· ἥ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεάσθη
 Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνῆς ἐπὶ γαίῃ
 Κάππεσεν· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 415 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα καὶ Ἀμφοτερόν καὶ Ἐπάλτην,
 Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἐχλόν τε Πύριν τε,
 Ἰφέα τ' Εὐῖππόν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
 Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πονλυβοτείρῃ.
 Σαρπηδὼν δ' ὥς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἐταίρους
 420 Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμέντας,
 Κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν·
 Αἰδώς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε.
 Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαείω,
 Ὅστις ὅδε κρατέει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 425 Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἴδεν, ἔκθορε δίφρου.
 Οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται,
 430 Ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. —
 Τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
 Ὡ μοι ἐγών, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
 Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι!
 435 Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὀρμαίνοντι,
 Ἦ μιν ζῶν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυοέσσης
 Θείῳ ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πτόνι δήμῳ,
 Ἦ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη

- 440 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Ἄνδρα θνητὸν ἑόντα, πάλαι πεπρωμένον αἵσῃ,
 Ἄψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
 Ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 445 Αἶ κε ζῶν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε,
 Φράζεο, μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
 Πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.
 Πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστῃ μέγα Πριάμοιο μάχονται
 Τῖές αὐθανάτων, τοῖσιν κότον αἶνόν ἐνήσεις.
 450 Ἄλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
 Ἦτοι μὲν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Χέρσ' ὑπο Πατρόκλοιο Μενοντιάδαο δαμῆναι·
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόγγε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰὼν,
 Πέμπειν μιν Θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον Ἴπνον,
 455 Εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἴκωνται·
 Ἐνθα ἑταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε
 Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Αἵματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
 460 Παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλεν
 Φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πατρὸς. —
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἐνθ' ἦτοι Πάτροκλος ἀγακλειτὸν Θρασύμηλον,
 Ὃς ῥ' ἦς θεράπων Σαρπηδόνος ἦεν ἄνακτος,
 465 Τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυνῖα.
 Σαρπηδῶν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαιινῷ,
 Δεύτερος ὀρμηθεὶς· ὃ δὲ Πηδάσον οὔτασεν ἵππον
 Ἐγχεὶ δεξιὸν ὦμον· ὃ δ' ἔβραχε θυμὸν αἴσθων.
 Καὶ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 470 Τῷ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζυγόν, ἥνῃα δὲ σφιν
 Σύγχυτ', ἔπειδ' ἐκεῖτο παρήγορος ἐν κονίῃσιν.
 Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὔρετο τέκμωρ·
 Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 Αἶξας ἀπέκοψε παρήγορον, οὐδ' ἐμάτησεν·
 475 Τῷ δ' ἰθὺνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν.
 Τῷ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.
 Ἐνθ' αὖ Σαρπηδῶν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαιινῷ·
 Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερόν ἦλυθ' ἀκωκὴ
 Ἐγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὃ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
 480 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 Ἄλλ' ἔβαλ', ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχεται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ.
 Ἦριπε δ', ὥς ὅτε τις δρυὺς ἦριπεν, ἥ ἀχερωῖς,

- Ἡέ πίτυς βλωθρή, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 Ἰξείαμον πελέεσσι νεήκεσι, νήϊον αἶναι·
 485 Ὡς ὁ πρὸς θ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτε τανυσθαίς,
 Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.
 Ἡῦτε ταῦρον ἔπεφνε λέων, ἀγέληφι μετελθών,
 Αἴθωνα, μεγάθυμον, ἐν εἰλιπύδεσσι βόεσσιν,
 Ὡλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος·
 490 Ὡς ὑπὸ Πατρώκῳ Λυκίων ἀγὼς ἀσπιστῶν
 Κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ' ὀνόμηναν ἑταῖρον·
 Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρή
 Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν·
 Νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θεός ἐσσι!
 495 Ἠρώτα μὲν ὄτρυνον Λυκίῳ ἡγήτορας ἄνδρας,
 Πάντη ἐλοιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι·
 Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ περὶ μάρναο χαλκῷ.
 Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
 Ἔσσομαι ἥματα πάντα διαμπερές, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ
 500 Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
 Ἄλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,
 Ὀφθαλμοὺς ῥίνας θ'. ὁ δὲ λάξ ἐν στήθεσι βαίνων,
 Ἐκ χροὸς ἔλκε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο·
 505 Τοῖο δ' ἅμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμὴν.
 Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέθον ἵππους φνυσιώοντας,
 Ἰεμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ λίπεν ἄφματ' ἀνάκτων.
 Γλαῦκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο, φθογγῆς αἶοντι·
 Ὡρίνθη δὲ οἱ ἦτορ, ὅτ' οὐ δύνατο προσαιμῆναι.
 510 Χειρὶ δ' ἐλὼν ἐπῖεξε βραχίονα· τῆρε γὰρ αὐτὸν
 Ἐλκος, ὃ δὴ μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῶ
 Τείχεος ὑψηλοῖο, ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμύνων.
 Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
 Κλυῖθι, ἄναξ, ὃς που Λυκίης ἐν πτόνι δῆμῳ
 515 Εἷς, ἥ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούεις
 Ἀνέρι κηδομένῳ, ὥς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει.
 Ἐλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν· ἀμφὶ δέ μοι χεῖρ
 Ὀξείης ὀδύνῃσιν ἐλήλαται, οὐδὰ μοι αἷμα
 Τερσῆναι δύναται· βαρύνθει δέ μοι ὤμος ὑπ' αὐτοῦ·
 520 Ἐγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπειδον, οὐδὲ μάχεσθαι
 Ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὠρίστος ὄλωλεν,
 Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός· ὁ δ' οὐδ' ὧ παιδὶ ἀμύνει.
 Ἀλλὰ σύ περ μοι, ἄναξ, τόδε καρτερόν ἔλκος ἄχεσσαι,
 Κούμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὅφρ' ἐτάροισιν
 525 Κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνῃ πολέμιζεν,

Αὐτός τ' ἄμφι νέκυι κατατεθνηῶτι μάχωμαι.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλέον

Αἶμα μέλαν τέρσηνε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.

530 Γλαῦκος δ' ἔγνω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε,

Ὅτι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὖξαμένοιο.

Πρῶτα μὲν ὠτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,

Πάντη ἐποικόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.

Αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῳάς κίε, μακρὰ βιβιάσθων,

535 Πουλυδάμαντ' ἐπὶ Πανθοίδην καὶ Ἀγήνορα δῖον·

Βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἑκτορα χαλκοκορυστήν.

Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἑκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἰς ἐπικούρων,

Οἷ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης

540 Θυμὸν ἀποφθινύθουσι; σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.

Κεῖται Σαρπηδών, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστῶν,

Ὃς Λυκίην εἵρουτο δίκησί τε καὶ σθένει ὦ·

Τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχεϊ χάλκεος Ἄρης.

Ἀλλὰ, φίλοι, πάρσσητε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,

545 Μὴ ἀπὸ τεύχε' ἔλονται, αἰκίσσωσι δὲ νεκρὸν

Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὄλοντο,

Τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνομεν ἔγχεισιν.

Ὡς ἔφατο· Τρῳάς δὲ κατάκρηθεν λάβε πένθος

Ἀσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν· ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόλῃος

550 Ἔσκε, καὶ ἄλλοδαπὸς περ ἑὸν· πολέες γὰρ ἄμ' αὐτῷ

Λαοὶ ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

Βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν

Ἐκτωρ, χῳόμενος Σαρπηδόνος. αὐτὰρ Ἀχαιοὺς

Ὡρσε Μενoitιάδεω Πατροκλῆος λάσιον κῆρ·

555 Αἴαντε πρῶτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·

Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,

Οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους.

Κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν,

Σαρπηδῶν. ἀλλ' εἴ μιν αἰκισσαίμεθ' ἐλόντες,

560 Τεύχεά τ' ὠμοῖν ἀφελοίμεθα, καὶ τιν' ἐταίρων

Αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασαίμεθα νηλεῖ χαλκῷ!

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.

Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,

Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,

565 Σύμβalon ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι,

Δεινὸν αὖσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.

Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὅλοήν τάνυσσε κρατερῇ ὑσμίνῃ,

Ὅφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὅλοός πόνος εἴη.

- ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς.
 570 Βλήτο γὰρ οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Τῖος Ἀγακλῆος μεγαθύμου, δῖος Ἐπειγέυς,
 Ὃς ῥ' ἐν Βουδείῳ εὐναιομένῳ ἦρασσεν
 Τόπριν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξαναρίζας,
 Ἐς Πηλῇ ἰκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
 575 Οἱ δ' ἄμ' Ἀχιλλῇι ῥηξήνορι πέμπον ἔπειθαι
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρῶεσσι μάχοιτο.
 Τὸν ῥα τόθ' ἀπτόμενον νέκυσ βάλε φαίδιμος Ἔκτωρ
 Χερμαδίῳ κεφαλῇ· ἥ δ' ἀνδριχα πᾶσα κεάσθη
 Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὃ δ' ἄρα πρηγῆς ἐπὶ νεκρῷ
 580 Κάππισεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο, φθιμένου ἐτάριοιο.
 Ἰθυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἶρηκε ἰοικῶς
 ὦκεϊ, ὅς τ' ἐφόβησε κολοιοὺς τε ψῆράς τε·
 Ὡς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
 585 Ἔσσυο καὶ Τρώων· κεχόλωσο δὲ κῆρ ἐτάριοιο.
 Καί ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαιμένεος φίλον υἱόν,
 Αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ.
 Ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταυνοῖο τέτυκται,
 590 Ἦν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφῆε πειρώμενος, ἥ ἐν ἀέθλῳ,
 Ἦε καὶ ἐν πολέμῳ, δηῖων ὑπο θυμοραϊστέων·
 Τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὥσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
 Ἐτραπεύ', ἐκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάθυμον,
 595 Χάλκωνος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι οἶκία ναίων,
 Ὀλβῳ τε πλούτῳ τε μετίπρεπε Μυρμιδόνεσσιν·
 Τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος σιῆθος μέσον σῦτασε δουρί,
 Σιτρεφθεὶς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων.
 Δούπησεν δὲ πεσών· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς,
 600 Ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνὴρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
 Στὰν δ' ἄμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλεῖς· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 Ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
 Ἐνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστὴν,
 Λαόγονον, Θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱρεὺς
 605 Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τέλετο δῆμῳ·
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
 ὦλχετ' ὑπὸ μελέων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνη δόρυ χάλκεον ἤκεν·
 Ἐλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος.
 610 Ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 Πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν

- Οὐδὲ ἐπισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίσθη
 Ἐγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μίνος ὕβριμος Ἄρης.
 [Αἶχμή δ' Αἰνείαιο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 615 ὦχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλλον σιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.]
 Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε·
 Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστὴν περ ἑόντα,
 Ἐγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ἦνδα·
 620 Αἰνεία, χαλεπὸν σε, καὶ ἱφθιμὸν περ ἑόντα,
 Πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κε σεῦ ἄντα
 Ἐλθῇ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
 Εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξείῃ χαλκῷ,
 Αἰψά κε, καὶ κρατερός περ ἑὼν καὶ χερσὶ πεποισθώς,
 625 Εὐχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' Ἀίδι κλυτοπώλω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐκένιπτε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἑὼν, ἀγορεύεις;
 Ὡς πέπον, οὔτι Τρῶες ὄνειδείους ἐπέεσσιν
 Νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινα γαῖα καθέξει.
 630 Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος παλέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ·
 Τῷ οὔτι χρεὶ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἄμ' εὔπετο ἰσόθεος φῶς.
 Τῶν δ', ὥστε δρυντόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
 Οὔρεος ἐν βήσσης· ἑκαθεν δέ τε γίγνεται ἀκουή·
 635 Ὡς τῶν ὄρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 Χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐποιητῶν,
 Νυσσομένων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 Οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον
 Ἐγνώ, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίησιν
 640 Ἐκ κεφαλῆς εἵλυτο διαμπερές ἐς πόδας ἄκρους.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλεον, ὥς ὅτε μυῖαι
 Σταθμῷ ἐνὶ βρομέωσι περιγλαγίας κατὰ πέλλας,
 Ὡρῇ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
 Ὡς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλεον. οὐδέ ποτε Ζεὺς
 645 Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὅσσε φαιινῷ,
 Ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῷ
 Πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνω Πατρόκλου, μερμηρίζων,
 Ἥ ἤδη καὶ κεῖνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
 Αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέω Σαρπηδόνη φράδιμος ἔκτωρ
 650 Χαλκῷ δηώσῃ, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔληται,
 Ἥ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
 Ὡς δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 Ὄφρ' ἥϋς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 Ἐξαῦτις Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα χαλκοκορυστήν

- 655 Ὡσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο
 Ἐκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνήκεν·
 Ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, φύγαδ' ἔτραπε, κέκλειτο δ' ἄλλους
 Τρῶας φευγόμεναι· γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα.
 Ἐνθ' οὐδ' ἵφθιμοι Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
 660 Πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον, βεβλαμμένον ἦτορ,
 Κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Κάππεσον, εὐτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.
 Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὠμοῖιν Σαρπηδόνοσ' ἔντε' ἔλοντο,
 Χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
 665 Δῶκε φέρειν ἐτάροισι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός.
 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Εἰ δ', ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφές αἶμα κάθηρον
 Ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα
 Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσιν,
 670 Χρῆσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσسون·
 Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἐπνῶ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 Θήσουσ' ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πτόνι δῆμῳ.
 Ἐνθα ἔταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε
 675 Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατὴρ ἀνηκουστήσεν Ἀπόλλων·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς φύλοπιν αἰνὴν·
 Αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον αἶρας,
 Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λοῦσεν ποταμοῖο ῥοῇσιν,
 680 Χρῆσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσσεν·
 Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἐπνῶ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 Κάτθεσαν ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πτόνι δῆμῳ.
 Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας,
 685 Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
 Νῆπιος· εὖ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
 Ἦ τ' ἂν ὑπέκφυγε Κῆρα κακὴν μέλανος θανάτῳ.
 Ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσω νόος ἥπερ ἀνδρῶν·
 [Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 690 Ῥηιδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι·]
 Ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νῆκεν.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,
 Πατρόκλεις, ὅτε δὴ σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσαν;
 Ἀδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ἐχεκλον,
 695 Καὶ Πέρκιον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον,
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλασον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην·
 Τοὺς ἔλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοχτο ἕκαστος.

- Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλαν υἱὸς Ἀχαιῶν,
 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ · περὶ πρό γὰρ ἔγχεϊ θῦεν ·
 700 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος εὐδμήτου ἐπὶ πύργου
 Ἔστη, τῷ ὅλοα φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
 Τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
 Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων,
 Χεῖρεσσ' ἀθανάτησι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων.
 705 Ἀλλ' ὅτε δὴ τό τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Χάζεο, Διογενὲς Πατρόκλεις! οὐ νύ τοι αἶσα,
 Σῶ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέφθαι Τρώων ἀγερώχων,
 Οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 710 Ὡς φάτο · Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
 Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 Ἐκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλης ἔχε μῶνυχας ἵππους ·
 Δίξε γὰρ, ἥε μάχοιτο, κατὰ κλόνον αὐτὶς ἐλάσσας,
 Ἥ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
 715 Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε,
 Ἀσὶω, ὃς μήτρως ἦν Ἐκτορος ἱπποδάμοιο,
 Αὐτοκασίγνητος Ἐκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,
 Ὃς Φρυγίῃ ταῖεσκε ροῆς ἐπὶ Σαγγαρίοιο ·
 720 Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων ·
 Ἐκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρή·
 Αἶθ', ὅσον ἦσσαν εἰμὲ, τόσον σέο φέρτερος εἶην ·
 Τῷ κε τάχα στυγερώς πολέμου ἀπερωήσειας.
 Ἀλλ' ἄγε, Πατρόκλω ἔφεπε κρατερῶνυχας ἵππους,
 725 Αἶ κέν πῶς μιν ἔλῃς, δῶή δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς ἅμ' πόνον ἀνδρῶν.
 Κεβριόνη δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαιδίμος Ἐκτωρ,
 Ἴππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Δύσεθ' ὁμίλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν
 730 Ἦκε κακόν · Τρῳαῖν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Ἐκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν ·
 Αὐτὰρ ὁ Πατρόκλω ἔφεπε κρατερῶνυχας ἵππους.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 Σκαιῇ ἔγχος ἔχων · ἐτέρωφιν δὲ λάζετο πέτρον
 735 Μάρμαρον, ὀκρίοντα, τὸν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυπεν.
 Ἦκε δ' ἐρεισάμενος · οὐδέ δὴν χάζετο φωτός,
 Οὐδ' ἀλίωσε βέλος · βάλε δ' Ἐκτορος ἠνιοχῆα,
 Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
 Ἴππων ἠνί' ἔχοντα, μετώπιον ὅξει λαῖ.
 740 Ἀμφοτέρως δ' ὀφρῦς σύνειλεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν

- Ὅστέον· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν,
 Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὃ δ' ἄρ', ἀρνευτῆρι εἰκώς,
 Κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου· λίπε δ' ὀστέα θυμός.
 Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφησ, Πατρόκλεις ἵππευ·
 745 ὦ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ! ὥς ῥεῖα κυβιστᾷ!
 Εἰ δὴ πού καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
 Πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, τήθεα διφῶν,
 Νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἶη·
 Ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ.
 750 Ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν!
 Ὡς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνη ἥρωϊ βεβήκει,
 Οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε σταθμοὺς κεραΐζων
 Ἐβλήτο πρὸς στῆθος, ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
 Ὡς ἐπὶ Κεβριόνη, Πατρόκλεις, ἄλσο μεμαώς.
 755 Ἐκτωρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε.
 Τὼ περὶ Κεβριόναο, λέονθ' ὥς, δηρινθήτην,
 Ὡτ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
 Ἀμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
 Ὡς περὶ Κεβριόναο δύω μήστωρες αὐτῆς,
 760 Πάτροκλός τε Μενoitιάδης καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Ἴεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλεῖ χαλκῷ.
 Ἐκτωρ μὲν κεφαλῇφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει·
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὕσμινην.
 765 Ὡς δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοισιν
 Οὔρεος ἐν βήσσης, βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
 Φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν,
 Αἶτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄξους
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων·
 770 Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 Δῆουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
 Πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὀξεία δοῦρ' ἐπεπήγει,
 Ἴοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῇφι θορόντες·
 Πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν
 775 Μαργαμένων ἀμφ' αὐτόν· ὃ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
 Κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
 Ὅφρα μὲν Ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπιετο, πίπτει δὲ λαός.
 Ἦμος δ' Ἥελιος μετενίσσετο βουλευτόνδε,
 780 Καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν.
 Ἐκ μὲν Κεβριόνην βελών ἥρωα ἔρυσσαν
 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν·

- Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, θοῶ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 795 Σμερδαλέα ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Ἐνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή.
 Ἦνυετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Δεινός· ὃ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
 790 Ἦέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησεν.
 Στῆ δ' ὀπίθε, πλῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὦμω
 Χειρὶ καταπρηνεῖ· στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
 795 Αὐλῶπις τρυφάλεια· μιάνθησαν δὲ ἔθειραι
 Αἵματι καὶ κονίησι. πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,
 Ἴππόκομον πῆληκα μιαίνεσθαι κονίησιν·
 Ἄλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον
 Ῥύει, Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἐκτορι δῶκεν
 800 Ἡ κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
 Πᾶν δὲ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγῃ δολιχόσκιον ἔγχος,
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
 Ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα.
 Λυσέ δέ οἱ θώρηκα ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων.
 805 Τὸν δ' αἶτη φρένας εἶλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,
 Στῆ δὲ ταφῶν· ὀπίθεν δὲ μετάφρενον ὀξεῖ δουρὶ
 Ὡμων μεσσηγὺς σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,
 Πανθοίδης Εὐφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο
 Ἐγχεῖ θ' ἵπποσύνη τε, πόδεσσί τε καρπαλίμοισιν·
 810 Καὶ γὰρ δὴ ποτε φῶτας εἵκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
 Πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο·
 Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεις ἵππευ,
 Οὐδὲ δάμασ'· ὃ μὲν αὐτὶς ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλῳ,
 Ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρου μείλινον· οὐδ' ὑπέμεινεν
 815 Πάτροκλον, γυμνὸν περ ἐόντ', ἐν δηϊότητι.
 Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεὶς,
 Ἀψ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
 Ἐκτωρ δ' ὥς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάθυμον
 Ἀψ' ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξεῖ χαλκῷ,
 820 Ἀγχιμόλόν ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὐτα δὲ δουρι
 Νείατον ἐς κενεῶνα· διαρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμη,
 Ὡτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον,
 825 Πίδακος ἄμφ' ὀλίγης· ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω·
 Πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφι·

- Ὡς πολέας πέφνοντα Μενεσίου ἄλκιμον υἱὸν
 Ἐκτωρ Πριάμίδης υχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀσκήυρα·
 Καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 830 Πάτροκλ', ἦ που ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἄμην,
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας,
 Ἄξειν ἐν νῆεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Νῆπιε! τάων δὲ πρόσθ' Ἐκτορος ὠκείες ἵπποι
 Ποσσὶν ὀρωρέχεται πολεμίζειν· ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
 835 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρίπω, ὃ σφιν ἀμύνω
 Ἡμᾶρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
 Ἄ δειλ'! οὐδέ τοι, ἐσθλὸς ἐὼν, χραίσμησεν Ἀχιλλεύς,
 Ὃς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλει ἴοντι·
 Μή μοι πρὶν ἵεναι, Πατρόκλεις ἵπποκῆλευθε,
 840 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς, πρὶν Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο
 Αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι·
 Ὡς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη, Πατρόκλεις ἵππευ·
 Ἦδη νῦν, Ἐκτορ, μεγάλ' εὖχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκεν
 845 Νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἳ μ' ἐδάμασσαν
 Ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι εἴκοσιν ἀντεβόλησαν,
 Πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 Ἀλλὰ με Μοῖρ' ὀλοή καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός,
 850 Ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Οὐ θὴν οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 Ἀγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή,
 Χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.
 855 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Αἰδὸςδε βεβήκει,
 Ὅν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτήτα καὶ ἥβην.
 Τῶν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;
 860 Τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλλεύς, Θέτιδος παῖς ἠΰκόμοιο,
 Φθίῃ ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
 Ὡς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 Εἵρυσσε, λαῖξ προσβάς· τὸν δ' ὑπτιον ὥς ἀπὸ δουρός.
 Αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
 865 Ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο·
 Ἴστο γὰρ βαλῆειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκείες ἵπποι
 Ἀμβροτοί, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Ρ.

Occiso Patroclo arma detrahentem Euphorbum interficit Menelaus (1 – 60): Hector autem, Apollinis monitu, ab insequendo Automedonte reversus, exuvias aufert, dum Menelaus Ajacem majorem ad cadaver tuendum arcessit; quin illud quoque mutilatum abstulisset, nisi Ajax accurrisset (61 – 139). Ajaci cedit Hector; sed, Glauci objurgatione stimulatus, mox Achillis armis superbiens redit ad corpus eripiendum, ac fortissimum quemque suorum in eandem pugnam accendit; simul, a Menelao convocati, advolant strenuissimi Achivorum (140 – 261). Sic uno in loco acerrimâ dimicatione ortâ, Menelaus et Hector cum catervis uterque suis ancipiti fortunâ in diversa contendunt: illi, ut Patrocli corpus defendant; hi, ut ad ludibrium trahant (262 – 425). Achillis equis, casum Patrocli dolentibus, vigorem reddit Jupiter, eosque in prælium reducit Automedon, socio assumpto Alcimedonte (426 – 483). Statim adoriuntur currum Hector, Æneas, alii, ut nobiles equos capiant; at impetum eorum fortiter sustinent Achivi, qui etiam cadaver propugnant, quum Menelaum novis viribus implet Minerva, Hectorem hortatur Apollo, annuente Jove (484 – 596). Tandem inclinat Achiva acies, ipse etiam Ajax Telamonius trepidat: cujus jussu Menelaus Antilochum cæsi Patrocli et acceptæ cladis nuntium ad Achillem mittit (597 – 701); idemque Menelaus cum Merione cadaver ad naves deportare audet, comitatu fretus Ajacum, ingruentes hostes arcentium (702 – 761).

Μενελάου ἀριστεία.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρεΐος υἱόν, Ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρῳέεσσι δαμείς ἐν δηϊοτῇτι.

Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ,

ἢ Πρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο·

Ὡς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.

Πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν,

- Τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι.
 Οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς εὐμμελὴς ἀμέλησεν
 10 Πατρόκλοιο πεισόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 Ἔστη, καὶ προσέειπεν Ἀρηΐφιλον Μενέλαον·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 Χάζεο, λείπε δὲ νεκρόν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα!
 Οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 15 Πάτροκλον βύαλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
 Τῷ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσι νῆρσθαι,
 Μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἔλωμαι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλόν, ὑπέρβιον εὐχετάσθαι.
 20 Οὐτ' οὖν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος,
 Οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέρι σθένει βλεμεαίνει,
 Ὅσσον Πάνθου υἱὲς εὐμμελῆαι φρονέουσιν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίῃ Ἵππερηνόρος ἵπποδάμοιο
 25 Ἦς ἤβης ἀπὸνῆθ', ὅτε μ' ὦνατο, καὶ μ' ὑπέμεινεν,
 Καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
 Ἑμμεναι· οὐδὲ ἔφημι, πόδεσσί γε οἷσι κίοντα,
 Εὐφροῆναι ἄλοχόν τε φίλην, κεδνοὺς τε τοκῆας.
 Ὡς θῆν καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μευ ἄντα
 30 Στήης· ἀλλὰ σ' ἐγὼγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 Ἐς πληθὺν ἵεναι, μῆδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμεῖο,
 Πρὶν τι κακὸν παθεῖν· ῥεχθὲν δὲ τε νήπιος ἔγνων.
 Ὡς φάτο, τὸν δ' οὐ πεῖθεν· ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
 Νῦν μὲν δῆ, Μενέλαε Διοτρεφές, ἧ μάλα τίσεις
 35 Γνωτὸν ἐμόν, τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις·
 Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῶ θαλάμοιο νέοιο,
 Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔσθηκας.
 Ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην,
 Εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τετὴν καὶ τεύχε' ἐνείκας,
 40 Πάνθῳ ἐν χεῖρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῃ.
 Ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται,
 Οὐδέ τ' ἀδρήριτος, ἦτ' ἀλκῆς, ἦτε φόβοιο.
 Ὡς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσθη·
 Οὐδ' ἐρῶηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμὴ
 45 Ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·
 Ἀψ δ' ἀναχαζομένοιο, κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
 Νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖν χειρὶ πιθήσας·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκῇ
 50 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

- Αἵματι οἳ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
 Πλοχμοί θ', οἳ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.
 Οἶον δὲ τρέφει ἔργος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
 Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἄλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
 65 Καλόν, τηλεθάον· τὸ δέ τε πνοιαί δονέουσιν
 Παντοίων ἀτέμων, καὶ τε βρύει ἄνθει λευκῶ·
 Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
 Βόθρου τ' ἐξέστρεψε, καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
 Τοῖον Πάνθου υἱὸν εὐμμελίην Εὐφορβον
 70 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὴ πεποιθώς,
 Βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπάσῃ, ἥτις ἀρίστη·
 Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 Πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει,
 75 Δηῶν· ἀμφὶ δὲ τόνγε κύνες ἄνδρες τε νομῆες
 Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 Ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ·
 Ὡς τῶν οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
 Ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.
 80 Ἐνθα κε ρεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοίδαο
 Ἀτρεΐδης, εἰ μὴ οἳ ἀγᾶσσαντο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὃς ῥά οἳ Ἑκτορ' ἐπῶρσε, θοῶ ἁτάλαντον Ἀρηϊ,
 Ἄνερ ἐισάμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντῃ·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 85 Ἑκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων,
 Ἴππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἳ δ' ἀλεγεινοὶ
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἦδ' ὀχέεσθαι,
 Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλλῇ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 Τόφρα δέ τοι Μενέλαος Ἀρηΐος, Ἀτρεΐος υἱός,
 90 Πατρόκλῳ περιβάς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνεν,
 Πανθοίδην Εὐφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἔβη θεὸς ἅμ' πόνον ἀνδρῶν·
 Ἑκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαινας.
 Πάπτηγεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στίχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
 95 Τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
 Κείμενον· ἔρρει δ' αἶμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ,
 Ὀξέα κεκληγαίς, φλογὶ εἵκελος Ἥφαιστοιο
 Ἀσβέστω· οὐδ' υἱὸν λάθειν Ἀτρεΐος ὀξὺ βοήσας·
 100 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κε λήπω κάτα τεύχεα καλὰ,
 Πάτροκλόν θ', ὃς κεῖται ἐμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς·
 Μῆτις μοι Δαναῶν νεμεσῆσεται, ὃς κεν ἴδῃται.

- Εἰ δέ κεν Ἑκτορι μῶνος ἔων καὶ Τρωσὶ μάχουμαι
 95 Αἰδεσθεῖς, μήπως με περιστήωσ' ἓνα πολλοί·
 Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαῖολος Ἑκτωρ.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Ὀππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
 Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθῃ.
 100 Τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδῃται
 Ἑκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
 Εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,
 Ἀμφω κ' αὐτίς ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης,
 Καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσσάμεθα νεκρὸν
 105 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἴη.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ.
 Αὐτὰρ ὃ γ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δέ νεκρὸν,
 Ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λῖς ἠϋγένειος,
 110 Ὅν ῥά κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται
 Ἐγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
 Παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μευσαύλοιο·
 Ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
 Στῆ δέ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἐταίρων,
 115 Παπταίνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 Θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ θέειν, εἶθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ηὔδα·
 120 Αἴαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
 Σπεύσομεν, αἶ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
 Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαῖολος Ἑκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμόν ὄρινεν.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
 125 Ἑκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
 Ἐλχ', ἵν' ἀπ' ὤμοιῖν κεφαλὴν τάμοι ὀξεῖ χαλκῷ,
 Τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίῃ.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἧῦτε πύργον.
 Ἑκτωρ δ' ἄψ ἑς ὄμιλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἐταίρων,
 130 Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὅγε τεύχεα καλὰ
 Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
 Αἴας δ' ἀμφὶ Μενoitιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
 Ἔσθήκει ὥς τις τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσι,
 Ὡς ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσωνται ἐν ὕλῃ
 135 Ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὃ δὲ τε σθένει βλεμεαίνει·
 Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται, ὅσσε καλύπτων·

- Ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν, Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 Ἔσθ' ἔκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσι νείεσθαι.
 140 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 Ἐκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἠνίπαπε μύθῳ·
 Ἐκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο!
 Ἡ σ' αὐτῶς κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξην ἐόντα.
 Φράζεο νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σωσεις
 145 Οἷος σὺν λαοῖσι, τοῖσι Γλίῳ ἐγγεγάασιν.
 Οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
 Εἴσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 Μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεὶ.
 Πῶς κε σὺ χεῖρονα φῶτα σωσεις μεθ' ὅμιλον,
 150 Σχέτλι'! ἐπεὶ Σαρπηδόν', ἅμα ξεῖνον καὶ ἐταῖρον,
 Κάλλιπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
 Ὃς τοι πολλ' ὄφελος γένητο, πτόλ' ἔτε καὶ αὐτῶ,
 Ζωὸς ἐὼν· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης.
 Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,
 155 Οἴκαδ' ἔμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη,
 Ἀτρομον, οἷόν τ' ἀνδρας ἐσέρχεται, οἷ περὶ πάτρης
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
 Αἰψά κε Πατρόκλον ἐρυσσάμεθα Ἴλιον εἴσω.
 160 Εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 Ἐλθοι τεθνηώς, καὶ μιν ἐρυσσάμεθα χάρμης,
 Αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνοσ' ἔντεα καλὰ
 Λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.
 Τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος
 165 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
 Ἀλλὰ σύγ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας
 Στήμεναι ἄντα, κατ' ὅσσε ἰδὼν δηΐων ἐν αὐτῇ,
 Οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 170 Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες!
 Ὡ πόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
 Τῶν ὅσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσιν·
 Νῦν δέ σευ ἄνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·
 Ὅστε με φῆς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομῆναι.
 175 Οὔτοι ἐγὼν ἔρριγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·
 Ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείστων νόος αἰγιόχοιο,
 Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
 Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον·

- 180 Ἡὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὥς ἀγορεύεις,
 Ἡ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα,
 Σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
 Ὡς εἰπὼν Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 185 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω
 Καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριζα κατακτάς.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ
 Διῆϊον ἐκ πολέμοιο· θεῶν δ' ἐκίχανεν ἐταίρους
 190 Ὡκα μάλ', οὐπὼ τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών,
 Οἱ προτὶ ἄστνυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
 Στάς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβεν·
 Ἦτοι ὁ μὲν τὰ ἅ δῶκε, φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 Τρῶσιν φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεν
 195 Πηλεΐδew Ἀχιλῆος, ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίῳνες
 Πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὁ δ' ἄρα ὦ παιδὶ ὅπασσεν
 Γηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἀπάνευθεν ἶδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θείοιο,
 200 Κινήσας ῥά κάρη, προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
 Ἄ δειλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
 Ὅς δὴ τοι σχεδὸν ἐστι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύναις
 Ἄνδρὸς ἀριστῆος, τόντε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
 Τοῦ δὴ ἐταῖρον ἔπεφνες ἐνὲά τε κρατερόν τε·
 205 Τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατὸς τε καὶ ὤμων
 Εἴλεν· ἀτὰρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίζω,
 Τῶν ποινήν, ὃ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
 Δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος.
 Ἢ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
 210 Ἐκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροῖ· δῦ δέ μιν Ἄρης
 Δεινός, ἐννάλιος· πλήσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
 Ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
 Βῆ ῥά μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσιν,
 Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
 215 Ὡτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποικόμενος ἐπέεσσιν,
 Μῆσθλην τε Γλαῦκόν τε, Μέδοντά τε Θερσίλοχόν τε,
 Ἀστεροπαῖόν τε Δεισήμερόν τε Ἴππόθοόν τε,
 Φόρκυν τε Χρομίον τε καὶ Ἐννομον οἰωνιστήν·
 Τούς ὃγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 220 Κέκλυτε, μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
 Ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἡγείρα ἕκαστον·

- Ἄλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
 Προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν ·
- 225 Τὰ φρονέων, δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ
 Λαούς, ὑμέτερον δὲ ἐκάστου θυμὸν ἀέξω.
 Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω,
 Ἡὲ σαωθήτω! ἢ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς.
 Ὃς δέ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἔμπης
- 230 Ἰρῶας ἐς ἵπποδάμους ἐρύσῃ, εἵξῃ δέ οἱ Αἴας,
 Ἡμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
 Ἐξω ἐγώ · τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται, ὅσσον ἐμοί περ.
 Ὡς ἔφαθ' · οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρῖσαντες ἔβησαν,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι · μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμός,
- 235 Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο ·
 Νήπιοι, ἢ τε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
 Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον ·
 Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε Διοτρεφές, οὐκέτι νῶϊ
 Ἐλπομαι αὐτῷ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο.
- 240 Οὔτι τόσον νέκυνος περιδείδια Πατρόκλοιο,
 Ὃς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς,
 Ὃσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μή τι πάθῃσιν,
 Καὶ σῇ · ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
 Ἐκτωρ, ἡμῖν δ' αὐτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
- 245 Ἀλλ' ἄγ', ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἣν τις ἀκούσῃ.
 Ὡς ἔφατ' · οὐδ' ἀπίθῃσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος ·
 Ἡὔσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνῶς ·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Οἷτε παρ' Αἰτρείδῃς, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
- 250 Δῆμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
 Λαοῖς · ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
 Ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ διασχοπιῶσθαι ἕκαστον
 Ἠγεμόνων · τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδθεν.
 Ἀλλὰ τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
- 255 Πάτροκλον Τρωῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
 Ὡς ἔφατ' · ὃξυ δ' ἄκουσεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας.
 Πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θεῶν ἀνὰ δηϊοτήτα ·
 Τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
- 260 Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ἦσι φρεσὶν οὐνόματ' εἶποι,
 Ὃσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἡγείραν Ἀχαιῶν;
 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες · ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διίπετρός ποταμοῖο
 Βέβρυχεν μέγα κύμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
- 265 Ἠϊόνες βοόωσιν, ἐφρευγομένης ἅλως ἕξω ·

- Τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιτιάδῃ, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 Φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 Λαμπρῆσιν κορύθευσι Κρονίων ἤερα πολλήν
 270 Χεῦ· ἐπεὶ οὐδὲ Μενoitιτιάδην ἤχθαιρε πάρος γε,
 Ὅφρα, ζωὸς ἔων, Θεράπων ἦν Αἰακίδαο·
 Μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
 Τρωῆσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὤρσεν ἐταίρους.
 Ὡσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς·
 275 Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδὲ τιν' αὐτῶν
 Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἱέμενοί περ·
 Ἀλλὰ νέκυν ἐρίοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
 Μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὣκ' ἐλέλιξεν
 Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
 280 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, συῖ εἵκελος ἀλκὴν
 Καπρίῳ, ὅς τ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλεροὺς τ' αἰζηνοὺς
 Ῥηϊδίῳς ἐκέδασεν, ἐλιζάμενος διὰ βήσσας·
 Ὡς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυοῦ, φαίδιμος Αἴας,
 285 Ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
 Οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
 Ἄστνυ πότι σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
 Ἦτοι τὸν Λήθαιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱός,
 Ἰππόθοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
 290 Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
 Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 Ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
 Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαΐξας δι' ὀμίλου,
 Πλήξ' αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
 295 Ἦρκε δ' ἵπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ,
 Πληγείῳ ἔγχεϊ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
 Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐτὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
 Αἱματόεις· τοῦ δ' αὐθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Πατρόκλοιό πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμᾶζε
 300 Κεῖσθαι· ὃ δ' ἄγχι αὐτοῖο πέσσε πρηνῆς ἐπὶ νεκρῷ,
 Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰὼν
 Ἐπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 Ἐκτωρ δ' αὐτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ.
 305 Ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 Τυτθόν· ὃ δὲ Σχεδίον, μεγαθύμου Ἰφίτου νιάν,
 Φωκίων ὃχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῆϊ
 Οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσει·

- Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσσην· διὰ δ' ἄμπερές ἄκρη
 310 Αἰχμὴ χαλκείη παρὰ γείατον ὦμον ἀνέσχεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Αἶας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
 Ἴπποθόω περιβάντα, μέσσην κατὰ γαστέρα τύψεν·
 Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκός
 315 Ἦφυσ'· ὃ δ' ἐν κονίησι πεσών ἔλε γαίαν ἀγοστώ.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
 Φόρκυν θ' Ἴππόθοόν τε· λύνοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 320 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες·
 Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἴσαν,
 Κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῳ. ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
 Αἰνείαν ὥτρυνε, δέμας Περίφαντι ἐοικώς,
 Κήρυκι Ἰπυτιδῇ, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
 325 Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδώς·
 Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθε
 Ἴλιον αἰπεινήν; ὥς δὴ ἶδον ἀνέρας ἄλλους
 Κάρτεϊ τε σθένει τε πεποιθότας, ἡγορέῃ τε,
 330 Πλήθει τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας.
 Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺν βοῦλεύεται ἢ Δαναοῖσιν
 Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
 Ὡς ἔφατ'· Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
 Ἔγνων, ἐσάντα ἰδὼν· μέγα δ' Ἐκτορα εἶπε βοήσας·
 335 Ἐκτορ τ' ἡδ' ἄλλοι Τρώων ἄγοι ἡδ' ἐπικούρων,
 Αἰδώς μὲν νῦν ἦδε γ', Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείησι δαμέντας!
 Ἀλλ' ἔτι γάρ τις φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ὑπατον μῆστωρα, μάχης ἐπιτάρροθον εἶναι.
 340 Τῷ ῥ' ἰθύς Δαναῶν ἵομεν, μηδ' οἷγε ἔκηλοι
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνηῶτα.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥα πολὺν προμάχων ἐξάλμενος ἔστη.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 Ἐνθ' αὐτ' Αἰνείας Λειώκριτον οὔτασε δουρὶ,
 345 Τῖον Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον.
 Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηϊφίλος Λυκομήδης·
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλεν Ἰππασίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἦπαρ ὑπὸ πρᾶπίδων, εἴθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 350 Ὃς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
 Κᾶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

- Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
 Ἴδυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖαι μάχεσθαι.
 Ἀλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
 355 Ἔσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
 Αἴας γὰρ μάλ' ἀνὰ πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων·
 Οὔτε τιν' ἐξοπλίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
 Οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔσοχον ἄλλων,
 Ἀλλὰ μάλ' ἄμφ' αὐτῷ βεβήμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
 360 Ὡς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθὼν
 Δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον
 Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
 Καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτὶ γ' ἐμάχοντο·
 Πανυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
 365 Ἀλλήλοισι καθ' ὅμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· οὐδὲ κε φαίης
 Οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
 Ἡέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
 Ἔστασαν ἄμφι Μενoitιάδῃ κατατεθνηῶτι.
 370 Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εὐκνηλοὶ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγῇ
 Ἡελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνεται πάσης
 Γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 Ἀλλήλων ἀλεελόντες βέλεα στονόεντα,
 375 Πολλὸν ἀφισταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἔπασχον
 Ἡέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ,
 Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπὼ φῶτε πεπύσθην,
 Ἀνέρε κυδαλίμῳ, Θρασυμήδῃ Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἄλλ' ἔτ' ἔφραττα
 380 Ζῶν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῃ Τρώεσσι μάχεσθαι.
 Τῷ δ' ἐπιουσιμένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων,
 Νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὥς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
 Ὅτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
 Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
 385 Ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρῶ νωλεμές αἰεὶ
 Γούνατά τε κνήμαί τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἐκάστου,
 Χεῖρες τ' ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετο μαρναμένοϊν,
 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μέγ' αἰὶο βεβείη
 390 Λαοῖσιν δῶή τανύειν, μεθύουσιν ἀλοιφῇ·
 Δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγχε διαστάντες τανύουσιν
 Κυκλός, ἄφαρ δὲ τε ἱκμάς ἔβη, δύνει δὲ τ' ἀλοιφῇ,
 Πολλῶν ἐλκόντων· τάνυται δὲ τε πᾶσα διαπρῶ·
 Ὡς οἷγ' ἐνθα καὶ ἐνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ

- 305 Ἐλκεον ἀμφοτέροισι· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Τρῳσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
 Ἄγριος· οὐδέ κ' Ἀρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 Τόνγε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι.
- 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
 Ἡματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πῶ τι
 Ἦδεε Πάτροκλον τεθνηότα διὸς Ἀχιλλεύς.
 Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
 Τείχει ὑπὸ Τρώων· τό μιν οὐποτε ἔλπετο θυμῷ.
- 405 Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶον, ἐνιχρίμφθέντα πύλῃσιν,
 Ἄψ ἀπονοστήσειν· ἐπεὶ οὐδέ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 Ἐκπέρσειν πτολλεθρον ἄνευ ἔθεν, οὐδέ σὺν αὐτῷ.
 Πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο, νόσφιν ἀκούων,
 Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μέγαλοιο νόημα.
- 410 Δὴ τότε γ' οὐ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσπον ἐτύχθη,
 Μήτηρ, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
 Νωλεμές ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Ὡς δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων·
- 415 Ὡ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλεὲς ἀπονέεσθαι
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 Πᾶσι χάνοι! τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
 Εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἵππουδάμοισιν
 Ἄστν πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
- 420 Ὡς δέ τις αὖ Τρώων μεγαθύμων ἀνδήσασκεν·
 Ὡ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖτω πολέμοιο!
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ἔρυσσεν ἐταῖρου.
- 425 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο· σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
 Χάλκεον οὐρανὸν ἵκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
 Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἑόντες,
 Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
 Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὕφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνιοι.
 Ἥ μὰν Αὐτομέδων, Διῶρεος ἄλκιμος υἱός,
 430 Πολλὰ μὲν ἄρ' μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
 Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἄρειῃ·
 Τῷ δ' οὐτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 Ἠθέλετ' ἵεναι, οὐτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοὺς·
 Ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἧτ' ἐπὶ τύμβῳ
 435 Ἀνέρος ἐστήκει τεθνηότος ἢ γυναικός·
 Ὡς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 Οὐδεὶ ἐνισκίμπαντε καρήατα· δάκρυα δὲ σφιν

- Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
 Ἠνίοχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μαιάνετο χαίτη,
 440 Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
 Μυρομένῳ δ' ἄρα τώγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν·
 Ἄ δειλῷ, τί σφῶϊ δόμεν Πηληϊῆ ἄνακτι
 Θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρῳ τ' ἀθανάτῳ τε!
 445 Ἥ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
 Οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν οἰζυρώτερον ἀνδρὸς
 Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἔρπει
 Ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
 450 Ἥ οὐχ ἄλλis, ὥς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπεύχεται αὐτῶς;
 Σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλῶ μένος ἥδ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ὅφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσεται ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἔπι γλαφυράς· ἔτι γὰρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐσσέλμους ἀφίκωνται,
 455 Δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἧῦ.
 Τῷ δ', ἀπὸ χαιτῶν κονίην οὐδ' ἄςδε βαλόντε,
 Ῥιμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιούς.
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταῖρον,
 460 Ἴπποις αἴισσων, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας·
 Ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπὲκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
 Ῥεῖα δ' ἐπαΐζασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων.
 Ἀλλ' οὐχ' ἥρει φῶτας, ὅτε σεύαιτο διώκειν·
 Οὐ γὰρ πῶς ἦν, οἷον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ
 465 Ἐγχεί ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
 Ὅψ' δὲ δὴ μιν ἐταῖρος ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
 Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
 Στῇ δ' ὀπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα·
 Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλήν
 470 Ἐν στήθεσσι νῆθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλὰς;
 Οἷον πρὸς Τρώας μάχεται πρώτῳ ἐν ὀμίλῳ
 Μοῦνος· ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἐκτωρ
 Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.
 Τὸν δ' αὐτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διῶρεος υἱός·
 475 Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
 Ἴππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσιν τε μένος τε,
 Εἰ μὴ Πάτροκλος, θεόφιν μῆστῳ ἀτάλαντος,
 Ζωὸς ἑὼν; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν μᾶστιγα καὶ ἥλια σιγαλόεντα
 480 Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.

- Ὡς ἔφατ'· Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἄρμ' ἐπορούσας
 Καρπαλίμως μάλιστα καὶ ἥνια λάζετο χερσίν·
 Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ φαίδιμος Ἑκτωρ·
 Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα·
 485 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Ἴππῳ τῷδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο,
 Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσιν.
 Τῷ κεν ἐλποίμην αἰρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
 Σῷ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἄν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,
 490 Τλαῖεν ἐναντίβιον σιάντες μαχέσασθαι Ἀρηϊ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθυσεν ἔς παῖς Ἀγχίσαιο.
 Τῷ δ' ἰθὺς βήτην, βοέης εἰλυμένῳ ὤμους
 Αὔησι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 Τοῖσι δ' ἅμα Χρομῖος τε καὶ Ἀρητος θεοειδής
 495 Ἦῖσαν ἀμφοτέρω· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Αὐτῷ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
 Νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἐμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
 Αὐτίς, ἀπ' Αὐτομέδοντος. ὁ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρί,
 Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλήτο φρένας ἀμφιμελαίνας.
 500 Αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηΐδα, πιστὸν ἐταῖρον·
 Ἀλκίμεδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους,
 Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνέοντε μεταφρένω. οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἑκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι οἶω,
 Πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππῳ,
 505 Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν
 Ἀργείων, ἧ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἀλοίη.
 Ὡς εἰπὼν Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
 Ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ', οἵπερ ἄριστοι,
 510 Ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν·
 Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ.
 Τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κάτα δακρυόεντα
 Ἑκτωρ Αἰνείας θ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
 515 Ἦσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Ἀρήτιοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσῃν·
 Ἦ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἷσατο χαλκός·
 Νειαίῳ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασσε.
 520 Ὡς δ' ὅτ' ἄν οἷον ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνὴρ,
 Κόψας ἐξόπιθεν κερῶν βοὸς ἀγραύλοιο,
 Ἴνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὃ δὲ προθορῶν ἐρίπησιν·
 Ὡς ἄρ' ὅγε προθορῶν πέσεν ὕπτιος· ἐν δὲ οἱ ἔγχος

- Νηδυίοισι μάλ' ὄξυ κραδαινόμενον, λύε γυῖα.
 525 Ἐκτωρ δ' Ἀυτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος.
 Πρόσσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 Οὔδαι ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίσθη
 Ἐγχεος· ἐνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 530 Καὶ νῦν κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὥρμηθήτην,
 Εἰ μὴ σφω' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
 Οἳ ῥ' ἦλθον καθ' ὅμιλον, ἐταίρου κικλήσκοντος.
 Τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὐτίς
 Ἐκτωρ Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρομῖος Θεοειδής·
 535 Ἀρητιὸν δὲ κατ' αὐθι λίπον, δεδαῖγμένον ἦτορ,
 Κείμενον· Ἀυτομέδων δὲ, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενoitιάδαο θανόντος
 Κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χερσίονά περ καταπέφνων.
 540 Ὡς εἰπὼν, ἔς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βροτόεντα
 Θῆκ'· ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 Αἵματόεις, ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.
 Ἄψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὕσμινη,
 Ἀργαλέη, πολύδακρυς· ἐγείρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
 545 Οὐρανόθεν καταβῦσα· προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς,
 Ὅρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος εἰσάπειτ' αὐτοῦ.
 Ἦύτε πορφυρέην ἱρὴν θνητοῖσι τανύσση
 Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
 Ἦ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
 550 Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει·
 Ὡς ἢ πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἔαυτήν,
 Δύσειτ' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἐγείρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
 Πρῶτον δ' Ἀτρεὺς υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα,
 Ἰφθιμον Μενέλαον· ὃ γὰρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν·
 555 Εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος
 Ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἐταῖρον
 Τείχει ὑπὸ Τρώων ταχέες κύνες ἐλκήσουσιν.
 Ἄλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὅτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 560 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Φοῖνιξ, ἄττα, γεραιὲ παλαιγενές, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 Δοίῃ κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερὺκοι ἐρωήν·
 Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μάλα γὰρ με θανὼν ἐξεμάσσατο θυμόν.
 565 Ἄλλ' Ἐκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
 Χαλκῷ δηϊῶν· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.

- Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὅτι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων.
 Ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνασιν ἔθηκεν,
 570 Καὶ οἱ μυῖης θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἐνῆκεν,
 Ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
 Ἰσχανάα δακέειν, λαρόν τε οἱ αἶμ' ἀνθρώπου·
 Τόλου μιν θάρσευς πλήσε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 575 Ἔσχε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἷος Ἡετίωνος,
 Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἐκτωρ
 Δήμου, ἐπεὶ οἱ ἐταῖρος ἦν φίλος εἰλαπιναστῆς·
 Τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
 Αἶξαντα φόβονδε· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 580 Δούπησεν δὲ πεσών. αὐτὰρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος
 Νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἐταῖρων.
 Ἐκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ὠτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἀπάντων
 Ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων·
 585 [Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·]
 Ἐκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
 Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὅς τοπάρους περ
 Μαλθακὸς αἰχμητῆς· νῦν δ' οἴχεται οἷος αἰέρας
 Νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἐταῖρον,
 590 Ἔσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἷὸν Ἡετίωνος.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλῃ ἐκάλυψε μέλαινα·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.
 Καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 Μαρμαρέην· Ἴδην δὲ κατὰ νεφρέσσι κάλυπεν,
 595 Ἀστράψας δὲ, μάλα μεγάλ' ἐκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν·
 Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοὺς.
 Πρῶτος Πηνέλεως Βοιωτίας ἦρχε φόβοιο.
 Βλήτο γὰρ ὤμον δουρί, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
 Ἄκρον ἐπιβλήδην· γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρῃς
 600 Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὃ γάρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών.
 Αἰῖτον αὖθ' Ἐκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 Τῖόν Ἀλεκτρυόνης μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης·
 Τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ,
 Ἐγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσιν.
 605 Ἐκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Αἰῖτον ὀρμηθέντα
 Βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρὰ μᾶζόν·
 Ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δουλιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
 Τρῶες· ὃ δ' Ἰδομενεὺς ἀκόντισε Δευκαλίδας,
 Δίφρῳ ἐφεσταότος· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·

- Τὸν δὲ πεισόντ' ἐλέησεν Ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
 Ἰθυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖαι μάχεσθαι·
 Ἄλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
 355 Ἔσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
 Αἶας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων·
 Οὔτε τιν' ἐξοπλίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
 Οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔσοχον ἄλλων,
 Ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβῶμεν, σχεδόνθεν δὲ μάχεσθαι.
 360 Ὡς Αἶας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθὼν
 Δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον
 Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
 Καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτὶ γ' ἐμάχοντο·
 Παιυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
 365 Ἀλλήλοισι καθ' ὅμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· οὐδὲ κε φαίης
 Οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
 Ἡέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
 Ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ κατατεθνηῶτι.
 370 Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εὐκνήλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγῇ
 Ἥελου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης
 Γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπανόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 Ἀλλήλων ἀλεελόντες βέλεα στονόεντα,
 375 Πολλὸν ἀφρευταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἔπασχον
 Ἡέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ,
 Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπω φῶτε πεπύσθην,
 Ἀνέρε κυδαλίμῳ, Θρασυμήδῃς Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἄλλ' ἔτ' ἔφαντα
 380 Ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῃ Τρώεσσι μάχεσθαι.
 Τῷ δ' ἐπιοσσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων,
 Νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὥς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
 Ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
 Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
 385 Ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρῶ νωλεμές αἰεὶ
 Γούνατά τε κνήμαί τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἐκάστου,
 Χεῖρες τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιν,
 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μέγалоιο βθείην
 390 Λαοῖσιν δῶη τανύειν, μεθύουσιν ἀλοιφῇ·
 Δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διασιάντες τανύουσιν
 Κυκλός, ἄφαρ δὲ τε ἱκμάς ἔβη, δύνει δὲ τ' ἀλοιφῇ,
 Πολλῶν ἐλκόντων· τάνυται δὲ τε πᾶσα διαπρά·
 Ὡς οἷγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ

- 395 Ἐλκεον ἀμφότεροι· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Τρῶσιν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
 Ἄγριος· οὐδὲ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδὲ κ' Ἀθήνη
 Τόνγε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι.
 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
 Ἡματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πῶ τι
 Ἦδες Πάτροκλον τεθνηότα διὸς Ἀχιλλεύς.
 Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
 Τείχει ὑπο Τρώων· τό μιν οὐποτε ἔλπετο θυμῷ
 405 Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶον, ἐνιχρυσφθέντα πύλῃσιν,
 Ἄψ ἀπονοστήσειν· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 Ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
 Πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο, νόσφιν ἀκούων,
 Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μέγαλοιο νόημα·
 410 Δὴ τότε γ' οὐ οἱ εἶπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη,
 Μήτηρ, ὅτι ρά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
 Νωλεμές ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 415 Ὡ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλεές ἀπονέεσθαι
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 Παῖσι χάνοι! τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
 Εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἵππουδάμοισιν
 Ἄστν πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
 420 Ὡς δὲ τις αὖ Τρώων μεγαθύμων ἀνδρήσασκεν·
 Ὡ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖτω πολέμοιο!
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ἔρυσσεν ἐταίρου.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο· σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
 425 Χάλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
 Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἑόντες,
 Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
 Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο.
 Ἥ μὰν Αὐτομέδων, Διῶρεος ἄλκιμος υἱός,
 430 Πολλὰ μὲν ἄρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
 Πολλὰ δὲ μελιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἄρειῃ·
 Τῷ δ' οὔτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 Ἠθελέτην ἵεναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοὺς·
 Ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἦτ' ἐπὶ τύμβῳ
 435 Ἀνέρος ἐστήκει τεθνηότος ἢ γυναικός·
 Ὡς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 Οὐδεὶ ἐνισκίμπαντε καρήατα· δάκρυα δὲ σφιν

- Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
 Ἠνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μαινέτο χεῖρ,
 440 Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
 Μυρομένῳ δ' ἄρα τώγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
 Ἄ δειλῷ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι
 Θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρῳ τ' ἀθανάτῳ τε!
 445 Ἥ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
 Οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς
 Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπὶ πνέει τε καὶ ἔρπει
 Ἄλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
 450 Ἥ οὐχ ἄλλης, ὥς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπεύχεται αὖτως;
 Σφῶϊν δ' ἐν γούνασι βαλῶ μένος ἦδ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ὅφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσεται ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἔτι γὰρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὖσσέλμους ἀφίκωνται,
 455 Δύη τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἦν.
 Τῷ δ', ἀπὸ χαιτῶν κονίην οὐδ' ἄσδε βαλόντε,
 Ῥιμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς.
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
 460 Ἴπποις αἴσσω, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας·
 Ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπὲκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
 Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὁμίλον ὀπάζων.
 Ἄλλ' οὐχ' ἦρει φῶτας, ὅτε σεύαιτο διώκειν·
 Οὐ γὰρ πῶς ἦν, οἷον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ
 465 Ἐγχεί ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπύσχειν ὠκέας ἵππους.
 Ὅψ' δὲ δὴ μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
 Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
 Στῇ δ' ὀπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα·
 Αὐτόμεδον, τίς τοι νῦ θεῶν νηκερδέα βουλήν
 470 Ἐν στήθεσσι νῆθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλὰς;
 Οἷον πρὸς Τρῶας μάχεται πρότῳ ἐν ὁμίλῳ
 Μοῦνος· ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἐκτωρ
 Αὐτὸς ἔχων ὁμοῖσιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.
 Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διῶρεος υἱός·
 475 Ἀλκιμέδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
 Ἴππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσιν τε μένος τε,
 Εἰ μὴ Πάτροκλος, θεόφιν μῆστῳ ἀτάλαντος,
 Ζωὸς ἔων; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἥνια σιγαλόεντα
 480 Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὅφρα μάχωμαι.

Ὡς ἔφατ'· Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἄρμ' ἐπορούσας
 Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἥνία λάζετο χερσίν·
 Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ·
 Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἐόντα·

485 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Ἴππῳ τῷδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο,
 Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσιν.
 Τῷ κεν ἐελποίμην αἰρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
 Σῷ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἄν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,

490 Τλαῖεν ἐναντίβιον σιάντες μαχέσασθαι Ἀρηϊ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθυσεν ἔϋς παῖς Ἀγχιόλοο.

Τῷ δ' ἰθὺς βήτην, βοέης εἰλυμένῳ ὤμους
 Αὔησι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 Τοῖσι δ' ἅμα Χρομῖος τε καὶ Ἀρητος θεοειδής
 495 Ἦῖσαν ἀμφοτέρω· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Αὐτῷ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
 Νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτὶ γε νέεσθαι
 Αὐτίς, ἀπ' Αὐτομέδοντος. ὃ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρί,
 Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλήτο φρένας ἀμφιμελαίνας.

500 Αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα, πιστὸν ἐταῖρον·
 Ἀλκίμεδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους,
 Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνέοντε μεταφρένω. οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἔκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι οἶω,
 Πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππῳ,
 505 Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν
 Ἀργείων, ἧ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἄλοϊη.

Ὡς εἰπὼν Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
 Ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ', οἵπερ ἄριστοι,
 510 Ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν·
 Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ.
 Τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κάτα δακρυόεντα
 Ἔκτωρ Αἰνείας θ', οἱ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.

515 Ἦσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Ἀρήτιοι κατασπίδα πάντοσ' εἵσῃν·
 Ἦ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἷσατο χαλκός·
 Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.
 520 Ὡς δ' ὅτ' ἄν οἷον ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνῆρ,
 Κόψας ἐξόπιθεν κερῶν βοὸς ἀγραύλοιο,
 Ἴνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὃ δὲ προθορῶν ἐρίπησιν·
 Ὡς ἄρ' ὅγε προθορῶν πέσεν ὕπτιος· ἐν δὲ οἱ ἔγχος

- Νηδυλοισι μάλ' ὄξυ κραδαινόμενον, λύε γυῖα.
 525 Ἐκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος.
 Πρόσσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρόν
 Οὔδ' ἐνίσκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμήχθη
 Ἐγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 530 Καί νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὥρμηθήτην,
 Εἰ μὴ σφω' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
 Οἳ ῥ' ἦλθον καθ' ὁμίλον, ἐταίρου κικλήσκοντος.
 Τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὐτίς
 Ἐκτωρ Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρομῖος Θεοειδής.
 535 Ἀρητιον δὲ κατ' αὐθι λίπον, δεδαῖγμένον ἦτορ,
 Κείμενον· Αὐτομέδων δὲ, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 Ἥ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενoitιάδαο θανόντος
 Κῆρ ἄχεος μεθήηκα, χερσίωνά περ καταπέφνων.
 540 Ὡς εἰπὼν, ἔς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βροτόεντα
 Θῆκ'· ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
 Αἵματόεις, ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.
 Ἄψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὕσμινη,
 Ἀργαλή, πολύδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
 545 Οὐρανόθεν καταβᾶσα· προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς,
 Ὅρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος εἰράπεται αὐτοῦ.
 Ἡὔτε πορφυρέην ἱρὴν θνητοῖσι τανύσση
 Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
 Ἥ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
 550 Ανθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει·
 Ὡς ἢ πορφυρῇ νεφελῇ πυκάσασα ἔαυτήν,
 Δύσσει' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
 Πρῶτον δ' Ἀτρεὺς υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα,
 Ἰφθιμον Μενέλαον· ὃ γὰρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν·
 555 Εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος
 Ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἐταῖρον
 Τείχει ὑπο Τρώων ταχέες κύνες ἐλκήσουσιν.
 Ἄλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὅτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 560 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Φοῖνιξ, ἄττα, γεραιὲ παλαιγενές, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 Δοίη κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερὺκοι ἐρωήν·
 Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστιάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μάλα γὰρ με θανὼν ἐξεμάσσατο θυμόν.
 565 Ἄλλ' Ἐκτωρ πυρὸς αἶνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
 Χαλκῷ δηϊῶν· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.

- Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὅτι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων.
 Ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνασιν ἔθηκεν,
 570 Καὶ οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἐνήκεν,
 Ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
 Ἰσχανάα δακέειν, λαρόν τε οἱ αἶμ' ἀνθρώπου·
 Τοίου μιν θάρσευς πλήσε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 575 Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἡετίωνος,
 Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἐκτωρ
 Δήμου, ἐπεὶ οἱ ἐταῖρος ἦν φίλος εἰλαπιναστῆς·
 Τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
 Αἶξαντα φόβονδε· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 580 Δούπησεν δὲ πεσών. ἅταρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος
 Νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἐταίρων.
 Ἐκτορα δ' ἐγγύθεν ἱστάμενος ὠτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἀπάντων
 Ζείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναιῶν·
 585 [Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·]
 Ἐκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
 Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὅς τοπάρους περ
 Μαλθακὸς αἰχμητῆς· νῦν δ' οἴχεται οἶος αἰείρας
 Νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἐταῖρον,
 590 Ἔσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἡετίωνος.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλῃ ἐκάλυψε μέλαινα·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.
 Καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 Μαρμαρέην· Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυπεν,
 595 Ἀστράψας δὲ, μάλα μεγάλ' ἐκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν·
 Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοὺς.
 Πρῶτος Πηνέλεως Βοιωτίας ἦρχε φόβοιο.
 Βλήτο γὰρ ὤμον δουρί, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
 Ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρις
 600 Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὃ γάρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών.
 Αἴητον αὖθ' Ἐκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 Τῖόν Ἀλεκτρυόνης μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης·
 Τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ,
 Ἐγχὸς ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.
 605 Ἐκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὀρμηθέντα
 Βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρὰ μαζόν·
 Ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
 Τρῶες· ὃ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδας,
 Δίφρῳ ἐφισταότος· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·

- Δακρυόφι πλησθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν.
 Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἐταίρῳ,
 Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
 700 Τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
 Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
 Οὐδ' ἄρα σοί, Μενελαε Διοτρεφές, ἥθελε θυμὸς
 Τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη.
 705 Ἄλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν,
 Αὐτὸς δ' αὐτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
 Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θεῶν, εἵθαρ δὲ προσηύδα.
 Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἶω
 710 Νῦν ἰέναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἐκτορι δῖῳ.
 Οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 Ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἥδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.
 715 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεές ὦ Μενέλαε.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὤκα,
 Νεκρὸν αἰείραντες φέρετ' ἐκ πόνου. αὐτὰρ ὅπισθεν
 Νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσὶν τε καὶ Ἐκτορι δῖῳ,
 720 Ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἳ τοπάρῃς περ
 Μίμνομεν ὄξυν Ἀρηα παρ' ἀλλήλοισι μέροντες.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
 Ἴψι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὅπισθεν
 Τρωϊκός, ὥς εἶδοντο νέκυν αἶροντας Ἀχαιοὺς.
 725 Ἰθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, οἷτ' ἐπὶ κάρῳ
 Βλημένῳ αἶξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων.
 Ἔως μὲν γάρ τε θεοῦσι, διαρῥαῖσαι μεμαῶτες,
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλκὶ πεποιθώς.
 Ἀψ τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
 730 Ὡς Τρῶες εἴως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
 Σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρώς, οὐδὲ τις ἔτλη
 Πρόσσω αἶξας, περὶ νεκροῦ δηριάασθαι.
 735 Ὡς οἷγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
 Ἀγριος, ἥντε πῦρ, τότ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
 Ὀρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἴκοι

- Ἐν σέλαϊ μεγάληῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἵς ἀνέμοιο·
 740 Ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν
 Ἀζηγῆς ὄρουμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
 Οἱ δ', ὥςθ' ἡμίονοι, κρατερόν μένος ἀμφιβαλόντες,
 Ἐλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν
 Ἡ δοκόν, ἧς δόρυ μέγα νήϊον· ἐν δέ τε θυμὸς
 745 Τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῶ σπενδόντεσσιν.
 Ὡς οἷγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὅπισθεν
 Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥς τε πρῶν ἰσχάνει ὕδωρ
 Τλήεις, πεδίιοιο διαπρύσιον τετυχηκώς·
 Ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
 750 Ἰσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθησιν,
 Πλάζων· οὐδέ τί μιν σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες·
 Ὡς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
 Τρώων· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ.
 755 Τῶν δ', ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἧς κολοιῶν,
 Οὐλον κεκλήγοντες, ὅτε προῖδωσιν ἰόντα
 Κίρκον, ὅτε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
 Ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἑκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
 Οὐλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης.
 760 Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφί τε τάφρον,
 Φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.

- Τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἔσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιιάδῃ, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 Φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 Λαμπρῇσιν κορύθεσσι Κρονίων ἤερα πολλήν
 270 Χεῦ· ἐπεὶ οὐδὲ Μενoitιιάδην ἤχθαιρε πάρος γε,
 Ὅφρα, ζῶδς ἐὼν, θεράπων ἦν Αἰακίδαο·
 Μίσησεν δ' ἄρα μιν δηϊῶν κυσὶ κύρμα γενέσθαι
 Τρωῆσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὤρσεν ἐταίρους.
 Ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς·
 275 Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδὲ τιν' αὐτῶν
 Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἱέμενοί περ·
 Ἀλλὰ νέκυν ἐρίοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
 Μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὥκ' ἐλέλιξεν
 Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
 280 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
 Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, συὶ εἵκελος ἀλκὴν
 Καπρίῳ, ὅστι' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
 Ῥηϊδίως ἐκέδασεν, ἐλιζάμενος διὰ βήσας·
 Ὡς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγανοῦ, φαίδιμος Αἴας,
 285 Ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασε φάλαγγας,
 Οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
 Ἄστν πότι σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
 Ἴπτοι τὸν Λήθαιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱός,
 Ἰππόθοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
 290 Δησιόμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
 Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 Ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
 Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαΐξας δι' ὀμίλου,
 Πληῆξ' αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
 295 Ἦρικε δ' ἵπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ,
 Πληγῆϊς ἔγχεϊ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
 Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ωτειλῆς
 Αἵματόεις· τοῦ δ' αὐθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμαῖζε
 300 Κεῖσθαι· ὃ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσσε προηνῆς ἐπὶ νεκρῷ,
 Τῇλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰῶν
 Ἐπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 Ἐκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 305 Ἀλλ' ὃ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 Τυτθόν· ὃ δὲ Σχεδίον, μεγαθύμου Ἰφίτου νιάν,
 Φωκῆων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῇ
 Σικία ναιετάασκε, πολέυσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσειν·

- Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσσην· διὰ δ' ἄμπερές ἄκρη
 310 Αἰχμὴ χαλκείῃ παρὰ γείατον ὦμον ἀνέσχεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Αἴας δ' αὖ Φόρκυα δαΐφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
 Ἴπποθόῳ περιβάντα, μέσσην κατὰ γαστέρα τύψεν·
 Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκός
 315 Ἦφυσ'· ὃ δ' ἐν κονίησι πεσών ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαιδιμος Ἔκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἱάχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
 Φόρκυν θ' Ἴπποθόον τε· λύνοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 320 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες·
 Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἴσαν,
 Κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῳ. ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
 Αἰνείαν ὥτρυνε, δέμας Περίφαντι ἐοικώς,
 Κήρυκι Ἡπυτίδῃ, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
 325 Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδώς·
 Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθε
 Ἴλιον αἰπεινήν; ὥς δὴ ἶδον ἀνέρας ἄλλους
 Κάρτεϊ τε σθένει τε πεποιθότας, ἥνορέῃ τε,
 330 Πλήθει τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας.
 Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βοῦλεται ἢ Δαναοῖσιν
 Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
 Ὡς ἔφατ'· Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
 Ἐγνώ, ἐςάντα ἰδὼν· μέγα δ' Ἐκτορα εἶπε βοήσας·
 335 Ἐκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἄγοι ἦδ' ἐπικούρων,
 Αἰδώς μὲν νῦν ἦδε γ', Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείησι δαμέντας!
 Ἀλλ' ἔτι γάρ τίς φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ὕπατον μῆστωρα, μάχης ἐπιτάροθον εἶναι.
 340 Τῷ ῥ' ἰθύς Δαναῶν ἵομεν, μηδ' οἷγε ἔκηλοι
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνηῶτα.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 Ἐνθ' αὐτ' Αἰνείας Λειώκριτον οὔτασε δουρὶ,
 345 Τῖόν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον.
 Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηϊφίλος Λυκομήδης·
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλεν Ἴππασίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἦπαρ ὑπὸ πρᾶπίδων, εἴθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 350 Ὃς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
 Κῶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

- Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
 Ἴδυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖαι μάχεσθαι·
 Ἀλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
 355 Ἔσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
 Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων·
 Οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
 Οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔσοχον ἄλλων,
 Ἀλλὰ μάλ' ἄμφ' αὐτῷ βεβήμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
 360 Ὡς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθῶν
 Δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον
 Νεκροὶ ὁμοῦ Τρῶων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
 Καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτί γ' ἐμάχοντο·
 Πανρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
 365 Ἀλλήλοισι καθ' ὅμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· οὐδέ κε φαίης
 Οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
 Ἡέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσοι ἄριστοι
 Ἔστασαν ἄμφι Μενoitιάδῃ κατατεθνηῶτι.
 370 Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εὐκνηλοὶ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγὴ
 Ἥελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνεται πάσης
 Γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα,
 375 Πολλὸν ἀφεσταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἔπασχον
 Ἡέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ,
 Ὅσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπω φῶτε πεπύσθην,
 Ἀνέρε κυδαλίμῳ, Θρασυμήδῃς Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἄλλ' ἔτ' ἔφαντο
 380 Ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῃ Τρῶεσσι μάχεσθαι.
 Τῷ δ' ἐπιουσιμένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων,
 Νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὥς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
 Ὅτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
 Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
 385 Ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρῶ νωλεμές αἰεὶ
 Γούνατά τε κνήμαί τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἐκάστου,
 Χεῖρές τ' ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετο μαρναμένοισιν,
 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μέγαλοιο βοείην
 390 Λαοῖσιν δώῃ τανύειν, μεθύουσιν ἀλοιφῇ·
 Δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαστάντες τανύουσιν
 Κυκλός, ἄφαρ δὲ τε ἱκμάς ἔβη, δύνει δὲ τ' ἀλοιφή,
 Πολλῶν ἐλκόντων· τάνυται δὲ τε πᾶσα διαπρᾶ·
 Ὡς οἷγ' ἐνθα καὶ ἐνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ

- 395 Ἐλκεον ἀμφοτέρω· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
 Ἄγριος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 Τόνγε ἰδοῦσ' ὀνόσασαί, οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἔκοι.
 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
 ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πῶ τι
 Ἦδε Πατρόκλον τεθνηότα διὸς Ἀχιλλεύς.
 Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
 Τείχει ὑπο Τρώων· τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ.
 405 Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶν, ἐνιχρημφθέντα πύλῃσιν,
 Ἄψ ἀπονοστήσειν· ἐπεὶ οὐδέ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 Ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
 Πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο, νόσφιν ἀκούων,
 Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μέγαλοιο νόημα·
 410 Δὴ τότε γ' οὐ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη,
 Μήτηρ, ὅτι φά οἱ πολὺν φίλτατος ὤλεθ' ἐταῖρος.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
 Νωλεμές ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Ὡδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 415 Ὡ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλεές ἀπονέεσθαι
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 Πασι χάνοι! τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
 Εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἵππουδάμοισιν
 Ἄστν πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
 420 Ὡς δέ τις αὖ Τρώων μεγαθύμων ἀνδρήσασκεν·
 Ὡ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖτω πολέμοιο!
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ἔρσασκεν ἐταίρου.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο· σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
 425 Χάλκεον οὐρανὸν ἵκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
 Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἔοντες,
 Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
 Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο.
 Ἥ μὰν Αὐτομέδων, Διῶρεος ἄλκιμος υἱός,
 430 Πολλὰ μὲν ἄρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
 Πολλὰ δὲ μελιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἄρειῃ·
 Τῷ δ' οὔτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 Ἠθέλετην ἰέναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῦς·
 Ἀλλ' ὥστε στήλῃ μένει ἔμπεδον, ἧτ' ἐπὶ τύμβῳ
 435 Ἀνέρος ἐστήκει τεθνηότος ἢ γυναικός·
 Ὡς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 Οὐδεὶ ἐνισκίλψαντε καρήατα· δάκρυα δὲ σφιν

- Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
 Ἠνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μιαίνεται χαίτη,
 440 Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
 Μυρομένῳ δ' ἄρα τώγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
 Ἄ δειλῷ, τί σφῶϊ δόμεν Πηληϊῇ ἄνακτι
 Θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγῆρω τ' ἀθανάτῳ τε!
 445 Ἥ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχῃτον;
 Οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν οὔζυρώτερον ἀνδρός
 Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπι πνεῖει τε καὶ ἔρπει
 Ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἑάσω.
 450 Ἥ οὐχ ἄλις, ὥς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπεύχεται αὐτῶς;
 Σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλὼ μένος ἦδ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ὅφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσῃτον ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἔτι γὰρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὖσσέλμους ἀφίκωνται,
 455 Δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἦϋ.
 Τῷ δ', ἀπὸ χαιτάων κονίην οὐδᾶςδε βαλόντε,
 Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς.
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
 460 Ἴπποις αἵσσω, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας·
 Ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπὲκ Τρῶων ὀρυμαγδοῦ,
 Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὁμίλον ὀπάζων.
 Ἀλλ' οὐχ' ἦρει φῶτας, ὅτε σεύαιτο διώκειν·
 Οὐ γὰρ πως ἦν, οἷον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ
 465 Ἐγχεί ἐφορμαῖσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
 Ὅψ' δὲ δὴ μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
 Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
 Στῇ δ' ὀπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα·
 Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλήν
 470 Ἐν στήθεσσι νῆσθε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλᾶς;
 Οἷον πρὸς Τρῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ
 Μοῦνος· ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἐκτωρ
 Αὐτὸς ἔχων ὅμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.
 Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διῶρεος υἱός·
 475 Ἀλκιμέδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
 Ἴππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμησίῳ τε μένος τε,
 Εἰ μὴ Πάτροκλος, θεόφιν μήστῳ ἀτάλαντος,
 Ζωὸς ἐών; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν μάλιστα καὶ ἦνλα σιγαλόεντα
 480 Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.

- Ὡς ἔφατ'· Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἄρμ' ἐπορούσας
 Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
 Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ·
 Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα·
 485 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Ἴππω τῷδ' ἐνόησα ποδώκως Αἰακίδαο,
 Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσιν.
 Τῷ κεν ἐελποίμην αἰρησέμεν, εἰ σύγε θυμῷ
 Σῷ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,
 490 Τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι Ἄρηϊ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν εὖς παῖς Ἀγχίσαο.
 Τῷ δ' ἰθύς βήτην, βοέης εἰλυμένῳ ὤμους
 Αὔησι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 Τοῖσι δ' ἅμα Χρομῖος τε καὶ Ἄρητος Θεοειδής
 495 Ἦϊσαν ἀμφοτέρω· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Αὐτῷ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
 Νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἐμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
 Αὐτίς, ἀπ' Αὐτομέδοντος. ὃ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρί,
 Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλήτο φρένας ἀμφιμελαίνας.
 500 Αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα, πιστὸν ἐταῖρον·
 Ἀλκίμεδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους,
 Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένω. οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἐκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι οἶω,
 Πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλιτέριχε βήμεναι ἵππω,
 505 Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν
 Ἀργείων, ἥ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἄλοιη.
 Ὡς εἰπὼν Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
 Ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ', οἵπερ ἄριστοι,
 510 Ἀμφ' αὐτῷ βεβράμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν·
 Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἡμαρ.
 Τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κάτα δακρυόεντα
 Ἐκτωρ Αἰνείας θ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
 515 Ἦσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Ἀρήτιοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσῃν·
 Ἦ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἷσατο χαλκός·
 Νειάλη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασσε.
 520 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ὄξυν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνήρ,
 Κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο,
 Ἴνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὃ δὲ προθορῶν ἐρίπησιν·
 Ὡς ἄρ' ὅγε προθορῶν πέσεν ὕπτιος· ἐν δὲ οἱ ἔγχος

- Νηδυίοισι μάλ' ὄξυ κραδαινόμενον, λύε γυῖα.
 525 Ἐκτωρ δ' Ἀντομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαινώ·
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 Πρόσσω γὰρ κατέκνυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρόν
 Οὔδει ἐνισκλήμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμήχθη
 Ἐγχος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 530 Καί νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὥρμηθήτην,
 Εἰ μὴ σφω' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
 Οἳ ῥ' ἦλθον καθ' ὁμίλον, ἐταίρου κικλήσκοντος.
 Τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὐτίς
 Ἐκτωρ Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρομῖος Θεοειδής·
 535 Ἄρητον δὲ κατ' αὐθι λίπον, δεδαῖγμένον ἦτορ,
 Κείμενον· Ἀντομέδων δὲ, θοῶ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΰδα·
 Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενoitιάδαο θανόντος
 Κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χερσίονά περ καταπέφνων.
 540 Ὡς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βροτόεντα
 Θῆκ'· ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 Αἵματόεις, ὥς τίς τε λείων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.
 Ἄψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὕσμῖνῃ,
 Ἀργαλέῃ, πολύδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
 545 Οὐρανόθεν καταβᾶσα· προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς,
 Ὅρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος εἰράπει' αὐτοῦ.
 Ἦντε πορφυρέην ἱρὴν θνητοῖσι τανύσση
 Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
 Ἦ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
 550 Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει·
 Ὡς ἢ πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἔαυτήν,
 Δύσει' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
 Πρῶτον δ' Αἰρέος υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα,
 Ἰφθιμον Μενέλαον· ὃ γάρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν·
 555 Εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Σοὶ μὲν δῆ, Μενέλαε, κατηφείῃ καὶ ὄνειδος
 Ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλλῆος ἀγανού πιστὸν ἐταῖρον
 Τείχει ὑπο Τρώων ταχέες κύνες ἐλκήσουσιν.
 Ἄλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὅτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 560 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Φοῖνιξ, ἄττα, γεραίε παλαιγενές, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 Δοίῃ κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερὺκοι ἐρωήν·
 Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μάλα γὰρ με θανὼν ἐξεμάσσατο θυμόν.
 565 Ἄλλ' Ἐκτωρ πυρὸς αἶνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
 Χαλκῷ δηϊόων· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.

- Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὅτι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων.
 Ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνασιν ἔθηκεν,
 570 Καὶ οἱ μνίης θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἐνήκεν,
 Ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χρὸς ἀνδρομέοιο,
 Ἰσχανάα δακύνει, λαρόν τε οἱ αἶμ' ἀνθρώπου·
 Τοίου μιν θάρσευς πλήσε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 575 Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἡετίωνος,
 Ἀφνειὸς τ' ἀγαθὸς τε· μάλιστα δέ μιν τέεν Ἐκτωρ
 Δήμου, ἐπεὶ οἱ ἐταῖρος ἦν φίλος εἰλαπιναστής·
 Τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
 Αἶξαντα φόβονδε· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 580 Δούπησεν δὲ πεσών· αὐτὰρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος
 Νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἐταίρων.
 Ἐκτορα δ' ἐγγύθεν ἱστάμενος ὠτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἀπάντων
 Ζείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων·
 585 [Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·]
 Ἐκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
 Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὅς τοπάρους περ
 Μαλθακὸς αἰχμητής· νῦν δ' οἴχεται οἶος αἰείρας
 Νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἐταῖρον,
 590 Ἔσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἡετίωνος.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλῃ ἐκάλυψε μέλαινα·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.
 Καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 Μαρμαρέην· Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυπεν,
 595 Ἀστράφας δὲ, μάλα μεγάλ' ἐκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν·
 Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοὺς.
 Πρῶτος Πηνέλεως Βοιωτίας ἦρχε φόβοιο.
 Βλῆτο γὰρ ὤμον δουρί, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
 Ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρις
 600 Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὃ γάρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών.
 Αἴητον αὖθ' Ἐκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 Τῖον Ἀλεκτρυόνης μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης·
 Τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ,
 Ἐγχὸς ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.
 605 Ἐκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὀρμηθέντα
 Βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρὰ μαζόν·
 Ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
 Τρῶες· ὃ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδας,
 Δίφρῳ ἐφισταότος· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·

- 610 Αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά θ' ἠνίοχόν τε,
 Κοίρανον, ὅς ῥ' ἐκ Λύκτου ἐϋκτιμένης ἔπει' αὐτῷ —
 Πεζὸς γὰρ ταπρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιέλεσσαι
 Ἦλυθε, καί κε Τρῶσιν μέγα κράτος ἐγγυάλισεν,
 Εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
 615 Καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἡμᾶρ·
 Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο —
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
 Ὡσε δόρου πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην.
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠνία χεῦεν ἔραζε.
 620 Καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χεῖρεσσι φίλησιν
 Κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηύδα·
 Μάστιγε νῦν, εἴως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
 Γινώσκεις δὲ καὶ αὐτός, ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλιτέριχας ἵππους
 625 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
 Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρῶεσσι δίδου ἑτεραλκέα νίκην.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμῶνιος Αἴας·
 Ὡ πόποι, ἦδη μὲν κε, καὶ ὅς μάλα νῆπιός ἐστιν,
 630 Γνοίη, ὅτι Τρῶεσσι πατὴρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει.
 Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἄπτεται, ὅστις ἀφείη,
 Ἦ κακός, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπησ πάντ' ἰθύνει·
 Ἡμῖν δ' αὐτῶς πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.
 Ἀλλ' ἄγετ', αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 635 Ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἦδὲ καὶ αὐτοὶ
 Χάρμα φίλοις ἐτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες·
 Οἳ που δεῦρ' ὀρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν
 Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
 Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.
 640 Εἴη δ', ὅστις ἐταῖρος ἀπαγγεῖλειε τάχιστα
 Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ οὐ μιν οἶομαι οὐδὲ πεπύσθαι
 Λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Ἀλλ' οὐπὲρ δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
 Ἡέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 645 Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἡέρος νῆας Ἀχαιῶν,
 Πόλῃσον δ' αἰθήρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
 Ἐν δὲ φάει καὶ ὀλεσσον, ἐπεὶ νῦν τοι εὐάδεν οὕτως!
 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα
 Αὐτίκα δ' ἡέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην·
 650 Ἡέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φάνθη·
 Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε Διοτρεφές, αἵ κεν ἴδῃαι

- Ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν·
 Ὅτρυνον δ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι θᾶσσον ἰόντα
 655 Εἰπεῖν, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἐταῖρος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
 Βῆ δ' ἰέναι, ὥς τις τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
 Ὅστ' ἐπεὶ ἄρ' κε κάμησι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
 Οὔτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρος ἐλεύσθαι,
 660 Πάννυχτοι ἐγρήσσοντές· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
 Ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 Ἀντίοι αἴσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 Καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 Ἦῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 665 Ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 Ἦε πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ διε, μή μιν Ἀχαιοὶ
 Ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἔλωρ δηϊοῖσι λίποιεν.
 Πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Λιάντεσσ' ἐπέτελλεν·
 Αἶαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
 670 Νῦν τις ἐνθείης Πατροκλῆος δειλοῖο
 Μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι,
 Ζωὸς ἐὼν· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
 Πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετός, ὃν ῥά τ' εἰ φασιν
 675 Ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
 Ὅν τε, καὶ ὑπόθ' ἐόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ,
 Θάμνω ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ
 Ἔσσυτο, καὶ τὲ μιν ὤκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν·
 Ὡς τότε σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅσσε φαινὼ
 680 Πάντοσε δινείσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἐταίρων,
 Εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζῶοντα ἴδοιο.
 Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 Θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 685 Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ὄφρα πύθῃαι
 Δυγρῆς ἀγγελίης, ἥ μὴ ὥφελλε γενέσθαι.
 Ἦδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν ὀϊόμαι εἰσορόωντα
 Γινώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
 Νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὄριστος Ἀχαιῶν,
 690 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
 Ἀλλὰ σύγ' αἰψ' Ἀχιλλῆϊ, θέων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Εἰπεῖν, αἵ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
 Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε, μῦθον ἀκούσας.
 695 Δὴν δὲ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε· τῷ δὲ οἱ ὅσσε

- Δακρυόφι πλησθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν.
 Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἐταίρῳ,
 Λαοδόκῳ, ὃς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
 700 Τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
 Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
 Οὐδ' ἄρα σοί, Μενελαε Διοτρεφές, ἥθελε θυμὸς
 Τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν, ἐνθεν ἀπῆλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη.
 705 Ἄλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν,
 Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
 Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θεῶν, εἵθαρ δὲ προσηύδα.
 Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἶω
 710 Νῦν ἵεναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἑκτορι δῖῳ
 Οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 Ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.
 715 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 Πάντα κατ' αἴσαν ἔειπες, ἀγακλεῖς ὦ Μενέλαε.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὤκα,
 Νεκρὸν αἶραντες φέρετ' ἐκ πόνου. αὐτὰρ ὅπισθεν
 Νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι δῖῳ,
 720 Ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἳ τοπάρῃς περ
 Μίμνομεν ὄξυν Ἀρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
 Ἐπι μάλᾳ μεγάλως· ἐπὶ δ' ἔαχε λαὸς ὅπισθεν
 Τρωϊκός, ὥς εἶδοντο νέκυν αἶροντας Ἀχαιοὺς.
 725 Ἰθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, οἷτ' ἐπὶ κάρῳ
 Βλημένῳ αἶζωσι πρὸ κούρων θηρητήρων.
 Ἔως μὲν γάρ τε θεοῦσι, διαρῥαῖσαι μεμαῶτες,
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλκὶ πεποιθώς.
 Ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
 730 Ὡς Τρῶες εἴως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
 Σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρώς, οὐδὲ τις ἔτλη
 Πρόσσω αἶζας, περὶ νεκροῦ δηριάασθαι.
 735 Ὡς οἷγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
 Ἀγριος, ἥντε πῦρ, τύτ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
 Ὀρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἴκοι

- Ἐν σέλαϊ μεγάλη· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἱς ἀνέμοιο·
 740 Ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν
 Ἀζηγῆς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
 Οἱ δ', ὥςθ' ἡμίονοι, κρατερόν μένος ἀμφιβαλόντες,
 Ἐλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν
 Ἡ δοκόν, ἥδ' ὀρύου μέγα νήϊον· ἐν δέ τε θυμὸς
 745 Τεῖρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῶ σπευδόντεσσιν.
 Ὡς οἶγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὅπισθεν
 Αἴαντι ἰσχανέτην, ὥς τε πρῶν ἰσχάνει ὕδωρ
 Τλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς·
 Ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
 750 Ἰσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίωνδε τίθησιν,
 Πλάζων· οὐδέ τί μιν σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες·
 Ὡς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
 Τρώων· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
 755 Τῶν δ', ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἥδ' ἐκκοιῶν,
 Οὐλον κεκλήγοντες, ὅτε προῖδωσιν ἰόντα
 Κίρκον, ὅτε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
 Ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
 Οὐλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης.
 760 Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφί τε τάφρον,
 Φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Σ.

Accepto nuntio de nece Patrocli, Achilles planctui et lamentis indulget (1 – 34). His lamentis ex mari excita Thetis cum cohorte Nereïdum ad filium consolandum venit; quem quum ulciscendi Hectoris cupidissimum videt, quamvis id statim ipsi fatale futurum sit, cupidinem ejus in posterum diem differt, quo ei nova a Vulcano fabricanda arma perlaturam se promittit (35 – 137). Nereïdibus domum remissis, Thetis ad Olympum festinat, dum praelium renovatur super Patrocli corpore; quo tandem potiturus erat Hector, nisi Achilles, monitu Junonis, ex fossâ Trojanos truci adspectu voceque terruisset, et funestam ad mœnia fugam fecisset (138 – 231). Interim Achivi corpus ereptum tabernaculo Achillis inferunt, instante nocte (232 – 242). Tumultuariam concionem habent Trojani, quibus Polydamas suadet, ut salutem intra mœnia quærant, neu se Achilli in acie objiciant trucidandos; sed prudens consilium displicet Hectori et populo (243 – 314). Noctem in armis pervigilant Trojani: Achivi, præeunte Achille, Patrocli casum deflent, cadaver curant, lectoque componunt (315 – 355). Ad Olympum, ubi Jupiter modo conjugem objurgabat, quod Achillem concitasset, eâdem nocte pervenit Thetis, inque domo Vulcani amice excipitur (356 – 427): qui ei facile exoratus clipeum eximiâ arte et reliqua arma fabricatur (428 – 617).

Ὅπλοποιΐα.

Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθεν.
 Τὸν δ' εὖρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
 Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Νηυσὶν ἔπι κλονέονται, ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
 Μὴ δὴ μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
 Ὡς ποτὲ μοι μητηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπεν,

- 10 Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζώντος ἐμεῖο,
 Χερσὶν ὑπο Τρώων λείψειν φάος ἡέλλοιο.
 Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Σχέτλιος, ἣ τ' ἐκέλευον, ἀπωσάμενον δῆϊον πῦρ,
 Ἄψ ἐπὶ νῆας ἔμεν, μῆδ' Ἑκτορι ἴφι μάχεσθαι.
- 15 Ἔως ὃ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱός,
 Δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν·
 ὦ μοι, Πηλέος υἱὲ δαΐφρονος, ἣ μάλα λυγρῆς
 Πεύσεαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὥφελλε γενέσθαι.
- 20 Κεῖται Πάτροκλος· νέκυσ δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
 Γυμνοῦ· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
 Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
 Χεύατο κακὰ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἥσχυνε πρόσωπον·
- 25 Νεκταρέω δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
 Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστί τανυσθεὶς
 Κεῖτο, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ἥσχυνε δαΐζων.
 Δμωαὶ δ', ἃς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο Πάτροκλός τε,
 Θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἔαχον· ἐκ δὲ θύραζε
- 30 Ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης.
 Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
 Χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὃ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ·
 Δεῖδιδε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ·
- 35 Σμερδαλέον δ' ὤμωξεν. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
 Ἥμῃν ἐν βένθεσσιν ἄλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι·
 Κῶκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δὲ μιν ἀμφαγέροντο,
 Πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἄλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
 Ἐνθ' ἄρ' ἦν Γλαύκη τε, Θάλεια τε Κυμοδόκη τε,
- 40 Νησαίη Σπειώ τε, Θόη θ' Ἀλίη τε βοῶπις,
 Κυμοθόη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Λιμνώρεια,
 Καὶ Μελίτη καὶ Ἰαιρα, καὶ Ἀμφιθόη καὶ Ἀγανή,
 Δωτώ τε Πρωτώ τε, Φέρουσά τε Δυναμένη τε,
 Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
- 45 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
 Νημερτής τε καὶ Ἀψευδῆς καὶ Καλλιάνασσα·
 Ἐνθα δ' ἦν Κλυμένη, Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
 Μαῖρα καὶ Ὠρεΐθυια, εὐπλόκαμός τ' Ἀμάθεια·
 Ἄλλαι θ', αἱ κατὰ βένθος ἄλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
- 50 Τῶν δὲ καὶ ἀργύφειον πλήτο σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοντο· Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο·
 Κλῦτε, κασίγνηται Νηρηΐδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι

- Εἶδ' ἄκούουσαι, ὅς' ἐμῷ ἐνὶ κήδεα θυμῷ.
 ὦ μοι ἐγὼ δειλή, ὦ μοι δυσαριστοτόκεια!
 55 "Ἦτ' ἐπεὶ ἄρ' τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 Ἐξοχὸν ἡρώων· ὃ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὥς γουνῶ ἀλωῆς,
 Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ὀϊον εἶσω,
 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
 60 Οἵκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊὸν εἶσω.
 Ὅφρα δέ μοι ζώει καὶ ὄρᾳ φάος Ἥελίοιο,
 Ἀχνηταί, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
 Ἄλλ' εἴμ', ὄφρα ἴδωμι φίλον τέκος, ἥδ' ἐπακούσω,
 Ὅ, τι μιν ἴκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.
 65 Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
 Δακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης
 Ῥήγνυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἴκοντο,
 Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερώ, ἔνθα θαμειαὶ
 Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες ταχὺν ἄμφ' Ἀχιλλῆα.
 70 Τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
 Ὅξ' ὃν κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἰοῖο·
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἴκετο πένθος;
 Ἐξαύδα, μὴ κεῖθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεσται
 75 Ἐκ Διός, ὥς ἄρα δὴ πρὶν γ' εὖχεο, χεῖρας ἀνασχών,
 Πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι νῆας Ἀχαιῶν,
 Σεῦ ἐπιδευομένους, παθεῖν τ' ἀεκήλια ἔργα.
 Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ἄρ' μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσεν·
 80 Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἥδος, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος,
 Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἐταίρων,
 Ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ! τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' ἔκτωρ
 Δηώσας ἀπέδυσσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 Καλά· τὰ μὲν Πηληϊὶ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
 85 Ἡματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὖνῃ.
 Αἶθ' ὄφελος σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτης ἀλίσσιν
 Ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν!
 Νῦν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη,
 Παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὐτίς,
 90 Οἵκαδε νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν
 Ζῶειν, οὐδ' ἄνδρεςσι μετέμμεναι, αἶψά κε μὴ ἔκτωρ
 Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσει,
 Πατρόκλοιο δ' ἔλωρα Μενoitιάδεω ἀποτίσῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις, κατὰ δάκρυ χέουσα·
 95 Ὀκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσειαι, οἷ' ἀγορεύεις·

- Ἀντίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἑκτορα πότμος ἐτοῖμος.
 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀντίκα τεθναλήν, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἐταίρῳ
 Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὃ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
 107 Ἐφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἄρῃς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
 Νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμεν φάος, οὐδ' ἐτάροισιν
 Τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἑκτορι δίῳ·
 Ἄλλ' ἤμαι παρὰ νηυσὶν, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
 108 Τοῖος ἐὼν, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
 Ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἕρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,
 Καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι·
 Ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
 110 Ἀνδρῶν ἐν στήθεσσι ἀέξεται, ἥντε καπνός·
 Ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
 Νῦν δ' εἴμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω,
 115 Ἑκτορα· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῇ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἧδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίῃ Ἡρακλῆος φύγε Κῆρα,
 Ὅσπερ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι·
 Ἀλλὰ ἔ μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.
 120 Ὡς καὶ ἐγὼν, εἰ δὴ μοι ὁμοίῃ μοῖρα τέτυκται,
 Κεῖσομ', ἐπεὶ κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,
 Καί τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
 Ἀμφοτέρησιν χερσὶ παρειάων ἀπαλάων
 Δάκρυ' ὁμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·
 125 Γνοῖεν δ', ὥς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
 Μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἐστίν,
 Τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον·
 130 Ἀλλὰ τοί ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται,
 Χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαῖολος Ἑκτωρ
 Αὐτὸς ἔχων ὥμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἔ φημι
 Δηρὸν ἐπαγλαῖεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρης,
 135 Πρὶν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃαι.
 Ἡῶθεν γὰρ νεῦμαι, ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι,
 Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἰφαιστοῖο ἀνακτος.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεθ' υἱὸς ἐοῖο·

- Καὶ στρεφθεῖς, ἄλλῃσι κασιγνήτησι μετηύδα·
 140 Ἕμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 Ὀψόμεναί τε γέρονθ' ἄλιον καὶ δώματα πατρός,
 Καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσας· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον
 Εἶμι παρ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, αἵ κ' ἐθέλῃσιν
 Τίτῃ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα.
 145 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ὑπὸ κῆμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν·
 Ἡ δ' αὖτ' Οὐλύμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
 Ἦῖεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι.
 Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλύμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο
 150 Φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.
 Οὐδέ κε Πάτροκλόν περ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Ἐκ βελέων ἐρύσαντο τέκνον, θεράποντ' Ἀχιλλῆος·
 Αὐτίς γὰρ δὴ τόνγε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι,
 Ἐκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς, φλογὶ εἵκελος ἀλκὴν.
 155 Τρὶς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Ἐλκόμεναι μεμαώς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα·
 Τρὶς δὲ δὴ Αἴαντες, θοῦρῖν ἐπιειμένοι ἀλκὴν,
 Νεκροῦ ἀπεστιυφέλιξαν· ὃ δ' ἔμπεδον, ἀλκὶ πεποιθώς,
 Ἄλλοι' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε
 160 Στάσκει μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
 Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ' αἴθωγα δύνανται
 Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι·
 Ὡς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύω Αἴαντε κορυσιτὰ
 Ἐκτορα Πριάμειδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
 165 Καὶ νῦ κεν εἵρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῆδος,
 Εἰ μὴ Πηλεΐωνι ποδὴννεμος ὦκέα Ἴρις
 Ἀγγελος ἦλθε θεοῦσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 Κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκέ μιν Ἥρη.
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 170 Ὅρσεο, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
 Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ
 Ἔστηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
 Οἱ μὲν, ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος,
 Οἱ δὲ ἐρύσασθαι ποτὶ Ἥλιον ἠνεμόεσσαν
 175 Τρώες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἐκτωρ
 Ἐλκόμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δὲ ἐ θυμὸς ἀνώγει
 Πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
 Ἄλλ' ἄνα, μὴδ' ἔτι κείσο· σέβας δὲ σε θυμὸν ἰκέσθω,
 Πάτροκλον Τρωῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·
 180 Σοὶ λῶβη, αἵ κέν τι νέκυς ἠσχυμμένος ἔλθῃ.
 Τὴν δ' ἠμίβρετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·

- Ἴρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκεν ;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἴρις·
 Ἦρῃ με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·
 185 Οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
 Ἀθανάτων, οἳ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέονται.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον ; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκείνοι·
 Μήτηρ δ' οὐ με φίλη πρὶν γ' εἶα θωρήσσεσθαι,
 190 Πρὶν γ' αὐτὴν ἐλθούσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι·
 Στεῦτο γὰρ Ἥφαιστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.
 Ἄλλου δ' οὐ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
 Εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
 Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὄγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ,
 195 Ἐγχαῖ δῆϊόνων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἴρις·
 Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
 Ἀλλ' αὐτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρώεσσι φάνηθι,
 Αἷ κέ σ' ὑποδδείςαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 200 Τρῶες, ἃ ἀπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δὲ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ὤρτο Διὶ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 Ὠμοῖς ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν·
 205 Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε διὰ θεάων
 Χρύσειον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαΐε φλόγα παμφανόωσαν.
 Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται,
 Τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δῆϊοι ἀμφιμάχονται,
 Οἷτε πανημέριοι στυγερῶ κρίνονται Ἀρηῖ
 210 Ἀστεος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
 Πυρσοὶ τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑπόσε δ' αὐγὴ
 Γίγνεται αἴσσουσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
 Αἷ κέν πως σὺν νηυσὶν ἀρῆς ἀλκτῆρες ἵκωνται·
 Ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανε.
 215 Στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
 Μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν.
 Ἐνθα στάς ἦϋς· ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Φθέγγεατ'· ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὤρσε κυδοιμόν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ
 220 Ἀστὺ περιπλομένων δῆϊων ὑπο θυμοραϊστέων·
 Ὡς τότε ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο.
 Οἳ δ' ὥς οὖν ἄϊον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο,
 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
 Ἀψ ὄχεα τρόπιον· ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῶ.

- 225 Ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν, ἐπεὶ ἶδον ἀκάματον πῦρ
 Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλείωνος
 Δαιόμενον· τὸ δὲ δαΐε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τρεῖς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε διὸς Ἀχιλλεύς·
 Τρεῖς δὲ κυκλήθησαν Τρῶες, κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι.
- 230 Ἐνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δυνάδεα φῶτες ἄριστοι
 Ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες,
 Κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἐταῖροι
 Μυρόμενοι· μετὰ δὲ σφί ποδώκης εἶπεί· Ἀχιλλεύς,
- 235 Δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἶσιδε πιστὸν ἐταῖρον,
 Κείμενον ἐν φέρτρῳ, δεδαῖγμένον ὀξεῖ χαλκῷ.
 Τὸν ῥ' ἦτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 Ἔς πόλεμον, οὐδ' αὐτὶς ἐδέξατο νοστήσαντα.
 Ἥελιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
- 240 Πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι·
 Ἥελιος μὲν ἔδρυ, παύσαντο δὲ διὸι Ἀχαιοὶ
 Φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο.
 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὕσμίνης
 Χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·
- 245 Ἔς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρποιο μέδεσθαι.
 Ὅρθων δ' ἐσταότων ἀγορὴ γένητ', οὐδέ τις ἔτλη
 Ἐξεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαντ' ἀλεγεινῆς.
 Τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν,
- 250 Πανθοίδης· ὃ γὰρ οἶος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
 Ἐκτορι δ' ἦεν ἐταῖρος, ἱῆ δ' ἐν νυκτὶ γέγοντο·
 Ἀλλ' ὃ μὲν ἄρ' μύθοισιν, ὃ δ' ἔγχρ' ἔχει πολλὸν ἐνίκᾳ·
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
- 255 Ἀστυδε νῦν ἵεναι, μὴ μίμνειν Ἡῶ διαν
 Ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσὶν· ἐκάς δ' ἀπὸ τείχεός εἰμην.
 Ὅφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνιε δῖω,
 Τόφρα δὲ ῥήϊτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
 Χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θεῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
- 260 Ἐλπόμενος νῆας αἰρησέμεν ἀμφιελίσσας.
 Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλείωνα·
 Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει
 Μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοί
 Ἐν μέσῳ ἀμφοτέρω μένος Ἄρης δατέονται,
- 265 Ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἡδὲ γυναικῶν.
 Ἀλλ' ἵομεν προτὶ ἄστυ· πίθεσθέ μοι· ὦδε γὰρ ἔσται.
 Νῦν μὲν νῦξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα

- Ἀμβροσίη· αἶ δ' ἄρμα κινήσεται ἐνθάδ' ἐόντας
 Αὔριον ὀρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὐ νύ τις αὐτὸν
 270 Γνώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν,
 Ὃς καὶ φύγη· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Τρώων· αἶ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὔρατος ὦδε γένοιτο!
 Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσαι πιθώμεθα, κηδόμενοι περ,
 Νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ αθένοιο ἔσομεν· ἄστρῳ δὲ πύργοι.
 275 Ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι,
 Μακροαί, εὖξεστοι, ἐξευγμέναι εἰρύνσσονται.
 Πρωῖ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Στήσμεθ' ἄμ πύργους· τῷ δ' ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλῃσιν
 Ἐλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
 280 Ἄψ πάλιν εἰς ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐριαύχενας ἵππους
 Παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἡλασκάζων.
 Εἴσω δ' οὐ μιν θυμός ἐφορμηθῆναι ἐάσει,
 Οὐδέ ποτ' ἐκπύρσει, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 285 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
 Ὃς κέλεαι κατὰ ἄστρῳ ἀλήμεναι αὐτίς ἰόντας.
 Ἦ οὐπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἐνδοθι πύργων;
 Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
 Πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
 290 Νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά·
 Πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινὴν
 Κτήματα περναμέν' ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς.
 Νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσί, θαλάσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
 295 Νῆπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ.
 Οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πείθώμεθα πάντες.
 Νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν,
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 300 Τρώων δ' ὅς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
 Συλλέξας, λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι,
 Τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἥπερ Ἀχαιοὺς.
 Πρωῖ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.
 305 Εἰ δ' ἔτιδὸν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη δῖος Ἀχιλλεύς,
 Ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλῃσι, τῷ ἔσσεται. οὐ μιν ἔγωγε
 Φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσήχεος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 Στήσομαι, ἥ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἥ κε φεροίμην.
 ἔννοιο Ἐνυάλιοι, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα.
 310 Ὡς ἔκτορ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν,

- Κρύψαι, χαλὸν ἰόντα· τότε ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 Εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
 Εὐρυνόμη, θυγάτηρ Ἀποφύρου Ὀκείανοιο.
 400 Τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκεον δαίδαλα πολλά,
 Πόρπας τε γναμπάς θ' ἑλίκας, κάλυκας τε καὶ ὄρμους,
 Ἐν σπηϊ γλαφυρῷ· περὶ δὲ ῥόος Ὀκείανοιο
 Ἀφρῷ μορμύρων ῥέειν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
 Ἦδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
 405 Ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἵ μ' ἐσάωσαν.
 Ἦ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρεὼ
 Πάντα Θετί καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθεις ξεινήϊα καλὰ,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι ὅπλα τε πάντα.
 410 Ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἶητον ἀνέστη,
 Χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥώοντο ἄρπαι.
 Φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὅπλα τε πάντα
 Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονείτο·
 Σπὴγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ,
 415 Αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα·
 Δὺ δὲ χιτῶν· ἔλε δὲ σκῆπτρον παχύ, βῆ δὲ θύραζε,
 Χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι,
 Χρῦσαι, ζωῆσι νεήρισιν εἰοικῦσαι.
 Τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδή,
 420 Καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἅπο ἔργα ἴσασιν.
 Αἰ μὲν ὑπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυν· αὐτὰρ ὁ ἑρῶν,
 Πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἴζε φαινοῦ·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε, Θετί τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 425 Αἰδοίη τε, φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Αὐδα ὅ,τι φρονέεις· τελέσαι δὲ με θυμὸς ἄνωγεν,
 Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Ἦφαιστ', ἧ ἄρα δὴ τις, ὅσαι θεαὶ εἰς ἔν Ὀλύμπῳ,
 430 Τοσσαῖδ' ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ,
 Ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
 Ἐκ μὲν μ' ἀλλάων Ἀλκίονος ἀνδρὶ δάμασσε,ν,
 Αἰακίδῃ Πηλεΐ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν,
 Πολλὰ βάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὲ γῆραι λυγρῷ
 435 Κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος. ἄλλα δὲ μοι νῦν·
 Τίον ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
 Ἐξοχὸν ἡρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὥς γουνῶ Ἀλκῆς,
 Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,

- 440 Τρῶσιν μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
 Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊὸν εἴσω.
 Ὅφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρᾳ φίλος Πηλείοιο,
 Ἀχνοῦται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
 Κούρην ἦν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον νῆες Ἀχαιῶν,
 445 Τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἦτοι ὁ τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Τρῶες ἐπὶ πρῦμνῃσιν εἴλεον, οὐδὲ θύραζε
 Εἶων ἐξιέναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
 450 Ἐνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠναίνετο λοιγὸν ἀμῦναι·
 Αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἅ τεύχεα ἔσσειν,
 Πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὅπασσεν.
 Πᾶν δ' ἤμαρ μάραντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν·
 Καὶ νῦ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 455 Πολλὰ κακὰ ῥέξαντα, Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ ἔκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 Τούνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἷ κ' ἐθέλῃσθαι
 Τίει ἔμῳ ὠκυμόρῳ δόμεν ἄσπινδα καὶ τρυφάλειαν,
 Καὶ καλὰς κνημίδας, ἐπισφυρίοις ἀραρυίας,
 460 Καὶ θοῖρηξ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,
 Τρῶσιν δαμείς· ὃ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχέων.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Αἶ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὧδε δυναίμην
 465 Νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι·
 Ὡς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, αἰῶ τις αὐτε
 Ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσεται, ὅς κεν ἴδῃται.
 Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
 Τὰς δ' ἑς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
 470 Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν εἰίκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
 Παντοίην εὐπρηστον αὐτὴν ἐξανιεῖσαι,
 Ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὐτε,
 Ὅπως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο.
 Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε,
 475 Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
 Ῥαισιτῆρα κρατερὴν, ἐτέρηφι δὲ γέντο πυραύρην.
 Ποίει δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 Πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαινήν,
 480 Τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα.
 Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδνίησι πραπίδεσσιν.

- Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσῃ,
 Ἥελίον τ' ἀκάμαντα, Σελήνην τε πλήθουσιν,
 485 Ἐν δὲ τὰ τέλρεα πάντα, τὰτ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
 Πληϊάδας θ' Ἰάδας τε, τότε σθένος Ὠρίωνος,
 Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,
 Ἦτ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει,
 Οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.
 490 Ἐν δὲ δύνῳ ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων
 Καλὰς. ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίναι τε·
 Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων,
 Ἥγινεον ἀνὰ ἄστυ· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
 Κούροι δ' ὀρχησιτῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 495 Αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
 Ἰστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἐκάστη.
 Λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι· ἔνθα δὲ νεῖκος
 Ὠρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινηῆς
 Ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· ὃ μὲν εὐχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
 500 Δήμῳ πιφάυσκων· ὃ δ' ἀναινέτο μηδὲν ἐλέσθαι.
 Ἄμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἐλέσθαι.
 Λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυνον, ἀμφὶς ἀρωγοί·
 Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
 Εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῶ ἐνὶ κύκλῳ·
 505 Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσὶ ἔχον ἡεροφώνων·
 Τοῖσιν ἔπειτ' ἠΐσσον, ἀμοιβηδὶς δὲ δικάζον.
 Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύνῳ χρυσοῖο τάλαντα,
 Τῷ δόμεν, ὅς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴποι.
 Τὴν δ' ἐτέρην πόλιν ἀμφὶ δύνῳ στρατοὶ εἶατο λαῶν,
 510 Τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 Ἥε διαπραθεῖν, ἥ ἀνδριχα πάντα δάσασθαι,
 Κτῆσιν ὅσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔεργει·
 Οἱ δ' οὐπὶ πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
 Τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
 515 Ῥύατ', ἐφρεσταότες, μετὰ δ' ἄνδρες, οὓς ἔχε γῆρας·
 Οἱ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἄμφω χρυσείῳ, χρύσεια δὲ εἵματα ἔσθην,
 Καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν, ὥστε θεῶ περ,
 Ἀμφὶς ἀριζήλῳ· λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν.
 520 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι,
 Ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν,
 Ἐνθ' ἄρα τοίγ' ἔζοντ', εἰλυμένοι αἰῖθ' ὀπι χαλκῷ.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύνῳ σκοποὶ εἶατο λαῶν,
 Δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοῖατο καὶ ἔλικας βοῦς.
 525 Οἱ δὲ τάχα προγένοντο, δύνῳ δ' ἅμ' ἔποντο νομῆες,

- Τερπόμενοι σύφραξι· δόλον δ' οὔτι προνόησαν.
 Οἱ μὲν τὰ προΐδόντες ἐπέδραμον, ὥκα δ' ἔπειτα
 Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
 Ἀργεννῶν οἶων· κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
 530 Οἱ δ' ὥς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσίν,
 Εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
 Βάντες ἀρσιπόδων μετεκίαθον, αἶψα δ' ἵκοντο.
 Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
 Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείησιν.
 535 Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὀμίλεον, ἐν δ' ὀλοή Κήρ,
 Ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
 Ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν·
 Εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν.
 Ὀμίλευν δ', ὥστε ζωοὶ βροτοί, ἦδ' ἐμάχοντο,
 540 Νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυνον κατατεθνηῶτας.
 Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πείραν ἄρουραν,
 Εὐρεΐαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
 Ζεύεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Οἱ δ' ὅποτε στρέψαντες ἰκοίατο τέλσον ἀρούρης,
 545 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου
 Δόσκεν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
 Ἰέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἰκέσθαι.
 Ἡ δὲ μελαινέει ὀπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐφίκει,
 Χρυσεῖη περ ἐοῦσα· τὸ δὲ περὶ θαῦμα τέτυκτο.
 550 Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθοι
 Ἦμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε,
 Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἔλλεδανοῖσι δέοντο.
 Τρεῖς δ' ἄφ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὀπισθεν
 555 Παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
 Ἀσπερχὲς παρέχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
 Σκῆπτρον ἔχων ἐστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
 Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο.
 Βοῦν δ' ἱερύνσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες,
 560 Δεῖπνον ἐρίθοισιν, λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον.
 Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρέθουσαν ἀλωήν,
 Καλήν, χρυσεῖην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·
 Ἐστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρῆσιν.
 Ἀμφὶ δέ, κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασσε
 565 Κασσιτέρου· μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν,
 Τῇ νίσσοντο φορῆς, ὅτε τρυγόφην ἀλωήν.
 Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡῖθεοι, ἀταλὰ φρονέοντες,
 Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπὸν.

- Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πᾶις φόρμιγγι λιγυῇ
 570 Ἰμερόεν κιθάριζε· λῆνον δ' ὑπὸ καλὸν ᾄδειεν
 Δεπταλὲν φωνῇ· τοὺς δὲ ῥήσσοντες ἄμαρτῇ
 Μολπῇ τ' ἰνυμῶν τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.
 Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραϊράων·
 Αἰ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχато κασσιτέρου τε·
 575 Μυκηθμῶ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε,
 Πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥαδανὸν δονακῆα.
 Χρῦσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσιν,
 Τέσσαρες, ἐννέα δὲ σφι κύνες πόδας ἄργοι ἔποντο.
 Σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσιν
 580 Ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ μακρὰ μεμνκῶς
 ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκλάθον ἡδ' αἰζηοί.
 Τῷ μὲν ἀναρῥήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοείην,
 Ἐγκατα καὶ μέλαν αἶμα λαφύσσειον· οἱ δὲ νομῆες
 Αὐτῶς ἐνδύσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
 585 Οἱ δ' ἦτοι δακέειν μὲν ἀπειρωπῶντο λεόντων,
 Ἰστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.
 Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Ἐν καλῇ βήσση, μέγαν οἶων ἀργεννάων,
 Σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς.
 590 Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Τῷ ἔκελον, οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῶ εὐρείῃ
 Δαίδαλος ἥσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
 Ἐνθα μὲν ἦϊθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
 Ὀρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῶ χειράς ἔχοντες.
 595 Τῶν δ' αἰ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
 Εἶατ' ἐϋννήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ·
 Καὶ ῥ' αἰ μὲν καλάς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
 Εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
 Οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν
 600 Ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
 Ἐζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἶ κα θεήσιν·
 Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν.
 Πολλὸς δ' ἰμερόεντα χορὸν περιῦσταθ' ὁμιλος,
 Τερπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἐμέλπετο θεῖος αοιδός,
 605 Φορμίζων· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς,
 Μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίνεον κατὰ μέσσους.
 Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὀπεανοῖο,
 Ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 610 Τεῦξ' ἄρα οἱ θώρηκα, φαινότερον πυρὸς αὐγῆς·
 Τεῦξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρὴν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,

Καλήν, δαιδαλέην · ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἤκεν ·

Τεῦξε δὲ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,

616 Μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν αἰέρας.

Ἢ δ' ἔφηξ ὥς, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος,

Τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἑφαίστοιο φέρουσα.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Τ.

Ortâ luce Thetis Achilli arma Vulcania affert, eumque rursus ad belli societatem impellit; Patrocli autem corpus divinis perfundit odoribus, ut ad sepulturam integrum duret (1 - 39). Achilles, advocatâ concione, iracundiam suam abolitione deponit, atque e vestigio praelium postulat (40 - 73). Agamemno vicissim confitetur errorem suum, simul reconciliato dona offert, per Ulyssem legatum promissa: sed eorum ille negligens, quippe ultioni intentus, praelium poscere instat (74 - 153). Tandem denique cedit Ulyssi, expectandum esse monenti, dum copiae pranderint, recipitque coram concione dona et ipsam Briseidem, contentionis causam, quam intactam reddere se Agamemno per sacrificium adjurat (154 - 275). Dona ex publico loco in tabernaculum Achillis transferuntur, ubi mulieres Patroclum gemunt, et ipse denuo lamentatur heros; qui, exercitu cibum capiente, pertinaciter abstinet (276 - 339). Is igitur a Minervâ cælo demissâ recreatur, mox novis armis accingitur, currum conscendit cum Automedonte, atque, auditis ex altero equorum fatibus suis, prodigus vitæ in aciem educit (340 - 424).

Μ ἦ ν ι δ ο ς ἀ π ό ρ ρ η σ ι ς .

- Ἦώς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῖο ῥοαῶν
 Ὀτρυνθ', ἵν' ἀθανάτοισι φάος φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν.
 Ἢ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
 Εὖρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὄν φίλον υἱόν,
 5 Κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Μύρονθ'. ἡ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δια θεάων,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
 Τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
 Κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη.
 10 Τὴν γ' δ' Ἥφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
 Καλὰ μάλ', οἳ οὔπω τις ἀνὴρ ὥμοισι φόρησεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν

- Πρὸςθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
 Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδ' τις ἔτλη
 15 Ἀντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
 Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥσεί σέλας, ἐξεφάανθεν·
 Τέρπετο δ', ἐν χεῖρεσσιν ἔχων θεοῦ ἄγλαα δῶρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρπειο, δαίδαλα λεύσσων,
 20 Αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ὄπλα θεὸς πόρεν, οἱ ἔπιεικὲς
 Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήσομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δεῖδω, μή μοι τόφρα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 25 Μυῖαι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς,
 Εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν —
 Ἐκ δ' αἰὼν πέφαιται — κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπῆη.
 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόαυξ·
 Τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 30 Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα,
 Μυῖας, αἱ ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 Ἦνπερ γὰρ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
 Αἰεὶ τῷδ' ἔσται χροῶς ἔμπεδος, ἥ καὶ ἀρεῶν.
 Ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοῦς,
 35 Μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἄλκην.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρσὲς ἐνήκεν·
 Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρόν
 Στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χροῶς ἔμπεδος εἴη.
 40 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Σμερδαλέα ἰάχων, ὥρσεν δ' ἦρωας Ἀχαιοῦς.
 Καὶ ῥ' οὔπερ τοπάρους γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 Οἳ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν,
 Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες,
 45 Καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὔνεκ' Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
 Τῷ δὲ δῦω σκάζοντε βήτην Ἄρεος θεράποντε,
 Τυδείδης τε μινεπτέλεμος καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἔγχει ἐραιδομένῳ· ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρά.
 50 Καὶ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἴζοντο κιόντες.
 Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ἐλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Οὔτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρὶ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,
 55 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

- Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπὶ μείνον, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος·
 Δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐλόντες,
 Οἴσουσ', ὅφρα ἴδῃαι, ὃ τοι μενοεικέα δώσω.
- 145 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
 Δῶρα μὲν, αἵ κ' ἐθέλῃσθα, παρασχέμεν, ὥς ἐπεικές,
 ἥ τι ἐχέμεν· πάρα σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάρις
 Αἶψα μάλ'· σὺ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας,
- 150 Οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον·
 Ὡς κέ τις αὐτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρῶτοισιν ἴδῃται,
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
 Ὡδὲ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.
- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 155 Μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον νῆας Ἀχαιῶν,
 Τρωσὶ μαχησομένους. ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
 Φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες
 Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.
- 160 Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θυῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
 Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥελιον καταδύντα
 Ἀκμηнос σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι.
 Εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολεμίζειν,
- 165 Ἀλλά τε λάθρη γυνὴ βαρύνεται, ἥδὲ κιχάνει
 Δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
 Ὅς δέ κ' ἀνὴρ, οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ,
 Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυνὴ
- 170 Πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
 Ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
 Ὀπλῆσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
 Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν ἰανθῆς.
- 175 Ὀμνυέτω δέ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
 Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἥδὲ μιγῆναι·
 [Ἥ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἥ τι ἀνδρῶν ἥ τε γυναικῶν·]
 Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἴλαος ἔστω.
 Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω
- 180 Πιείρῃ, ἵνα μή τι δίκης ἐπιδενὲς ἔχῃσθα.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ
 Ἔσσειαι· οὐ μὲν γὰρ τι νεμεσσητόν, βασιλῆα
 Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

- 185 Χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 Ἐν μοίῳ γὰρ πάντα διΐκεο καὶ κατέλεξας.
 Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλεται δέ με θυμός,
 Οὐδ' ἐπιρκήσω πρὸς δαίμονος· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Μιμνέτω αὖθι τέως, ἐπειγόμενός περ Ἄρης·
 190 Μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὅφρα κε δῶρα
 Ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
 Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἥδε· κελεύω·
 Κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν,
 Δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσσ' Ἀχιλῆϊ
 195 Χθιζὸν ὑπέστημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναῖκας.
 Ταλθύβιος δέ μοι ὥκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 Κάπρον ἐτοιμυσάτω, ταμέειν Διὶ τ' Ἡελίῳ τε.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 200 Ἄλλοτ' ἐπερ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι,
 Ὅπποτε τις μεταπauσωλὴ πολέμοιο γένηται,
 Καὶ μένος οὐτόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσσι ἐμοῖσιν.
 Νῦν δ' οἱ μὲν κέαται δεδαῖγμένοι, οὓς ἐδάμασσαν
 Ἐκτῶρ Ἰφριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 205 Ἵμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον! ἦ τ' ἂν ἔγωγε
 Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν νῆας Ἀχαιῶν
 Νήστιας, ἀκμήνους· ἅμα δ' Ἡελίῳ καταδύντι
 Τεύξεσθαι μέγα δόρυπον, ἐπὴν τισαίμεθα λάβην.
 Πρὶν δ' οὕτως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἱεῖη
 210 Οὐ πόσις, οἷδ' ἐβρῶσις, ἐταῖρου τεθνηῶτος,
 Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαῖγμένος ὀξεῖ χαλκῷ
 Κεῖται, ἀνὰ πρῶθυρον τετραμμένος· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 Μύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
 Ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.
 215 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιῶν,
 Κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρετος οὐκ ὀλίγον περ
 Ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σείο νηῆματί γε προβαλοίμην
 Πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
 220 Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν.
 Αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν·
 Ἦς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν·
 Ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνησι τάλαντα
 Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
 225 Γαστέρι δ' οὕτως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοὺς·
 Αἴην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἥματα πάντα
 Πέπουσιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;

- Ἀλλὰ χρή τὸν μὲν καταθάπτειν, ὃς κε θάνῃσιν,
 Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἥματι δακρύσαντας·
 200 Ὅσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται,
 Μεμνησθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμές αἰεὶ,
 Ἐσσάμενοι χροῖ χαλκὸν ἀτειρέα. μηδὲ τις ἄλλην
 Λαῶν ὄτρυντὸν ποτιδέγμενος ἰσχανάσθω.
- 215 Ἦδε γὰρ ὄτρυντὺς κακὸν ἔσσειται, ὃς κε λίπηται
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι ὀρμηθέντες,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.
 Ἦ, καὶ Νέστορος θῖας ὀπάσσυατο κυδαλίμοιο,
 Φυλείδην τε Μέγην τε Θόαντ' ἀ τε Μηριόνην τε,
 240 Καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
 Βὰν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο.
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον·
 Ἐπὶ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη
 Αἰθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
 245 Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Ἐπὶ, αἰτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρηον.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
 Ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἀγορῇ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 250 Ἰστατο· Ταλθύβιος δὲ, θεῶ ἑναλίγκιος ἀνδρῆν,
 Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 Ἦ οἱ παρ' ἑξέως μέγα κουλιὸν αἰὲν ἄωρτο,
 Κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
 255 Εὐχέτο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶατο σιγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 Ἰῆ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἐριννύες, αἶθ' ὑπὸ γαῖαν
 260 Ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόσση·
 Μὴ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι,
 Οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεκρημένος, οὔτε τευ ἄλλου·
 Ἀλλ' ἔμεν ἀπρωτίμαστος ἐν κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
 Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
 265 Πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλλετῆται ὁμόσσας·
 Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον Κάπρου τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἀλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
 Ῥίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἀνστής Ἀργεῖοισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·
 270 Ζεῦ πάτερ, ἧ μεγάλας ἄτας ἄνδρεςσι δίδοισθα!

- Οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἑμοῖσιν
 Ἀτρεΐδης ὥρινε διαμπερές, οὐδὲ κε κούρην
 Ἦγεν, ἑμεῦ ἄεκοντος, ἀμήχανος· ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς
 Ἦθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
 275 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ θεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρόν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἔην ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
 Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπέοντο,
 Βᾶν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
 280 Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας·
 Ἴππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἄγαυοί.
 Βρισηῖς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἐκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
 Ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαῖγμένον ὄξεϊ χαλκῷ,
 Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
 285 Στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα.
 Εἶπε δ' ἄρα κλαίονσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν·
 Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ!
 Ζῶν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθεν ἰοῦσα·
 Νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
 290 Ἄψ ἀνιούσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ!
 Ἄνδρα μὲν, ὃν ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 Εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαῖγμένον ὄξεϊ χαλκῷ·
 Τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μία γείνατο μήτηρ,
 Κηδείους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἡμᾶρ ἐπέσπον.
 295 Οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὤκυς Ἀχιλλεύς
 Ἐκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
 Κλαίειν, ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
 Κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
 Ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 300 Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηῶτα, μέλιχον αἰεὶ.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
 Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη.
 Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
 Λισσόμενοι δειπνήσαι· ὃ δ' ἠρνέϊτο στεναχίζων·
 305 Λισσομαι, εἴ τις ἑμοίγε φίλων ἐπιπείθεθ' ἐταίρων,
 Μῆ με πρὶν σίτοιον κελεύετε μηδὲ ποτιῆτος
 Ἄσασθαι φίλον ἥτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰνὸν ἱκάνει.
 Δύντα δ' ἐς ἥελιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
 Ὡς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
 310 Δοιῶ δ' Ἀτρεΐδα μενέτην καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Νέστωρ Ἰδομενεὺς τε, γέρον θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
 Τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύνεμαι αἵματόεντος.

- Μνησάμενος δ' ἄδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε ·
 315 Ἴη ῥά νύ μοί ποτε καὶ σύ, δυσάμμορε, φίλταθ' ἐταίρων,
 Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
 Αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὅποτε σπερχοίαιτ' Ἀχαιοὶ,
 Τρωσὶν ἔφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα ·
 Νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαῖγμένος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 320 Ἀκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἐόντων,
 Σῇ ποθῇ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι ·
 Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
 Ὃς που νῦν Φθίῃφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
 Χήτει τοιοῦδ' υἱός· ὁ δ' ἄλλοδαπῶ ἐνὶ δῆμῳ
 325 Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω ·
 Ἦε τὸν ὃς Σκύρῳ μοι ἐνὶ τρέφεται φίλος υἱός·
 [Εἴ που ἔτι ζῶει γε Νευπτόλεμος Θεοειδής.]
 Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νύλλπει,
 Οἷον ἐμὲ φθίσσεσθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἵποβοτόιο
 330 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε Φθίῃνδε νέεσθαι,
 Ὡς ἂν μοι τὸν παῖδα θοῇ ἐνὶ νηϊ μελαίνῃ
 Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καὶ οἱ δεΐξειας ἕκαστα,
 Κτῆσιν ἐμὴν δμῶάς τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα.
 Ἦδη γὰρ Ἰηλῆά γ' οἶομαι ἢ κατὰ πάμπαν
 335 Τεθνάμεν, ἢ που τυτθὸν ἔτι ζῶντ' ἀκάχησθαι,
 Γῆραϊ τε στυγερῶ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
 Λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθηται.
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 Μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 340 Μυρομένους δ' ἄρα τούσγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον ἐμόν, θῆ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἔηος.
 Ἴη νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς·
 Κεῖνος ὅγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
 345 Ἦσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.
 Ἄλλ' ἔθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 Στάξον ἐνὶ στήθεσσι, ἵνα μή μιν λιμὸς ἴκηται.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 350 Ἢ δ' ἄρπη εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ,
 Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν· ἢ δ' Ἀχιλλῆϊ
 Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 Στάξ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπῆς γούναθ' ἴκοιτα·
 355 Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐριαθενέος πυκινὸν δῶ
 ὦχετο. τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θούων.

- Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται,
 Ψυχραί, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο·
 Ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανόωσαι,
 360 Ἰνῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
 Θώρηκές τε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα.
 Αἶγλη δ' οὐρανὸν ἔκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
 Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν
 Ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 365 [Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε· τῷ δὲ οἱ ὅσση
 Λαμπέσθην, ὥς τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Δυν' ἄχος ἀτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
 Δύσετο δῶρα θεοῦ, τὰ οἱ Ἡφαιστος κάμε τεύχων.]
 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 370 Καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 ἔϊλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἥντε μήνης.
 375 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανήη
 Καιομένοιο πυρός· τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφιν,
 Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 Ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανεν
 380 Καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰείρας
 Κρατὶ θέτο βριαρὴν· ἥ δ', ἀστήρ ὥς, ἀπέλαμπεν
 Ἰππουρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔθειραι
 Χρύσειαι, ἃς Ἡφαιστος ἱεὶ λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 Πειρήθη δ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,
 385 Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
 Τῷ δ' αὐτε πτερὰ γίγνεται, αἶρε δὲ ποιμένα λαῶν.
 Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρῷον ἐσπάσατ' ἔγχος,
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 390 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
 Ἴππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέποντες
 Ζεύγνυον· ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν· ἐν δὲ χαλινούς·
 Γαμφηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἥνια τεῖναν ὀπίσσω
 395 Κόλλητὸν ποτὶ δίφρον· ὁ δὲ μᾶστιγα φαεινὴν
 Χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιν ἀνόρουσεν,
 Αὐτομέδων· ὀπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
 Τεύχεσι παμφαίνων, ὥς τε ἡλέκτωρ Τπερίων.
 Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἐοῖο·

- 400 Ξάνθε τε καὶ Βαλῖε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
 Ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἥνιοχῃα
 Ἄψ Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' ἐῷμεν πολέμοιο·
 Μηδ', ὥς Πάτροκλον, λῖπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα!
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφῃ προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
 405 Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρῆατι· πᾶσα δὲ χαίτη,
 Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὐδας ἵκανεν·
 Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Καὶ λῖην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 Ἀλλὰ τοι ἐγγύθεν ἡμαρ ὀλέθριον· οὐδὲ τοι ἡμεῖς
 410 Αἵτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε
 Τρῶες ἀπ' ὤμοιῖν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
 Ἀλλὰ θεῶν ὤριστος, ὃν ἠϋκόμος τέκε Λητώ,
 Ἐκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἐκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 415 Νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν,
 Ἦνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 Μόρσιμόν ἐστι, θεῶν τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἑριννύες ἔσχεθον αὐδὴν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 420 Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδὲ τί σε χρή.
 Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

Ι Δ Ι Δ Ι Ο Σ Υ.

Utroque exercitu instructo, Jupiter diis ad concilium vocatis permittit, ut quisque, utri velit, succurrat, ne excidium Trojanis Achillis sævitiâ maturetur (1 – 30). Ita ad bellum proficiscuntur Juno, Minerva, Neptunus, Mercurius, Vulcanus, Achivis opem laturi; Trojanis, Mars, Apollo, Diana, Latona, Xanthus, Venus: eorum ingressum cœlestis fragor ac tremor terræ concelebrat (31 – 74). Ante initum prælium Apollo Æneam concitat contra Achillem, Hectori instantem; interim dii, suasu Neptuni, seorsum ab acie considunt (75 – 155). Varias provocationes sequitur certamen Achillis cum Æneâ, quem, regno inter Trojanos fatiis destinatum, Neptunus per nebulam periculo eripit (156 – 352). Hector, Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline; Achilles quum alios Trojanorum, tum etiam Polydorum, Priami filium, interficit (353 – 418). Jam fraternam necem ulturus cum Achille congregitur Hector, quem ipsum quoque nube circumdatum Apollo subducit (419 – 454). Cæteros Trojanos dolore percitus Achilles adoritur, campumque fœdâ strage cæsorū atque armorum complet (455 – 503).

Θ ε ο μ α χ ί α .

- ^α Ως οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσσι θωρήσσοντο
Ἀμφὶ σέ, Πηλέος υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῶ πεδίῳ.
Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
⁵ Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἥ δ' ἄρα πάντη
Φοιτήσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
Οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκεανοῖο,
Οὔτ' ἄρα Νυμφάων, αἵτ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πῖσαα ποιήεντα.
¹⁰ Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
Ξιστῆς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, ὥς Διὶ πατρὶ

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Τ.

Οὐτὰρ luce Thetis Achilli arma Vulcania affert, eumque rursus ad belli societatem impellit; Patrocli autem corpus divinis perfundit odoribus, ut ad sepulturam integrum duret (1 – 39). Achilles, advocatâ concione, iracundiam suam abolitione deponit, atque e vestigio praelium postulat (40 – 73). Agamemno vicissim confitetur errorem suum, simul reconciliato dona offert, per Ulyssem legatum promissa: sed eorum ille negligens, quippe ultioni intentus, praelium poscere instat (74 – 153). Tandem denique cedit Ulyssi, expectandum esse monenti, dum copiae pranderint, recipitque coram concione dona et ipsam Briseidem, contentionis causam, quam intactam reddere se Agamemno per sacrificium adjurat (154 – 275). Dona ex publico loco in tabernaculum Achillis transferuntur, ubi mulieres Patroclum gemunt, et ipse denuo lamentatur heros; qui, exercitu cibum capiente, pertinaciter abstinet (276 – 339). Is igitur a Minervâ caelo demissâ recreatur, mox novis armis accingitur, currum conscendit cum Automedonte, atque, auditis ex altero equorum fatis suis, prodigus vitae in aciem educit (340 – 424).

Μήνιδος ἀπόρρησις.

- Ὡς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων
 Ὀρνυθ', ἔν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν.
 Ἡ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
 Εὖρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὄν φίλον υἱόν,
 5 Κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Μύρονθ'. ἥ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο διὰ θεάων,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν εἴσομεν, ἀχνύμενοί περ,
 Κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
 10 Τὴν γ' δ' Ἠφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
 Καλὰ μάλ', οἳ οὐπω τις ἀνὴρ ὥμοισι φόρησεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν

- Πρύσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
 Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
 15 Ἀντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
 Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥσει σέλας, ἐξεφάνθεν·
 Τέρπετο δ', ἐν χείρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρπειο, δαίδαλα λεύσσω,
 20 Αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, οἱ' ἐπιεικὲς
 Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελείσσαι.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δεῖδω, μή μοι τόφρα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 25 Μυῖαι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς,
 Εὐλὰς ἐγγείνωνται, αἰκίσσωσι δὲ νεκρόν —
 Ἐκ δ' αἰὼν πέφαιται — κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπῆη.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 30 Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα,
 Μυῖας, αἱ ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 Ἦνπερ γὰρ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
 Αἰεὶ τῷδ' ἔσται χροῦς ἔμπεδος, ἥ καὶ ἀρείων.
 Ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοὺς,
 35 Μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Αἴψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκῆν.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκεν·
 Πατρόκλῳ δ' αὐτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρόν
 Στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χροῦς ἔμπεδος εἴη.
 40 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης διὸς Ἀχιλλεὺς,
 Σμερδαλέα ἰάχων, ὥρσεν δ' ἦρωας Ἀχαιοὺς.
 Καί ῥ' οἵπερ τοπάρους γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 Οἳ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν,
 Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες,
 45 Καὶ μὲν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὔνεκ' Ἀχιλλεὺς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαιτ' ἀλεγεινῆς.
 Τῷ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε,
 Τυδείδης τε μινεπτόλεμος καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ἐγχεὶ ἐρσιδομένῳ· ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρά.
 50 Καὶ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἴζοντο κιόντες.
 Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ἐλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Οὔτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρί.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,
 55 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·

- Ἀτρεΐδῃ, ἣ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
 Ἐπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶϊ περ, ἀχνυμένω κῆρ,
 Ουμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης.
 Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἀρτεμὶς ἰῶ,
 60 Ἡματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Λυρνησὸν ὀλέσσας·
 Τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὁδὰξ ἔλον ἄσπετον οὐδας,
 Δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
 Ἐκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Διὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι οἶω.
 65 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
 Ουμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον· οὐδέ τί με χρὴ
 Ἀσκελέως αἰεὶ μενecαινέμεν. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
 Ὀτρυνον πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 70 Ὅφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθῶν,
 Αἷ' κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν· ἀλλὰ τιν' οἶω
 Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησιν
 Διῆϊον ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 75 Μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 [Αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς·]
 ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 Ἔσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν
 80 Τρββάλλειν· χαλεπὸν γὰρ, ἐπιστάμενόν περ ἔοντα.
 Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
 Ἥ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
 Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Σύνθεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος.
 85 Πολλάκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
 Καί τέ με νεικείεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἰτιός εἰμι,
 Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἡεροφοῖτις Ἐριννύς,
 Οὔτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγχιον ἄτην,
 Ἡματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
 90 Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
 Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας αἴται,
 Οὐλομένη· τῆς μὲν θ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει
 Πίλνεται, ἀλλ' ἄρα ἦγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.
 [Βλάπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἑτερόν γε πέδῃσεν.]
 95 Καὶ γὰρ δὴ νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόνπερ ἄριστον
 Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 Ἥρη, θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν,
 Ἡματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἡρακλεΐην

- Ἀλκμήνῃ τέξασθαι ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
 100 Ἦτοι ὃγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν·
 Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θείαιναι,
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνώγει.
 Σήμερον ἄνδρα φόωςδε μογοστόκος Εἰλείθυια
 Ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
 105 Τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἷθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσὶν.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρῃ·
 Ψευστήσεις, οὐδ' αὐτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.
 Εἰ δ', ἄγε νῦν μοι ὅμοσσόν, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὄρκον,
 Ἥ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν,
 110 Ὃς κεν ἐπ' ἡματὶ τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
 Τῶν ἀνδρῶν, οἱ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι, γενέθλης.
 Ὡς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
 Ἀλλ' ὅμοσεν μέγαν ὄρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.
 Ἥρῃ δ' αἶξασα λίπεν ρίον Οὐλύμπιοιο,
 115 Καρπαλίμως δ' ἵκει Ἄργος Ἀχαϊκόν, ἔνθ' ἄρα ἦδη
 Ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο.
 Ἥ δ' ἐκύει φίλον υἱόν· ὃ δ' ἔβδομος ἐστήκει μείς·
 Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωςδε, καὶ ἡλιτόμηνον ἔοντα,
 Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλειθυίας.
 120 Αὐτὴ δ' ἀγγελεύουσα, Δία Κρονίωνα προσηύδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
 Ἦδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλός, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
 Εὐρυσθεύς, Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο,
 Σὸν γένος· οὐ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν Ἀργείοισιν.
 125 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὅξυ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν.
 Αὐτίκα δ' εἶλ' Ἀτὴν κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο,
 Χωόμενος φρεσὶν ἦσι, καὶ ὥμοσε καρτερὸν ὄρκον,
 Μῆποτ' ἐς Οὐλύμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
 Αὐτίς ἐλεύσεσθαι Ἀτὴν, ἥ πάντας ἀᾶται.
 130 Ὡς εἰπὼν ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 Χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
 Τὴν αἰεὶ στενάχεσθ', ὃθ' ἐὼν φίλον υἱὸν ὀρώτο
 Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθέως ἀέθλων.
 Ὡς καὶ ἐγών, ὅτε δ' αὐτε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ
 135 Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρυμνήσι νέεσσιν,
 Οὐ δυνάμην λελαθέεσθ' Ἀτὴς, ἥ πρῶτον ἀάσθη.
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἀσάμην, καὶ μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 Ἀψ' ἐθέλω ἀρεῖσαι, δοῦμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα·
 Ἀλλ' ὄρσειν πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὀρνυθι λαούς!
 140 Δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσα τοι ἐλθὼν
 Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.

Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἄρης·
Δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες,
Οἴσουσ', ὅφρα ἴδῃαι, ὃ τοι μενοεικέα δώσω.

- 145 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἄτρεϊδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Δῶρα μὲν, αἷ κ' ἐθέλησθα, παρασχέμεν, ὥς ἐπιεικές,
Ἦτ' ἐχέμεν· πάρα σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης
Δίψα μάλ'· σὺ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἑόντας,
150 Οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον·
Ὡς κέ τις αὐτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρῶτοισιν ἴδῃται,
Ἐγχεῖ χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
Ὡδὲ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
155 Μῆ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον νῆας Ἀχαιῶν,
Τρῶσιν μαχησομένους. ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
Φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες
Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.
160 Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
Ἀκμηнос σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι.
Εἵπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολεμίζειν,
165 Ἀλλά τε λάθρη γυνὴ βαρύνεται, ἥδὲ κιχάνει
Δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
Ὅς δέ κ' ἀνὴρ, οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζει,
Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυνὴ
170 Πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
Ἄλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκίδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
Ὀπλῆσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν ἰανθῆς.
175 Ὀμνυέτω δέ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἥδὲ μιγῆναι·
[Ἦ θεμὶς ἐστὶν, ἄναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἢ τε γυναικῶν·]
Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἴλαος ἔστω.
Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω
180 Πιπίρη, ἵνα μήτι δίκης ἐπιδενὲς ἔχῃσθα.
Ἄτρεϊδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ
Ἔσσειαι· οὐ μὲν γὰρ τι νεμεσσητόν, βασιλῆα
Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

- 185 Χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 Ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διΐκεο καὶ κατέλεξας.
 Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλεται δέ με θυμός,
 Οὐδ' ἐπιорκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Μιμνέτω αὖθι τέως, ἐπειγόμενός περ Ἄρης·
- 190 Μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἁλλήες, ὅφρα κε δῶρα
 Ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
 Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἥδε κελεύω·
 Κρινάμενος κούρητας ἀριστεῖας Παναχαιῶν,
 Δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσσ' Ἀχιλῆϊ
- 195 Χθίζὸν ὑπέστημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναικάς.
 Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 Κάπρον ἐτοιμιάσω, ταμέειν Διὶ τ' Ἡελίῳ τε.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
- 200 Ἄλλοτ' ἐπερ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι,
 Ὅππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
 Καὶ μένος οὐτόσον ᾗσιν ἐνὶ στήθεσσι ἐμοῖσιν.
 Νῦν δ' οἱ μὲν κέεται δεδαϊγμένοι, οὓς ἐδάμασσαν
 Ἐκτὼρ Ἥριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
- 205 Ἔμεις δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον! ἧ τ' ἂν ἔγωγες
 Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν νῆας Ἀχαιῶν
 Νήστιας, ἀκμήνους· ἅμα δ' Ἡελίῳ καταδύντι
 Τεύξεσθαι μέγα δόρυπον, ἐπὴν τισαίμεθα λῶβην.
 Πρὶν δ' οὕπως ἂν ἔμοιγες φίλον κατὰ λαιμὸν ἱείη
- 210 Οὐ πόσις, οἷδ' ἐβρωσίς, ἐταῖρον τεθνηῶτες,
 Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὀξεῖ χαλκῷ
 Κεῖται, ἀνὰ πρῶθυρον τετραμμένος· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 Μύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
 Ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἵμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.
- 215 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 Κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ
 ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σεῖο νηήματί γε προβαλοίμην
 Πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
- 220 Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν.
 Αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν·
 Ἦστε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχενεν·
 Ἀμνητός δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνησι τάλαντα
 Ζεὺς, ὅστι' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
- 225 Γαστέρι δ' οὕπως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοὺς·
 Αἴην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἥματα πάντα
 Πῖπτουσιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;

- Ἀλλὰ χρή τὸν μὲν καταθάπτειν, ὃς κε θάνῃσιν,
 Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας·
 200 Ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται,
 Μενῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 Ἄνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμές αἰεί,
 Ἑσάμενοι χροῖ χαλκὸν ἀτειρέα. μηδὲ τις ἄλλην
 Λαῶν ὀτρυντὴν ποτιδέγμενος ἰσχυραάσθω.
 215 Ἦδε γὰρ ὀτρυντὴς κακὸν ἔσσειαι, ὃς κε λίπηται
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι ὀρμηθέντες,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρῃα.
 Ἦ, καὶ Νέστορος θίας ὀπάσασατο κυδαλίμοιο,
 Φυλείδην τε Μίγητα Θόαντά τε Μηριόνην τε,
 220 Καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
 Βὰν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου.
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετέλεστο δὲ ἔργον·
 Ἐπὶ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη,
 Αἰθωνος δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
 225 Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Ἐπὶ, ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρῃον.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
 Ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἀγορῇ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 230 Ἰστατο· Ταλθύβιος δὲ, θεῶ ἐναλίγκιος αὐδὴν,
 Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 Ἦ οἱ παρ' ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρο,
 Κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
 235 Εὐχέτο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶατο σιγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 Ἰῆ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἐριννύες, αἶθ' ὑπὸ γαῖαν
 240 Ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόσῃ·
 Μὴ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπαρῆκαί,
 Οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεκρημένος, οὔτε τευ ἄλλον·
 Ἀλλ' ἔμεν ἀπρωτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
 Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
 245 Πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλίστηται ὁμόσσας·
 Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον Κάπρου τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
 Ῥίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἀνστής Ἀργεῖοισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·
 250 Ζεῦ πάτερ, ἧ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι δίδοισθα!

- Οὐκ ἂν δῆποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
 Ἀτρεΐδης ὥριε διαμπερές, οὐδὲ κε κούρη
 Ἦγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος· ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς
 Ἦθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
 275 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δειπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἑκαυτος.
 Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
 Βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
 280 Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας·
 Ἴππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἄγαυοί.
 Βρισηῖς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἐκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
 Ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαϊγμένον ὀξεῖ χαλκῷ,
 Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
 285 Στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα.
 Εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν·
 Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ!
 Ζῶν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθεν ἰοῦσα·
 Νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
 290 Ἀψ' ἀνιοῦσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ!
 Ἄνδρα μὲν, ὃν ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 Εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαϊγμένον ὀξεῖ χαλκῷ·
 Τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μῖα γείνατο μήτηρ,
 Κηδεῖους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἡμᾶρ ἐπέσπον.
 295 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὦκὺς Ἀχιλλεὺς
 Ἐκτείνειν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
 Κλαίειν, ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
 Κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
 Ἔς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 300 Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηῶτα, μείλιχον αἰεὶ.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
 Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη.
 Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
 Λισσόμενοι δειπνήσαι· ὃ δ' ἠρνέϊτο στεναχίζων·
 305 Λίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεθ' ἐταίρων,
 Μὴ με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος
 Ἄσασθαι φίλον ἦτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰνὸν ἰκάνει.
 Δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
 Ὡς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
 310 Δοιῶ δ' Ἀτρεΐδα μενέτην καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Νέστωρ Ἰδομενεὺς τε, γέρων θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
 Τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἵματόεντος.

- Μνησάμενος δ' ἄδινῶς ἀνεγείκατο, φώνησέν τε ·
 315 Ἴη ῥά νύ μοί ποτε καὶ σύ, δυσάμμορε, φίλταθ' ἐταίρων,
 Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
 Αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὅποτε σπερχοίαιτ' Ἀχαιοὶ,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα ·
 Νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαῖγμένος · αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 320 Ἀκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἐόντων,
 Σῆ ποθῆ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι ·
 Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιου πυθοίμην,
 "Ὅς που νῦν Φθίῃφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
 Χήτει τοιοῦδ' υἱὸς · ὁ δ' ἄλλοδαπῶ ἐνὶ δῆμῳ
 325 Λίνεα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω ·
 Ἦδ' τὸν ὅς Σκύρῳ μοι ἐνὶ τρέφεται φίλος υἱός ·
 [Εἴ που ἔτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος θεοειδής.]
 Ἥρην μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νύλλπει,
 Οἷον ἐμὲ φθίσσεσθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἵπποβότοιο
 330 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε Φθίῃνδενέεσθαι,
 Ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα θοῇ ἐνὶ νηϊ μελαίνῃ
 Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καὶ οἱ δείξειας ἕκαστα,
 Κτῆσιν ἐμὴν δμῶάς τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα.
 Ἰδὼν γὰρ Ἰηλῆά γ' οἶομαι ἢ κατὰ πάμπαν
 335 Τεθνάμεν, ἢ που τυτθὸν ἔτι ζῶοντ' ἀκάχησθαι,
 Γῆραί τε στυγερῶ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
 Λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθεται.
 Ὡς ἔφατο κλαίων · ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 Μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 340 Μυρομένους δ' ἄρα τούσγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Τέκνον ἐμόν, θῆ πάμπαν ἀποίχεται ἀνδρὸς ἔηος.
 Ἴη νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλει Ἀχιλλεύς ·
 Κεῖνος ὅγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραϊράων,
 345 Ἦσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον · οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.
 Ἄλλ' ἔθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 Στάξον ἐνὶ στήθεσσι, ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην ·
 350 Ἴη δ' ἄρπη εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῃ,
 Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν · ἢ δ' Ἀχιλλῆϊ
 Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 Στάξ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούναθ' ἵκοιτα ·
 355 Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
 ὦχετο. τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.

- Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται,
 Ψυχραί, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο·
 Ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανόωσαι,
 300 Νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
 Θώρηκές τε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα.
 Αἶγλη δ' οὐρανὸν ἴκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
 Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὥρνυτο ποσσὶν
 Ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 305 [Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε· τῷ δὲ οἱ ὅσσε
 Λαμπέσθην, ὥσεί τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Δῦν' ἄχος ἄτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
 Δύσετο δῶρα θεοῦ, τὰ οἱ Ἱφαιστος κάμε τεύχων.]
 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 310 Καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 Εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἧῤτε μήνης.
 315 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανήῃ
 Καιομένοιο πυρός· τὸ δὲ καίεται ὑπόθ' ὄρεσφιν,
 Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀέλλαι
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 Ὡς ἂπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανεν
 320 Καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰείρας
 Κρατὶ θέτο βριαρὴν· ἥ δ', ἀστήρ ὥς, ἀπέλαμπεν
 Ἱππουρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔθειραι
 Χρύσειαι, ἃς Ἱφαιστος ἱεὶ λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 Πειρήθη δ' εἰς αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,
 325 Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
 Τῷ δ' αὐτε πτερὰ γίγνεται, ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν.
 Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος,
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 330 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
 Ἱππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέποντες
 Ζεύγνυον· ἀμφὶ δὲ καλά λείπαδν' ἔσαν· ἐν δὲ χαλινούς·
 Γαμφηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἦν' ἰα τεῖναν ὀπίσσω
 335 Κολλητὸν ποτὶ δίφρον. ὁ δὲ μᾶστιγα φαιινὴν
 Χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιιν ἀνόρουσεν,
 Αὐτομέδων· ὀπιθὲν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
 Τεύχεσι παμφαίνων, ὥς τ' ἡλέκτωρ Τυφρίων.
 Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἐοῖο·

- 400 Ξάνθε τε καὶ Βαλῖε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
 Ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἥνιοχῆα
 Ἄψ Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' ἐῷμεν πολέμοιο·
 Μηδ', ὡς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα!
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφῃ προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
 405 Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρῆατι· πᾶσα δὲ χαίτη,
 Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὐδας ἵκανεν·
 Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 Ἀλλὰ τοι ἐγγύθεν ἤμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς
 410 Αἵτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε
 Τρῶες ἀπ' ὤμοιῖν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
 Ἀλλὰ θεῶν ὤριστος, ὃν ἠϋκομος τέκε Λητώ,
 Ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἐκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 415 Νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν,
 Ἦνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 Μόρσιμόν ἐστι, θεῶι τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδὴν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 420 Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύει; οὐδέ τί σε χρή.
 Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.
 Ἡ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Υ.

Utroque exercitu instructo, Jupiter diis ad concilium vocatis permittit, ut quisque, utri velit, succurrat, ne excidium Trojanis Achillis sævitiâ maturetur (1-30). Ita ad bellum profiscuntur Juno, Minerva, Neptunus, Mercurius, Vulcanus, Achivis opem laturi; Trojanis, Mars, Apollo, Diana, Latona, Xanthus, Venus: eorum ingressum cœlestis fragor ac tremor terræ concelebrat (31-74). Ante initum prælium Apollo Æneam concitat contra Achillem, Hectori instantem; interim dii, suasu Neptuni, seorsum ab acie considunt (75-155). Varias provocaciones sequitur certamen Achillis cum Æneâ, quem, regno inter Trojanos fatiis destinatum, Neptunus per nebulam periculo eripit (156-352). Hector, Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline; Achilles quum alios Trojanorum, tum etiam Polydorum, Priami filium, interficit (353-418). Jam fraternam necem ulturus cum Achille congreditur Hector, quem ipsum quoque nube circumdatum Apollo subducit (419-454). Cæteros Trojanos dolore percitus Achilles adoritur, campumque fœdâ strage cæsorū atque armorum complet (455-503).

Θ ε ο μ α χ ί α .

Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι θωρήσσοντο
Ἀμφὶ σέ, Πηλέος υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο.

Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
Ἐκράτος ἅπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἥ δ' ἄρα πάντη
Φοιτήσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
Οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκεανοῖο,
Οὔτ' ἄρα Νυμφῶν, αἵτ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
Ξεστῆς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, ὥς Διὶ πατρὶ

- Αἰεὶ γὰρ πᾶρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
 Καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει,
 100 Πρὶν χρὸς ἀνδρομέοιο διελθεῖν. εἰ δέ θεός περ
 Ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὐ με μάλα ῥέα
 Νικήσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἥρω, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτησιν
 105 Εὐχεο· καὶ δέ σε φασὶ Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 Ἐκγεγάμεν, κείνος δέ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστίν·
 Ἡ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἥ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος.
 Ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδὲ σε πάμπαν
 Λεύγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἄρειῃ.
 110 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαιο πάϊς λευκώλενον Ἥρην,
 Ἀντία Πηλείωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
 Ἡ δ' ἄμυδις καλέσσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 115 Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδάον καὶ Ἀθήνη,
 Ἐν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Αἰνεῖας ὃδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ,
 Ἀντία Πηλείωνος· ἀνῆκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὅπισσω
 120 Αὐτόθεν· ἥ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
 Παρσταιῇ, δοίῃ δὲ κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ
 Δευέσθω· ἵνα εἰδῇ, ὃ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
 Ἀθανάτων, οἳ δ' αὖτ' ἀνεμῶλιοι, οἳ τοπάρους περ
 Τρῶσιν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.
 125 Πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθον ἀντιόωντες
 Τῆςδε μάχης, ἵνα μήτι μετὰ Τρῳέεσσι πάθῃσιν
 Σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἅσσα οἳ Αἴω
 Γεινομένῳ ἐπένησε λῆνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πείσεται ὁμφῇ
 130 Δείσῃ· ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
 Ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖ
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἥρην, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον· οὐδέ τί σε χρὴ
 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσειν.
 135 [Ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺν φέρτεροί εἰμε·
 Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιόντες
 Ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, πόλεμος δ' ἀνδρεσσιν με
 Εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ἡ Ἀχιλῆϊ ἴσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
 140 Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφιν νεῖκος ὄρεται.]

- Φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας οἶω
 Ἄψ ἔμεν Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
 Ἡμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἱφί δαμέντας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Κυανοχαίτης
- 145 Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
 Τψηλόν, τό ῥά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Ποίειον, ὅφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο,
 Ὅππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἡϊόνος πεδίωνδε.
 Ἐνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
- 150 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρῶντο νεφέλῃν ὥμοισιν ἔσαντο·
 Οἱ δ' ἐτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης,
 Ἀμφὶ σέ, ἥϊε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.
 Ὡς οἱ μὲν ῥ' ἐκάτερθε καθεύδατο μητιόωντες
 Βουλᾶς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
- 155 Ὡκνεον ἀμφοτέρω· Ζεὺς δ' ἤμενος ὕψι κέλευεν.
 Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίων, καὶ λάμπετο χαλκῷ,
 Ἀνδρῶν ἡδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
 Ὀρνυμένων ἄμυδις. δύο δ' ἄνδρες ἔσοχ' ἄριστοι
 Ἔς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
- 160 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
 Νευσιάζων κόρυθι βριαρῇ· ὑτάρ ἀσπίδα θούρην
 Πρόσθεν ἔχε στήρνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
 Πηλείδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὤρτο, λέων ὥς
- 165 Σίντης, ὄντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν,
 Ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
 Ἔρχεται, ἄλλ' ὅτε κέν τις Ἀρηϊθῶν αἰζήτῃ
 Δουρὶ βάλλῃ, ἐάλῃ τε χανών, περὶ τ' ἀφρός ὀδόντας
 Πίγνεται, ἐν δὲ τέ οἱ κραδίη στένει ἄλκιμαν ἦτορ·
- 170 Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 Μαστίεται, ἐξ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
 Γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἦν τινα πέφνη
 Ἀνδρῶν, ἣ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ·
 Ὡς Ἀχιλῇ ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,
- 175 Ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαο.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Αἰνεία, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν
 Ἔσθης; ἥ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
- 180 Ἐλπόμενον Τρῶεσσιν ἀνίστειν ἵπποδάμοισιν
 Τιμῆς τῆς Πριάμου; ἅτῃρ εἴ κεν ἔμ' ἐξαναρίξῃς,
 Οὐ τοι τοῦνεκά γε Πριάμος γέρας ἐν χερσὶ θήσει.
 Εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων.

- Ἀτρεΐδῃ, ἣ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
 Ἐπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶϊ περ, ἀχνυμένῳ κῆρ,
 Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης.
 Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἀρτεμις ἰῶ,
 60 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Λυρνησὸν ὀλέσσας·
 Τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὁδὰξ ἔλον ἄσπετον οὐδας,
 Δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
 Ἐκτορι μὲν καὶ Τρῳσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Διὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι οἶω.
 65 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον· οὐδέ τί με χρῆ
 Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
 Ὀτρυνον πόλεμόνδε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 70 Ὅφρ' ἔτι καὶ Τρῳῶν πειρήσομαι ἀντίος ἐλθῶν,
 Αἷ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν· ἀλλὰ τιν' οἶω
 Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησιν
 Διῆϊοι ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἐχάρησαν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
 75 Μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 [Αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς·]
 ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀρης,
 Ἔστιαότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν
 80 Τρββάλλειν· χαλεπὸν γὰρ, ἐπιστάμενόν περ εἶντα.
 Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
 Ἥ εἶποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
 Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἳ ἄλλοι
 Σύνθεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος.
 85 Πολλάκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
 Καὶ τέ με νεικείεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἰτιός εἰμι,
 Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἡεροφοῖτις Ἐριννύς,
 Οἷτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην,
 Ἥματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
 90 Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
 Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας αἶται,
 Οὐλομένη· τῆς μὲν θ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδαι
 Πίλνεται, ἀλλ' ἄρα ἦγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.
 [Βλάβπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἑτερόν γε πέδησεν·]
 95 Καὶ γὰρ δὴ νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόν περ ἄριστον
 Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 Ἥρη, θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν,
 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἡρακληεῖην

- Ἀλκμήνη τέξασθαι εὖστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
 190 Ἦτοι ὃγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν·
 Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε θείαιναί,
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νῶγει.
 Σήμερον ἄνδρα φόωςδε μογοστόκος Εἰλείθυια
 Ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
 105 Τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἷθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσὶν.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
 Ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.
 Εἰ δ', ἄγε νῦν μοι ὅμοσσόν, Ὀλύμπιε, καρτερόν ὄρκον,
 Ἥ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν,
 110 Ὃς κεν ἐπ' ἡματὶ τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
 Τῶν ἀνδρῶν, οἱ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι, γενέθλης.
 Ὡς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
 Ἀλλ' ὅμοσεν μέγαν ὄρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.
 Ἥρη δ' αἰῶσα λιπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
 115 Καρπαλίμως δ' ἵκετ' Ἄργος Ἀχαιϊκόν, ἐνθ' ἄρα ἦδη
 Ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο.
 Ἥ δ' ἐκύνει φίλον υἱόν· ὃ δ' ἔβδομος ἐστήκει μείς·
 Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωςδε, καὶ ἡλιτόμηνον ἔοντα,
 Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλείθυιας.
 120 Αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα, Δία Κρονίωνα προσηύδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
 Ἦδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλός, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
 Εὐρυσθεύς, Σθενέλοιο παῖς Περσηϊάδαο,
 Σὸν γένος· οὐ οἱ ἀεικὲς ἀνασσεμένῃ Ἀργείοισιν.
 125 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν.
 Αὐτίκα δ' εἶλ' Ἀτὴν κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο,
 Χωόμενος φρεσὶν ᾗσι, καὶ ὤμοσε καρτερόν ὄρκον,
 Μήποτ' ἐς Οὐλύμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
 Αὐτίς ἐλεύσεσθαι Ἀτὴν, ἥ πάντας ἀᾶται.
 130 Ὡς εἰπὼν ἔρράβην ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 Χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
 Τὴν αἰεὶ στενάχεσθ', ὅθ' ἐὼν φίλον υἱὸν ὀρώτο
 Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθέως ἀέθλων.
 Ὡς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὖτε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ
 135 Ἀργεῖους ὀλέσκειν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσιν,
 Οὐ δυνάμην λελαθέσθ' Ἀτὴς, ἥ πρῶτον ἀάσθην.
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἀσάμην, καὶ μεν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 Ἀψ' ἐθέλω ἀρεῖσαι, δομέναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα·
 Ἀλλ' ὄρσει πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς!
 140 Δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσα τοι ἐλθὼν
 Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.

- Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος·
Δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐλόντες,
Οἴσουσ', ὄφρα ἴδῃαι, ὃ τοι μενοεικέα δώσω.
- 146 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἄτρεϊδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
Δῶρα μὲν, αἵ κ' ἐθέλῃσθαι, παρασχέμεν, ὥς ἐπεικές,
Ἦτ' ἐχέμεν· πάρα σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάριος
Αἶψα μάλ'· σὺ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας,
150 Οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον·
Ὡς κέ τις αὐτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρῶτοισιν ἴδῃται,
Ἐγχεῖ χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
Ὡδὲ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.
- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
155 Μῆ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον νῆας Ἀχαιῶν,
Τρωσὶ μαχησομένους. ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
Φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὀμιλήσωσι φάλαγγες
Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.
- 160 Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θυῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥελιον καταδύντα
Ἀκμηнос σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι.
Εἵπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολεμίζειν,
165 Ἀλλά τε λάθρη γυνὴ βαρύνεται, ἥδὲ κιχάνει
Αἶψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι.
Ὅς δὲ κ' ἀνὴρ, οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ,
Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυνὴ
170 Πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
Ἄλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
Ὀπλῆσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῇσιν ἰανθῇς.
- 175 Ὀμνυέτω δέ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἥδὲ μιγῆναι·
[Ἦ θεμὶς ἐστὶν, ἄναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἢτε γυναικῶν·]
Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἴλαος ἔστω.
Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω
180 Πιερῇ, ἵνα μήτι δίκης ἐπιδενὲς ἔχῃσθαι.
Ἄτρεϊδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλω
Ἔσσειαι· οὐ μὲν γὰρ τι νεμεσσητόν, βασιλῆα
Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

- 185 Χαίρω σεῦ, Λαιρτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 Ἐν μοίῳ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας.
 Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλεται δέ με θυμός,
 Οὐδ' ἐπιρκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Μιμνέτω αὐθι τέως, ἐπειγόμενός περ Ἄρης·
 190 Μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὅφρα κε δῶρα
 Ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
 Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἥδ' ἐκελεύω·
 Κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν,
 Δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσσ' Ἀχιλλῆϊ
 195 Χθιζὸν ὑπέστημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναῖκας.
 Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 Κάπρον ἐτοιμασάτω, ταμέειν Διὶ τ' Ἡελίῳ τε.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 200 Ἄλλοτ' ἐπερ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι,
 Ὅππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
 Καὶ μένος οὐτόσον ᾗσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν.
 Νῦν δ' οἱ μὲν κέαται δεδαϊγμένοι, οὓς ἐδάμασσαν
 Ἐκτὼρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 205 Ἰμεῖς δ' ἐς βρωτῶν ὀτρύνετον! ἦ τ' ἂν ἔγωγες
 Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν υἱας Ἀχαιῶν
 Νήστιας, ἀκμήνους· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
 Τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λαίβην.
 Πρὶν δ' οὕτως ἂν ἔμοιγες φίλον κατὰ λαιμὸν ἰεῖη
 210 Οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις, ἐταίρου τεθνηῶτος,
 Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὀξεῖ χαλκῷ
 Κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος· ἄμφι δ' ἐταῖροι
 Μύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
 Ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἄργαλέος στόνος ἀνδρῶν.
 215 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 Κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ·
 Ἐγχεῖ, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί γε προβαλοίμην
 Πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
 220 Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν.
 Αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν·
 Ἦστι πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχενεν·
 Ἀμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
 Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
 225 Γαστέρι δ' οὕτως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς·
 Αἶψα γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἥματα πάντα
 Πέπτεουσιν· πότις κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;

- Ἀλλὰ χρή τὸν μὲν καταθάπτειν, ὅς κε θάνησιν,
 Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἥματι δακρύσαντας·
 200 Ὅσσοι δ' ἄν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται,
 Μεμνήσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμές αἰεί,
 Ἑσσάμενοι χροῖ χαλκὸν ἀτειρέα. μηδὲ τις ἄλλην
 Λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχαναάσθω.
 215 Ἦδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσειται, ὅς κε λίπηται
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι ὀρμηθέντες,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.
 Ἦ, καὶ Νέστορος θίας ὀπάσσυατο κυδαλίμοιο,
 Φυλίδην τε Μέγητα Θόαντά τε Μηριόνην τε,
 240 Καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
 Βᾶν δ' ἵμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον·
 Ἐπὶ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη,
 Αἰθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
 245 Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Ἐπὶ, ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρηον.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
 Ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἀγορῇ θέσαν. ἄν δ' Ἀγαμέμνων
 250 Ἰστατο· Ταλθύβιος δὲ, θεῶ ἐναλίγκιος αὐδήν,
 Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 Ἦ οἱ παρ' ἱφίος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 Κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
 255 Εὐχέτο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶατο σιγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 Γῇ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἐριννύες, αἰθ' ὑπὸ γαῖαν
 260 Ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόσση·
 Μὴ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπασεῖκαι,
 Οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, οὔτε τευ ἄλλον·
 Ἀλλ' ἔμεν ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
 Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
 265 Πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλίτῃται ὁμόσσας.
 Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον Κάπρου τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἀλὸς ἐς μέγα λαΐτμα
 Ρίψ' ἐπιδιγήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἀνστάς Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·
 270 Ζεῦ πάτερ, ἧ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι δίδοισθα!

- Οὐκ ἂν δῆποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐμοῖσιν
 Ἀτρεΐδης ὥρινε διαμπερές, οὐδέ κε κούρην
 Ἦγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος· ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς
 Ἦθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
 275 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ θεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρόν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὺν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
 Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
 Βᾶν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
 280 Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας·
 Ἴππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἄγαυοί.
 Βρισηῖς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἱκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
 Ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαίγμενον ὀξεῖ χαλκῷ,
 Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
 285 Στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν ἰδὲ κυλὰ πρόσωπα.
 Εἶπε δ' ἄρα κλαίονσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν·
 Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ!
 Ζῶν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθεν ἰοῦσα·
 Νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
 290 Ἀψ' ἀνιοῦσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ!
 Ἄνδρα μὲν, ὃ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 Εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαίγμενον ὀξεῖ χαλκῷ·
 Τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μία γείνατο μήτηρ,
 Κηδεῖους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.
 295 Οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὥκυσ Ἀχιλλεύς
 Ἐκτείνεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
 Κλαίειν, ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
 Κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
 Ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 300 Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηῶτα, μέλιχον αἰεὶ.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
 Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη.
 Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
 Λισσόμενοι δειπνῆσαι· ὃ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων·
 305 Λισσομαί, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεθ' ἐταίρων,
 Μῆ με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος
 Ἄσασθαι φίλον ἦτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰνὸν ἱκάνει.
 Δύντα δ' ἐς ἥλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
 Ὡς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
 310 Δοιῶ δ' Ἀτρεΐδα μενέτην καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Νέστωρ Ἰδομενεὺς τε, γέρον θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
 Τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος.

- Μνησάμενος δ' ἄδινῶς ἀνεγείκατο, φώνησέν τε ·
 315 Ἴη ῥά νύ μοί ποτε καὶ σύ, δυσάμμορε, φίλταθ' ἐταίρων,
 Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
 Αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὅποτε σπερχοίαιτ' Ἀχαιοὶ,
 Τρῳσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα ·
 Νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαῖγμένος · αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 320 Ἀκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἐόντων,
 Σῆ ποθῇ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι ·
 Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
 Ὃς που νῦν Φθίῃφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
 Χήτει τοιοῦδ' υἱός · ὁ δ' ἄλλοδαπῶ ἐνὶ δήμῳ
 325 Λίνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρῳσὶν πολεμίζω ·
 Ἦε τὸν ὃς Σκύρῳ μοι ἐνὶ τρέφεται φίλος υἱός ·
 [Εἴ που ἔτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος Θεοειδής.]
 Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νύλλπει,
 Οἷον ἐμὲ φθίσσεσθαι ἅπ' Ἀργεὸς ἵπποβότοιο
 330 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δὲ τε Φθίῃνδε νέεσθαι,
 Ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα ποθῇ ἐνὶ νηϊ μελαίνῃ
 Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καὶ οἱ δείξειας ἕκαστα,
 Κτῆσιν ἐμὴν δμῶάς τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα.
 Ἰδὼν γὰρ Ἰηλῆά γ' οἶομαι ἢ κατὰ πάμπαν
 335 Τεθνάμεν, ἢ που τυτθὸν ἔτι ζώντ' ἀκάχησθαι,
 Γῆραϊ τε στυγερῶ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
 Λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθεται.
 Ὡς ἔφατο κλαίων · ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 Μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 340 Μυρομένους δ' ἄρα τούσγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Τέκνον ἐμόν, θῆ πάμπαν ἀποίχεται ἀνδρὸς ἔηος.
 Ἴη νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλειτ' Ἀχιλλεύς;
 Κεῖνος ὅγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
 345 Ἦσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον · οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.
 Ἄλλ' ἔθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 Στάξον ἐνὶ στήθεσσ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἴκηται.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμανῦϊαν Ἀθήνην ·
 350 Ἴη δ' ἄρπη εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῃ,
 Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν · ἢ δ' Ἀχιλῆϊ
 Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 Στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερπῆς γούναθ' ἴκοιτο ·
 355 Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
 ὤχετο. τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θούων.

- Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται,
 Ψυχραί, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέας·
 Ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανόωσαι,
 360 Νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
 Θώρηκές τε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα.
 Αἶγλη δ' οὐρανὸν ἴκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
 Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν
 Ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 365 [Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε· τῷ δὲ οἱ ὅσσε
 Λαμπέσθην, ὥσεί τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Δῦν' ἄχος ἄτλητον· ὃ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
 Δύσέτο δῶρα θεοῦ, τὰ οἱ Ἱφαιστος κάμε τεύχων.]
 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 370 Καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 Εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἧῦτε μῆνης.
 375 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανήῃ
 Καιομένοιο πυρὸς· τὸ δὲ καίεται ὑπόθ' ὄρεσφιν,
 Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 Ὡς ἅπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανεν
 380 Καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰέρας
 Κρατὶ θέτο βριαρὴν· ἥ δ', αὐτῆρ ὥς, ἀπέλαμπεν
 Ἱππουρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔθειραι
 Χρύσσαι, ἃς Ἱφαιστος ἱεὶ λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 Πειρήθη δ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,
 385 Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
 Τῷ δ' αὐτε πτερὰ γίγνεται, αἶρε δὲ ποιμένα λαῶν.
 Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος,
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 390 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
 Ἱππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέποντες
 Ζεῦγνυον· ἀμφὶ δὲ καλὰ λείπαδν' ἴσαν· ἐν δὲ χαλινούς,
 Γαμφηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἥνια τεῖναν ὀπίσσω
 395 Κόλλητὸν ποτὶ δίφρον. ὃ δὲ μᾶστιγα φεινὴν
 Χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιϊν ἀνόρουσεν,
 Αὐτομέδων· ὀπιθὲν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
 Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ Τπερίων.
 Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο·

- 400 Ξάνθε τε καὶ Βαλῖε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
 Ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἥνιοχῆα
 Ἄψ Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' ἐῷμεν πολέμοιο·
 Μηδ', ὥς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα!
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφι προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
 405 Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι· πᾶσα δὲ χαίτη,
 Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὐδας ἵκανε·
 Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 Ἀλλὰ τοι ἐγγύθεν ἤμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς
 410 Αἴτιοι, ἀλλὰ θεὸς τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε
 Τρῶες ἀπ' ὥμοιῖν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
 Ἀλλὰ θεῶν ὤριστος, ὃν ἠὔκομος τέκε Λητώ,
 Ἐκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἐκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 415 Νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν,
 Ἦνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 Μόρσιμόν ἐστι, θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἑριννύες ἔσχεθον αὐδὴν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 420 Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
 Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Υ.

Utroque exercitu instructo, Jupiter diis ad concilium vocatis permittit, ut quisque, utri velit, succurrat, ne excidium Trojanis Achillis sævitiâ maturetur (1–30). Ita ad bellum profiscuntur Juno, Minerva, Neptunus, Mercurius, Vulcanus, Achivis opem laturi; Trojanis, Mars, Apollo, Diana, Latona, Xanthus, Venus: eorum ingressum cœlestis fragor ac tremor terræ concelebrat (31–74). Ante initum prælium Apollo Æneam concitat contra Achillem, Hectori instantem; interim dii, suasu Neptuni, seorsum ab acie considunt (75–155). Varias provocationes sequitur certamen Achillis cum Æneâ, quem, regno inter Trojanos fatiis destinatum, Neptunus per nebulam periculo eripit (156–352). Hector, Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline; Achilles quum alios Trojanorum, tum etiam Polydorum, Priami filium, interficit (353–418). Jam fraternam necem ulturus cum Achille concreditur Hector, quem ipsum quoque nube circumdatum Apollo subducit (419–454). Cæteros Trojanos dolore percitus Achilles adoritur, campumque fœdâ strage cæsorū atque armorum complet (455–503).

Θ ε ο μ α χ ί α .

- “Ως οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν θωρήσσοντο
Ἀμφὶ σέ, Πηλεὺς υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμάῳ πεδίλοιο.
Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
5 Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἥ δ' ἄρα πάντη
Φοιτήσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
Οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκεανοῖο,
Οὔτ' ἄρα Νυμφῶν, αἵτ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πῖσρα ποιήεντα.
10 Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
ἔσιτ' αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, ὥς Διὶ πατρί

Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίησι πραπίδεσσιν.

Ὡς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ'· οὐδ' Ἐνοσίχθων
Νηκούστησε θεῆς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.

15 Ἰξε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν·

Τίπτ' αὐτ', Ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσας;

Ἡ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;

Τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδθεν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

20 Ἐγὼς, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν,

Ὡν ἔνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι, ὀλλύμενοί περ.

Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχὶ Οὐλύμπιο

Ἥμενος, ἐνθ' ὁρώων φρένα τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι

Ἐρχεσθ', ὅφρ' ἂν ἵκησθε μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς·

25 Ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἐκάστου.

Εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἷος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,

Οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλείωνα.

Καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὀρώντες·

Νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἐταίρου χέεται αἰνῶς,

30 Δεῖδω, μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλάπαξῃ.

Ὡς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἄλλιαστον ἔγειρεν.

Βὰν δ' ἵμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες·

Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,

Ἥδὲ Ποσειδάων γαίήοχος ἥδ' ἑριούνης

35 Ἑρμείας, ὅς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμησι κέκασται·

Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε, σθένει βλεμεαίνων,

Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥῶντο ἄραιοι.

Ἔς δὲ Τρώας Ἄρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ

Φοῖβος ἀκερσεκόμης ἥδ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,

40 Λητώ τε Ξάνθος τε, φιλομμειδῆς τ' Ἀφροδίτη.

Εἰώς μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,

Τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον, οὔνεκ' Ἀχιλλεὺς

Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαντ' ἀλεγεινῆς·

Τρώας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυνὴ ἑκαστον,

45 Δειδιότας, ὅθ' ὀρώντο ποδώκεα Πηλείωνα

Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολογῶ ἶσον Ἄρηϊ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὁμίλον Ὀλύμπιοι ἦλυθον ἀνδρῶν,

Ἦρτο δ' Ἔρις κρατερή, λαοσσόος· αὖτε δ' Ἀθήνη,

Στάσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός,

50 Ἄλλοι τ' ἐπ' ἀκτιάων ἐριδούπων μακρὸν αὖτει.

Αὖτε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος,

Ὅξ' ἔκατ' ἀκροτάτης πέλιος Τρώεσσι κελεύων,

Ἄλλοτε παρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικαλῶνῃ.

Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,

- 65 Σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν.
 Δεινὸν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ὑπόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξεν
 Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὄρεων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 Πάντες δ' ἐσσεύοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης,
 60 Καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλιν καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
 Ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων, Αἰδωνεύς,
 Δείσας δ' ἐκ ὄφρονος ἄλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ὕπερθε
 Γαῖαν ἀναρῶρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
 65 Σμερδαλέ', εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ.
 Τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
 Ἦτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος
 Ἰστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
 Ἄντα δ' Ἐνναλίιοι θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη·
 70 Ἥρη δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος, κελαδεινή,
 Ἀρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἑκάτοιο·
 Ἀητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος, ἐριούνιος Ἑρμῆς·
 Ἄντα δ' ἄρ' Ἠφαίστοιο μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης,
 Ὀν ἔανθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
 75 Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἅντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐκτορος ἅντα μάλιστα λιλαίετο δύναι ὄμιλον
 Πριαμίδεω· τοῦ γὰρ ῥα μάλιστ' ἐθυμὸς ἀνώγει
 Αἵματος ἄσαι Ἀρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσόος ὥρσεν Ἀπόλλων
 80 Ἀντία Πηλεΐωνος, ἐνῆκε δὲ οἱ μένος ἦϋ·
 Τίεϊ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἷσατο φωνήν·
 Τῷ μιν εἰσιάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, ποῖ τοι ἀπειλαί,
 Ἄς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἶνοποτάζων,
 85 Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
 Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις
 Ἀντία Πηλεΐωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
 Οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδῶκεος ἄντ' Ἀχιλῆος
 90 Στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν
 Ἐξ Ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέροισιν,
 Πέρσε δὲ Λυρνησὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 Εἰφύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα.
 Ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλῆος καὶ Ἀθήνης,
 95 Ἦ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα τίθει φάος, ἥδ' ἐκέλευεν
 Ἐγχεῖ χαλκίῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
 Τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·

- Αἰεὶ γὰρ πᾶρα εἰς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
 Καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει,
 100 Πρὶν χρὸς ἀνδρομέοιο διελθεῖν. εἰ δὲ θεὸς περ
 Ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὐ με μάλα ῥέα
 Νικήσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
 Ἥρω, ἄλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτησιν
 105 Εὐχεο· καὶ δέ σε φασὶ Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 Ἐκγεγάμεν, κεῖνος δὲ χειρίονος ἐκ θεοῦ ἐστίν·
 Ἡ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἥ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος.
 Ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδὲ σε πάμπαν
 Λεύγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἄρειῃ.
 110 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαιο πάϊς λευκώλενον Ἥρην,
 Ἀντία Πηλείωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
 Ἡ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 115 Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη,
 Ἐν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Αἰνείας ὃδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ,
 Ἀντία Πηλείωνος· ἀνῆκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς περ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω
 120 Αὐτόθεν· ἥ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
 Παρσταίῃ, δοίῃ δὲ κράτος μέγα, μηδὲ τι θυμῷ
 Δευέσθω· ἵνα εἰδῇ, ὃ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
 Ἀθανάτων, οἳ δ' αὖτ' ἀνεμῶλιοι, οἳ τοπάρους περ
 Τρῶσιν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.
 125 Πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
 Τῆςδε μάχης, ἵνα μήτι μετὰ Τρῳέεσσι πάθῃσιν
 Σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἅσσα οἳ Αἴω
 Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πείσεται ὀμφῇ
 130 Δείσεται ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
 Ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖ
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθης
 Ἥρην, μὴ χαλέπαινε παρέκ νόον· οὐδέ τί σε χρὴ
 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσειν.
 135 [Ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμεν
 Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιόντες
 Ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, πόλεμος δ' ἀνδρεσσιν με
 Εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ἡ Ἀχιλῆϊ ἴσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
 140 Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφιν νεῖκος ὄρεται.]

- Φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας οἶω
 Ἄψ ἔμεν Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
 Ἡμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἱφί δαμέντας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Κυανοχαίτης
- 145 Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
 Τψηλόν, τό ῥά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Ποίειον, ὅφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλέοιτο,
 Ὅππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἡϊόνος πεδίωνδε.
 Ἐνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
- 150 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀῤῥήκτον νεφέλῃν ὥμοισιν ἔσαντο·
 Οἱ δ' ἐτέρωκε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης,
 Ἀμφὶ σέ, ἥϊε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.
 Ὡς οἱ μὲν ῥ' ἐκάτερθε καθείατο μητιόωντες
 Βουλᾶς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
- 155 Ὡκνεον ἀμφοτέρω· Ζεὺς δ' ἤμενος ὕψι κέλευεν.
 Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίων, καὶ λάμπετο χαλκῷ,
 Ἀνδρῶν ἡδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
 Ὀρνυμένων ἄμυδις. δύο δ' ἀνέρες ἔσοχ' ἄριστοι
 Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
- 160 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
 Νευσιτάζων κόρυθι βριαρῇ· ἀτὰρ ἀσπίδα θούρην
 Πρόσθεν ἔχε στέγνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
 Πηλείδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὤρτο, λέων ὥς
- 165 Σίντης, ὄντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν,
 Ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
 Ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις Ἀρηϊθῶν αἰζηῶν
 Δουρὶ βάλλῃ, ἐάλη τε χανών, περὶ τ' ἀφρός ὀδόντας
 Πλυνεται, ἐν δὲ τέ οἱ κραδίη στένει ἄλκιμαν ἦτορ·
- 170 Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 Μαστίεται, ἐξ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
 Γλαυκιδῶν δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἦν τινα πέφνη
 Ἀνδρῶν, ἣ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ·
 Ὡς Ἀχιλῇ ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
- 175 Ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαιο.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Αἰνεία, τί σὺ τῶσόν ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν
 Ἔσθης; ἥ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
- 180 Ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνᾶξιν ἵπποδάμοισιν
 Τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξαναρίξῃς,
 Οὐ τοι τοῦνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερσὶ θήσει.
 Εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων.

- Ἡ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
 185 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμῃαι,
 Αἶ κεν ἐμὲ κτείνῃς ; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν.
 Ἦδη μὲν σέγε, φημί, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα.
 Ἡ οὐ μέμνη, ὅτε πέρ σε, βοῶν ἄπο, μῦνον ἔοντα,
 Σεῦα κατ' Ἰδαίων ὄρεων ταχέεσσι πόδεσσιν
 190 Καρπαλίμως ; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων ·
 Ἐνθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες · αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
 Πέρσα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρὶ ·
 Ληϊάδας δὲ γυναικας, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας,
 Ἦγον · ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐρρύσατο, καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 195 Ἀλλ' οὐ νῦν σε ῥύεσθαι οἶομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 Βάλλεαι · ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 Ἐς πληθὺν ἵεναι, μῆδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
 Πρὶν τι κακὸν παθεῖν · ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε ·
 200 Πηλεΐδῃ, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσὶ γε, νηπύτιον ὥς,
 Ἐλπεο δειδίξεσθαι · ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
 Ἡμὲν κερτομίας ἦδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
 Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεῖν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,
 Πρῶκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων ·
 205 Ὅψει δ' οὔτ' ἄρ' πω σὺ ἐμούς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σοῦς.
 Φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
 Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης ·
 Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο
 Εὐχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἐστ' Ἀφροδίτη.
 210 Τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύουσιναι
 Σήμερον · οὐ γάρ φημ' ἐπέεσσὶ γε νηπυτίοισιν
 Ὡδε διακρινθέντε, μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι · ὄφρ' εὖ εἰδῆς
 Ἡμετέρεην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν ·
 215 Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Κτίσσε δὲ Δαρδανίην · ἐπεὶ οὐπὶ Ἴλιος ἱρῇ
 Ἐν πεδίῳ πεπόλιστό, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
 Ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ὤκεον πολυπίδακος Ἴδης.
 Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
 220 Ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων ·
 Τοῦ τριεχίλιαι ἵπποι ἔλος κᾶτα βουκολέοντο
 Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσιν. —
 Τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο βουσκομενάων,
 Ἴππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ ·
 225 Αἰ δ' ὑποκυσσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους,
 Αἰ δ' ὅτε μὲν σκιρτοῦν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν,

- Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θεῖον, οὐδὲ κατέκλων·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σκιρτῶεν ἐπ' εὐρέα νώτα θαλάσσης,
 Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἄλὸς πολιοῖο θέεσκον. —
 230 Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα·
 Τρῶες δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 Ἴλος τ' Αὐσάρακος τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
 Ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν,
 235 Κάλλεος εἵνεκα οἴο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
 Ἴλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
 Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πριάμὸν τε,
 Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἰκετάονά τ', ὅζον Ἄρης·
 Αὐσάρακος δὲ Κάπυν· ὃ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
 240 Αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης, Πριάμος δ' ἔτεχ' Ἑκτορα δῖον.
 Ταύτης τοι γυνεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μινύθει τε,
 Ὅπως κεν ἐθέλῃσιν· ὃ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων.
 Ἄλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὦς,
 245 Ἔσταότ' ἐν μέσση ὑσμίνῃ δηϊοτήτος.
 Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι
 Πολλὰ μαλ'· οὐδ' ἂν νηῦς ἐκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
 Στρεπτή δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι
 Παντοῖοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἐνθα καὶ ἐνθα.
 250 Ὅπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαιο.
 Ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
 Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναιῖκας,
 Αἶτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
 Νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσσην ἐς ἄγνιαν ἰοῦσαι,
 255 Πόλλ' ἑτεά τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
 Ἀλκῆς δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
 Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε, θάσσον
 Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείησιν!
 Ἦ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκεϊ ἔλασ' ὄβριμον ἔγχος,
 260 Σμερδαλέω· μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῆ.
 Πηλεΐδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἔο χειρὶ παχείῃ
 Ἔσχετο, ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
 Ῥέα διελεύσεισθαι μεγαλήτορος Αἰνείαο·
 Νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 265 Ὡς οὐ ῥῆϊδι ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑπείκειν.
 Οὐδὲ τότε Αἰνείας δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς

- 270 Ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων,
 Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο,
 Τὴν δὲ μίαν χρυσέην· τῇ δ' ἔσχετο μείλιον ἔγχος·
 Δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προσίει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Αἰνείαιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν,
 275 Ἄντυγ' ὑπο πρῶτην, ἣ λεπτότατος θεὸς χαλκός,
 Λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ἣ δὲ διαπρὸ
 Πηλιάς ἦϊξεν μελήν, λάκε δ' ἀσπίς ὑπ' αὐτῆς.
 Αἰνείας δ' ἐάλη, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἀσπίδ' ἀνέσχεν,
 Δείσας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 280 Ἔστη ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὃ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρόν,
 Ἔστη, καὶ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν,
 Ταρβήσας, ὃ οἱ ἄγχι πάγῃ βέλος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐμμεμαῶς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ἑξύ,
 285 Σμερδαλέα ἰάχων· ὃ δὲ χειρμάδιον λάβε χειρὶ
 Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δῖο γ' ἄνδρε φέροισιν,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰσ'· ὃ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 Ἐνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῃ,
 Ἦ κόρυθ', ἥε σάκος, τό οἱ ἦρχεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
 290 Τὸν δὲ κε Πηλεΐδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα·
 Εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 ὦ πόποι, ἣ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαιο,
 Ὅς τάχα Πηλείωνι δαμείς Ἀϊδὸςδε κάτεισιν,
 295 Πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 Νήπιος, οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
 Ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
 Μὰ ψ' ἔνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 300 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς περ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν,
 Μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἷ κεν Ἀχιλλεὺς
 Τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δέ οἱ ἐστ' ἀλῆσθαι,
 Ὅφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὀληται
 Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
 305 Οἱ ἔθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θνητῶν.
 Ἦδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
 Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαιο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
 Καὶ παίδων παῖδες, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
 Τὸν δ' ἡμείβει· ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 310 Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῆσι νόησον,
 Αἰνείαν, ἣ κέν μιν ἐρύσσει, ἣ κεν ἐάσεις.
 [Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἔοντα.]

- Ἦτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέας ὠμόσσαμεν ὅρκους
 Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 315 Μῆποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσῃν κακὸν ἡμᾶρ,
 Μηδ' ὅποτ' ἂν Τροίῃ μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται
 Δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀρῆϊοι υἱες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Βῆ ὃ' ἵμεν ἂν τε μάχην καὶ ἂν ἄ κλόνον ἐγχειάων,
 320 Ἴξε δ' ὅθ' Αἰνείας ἦδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἄχλυν,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· ὃ δὲ μελίην εὐχαλκον
 Ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγάλητορος Αἰνείαιο·
 Καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔθηκεν·
 325 Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς αἰέρας.
 Πολλὰς δὲ στίχας ἠρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
 Αἰνείας ὑπερᾶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
 Ἴξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυαῖκος πολέμοιο,
 Ἐνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μέτα θωρήσσοντο.
 330 Τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεία, τίς σ' ὦδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
 Ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι,
 Ὃς σεῦ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
 335 Ἀλλ' ἀναχωρῆσαι, ὅτε κεν συμβλήσῃαι αὐτῷ,
 Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἀΐδος εἰσαφίκηαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' Ἀχιλλεύς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 Θαρσύνσας δὲ ἔπειτα μετὰ πρῶτοισι μάχεσθαι·
 Οὐ μὲν γὰρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξαναρίξει.
 340 Ὡς εἰπὼν λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
 Αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἄχλυν
 Θυσπεσίην· ὃ δ' ἔπειτα μέγ' ἐξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγάλητορα θυμόν·
 Ὡ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι·
 345 Ἐγὼς μὲν τόδε κείται ἐπὶ χθονός, οὐδέ τι φῶτα
 Λεύσσω, τῷ ἐφέηκα, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεῶσιν
 Ἦεν· ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὐτῶς εὐχετάσθαι.
 Ἐρρόετω! οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
 350 Ἔσσεται, ὅς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
 Τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθών.
 Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἄλτο· κέλευε δὲ φωτὶ ἐκάστω·
 Μηκέτι νῦν Τρώων ἐκὰς ἕστατε, δῖοι Ἀχαιοί,
 355 Ἀλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἵτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι.

- Ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
 Τουσσοῦςδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι.
 Οὐδέ κ' Ἀρης, ὅς περ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 Τοσσῆςδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο.
 360 Ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσὶν τε ποσὶν τε,
 Καὶ σθένει, οὐ μέ τί φημι μεθησέμεν, οὐδ' ἡβαιόν.
 Ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἼμι διαμπερές, οὐδέ τιν' οἴω
 Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ
 365 Κέκλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἱμμεναι ἄντ' Ἀχιλλῆος·
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, μὴ δείδετε Πηλεΐωνα!
 Καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην.
 Ἐγχεῖ δ' Ἀργαλέον, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 Οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
 370 Ἀλλὰ τὸ μὲν τελείει, τὸ δὲ καὶ μευσηγὺ κολούει.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἼμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
 Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἶθωνι σιδήρῳ.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' αἶσαν
 Τρῶες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὥρτο δ' αὐτῇ.
 375 Καὶ τότε ἄρ' Ἐκτορα εἶπε παραστάς Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε,
 Ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
 Μήπως σ' ἡὲ βύλῃ, ἡὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὐτίς ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
 380 Τάρβῃσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὅπα φωνήσαντος.
 Ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε, φρεσὶν εἰμένος ἀλκὴν,
 Σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφριτίωνα,
 Ἐσθλὸν Ὀτρυντείδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
 Ὀν Νύμφη τέκε νηῖς Ὀτρυντῆϊ· πτολιπόρθῳ,
 385 Τρωάῳ ὑπο νιφόεντι, Τῆς ἐν πτόνι δῆμῳ.
 Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεὺς
 Μέσσην κακ' κεφαλὴν· ἥ δ' ἀνδρὶα πᾶσα κεῖσθῃ.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεὺς·
 Κεῖσαι, Ὀτρυντείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
 390 Ἐνθάδε τοι θάνατος· γεγεὴ δὲ τοί ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ
 Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρῷόν ἐστιν,
 Ἄλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἑρμῷ δινήεντι.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν·
 Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις दाτέοντο
 395 Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ· ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα,
 Ἐσθλὸν ἀλεξιτήρα μάχης, Ἀντήνορος υἱόν,
 Νύξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήν.
 Οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς

- Αἶχμή ἱεμένη ὄηξ' ὅστέον, ἐγκέφαλος δὲ
 400 Ἐνδον ἅπας πεπύλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα.
 Ἴπποδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων αἵξαντα,
 Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρὶ.
 Αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἴσθε καὶ ἥρυγεν, ὥς ὅτε ταῦρος
 ἥρυγεν, ἐλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
 405 Κούρων ἐλκόντων· γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων.
 Ὡς ἄρα τόγ' ἐρυγόντα λίπ' ὅστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
 Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατήρ εἶασκε μάχεσθαι,
 Οὔνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο,
 410 Καὶ οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα·
 Δὴ τότε νηπιέησι, ποδῶν ἀρειτὴν ἀναφαίνων,
 Θῦνε διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλευσε θυμόν.
 Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Νῶτα παρ᾿ αἵσουτος, ὅθι ζωστήρος ὀχῆες
 415 Χρῦσειοι σύεχον, καὶ διπλόος ἦν τετο θώρηξ·
 Ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἶχμή·
 Γυνὺς δ' ἔριπ' οἰμώξας· νεφέλη δὲ μιν ἀμφεκάλυψεν
 Κυανέη, προτὶ οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθεῖς.
 Ἐκτωρ δ' ὥς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
 420 Ἐντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,
 Κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 Δηρὸν ἐκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆϊ,
 Ὃξὺ δόρυ κραδάων, φλογὶ εἵκελος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ὡς εἶδ', ὥς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΐδα·
 425 Ἐγγὺς ἀνῆρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐξεμάσσατο θυμόν,
 Ὃς μοι ἐταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
 Ἢ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἐκτορα δῖον·
 Ἄσπον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι!
 430 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Πηλείδῃ, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσὶ γε, νηπύτιον ὥς,
 Ἐλπεο δειδίζεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
 Ἥμῃν κερτομίας ἰδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
 Οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.
 435 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 Αἷ κέ σε χειρότερός περ ἔων ἀπὸ θυμόν ἔλωμαι,
 Δουρὶ βαλὼν· ἐπειὴ καὶ ἐμόν βέλος ὃξὺ πάροιθεν.
 Ἢ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δόρυ, καὶ τόγ' Ἀθήνη
 Πηνειῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
 440 Ἰκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' αἶψ' ἵκεθ' Ἐκτορα δῖον,
 Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς

- Ἐμμεμαῶς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Σμερδαλέα ἰάχων· τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
 Ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἥερι πολλῇ.
 415 Τρεῖς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· τρεῖς δ' ἥερα τύψε βαθεῖαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον! ἧ τέ τοι ἄγχι
 450 Ἦλθε κακόν· νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὡς μέλλεις εὐχέσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 Ἦ θὴν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρρόθός ἐστιν.
 Νῦν δ' αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κιχείω.
 455 Ὡς εἰπὼν Δρύοπ' οὔτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι·
 Ἦριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν· ὃ δὲ τὸν μὲν ἔασεν,
 Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην, ἧῦν τε μέγαν τε,
 Καὶ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
 Οὐτάζων ξίφεϊ μεγάλῳ, ἐξάλυντο θυμόν.
 460 Αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἱε Βίαντος,
 Ἀμφω ἐφορμηθεῖς, ἐξ ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
 Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
 Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην· ὃ μὲν ἀντίος ἦλθε, γούνων,
 Εἵπως εὖ πεφίδοιτο, λαβὼν, καὶ ζῶν ἀφείη,
 465 Μηδὲ κατακτείνειεν, ὀμηλικίην ἐλεήσας·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
 Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
 Ἀλλὰ μάλ' ἔμμεμαῶς· ὃ μὲν ἠπτετο χεῖρεσι γούνων,
 Ἰέμενος λίσσεσθ', ὃ δὲ φασγάνῳ οὔτα καθ' ἧπαρ·
 470 Ἐκ δὲ οἱ ἧπαρ ὕλισθεν, αἰτάρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ
 Κόλπον ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότιος ὕασε κάλυψεν,
 Θυμοῦ δευόμενον. ὃ δὲ Μούλιον οὔτα παραστάς
 Δουρὶ κατ' οὐς· εἵθα δὲ οὐ' οὔατος ἦλθ' ἐτέροιο
 Αἰχμὴ χαλκείη· ὃ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἐχεκλον
 475 Μέσσην καὶ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι·
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή·
 Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες
 Ἀγκῶνος, τῇ τόνγε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
 480 Αἰχμῇ χαλκείῃ· ὃ δὲ μιν μένε χεῖρα βαρυνθείς,
 Πρόσθ' ὀρόων θάνατον· ὃ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας,
 Τῇλ' αὐτῇ πῆληκι κάρη βάλε· μυελὸς αὐτε
 Σφονδυλίων ἐκπαλθ'· ὃ δ' ἐπὶ χθονὶ κέϊτο τανυσθείς.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ἀμύμονα Πείρῳ υἱόν,

- 488 Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρήκης ἐριβώλακος εἰληλούθει·
 Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός·
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων. ὁ δ' Ἀρηϊθoον θεράποντα,
 Ἄψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξεῖ δουρὶ
 Νύξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὥσε· κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι·
 490 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθὲ' ἄγχεα θεσπιδαῖς πῦρ·
 Οὔρεος ἄζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
 Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
 Ὡς ὅγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ, δαίμονι ἴσος,
 Κτεινομένους ἐφέπων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 495 Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους,
 Τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐϋκτιμένη ἐν ἄλῳ·
 Ῥίμφα τε λῆπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
 Στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
 500 Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἶ περὶ δίφρον,
 Ἀς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὀπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
 Αἶ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἔετο κῦδος ἀρέσθαι
 Πηλεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Φ.

Trojanos partim ad urbem, partim in Xanthum (Scamandrum) agit Achilles, et multis in flumine trucidatis, XII juvenes vinctos inferiis Patrocli servat (1 - 33). Ibidem Lycaonem, Priami filium, quamvis supplicem (34 - 135), mox et Asteropæum, ducem Pæonum, cum aliis hujus gentis, interficit, Fluvio irriso, ut impari (136 - 210): cædemque continuabat, nisi Xanthus vi cadaverum obstrui se dolens, alveo eum excedere jussisset. Vix excesserat, quum rursus insilit; at Fluvius eum suis fluctibus mergere furit, et egressum insequitur (211 - 271). Jam in undis luctanti vires addunt Neptunus et Minerva; Xantho autem, qui irritator etiam Simoëntis opem invocat, a Junone objicitur Vulcanus, qui campum et Fluvium exurit, nec flammæ cohibet, nisi eâdem deâ auctore (272 - 384). Oriuntur deinde singulares contentiones cæterorum deorum: Martis, Minervæ, Veneris; Apollinis, Neptuni; Junonis, Dianæ; Mercurii, Latonæ (385 - 513). Post hæc in Olympum revertuntur dii præter Apollinem, qui Trojam versus pergit, dum Achilles ferro sævit per campum, alios compellit in urbem; quibus portam recludi jubet Priamus (514 - 543). Illi ne in fugâ opprimantur, Apollo Achillem primum immisso Agenore distinet, mox ipse, Agenoris specie indutus, fallit fugiendo, et ab urbe abstrahit (544 - 611).

Μάχη παραποτάμιος.

- Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον εὐρύρρειος ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 Ἐνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίωνδε δῖωκεν
 Πρὸς πόλιν, ἥπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο
 5 Ἡματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνεται φαίδιμος Ἔκτωρ·
 Τῇ δ' οἷγε προχέοντο πεφυζότες· ἥερα δ' Ἥρη
 Πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυκέμεν· ἡμίσεες δὲ
 Ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον, ἀργυροδίνην·
 Ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα,
 10 Ὅχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον· οἱ δ' ἀλαλητῶ

- Ἔνθεν ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐλίσσόμενοι περὶ δίνας.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται,
Φευγέμεναι ποταμόνδε· τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ,
Ὅρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ·
- 15 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος Πάνθου βαθυδινήεντος
Πλήτο ῥόος κελάδων ἐπιμῖξ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.
Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς δόρου μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ,
Κεκλιμένον μυρικήσιν· ὁ δ' ἔςθορε, δαίμονι ἴσος,
Φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα.
- 20 Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικῆς
Ἄορι θεινομένων, ἐρυθαίνεται δ' αἵματι ὕδωρ.
Ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
Φεύγοντες, πιμπλάσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου,
Δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὃν κε λάβησιν·
- 25 Ὡς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
Πτώσσουν ὑπὸ κρημνούς· ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
Ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυνώδεκα λέξατο κούρους,
Ποινὴν Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος.
Τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, ἥύτε νεβρούς,
- 30 Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμάσιν,
Τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν·
Δῶκε δ' ἐταῖροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, δαῖζέμεναι μενεαίνων.
Ἔνθ' υἱεὶ Πριάμοιο συνήντετο Δαρδανίδαο,
- 35 Ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι· τὸν ῥά ποτ' αὐτὸς
Ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
Ἐννύχιος προμολών· ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξεῖ χαλκῷ
Τάμνε, νέους ὀρπηκας, ἔν' ἄρματος ἄντυγες εἶεν·
Τῷ δ' ἄρ' ἀνώιστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
- 40 Καὶ τότε μὲν μιν Λῆμνον εὐκτιμένην ἐπέρασσεν,
Νηυσὶν ἄγων· αὐτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκεν.
Κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
Ἰμβριος Ἡετίων, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην·
Ἔνθεν ὑπεκπροφυγῶν, πατρῷον ἵκετο δῶμα.
- 45 Ἐνδεκα δ' ἡματα θυμὸν ἐτέρπετο οἴσι φίλοισιν,
Ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο· δυνωδεκάτῃ δέ μιν αὐτὶς
Χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὃς μιν ἔμελλεν
Πέμψειν εἰς Αἶδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
- 50 Γυμνόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος·
Ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τεῖρε γὰρ ἰδρῶς
Φεύγοντι ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα·
Ὅχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

- Ὡ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶται·
 55 Ἡ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὓς περ ἔπεφνον,
 Αὐτίς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἡρόεντος·
 Οἶον δὴ καὶ ὅδ' ἦλθε, φρυγῶν ὑπὸ νηλεὲς ἡμᾶρ,
 Αἴμυρον ἐς ἡγαθέην πεπερημένος· οὐδὲ μιν ἔσχεν
 Πόντος ἄλός πολιῆς, ὃ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει.
 60 Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
 Γεύσεται, ὅφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν, ἡδὲ δαίῳ,
 Ἡ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, ἦ μιν ἐρύξει
 Γῆ φυσίζοος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.
 Ὡς ὠρμᾶινε μένων· ὃ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπώς,
 65 Γούνων ἀψασθαι μεμαώς· πέρι δ' ἥθελε θυμῷ
 Ἐκφυγῆεν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Ἦτοι ὃ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 Οὐτάμεναι μεμαώς· ὃ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων,
 Κύπας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 70 Ἔστη, ἱεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο.
 Αὐτὰρ ὃ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἐλὼν ἐλλίσσεται γούνων·
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Γουνούμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέησον!
 75 Ἀντί τοί εἰμ' ἱκέταο, Διοτρεφές, αἰδοίοιο.
 Πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
 Ἡματι τῷ, ὅτε μ' εἶλες εὐκτιμένην ἐν ἄλῳ,
 Καὶ μ' ἐπέρασας, ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε,
 Αἴμυρον ἐς ἡγαθέην· ἐκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.
 80 Νῦν δὲ λύμην, τρεῖς τόσσα πορῶν· ἡὼς δέ μοι ἔστιν
 Ἡδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
 Πολλὰ παθὼν· νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπέχθασθαι Διὶ πατρί,
 Ὅς μέ σοι αὐτίς ἔδωκε· μινυνθάδιον δέ με μήτηρ
 85 Γείνατο, Λαοδόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,
 Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀγάσσει,
 Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι.
 Τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας
 Τῆςδε δύω γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.
 90 Ἦτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
 Ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξεῖ δουρί·
 Νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ οἶα
 Σὰς χεῖρας φεύξασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γε δαίμων.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 95 Μὴ με κτεῖν· ἐπεὶ οὐχ ὁμογύστριος Ἐκτορός εἰμι,
 Ὅς τοι ἐταῖρον ἔπεφνεν ἐνὶ ἡέα τε κρατερόν τε.

Ὡς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα παίδιμος υἱός,
 Δυσσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσεν·

Νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφαύσκειο, μηδ' ἀγόρευε!

100 Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἷσιμον ἥμαρ,
 Τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
 Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἔλον, ἡδ' ἐπέρασσα·
 Νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγη, ὃν κε θεός γε
 Ἰλίου προπάροιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλῃσιν,

105 Καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
 Ἀλλά, φίλος, θάνε καὶ σύ! τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
 Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 Οὐχ ὁράας, οἷος καγὼ καλός τε μέγας τε;

Πατρός δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·

110 Ἄλλ' ἐπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή —

Ἔσσεται ἢ ἡώς, ἢ δαίλη, ἢ μέσον ἥμαρ —

Ὅππότε τις καὶ ἐμεῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἔλῃται,

Ἥ ὅγε δουρὶ βαλὼν, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν οἷσται.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·

115 Ἐγχος μὲν ῥ' ἀφένκεν, ὃ δ' ἔξετο χεῖρε πετάσσας
 Ἀμφοτέρας. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 Τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
 Δὺ ξίφος ἄμφηκες· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέε, δεῦε δέ γαῖαν.

120 Τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδὸς, ἦκε φέρεσθαι,
 Καὶ οἱ ἐπενχόμενος ἔπια πτερόεντ' ἀγόρευεν·

Ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἷ σ' ὠτειλῇν

Αἶμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ

Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος

125 Οἷσει δινῆεις εἴσω ἅλὸς εὐρέα κύλπον.

Θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρεῖν ὑπαίξει

Ἰχθύς, ὅς κε φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.

Φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστνυ κιχέομεν Ἰλίου ἱρήρ,

Τρεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὀπίθεν κεραΐζων.

130 Οὐδ' ὑμῖν Ποταμός περ εὐρύορος ἀργυροδίνης

Ἀρκέσει, ὃ δὴ δηθὰ πολέας ἱερεύετε τάυρους,

Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.

Ἀλλὰ καὶ ὥς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες

Τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,

135 Οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμεῖο.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Ποταμός δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·

Ἦρμηnen δ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως παύσειε πόνοιο

Διὸν Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.

Τόφρα δὲ Πηλέος υἱός, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,

- 140 Ἀστεροπαῖω ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Τίει Πηλεγόνος· τὸν δ' Ἀξίος εὐρυρέεθρος
 Γείνατο, καὶ Περίβοια, Ἀκессαμενοῖο θυγατρῶν
 Πρεσβυτάτη· τῇ γάρ ῥα μίγῃ Ποταμὸς βαθυδίνης.
 Τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὃ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
 145 Ἔστη, ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεν
 Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζῶν,
 Τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλείαιρεν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 150 Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μὲν ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;
 Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώσιν.
 Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 Πηλείδῃ μεγάθυμῃ, τίη γενεὴν ἐρεεῖνεις;
 Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης,
 155 Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχείας· ἦδε δέ μοι νῦν
 Ἦώς ἐνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
 [Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν,]
 Ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ, τὸν δ' ἐμέ φασιν
 160 Γείνασθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· ὃ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς
 Πηλιάδα μελίην· ὃ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἄμφις
 Ἦρως Ἀστεροπαῖος· ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν·
 Καί ῥ' ἐτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διαπρὸ
 165 Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
 Δεξιτερῆς, σῦτο δ' αἶμα κελαινεφές· ἥ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
 Γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἄσαι.
 Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα
 170 Ἀστεροπαῖω ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὃ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
 Μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος.
 Πηλείδης δ' ἄορ ὁξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Ἄλτ' ἐπὶ οἱ μεμαώς· ὃ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆος
 175 Οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
 Τρεῖς μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
 Τρεῖς δὲ μεθῆκε βλή· τὸ δὲ τέτρατον, ἥθελε θυμῷ
 Ἀῖαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο,
 Ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
 180 Γαστέρα γάρ μιν τύψε περ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν
 Ἀσθμαίνοντι· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσιν ἐρρύσας,

- Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 Κεῖσ' οὕτω! χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος
 185 Παισὶν ἐριζέμεναι, Ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι.
 Φῆσθα σὺ μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρυρέοντος·
 Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὐχομαι εἶναι.
 Τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσειν Μυρμιδόνεσσιν,
 Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.
 190 Τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἀλιμυρηέντων,
 Κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεὴ Ποταμοῖο τέτυκται.
 Καὶ γὰρ σοὶ Ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύνатаί τι
 Χραιομεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳ μάχεσθαι.
 Τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελῷος ἰσοφαρίζει,
 195 Οὐδὲ βαθυρρέϊταο μέγα σθένος Ωκεανοῖο,
 Ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
 Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσιν·
 Ἀλλὰ καὶ ὅς δειδοικε Διὸς μέγαλοιο κεραυνόν,
 Δεινὴν τε βροντὴν, ὅτ' ἄπ' οὐρανόθεν σμαραγῆσῃ.
 200 Ἡ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
 Τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λείπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
 Κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δῖαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυσ τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
 Δημόν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.
 205 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετὰ Παίονας ἵπποκορυστάς,
 Οἳ ῥ' ἔτι πάρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,
 Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὕσμίνῃ
 Χέρσ' ὑπο Πηλεΐδαο καὶ ἄορι ἴφι δαμέντα.
 Ἔνθ' ἔλε Θερσίλοχόν τε Μύδωνά τε Ἀστυπυλόν τε,
 210 Μνησόν τε Θρασίον τε καὶ Αἴνιον ἦδ' Ὀφελέστην·
 Καὶ νύ κ' ἔτι πλεόνας κτάνε Παίονας ὦκὺς Ἀχιλλεύς,
 Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,
 Ἀνέρι εἰσάμενος, βαθύης δ' ἐκ φθέγγατο δίνης·
 ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἵσυλα ῥέζεις
 215 Ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.
 Εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
 Ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδῖον κάτα μέρμερα ῥέζε.
 Πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα·
 Οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἄλα δῖαν,
 220 Στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις αἰδῆλως.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἕασον· ἄγῃ μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὦκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε Διοτρεφές, ὥς σὺ κελεύεις.
 Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων,
 225 Πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, καὶ Ἐκτορι πειρηθῆναι

- Ἀντιβίην, ἥ κέν με δαμάσσεται, ἥ κεν ἐγὼ τόν.
 Ὡς εἰπὼν Τρώεσσι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης·
 ὦ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύγε βουλᾶς
 230 Εἰρύσαιο Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
 Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 Διέλος ὅψε δύνων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
 Ἡ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσω,
 Κρημνοῦ ἀπαΐξας· ὃ δ' ἐπέσσυτο, οἴδματι θύων·
 235 Πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος· ὥσε δὲ νεκροὺς
 Πολλοὺς, οἳ ῥά κατ' αὐτὸν ἄλῃς ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεὺς·
 Τοὺς ἔκβαλλε θύραζε, μεμνκῶς, ἧῦτε ταῦρος,
 Χέρσονδε· ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα,
 Κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν μεγάλῃσιν·
 240 Δεινὸν δ' ἄμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα,
 ὦθαι δ' ἐν σάκει πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσιν
 Εἶχε στηρίξασθαι. ὃ δὲ πετέλην ἔλε χερσὶν
 Εὐφυέα, μεγάλην· ἥ δ' ἐκ ῥίζων ἐριποῦσα,
 Κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
 245 Ὅζοισιν πυκινοῖσι· γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτόν,
 Εἴσω πᾶς ἐριποῦς· ῥ' δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας,
 Ἦῖξεν πεδίοιο πρὸς κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
 Δείσας. οὐδέ τ' ἔλῃγε μέγας θεός, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτόν
 Ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
 250 Διὸν Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 Πηλεΐδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,
 Αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος,
 Ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν·
 Τῷ εἰκὼς ἦῖξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 255 Σμερδαλέον κονάβιζεν· ὑπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς
 Φεῦγ', ὃ δ' ὕπισθε ῥέων ἔπειρὸς μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Ἄμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ,
 Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων·
 260 Τοῦ μὲν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι
 Ὀχλεῦνται· τὸ δέ τ' ὥκα κατειβόμενον κελαρύζει
 Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
 Ὡς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο,
 Καὶ λαιψηρὸν ἐόντα· θεοὶ δὲ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.
 265 Ὅσσάκι δ' ὀρμήσειε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεὺς
 Στηῆναι ἐναντίβιον, καὶ γνῶμεναι, εἴ μιν ἅπαντες
 Ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Τοσσάκι μιν μέγα κῦμα Διῖπετέος ποταμοῖο

- Πλάζ' ὤμους καθύπερθε· ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα
 270 Θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα
 Λάβρος, ὑπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖν.
 Πηλείδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ὥς οὔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη
 Ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι! ἔπειτα δὲ καὶ τι πάθοιμι.
 275 Ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἷτιος Οὐρανιῶνων,
 Ἄλλὰ φίλη μήτηρ, ἣ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν·
 Ἦ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
 Λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
 Ὡς μ' ὄφελ' ἔκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος
 280 Τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξεν.
 Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἴμαρτο ἁλῶναι,
 Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὥς παῖδα συφορβόν,
 Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρση χειμῶνι περῶντα.
 Ὡς φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὤκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
 285 Σιτήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἄνδρεσσιν εἵκτην·
 Χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πησειδάων ἐνοσίχθων·
 Πηλείδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει·
 Τοίῳ γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρβόθῳ εἰμέν,
 290 Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
 Ὡς οὐ τοι Ποταμῷ γε διαμήμεναι αἰσιμὸν ἔστιν·
 Ἄλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός.
 Αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησάμεθ', αἶ' κε πίθῃαι·
 Μὴ πρὶν πάνειν χεῖρας ὁμοῖου πολέμοιο,
 295 Πρὶν κατὰ ἱλιόφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι
 Τρωϊκόν, ὃς κε φύγησι. σὺ δ' ἔκτορι θυμὸν ἀπούρας,
 Ἄψ ἐπὶ νῆας ἵμεν· δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι.
 Τῷ μὲν ἄρ' ὥς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ — μέγα γάρ ῥα θεῶν ὠτρυνεν ἐφετμή —
 300 Ἐς πεδῖον· τὸ δὲ πᾶν πληθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο·
 Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαίκταμένων αἰζηῶν
 Πλῶον, καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
 Πρὸς ῥόον αἰσσοντος ἄν' ἰθύν· οὐδέ μιν ἔσχεν
 Εὐρυρέων ποταμός· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη.
 305 Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὄν μένος, ἀλλ' ἔπ' μᾶλλον
 Χώετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο,
 Ὑψὸς ἀειρόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλειτ' αὖσας·
 Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ
 Σχῶμεν· ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 310 Ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν.
 Ἄλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα

- Ἰδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους·
 Ἰσθη δὲ μέγα κῦμα· πολὺν δ' ἐρυμαγδὸν ὄρινε
 Φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
 315 Ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμοιεν δ' ὅγε ἴσα θεοῖσιν.
 Φημὶ γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
 Οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τὰ που μάλα νειόθι λίμνης
 Κεῖσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα· καὶ δὲ μιν αὐτὸν
 Εἰλύσω ψαμάθοισιν ἄλις, χέραδος περιχεύας
 320 Μυρίον, οὐδέ οἱ ὅστε' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
 Ἀλλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
 Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύχεται, οὐδέ τί μιν χρεῶ
 Ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
 Ἥ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλλῆϊ κυκώμενος, ὑψόσε θυῶν,
 325 Μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν.
 Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα Διῦπετέος ποταμοῖο
 Ἰστατ' αἰερόμενον, κατὰ δ' ἦρεε Πηλείωνα.
 Ἥρη δὲ μέγ' ἄϋσε, περιδδείσασ' Ἀχιλλῆϊ,
 Μὴ μιν ἀποέρσσειε μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης.
 330 Αὐτίκα δ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἷόν·
 Ὅρσεο, Κυλλοπόδιον, ἱμὸν τέκος· ἅντα σέθεν γὰρ
 Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἠῦσκομεν εἶναι·
 Ἀλλ' ἐπαμυνε τάχιστα, πιφάνυσκεο δὲ φλόγα πολλήν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταο Νότοιο
 335 Εἵσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θυέλλαν,
 Ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,
 Φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
 Δένδρεα καὶ, ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί· μηδὲ σε πάμπαν
 Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἄρειῃ·
 340 Μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὅποι' ἂν δὴ
 Φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ!
 Ὡς ἔφαθ'· Ἥφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαῆς πῦρ.
 Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καίε δὲ νεκροὺς
 Πολλούς, οἳ ῥα κατ' αὐτόθ' ἄλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 345 Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδὲ' ἁλῶν
 Αἰψ' ἀνξηράνῃ· χαίρει δὲ μιν ὅστις ἐθείρῃ·
 Ὡς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, καὶ δ' ἄρα νεκροὺς
 Κῆεν· ὃ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν.
 350 Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι,
 Καίετο δὲ λωτός τ' ἠδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον,
 Τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἄλις ποταμοῖο πεφύκει·
 Τέλροντ' ἐγγέλυές τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δῖνας,
 Οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,

- 355 Πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστοιο.
 Καίετο δ' ἵς Ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφαι', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἡφαιστ', οὔτις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ σοίγ' ὦδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
 Αἴγ' ἔριδος· Τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα διὸς Ἀχιλλεύς
 360 Ἀστεος ἐξελάσειε. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;
 Φῆ, πυρὶ καϊόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
 Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
 Κνίσσῃ μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο,
 Πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται·
 365 Ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ·
 Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τεῖρε δ' αὐτμή,
 Ἡφαίστοιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὃγ' Ἥρην,
 Πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥρη, τίπττε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν
 370 Ἐξ ἄλλων; οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἰτιὸς εἰμι,
 Ὅσων οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρῳέσσιν ἀρωγοί.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις·
 Πανέσθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὁμοῦμαι,
 Μήποτ' ἐπὶ Τρῳέσσιν ἀλεξήσῃν κακὸν ἡμᾶρ,
 375 Μηδ' ὁπότ' ἂν Τροίῃ μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
 Καιομένη, καίωσι δ' Ἀργεῖοι υἱεὶς Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αὐτίκ' ἄρ' Ἡφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·
 Ἡφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγακλές! οὐ γὰρ ἔοικεν
 380 Ἀθάνατον θεὸν ὦδε βροτῶν ἔνεκα στυφελίζειν.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἡφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαῆς πῦρ·
 Ἀφορρόν δ' ἄρα κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
 Πανυσάσθην· Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.
 385 Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα,
 Ἀργαλή· δίχα δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο·
 Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρεῖα χθών·
 Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός· ἥϊε δὲ Ζεὺς,
 Ἥμενος Οὐλύμπῳ· ἐγέλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ
 390 Γηθοσύνη, ὃθ' ὄρατο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
 Ἐνθ' οἷγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν· ἦρχε γὰρ Ἄρης
 Ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσεν,
 Χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνειδίειον φάτο μῦθον·
 Τίπτ' αὐτ', ὦ κυνάμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις
 395 Θάρσος ἄητον ἔχουσα, μέγας δὲ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
 Ἥ οὐ μέμνη, ὅτε Τυδείδην Διομήδε' ἀνῆκας
 Οὐτάμεναι; αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἐλοῦσα,

- Ἰθὺς ἐμεῦ ὥσας, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας ;
 Τῷ σ' αὖ νῦν οἷω ἀποτισέμεν, ὅσσα μ' ἔοργας.
 400 Ὡς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα θυσσανόεσσαν,
 Σμερδαλίην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός·
 Τῇ μιν Ἄρης οὔτησε μαιφόνος ἔγχει μακρῷ.
 Ἡ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ,
 Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε,
 405 Τὸν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης·
 Τῷ βάλε θυῖρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
 Ἐπὶ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας·
 Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Καί μιν ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 410 Νηπύτι', οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσω, ὅσσον ἀρείων
 Εὖχομ' ἐγὼν ἔμεναι, ὅτι μοι μένος ἰσοφαρίζεις.
 Οὐτῶ κεν τῆς μητρὸς ἐριννύας ἐξαποτίνους,
 Ἥτοι χωρομένη κακὰ μήδεται, οὐνεκ' Ἀχαιοὺς
 Κάλλιπες, αὐτὰρ Τρῳσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.
 415 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῷ.
 Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγισ δ' ἐσαγείρετο θυμόν.
 Τὴν δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 420 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 Καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνάμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα
 Δηϊίου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε!
 Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 Καί ῥ' ἐπεισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
 425 Ἥλασε· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ
 Τῷ μὲν ἄρ' ἄμφω κεῖντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 Ἡ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρῳέσσιν ἀρωγοί,
 Εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίαιτο θωρηκτῆσιν,
 430 Ὡδὲ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὥς Ἀφροδίτη
 Ἥλθεν Ἀρεὶ ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιώσα·
 Τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπανσάμεθα πτολέμοιο,
 Ἰλίου ἐκπέρσαντες εὐκτίμενον πτολίεθρον.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 435 Αὐτὰρ Απόλλωνα προσέφη κρείων Ἐννοσίχθων·
 Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
 Ἀρξάντων ἑτέρων· τὸ μὲν αἶσχιον, αἶ κ' ἀμαχητὶ
 Ἴομεν Οὐλύμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
 Ἀρχε· σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε
 440 Καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.

- Νηπύτι', ὥς ἄντρον κραδίην ἔχεις! οὐδέ νυ τῶν περ
 Μέννηται, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἄμφι,
 Μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
 Παρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν,
 445 Μισθῶ ἔπι ῥητῶ· ὃ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν.
 Ἦτοι ἐγὼ Τρῳέεσσι πόλιν πέρι τεῖχος ἔδειμα,
 Εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἔν' ἄρ' ὀρηκτος πόλις εἴη·
 Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἔλικας βοῦς βουκολέεσκες
 Ἰδῆς ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑλῆεσσης.
 450 Ἄλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες ὦραι
 Εξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
 Λαομέδων ἐκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν.
 Σοὶ μὲν ὅγ' ἠπειλήσε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 Δήσειν, καὶ περὰ νῆσων ἐπὶ τηλεδαπάρων·
 455 Στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὐατα χαλκῶ,
 Νῶϊ δέ τ' ἄφορροὶ κίονεν κεκοτηότι θυμῶ,
 Μισθοῦ χῶόμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτέλεσεν.
 Τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν· οὐδέ μεθ' ἡμέων
 Πειρᾶ, ὥς κε Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
 460 Πρόχνη κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν!
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἐννοσίγαι', οὐκ ἂν με σαόφρονα μυθήσαιο
 Ἐμμεναι, εἰ δὴ σοί γε βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζω,
 Δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἑοικότες, ἄλλοτε μὲν τε
 465 Ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
 Ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήραιοι. ἀλλὰ τάχιστα
 Πανσώμεσθα μάχης· οἳ δ' αὐτοὶ δηριάζων.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἶδετο γάρ ῥα
 Πατροκασιγνήτιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν.
 470 Τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, πότνια θηρῶν·
 [Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὄνειδριον φάτο μῦθον·]
 Φεύγεις δὴ, Ἐκάεργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
 Πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δὲ οἳ εὖχος ἔδωκας;
 Νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὐτῶς;
 475 Μή σε νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
 Εὐχομένου, ὥς τοπρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.
 Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 Ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίῃ παράκοιτις·
 480 [Νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὄνειδείοις ἐπέεσσιν·]
 Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεές, ἀντί' ἐμεῖο
 Στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι,
 Τοξοφόρῳ περ εἰούσῃ· ἐπεὶ σε λέοντα γυναιξὶν

Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἣν κ' ἐθέλῃσθα.

485 Ἥτοι βέλτερόν ἐστι, κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν,
 Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἣ κρείσσοσιν ἱφί μάχεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς,
 Ὅσσον φερτέρη εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.

Ἡ ῥά, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτεν

490 Σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἶνυτο τόξα·

Αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὔατα μειδιόωσα

Ἐντροπαλιζομένην· ταχέες δ' ἔκπιπτον οἷστοι.

Δακρυόεσσα δ' ὑπαιθα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεια,

Ἡ ῥά θ' ὑπ' ἱρηκος κοίλῃν εἰσέπτατο πέτρην,

495 Χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῇγε ἀλώμεναι αἰσιμον ἦεν·

Ὡς ἡ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.

Λητὼ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·

Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ

Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·

500 Ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν

Εὖχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῇφι βίηφιν.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Λητὼ δὲ συναἶνυτο χαμπύλα τόξα,

Πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλλιγγι κονίης.

Ἡ μὲν τόξα λαβοῦσα, πάλιν κλέ θυγατέρος ἦς. —

505 Ἡ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἵκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατές δῶ·

Δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη,

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε· τὴν δὲ προτὶ οἶ

Εἶλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ἥδ' ὠ γελάσσας·

Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανιῶνων;

510 [Μασιδίως, ὥξεί τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνωπῇ·]

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν εὖστέφανος Κελαδαινῇ·

Σὴ μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,

Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —

515 Αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρήν·

Μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος ἐϋδμήτιοι πόλῃος,

Μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπέρμορον ἥματι κείνῳ.

Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἔόντες,

Οἱ μὲν, χωόμενοι, οἱ δέ, μέγα κυδιόωντες·

520 Καὶ δ' ἶζον παρ Ζηνὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς

Τρῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.

Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει

Ἄστεος αἰθομένοιο, θεῶν δὲ ἐμῆνις ἀνῆκεν·

Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κῆδε' ἐφῆκεν·

525 Ὡς Ἀχιλλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κῆδε' ἔθηκεν.

Ἐστήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θείου ἐπὶ πύργου,

- Ἔς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
 Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἄλκῃ
 Γίγνεθ'· ὃ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαρᾶζε,
 630 Ὀτρυνέων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πυλαωρούς·
 Πεπταμένους ἐν χερσὶ πύλας ἔχει, εἰσόκε λαοὶ
 Ἐλθῶσι προτὶ ἄστνυ πεφυζότες· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐγγὺς ὅδε κλονέων· νῦν οἶω λοίγι' ἔσσεσθαι,
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
 635 Αὐτὶς ἐπανθέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·
 Δεΐδρια γὰρ, μὴ οὐλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἄλῃται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας·
 Αἰ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ἀντίος ἐξέθορε, Τρῶων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
 640 Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τεῖχεος ὑψηλοῖο,
 Δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο
 Φεῦγον· ὃ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ· λύσσα δέ οἱ κῆρ
 Αἰὲν ἔχε κρατερή, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι.
 Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 645 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκεν,
 Φῶτ', Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
 Ἐν μὲν οἱ κραδίῃ θάρσος βιάλε, παρ δέ οἱ αὐτὸς
 Ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας Κῆρας ἀλάλκοι,
 Φηγῶ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἥερι πολλῇ.
 650 Αὐτὰρ ὅγ' ὥς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
 Ἔστη, πολλὰ δέ οἱ κραδίῃ πόρφυρε μένοντι·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλῆος
 Φεύγω, τῇ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται,
 655 Αἰρήσει με καὶ ὥς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει.
 Εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῇ, ποσὶν δ' ἀπὸ τεῖχεος ἄλλῃ
 Φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλίου, ὅφρ' ἂν ἵκωμαι
 Ἰδῆς τε κνημούς, κατὰ τε ῥωπήϊα δύω·
 660 Ἐσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
 Ἰδρῶ ἀποψυχθεὶς, ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μὴ μ' ἀπαιρόμενον πόλιος πεδίωνδε νοήσῃ,
 Καὶ με μεταίξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν·
 665 Οὐκέτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι·
 Αἴην γὰρ κρατερός περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων.
 Εἰ δὲ κεν οἱ προπάροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω·
 Καὶ γὰρ θὴν τούτῳ τρωτὸς χροῶς ὀξεῖ χαλκῷ,
 Ἐν δὲ ἴα ψυχῇ, θνητὸν δὲ ἔφασ' ἀνθρώποι.

- 570 [**Εμμεναι · αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.*]
*Ὡς εἰπὼν Ἀχιλῆα ἀλεῖς μένεν · ἐν δέ οἱ ἦτορ
*Ἀλκιμον ῥομφαίῳ πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
*Ἡῦτε πόρδαλις εἴσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
*Ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
575 *Ταρβεῖ, οὐδέ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὕλαγμόν ἀκούσῃ ·*
Εἵπερ γὰρ φθάμενός μιν ἦ οὐτάσῃ, ἥε βάλῃσιν,
*Ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
*Ἀλκῆς, πρὶν γ' ἥε συμβλήμεναι, ἥε δαμῆναι ·
*Ὡς Ἀντήνορος υἱὸς ἄγαυοῦ, διὸς Ἀγῆνωρ,
580 *Οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσασθαι Ἀχιλλῆος ·*
*Ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἶσιν,
*Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὔτει ·
*Ἡ δὴ πού μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
*Ἡματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων.
585 *Νηπύτι', ἥ τ' ἔτι πολλὰ τετεύχεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ.*
*Ἐν γὰρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἄνδρες εἰμέν,
Οἱ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ υἱῶν,
*Πῖον εἰρυόμεσθα · σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
*Ὡδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστῆς.
590 **Ἡ ῥα, καὶ ὅξυν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν ·*
Καί ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
*Ἀμφὶ δέ μιν κνημῖς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
Σμερδαλέον κονάβησε · πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν
Βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε · θεοῦ δ' ἠρῦκακε δῶρα.
595 *Πηλείδης δ' ῥομφήσας Ἀγῆνορος ἀντιθέοιο*
Δεύτερος · οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
*Ἀλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
*Ἡσυχίον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νέεσθαι.
Αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ.
600 *Αὐτῷ γὰρ Ἐκάεργος, Ἀγῆνορι πάντα εἰοικώς,*
*Ἔστη πρόσθε ποδῶν · ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
*Ἔως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
Τρέψας παρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον,
Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα · δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων,
605 **Ὡς αἰεὶ ἔλποιο κιχήσεσθαι ποσὶν οἴσιν ·*
Τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ
*Ἀσπᾶσιοι προτὶ ἄστυ · πόλις δ' ἔμπλητο ἀλόντων.
Οὐδ' ἄρα ταίγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτὸς
Μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γνῶμεναι, ὅς τε πεφεύγοι,
610 **Ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ · ἀλλ' ἐσσυμένως ἐσέχυντο*
*Ἐς πόλιν, ὅντινα τῶνγε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν.

I Δ I A Δ O Σ X.

Uterque exercitus se ex campo in tutum receperat, quum Achillem, a persequendo Apolline redeuntem, solus manet Hector, parentibus ex muro flebiliter revocantibus (1-89). Frustra: hinc enim pudor, hinc alii affectus illum loco cedere prohibent; adspectu tamen viri exterritus fugit, insequente eum Achille ac ter circum incenia agente (90-166). Inter hæc Jupiter, vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lancibus, illi necem appendit, quem ab Apolline statim desertum Minerva, specie fratris Deiphobi, ad dimicandum hortatur (167-247). Ita heroës congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva Achillem præsens adjuvat, Hectorem atroci dolo deludit (248-305). Tandem hunc, maximâ contentione pugnantem, Achilles hastâ transfigit, armis spoliât, insultandum foedandumque præbet suis, et religatum curru ad stationem navium raptat (306-404). Hectoris sui interitum plorat omnis civitas, lamentantur ex muro spectantes parentes et domo excita Andromache (405-515).

Ἔκτορος ἀναίρεσις.

- Ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστρῳ πεφυζότες, ἧῦτε νεβροί,
Ἰδρῶ ἀπεψύχοντο, πῖον τ', ἀκίοντό τε δίψαν,
Κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τείχεος ἄσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Ἔκτορα δ' αὐτοῦ μῆναι ὅλοη Μοῖρ' ἐπέδησεν,
Ἰλίου προπάροιθε, πυλάων τε Σκαιάων.
Αὐτὰρ Πηλεΐωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Τίπτε με, Πηλῆος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πώ με
10 ἔγνων, ὥς θεός εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχές μενεαίνεις.
Ἥ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὐς ἐφόβησας,
Οἳ δὴ τοι εἰς ἄστρῳ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.

- Οὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 15 Ἐβλαψάς μ', Ἐκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
 Ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἢ κ' ἔτι πολλοὶ
 Γαῖαν ὀδᾶξ εἶλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
 Νῦν δ' ἐμὲ μέν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
 Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδειςας ὀπίσσω.
 20 Ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναιμὶς γε παρείη.
 Ὡς εἰπὼν προτὶ ἄστν μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Σευάμενος, ὥςθ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
 Ὃς ῥά τε ῥεῖα θέησι τιταινόμενος πεδίοιο·
 Ὡς Ἀχιλλεύς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
 25 Τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν,
 Παμφαῖνονθ', ὥστ' ἀστέρ', ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
 Ὃς ῥά τ' ὀπώρας εἰσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
 Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ·
 Ὅντε κύν' Ὀρίωνος ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
 30 Λαμπρότατος μὲν ὅδ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
 Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θεόντος.
 Ὡμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσίν,
 Ὑψὸς ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμώξας ἐγεγώνει,
 35 Λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάροιθε πυλάων
 Ἔστήκει, ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
 Τὸν δ' ὁ γέρων ἔλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνύς·
 Ἐκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
 Οἶος ἀνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπης,
 40 Πηλείωνι δαμείς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 Σχέτλιος! αἶθε θεοῖσι φίλος τρυσόνδε γένοιτο,
 Ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν ἐ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Κείμενον· ἢ κέ μοι αἶνὸν ἀπὸ πρᾶπίδων ἄχος ἔλθοι·
 Ὃς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκεν,
 45 Κτείνων, καὶ περναὶς νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων.
 Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
 Οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστν ἀλέντων,
 Τούς μοι Λαοθόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
 Ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῶ, ἢ τ' ἂν ἔπειτα
 50 Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον·
 Πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδὶ γέρων ὀνομακλυτὸς Ἄλτης.
 Εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν Αἰδᾶο δόμοισιν,
 Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα·
 Λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινννθαδιώτερον ἄλγος
 55 Ἔσφεται, ἢ κ' μὴ καὶ σὺ θάνης, Ἀχιλῆϊ δαμασθεῖς.

- Ἄλλ' εἰσέρχαιο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σωσῆς
 Τρῶας καὶ Τρῳάας, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξης
 Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς.
 Πρὸς δ', ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντι ἑλέησον,
 60 Δύσμορον, ὃν ῥα πατήρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
 Τῖάς τ' ὀλλυμένους, ἐλκηθείσας τε θυγάτρας,
 Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 65 Ἐλκόμενας τε νυοὺς ὅλοῃς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
 Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
 Ὡμησται ἐρύουσιν, ἐπεὶ κέ τις ὄξεϊ χαλκῶ
 Τύψας, ἢ βαλὼν, ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 Οὓς τρεφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πυλαωρούς,
 70 Οἳ κ' ἐμὸν αἶμα πίνοντες, ἀλύσσοντες πέρι θυμῶ,
 Κεῖσονται ἐν προθύροισι. νέω δέ τε πάντ' ἐπέοικεν,
 Ἀρηϊκταμένω, δεδαϊγμένω ὄξεϊ χαλκῶ,
 Κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅ,τι φανήῃ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πολίον τε κάρη, πολίον τε γένειον,
 75 Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
 Τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 Ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἔλκετο χερσίν,
 Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπειθεν.
 Μήτηρ δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέσους,
 80 Κόλπον ἀνιεμένη, ἐτέρῃφι δὲ μαζὸν ἀνέσχεν·
 Καί μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἶθεο, καί μ' ἑλέησον
 Αὐτήν! εἵποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
 Τῶν μνήσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δῆϊον ἄνδρα,
 85 Τείχεος ἐντὸς ἐών, μηδὲ πρόμος ἴστασο τούτῳ·
 Σχέτιλιος! εἵπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε
 Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή,
 Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἄνευθε δὲ σε μέγα νῶϊν
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
 90 Ὡς τῶγε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱόν,
 Πολλὰ λισσομένω· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπειθον·
 Ἄλλ' ὅγε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἄσπον ἰόντα.
 Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέστροφος ἄνδρα μένησιν,
 Βεβρωκῶς κακὰ φάρμακ'· ἔδυν δέ τέ μιν χόλος αἰνός·
 95 Σμερδαλίον δὲ δέδορκεν, ἐλίσσόμενος περὶ χειρὶ·
 Ὡς ἔκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει,
 Πύργῳ ἔπι προὔχοντι φαεινὴν ἄσπιδ' ἐρείσας.
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·

- ὦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
 100 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
 Ὃς μ' ἐκέλευε Τρῶσιν ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι
 Νύχθ' ὑπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἢ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
 Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
 105 Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 Μῆποτε τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο·
 Ἐκτωρ ἦφι βίῃφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
 Ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότε ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
 Ἀντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
 110 Ἢέ κεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλης.
 Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
 Καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τείχος ἐρείσας,
 Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
 Καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ,
 115 Πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 Ἠγάγετο Τροίηνδ', ἦτ' ἐπλετο νείκεος ἀρχή,
 Δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
 Ἀλλ' ἀποδάσσεσθαι, ὅσσα πτόλις ἦδε κέκευθεν·
 Τρῶσιν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι,
 120 Μῆτι κατακρύψειν, ἀλλ' ἀνδιχα πάντα δάσασθαι·
 [Κτῆσιν ὅσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει·]
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μῆ μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
 Οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἑόντα,
 125 Αὐτως, ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
 Οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
 Τῷ ὀαριζέμεναι, ἅτε παρθένος ἡΐθεός τε,
 Παρθένος ἡΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
 Βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαννέμεν· ὅτι τάχιστα
 130 Εἶδομεν, ὅπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ.
 Ὡς ὠρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
 Ἴσος Ἐνυαλίῳ, κορυθαῖκι πτολεμιστῇ,
 Σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον
 Δεινὴν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἵκελος αὐγῇ
 135 Ἥ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἡελίου ἀνιόντος.
 Ἐκτορα δ', ὥς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 Αὐθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς·
 Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 Ἦντε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
 140 Ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν·
 Ἥ δέ θ' ὑπαιθα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκώς

- Ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἐλθεῖν τέ ἐ θυμὸς ἀνώγει
 Ὡς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαῶς ἰθὺς πέτετο· τρέσε δ' Ἐκτωρ
 Τείχος ὑπο Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
 145 Οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
 Τείχεος αἰὲν ὑπὲκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
 Κρουινὴ δ' ἱκανὸν καλλιζόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
 Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
 Ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 150 Γίγνεται ἐξ αὐτῆς, ὥς ἐι πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἡ δ' ἐτέρη θέρει προοῖσι εἰκυῖα χαλάσῃ,
 Ἡ χιόνι ψυχρῇ, ἣ ἐξ ὕδατος κρυστάλλη·
 Ἐνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασιν
 Καλοί, λαῖννοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
 155 Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαί τε θύγατρες.
 Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν.
 Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὅπισθε διώκων·
 Πρὸςθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων
 Καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοείην
 160 ἄρνυσθην, ἅ τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
 Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεὸν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
 Ῥίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον,
 Ἡ τρίπος ἥ ἐ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·
 165 Ὡς τὼ τρεῖς Πριάμοιο πόλιν περιδινθηθήτην
 Καρπαλίμοισι πόδεςσι· θεοὶ δὲ τε πάντες ὄρωντο.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ὡ πόποι, ἣ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
 Ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
 170 Ἐκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηροῖ' ἔκην,
 Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὐτε
 Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὐτὲ ἐ δῖος Ἀχιλλεὺς
 Ἄστυ περὶ Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει.
 Ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοί, καὶ μητιάσθε,
 175 Ἡέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἥέ μιν ἦδη
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἔόντα.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφές, οἷον ἔειπες!
 Ἄνδρα θνητὸν ἔόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
 180 Ἄψ ἐθέλεις θανάτοιο δυστηχέος ἐξαναλῦσαι;
 Ἐρδ'· ἅτῃρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ.
 Πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι·

- 185 Ἐρξον, ὅπη δὴ τοι νόος ἔπλετο, μηδὲ τ' ἐρώει.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμανῦϊαν Ἀθήνην.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἶξασα.
 Ἐκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' ὦκὺς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται,
 190 Ὅρσας ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγχεα καὶ διὰ βήσσας.
 Τὸν δ' εἶπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνω,
 Ἀλλὰ τ' ἀνιχνεύων θείει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὖρῃ.
 Ὡς Ἐκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλείωνα.
 Οὐσσάκι δ' ὀρμήσεις πυλάων Δαρδανιάων
 195 Ἀντίον αἶξασθαι, ἐϋδμήτους ὑπὸ πύργους,
 Εἴ πῶς οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσιν.
 Τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθᾶς
 Πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ.
 Ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν.
 200 Οὐτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὁ διώκειν.
 Ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὅς ἀλύξαι.
 Πῶς δέ κεν Ἐκτωρ Κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
 Εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦντετ' Ἀπόλλων
 Ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα;
 205 Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἔα ἰέμεναι ἐπὶ Ἐκτορι πικρὰ βέλεμνα.
 Μήτις κῦδος ἄροιτο βαλῶν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα.
 210 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταρηλεγέος θανάτοιο,
 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.
 Ἐλκε δὲ μέσσα λαβῶν· ῥέπε δ' Ἐκτορος αἰσιμον ἦμαρ,
 Ὡχετο δ' εἰς Αἶδαο· λίπεν δὲ ἔ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Πηλείωνα δ' ἴκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 215 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα, Διὶ φίλε, παῖδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆας,
 Ἐκτορα δηώσαντε, μάχης ἅτόν περ ἑόντα.
 Οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
 220 Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγὼ τοι
 Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ
 225 Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελῆς χαλκογλῶχινος ἐρεισθείς.
 Ἦ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἐκτορα δῖον,
 Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ αἰτερέα φωνήν.

- Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥθει', ἥ μάλα δὴ σε βιάζεται ὦκὺς Ἀχιλλεύς,
 230 Ἄστν πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Διήφοβ', ἥ μὲν μοι τοπάρως πολὺ φίλτατος ἦσθα
 Γνωτῶν, οὓς Ἐκάβῃ ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας·
 235 Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
 Ὅς ἔτλης ἐμεῦ εἶνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσιν,
 Τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἥθει', ἥ μὲν πολλὰ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 240 Δίσσονθ', ἐξείης γουνούμενοι, ἅμφι δ' ἑταῖροι,
 Αὐθι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
 Ἄλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς εἰείρετο πένθει λυγρῷ.
 Νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδὲ τι δούρων
 Ἔστω φειδωλή, ἵνα εἶδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
 245 Νῶϊ κατακτείνας, ἕναρα βροτόεντα φέρεται
 Νῆας ἐπι γλαφυράς, ἥ κεν σὺ δουρὶ δαμήῃ.
 Ὡς φαμένη, καὶ κερδοσύνη ἠγήσατ' Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλῆος υἱέ, φοβήσομαι, ὥς τοπάρως περ.
 Τρεῖς περὶ ἄστν μέγα Πριάμου δῖον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
 Μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀτήκεν,
 Στήμεναι ἀντία σεῖο· ἔλοιμί κεν, ἥ κεν ἄλοιήν.
 Ἄλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
 255 Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἐκπαγλον αἰκιῶ, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 Δώῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἄρ' κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
 Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὥς δὲ σὺ ρέξῃς.
 260 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὦκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἔκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
 Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,
 Οὐδέ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερές ἀλλήλοισιν·
 265 Ὡς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
 Ὀρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
 Αἵματος ἄσαι Ἀρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκειο· νῦν σε μύλα χρὴ
 Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλίον πολεμιστήν.
 270 Οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξ· ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη

- Πείσειν· ἥ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός·
 Φράζεο νῦν, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι,
 Ἥματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 360 Ἑσθλὸν ἔοντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σχαιῇσι πύλῃσιν.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων παμμένη Ἀϊδόςδε βεβήκει,
 Ὀν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτήτα καὶ ἥβην.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα διὸς Ἀχιλλεύς·
 365 Τέθναθι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῇ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἧδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
 Καὶ τόγ' ἄνευθεν ἔθηχ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
 Αἵματόεντ'· ἄλλοι δὲ περιδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
 370 Οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγῆτον
 Ἐκτορος· οὐδ' ἄρα οἳ τις ἀνουτητί γε παρέστη.
 Ὡδε δέ τις εἶπεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάσθαι
 Ἐκτωρ, ἦ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῃ.
 375 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ ἐνείριξε παδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Στάς ἐν Ἀχαιοσιν ἔπει πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
 380 Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρρεξεν, ὅς οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι·
 Εἰ δ', ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
 Ὅφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, ὅντιν' ἔχουσιν·
 Ἦ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
 Ἦ μένειν μεμάασι, καὶ Ἐκτορος οὐκέτ' ἔοντος.
 385 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Κεῖται παρ νῆεσσι νέκυς ἄκλαντος, ἄθαρπτος,
 Παιροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
 Ζωοῖσιν μετέω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
 Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Αἴδαο,
 390 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἐταίρου.
 Νῦν δ' ἄγ', ἀεΐδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
 Ἡράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφρομεν Ἐκτορα δῖον,
 395 ὦ Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῶν ὥς, εὐχετόωντο.
 Ἦ ῥα, καὶ Ἐκτορα δῖον ἀεικέα μῆδετο ἔργα.
 Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τέροντε
 Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρυγης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας,
 Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
 Ἐς δίφρον δ' ἀναβίς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας,

- 400 Μαστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετίσθην.
 Τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσαλος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
 Κυάνεαι πύλναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίησιν
 Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσιν
 Δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἔῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.
- 405 Ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δὲ νῦ μήτηρ
 Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἑρῶιψε καλύπτρην
 Τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδοῦσα.
 Ἰλμῶξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 Κωκυτῷ τ' εἶχοντο καὶ οἴμωγῇ κατὰ ἄστν·
- 410 Τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὥς εἰ ἅπασα
 Ἦλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
 Λαοὶ μὲν ῥα γέροντα μόγισ ἔχον ἀσχαλόωντα,
 Ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων.
 Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
- 415 Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·
 Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἶον ἐάσατε, κηδόμενοί περ,
 Ἐξελθόντα πόληος, ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Αἰσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν,
 Ἦν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἡδ' ἐλεήσῃ
- 420 Γῆρας. καὶ δὲ νῦ τῷδε πατὴρ τοιόςδε τέτυκται,
 Πηλεὺς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
 Τρωσὶ· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκεν.
 Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
 Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
- 425 Ὡς ἐνός, οὗ μ' ἄχος ὅξυ κατοίσεται Ἄϊδος εἶσω,
 Ἐκτορος· ὥς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν!
 Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε,
 Μήτηρ θ', ἡ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος, ἡδ' ἐγὼ αὐτός.
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
- 430 Τρωῆσιν δ' Ἐκάβῃ ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο·
 Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νῦ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
 Σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἡμαρ
 Εὐχολὴ κατὰ ἄστν πελέσκεο, πᾶσί τ' ὄνειαρ,
 Τρωσὶ τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἳ σε, θεὸν ὥς,
- 435 Δειδέχαι· ἡ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα,
 Ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κιχάνει.
 Ὡς ἔφατο κλαίονσ'· ἄλοχος δ' οὐπω τι πέπυστο
 Ἐκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
 Ἠγγεῖλ, ὅτι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μέμνε πυλάων·
- 440 Ἀλλ' ἦγ' ἰστὸν ὕφαινε, μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο,
 Δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν.
 Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα,

- 570 [Ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.]
 Ὡς εἰπὼν Ἀχιλῆα ἄλεις μένεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ
 Ἄλκιμον ὤρματο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ἦῦτε πόρδαλις εἴσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
 Ἄνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
 575 Ταρβεῖ, οὐδέ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὕλαγμὸν ἀκούσῃ·
 Εἵπερ γὰρ φθάμενός μιν ἦ οὐτάσῃ, ἥε βάλησιν,
 Ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
 Ἀλκῆς, πρὶν γ' ἥε ξυμβλήμεναι, ἥε δαμῆναι·
 Ὡς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀγένηωρ,
 580 Οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσασθαι Ἀχιλλῆος·
 Ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἴσῃ,
 Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὔτει·
 Ἥ δ' ἤ που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Ἥματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων.
 585 Νηπύτι, ἥ τ' ἔτι πολλὰ τετεύχεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ.
 Ἐν γὰρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἄνδρες εἰμέν,
 Οἳ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ υἱῶν,
 Πῖον εἰρυνόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
 Ὡδ' ἐκπαγλὸς ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.
 590 Ἥ ῥα, καὶ ὅξυν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν·
 Καί ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
 Ἀμφὶ δέ μιν κνημῖς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
 Σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν
 Βλημένου, οὐδ' ἐπέσρησε· θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
 595 Πηλείδης δ' ὤρμήσασθαι Ἀγένηορος ἀντιθέοιο
 Δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
 Ἀλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 Ἥσυχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νέεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλῳ ἀποείργαθε λαοῦ.
 600 Αὐτῷ γὰρ Ἐκάεργος, Ἀγένηορι πάντα ἐοικώς,
 Ἔστη πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
 Ἔως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
 Τρέψας παρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον,
 Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων,
 605 Ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσιν·
 Τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ
 Ἀσπάσιοι προτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλόντων.
 Οὐδ' ἄρα τοίγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτὸς
 Μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γινώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι,
 610 Ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένως ἐξέχυντο
 Ἐς πόλιν, ὄντινα τῶνγε πόδες καὶ γούνα σάωσαν.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Χ.

Uterque exercitus se ex campo in tutum receperat, quum Achillem, a persequendo Apolline redeuntem, solus manet Hector, parentibus ex muro flebiliter revocantibus (1-89). Frustra: hinc enim pudor, hinc alii affectus illum loco cedere prohibent; adspectu tamen viri exterritus fugit, insequente eum Achille ac ter circum inœnia agente (90-166). Inter hæc Jupiter, vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lancibus, illi necem appendit, quem ab Apolline statim desertum Minerva, specie fratris Deiphobi, ad dimicandum hortatur (167-247). Ita heroës congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva Achillem præsens adjuvat, Hectorem atroci dolo deludit (248-305). Tandem hunc, maximâ contentione pugnantem, Achilles hastâ transfigit, armis spoliât, insultandum fœdandumque præbet suis, et religatum curru ad stationem navium raptat (306-404). Hectoris sui interitum plorat omnis civitas, lamentantur ex muro spectantes parentes et domo excita Andromache (405-515).

Ἔκτορος ἀναίρεσις.

- Ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστῃ πεφυζότες, ἧῦτε νεβροί,
Ἰδρῶ ἀπεψύχοντο, πῖον τ', ἀκίοντό τε δίψαν,
Κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τείχεος ἄσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Ἔκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὅλοη Μοῖρ' ἐπέδθησεν,
Ἰλίου προπάροιθε, πυλάων τε Σκαιάων.
Αὐτὰρ Πηλείωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Τίπτε με, Πηλέος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πώ με
Ἔγνωνς, ὥς θεός εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχές μενεαίνεις.
Ἦ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὐς ἐφόβησας,
Οἳ δὴ τοι εἰς ἄστῃ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.

- Οὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτιοι μόρσιμός εἰμι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 15 Ἐβλαψάς μ', Ἐκάργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
 Ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἢ κ' ἔτι πολλοὶ
 Γαῖαν ὁδᾶξ εἶλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
 Νῦν δ' ἐμὲ μέν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
 Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδειςας ὀπίσσω.
 20 Ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναιμις γε παρείη.
 Ὡς εἰπὼν προτὶ ἄστρῳ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Σευάμενος, ὥςθ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
 Ὃς ῥά τε ρεῖα θέησι τιταινόμενος πεδίοιο·
 Ὡς Ἀχιλλεύς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
 25 Τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν,
 Παμφαίνονθ', ὥστ' ἄστέρ', ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
 Ὃς ῥά τ' ὀπώρας εἰσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
 Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ·
 Ὅντε κύν' Ὀρίωνος ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
 30 Λαμπρότατος μὲν ὅδ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
 Καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θεόντος.
 Ὡμῶξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσίν,
 Ὑπόσ' ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμῶξας ἐγεγώνει,
 35 Λισσόμενος φίλον νιόν· ὁ δὲ προπάροιθε πυλάων
 Ἐστήκει, ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
 Τὸν δ' ὁ γέρων ἔλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνύς·
 Ἐκτορ, μή μοι μέμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
 Οἶος ἄνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπης,
 40 Πηλείωνι δαμείς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 Σχέτλιος! αἶθε θεοῖσι φίλος τρυσόνδε γένοιτο,
 Ὅσπον ἐμοί· τάχα κέν ἐ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Κείμενον· ἢ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πρᾶπίδων ἄχος ἔλθοι·
 Ὃς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὐνὴν ἔθηκεν,
 45 Κτείνων, καὶ περὶ νῆσων ἐπὶ τηλεδαπᾶων.
 Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
 Οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστρῳ ἀλέντων,
 Τούς μοι Λαοθόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
 Ἄλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἢ τ' ἂν ἔπειτα
 50 Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον·
 Πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδὶ γέρον ὀνομακλυτὸς Ἄλτης.
 Εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν Αἰδᾶο δόμοισιν,
 Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα·
 Λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινννθαδιώτερον ἄλγος
 55 Ἐφσεται, ἢ κ' μὴ καὶ σὺ θάνης, Ἀχιλῆϊ δαμασθεῖς.

- Ἄλλ' εἰσέρχαιο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
 Τρῶας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
 Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς.
 Πρὸς δ', ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον,
 60 Δύσμορον, ὃν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
 Τῖάς τ' ὀλλυμένους, ἐλκηθείσας τε θύγατρας,
 Καὶ θαλάμους κεραῖζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
 65 Ἐλκόμενας τε νουὺς ὅλοῃς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
 Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
 ὦμησται ἐρύουσιν, ἐπεὶ κέ τις ὀξεῖ χαλκῶ
 Τύψας, ἢ βαλὼν, ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἔληται,
 Οὓς τρεφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πυλαωρούς,
 70 Οἳ κ' ἐμὸν αἶμα πiónτες, ἀλύσσοντες πέρι θυμῶ,
 Κεῖσονται ἐν προθύροισι. νέω δέ τε πάντ' ἐπέοικεν,
 Ἀρηϊκταμένω, δεδαῖγμένω ὀξεῖ χαλκῶ,
 Κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅ,τι φανήῃ·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον,
 75 Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
 Τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 Ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιὰς δ' ἄρ' ἄνὰ τρίχας ἔλκετο χερσίν,
 Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπειθεν.
 Μήτηρ δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέδυσσα,
 80 Κόλπον ἀνιεμένη, ἐτέρῃφι δὲ μαζὸν ἀνέσχευ·
 Καί μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐκτορ, τέκνον ἐμόν, τάδε τ' αἶδεο, καί μ' ἐλέησον
 Αὐτήν! εἴποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
 Τῶν μνήσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δῆϊον ἄνδρα,
 85 Τείχεος ἐντὸς ἐών, μηδὲ πρόμος ἴστασο τούτῳ·
 Σχέτλιος! εἵπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε
 Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή,
 Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἄνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
 90 Ὡς τῶγε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱόν,
 Πολλὰ λισσομένω· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπειθον·
 Ἄλλ' ὄγε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἄσπον ἰόντα.
 Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χαιῇ ὀρέστροφος ἄνδρα μένησιν,
 Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ'· ἔδυν δέ τέ μιν χόλος αἰνός·
 95 Σμερδαλίον δὲ δέδορκεν, ἐλίσσόμενος περὶ χαιῇ·
 Ὡς Ἐκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει,
 Πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας.
 Ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

- ὦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
 100 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
 Ὃς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι
 Νύχθ' ὑπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἢ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
 105 Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 Μῆποτε τις εἴπησι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο.
 Ἐκτωρ ἦφι βίῃφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
 Ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότε ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
 Ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
 110 Ἥε κεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλης.
 Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
 Καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
 Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
 Καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ,
 115 Πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 Ἰγάγετο Τροίηνδ', ἣτ' ἐπλετο νείκεος ἀρχή,
 Δωσέμεν Ἀιρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
 Ἄλλ' ἀποδάσσεσθαι, ὅσσα πτόλιν ἦδε κέκευθεν.
 Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι,
 120 Μῆτι κατακρύψειν, ἀλλ' ἀνδιχα πάντα δάσασθαι.
 [Κτῆσικ' ὄσσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔργει.]
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μῆ μιν ἐγὼ μὲν ἱκῶμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλέήσει,
 Οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἐόντα,
 125 Αὐτως, ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
 Οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
 Τῷ ὀαριζέμεναι, ἅτε παρθένος ἡΐθεός τε,
 Παρθένος ἡΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
 Βέλτερον αὐτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν· ὅττι τάχιστα
 130 Εἶδομεν, ὅπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ.
 Ὡς ὠρμαίνε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
 Ἴσος Ἐνυαλίῳ, κορυθαῖκι πτολεμιστῇ,
 Σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον
 Δεινήν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἵκελος αὐγῇ
 135 Ἥ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἡελίου ἀνιόντος.
 Ἐκτορα δ', ὥς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 Αὐθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς.
 Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 Ἦντε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
 140 Ῥηϊδίως οἶμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν.
 Ἥ δέ θ' ὑπαιθα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὄξυ λεληκώς

- Ταρφέ' ἐπαῖψσει, ἐλέειν τέ ἐ θυμὸς ἀνώγει
 Ὡς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαῶς ἰθὺς πείετο· τρέσε δ' Ἐκτωρ
 Τείχος ὑπο Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
 145 Οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
 Τείχεος αἰὲν ὑπέκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
 Κρουνῶ δ' ἱκανὸν καλλιφύοω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
 Δοιαί ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
 Ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 150 Γίγνεται ἐξ αὐτῆς, ὥσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἡ δ' ἐτέρη θέρει προορεὶ εἰκυῖα χαλάζῃ,
 Ἡ χιόνι ψυχρῇ, ἣ ἐξ ὕδατος κρυπτάλλῃ·
 Ἐνθα δ' ἐπ' αὐτῶν πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασιν
 Καλοί, λαῖνεοι, ὅθι εἴματα σιγαλόεντα
 155 Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαί τε θύγατρες.
 Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν ὕιας Ἀχαιῶν.
 Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὃ δ' ὀπισθε διώκων·
 Προσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφρευγε, δίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων
 Καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἰερόϊον, οὐδὲ βοεῖην
 160 Ἄρνυσθην, ἅτε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
 Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεὸν Ἐκτορος ἱπποδάμοιο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματι μώνυχες ἵπποι
 Ῥίμφα μάλ' αὖ τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον,
 Ἡ τρίπος ἥ ἐ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·
 165 Ὡς τῶ τρεῖς Πριάμοιο πόλιν περιδινθήτην
 Καρπαλίμοισι πόδεςσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὄρωντο.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ὡ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
 Ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
 170 Ἐκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν,
 Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὐτε
 Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὐτὲ ἐ δῖος Ἀχιλλεὺς
 Ἄστνυ πέρι Πριάμοιο ποσσὶν ταχέεσσι διώκει.
 Ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοί, καὶ μητιάσθε,
 175 Ἡέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἥέ μιν ἦδη
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἔόντα.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφές, οἷον ἔειπες!
 Ἄνδρα θνητὸν ἔόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
 180 Ἄψ ἐθέλεις θανάτοιο δυστηχὸς ἐξαναλῦσαι;
 Ἐφδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ.
 Προφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι·

- 185 Ἐρξον, ὅπῃ δὴ τοι νόος ἔπλετο, μηδὲ τ' ἐρώει.
 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα.
 Ἐκτορα δ' ἀσπερχές κλονέων ἔφεπ' ὦκὺς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίληται,
 190 Ὅρσας ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγχεα καὶ διὰ βήσους.
 Τὸν δ' εἶπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ,
 Ἀλλὰ τ' ἀνιχνεύων θείῃ ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὖρῃ.
 Ὡς Ἐκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλείωνα.
 Οὐσάκι δ' ὀρμήσεις πυλάων Δαρδανιάων
 195 Ἀντίον αἶξασθαι, εὐδμήτους ὑπὸ πύργους,
 Εἴ πῶς οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσιν.
 Τοσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθᾶς
 Πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ.
 Ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν.
 200 Οὐτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὁ διώκειν.
 Ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὅς ἀλύξαι.
 Πῶς δέ κεν Ἐκτωρ Κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
 Εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦντετ' Ἀπόλλων
 Ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρὰ τε γούνα·
 205 Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἔα ἰέμεναι ἐπὶ Ἐκτορι πικρὰ βέλεμνα.
 Μήτις κῦδος ἄροίτο βαλῶν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα.
 210 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἐκτορος ἱπποδάμοιο.
 Ἐλκε δὲ μέσσα λαβῶν· ῥέπε δ' Ἐκτορος αἵσιμον ἦμαρ,
 Ῥέχεται δ' εἰς Αἶδαο· λίπεν δὲ ἔ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Πηλείωνα δ' ἔκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 215 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα, Διὸ φίλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆας,
 Ἐκτορα δηώσαντε, μάχης ἅτόν περ ἑόντα.
 Οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
 220 Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στήθι καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγὼ τοι
 Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὃ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ
 225 Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελῆς χαλκογλώχινος ἐρεισθείς.
 Ἥ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κυχήσατο δ' Ἐκτορα δῖον,
 Διηφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.

- Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥθεϊ', ἥ μάλα δὴ σε βιάζεται ὦκὺς Ἀχιλλεύς,
 230 Ἄστν πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Διήφοβ', ἥ μὲν μοι τοπάρως πολὺ φίλτατος ἦσθα
 Γνωτῶν, οὓς Ἐκάβῃ ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας·
 235 Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
 Ὃς ἔτλης ἐμεῦ εἶνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσιν,
 Τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἥθεϊ', ἥ μὲν πολλὰ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 240 ἄισσονθ', ἐξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
 Αὐθι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
 Ἄλλ' ἐμὸς ἐνδοθι θυμὸς εἰείρετο πένθει λυγρῷ.
 Νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδὲ τι δούρων
 Ἔστω φειδωλή, ἵνα εἶδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
 245 Νῶϊ κατακτείνας, ἕναρα βροτόεντα φέρηται
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς, ἥ κεν σῶι δουρὶ δαμήῃ.
 Ὡς φαμένη, καὶ κερδοσύνη ἠγήσατ' Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλῆος υἱέ, φοβήσομαι, ὥς τοπάρως περ.
 Τρεῖς περὶ ἄστν μέγα Πριάμου δῖον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
 Μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὖτε με θυμὸς ἀτῆκεν,
 Στήμεναι ἀντία σεῖο· ἔλοιμί κεν, ἥ κεν ἀλοίην.
 Ἄλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
 255 Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἐκπαγλον αἰκιῶ, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 Δῶῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἄρ' κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
 Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὥς δὲ σὺ ρέξειν.
 260 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὦκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἐκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
 Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,
 Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερές ἀλλήλοισιν·
 265 Ὡς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
 Ὀρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
 Αἵματος ἄσαι Ἀρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκειο· νῦν σε μάλα χρὴ
 Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
 270 Οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις· ἄφαρ δὲ σε Παλλὰς Ἀθήνη

Ἐγχει ἐμῷ δαμάα· νῦν δ' ἄθρόα πάντ' ἀποτίσεις
Κήδε' ἐμῶν ἐτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχει θύων.

Ἦ ῥα, καὶ ἄμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
Καὶ τὸ μὲν ἅντα ἰδὼν ἤλεύατο φαίδιμος Ἐκτωρ·
275 Ἔξετο γάρ προΐδων, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος,
Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἅνδ' ἤρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἄψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθ'ε δ' Ἐκτορα, ποιμένα λαῶν.
Ἐκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα·

Ἵμβροτες, οὐδ' ἄρα πῶ τι, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
280 Ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον, ἦτοι ἔφης γε·
Ἀλλὰ τις ἀρτιεπῆς καὶ ἐπὶ κλοπὸς ἔπλεο μύθων,
Ὅφρα σ' ὑποδδείςας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
Οὐ μὲν μοι φεύγοντι, μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξεις,
Ἄλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
285 Εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλεια
Χάλκεον! ὥς δὴ μιν σῶ ἐν χροῖ πᾶν κομίσαιο.
Καὶ κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,
Σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.

Ἦ ῥα, καὶ ἄμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
290 Καὶ βάλε Πηλεΐδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτεν·
Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκος δόρυ. χῶσατο δ' Ἐκτωρ,
Ὅτι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
Στῆ δὲ κατηφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος·
Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν αὔσας,
295 Ἥτεέ μιν δόρυ μακρόν· ὃ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
Ἐκτωρ δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν·
Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωα παρεῖναι·
Ἀλλ' ὃ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
300 Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός, οὐδέ τ' ἀνευθεν,
Οὐδ' ἀλέη· ἦ γάρ ῥα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν
Ζηνὶ τε καὶ Διὸς υἱεῖ, Ἐκηβόλῳ, οἷ με πάρος γε
Πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὖτέ με Μοῖρα κιχάνει·
Μὴ μαν' ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
305 Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.

Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ,
Τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε.
Οἷμησεν δὲ αἰεὶς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετείης,
Ὅστ' εἰσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,
310 Ἀρπάζων ἢ ἄρ' ἀμαλὴν ἢ πτώκα λαγῶν·
Ὡς Ἐκτωρ οἷμησε, τινάσσων φάσγανον ὀξύ.
Ὡρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
Ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψε

- Καλόν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
 315 Τετραφάλω· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι
 Χρύσαι, ἅς Ἥφαιστος ἱεὶ λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 Οἶος δ' ἀστήρ εἴσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῶ
 Ἑσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἴσταται ἀστήρ·
 Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεύς
 320 Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἑκτορι δῖω,
 Εἰσορόων χρῶα καλόν, ὅπη εἴξειε μάλιστα.
 Τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρῶα χάλκεα τεύχη,
 Καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
 Φαίνεται δ', ἥ κλήϊδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν,
 325 Λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὀλεθρὸς·
 Τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
 Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
 Ὅφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
 330 Ἦριπε δ' ἐκ κονίης· ὃ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἑκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἐξαναρίζων,
 Σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἔοντα.
 Νήπιε! τοῖο δ' ἀνευθεν ἀουσητῆρ μέγ' ἀμείνων
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμη,
 335 Ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες ἦδ' οἶωνοὶ
 Ἰλκήσουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκῆων,
 Μὴ με ἕα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν·
 340 Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε ἄλις χρυσὸν τε δέδεξο,
 Δῶρα, τὰ τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὅφρα πυρός με
 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 345 Μὴ με, κύον, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκῆων!
 Αἶ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
 Ὡμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
 Ὡς οὐκ ἔσθ', ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
 Οὐδ' εἰ κέν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
 350 Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχονται δὲ καὶ ἄλλα·
 Οὐδ' εἰ κέν σ' αὐτόν χρυσῶ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
 Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὥς σέγες πότνια μήτηρ
 Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
 Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἶωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.
 355 Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Ἦ σ' εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἴρ' ἔμελλον

Πείσειν· ἥ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός·
 Φράζεο νῦν, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι,
 Ἥματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 360 Ἐσθλὸν ἔοντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἀϊδόςδε βεβήκει,
 Ὀν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτήτα καὶ ἥβην.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηΐδα διὸς Ἀχιλλεύς·
 365 Τέθναθι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῇ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἦδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
 Καὶ τόγ' ἄνευθεν ἔσθηξ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
 Αἵματόεντ'· ἄλλοι δὲ περιδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 370 Οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγῆτον
 Ἐκτορος· οὐδ' ἄρα οἳ τις ἀνουτητί γε παρέστη.
 Ὡδε δέ τις εἵπεςκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφιάσθαι
 Ἐκτωρ, ἦ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῃ.

375 Ὡς ἄρα τις εἵπεςκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ ἐνείριξε παδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Στάς ἐν Ἀχαιοσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
 380 Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρρύξεν, ὅς' οὐ σύμπαντες οἳ ἄλλοι·
 Εἰ δ', ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
 Ὅφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, ὅντιν' ἔχουσιν·
 Ἦ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
 Ἦ μένειν μεμάασι, καὶ Ἐκτορος οὐκέτ' ἔοντος.

385 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Κεῖται παρ νῆεσσι νέκυς ἄκλαντος, ἄθραπτος,
 Παιροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
 Ζωοῖσιν μετέω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
 Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο,

390 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἐταίρου.
 Νῦν δ' ἄγ', αἰέδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
 Ἡράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἐκτορα διόν,
 395 Ὡ Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῷ ὥς, εὐχετόωντο.

Ἦ ῥα, καὶ Ἐκτορα διόν ἀεικέα μῆδετο ἔργα.
 Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τέροντε
 Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρης, βοέους δ' ἐξήπτεν ἱμάντας,
 Ἐκ δίφροιο δ' ἔδθησε· κίρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
 Ἐς δίφρον δ' ἀναβίης, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' αἶψας,

- 400 Μαστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 Τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσαλος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
 Κυάνεαι πλύναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσιν
 Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσιν
 Δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἔῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.
- 405 Ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δὲ νυ μήτηρ
 Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
 Τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδοῦσα.
 Ἰμωξεν δ' ἐλερινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 Κωκυτῷ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστν.
- 410 Τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἦν ἐναλίγκιον, ὥς εἰ ἅπασα
 Ἴλιος ὄφρυνόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
 Λαοὶ μὲν ῥα γέροντα μόγῃς ἔχον ἀσχαλῶντα,
 Ἐξεῖλθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων.
 Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
- 415 Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·
 Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἶον ἐάσατε, κηδόμενοί περ,
 Ἐξεῖλθόντα πόλῃος, ἱκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν,
 Ἦν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἡδ' ἐλεήσῃ
- 420 Γῆρας· καὶ δὲ νυ τῷδε πατὴρ τοιόςδε τέτυκται,
 Πηλεύς, ὃς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
 Τρωσὶ· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκεν.
 Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
 Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
- 425 Ὡς ἐνός, οὗ μ' ἄχος ὅξν κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω,
 Ἐκτορος· ὥς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν!
 Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε,
 Μήτηρ θ', ἡ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος, ἡδ' ἐγὼ αὐτός.
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
- 430 Τρωῆσιν δ' Ἐκάβῃ ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο·
 Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
 Σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ
 Εὐχολὴ κατὰ ἄστν πελέσκεο, πᾶσί τ' ὄνειαρ,
 Τρωσὶ τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἳ σε, θεὸν ὥς,
- 435 Δειδέχατ'· ἡ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα,
 Ζωὸς ἐὼν· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κιχάνει.
 Ὡς ἔφατο κλαίους· ἄλοχος δ' οὐπω τι πέπυστο
 Ἐκτορος· οὐ γὰρ οἳ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
 Ἠγγεῖλ', ὅτι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μέμνε πυλάων·
- 440 Ἀλλ' ἦγ' ἰστὸν ὕφαινε, μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο,
 Δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν.
 Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα,

- Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
 Ἑκτορι θερμὰ λειτρά μάχης ἐκ νοστήσαντι·
 445 Νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὃ μιν μάλα τῆλε λειτρῶν.
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
 Τῆς δ' ἐλελίχθη γυνία, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
 Ἥ δ' αὐτίς δμωῆσιν ἐϋπλοκάμοισι μετηνύδα·
 450 Δεῦτε, δύω μοι ἔπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται,
 Αἰδοίης ἐκυρῆς ὅπως ἔκλυον· ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ
 Σιτήθεισι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γούνα
 Πήγνυται· ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
 Αἶ γὰρ ἀπ' οὐατος εἶη ἐμεῦ ἔπος! ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 455 Δεῖδω, μὴ δὴ μοι θρασύν Ἑκτορα δῖος Ἀχιλλεύς,
 Μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίωνδε δίηται,
 Καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγνηροῖης ἀλεγεινῆς,
 Ἥ μιν ἔχεσκ'· ἐπεὶ οὐποτ' ἐνὶ πληθυὶ μένεν ἀνδρῶν,
 Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὄν μένος οὐδενὶ εἴκων.
 460 Ὡς φαμένη μεγάροιο διέσσυτο, μαινάδι ἴση,
 Παλλομένη κραδίην· ὕμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἵξεν ὄμιλον,
 Ἔστη παπτήνας ἐπὶ τείχεϊ· τὸν δ' ἐνόησεν
 Ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχίης δέ μιν ἵπποι
 465 Ἐλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυπεν·
 Ἦριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.
 Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χεῖς δέσματα σιγαλόεντι,
 Ἀμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
 470 Κρήδεμνόν θ', ὃ ῥά οἱ δῶκε χρυσέη Ἀφροδίτῃ,
 Ἦματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἑκτωρ
 Ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα.
 Ἀμφὶ δέ μιν γαλόω τε καὶ εἰνατέρες ἄλις ἔσταν,
 Αἶ ἐ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
 475 Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 Ἀμβλήδην γοόωσα, μετὰ Τρωῆσιν ἔειπεν·
 Ἑκτορ, ἐγὼ δύστηνος! ἰὴ ἄρα γεινόμεθ' αἶσῃ
 Ἀμφοτέρω, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
 Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῃ ὑληέσση,
 480 Ἐν δόμῳ Ἡετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,
 Δύσμορος αἰνόμορον· ὥς μὴ ὠφείλλε τεκέσθαι!
 Νῦν δὲ σὺ μὲν Αἶδαο δόμους, ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
 Ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῶ ἐνὶ πένθει λείπεις
 Χήρην ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 485 Ὅν τέκομεν σὺ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ

- Ἔσσεαι, Ἔκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοὶ οὔτος.
 Ἦν γὰρ δὴ πόλεμόν γε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν,
 Αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κῆδε' ὀπίσσω
 Ἔσσοντ'· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας.
 490 Ἦμαρ δ' ὁρφανικὸν παναφήλικά παῖδα τίθῃσιν·
 Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
 Δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρός ἐταίρους,
 Ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλῃν τις τυτθὸν ἐπέσχευ,
 495 Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνεν.
 Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστιυφέλιξεν,
 Χερσὶν πεπληγῶς καὶ ὄνειδείοισιν ἐνίσσων·
 Ἐρῶ' οὔτως· οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν,
 Δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην,
 500 Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πατρός
 Μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἶων πίονα δημόν·
 Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
 Εὐδασκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 Εὐνῇ ἐνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
 505 Νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλου ἀπὸ πατρός ἀμαρτῶν,
 Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
 Οἷος γὰρ σφιν ἔρυσσεν πύλας καὶ τείχεα μακρά.
 Νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι, νόσφι τοκῆων,
 Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κέ κύνες κορέσωνται,
 510 Ἰνυρόν· ἀτὰρ τοι εἴματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
 Λεπτὰ τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
 Ἀλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέω,
 Οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεται αὐτοῖς,
 Ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
 515 Ὡς ἔφατο κλαίονσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ψ.

Myrmidones circa Patrocli lectum in armis decurrunt, præeunte Achille, qui iisdem mox epulum funebre præbet, ipse apud Agamemnonem cœnat, et in alterum diem exsequias indicit (1 – 58). Insequente nocte per quietem offertur ei imago Patrocli, justa funebria poscentis (59 – 107). Agamemnonis jussu mane convehuntur ligna, affertur corpus, comis conspersum Achillis et aliorum, exstruitur rogos, et mactatis ad eum multis victimis et XII juvenibus Trojanis, accenditur, ardetque flatu Boreæ et Zephyri, dum Hectoris corpus a Venere et Apolline curatur (108 – 225). Proximo die leguntur et in urnam conduntur Patrocli ossa, ex ipsius voto olim cum Achillis reliquiis socianda; excitatur etiam tumulus subitarius (226 – 256). His in defuncti honorem adjicit Achilles certamina de vario genere, in quibus præmia et munera merent principes Achivorum: equis, Diomedes, Antilochus, Menalaus, Meriones, Eumelus, Nestor (257 – 650); pugilatu, Epeus et Euryalus (651 – 699); luctando, Ajax Telamonijs et Ulysses (700 – 739); cursu, Ulysses, Ajax minor, Antilochus (740 – 797); decertando armis, Diomedes et Ajax Telamonijs (798 – 825); disco, Polypætes (826 – 849); sagittando, Meriones et Teucer (850 – 883); jaculando, Agamemno et Meriones (884 – 897).

Ἰ Λ Ι Α ἔ π ι Π α τ ρ ό κ λ η ς .

- “Ως οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο,
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὼν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκίδναςθαι Ἀχιλλεύς,
Ἄλλ' ὅγε οἷς ἐτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·
Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηδες ἐταῖροι,
Μὴ δὴ πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους,
Ἄλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσσον ἰόντες,
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
10 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἄλοοιο τεταρπώμεσθα γόοιο,

Ἴππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤμωξαν ἀολλέες· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.

Οἱ δὲ τρεῖς περὶ νεκρὸν εὐτρίχας ἤλασαν ἵππους,
Μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἤμερον ὤρσεν.

15 Δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
Δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα φόβοιο.

Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξήρχε γόοιο,

Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἐταίρου·

Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν!

20 Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
Ἐκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὦμὰ δάσασθαι,
Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.

Ἦ ῥα, καὶ Ἐκτορα δῖον αἰκέα μήδετο ἔργα,

25 Πρηνέα παρ' λεχέεσσι Μενoitιάδαο τανύσσας
Ἴν κονίῃς. οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος
Χάλκεα, μαρμαίροντα, λύνον δ' ὑψηχέας ἵππους·
Κὰδ δ' ἴζον παρὰ ρηϊ ποδώκεος Αἰακίδαο,
Μυθίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ.

30 Πολλοὶ μὲν βύες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
Σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες·
Πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἥφαίστοιο·
Πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα.

35 Αὐτὰρ τόν γε ἄνακτα ποδώκεα Πηλείωνα
Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
Σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἐταίρου χωόμενον κῆρ.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἴζον ἰόντες,
Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν,

40 Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπίθοιεν
Πηλεΐδην, λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα.
Αὐτὰρ ὅγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὅμοσεν·

Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἄσσον ἰκέσθαι,

45 Πρὶν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῦναι,
Κεῖρασθαι τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μ' ἔτι δεύτερον ὦδε
Ἴξει ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωῷσι μετείω.

Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί·

Ἦῶθεν δ' ὄτρυνον, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,

50 Ἔλην τ' ἀξέμεναι, παρά τε σχεῖν, ὥς ἐπιεικὲς
Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα·

Ὅφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
Θάσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται.

- Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡ δ' ἐπίθοντο·
 65 Ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφθπλίσσαντες ἕκαστοι
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Οἱ μὲν κακκείμεντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος.
 Πηλείδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 60 Κεῖτο βαρυστενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἡϊόγος κλύζεσκον·
 Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
 Νήδυμος ἀμφιχυθείς· μύλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα
 Ἐκτορ' ἐπαῖσσων προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
 65 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Παιροκλῆος δειλοῖο,
 Πάντ' αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκυῖα,
 Καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῦ εἴματα ἔστο·
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδεις, αὐτὰρ ἐμείο λελασμένος ἔπλεν, Ἀχιλλεῦ·
 70 Οὐ μὲν μεν ζῶντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος·
 Θάπτε με ὅτι τάχιστα, πύλας Αἴδαο περήσω.
 Τῆλέ με εἰργουσι ψυχαί, εἰδῶλα καμόντων,
 Οὐδέ με πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἔωσιν·
 Ἀλλ' αὐτως ἀλάλημαι ἂν' εὐρυπυλὲς Αἴδος δῶ.
 75 Καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὶς
 Νίσσομαι ἐξ Αἴδαο, ἐπὴν με πυρὸς λελάχητε.
 Οὐ μὲν γὰρ ζωοὶ γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων
 Βουλὰς ἐξόμενοι βουλευόμεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ
 Ἀμφέχανε στυγερή, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ·
 80 Καὶ δέ σοι αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Τείχει ὑπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἷ' κε πίθηαι.
 Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστέ', Ἀχιλλεῦ·
 Ἀλλ' ὁμοῦ, ὥς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
 85 Εὖτε με τυτθὸν ἑόντα Μενoitios ἐξ Ὀπόεντος
 Ἦγαγεν ὑμέτερόνδ', ἀνδροκτασίης ὑπο λυγρῆς,
 Ἦμαι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
 Νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς·
 Ἐνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἵπποτα Πηλεύς,
 90 Ἐτραφέ τ' ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν·
 Ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμῇ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
 Χρύσεος ἀμφιφορεὺς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Τίπτε μοι, ἡθελὶ κεφαλὴν, δεῦρ' εἰλήλουθας,
 95 Καὶ μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὥς σὺ κελεύεις.

Ἄλλά μοι ἄσπον στήθι· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε
Ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθαι γόοιο.

Ὡς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλησιν,
100 Οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἥϋτε καπνός,
ῥέχεται τετριγυῖα. ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
Χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν·

ὦ πόποι, ἣ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν
Ψυχὴ καὶ εἶδωλον· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν.
105 Παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
Ψυχὴ ἐφ' ἐστίηκει γοοῶσά τε μυρομένη τε,
Καὶ μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν· ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῶ.

Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕφ' ἕμερον ὥρσε γόοιο·
Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως
110 Ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
Οὐρῆάς τ' ὥτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
Μηριόνης, Θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.

Οἱ δ' ἴσαν, ὕλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
115 Σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν·
Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,

Αὐτίκ' ἄρα δρυὺς ὑψικόμους ταναήκει χαλκῶ
Τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
120 Πίπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοί,
Ἐκδεον ἡμιόνων· ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,
Ἐλδόμεναι πεδίοιο, διὰ ῥωπήϊα πυκνά.

Πάντες δ' ὕλοτόμοι φιτροὺς φέρον· ὥς γὰρ ἀνώγει
Μηριόνης, Θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
125 Καὶ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ, ἐνθ' ἄρ' Ἀχιλλεύς
Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἥριον, ἥδ' οἱ αὐτῶ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντα παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
Εἶατ' ἄρ' αὐθι μένοντες ἀολλέες. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσεν,

130 Χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
Ἴππους· οἱ δ' ὤρυνντο, καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον.
Ἄν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἥνιοχοί τε·
Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν,
Μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.

135 Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταεῖννον, ἃς ἐπέβαλλον
Κειρόμενοι· ὅπιθεν δὲ κάρη ἔχε διὸς Ἀχιλλεύς,
Ἀχνύμενος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Αἰδόςδε.

Οἱ δ' ὅτε χώρον ἱκανον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς,
Κάτθεσαν, αἶψα δὲ οἱ μενοεικέα νῆeson ὕλην.

- 140 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Στάς ἀπάνευθε πυρῆς, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
 Τὴν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
 Σπερχεῖ, ἄλλως σοίγε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεὺς,
- 145 Κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Σοὶ τε κόμην κερεῖν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
 Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτοθι μῆλ' ἱερεύσειν
 Ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
 Ὡς ἠρᾷθ' ὁ γέρων, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
- 150 Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἐτάροιο φίλοιο
 Θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕφ' ἕμερον ὤρσε γόοιο.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδν φάος Ἥελιοιο,
- 155 Εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αἰψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς·
 Ἀτρεΐδῃ — σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν
 Πείσσονται μύθοισι — γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι.
 Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
 Ὅπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ', οἷσι μάλιστα
- 160 Κήδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μερόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας εἵσας·
 Κηδεμόνες δὲ παρ' αὐθι μένον, καὶ νῆεον ὕλην·
 Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα,
- 165 Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς
 Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
 Δημόν ἐλὼν, ἐκάλυψε νέκυν μεγάρθυμος Ἀχιλλεύς
 Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νῆει·
- 170 Ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
 Πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
 Ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στενάζοντων.
 Ἐννέα τῶγε ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν·
 Καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
- 175 Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλοὺς,
 Χαλκῷ δηϊόων· κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα·
 Ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὅφρα νέμοιτο.
 Ὡμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
 Χαῖρέ μοι, ὦ Πατρόκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν!
- 180 Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
 Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλοὺς,
 Τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει· Ἐκτορα δ' οὔτι

Δάσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.

Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπέγοντο·

185 Ἀλλὰ κύνας μὲν ἀλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη

Ἡματα καὶ νύκτας· ῥοδόεντι δὲ χρῆεν ἐλαίῳ,

Ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἐλκυστάζων.

Τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων

Οὐρανόθεν πεδίονδε, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα,

190 Ὅσον ἐπέιχε νέκυς· μὴ πρὶν μένος Ἡελίοιο

Σκήλει' ἀμφὶ περὶ χροῖα ἵνεσιν ἡδὲ μέλεσσιν.

Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνηῶτος.

Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς

Στάς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἡρᾶτ' Ἀνέμοισιν,

195 Βορρῇ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλὰ·

Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν

Ἐλθέμεν, ὅφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθόιατο νεκροί,

Τλῆ τε σεύαιτο καήμεναι. ὣκέα δ' Ἴρις

Ἀράων ἀΐουσα μετάγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.

200 Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀθρόοι ἔνδον

Εἰλαπίνην δαίνυντο· θέουσα δὲ Ἴρις ἐπέστη

Βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ. τοὶ δ' ὥς ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,

Πάντες ἀνῆϊξαν, κάλεόν τέ μιν εἰς ἑἷκαστος·

Ἢ δ' αὖθ' ἔξεσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον·

205 Οὐχ ἔδος· εἴμι γὰρ αὐτίς ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥέεθρα,

Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέξουσ' ἐκατόμβας

Ἀθανάτοισι, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.

Ἀλλ' Ἀχιλεὺς Βορρῇν ἡδὲ Ζέφυρον κελαδεινὸν

Ἐλθεῖν ἀράται, καὶ ὑπίσχεται ἱερὰ καλὰ,

210 Ὅφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι, ἣ ἔνι κεῖται

Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.

Ἢ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς' ἀπεβήσετο· τοὶ δ' ὀρέοντο

Ἠχῇ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν.

Αἶψα δὲ πόντον ἱκανον ἀήμεναι· ὦρτο δὲ κῦμα

215 Πνοιῇ ὑπο λιγυρῇ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἰκέσθην,

Ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαῆς πῦρ.

Παννύχιοι δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,

Φυσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννυχος ὦκὺς Ἀχιλλεὺς

Χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,

220 Οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν,

Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.

Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὅστέα καίων,

Νυμφίου, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·

Ὡς Ἀχιλεὺς ἐτάροιο ὀδύρετο ὅστέα καίων,

225 Ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊήν, ἀδινὰ στεναχίζων.

- Ἦμος δ' Ἐωςφόρος εἴσι φάος ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
 ὄντε μετὰ κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἄλα κίδναται ἡώς,
 Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαφαίνεται, παύσατο δὲ φλόξ.
 Οἱ δ' Ἄνεμοι πάλιν αὐτίς ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι,
 230 Θρηϊκίον κατὰ πόντον· ὃ δ' ἔστενεν, οἴδματι θύων.
 Πηλεΐδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθείς,
 Κλίνθη κεκμηώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
 Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο,
 Τῶν μιν ἐπερχομένων ὄμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν.
 235 Ἐξέτο δ' ὀρθωθείς, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαι· αἶθοπι οἴνω
 Πᾶσαν, ὅποσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ὀστέα Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο λέγωμεν,
 240 Εὐ διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται
 Ἐν μέσση γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθεν
 Ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ ἄνδρες —
 Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
 Θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι.
 245 Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
 Ἀλλ' ἐπεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
 Εὐρύν θ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμεῖο
 Δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λήψωσθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπὶθοντο ποδώκεϊ Πηλεΐωνι.
 250 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἶθοπι οἴνω,
 Ὅσσον ἐπὶ φλόξ ἦλθε, βαθεία δὲ κάππεσε τέφρῃ·
 Κλαίοντες δ' ἐτάροιο ἐνῆος Ὀστέα λευκά
 Ἀλλεγον ἐς χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακα δημόν·
 Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἐανῶ λιτὲ κάλυψαν·
 255 Τορνῶσαντο δὲ σῆμα, θεμελίᾳ τε προβάλοντο
 Ἀμφὶ πυρῇ· εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Αὐτοῦ λαὸν ἔρουκε, καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα·
 Νηῶν δ' ἔκφερ' αἶεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε,
 260 Ἴππους θ' ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἰφθιμα κάρηνα,
 Ἡδὲ γυναῖκας εὐζώνους, πολὺν τε σίδηρον.
 Ἴππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλὰ· αἶεθλα
 Θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
 Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δυωκαιεκοσίμετρον,
 265 Τῷ πρώτῳ· αὐτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
 Ἐξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσιν·
 Αὐτὰρ τῷ τρίτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
 Καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὐτῶς·

- Τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυσοῖο τάλαντα ·
 270 Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν.
 Στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν ·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ἰππῆας τὰδ' αἰεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
 Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ αἰεθλεύοιμεν Ἀχαιεῖ,
 275 ἦ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην.
 ἴστε γάρ, ὅσσην ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι ·
 Ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι · Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοῦς
 Πατρὶ ἐμῷ Πηληϊῇ, ὃ δ' αὐτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι ·
 280 Τοίου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο,
 Ἰππίου, ὃ σφωῖν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
 Χαιτάων κατέχευε, λοέσσας ῥύδατι λευκῷ.
 Τὸν τῶγ' ἐσταότες πενθείετον, οὔδεϊ δέ σφιν
 Χαῖται ἐρηροῦνται, τὼ δ' ἔστατον ἀχνυμένῳ κῆρ.
 285 Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν, ὅστις Ἀχαιῶν
 Ἰπποισὶν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 Ὡς φάτο Πηλεΐδης · ταχέες δ' ἱππῆες ἄγεσθην.
 ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐμήλος,
 Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἱπποσύνην ἐκέκαστο ·
 290 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὦρτο κρατερὸς Διομήδης,
 Ἴππους δὲ Τρωοὺς ὑπαγε ζυγόν, οὓς ποτ' ἀπηύρα
 Αἰνείαν, αἰτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδῃς ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
 Διογενῆς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκείας ἵππους,
 295 Αἰθήνῃ τὴν Ἀγαμέμνονέην, τὸν ἐόν τε Πόδαργον ·
 Τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιιάδης Ἐχέπωλος
 Δῶρ', ἵνα μὴ οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
 Ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων · μέγα γάρ οἱ ἔδωκεν
 Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὄγ', ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι ·
 300 Τὴν ὄγ' ὑπὸ ζυγὸν ἤγε, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
 Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος εὐτρίχας ὠπλίσασθ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγλαὸς υἱός, ὑπερθύμοιο ἄνακτος,
 Τοῦ Νηληϊάδαο · Πυλοιγενέες δὲ οἱ ἵπποι
 Ὠκύποδες φέρον ἄρμα. πατήρ δέ οἱ ἄγχι παραστάς
 305 Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοέοντι καὶ αὐτῷ ·
 Ἀντίλοχ', ἦτοι μὲν σε, νέον περ ἐόντ', ἐφίλησαν
 Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν
 Παντοίας · τῷ καὶ σε διδασκέμεν οὔτι μάλα χρεώ.
 Οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἐλισσέμεν · ἀλλὰ τοι ἵπποι
 310 Βάρδιστοι θείειν · τῷ τ' οἶω λοίγι' ἔσεσθαι.
 Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὔδὲ μὲν αὐτοῖ

- Πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σύ, φίλος, μήτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
 Παντοίην, ἵνα μὴ σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα.
 316 Μῆτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἥ ἐ βίηφιν·
 Μῆτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
 Νῆα θοὴν ἰθύνει, ἐρεχθομένην ἀνέμοισιν·
 Μῆτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνιόχοιο.
 Ἄλλ' ὅς μὲν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι πεποιθώς,
 320 Ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ἴπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει·
 Ὅς δέ κε κέρδεα εἰδῇ, ἐλαύνων ἥσσανας ἵππους,
 Αἰεὶ τέρμ' ὀρόων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἐ λήθει,
 Ὅπως τοπρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμάσιν·
 325 Ἄλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
 Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει.
 Ἔστηκε ξύλον αὖτον, ὅσον τ' ὄργυι, ὑπὲρ αἴης,
 Ἡ δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ·
 Λαε δὲ τοῦ ἐκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκῶ,
 330 Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ· λεῖος δ' ἵππόδρομος ἀμφίς·
 Ἡ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος,
 Ἡ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
 Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδαρκῆς διός Ἀχιλλεύς.
 Τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους·
 335 Αὐτὸς δὲ κλινθῆναι ἔϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
 Ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖν· αἰτάρ τὸν δεξιὸν ἵππον
 Κένσαι ὁμοκλήσας, εἷξαι τέ οἱ ἡνία χερσίν.
 Ἐν νύσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω,
 Ὡς ἂν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἐκέσθαι
 340 Κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
 Μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κατὰ θ' ἄρματα ἄξης·
 Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείῃ δὲ σοὶ αὐτῷ
 Ἔσσεται. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.
 Εἰ γάρ κ' ἐν νύσῃ γε παρέξ ἐλάσῃσθα διώκων,
 345 Οὐκ ἔσθ', ὅς κε σ' ἔλῃσι μετάλμενος, οὐδέ παρέλθῃ·
 Οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνῃ,
 Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὅς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
 Ἡ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἐσθλοί.
 Ὡς εἰπὼν Νέστωρ Νηληϊῆος ἄψ ἐνὶ χώρῃ
 350 Ἐξεί, ἐπεὶ ὦ παιδὶ ἐκάστου πείρατ' ἔειπεν.
 Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος εὐτρίχας ὥπλισταθ' ἵππους.
 Ἄν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλλοντο·
 Πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλήρος θόρε Νεστορίδαο
 Ἀντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμηλας·

- 355 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 Τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνόμεν· ὕστατος αὐτὲ
 Τυδείδης, ὃχ' ἄριστος ἐὼν, λάχ' ἐλαυνόμεν ἵππους.
 Στὰν δὲ μεταστοιχί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς,
 Τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶσεν
 360 Ἀντίθεον Φοῖνικα, ὁπάονα πατρὸς ἐοῖο,
 Ὡς μεμνέωτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποείποι.
 Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιϊν μᾶστιγας ἄειραν,
 Πέπληγόν θ' ἱμάσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσιν,
 Ἑσσυμένως· οἱ δ' ὦκα διέπρησσον πεδίῳ,
 365 Νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη
 Ἰστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἢ θύελλα·
 Χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἀρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πύλνατο πουλυβοτείρῃ,
 Ἄλλοτε δ' αἶξασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
 370 Ἔστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου,
 Νίκης ἱεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἑκάστος
 Ἴπποις, οἱ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίῳ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
 Ἀψ' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, τότε δὴ ἀρετὴ γε ἑκάστου
 375 Φαίνειτ', ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθῃ δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
 Αἰ Φηρητιάδαο ποδῶκεες ἔκφερον ἵπποι.
 Τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι,
 Τρώιοι· οὐδέ τι πολλὸν ἄνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
 Αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν εἵκτην,
 380 Πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον· εὐρέε τ' ὥμῳ
 Θέρμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην.
 Καί νύ κεν ἢ παρέλασσ', ἢ ἀμφήριστον ἔσθην,
 Εἰ μὴ Τυδέος νῆϊ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὅς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μᾶστιγα φαιινήν.
 385 Τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο,
 Οὐνεκα τὰς μὲν ὄρα ἔτι καὶ πόλιν μᾶλλον ἰούσας,
 Οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν, ἄνευ κέντροιο θέοντες.
 Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων
 Τυδείδην, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν·
 390 Δῶκε δὲ οἱ μᾶστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνήκεν.
 Ἢ δὲ μετ' Ἀδμήτου νῆϊν κοτέουσ' ἐβεβήκει,
 Ἴππειον δὲ οἱ ἦξα θεὰ ζυγόν· αἰ δὲ οἱ ἵπποι
 Ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, θυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη.
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
 395 Ἀγκῶνάς τε περιδρῦφθη, στόμα τε ῥῖνάς τε·
 Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Δακρυόφι πλησθέν, θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.

- Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
 Πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνῃ
 400 Ἴπποις ἦκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο·
 Ἐμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅτι τάχιστα!
 Ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω,
 405 Τυδεΐδew ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνῃ
 Νῦν ὥρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν.
 Ἴππους δ' Ἀτρεΐδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον,
 Καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχεῖν καταχεύῃ
 Αἶθρῃ, θῆλυς ἐοῦσα· τίη λείπεσθε, φέριστοι;
 410 Ὡς γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
 Οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 Ἔσσεται, αὐτίκα δ' ὕμμε κατακτενεῖ ὀξεῖ χαλκῷ,
 Αἶ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
 Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδειτον ὅτι τάχιστα.
 415 Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἡδὲ νοήσω,
 Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδὲ με λήσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπεδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
 Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἶδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
 420 Ῥωχμὸς ἦν γαίης, ἥ χειμέριον ἅλὲν ὕδωρ
 Ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα·
 Τῇ δ' εἶχεν Μενέλαος, ἁματροχίᾳς ἀλεείνων.
 Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
 Ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.
 425 Ἀτρεΐδης δ' ἔδδειςε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει·
 Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους!
 Στεινωπὸς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις·
 Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεις, ἄρματι κύρσας.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνεν,
 430 Κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὥς οὐκ αἴοντι ἐοικώς.
 Ὅσσα δὲ δίσκου οὐρα καταμαδίλοιο πέλονται,
 Ὅντ' αἰζητὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ, πειρώμενος ἥβης,
 Τόσσον ἐπεδραμέτην· αἶ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
 Ἀτρεΐδew· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,
 435 Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἐνὶ μώνυχες ἵπποι,
 Δίφρους τ' ἀνστρέψειαν εὐπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοῖ
 Ἐν κονίησι πέσοιεν, ἐπαιγόμενοι περὶ νίκης.
 Τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλωώτερος ἄλλος!
 440 Ἐφφ'· ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνῦσθαι Ἀχαιοί.

Ἄλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὥς ἄτερ ὄρκου οὔση ἄεθλον.

Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·

Μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἔστατον ἀχνυμένω κῆρ.

Φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γούνα καμώντα,

445 Ἦ ὑμῖν· ἄρφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,

Μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δὲ σφισιν ἄγχι γέγοντο.

Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο

Ἴππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.

450 Πρῶτος δ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἐφράσαθ' ἵππους·

Ἦστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέριτατος ἐν περιωπῇ.

Τοῖο δ', ἄνευθεν ἑόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας

Ἐγὼ· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπεία προὔχοντα,

Ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ

455 Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περὶ τροχόν, ἥντε μήνη.

Στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,

Οἷος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, ἥ καὶ ὑμεῖς;

Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,

460 Ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δὲ που αὐτοῦ

Ἐβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἱ κείσέ γε φέρτεραι ἦσαν.

Ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,

Νῦν δ' οὔπη δύναμας ἰδέειν· πάντη δέ μοι ὅσσε

Τρωϊκὸν ἄμ πεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι.

465 Ἦ τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθῃ

Εὐ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἐλίξας·

Ἐνθα μιν ἐκπесέειν οἶω, σὺν θ' ἄρματα ἄξαι·

Αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.

Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὑμεῖς ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε

470 Εὐ διαγιγνώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ

Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,

Τυδέος ἵπποδάμου υἱός, κρατερὸς Διομήδης.

Τὸν δ' αἰσχυρῶς ἐνένισπεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·

Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δέ τ' ἄνευθεν

475 Ἴπποι ἀερίποδες πολέος πεδίοιο διένται.

Οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,

Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὅσσε·

Ἄλλ' αἰεὶ μῦθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρὴ

Λαβραγόρην ἔμμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.

480 Ἴπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεραι, αἱ τοι πάρος περ,

Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐλήρα βέβηκεν.

Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἠΐδα·

Αἴαν, νείκει ἄριστε, κακοφραδὲς! ἄλλα τε πάντα

- Δεύεται Ἀργείων· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
 485 Δεῦρό νυν, ἥ τρίποδος περιδώμεθον ἥε λήβητος·
 Ἴστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
 Ὀππότεραι πρόσθ' ἵπποι· ἵνα γνοίης ἀποτίνων.
 Ὡς ἔφαι· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Οἴλλῃος ταχὺς Αἴας,
 Χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν.
 490 Καί νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αὐτὸς ὀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·
 Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
 Αἴαν, Ἴδομενεῦ τε, κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
 Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσᾶτον, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
 495 Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσὶν ὁράσθε
 Ἴππους· οἳ δὲ τάχ' αὐτοῖ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
 Ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
 Ἴππους Ἀργείων, οἳ δεύτεροι, οἳ τε πάροιθεν.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθε διώκων,
 500 Μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἳ δὲ οἳ ἵπποι
 Τῷσ' αἰερέσθην ῥίμῃ παρήσσοντε κέλευθον.
 Αἰεὶ δ' ἠνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον·
 Ἄρματα δέ, χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
 Ἴπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον· οὐδέ τι πολλὴ
 505 Γίγνεται ἐπισσώτρων ἄρματροχιὴ κατόπισθεν
 Ἐν λεπτῇ κονίῃ· τῷ δὲ σπεύδοντέ πετέσθην.
 Στῇ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι· πολὺς δ' ἀνεκῆκιν ἰδρώς
 Ἴππων, ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 510 Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν. οὐδὲ μάτησεν
 Ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον·
 Δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα,
 Καὶ τρίποδ' ὠτῶντα φέρειν· ὃ δ' ἔλυσεν ὕφ' ἵππους.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊὸς ἤλασεν ἵππους,
 515 Κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους.
 Ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἄνακτα
 Ἐλκῃσιν πεδίλοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν·
 Τοῦ μὲν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
 520 Οὐραῖαι· ὃ δὲ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλὴ
 Χώρη μεσσηγύς, πολέος πεδίλοιο θέοντος·
 Τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Λείπει· ἀτὰρ ταπρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λείλειπτο,
 Ἀλλά μιν αἶψα κίχα· ἐν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἧν
 525 Ἴππον τῆς Ἀγαμεμνονέης, καλλίτριχος Αἴθης.
 Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισιν,

- Τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.
 Αὐτὰρ Μοριόνης, Φεράπων εὖς Ἰδομενῆος,
 Λεῖπει' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν·
 530 Βάρδιυτοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
 Ἦκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
 Τῖός δ' Ἀδμήτοιο πανύστατος ἦλυθεν ἄλλων,
 Ἐλκων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσυθεν ἵππους.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 535 Στάς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Λοῖσθος ἀνὴρ ὠρίστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν αἰέθλιον, ὥς ἐπιεικές,
 Δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὥς ἐκέλευεν·
 540 Καὶ νύ κέ οἱ πόρεν ἵππον — ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοί —
 Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Πηλεΐδην Ἀχιλῆα δίκη ἡμείψατ' ἀναστάς·
 Ὡς Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἵ κε τελέσσης
 Τοῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
 545 Τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
 Αὐτὸς τ' ἐσθλὸς εἰών· ἄλλ' ὥφειλεν ἀθανάτοισιν
 Εὖχεσθαι· τό κεν οὔτι πανίστατος ἦλθε διώκων.
 Εἰ δέ μιν οἰκτεῖρεις, καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,
 Ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκός,
 550 Καὶ πρόβατ', εἰσὶ δέ τοι δμῳαὶ καὶ μώνυχες ἵπποι·
 Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον,
 Ἦέ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
 Τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω,
 Ἄνδρῶν ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χεῖρεσσι μάχεσθαι.
 555 Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
 Καὶ μιν ἁμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο
 Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσω.
 560 Δώσω οἱ θώρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων,
 Χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαινοῦ κασσιτέροιο
 Ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιός ἐσται.
 Ἡ δ' αὖ, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταίρῳ,
 Οἰσέμεναι κλισίῃθην· ὃ δ' ὤχετο, καὶ οἱ ἔνεικεν.
 565 [Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων.]
 Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχεύων,
 Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
 Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν
 Ἀργείους· ὃ δ' ἔπειτα μετηΐδα ἰσόθεος φῶς·

- 570 Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας!
 Ἥσυχνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάβας δὲ μοι ἵππους,
 Τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν, οἳ τοι πολὺ χεῖρονες ἦσαν.
 Ἀλλ' ἄγετ' Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσετε, μῆδ' ἐπ' ἀφωγῇ
 575 Μῆποτέ τις εἴπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος,
 Οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἳ πολὺ χεῖρονες ἦσαν
 Ἴπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσω ἀρετῇ τε βίῃ τε.
 Εἰ δ', ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὔτινά φημι
 580 Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἔσται.
 Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ἥ θέμις ἐστίν,
 Στάς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἱμάσθλην
 Χερσὶν ἔχων ῥαδινήν, ἥπερ τοπρόσθεν ἔλαυνες,
 Ἴππων ἀψάμενος, γαίηοχον Ἐννοσίγαιον
 585 Ὀμνυθι, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλω ἄρμα πεδῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽δα·
 Ἀνσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
 Σείο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
 Οἴσθ', οἶαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν·
 590 Κραιπνότερος μὲν γὰρ τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις.
 Τῷ τοι ἐπιτλήω κραδίη· ἵππον δὲ τοι αὐτὸς
 Δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νῦν κεν οἴκοθεν ἄλλο
 Μειζὸν ἐπαιτήσεις, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
 Βουλοίμην, ἥ σοί γε, Διοτρεφές, ἤματα πάντα
 595 Ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ὑλιτρός.
 Ἥ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
 Ἐν χεῖρεσσι τίθει Μενελάου. τοῖο δὲ θυμὸς
 Ἰάνθη, ὥσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἔερση
 Ληΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
 600 Ὡς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχε, νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποίξομαι αὐτός,
 Χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήγορος, οὐδ' ἀεσίφρων
 Ἥσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
 605 Δεύτερον αὖτ' ὑλέασθαι ἀμείνονας ἡπεροπεύειν.
 Οὐ γάρ κεν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισιν Ἀχαιῶν·
 Ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
 Σὸς τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἐμεῖο·
 Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἡδὲ καὶ ἵππον
 610 Δώσω, ἐμὴν περ ἐοῦσαν· ἵνα γνῶωσι καὶ οἶδε,
 Ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηγής.
 Ἥ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἐταίρῳ

- Ἴππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λήβηθ' ἔλε παμφανόωντα.
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα,
 615 Τέτρατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείπει' ἄεθλον,
 Ἀμφίθετος φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργείων ἄν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς·
 Τῇ νῦν, καὶ σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,
 Πατρόκλοιο τάφου μνημ' ἔμμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
 620 Ὀφει ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
 Αὐτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεται, οὐδὲ παλαίσεις,
 Οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐςδύσειαι, οὐδέ πόδευσιν
 Θεύσειαι· ἥδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
 625 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυνῆ, φίλος, πόδες, οἷδ' ἐτι χεῖρες
 Ὡμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαῖσσονται ἐλαφραί.
 Εἶθ' ὡς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 630 Ὡς ὅποτε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ
 Βουπρασίων, παῖδες δ' ἔθυσαν βασιλῆος ἄεθλα·
 Ἐνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
 Οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 Πύξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἥνοπος υἱόν·
 635 Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη·
 Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρεδραμον, ἐσθλὸν ἐόντα·
 Δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
 Οἴοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
 Πλήθει πρόσθε βαλόντιες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 640 Οὔνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφι λείπει' ἄεθλα.
 Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
 Ἐμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάλιστα κέλευεν.
 Ὡς ποτ' ἔον· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
 Ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γῆραϊ λυγρῷ
 645 Πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἥρωεσσιν.
 Ἄλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἐταῖρον ἀέθλοισι κτερεῖζε.
 Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
 Ὡς μευ αἰεὶ μέμνισαι ἐννέος, οὐδέ σε λήθω
 Τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τιμηῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
 650 Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.
 Ὡς φάτο· Πηλεΐδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν
 ὤχει, ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο.
 Αὐτὰρ ὁ πνυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα
 Ἥμιονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδυσ' ἐν ἀγῶνι
 655 Ἐξέτε, ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστην δαμάσασθαι·

- Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
 Στῇ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ἄνδρες δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστῳ
 660 Πῦξ μάλ' ἀνασχομένῳ πεπληγέμεν. ὧ δέ κ' Ἀπόλλων
 Δῶῃ καμμονίην, γνῶωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίῃνδε νεέσθῳ·
 Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οὔσεται ἀμφικύπελλον.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε,
 665 Εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός·
 Ἀφατο δ' ἡμιόνου ταλαεργοῦ, φώνησέν τε·
 Ἄσσον ἴτω, ὅστις δέπας οὔσεται ἀμφικύπελλον·
 Ἡμίονον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
 Πυγμαῖ νικήσαντ'· ἐπεὶ εὐχομαι εἶναι ἄριστος.
 670 Ἴδ' οὐχ ἄλλῃς, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πῶς ἦν
 Ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαίμονα φῶτα γενέσθαι.
 Ὡδε γὰρ ἔξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Ἀντικρὺ χροῖα τε ῥήξω, σὺν τ' ὅστε' ἀράξω.
 Κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὐθι μενόντων
 675 Οἳ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶς,
 Μηκιστίος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος,
 Ὃς ποτε Θήβαςδ' ἦλθε δεδουπότος Νιδιπόδαο
 680 Ἐς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
 Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,
 Θαρσύνων ἔπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
 Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακίββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 Δῶκεν ἱμάντας εὐτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.
 685 Τῷ δὲ ζωσαμένῳ βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
 Ἄντα δ' ἀνασχομένῳ χερσὶ στιβαρήσιν ἄμ' ἄμφω,
 Σύν ῥ' ἔπεσον, σὺν δὲ σφι βαρεῖται χεῖρες ἔμιχθεν.
 Δεινὸς δὲ χροῖμαδος γενύων γένετ', ἔρρεε δ' ἰδρῶς
 Πάντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὦρνυτο δῖος Ἐπειός,
 690 Κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἔσθήκειν· αὐτοῦ γάρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικτὸς Βορέῳ ἀναπάλλεται ἰχθὺς
 Θῖν' ἐν φυκίῳεντι, μέγα δέ ἐ κῦμα κάλυψεν·
 Ὡς πληγεὶς ἀνέπαλτ'· αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειὸς
 695 Χερσὶ λαβὼν ὥρθησε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
 Οἳ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν,
 Αἶμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἐτέρωσε·
 Καδ' δ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἶσαν ἄγοντες·

- Ἄντοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
 700 Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
 Δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς·
 Τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
 Τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τιόν Ἀχαιοί·
 Ἄνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκεν,
 705 Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τιόν δέ ἐτεσσαράβοιον.
 Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 "Ορνυσθ', οἱ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθον!
 "Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 "Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς.
 710 Ζωσαμένω δ' ἄρα τάγε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,
 Ἀγκῆς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῆσιν·
 "Ὡς ὅτ' ἀμείβοντες, τούστε κλυτὸς ἦραρε τέκτων,
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων.
 Τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 715 Ἐλκόμενα στιρεῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρώς·
 Πυκναὶ δὲ σμῳδίγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὦμους
 Αἵματι φοινικέουσσαι ἀνέδραμον· οἱ δὲ μάλ' αἰεὶ
 Νίκης ἰεῦσθην, τρίποδος πέρι ποιητοῖο.
 Οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύνато σφῆλαι, οὔδεις τε πελάσσαι,
 720 Οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερὴ δ' ἔχεν ἴς Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνιάζον ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
 Δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 "Ἴ μ' ἀνάειρ, ἢ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει.
 725 "Ὡς εἰπὼν ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθεται Ὀδυσσεύς
 Κόψ' ὅπιθεν κώληπα τιχῶν, ὑπέλυσεν δὲ γυῖα·
 Καδ δ' ἔβαλ' ἐξοπίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσσιν Ὀδυσσεύς
 Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
 Δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 730 Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὔδ' εἰς αἶρεν·
 Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
 Πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κονίη.
 Καί νύ κε τοτρίτον αὐτίς ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκεν·
 735 Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν·
 Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν· ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες
 Ἐρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπὶ θοντο,
 Καὶ ῥ' ἀπομορξάμενω κονίην, δύσαντο χιτῶνας.
 740 Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα,
 Ἀργύρεον κρητῆρα, τετυγμένον· ἔξ δ' ἄρα μέτρα

- Χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 Πολλόν· ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὐ ἤσκησαν,
 Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἡεροειδέα πόντον,
 745 Στήσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·
 Τῖος δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκεν
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὐνήος.
 Καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὐ ἐτάροιο,
 Ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·
 750 Δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ·
 Ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λουσθήϊ' ἔθηκεν.
 Στῆ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 "Ὀρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
 "Ὡς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Οἴληος ταχὺς Αἴας,
 755 Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νίστορος υἱός,
 Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὐτε νέους ποσὶ πάντα ἐνίκα.
 [Στὰν δὲ μεταστοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.]
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
 Ἐκφερ' Οἰλιάδης· ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς
 760 Ἀγχι μάλ'· ὥς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζώνοιο
 Στήθεός ἐστι κανών, ὄντι' εὐ μάλα χερσὶ τανύσση,
 Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
 Στήθεος· ὥς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὀπισθεν
 Ἰχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
 765 Καὶ δ' ἄρα οἳ κεφαλῆς χε' αὐτμένα δῖος Ὀδυσσεὺς,
 Αἰεὶ ῥίμφα θέων· ἵαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
 Νίκης ἰσμένοι, μάλια δὲ σπεύδοντι κέλευθον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
 Εὐχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ὄν κατὰ θυμόν·
 770 Κλυθι, θεά, ἀγαθή μοι ἐπὶ ῥόθος ἐλθέ ποδοῖν!
 "Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαῖξασθαι ἀέθλον,
 "Ὡς Αἴας μὲν ὀλισθε θέων — βλάβην γὰρ Ἀθήνη —
 775 Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
 Οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνευ πόδας ὥκεις Ἀχιλλεύς·
 Ἐν δ' ὄνθου βοέου πλητὸ στόμα τε ῥῖνός τε.
 Κρητῆρ' αὐτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
 "Ὡς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βοῦν ἔλε φαιδίμος Αἴας.
 780 Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγρανύλοιο,
 "Ὀνθον ἀποπύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 "Ὡ πόποι, ἦ μ' ἐβλάψε θεὰ πόδας, ἦ τοπάρος περ,
 Μήτηρ ὥς, Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἰδ' ἐπαρήγει.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν.

- 785 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λoiseθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
Μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Εἰδόσιν ὕμῃ ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὥς ἔτι καὶ νῦν
Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους.
Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
790 Οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων·
Ὡμογέροντα δὲ μὴν φασ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
Ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
Ὡς φάτο· κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα.
Τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
795 Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
Ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δουλιχόσκιον ἔγχος
Θῆκε ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
800 Τεύχεα Σαρπήδοντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα.
Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ἄνδρες δύο περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστῳ,
Τεύχεα ἔσσαμένῳ, ταμεσίχροα χαλκὸν ἐλόντε,
Ἀλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι.
805 Ὀππότερός κε φύῃσιν ὀρεξάμενος χροά καλόν,
Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα·
Τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
Καλόν, Θρηῆκιον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων.
Τεύχεα δ' ἀμφοτέρῳι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων·
810 Καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.
Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ἄν δ' ἄρα Τυδεΐδης ὦρτο, κρατερὸς Διομήδης.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
Ἐς μέσον ἀμφοτέρῳ συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
815 Δεινὸν δερκομένῳ· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοὺς.
Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρεῖς μὲν ἐπήϊξαν, τρεῖς δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν.
Ἐνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσθη
Νύξ', οὐδὲ χρό' ἴκανεν· ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ.
820 Τυδεΐδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μέγαλοιο
Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ.
Καὶ τότε δὴ ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοί,
Παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἴσ' ἀνελεῖσθαι.
Αὐτὰρ Τυδεΐδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρως
825 Σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι.
Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
Ὅν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἡετίωνος·

- Ἄλλ' ἦτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Τὸν δ' ἄγει' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν.
 830 Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 "Ὀρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
 Εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἄγροί,
 Ἐξεῖ μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
 Χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
 835 Ποιμὴν, οὐδ' ἀροτὴρ εἰς ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρῆξει.
 "Ὡς ἔφατ'· ὤρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 Ἄν δὲ Λεοντήος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
 Ἄν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ δῖος Ἐπειός.
 Ἐξείης δ' ἴσταντο· σῖλον δ' ἔλε δῖος Ἐπειός,
 840 Ἦκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Δεύτερος αὐτ' ἀφῆκε Λεοντεύς ὄξος Ἄρης·
 Τοτρίτον αὐτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 [Χειρὸς ἅπο στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.]
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σόλον εἶλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 845 Ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ·
 Ἦ δέ θ' ἑλισσομένη πέτεται διὰ βοὺς ἀγελαιάς·
 Τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
 Ἀνστήντες δ' ἔταροι Πολυποίταο κρατεροῖο
 Νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἔφερον βιασιλῆος ἀέθλον.
 850 Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόεντα σίδηρον,
 Καὶ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα·
 Ἰστὸν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρώροιο
 Τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
 Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός, ἧς ἄρ' ἀνώγει
 855 Τοξεύειν. ὃς μὲν κε βάλλῃ τρήρωνα πέλειαν,
 Πάντας ἀειράμενος πελέκεας, οἰκόνδε φερέσθω·
 Ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ, ὄρνιθος ἀμαρτῶν —
 Ἦσων γὰρ δὴ κείνος — ὁ δ' αἴσεται ἡμιπέλεκκα.
 "Ὡς ἔφατ'· ὤρτο δ' ἔπειτα βλῆ Τεύκροιο ἀνακτος,
 860 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενῆος.
 Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πᾶλλον ἐλόντες·
 Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν. αὐτίκα δ' ἰὼν
 Ἦκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπέιλησεν ἀνακτι
 Ἀργῶν πρωτογόνων ρέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
 865 Ὀρνιθος μὲν ἄμαρτε· μέγῃ γὰρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων·
 Αὐτὰρ ὁ μήρινθον βάλε παρ πόδα, τῇ δέδεται ὄρνις·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε-πικρὸς οἰστός.
 Ἦ μὲν ἔπειτ' ἦιξε πρὸς οὐρανόν, ἧ δὲ παρείθη
 Μήρινθος ποτὶ γαῖαν· ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.
 870 Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς

- Τόξον · ἀτὰρ δὴ οἷστόν ἑχεν πάλαι, ὥς ἔθυνεν.
 Αὐτίκα δ' ἠπείλησεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
 Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην.
 Τῷ δ' ὑπὸ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν ·
 375 Τῇ δ' ὄγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην ·
 Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος · τὸ μὲν ἄψ ἐπὶ γαίῃ
 Πρόσθεν Μηριόναο πάγῃ ποδός · αὐτὰρ ἡ ὄρνις
 Ἰστώ ἐφεξομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
 Αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λιασθεν.
 380 Ὡκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Κάππεσε · λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρεν,
 Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
 385 Κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα
 Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων · καὶ ῥ' ἤμονες ἄνδρες ἀνέστην ·
 Ἄν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἔϋς Ἰδομενῆος.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς ·
 390 Ἀτρεΐδη · ἴδμεν γάρ, ὅσον προβέβηκας ἀπάντων,
 Ἥδ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἔπλεν ἄριστος ·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
 Ἔρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνη ἥρωϊ πόρωμεν,
 Εἰ σύγε σῶ θυμῷ ἐθέλοισ' · κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
 395 Ὡς ἔφατ' · οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 Δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον · αὐτὰρ ὃ γ' ἥρως
 Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλές ἄεθλον.

Ι Δ Ι Δ Ι Δ Ο Σ Ω.

Ludis peractis, cœnæ somnoque se dant Achivi; Achilles noctem insomnem ducit, maneq̃e Hectorem curru religatum circa tumulum Patrocli raptat (1-18). Eam contumeliam, plures per dies repetitam, inter deos, partim dolentes, partim lætantes, miseratus Apollo, qui corpus adhuc integrum servabat, graviter conqueritur (19-54). Itaque Jupiter per Thetidem, ab Iride arcessitam, imperat Achilli, ut ab sævitiâ desistat, et corpus redimentibus tradere ne recuset; simul ejusdem mandatu Iris cohortatur Priamum, ut oblato redemptionis pretio filium recipiat (55-186). Geruntur hæc duodecimo post mortem Hectoris die, quo Priamus sub noctem, Hecubâ et cæteris omnibus remotis, qui iter morarentur, pretiosa dona colligit, hisque currum onerari, ab Idæo præcone ducendum, sibi alium parari jubet (187-282); tum libatione factâ, et dextro omine accepto, iter ingreditur (283-330). Ei Jovis missu occurrit Mercurius, a quo per sopitos vigiles ad tabernaculum heroïs deducitur (331-467). Achilles, a rege supplice facile exoratus, pretium redemptionis accipit, corpus ei lotum et vestibus involutum restituit, undecim dies induciarum ad sepulturam cōcedit, cœnæque adhibitum honestissime dormitum dimittit (468-676). Primâ luce postridie, Mercurio duce, Priamus ad urbem refert corpus, cujus visendi causâ obviam effusi Trojani lamentantur; mox in aulâ positum, præter conductos cantores, plorant Andromache, Hecuba, Helena (677-776). Exstructo deinde rogo, celebratur funus cum epulo (777-804).

Ἑκτορος λύτρα.

Αὐτο δ' ἄγών, λαοὶ δὲ θοάς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
 Ἑσκίδναντ' ἵεναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
 Ἴππου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Κλαῖε, φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδὲ μιν ὕπνος
 ἤρι πανδαμάτωρ· ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα,

- Πατρόκλου ποθέων ἀδροτῆτά τε καὶ μένος ἦν·
 Ἦδ' ὅπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
 Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
 Τῶν μιμνησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
 10 Ἄλλοι' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος ἄλλοτε δ' αὖτε
 Τυπτός, ἄλλοτε δὲ πρηγής· τότε δ' ὀρθὸς ἀναστάς
 Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἄλός. οὐδέ μιν Ἡὼς
 Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε.
 Ἄλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
 15 Ἐκτορα δ' ἔλκεσθαι θησάσκετο δίφρου ὀπισθεν·
 Τρεῖς δ' ἐρύσας περὶ ὕψμα Μενoitιάδαο θανόντος,
 Αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο· τόνδε δ' ἔασκεν
 Ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηγέα. τοῖο δ' Ἀπόλλων
 Πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλεαίρων,
 20 Καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν
 Χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἐλκυστάζων.
 Ὡς ὁ μὲν Ἐκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων.
 Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰςυρόωντες,
 Κλέπαι δ' ὀτρύνεσκον εὐσχοπον Ἀργειφόντην.
 25 Ἐνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐήνδανεν, οὐδέ ποθ' Ἥρη,
 Οὐδέ Ποσειδάων', οὐδέ γλαυκῶπιδι κόυρη·
 Ἄλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' αἵτης·
 Ὅς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο,
 30 Τὴν δ' ἦνυσ', ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γέγρετ' ἠώς,
 Καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Σχέτλιοί ἐστε, θεοί, δηλήμονες! οὐ νύ ποθ' ὑμῖν
 Ἐκτωρ μηρί' ἔκκε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
 35 Τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε, νέκυν περ ἐόντα, σαῶσαι,
 Ἥ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ ᾧ,
 Καὶ πατέρι Πριάμῳ λαοῖσί τε· τοί κέ μιν ὦκα
 Ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν.
 Ἄλλ' ὀλοῶ Ἀχιλῆϊ, θεοί, βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
 40 Ὡς οὐτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
 Ἰναμπτόν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὥς, ἄγρια οἶδεν,
 Ὅστι' ἐπεὶ ἄρ' μεγάλη τε βλήη καὶ ἀγήνορι θυμῷ
 Εἷξας, εἷς' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
 Ὡς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδῶς
 45 Γίγνεται, ἦτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἦδ' ὀνίνησιν.
 Μέλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
 Ἦε κασίγνητον ὁμογάστριον, ἦε καὶ υἱόν·
 Ἄλλ' ἦτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκεν.

- Τληπόλιν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
 50 Αὐτὰρ ὃγ' Ἑκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπὴρ, ἄπῃρα,
 Ἰππῶν ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἐτάροιο φίλοιο
 ἔλκει· οὐ μὴν οἱ τόγε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον·
 Μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι νεμεσσηθῶμεν οἱ ἡμεῖς·
 Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν αἰετὶς μενεαίνων.
 65 Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλετος Ἥρη·
 Εἴη κεν καὶ τοῦτο τέον ἔπος, Ἀργυρότοξε,
 Εἰ δὴ ὁμῆν Ἀχιλλῆϊ καὶ Ἑκτορι θήσετε τιμὴν.
 Ἑκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν·
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεῶν γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτῇ
 60 Θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν,
 Πηλεΐ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένητ' ἀθανάτοισιν·
 Πάντες δ' ἀντιάσθε, θεοί, γάμον· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
 Δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἕταρ', αἰὲν ἄπιστε!
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 65 Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμινε θεοῖσιν.
 Οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μί' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἑκτωρ
 Φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσὶν·
 Ὡς γὰρ ἔμοιγ'· ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δῶρων.
 Οὐ γὰρ μοι ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης,
 70 Λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
 Ἀλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἔασομεν — οὐδέ πη ἔστιν
 Λάτρη Ἀχιλλῆος — θρασὺν Ἑκτορα· ἥ γὰρ οἱ αἰεὶ
 Μήτηρ παρμεμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ.
 Ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἄσσαν ἐμεῖο,
 75 Ὅφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεύς
 Δῶρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπὸ θ' Ἑκτορα λύσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
 Μεσσηγύς δὲ Σάμου τε καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης
 Ἐνθορε μείλανι πόντῳ· ἐπεστονάχησε δὲ λίμνῃ.
 80 Ἡ δὲ, μολυβδοαῖνῃ ἱκέλῃ, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
 Ἦτε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
 Ἐρχεται ὠμηστῆσιν ἐπ' ἰχθύσι Κῆρα φέρουσα.
 Εὖρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ Θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλα
 Εἶαθ' ὀμηγερέες ἄλλαι θεαί· ἥ δ' ἐνὶ μέσσης
 85 Κλαῖε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, ὃς οἱ ἔμελλεν
 Φθίσειεθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πύδας ὠκέα Ἴρις·
 Ὅρσο, Θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
 Τὴν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 90 Τίπτε με κείνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
 Μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχρ' ἀκρίτα θυμῷ,

- Εἶμι μὲν · οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσσεται, ὅ,τι κεν εἴπῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα κάλυμμ' ἔλε δῖα θεάων
 Κυάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.
 95 Βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδὴν ἔμενος ὠκέα Ἴρις
 Ἠγεῖτ' · ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κύμα θαλάσσης.
 Ἀκτὴν δ' εἰσαναβάσαι, ἐς οὐρανὸν αἶχθήτην ·
 Εὐρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
 Εἶαθ' ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες.
 100 Ἡ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἶξε δ' Ἀθήνη.
 Ἥρῃ δὲ χρύσεον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκεν,
 Καὶ ῥ' εὐφρην' ἐπέεσσι · θέτις δ' ὤρεξε πιούσα.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε ·
 Ἦλυθες Οὐλύμπόνδε, θεὰ θέτι, κηδομένη περ,
 105 Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσὶν · οἶδα καὶ αὐτός ·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
 Ἐννῆμαρ δὴ νείκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
 Ἐκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρῳ ·
 Κλέψαι δ' οἰτρύνεσκον εὖσκοπον Ἀργειφόντην ·
 110 Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,
 Αἰδῶ καὶ φιλότητα τεῖν μετόπισθε φυλάσσω.
 Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθέ, καὶ νιέῃ σῶ ἐπίτειλον.
 Σχύζεσθαι οἱ εἶπε θεοῦς, ἐμὲ δ' ἔзоχα πάντων
 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 115 Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν ·
 Αἶ κέν πως ἐμὲ τε δεισῇ, ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴριν ἐφήσω,
 Λύσασθαι φίλον νιόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήνῃ.
 120 Ὡς ἔφατ' · οὐδ' ἀπίθηςε θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα ·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶζασα.
 Ἴξεν δ' ἐς κλισίην οὗ νιέος · ἔνθ' ἄρα τόνγε
 Εὖρ' ἀδινὰ στενάχοντα · φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 Ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον ·
 125 Τοῖσι δ' οἷς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἰέρευτο.
 Ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
 Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν ·
 Τέκνον ἐμόν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
 Σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου,
 130 Οὔτ' εὐνῆς ; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότῃ
 Μίσγεσθ' · οὐ γάρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 Ἀγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή·
 Ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα, Διὸς δὲ τοι ἄγγελός εἰμι.
 Σχύζεσθαι σοὶ φησι θεοῦς, ἐξ δ' ἔзоχα πάντων

- 135 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
 Ἔκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Τῇδ' εἶη· ὅς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
 140 Εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.
 Ὡς οἷγ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
 Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
 Ἴριν δ' ὠτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρήν·
 Βάσκη' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, λιποῦς' ἔδος Οὐλύμποιο,
 145 Ἀγγελίον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἶσω,
 Λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῇι φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήνη,
 Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ.
 Κῆρυξ τίς οἱ ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
 150 Ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἑὺτροχον, ἣδὲ καὶ αὐτὶς
 Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστν, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Μηδὲ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μεδέ τι τάρβος·
 Τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργειφόντην,
 Ὃς ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῇι πελάσση.
 155 Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
 Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
 Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
 160 Ἦεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε.
 Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,
 Δάκρυσιν εἶματ' ἔφυρον· ὃ δ' ἐν μέσσοισι γεραίος
 Ἐντυπᾶς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλῇ
 Κόπρος ἦν κεφαλῇ τε καὶ αἰχένι τοῖο γέροντος,
 165 Τὴν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἐῆσιν.
 Θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο,
 Τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
 Στῆ δὲ παρὰ Πρίαμον Διὸς ἄγγελος, ἣδὲ προσῆύδα,
 170 Τντθὸν φθεγξαμένη· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσὶ, μηδὲ τι τάρβει·
 Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω,
 Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὃς σευ, ἄννευθεν ἑὼν, μέγα κήδεται ἣδ' ἐλεαίρει.
 175 Λύσασθαί σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἔκτορα δῖον,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῇι φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήνη,
 Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ.

- Κήρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνει
 Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν εὐτροχον, ἥδ' αὖτις
 180 Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Μηδὲ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδὲ τι τάρβος·
 Τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἔψεται Ἀργειφόντης,
 Ὃς σ' ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσῃ.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
 185 Οὐτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
 Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 Αὐτὰρ ὃγ' υἱὰς ἄμαξαν εὐτροχον ἡμιονεΐην
 190 Ὀπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσεται κηώεντα,
 Κέδρινον, ὑπόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει·
 Ἐς δ' ἄλοχον Ἐκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε·
 Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθεν,
 195 Λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήνῃ.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι;
 Αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 Κεῖσ' ἵεναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 200 Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 Ὡ μοι, πῇ δὴ τοι φρένες οἴχονθ', ἧς τοπάρους περ
 Ἐκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἥδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
 Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὃς τοι πολέας τέ καὶ ἐσθλοὺς
 205 Γίεας ἐξενάριξε! σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
 Εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐρόπεται ὀφθαλμοῖσιν
 Ὀμηστῆς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὐ σ' ἐλεήσει,
 Οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἀνευθεν
 Ἡμενοὶ ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὥς ποθι Μοῖρα κραταιή
 210 Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή,
 Ἀργίποδας κύνας ἄσαι, ἐὼν ἀπάνευθε τοκῆων,
 Ἀνδρὶ πάρα κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 Ἐσθέμεναι προσφῦσα· τότ' ἀντιτα ἔργα γένοιτο
 Παιδὸς ἐμοῦ! ἐπεὶ οὐ ἐκακίζόμενόν γε κατέκτα,
 215 Ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
 Ἔσταότ', οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 Μή μ' ἐθέλοντ' ἵεναι κατερύκανε, μηδὲ μοι αὐτῇ
 Ὅρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλεν· οὐδέ με πείσεις.
 220 Εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,

Ἦ οἱ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι, ἧ ἱερῆες,
 ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
 Νῦν δ' — αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην —
 Εἴμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἶσα
 225 Τεθνᾶμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοῶν χαλκοχιτῶνων,
 Βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀγκὰς ἐλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἶην.

Ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέωγεν.
 Ἐνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,
 230 Δώδεκα δ' ἄπλοῖδας χλαῖνας, τόσσους δὲ ἀάπητας,
 Τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·
 Ἐκ δὲ δὺ' αἰθώνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
 Ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἱ Θοῖες πόρον ἄνδρες,
 235 Ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδὲ νυ τοῦπερ
 Φείσας ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων· πέρι δ' ἦθελε θυμῷ
 Λύσασθαι φίλον υἱόν. ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
 Αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·

Ἐρῶτε, λωβητῆρες, ἐλεγχείες! οὐδ' νυ καὶ ὑμῖν
 240 Οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἦλθετε κηδήσונτες;
 Ἦ οὐνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 Παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὑμεῖς!
 Ῥηῖτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
 Κείνου τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν! αὐτὰρ ἔγωγε,
 245 Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραῖζομένην τε,
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἀΐδος εἴσω.

Ἦ, καὶ σκηπανίῳ διέπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
 Σπερχομένοιο γέροντος. ὁ δ' υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα,
 Νεικείων Ἐλενόν τε Πάριον τ' Ἀγάθωνά τε δῖον,
 250 Πάμμονά τ' Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην,
 Διήφοβόν τε καὶ Ἰππόθοον καὶ Δῖον ἀγανόν·
 Ἐννέα τοῖς ὁ γεραίὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευεν·

Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες! αἴθ' ἅμα πάντες
 Ἐκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι!
 255 Ὡ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτινά φημι λελεῖφθαι·
 Μήστορά τ' ἀντίθεον καὶ Τρωῖλον ἱππιοχάρμην,
 Ἐκτορά θ', ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἔφκει
 Ἀνδρός γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
 260 Τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται,
 ψεῦσταί τ' ὀρχησται τε, χοροῖτυπίησιν ἄριστοι,
 Ἀργῶν ἡδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἄρπακτῆρες.
 Οὐκ ἂν δὴ μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,

- Ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο ;
 265 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Ἐκ μὲν ἅμαξαν ἄειραν εὐτροχὸν ἡμιονεῖην,
 Καλήν, πρωτοπαγέα· πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς·
 Καδ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ἤρεον ἡμιόνειον,
 Πύξινον, ὀμφαλόεν, εὐ οἰήκεσσιν ἀρηρός·
 270 Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυν.
 Καὶ τὸ μὲν εὐ κατέσθηκαν εὐξέσσω ἐπὶ ῥυμῷ,
 Πέξῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστορι βάλλον·
 Τρεῖς δ' ἐκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐξεῖς κατέδησαν, ὑπὸ γλοιχίνα δ' ἔκαμψαν.
 275 Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, εὐξέστης ἐπ' ἀπήνης
 Νήεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα·
 Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατιρώνυχας, ἐντεσιεργούς,
 Τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δέσαν, ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἴππους δὲ Πριάμῳ ἔπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραιὸς
 280 Αὐτὸς ἔχων ἀνίταλλεν εὐξέστη, ἐπὶ φάτνῃ·
 Τῷ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
 Κήρυξ καὶ Πριάμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
 Ἀγχιμόλον δέ σφ' ἦλθ' Ἐκάβῃ τετιηότι θυμῷ,
 Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
 285 Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
 Σιῇ δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῇ, σπεῖσον Διὶ πατρί, καὶ εὐχεο, οἴκαδ' ἰκέσθαι
 Ἄψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σέγε θυμὸς
 Ὅτρυνει ἐπὶ νῆας, ἐμῆα μὲν οὐκ ἐθελούσης·
 290 Ἀλλ' εὐχευ σύγ' ἔπειτα κελαινεφεῖ Κρονίωνι,
 Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται·
 Αἶτει δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῷ
 Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 Δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 295 Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἱῆς Δαναῶν ταχυπώλων.
 Εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐὼν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς,
 Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
 Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πριάμος Θεοειδής·
 300 Ὡ γύναι, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐφιεμένη ἀπιθήσω.
 Ἔσθλόν γάρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἷ κ' ἐλεήσῃ.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὦτρυν' ὁ γεραιός,
 Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦναι ἀκήρατον· ἥ δὲ παρέστη,
 Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.
 305 Νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἥς ἀλόχοιο·
 Εὐχετ' ἔπειτα σιὰς μέσῳ ἔρκεϊ, λείβε δὲ οἶνον,

- Οὐρανὸν εἰσανιδῶν· καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἴδῃθ' ἐν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!
 Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἔλθειν ἢ δ' ἐλεεινόν·
 310 Πέμψον δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅς τε σοι αὐτῷ
 Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 Δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπώλων.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς.
 315 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 Μόρφον, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
 Ὅσση δ' ὑπορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται
 Ἀνέρος ἀφνειοῦ, εὐκλήϊς, ἀραρυῖα·
 Τόσσ' ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἔσαν πτερά· εἷσατο δέ σφιν
 320 Δεξιὸς αἵξας ὑπὲρ ἄστεος. οἱ δὲ ἰδόντες
 Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Σπερχόμενος δ' ὁ γεραῖος ἐοῦ ἐπεβήσετο δίφρου·
 Ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
 Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
 325 Τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων· αὐτὰρ ὅπισταθεν
 Ἴπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάλιστα κέλευεν
 Καρπαλίμως κατὰ ἄστν· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο,
 Πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὥς εἰ θάνατόνδε κιόντα.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
 330 Οἱ μὲν ἄρ' ἄφορβοι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
 Παιδες καὶ γαμβροί. τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆ-
 Ν', ἐς πεδίον προφανέντε· ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα.
 Αἴψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ηὔδα·
 Ἑρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστα γε φίλτατόν ἐστιν
 335 Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, καὶ τ' ἔκλυες, ὧ κ' ἐθέλησθα·
 Βάσκη' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Ὡς ἄγαγ', ὥς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ τε νοήσῃ
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλεΐωναδ' ἰκέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 340 Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρῇν,
 Ἦδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 Ὡν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 345 Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.
 Αἴψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκανε·
 Βῆ δ' ἱέναι, κούρω αἰσυνητῆρι εἰκώς,
 Πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρέξ Ἴλοιό ἔλασαν,

360 Στήσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πλοῖεν,
 Ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.
 Τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κήρυξ
 Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε·

Φράζεο, Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.

365 Ἄνδρ' ὁρώ· τάχα δ' ἄμμε διαρῥαίσεσθαι οἶα,
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἥ μιν ἔπειτα
 Γούνων ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἷ κ' ἐλεήσῃ.

Ὡς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δειδὶε δ' αἰνῶς·

Ὅρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν·

370 Στῆ δὲ ταφῶν· αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν,
 Χεῖρα γέροντος ἐλὼν, ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·

Πῆ, πάτερ, ὧδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνης
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 Οὐδὲ σύγ' ἔδδειςας μένεα πνείοντας Ἀχαιοῦς,

375 Οἱ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν;
 Τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Τουσάδ' ὀνειάτ' ἄγοντα, τίς ἂν δὴ τοι νόος εἴῃ;
 Οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
 Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.

370 Ἄλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ρέξω κακὰ, καὶ δέ κεν ἄλλον
 Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι· φίλῳ δέ σε πατρὶ εἴσκω.

Τὸν δ' ἡμειβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος Θεοειδής·

Οὔτω πῆ τάδε γ' ἐστὶ, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις.

Ἄλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,

375 Ὅς μοι τοιόνδ' ἦκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,

Αἴσιον, οἶος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός,

Πέπνυσαί τε νόῳ, μακάρων δ' ἐξ ἐσσι τοκῆων.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·

Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν εἶπες·

380 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,

Ἦέ πῃ ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ

Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνη;

Ἦ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν

Δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὄριςτος ὄλωλεν

385 Σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' ἡμειβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος Θεοειδής·

Τίς δὲ σὺ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἐξ ἐσσι τοκῆων,

Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἐνίσπες;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·

390 Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, καὶ εἴρεαι Ἑκτορα δῖον.

Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ

Ἐφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας

- Ἀργείους κτείνεσκε, δαΐζων ὄξεϊ χαλκῷ.
 Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θανυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεύς
 395 Εἶα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.
 Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἤγαγε νηὺς εὐεργής·
 Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἐστὶ Πολύκτωρ.
 Ἀφνειὸς μὲν ὄδ' ἐστί, γέρον δέ δή, ὥς σύπερ ὦδε·
 Ἐξ δὲ οὐνίης ἔασιν, ἐγὼ δέ οἱ ἑβδομὸς εἰμι.
 400 Τῶν μετὰ παλλόμενος, κλήρω λάχον ἐνθάδ' ἔπεσθαι·
 Νῦν δ' ἦλθον πεδίοι· ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
 Θήσονται περὶ ἄστν μάχην ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
 Ἀσχαλόωσι γὰρ οἶδε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
 Ἰσχεῖν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.
 405 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 Εἷς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
 Ἥ ἔτι παρ νήεσσιν ἐμὸς παῖς, ἦέ μιν ἦδη
 Ἥσι κυσὶν μελεῖσσι ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.
 410 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 ὦ γέρον, οὐπὼ τόνγε κύνες φάγον, οὐδ' οἶωνοί·
 Ἀλλ' ἔτι κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηϊ
 Αὐτως ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτῃ δέ οἱ ἦως
 Κειμένῳ, οὐδέ τί οἱ χροῖς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ
 415 Ἔσθουσ', αἶψά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 Ἥ μὲν μιν περὶ σῆμα ἐοῦ ἐτάροιο φίλοιο
 Ἐλκει ἀκηδέστως, ἦώς ὅτε διὰ φανήῃ·
 Οὐδέ μιν αἰσχύνει· θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθών,
 Οἶον ἐερσήεις κεῖται, περὶ δ' αἶμα νένιπται,
 420 Οὐδέ ποθι μιαιφός· σὺν δ' ἔλκει πάντα μέμυκεν,
 Ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
 Ὡς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἱὸς ἔηος,
 Καὶ νέκυός περ ἐόντος· ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἠμείβετο μύθῳ·
 425 ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
 Ἀθανάτοις· ἐπεὶ οὐποτ' ἐμὸς παῖς, εἴποτ' ἔην γε,
 Αἰθήτ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
 Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτιό περ αἴση.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλειςον·
 430 Αὐτόν τε ρῦσαι, πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν,
 Ὅφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκωμαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργειφόντης·
 Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
 Ὅς με κέλεαι σέο δῶρα παρεῖξ' Ἀχιλλῆα δέχεσθαι.
 435 Τὸν μὲν ἐγὼ δεῖδοικα, καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι

- Συλεύειν, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
 Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πόμπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἱκοίμην,
 Ἐνδυκέως ἐν νηϊ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων.
 Οὐκ ἂν τίς τοι, πομπὸν ὀνοσσύμενος, μαχέσαιο.
 440 Ἡ, καὶ ἀναΐξας Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους,
 Καρπαλίμως μᾶστιγα καὶ ἥνία λάζετο χερσίν.
 Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἧῦ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἱκόντο,
 Οἱ δὲ νέον περὶ δόρυπα φυλακτῆρες πονέοντο.
 445 Τοῖσι δ' ἔφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος, Ἀργειφόντης,
 Πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὥϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,
 Ἐς δ' ἄγαγε Πριάμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ὀπιήνης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
 Τυηλήν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
 450 Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν,
 Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες·
 Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι
 Σταυροῖσιν πυκινοῖσι· θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλῆς
 Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρῥήσσεσκον Ἀχαιοί,
 455 Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
 Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρῥήσσεσκε καὶ οἶος·
 Δὴ ῥα τόθ' Ἑρμείας ἐριούνιος ὦξε γέροντι,
 Ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλείωνι,
 Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινε ἐπὶ χθονί, φώνησέν τε·
 460 ὦ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
 Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατήρ ἅμα πομπὸν ὅπασσεν·
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλλῆος
 Ὀφθαλμοὺς εἴσειμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη,
 Ἀθάνατον θεὸν ὦδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
 465 Τὴν δ' εἰσελθὼν λαβὲ γούνατα Πηλείωνος,
 Καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἡὔκόμοιο
 Λίσσεο καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 Ἑρμείας· Πριάμος δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 470 Ἰδαῖον δὲ κατ' αὐτὶ λίπεν· ὁ δὲ μέμνεν ἐρύκων
 Ἴππους ἡμιόνους τε· γέρον δ' ἰθὺς κίεν οἴκου,
 Τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἵζεσκε, Διὶ φίλος· ἐν δὲ μιν αὐτὸν
 Εὐρ· ἑταροὶ δ' ἀπάνευθε καθείατο· τῷ δὲ δὴ οἶα,
 Ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος, ὄζος Ἀρης,
 475 Ποίπνυον παρεόντε· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς,
 Ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
 Τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πριάμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στήθεσσι
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας

- Δινας, ἀνδροφόνους, αἳ οἱ πολέας κτάνον υἱας.
 490 Ὡς δ' ὅτ' ἄν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ
 Φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,
 Ἄνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόοντας.
 Ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα.
 Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
 495 Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν.
 Μνησai πατρὸς σοῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Τηλέικου, ὥσπερ ἐγών, ὀλοῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 Καὶ μὲν που κεῖνον περιναίεται ἀμφὶς ἑόντες
 Τείρους, οὐδέ τις ἐστὶν ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμύναι.
 500 Ἀλλ' ἦτορ κεῖνός γε, σέθεν ζώοντος ἀκούων,
 Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἥματα πάντα
 Ὅψεσθαι φίλον υἱόν, ἀπὸ Τροίηθε μολόντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεῖσθαι.
 505 Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἱες Ἀχαιῶν.
 Ἐννέακαίδεκα μὲν μοι ἱῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 Τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
 Τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 Ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυντο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς,
 510 Τὸν σὺ πρῶην κτεῖνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
 Ἐκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 Λυσόμενος παρὰ σείο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἀποινα.
 Ἀλλ' αἰδεῖο θεούς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
 Μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,
 515 Ἐτλην δ', οἳ οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
 Ἄνδρὸς παιδοφόνιοι ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὕψ' ἱμερον ὤρσε γόοιο.
 Ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
 Τῷ δὲ μνησαμένῳ, ὃ μὲν Ἐκτορος ἀνδροφόνιοι,
 520 Κλαῖ' ἀδινά, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔλυσθεις.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἐὼν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὐτὲ
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 [Καὶ οἱ ἀπὸ πρυπίδων ἦλθ' ἱμερος ἡδ' ἀπὸ γυλίων,]
 525 Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
 Οἰκτείρων πολὶόν τε κάρη, πολὶόν τε γένειον.
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Ἄ δειλ', ἡ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
 Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 530 Ἄνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 Ξείας ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.

- Ἄλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξεν ἐπὶ θρόνον· ἄλγεα δ' ἔμπης
 Ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ.
 Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρουροῖο γόοιο.
 525 Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 Ζῶειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσὶν.
 Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει,
 Δῶρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ, ἐάων·
 Ὡς μὲν κ' ἀμμίξας δοίῃ Ζεὺς τερπικέραυνος,
 530 Ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
 Ὡς δέ κε τῶν λυγρῶν δοίῃ, λωβητὸν ἔθηκεν·
 Καὶ ἐ κακῇ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διὰν ἐλαύνει·
 Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τιτιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
 Ὡς μὲν καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
 535 Ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
 Ὀλβῷ τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
 Καὶ οἱ θνητῷ ἔοντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν·
 Ἄλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅτι οἱ οὔτι
 Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων.
 540 Ἄλλ' ἓνα παῖδα τέκεν παρναώριον· οὐδέ ιν τόνγε
 Γηράσκοντα κομίζω· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
 Ἡμαὶ ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἡδὲ σὰ τέκνα.
 Καὶ σέ, γέρον, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·
 Ὅσσον Λεῦβος ἄνω, Μάκιρος ἔδος, ἐντὸς ἔργει,
 545 Καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων,
 Τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ νιᾷσι φασὶ κεκάσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίῳνες,
 Αἰεὶ τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε·
 Ἄνσχεο, μηδ' ἀλίσστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
 550 Οὐ γάρ τι πρῆξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἔης,
 Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθαι.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πριάμος θεοειδής·
 Μὴ μὲ πω ἐς θρόνον ἵξε, Διοτρεφές, ὄφρα κεν Ἐκτωρ
 Κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιστα
 555 Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
 Πολλά, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
 Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.
 [Αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὄρᾱν φάος Ἥελιοιο.]
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 560 Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
 Ἐκτορά τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 Μήτηρ, ἣ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
 Καὶ δέ σε γινώσκω, Πριάμε, φρεσὶν, οὐδέ με λήθεις,
 Ὅτι θεῶν τίς σ' ἤγε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- 565 Οὐ γάρ κε τλαίῃ βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἥβων,
 Ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὄχῃας
 Ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.
 Τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης·
 Μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω,
 570 Καὶ ἐκέτην περ ἐόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπεΐθετο μῦθον.
 Πηλεΐδης δ' οἴκοιο, λείων ὥς, ἄλιτο θύραζε,
 Οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δῦω θεράποντες ἔποντο,
 Ἡρώς Αὐτομέδων ἦδ' Ἀλκιμος, οὓς ῥα μάλιστα
 575 Τί' Ἀχιλεὺς ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 Οἱ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύνον ἵππους ἡμιόνους τε,
 Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος·
 Καδ δ' ἐπὶ δίφρου εἶσαν· ἐϋξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
 Ἡρεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
 580 Καδ δ' ἔλιπον δύο φάρε', ἐϋννητόν τε χιτῶνα,
 Ὄφρα νέκυν πυκάσας δῶν οἰκόνδε φέρεσθαι.
 Δμωᾶς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφὶ τ' ἀλεῖψαι,
 Νόσφιν ἀειράσας, ὥς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν·
 Μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένη κραδίη χόλον οὐκ ἐρύσαιτο,
 585 Παῖδα ἰδὼν, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρίνθειη φίλον ἦτορ,
 Καὶ ἐκατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτῃται ἐφετμάς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
 Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἦδ' ἐχιτῶνα,
 Αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν αἰέρας,
 590 Σὺν δ' ἔταροι ἦειραν ἐϋξέστην ἐπ' ἀπὴννην.
 Ῥμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμησεν ἑταῖρον·
 Μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, αἶ' κε πύθῃαι
 Εἶν Ἀϊδὸς περ ἐών, ὅτι Ἐκτορα δῖον ἔλυσα
 Πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὐ μοι αἰεκέα δῶκεν ἄποινα·
 595 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέοικεν.
 Ἡ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦϊε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Ἐξέτο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, ἔνθεν ἀνέστη,
 Τοίχου τοῦ ἐτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον·
 Τίος μὲν δῆ τοι λέλυται, γέρον, ὥς ἐκέλευες,
 600 Κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ'· ἅμα δ' ἡοῖ φαινομένηφιν
 Ὀψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
 Καὶ γάρ τ' ἡὔκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
 Τῇ περ δῶδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
 Ἐξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱέες ἡβώοντες.
 605 Τοὺς μὲν Απόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
 Χωόμενος Νιόβη, τὰς δ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 Οὐνεκ' ἄρα Μητοῖ ἰσάσκειο καλλιπαρῆϊ·

- Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἥ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς·
 Τῷ δ' ἄρα, καὶ δοιῷ περ έόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
 610 Οἱ μὲν ἄρ' ἐννήμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
 Κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
 Τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανῖωνες.
 Ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
 Νῦν δὲ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὖρεσιν οἰοπόλοισιν,
 615 Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς
 Νυμφάων, αἵτ' ἄμφ' Ἀχελῷον ἐρρώσαντο,
 Ἐνθα, λίθος περ έοῦσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, δῖε γεραιέ,
 Σίτου, ἔπειτά κεν αὐτε φίλον παῖδα κλαίοιςθα,
 620 Ἴλιον εἰς ἀγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.
 Ἡ, καὶ ἀναΐξας οἷν ἄργυφον ὦκὺς Ἀχιλλεύς
 Σφάξ'· ἑτάροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
 Μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβλοῖσιν,
 Ὀπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 625 Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέξῃ
 Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Ἴητοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλλῆα,
 630 Ὅσσοις ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἄντα εἴκει.
 Αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
 Εἰσορόων ὅπιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὀρόωντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 635 Λέξον νῦν με τάχιστα, Διοτρεφές, ὅφρα κεν ἦδη
 Ὑπνῷ ὑπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
 Οὐ γάρ πω μύσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
 Ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν·
 Ἀλλ' αἰεὶ στενάχῳ καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
 640 Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
 Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἵθοπα οἶνον
 Λαυκανίης καθήηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.
 Ἡ δ', Ἀχιλλεύς δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν,
 Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 645 Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 Αἵψα δ' ἄρα στόρεσαν δοιῷ λέχε' ἐγκονέουσai.
 Τὸν δ' ἐπικερτομένων προσέφη πόδας ὦκὺς Ἀχιλλεύς·
 650 Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μή τις Ἀχαιῶν

- Ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, οἷτε μοι αἰεὶ
 Βουλὰς βουλευέουσι παρήμενοι, ἧ θέμις ἐστίν·
 Τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
 Αὐτίκ' ἄν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
 655 Καί κεν ἀνάβλησις λῦσιος νεκροῖο γένηται.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Ποσσῆμαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἑκτορα δῖον,
 Ὅφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 660 Εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφρον Ἑκτορι δῖῳ,
 Ὡδὲ κέ μοι ῥέξων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 Οἷσθα γάρ, ὥς κατὰ ἄστνυ ἐέλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
 Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
 Ἐννῆμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοῶοιμεν,
 665 Τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινυτό τε λαός·
 Ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν,
 Τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίζομεν, εἵπερ ἀνάγκη.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὥς σὺ κελεύεις.
 670 Σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 Ἐλλαβε δεξιτερὴν, μήπως δείσει ἐνὶ θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμον αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
 675 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὐδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
 Τῷ δ' ἄρ' Βρισηῖς παρελεξατο καλλιπάρης.
 Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταὶ
 Εὐδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένος ὕπνῳ·
 Ἄλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 680 Ὅρμαίνοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 Νηῶν ἐκ πέμπειε, λαθὼν ἱερούς πυλαωρούς.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ γέρον, οὐ νύ τι σοίγε μέλει κακόν, οἷον ἔθ' εὐδεις
 Ἀνδράσιν ἐν δηῖοισιν, ἐπεὶ σ' εἶασεν Ἀχιλλεύς.
 685 Καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσας, πολλὰ δ' ἔδωκας·
 Σεῖο δέ κε ζωοῦ καὶ τρεῖς τόσα δοῖεν ἅποινα
 Παῖδες τοῖ μετόπισθε λειψυμένοι, αἳ κ' Ἀγαμέμνων
 Γνώῃ σ' Ἀτρεΐδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίστη.
 690 Τοῖσιν δ' Ἑρμείας ζεῦξ' ἵππους ἡμιόνους τε·
 Ῥίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδέ τις ἔγνω.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἱξον εὐρῶεϊος ποταμοῖο,
 [Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,]

- Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.
 695 Ἡὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 Οἱ δ' εἰς ἄστν ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε
 Ἴππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον. οὐδέ τις ἄλλος
 Ἐγνώ πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν·
 Ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρῃ, ἱκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
 700 Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν,
 Ἔσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην·
 Τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἶδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν·
 Κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστν·
 Ὅψεσθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἐκτορ' ἰόντες,
 705 Εἵποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκ ροστήσαντι
 Χαίρετ'· ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν, παντί τε δήμῳ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπεν ἀνὴρ,
 Οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος·
 Ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.
 710 Πρῶται τόνγ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ·
 Τίλλέσθην, ἐπ' ἄμαξαν εὐτροχὸν αἶξασαι,
 Ἀπιόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.
 Καὶ νύ κε δὴ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥελιον καταδύντα
 Ἐκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
 715 Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφρουιο γέρον λαοῖσι μετηύδα·
 Εἵξατέ μοι, οὐρεῦσι διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἀσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δῶματα, τὸν μὲν ἔπειτα
 720 Τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδούς,
 Θρήνων ἐξάρχους, οἵτε στονόευσαν ἀοιδὴν
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 Τῇσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 Ἐκτορος ἀνδρουφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
 725 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καὶ δέ με χήρην
 Λείπεις ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 Ὅν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε, δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἶω
 Ἥβην ἵξασθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 Πέρσεται. ἥ γὰρ ὀλοῖλας ἐπίσκοπος, ὅς τε μιν αὐτὴν
 730 Ῥύσκει, ἔχεις δ' ἀλόχους κεδνάς καὶ νήπια τέκνα·
 Αἰ δὴ τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσιν,
 Καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῇσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἥ ἐμοὶ αὐτῇ
 Ἐψεαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
 Λεθλεύων πρὸ ἀνακτος ἀμειλίχου· ἥ τις Ἀχαιῶν
 735 Ῥίψει, χειρὸς ἐλὼν, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
 Χωόμενος, ὃ δὴ πού ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἐκτωρ,

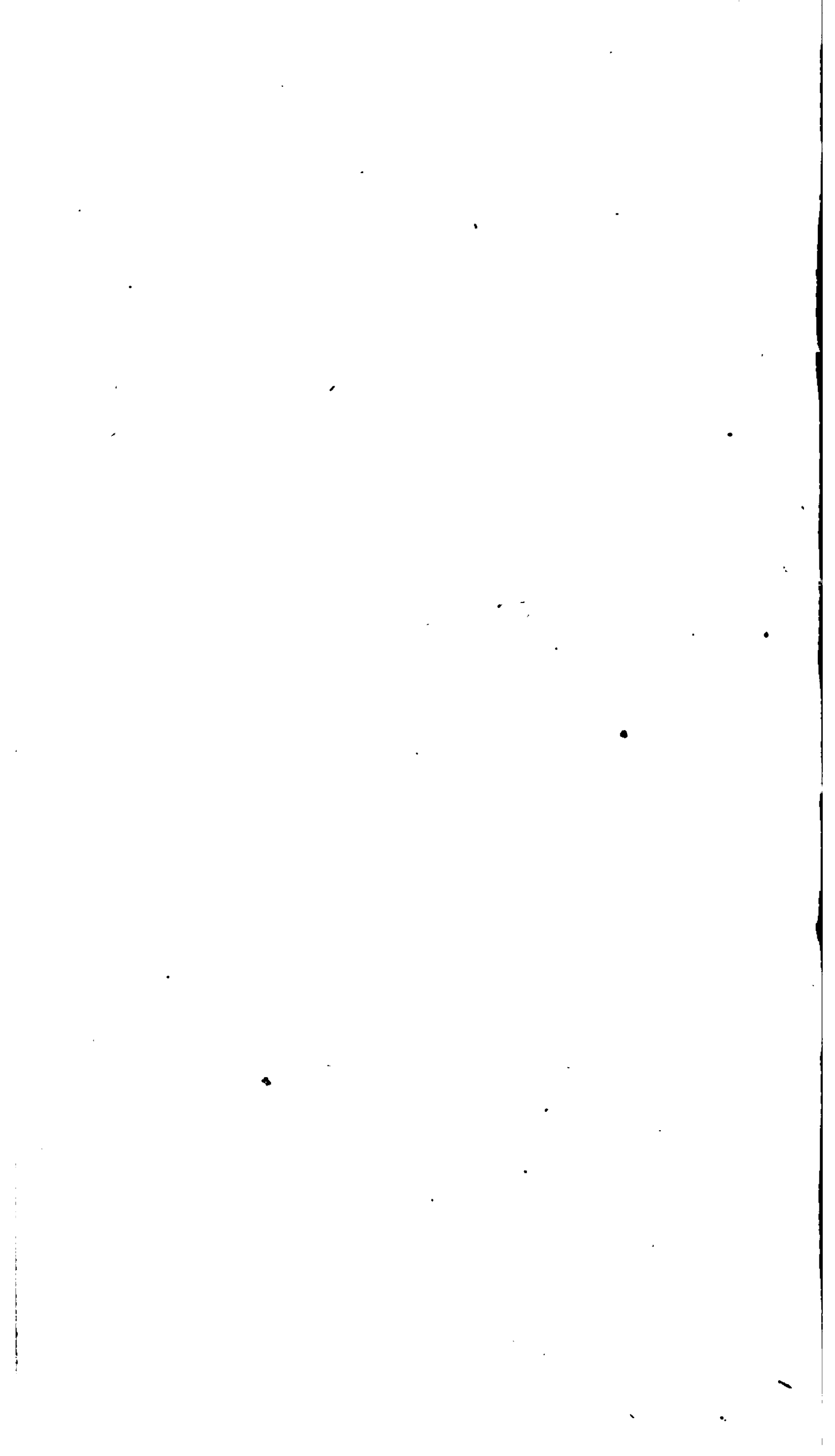
- Ἡ πατέρ', ἥε καὶ υἱόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐκτορος ἐν παλάμῃσιν ὁδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 Οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαΐ λυγρῇ·
 740 Τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστν.
 Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
 Ἐκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείπεται ἄλγεα λυγρὰ.
 Οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας·
 Οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὔτε κεν αἰεὶ
 745 Μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχέουσα.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες·
 Τῇσιν δ' αὖθ' Ἐκάβη ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἐκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων!
 Ἡ μὲν μοι ζωὸς περ ἐὼν, φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
 750 Οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὦκνυς Ἀχιλλεὺς
 Πέρνασχ', ὅντιν' ἔλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
 Ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Ἀῆμον ἀμιχθαλόευσαν·
 Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκεϊ χαλκῷ,
 755 Πολλὰ ὀυστάζεσκεν ἐοῦ περὶ σῆμ' ἐτάροιο,
 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δὲ μιν οὐδ' ὥς.
 Νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 Κεῖσαι, τῷ ἵκελος, ὄντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
 760 Ὡς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἄλλαστον ὄρινεν.
 Τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἐκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων!
 Ἡ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὥς πρὶν ὠφελλον ὀλέσθαι!
 765 Ἦδη γὰρ νῦν μοι τόδ' εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν,
 Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
 Ἄλλ' οὐπὼ σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον·
 Ἄλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
 Δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 770 Ἡ ἐκυρή—ἐκυρὸς δὲ, πατὴρ ὥς, ἥπιος αἰεὶ—
 Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,
 Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.
 Τῷ σέ θ' ἄμυ κλαίω καὶ ἐμ' ἄμμορον, ἀχνυμένη κῆρ·
 Οὐ γὰρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 775 Ἥπιος, οὐδὲ φίλος· πάντες δὲ με πεφρίκασιν.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.
 Λαοῖσιν δ' ὁ γέρον Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστνδε, μηδέ τι θυμῷ
 Δεῖσθαι Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἡ γὰρ Ἀχιλλεὺς

- 780 Πέμπων μ' ὦδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηων,
 Μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτῃ μόλῃ Ἡώς.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε
 Ζεύγνυσαν· αἶψα δ' ἔπειτα πρό ἄστεος ἤγερέθοντο.
 Ἐννῆμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
 785 Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη φασίμβροτος ἡώς,
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἑκτορα δακρυχέοντες,
 Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἡώς,
 Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἑκτορος ἔγρετο λαός.
 790 [Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερεθον, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴῳ
 Πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ὅσιέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ' ἑταροὶ τε,
 Μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατεΐβετο δάκρυ παρειῶν.
 795 Καὶ τάγε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες,
 Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλῃν κάπειτον θέσαν· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Πυκνηῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν·
 Ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντῃ,
 800 Μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Εὖ συναγειρόμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 Δώμασιν ἐν Πριάμοιο, Διοτρεφέος βασιλῆος.
 Ὡς οἶγ' ἀμφίεπον τάφον Ἑκτορος ἵπποδάμοιο.

NOTES.

NOTES.

ILIAD, I.

1. Μῆνιν, &c. Interpretations materially differing from each other have been given by critics to the first seven lines of the Iliad. Many think with Heyne, that the subject proposed to himself by the poet is simply the *wrath* of *Achilles*, and the disasters inflicted on the Greeks by the Trojans, in consequence of his quarrel with Agamemnon. Then Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή (l. 5), and the *counsel* or *purpose* of *Jupiter* was accomplished, must refer to the revenge of Achilles, for the injury he had received at the hand of Agamemnon. It is obvious that this explanation flows from the theory that the Iliad is a collection of poetry, by different minstrels, and put together by ingenious editors long after the actual dates of the poems themselves. The poet therefore, could have had no conception of a regular epic, all the parts of which should conduce to some one important end; but, proposing merely to sing of the quarrel and its immediate consequences, he lays the matter directly before his audience in the best manner he can. The most common explanation of the passage is, that these lines contain an exposition of the Iliad, considered as *one entire poem*. The poet begins with the *wrath* of *Achilles*, because it gave a decided impulse to the events of the war, and hastened the catastrophe. It brought upon the Greeks a train of disasters, ending with the death of Patroclus, the beloved friend of Achilles, which drew him forth from his retirement, to exact a bloody vengeance from Hector and the Trojans. The *purpose* of *Jove* was to bring about the destruction of Troy by the fall of Hector, &c. Thus

Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή

Ἐξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἰρίσαντι, &c.

“And the will of Jove was accomplishing from the time when Atrides, King of Men, and the divine Achilles parted, having quarrelled.” It may

be remarked, as a collateral support of this interpretation, that *μῆνις* signifies, according to a Scholiast, *continued anger*, and not simply a *quarrel*.

3. *προΐαψεν*, a compound of *πρὸ* and *ιάπτω*, and very expressive. *Ίάπτω* is from the same origin as *πίπτω*, and signifies *to cause to fall* by violent means, and *to assail with violence*. *Πρὸ* qualifies the meaning of the verb in relation to time, so that the compound signifies *to cause to fall prematurely*, and may be rendered here, *hurried away to Hades many brave souls of heroes before their time*, &c. The student will find his taste gratified, and his power of understanding the author greatly increased, by subjecting his language to a rigid analysis, and deducing the real signification of compound words from the signification of their primitives.

4. *αὐτοὺς δέ*, &c., *and made them* (i. e. their bodies) *a prey*, &c.; *αὐτοὺς* seems to be used in antithesis to *ψυχὰς* in line 3.

9. *βασιλῆϊ*, the Ionic or poetic dative of *βασιλεύς*.

11. *ἀρητῆρα*, from *ἄρᾱ* or the verb *ἀράομαι*, *one who prays*, a *priest*.

13. *Λυσόμινος*, future participle, with the signification *in order to ransom*. This signification often occurs.

14. *Στίμματα ἔχων*. The custom of suppliants carrying branches twined about with wool is often referred to in ancient writers. The student will recollect the opening of the *Œdipus Tyrannus*;

ὦ τίκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νία τροφή,
 Τίνας ποθ' ἴδρας τασδ' ἱμοὶ θοάζιτι,
 Ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἱξιστιμύμειοι;
With suppliant branches decked.

Instead of an olive-branch the priest is here represented as bearing the golden sceptre, which indicated that he was the priest of Apollo.

19. *Ἐκπίρσαι*. The simple verb means *to destroy*. *Ἐκ* imparts to it the signification *to destroy utterly*.

20. *λῦσαι τέ*, *to give up* in return for a ransom. The difference between the active and middle voices is obvious in the different meanings of *λύσομινος* (l. 13.) and this.

22. *ἰπιυφήμησαν*, *expressed their assent to*, sometimes by invoking blessings, but here by the silent expression of their countenances. Observe the force of *ἑπί*.

25. *κακῶς ἀφίει*, *rudely dismissed him*.

26. *πιχρίω*, from *πίχνημι* · subj. for *πιχῶ*.

31. *Ἰστὸν ἱποιομένην*. The verb properly signifies *to approach*, *to attack*, and, as has been observed, is applied to *weaving* with peculiar propriety on account of the ancient custom of standing at the loom. It is,

however, used in a general way to signify being employed about any work, and may be rendered here, *plying the loom*.

32. *νῆσαι*, for *νῆη*, subj. The ancient form of the subj. was *νῆσμαι*, *νῆσαι*, *νῆται*. Then the *σ* in the second person was dropped, and the verb assumed the form which occurs here.

34. *Βῆ δ' ἀκίων*. This line is one of remarkable beauty and expressiveness. It brings vividly before the eye, the image of the Priest, walking silently and sadly along the shore of the deep-sounding sea; and, as Pope justly remarks, "the melancholy flowing of the verse admirably expresses the condition of the mournful and deserted father." Such passages are perpetually occurring in Homer.

39. *χαρίεντα' ἐπὶ νηὸν ἔριψα*. The preposition, by a frequent usage of Homer, is separated from the verb. The verb *ἐρίψω* properly means *to cover*, *to roof over*, hence *to crown*, and the expression here alludes to the ancient custom of decorating the shrines and altars of the Gods with garlands and chaplets. Another instance of the division of the preposition and verb occurs in the next line.

41. *πρήνηον*, Poetical for *πρήνον*, from *πραίνω*.

44. et seq. The description of Apollo, descending in wrath, is much celebrated. The rattling of the arrows is vividly described, and the sound of the verse corresponds to the sense. — *ὁ δ' ἦν νυκτὶ ἰοικώς*, and he went like night. This has been said to refer allegorically to the impure state of the atmosphere at the time of the pestilence, but without sufficient reason. Mr. H. N. Coleridge very justly observes that there are two kinds of similes, those addressed to the Fancy, and those addressed to the Imagination. The former present a likeness to the outward vision; the latter to the eye of the mind. The simile just quoted belongs to this class, and nothing can more happily describe to the inward sight the descent of the angry God. — *Διὸν δὲ κλαγγήν*, &c. The sound of this line admirably imitates the twang of the silver bow.

57. *ἤγηθεν, ὁμηγερέες τ'*, after they had been summoned, and were all assembled.

65. *εὐχολῆς ἐπιμήμφεται, ἵνικα* understood. — *ἱκατόμβης* · the hecatomb was properly, as etymology indicates, a sacrifice of a hundred oxen; it is frequently, however, used in a more general sense, and means a sacrifice of any sort.

66. *τελείων*, perfect, without spot or blemish.

67. *ἀντιάσας*, from *ἀντιάζω*, with the gen. signifies *to enjoy*.

78. *ἄνδρα χολώσμεν*, that I shall make angry. Verbs in *ω* generally signify to put into the state or condition indicated by the nouns or adjectives from which they are formed.

83. φράσαι, mid. *deliberate*. This is for the most part the signification of the middle voice of φράζω.

98. Πρὶν γ' ἀπὸ, &c., *before we restore*; πρὶν is often constructed with the infinitive. — ἱλικώπιδα. The meaning of this word is uncertain. Some derive it from ἱλικός, *black*, which gives the signification *black-eyed*. Others form it from ἱλίσσω *to roll, with rolling eyes*; and this describes the quickness and vivacity of the eye, which is characteristic of the Orientals. The latter is probably the true meaning.

103. φρένις ἀμφιμίλαναι, &c.; φρένις properly means *the diaphragm*. It is applied to the mind on account of the intimate connexion between the operations of the mind and the functions of the diaphragm.

115. οὐ δίμας, &c. *neither in form nor stature, &c.*

126. παλίλλογα, *again collected*.

132. Κλέπτει νόφ, *deceive in mind, i. e. purpose or try to deceive*; ἀπαρλιύσαι, literally, *you shall not pass by me, that is, overreach me*.

136. After ἴσται, understand some such expression as, *it shall be well*.

140. μεταφρασόμεθα, *we will consider at another time*; μετά, in composition.

142. ἐπιτηδής, used adverbially.

151. ἰδὼν ἐλθέμεναι, *to go on an expedition, here, more properly, to lay an ambush*.

159. τιμὴν ἀργύμινον, *in order to procure satisfaction for Menelaus*.

175. μητίετα, for μητιέτης, *Æol*.

176. Ἐχθιστος, has two meanings, *most hostile* and *most odious*. The latter is the meaning here.

187. Ἴσον ἰμοί, &c., *to pretend to an equality with me, and to set himself in open rivalry*.

194. Ἐλπειτο, *was drawing*.

200. δυνὰ δί, &c., *and her eyes shone, &c.*

205. τάχ' ἄν, this expression in later writers, as in the Tragedians, acquired the signification of *perhaps*, or *probably*. In Homer, however, Eustathius, and after him, Trollope, affirm, that it never loses its primitive signification of *quickly*.

211. ὥς ἴσται πτε, *as it shall be, i. e. as reproaches may occur to you*.

216. σφωίτερόν γε. The dual possessive, referring to Juno and Minerva.

225. The abusive epithets in this line are characteristic of the violence of Achilles, and of the heroic age; literally *heavy-with-wine, having the face of a dog, but the heart of a stag*.

226. ἄμα λαῷ θωρηχθῆναι, *to be armed with the people, i. e. to go to battle with the army*.

227. λόχονδ', &c. *to engage in an ambuscade.* This was considered one of the most daring enterprises of war.

232. Ἡ γὰρ ἄν, *for certainly you would now injure for the last time.*

233. et seq. It was customary for kings to swear by their sceptres.

239. Πρὸς Διὸς εἰδύμεται, *who defend the laws of Jove, or the laws received from Jove.*

240. πῶδ', *a feeling of loss, a great injury arising from the loss or absence of Achilles.*

250. μισρόπων, from μίρῳ *divide*, and ὄψ, *the voice*, according to Eustathius, an epithet applied to man, as possessing the power of sounding and articulating words, syllables, and letters.

253. εὐφρονίων. This compound sometimes means *well-disposed, well-wishing*, and sometimes *well-thinking, prudent, sagacious*. Here it seems to unite both meanings.

256. πιχαροίατο, poetic for χάρευτο, 2 aor. mid.

266. τράφιν, for ἐτράφησαν.

268. Φηρσίν, &c., for Θηρσίν. *The mountain-dwelling monsters, generally supposed to be the Centaurs.*

270. ἀπίης γαίης. Some explain this, *a far distant land*. Others consider the epithet, a name derived from Apis, a Pelasgian adventurer, who settled at an early period in the Peloponnesus. Whichever of the two may be right, it means the Peloponnesus.

271. κατ' ἑμ' αὐτόν. Some interpret these words, *according to the best of my power*, others, *by myself, apart from the rest*. The former seems to be the better meaning, though the latter is supported by highly respectable authority.

283. Λίσσομ', Ἀχιλλῇ μίμιν χόλον, *I beseech you to give up your anger against Achilles.*

288, 289. κρατεῖν, ἀνάσσειν, and σημαίνειν are not tautological. The first properly means, *to have power over*, but not necessarily to exercise it; the second, *to exercise kingly or princely power*, and the third *to command*, for instance, as a military chieftain. Agamemnon uses these different words to describe as strongly as possible the excessive ambition of Achilles. ἃ τιν', &c. *in respect to which I do not think any one will obey him.*

302. Εἰ δ', ἄγε μὴν, a Greek idiom, to be explained by supplying the ellipsis thus, *But if you choose, or wish, come on, &c.*

310. Βῆσι. The first aorist of this verb has a *transitive* meaning. *He put on board the ship a hecatomb for the God.*

315. πλῆρες, *perfect, without spot or blemish.*

326. *περὶν*. *Sent them on, or away.* The preposition is not redundant as some assert.

333. *ἦεν ἐνὶ φρεσὶ*, *in his own mind.*

342. *Θύει*, *rages.*

350. *πολῆς, εἶνεκα*. These epithets must be understood as applied to different views of the sea. The first is *white* or *foaming*, i. e. near the shore; the second, *dark-colored*, describes the appearance of the deep water at a distance.

356. *ἔχει*, when joined with an active participle generally implies a continuance of the action, *he has taken and still possesses*; *ἀπούρας*, 1 aor. from *ἀπορίζω*, or *ἀπαυράω*.

361. *ὀνόμαζεν*. Not always *called him by name*, as the etymology would seem to indicate, but simply *addressed him*.

393. *ἥος*, gen. from *ἦς*, *brave*. Some editors read *ἦος* aspirated, from the possessive *ἰός*, which is sometimes used for the 1st or 2d person.

407. *λαβὲ γούνων*. Suppliants threw themselves at the feet of the person to whom the supplication was addressed, and embraced his knees.

410. *ἱπαύρωνται*, ironical, *that they may enjoy their king*.

414. *αἶνᾶ*, adverbially, *under an evil fate*.

415. *Αἶθ' ὄφελις*. The 2d aorist of the verb *ὀφίλλω*, joined with an infinitive, is often used to express a wish, determined by the person of the verb: *αἶθ' ὄφελον*, *would that I had* or *might*, according to the infinitive; *αἶθ' ὄφελις*, *would that thou hadst*, &c.

432. and the following, describe the process of disembarking from a ship. *Ἰστία μὲν στείλαντο*, *they furled the sails*, and placed them in the ship; *Ἰστὸν δ'*, &c. *and placed the mast in the case (ἱστοδόκη)*, or according to others, rested it against a prop or pole; *προσέναιεν ὑφίντις*, *lowering it by the ropes*; these ropes passed from prow to stern, through a pulley at the top of the mast; *εἰς ὄρμον*, &c., *and forced it (the ship) to the landing-place with the oars*; *Ἐκ δ' ἱνᾶς*, &c., *and let down or threw out the weights*, which served for anchors, and were attached to the prow; *κατὰ δὲ πρυμνήσια*, *and fastened the cords or cables from the stern*, which was drawn up on the shore; *ἐπὶ ῥηγμῖνι*, *upon the shore*, literally, *upon the breaker*.

449. *Χερνίψαντο*, &c., *they washed their hands*, which was the first ceremony in sacrifices. — *εὐλοχύτας ἀνιέλντο* these were the cakes of salt and barley, “which were crumbled between the horns of the victim, on its back, and the parts dissected for burning, and also upon the altar before it was sacrificed.” Robinson's Gr. Antiq. p. 206.

459. This and the following lines contain a minute description of the sacrifice. *Αὐίευσαν*, &c., *they first drew back the head of the victim*, so as to

turn the throat upwards, then cut the throat (*ἰσφαξαν*) and flayed the victim (*ἰδμεσαν*). Then they cut out the *thighs* (*μηροί*), which were appropriated to the gods, and covered them with fat (*κνίσση*) in double cauls (*Δίπτυχα ποιήσαντες*), and placed upon them pieces of flesh taken from different parts of the victim (*ἀμολίτησαν*), and the old man (the priest) burnt them upon the cleft-wood (*σχίζης*), and poured on them the wine. And young men stood by, holding five-pronged forks (*πιμπάβουλα*) in their hands, which were used "for stirring the flesh, that it might be quickly and completely destroyed." Trollope. — *σπλάγχν' ἱπασάντο* · they feasted upon the entrails, including the spleen, heart, &c. — *μίστυλλον*, &c. they cut up the other parts and pierced them with the forks, and roasted them skilfully, and took them from the forks. — *δαιτὸς εἶσης*, the equal or equally distributed feast. — *ἱπιστίψαντο*, filled to the brim. The *κρητῆρες*, were large goblets, in which the wine was first poured. It was afterwards handed round in smaller cups (*δισπάσι*), *ἱπαρξάμενοι*, beginning in order, that is, from the right.

478. *ἀνάγοντο*, they sailed back. The succeeding lines describe with great spirit and beauty the passage of the ship on her return.

486. *ἱρματα, πρὸς*. It was the custom to draw the ships entirely upon the shore, and to secure them by long props.

490. *κωδιάνισαν*, either "resorted to by illustrious men," or "rendering men illustrious."

524. *κατανύσομαι*, I will sanction the promise by my nod.

528. This and the two following lines have been much celebrated for their grandeur.

535. *Μῦναι*, to await, that is, to keep his place, or to keep his seat.

554. *φράζαι*, you plan or devise.

555. *πείθει*, lest she persuade thee.

561. *Δαιμονίη*, a term of address, sometimes implying respect and honor, and sometimes rebuke. — *οἶται*, you are always suspecting something.

569. *ἱπιγνάμψασα φίλον κῆρ*, bending or curbing her spirit. The adjective *φίλος* is often used in Homer very nearly in the sense of the possessive pronoun.

575. *κωλὸν ἱλαύνειτον*, raise a tumult.

576. *τὰ χερίονα νικά*, the worse gains the victory, i. e. the disturbance.

581. *στυφιλίζαι*, to hurl down from. After this a few words must be supplied. *He can do it, or he will.*

584. *ἑμφικύπελλον*, a cup with two handles, in apposition with *δίπας*.

591. *εἰσαγών*, 2 aor. from *εἰζω* to seize. Verbs which signify to seize, touch, &c. take a genitive of the part on which the seizure is made.

597. *ἰνδίμα*, from the right, in order.

606. *κατακλίωντις*. For *κατακλίωντις*, *desiring to sleep*, or to lie down to rest.

611. *κατιῶδ'*, *he lay down*, with a disposition to sleep, not *he slept*; for in the next book (line 2) it is said, Jupiter did *not* sleep.

The first book contains the preliminaries to the commencement of serious action. First, the visit of the priest of Apollo to ransom his captive daughter; the refusal of Agamemnon to yield her up, and the pestilence sent by the god upon the Grecian army in consequence. Secondly, the restoration, the propitiation of Apollo, the quarrel between Agamemnon and Achilles, and the withdrawing of the latter from the Grecian army. Thirdly, the intercession of Thetis with Jupiter; his promise, unwillingly given, to avenge Achilles; and the assembly of the gods, in which the promise is angrily alluded to by Juno, and the discussion peremptorily checked by Jupiter. The poet, throughout this book, maintains a simple unadorned style, but highly descriptive, and happily adapted to the nature of the subject.

ILIAD, II.

The poem now becomes more exciting; the language more animated; the description more lively and figurative. Homer seems to kindle with his subject and to press all the phenomena of nature into his service for the purpose of illustration and adornment. Jupiter prepares to keep his promise of avenging Achilles by drawing Agamemnon into a deceitful expectation of taking the city. The forces are arrayed for battle, which gives occasion for the celebrated catalogue.

1. *ἵπποκορυσταί*, an epithet compounded of *ἵππος* and *κορύσσω*, *to arm*. Properly, *those who fight from chariots*.

4. *Τιμήσῃ*, *that he might avenge*.

6. *οὔλον*, *pernicious*; perhaps here, *deceitful*.

10. *ἀγορεύμεν*. Infinitive for the imperative, properly governed by some word understood.

13. *ἀμφὶς* belongs to *φράζονται* in the next line; *think differently*, or *are divided in opinion*.

23. *δαΐφρωνος*, generally, *prudent, sagacious*; applied to a warrior, *skilled in war, warlike*.

25. ἱπιτιτράφαται, for ἱπιτιτραμμένοι εἰσὶ.

26. ἱμῖν, for ἴμου.

34. ἀνῆ for ἀνῆ.

37. φῆ, literally, *he said*. It is often used by Homer, in the sense of *he thought*.

42, 43. χιτῶνα and φᾶρος · the first was the inner garment or tunic ; the second, the exterior garment corresponding to the Roman toga.

49. ἱρῖουσα, *in order to announce*.

55. πυκνὴν. This epithet has various meanings ; 1st, *thick, condensed, firm, strong* ; 2d, *prudent, wise, sagacious, &c.*

71. "Ω, χιτ' ἀποπτάμενος. This verb is often constructed with participles of verbs of motion. *He flew away*.

73. ἥ θίμῃς ἐστίν, *where it is right, or perhaps, in the manner that is right*.

81. νοσφιζοίμεθα, literally, *we should separate ourselves from it ; we should not believe it*.

90. πισοτήσασθαι, for πισότηνται, perf. pass. from πισάω. The beauty and correctness of the simile in these lines cannot fail to strike the reader.

93. "Οσσα διδήυ. *Fame or rumor burned*, from δαίω, pl. mid.

95. Τιστήχει, *was rough, or tumultuous*, from τρήχω.

106. πολύαργυ. "In the ruder ages of society, before the use of coined money, the necessities of life were exchanged for one another, and wealth was accordingly estimated by the number of flocks and herds." Trollope.

113. ἐκπύρσαντ' is in the accusative and agrees with ἱμῖ understood.

116. μίλλει, *it appears*.

125. ἰφίστιοι, *natives*.

133. ἐκπύρσαι, *to destroy utterly*.

137. ποτιδύμεναι, *expecting us*.

146. ἱπαῖξας, singular for plural.

148. λάβρος, *tempestuous*. ἡμῶς, *falls*. The figure is bold and highly poetical.

153. Οὐρούς, *channels*, through which the ships were launched.

154. Οἴκαδε ἱμείνων, *eager to return*.

160. εὐχολῆν, properly a *vow* ; hence a thing to be desired, something to be boasted of, a *boast*.

165. ἀμφιγίσας, *round on both sides*. Sometimes rendered *swift*.

175. ἐν ..... τισόντες, *rushing on board*.

190. κακὸν δῖς, *like a weak man, or coward*.

195. μήτι χολωσάμενος. Supply some word, *beware, lest, &c.*

200. ἀτρίμας ἦσε, *sit quietly.*

204. οὐκ ἀγαθόν. This adjective agrees with some neuter noun understood. The construction is a common one.

210. Αἰγιαλῷ, &c. This is a finely descriptive line.

212. et seq. The character of Thersites is admirably sketched. There is nothing vague and indistinct, but all the traits are so lively that he stands before us, like the image of some absurd being whom we have ourselves seen. It has been justly remarked by the critics, that the poet displays great skill in representing the opponents of Agamemnon in the character of so base a personage, since nothing could more effectually reconcile the Greeks to the continuance of the war than the ridiculous turbulence of Thersites.

215. ὅ,τι οἱ ἴσατο γιλαῖον, *whatever it seemed to him would excite the laughter of the Greeks.*

216. αἰσχιστος, *the basest.*

217. φολκός, *squinting.*

219. φοξός, &c., *pointed as to his head, with a head like a cone.* — ἰσινώ-
ωθε, perf. mid. from ἰσινάω.

220. Ἐχθιστος, *he was most odious.*

221. νικκίισκε, *he was wont to revile.*

234. ἐπιβασκίμειν, &c., *to involve the sons of the Greeks in calamities.*

237. γίρεα πισσίμειν, *to amass booty.*

245. ὑπόδρα, *very sternly* — ἠίπασι, pref. mid. from ἰνίπτω,

246. ἀκριτόμυθε, *loquacious*, λιγύς πτε, applied ironically.

264. αἰκίισσι, *unseemly, disgraceful.*

266. ἰδνώθη, *he writhed.* — θαλιρὸν δι, *the starting tear.*

269. ἀχρεῖον ἰδών, *looking foolish.*

275. ἴσχε' ἀγορεύων, *restrained from his harangues.*

291. Ἦ μὴν, &c. This line is very obscure. The generally received version is to this effect, *Truly the labor is such that one might justly wish to return, being worn out by the long continued fatigue of the war.*

296. μιμνόντισσι, part. dat. pl. from μίμνουσι.

302. ἔσαν ..... φέρουσαι, *have carried away.*

303. χθιζά τε καὶ πρῶϊζ', *lately*, referring to the pestilence.

305. ἀμφὶ περί, *round about.*

312. ὑποσιπτηῶντες, perf. from πτήσω, *hiding themselves fearfully among the branches, or fluttering among the branches.*

318. ἴφηνεν, *who sent him.*

325. ὀψιμον, ὀψισίλιστον, *late, to be fulfilled late.*

330. τιλιῦται, *are accomplishing.*

336. Γερήνιος, so called from Gerené, a town in the Peloponnesus.

341. Σπονδαί. τ' ἄκρητοι καὶ διζυαί, *the libations of unmixed wine, and the right hands*; in allusion to the custom of pouring out a libation of pure wine, in the ceremony of forming a league, and joining right hands, as a pledge of mutual fidelity after the sacrifice.

348. Πρὶν Ἀργοςδ' ἵναι. This is to be connected with *εὐλίσυεσ'* in the preceding line, *to return to Argos first, before we know, &c.*

353. ἐπιδίξι'. Auspicious omens were supposed by the Greeks to come from the right.

356. ὁρμήματά τε στοναχάς τε. There are two interpretations to this line. 1st. The departure of Helen and her subsequent repentance; and 2d. The expedition of the Greeks and their sufferings on account of Helen. The latter seems to be the more probable.

362, φῦλα, φρήτρας. The Athenians were divided into four tribes, called φῦλα, and each tribe into three *φρατρίαι* or wards. The words seem to be used here, however, in a more general sense, and the passage means that they should be divided according to their tribes and nations.

380. οὐδ' ἥκαιόν, *not even a little, not a moment*. This speech of Agamemnon is artful and spirited. He first praises the wisdom of the old Nestor; then speaks of his quarrel with Achilles, doing ample justice to his bravery; then gives the most animated directions to prepare for the coming contest; and lastly threatens the coward who shall shrink from the battle, with instant death.

389. ἀμφιβρότης. The shields of the Greeks were of sufficient diameter to protect the whole body, sometimes reaching to the feet.

400. Ἄλλος δ' ἄλλῳ, *each to his own peculiar god*.

409. ἀδελφὸν ὡς ἰπονῆτο, instead of ὡς ἀδελφὸς ἰπονῆτο, *for he knew in his mind how his brother was laboring*.

410. περιστήσαντο, *stood around*.

413. The infinitives in this line depend upon some word understood. "Grant," &c.

415. πρὸς θεῖοις, governed by διὰ understood.

420. et seq. A sacrifice is here described, not materially differing from that mentioned in Book I.

438. ἀγριόντων, third pers. pl. imper. pres.

447. Αἰγίδα. the Ægis of Minerva was a shield, with rows of tassels (θύσανοι) on the edge.

449. ἑκατόμβαις worth a hundred oxen. Before coins were in use, the value of things was expressed by reference to some familiar article of property.

453. *πείλιμος γλυκίαν γίνετ'*, *war became sweeter, &c.*

455. *et seq.* The splendor of the description of the march can never be sufficiently admired. The poet adorns it with a magnificent prodigality of similes, all appropriate, and forming a combination which presents the most lively picture that can be conceived.

484. The poet now invokes the Muses to aid him in the enumeration of the Grecian leaders and their respective forces, implying that without their aid, he should be unable to "describe the multitude, and to name them." The following catalogue has always been celebrated for accuracy and fidelity, and was anciently appealed to as a high authority. The student is advised to give particular attention to this important passage. He will find it the most interesting fragment of ancient geography extant; interesting for the poetical beauty of the verse, the regular order which is followed, and the little characteristic touches, which denote the peculiarities of the several provinces. The more he examines this catalogue with the subsidiary lights of geography, history, and travels, the more cause will he find of wonder, that a description so ancient, should combine so much accuracy, beauty, and interest. It is recommended to the student to trace the provinces and cities on some good map of ancient Greece.

The Boeotians are first enumerated, beginning with the towns on the eastern coast. Proceeding westward, the Phocæans next occur, then the Locrians, with their several towns. The poet now moves eastward and enumerates the Eubœans, and their several towns, affixing to many of them, epithets, descriptive of their situation or productions, or some other characteristic circumstance. Turning his course towards the Peloponnesus, he comes to Athens, then to Salamis, then to Argos and other towns in the province of Argolis, then to Mycenæ and Corinth and Sicyon. It is to be remarked, however, that the description proceeds more in the order of the large towns or cities, than in reference to the provinces as their boundaries became afterwards defined. Then follows the description of Lacedæmon, Pylos, and the neighbouring towns, on the southwestern extremity of the Peloponnesus. Proceeding northward, the poet comes to the Arcadians; and it may be observed as a proof of his minute accuracy of information, that he says Agamemnon gave them ships because they had never concerned themselves in naval affairs. Arcadia was an inland province nowhere touching on the sea. This is a small circumstance, but valuable because it shows the entire fidelity of the poet in matters of fact. Northwest of Arcadia lie Elis, Buprasium, &c. which follow in the enumeration. Then the islands called Echinades, which lie near the mouth of the river Achelous, and as Homer expresses it, *πίσην ἁλός*, *Ἡλίδος ἄντα*. We have now followed the poet

through the Peloponnesus, southward on the eastern coast, then northward through the interior and along the western coast: we now arrive at the dominion of Ulysses, Cephallenia, Ithaca, Neritus, &c., then turn to the continent and come to the Ætolians, the subjects of Thoas. We must now return to the south and visit the islands in the Ægean sea, the dominions of the renowned Idomeneus, Crete, the island of a "hundred cities." Following the course of the enumeration, we find ourselves on the celebrated island of Rhodes, from which Tlepolemus led his bands, with many other islands in its neighborhood. Having gone over the islands, the poet leads us next to the important dominions of the "swift-footed, godlike Achilles," which lay on the north of all the nations hitherto enumerated, Pelasgic Argos (so called to distinguish it from Argos in Peloponnesus), Alus, Alope, &c., and Hellas, "abounding in beautiful women." This last name became afterwards common to all Greece. Next comes the dominion of Protesilaus, lying on the coast. This hero was celebrated for being the first who was slain in the war. He was killed while leaping from his ship upon the Trojan shore. Proceeding northward, we come to Pheræ, and the lake Boibeïs, whose forces Eumelus commanded. Still farther north, and along the coast of the Thermaic gulf, lay Methone and other parts of the kingdom of Philoctetes. In the west of Thessaly were Tricca and Ithome, whose forces were commanded by the sons of Æsculapius, celebrated for their skill in medicine. In the northern part of Thessaly are Argissa, Gyrtone, Oloosson, &c.

Then proceeding to the northwest, we come to the region of the "stormy Dodone," and the river Titaresius, which flows into the Peneus "without mingling its waters." And last of all are the Magnetes, who dwelt in the neighbourhood of "the Peneus, and the leaf shaking Pelion." The student will thus perceive that the order of enumeration is sufficiently precise for easy recollection, and he will find it for his pleasure and advantage, to make himself familiar with its details. It would be curious to estimate the combined forces of the Greeks upon this enumeration. Trollope remarks that the number has been variously given by different authors: Plutarch, 120,000 men: Thucydides about 102,000, &c. Now if we take the whole number of ships, 1184, and multiply by 120, the number of men in each of the Bœotian vessels, we shall have 142,080 for the whole Grecian army. This is obviously too great; and a much fairer way of estimating it is to take the mean between 120 and 50, the smallest number mentioned, which will give the average 85, and multiply this by 1184; then we shall have 100,640, or in round numbers about 100,000 men.

In the same manner we may trace the nations who were united with the Trojans, and the islands lying near the coast of the Troad. The enumeration is not so particular, nor so regular, as that of the Greeks, nor does it afford any basis for a calculation of their number. Perhaps this circumstance may still farther confine the credibility of Homer as to historical facts. He would naturally be more familiar with the traditions relative to the Greeks than with those relative to the Trojans, of whom he might easily learn about as much as he has told us, and could not probably acquire more particular information.

Every thing is now prepared. The two armies are arrayed, enumerated, and ready to engage. The next book shows how the battle was interrupted by the proposal of a single combat between Menelaus and Paris.

ILIAD, III.

The scenes described in this book are exceedingly lifesome. The figures are animating and beautiful, and the mind of the reader is borne along with breathless interest over the sonorous verse.

1. *κόσμηθην* for *κοσμήθησαν*, *were arrayed*.

6. *Ἄνδράσι Πυγμαλίοισι*. "They are placed by Aristotle and Strabo on the banks of the Nile, and the Scholiast describes them as a diminutive race of men in Upper Egypt, who assemble in their fields for the purpose of scaring the cranes from the corn, at the time of their periodical passage to the warmer climate of the south." Trollope. "The cranes in order to escape from winter, at this day, turn their course to Africa." Völcker, "Über Homerische Geographie und Weltkunde, § 48."

18. *κισσοειδή* for *κισσοειδέα*, *pointed or armed with*.

28. *φάτο γάρ*, &c. *for he thought to avenge himself upon the wrong-doer*.

35. *παρτιάς*, governed by *κατά* understood.

39. *Δύσπαι*, *unhappy Paris*. *Δυς* is compounded with other words, and sometimes with proper names, as in this instance.

57. *Λάϊον ἔσσε χιτῶνα*, *you would have put on a coat of stone*, i. e. you would have been stoned to death; the Oriental punishment for adultery.

64, 65, 66. Several words are here employed in an unusual sense. Literally,

Do not bring before me (i. e. reproach me with) the desirable gifts of golden Venus.

The glorious gifts of the gods cannot be rejected,

Whatsoever they may give, and no one can acquire them at will.

77. Τρώων ἀνίστησι φάλαγγας, *he kept back the phalanxes of the Trojans, taking his spear by the middle.* “The part of a thing taken hold of is put in the genitive.”

83. Στιῦται, *he is desirous.*

98. διακρινθήμηναι, *to be reconciled, or to bring the war to a close.*

99. πίπεισθι. Various explanations are given of this form; 1st, for πιπίνεσθι. 2d, for πιπίνεσθαι, perf. mid. of πείσχω. and 3d, for πιπέσχασι, perf. mid. of πείσχω.

100. ἀρχῆς, *the beginning of the war.*

103. ὀίσει, *future for the imperative.*

115. ἀμφί, *between.* This word bears occasionally, but not often, this meaning.

146. αἱ δ' ἀμφί, *Priam, Panthous, &c. with their attendants.* This construction often occurs.

151. εἰσαίγισσι. The following note, drawn up for a different purpose by an accomplished and accurate scholar, Mr. Charles Folsom (of the Cambridge Press), he has kindly communicated for insertion in this place.

“For an account of this tuneful insect, its habits, and the wonderful apparatus by which its music is produced, see Shaw's ‘General Zoölogy,’ Vol. VI. p. 149: Kirby and Spence's ‘Entomology,’ Vol. II. Letter 24, *On the Noises of Insects*: and especially ‘The Library of Entertaining Knowledge,’ *Insect Architecture*, pp. 147–152; *Insect Miscellanies*, pp. 83–87, 150.

“The εἰσαίγξ or *cicāda* being scarcely ever found in England, Pope and all preceding English translators of the Greek and Latin poets mistook its nature, and wrongly translated it ‘grasshopper,’ an insect of an entirely different order, and unlike it as well in external form as internal economy. The more recent translators have wisely naturalized the name *cicāda*.

* * * * * From Dr. Harris, a distinguished American entomologist, we learn (*Encyclopædia Americana*, Vol. VIII. art. *Locust*) that, in some parts of the United States, it is called ‘the Harvest Fly,’ and also simply, but very erroneously, ‘the Locust.’ Mr. Rennie (‘*Library of Entertaining Knowledge*,’ as above cited,) has attempted to save it from being ranked among grasshoppers by imposing on it the unpoetical name of ‘Tree-hopper’; since it is commonly observed on trees in an open, sunny situation.

“In the *Iliad* (III. 151.) where the eloquence of Priam and his aged Counsellors is compared to the song of the εἰσαίγξ, Cowper translates it by

In the same manner we may trace the nations who were united with the Trojans, and the islands lying near the coast of the Troad. The enumeration is not so particular, nor so regular, as that of the Greeks, nor does it afford any basis for a calculation of their number. Perhaps this circumstance may still farther confine the credibility of Homer as to historical facts. He would naturally be more familiar with the traditions relative to the Greeks than with those relative to the Trojans, of whom he might easily learn about as much as he has told us, and could not probably acquire more particular information.

Every thing is now prepared. The two armies are arrayed, enumerated, and ready to engage. The next book shows how the battle was interrupted by the proposal of a single combat between Menelaus and Paris.

ILIAD, III.

The scenes described in this book are exceedingly lifesome. The figures are animating and beautiful, and the mind of the reader is borne along with breathless interest over the sonorous verse.

1. *κόςμηντιν* for *κασμήθησαν*, *were arrayed*.

6. *Ἄνδρες Πυγμαλίοισι*. "They are placed by Aristotle and Strabo on the banks of the Nile, and the Scholiast describes them as a diminutive race of men in Upper Egypt, who assemble in their fields for the purpose of scaring the cranes from the corn, at the time of their periodical passage to the warmer climate of the south." Trollope. "The cranes in order to escape from winter, at this day, turn their course to Africa." Völcker, "Über Homerische Geographie und Weltkunde, § 48."

18. *κισσρομήναι* for *κισσροσμήναι*, *pointed or armed with*.

28. *φάτο γάρ, &c.* for *he thought to avenge himself upon the wrong-doer*.

35. *πασιδαι*, governed by *κατά* understood.

39. *Δύσπαι*, *unhappy Paris*. *Δυς* is compounded with other words, and sometimes with proper names, as in this instance.

57. *Λάϊνον ἔσο χιτῶνα*, *you would have put on a coat of stone*, i. e. you would have been stoned to death; the Oriental punishment for adultery.

64, 65, 66. Several words are here employed in an unusual sense. Literally,

Do not bring before me (i. e. reproach me with) the desirable gifts of golden Venus.

The glorious gifts of the gods cannot be rejected,

Whatsoever they may give, and no one can acquire them at will.

77. Τρώων ἀνίστησι φάλαγγας, *he kept back the phalanxes of the Trojans, taking his spear by the middle.* “The part of a thing taken hold of is put in the genitive.”

83. Στιῦται, *he is desirous.*

98. διακρινθήμηναι, *to be reconciled, or to bring the war to a close.*

99. πίπασθι. Various explanations are given of this form; 1st, for *πιπένησθι*. 2d, for *πιπένησθαι*, perf. mid. of *πάσχω*. and 3d, for *πιπέσθαι*, perf. mid. of *πάσχω*.

100. ἀρχῇ, *the beginning of the war.*

103. ὄσεις, *future for the imperative.*

115. ἀμφί, *between.* This word bears occasionally, but not often, this meaning.

146. αἱ δ' ἀμφί, *Priam, Panthous, &c. with their attendants.* This construction often occurs.

151. τέρτιξι. The following note, drawn up for a different purpose by an accomplished and accurate scholar, Mr. Charles Folsom (of the Cambridge Press), he has kindly communicated for insertion in this place.

“For an account of this tuneful insect, its habits, and the wonderful apparatus by which its music is produced, see Shaw's ‘General Zoölogy,’ Vol. VI. p. 149: Kirby and Spence's ‘Entomology,’ Vol. II. Letter 24, *On the Noises of Insects*: and especially ‘The Library of Entertaining Knowledge,’ *Insect Architecture*, pp. 147–152; *Insect Miscellanies*, pp. 83–87, 150.

“The τέρτιξ or *cicāda* being scarcely ever found in England, Pope and all preceding English translators of the Greek and Latin poets mistook its nature, and wrongly translated it ‘grasshopper,’ an insect of an entirely different order, and unlike it as well in external form as internal economy. The more recent translators have wisely naturalized the name *cicāda*.

* * * * * From Dr. Harris, a distinguished American entomologist, we learn (*Encyclopædia Americana*, Vol. VIII. art. *Locust*) that, in some parts of the United States, it is called ‘the Harvest Fly,’ and also simply, but very erroneously, ‘the Locust.’ Mr. Rennie (‘*Library of Entertaining Knowledge*,’ as above cited,) has attempted to save it from being ranked among grasshoppers by imposing on it the unpoetical name of ‘Tree-hopper’; since it is commonly observed on trees in an open, sunny situation.

“In the *Iliad* (III. 151.) where the eloquence of Priam and his aged Counsellors is compared to the song of the τέρτιξ, Cowper translates it by

the general name *fly*; and not inappropriately, if we regard the form of its body, its wings and legs, and the sucker (instead of mouth) by which it lives entirely on liquids, as dew and the juices of plants.

* * * *

“ Virgil says :

‘ Et cantu querulæ rumpent arbusta cicadæ : ’

‘ And shrill cicadæ all the woodland tire : ’ (*Solheby*)

and various modern poets and travellers speak of their music as an annoyance rather than a pleasure. But the song of the cicada, like the chirping of crickets and the piping of frogs, gives delight by being associated with the season ; — Σίριος γλυκὺς προφήτης, ‘ prophet sweet of summer hours.’ ”

156. This episode is remarkable for its beauty. The effect of Helen’s appearance upon the aged counsellors, is striking and poetical. It must be borne in mind, that Helen was of divine parentage and unfading beauty, and this will explain the enthusiasm which her sight called forth from the old men. The poet’s skill in taking this method of describing the Grecian chieftains is obvious, and the sketches themselves are living and characteristic to a high degree. The reminiscences of the aged Priam, as their names are announced, and the penitential sorrow of the erring Helen, which the sight of her countrymen, and the recollection of her home, her child, her companions, excite in her bosom, are among the most skilful touches of natural feeling.

164. αἰτίη, *to be blamed*.

170. γρηγόν, *respectable, imposing*.

175. τηλυγότην, generally, *a child born in old age*, but secondarily, *an only child*, and *a beloved child*.

180. ἐμὸς ἔστι κυνέπιδος, &c. The possessive is here used instead of the genitive of the personal pronoun. *He was the brother-in-law of me, shameless* — if indeed he ever was so related, that is, I am now so degraded that I almost doubt whether such a man ever was connected with me.

183. διδμήατο, pluperf. pass. from δαμάω.

189. Ἀμαζόνες, a tribe of warlike women, celebrated not only by the ancient poets, but by historians. Their exploits, and even their existence, are considered fabulous.

206. σιῦ, *concerning you*, περὶ understood. It would be difficult to find in poetry or rhetoric a more distinct and beautiful sketch of different kinds of eloquence, than is here drawn in the description of Menelaus and Ulysses.

224. οὐ τότε γί. This line is supposed to be spurious. Perhaps it means, *Our admiration was not then drawn to the form of Ulysses, but to the power of his oratory*.

234, et seq. Helen sees nowhere in the plain her two brothers, Castor and Pollux. Her enquiry is a natural one, and her self-reproach naturally suggests her own disgrace as the cause of their not appearing among the other commanders. The two lines in which the poet mentions their death, are simple and touching.

269. *θρῦια πιστά*. The victims by which the compact was to be confirmed and sanctioned.

273. *τάμνι τρίχας*. The ceremonies of making a covenant began by cutting from the heads of the victims a portion of the hair and distributing it among the chiefs of the contracting parties.

279. *τίνοσθον*, dual, referring to Pluto and Proserpine. — *ῥῥις* is used in relation with the plural, a frequent construction, for *whoever of departed men*, &c.

286. *Τιμήν*, a tribute. Some understand the following line to mean *which shall continue to be paid in coming times*, and others, *which shall remain with the Greeks in coming times*, that is, *which shall never be recalled*.

330. *Κνημίδας*, greaves, for the defence of the legs, fastened with buttons. The defensive armour of the heroic age consisted of a helmet, breastplate, and greaves. The offensive weapons were, the spear, the sword, the bow, darts, &c.

372. *ῥχιύς*, the thong by which the helmet was fastened under the chin.

376. *Κινή*, for *κινή*, empty.

420. *πάσας δὲ Τρῶας λάθιν*, she passed unseen by the Trojan women.

The battle between Menelaus and Paris, is thus ended by the interposition of the goddess Venus. The reproaches of Helen are well-timed and deserved. Her penitence and her anger are however but momentary.

ILIAD, IV.

Council of the gods, line 1. *ἡγορέωντο* from *ἡγορέω*, imp. for *ἡγορέωντο*.

3. *ἔφροχέει*, poured the wine. At feasts in the heroic age, it was the custom for young men to perform the part of wine-bearers, which Hebe is represented as doing among the Gods.

4. *Διυδῆχασ' ἀλλήλους*, received the cup from each other.

8. Ἀλαλκομένης. Derived, according to some, from ἀλάλκω, to render assistance, according to others from Alakomenos, a part of Boeotia. The former is the more generally received explanation.

11. παρμίβλωσι, a Homeric verb from παρμεβλάω, to support or assist.

24. Ἡρῇ δ' οὐκ ἔχαδε στήθεσσι, the breast of Juno did not contain her anger.

43. ἰκὼν ἀίοντί γε θυμῷ, yielding, but with reluctant mind.

46. πῆρι, above, beyond, most of all.

49. Λοιβῆς, the libation of wine.

59. πρεσβυτάτην, most revered or honored. — ἀγρολαμῆτης, having deep or inscrutable counsels.

74, et seq. The descent of Minerva, and the effect of her appearance upon the Greeks and Trojans, are described with fine poetical imagery, and simplicity.

95. Πᾶσι, among all or in the eyes of all.

107. διδευγμένος, waiting for, lying in wait for.

111. κορώνην, the tip or end of the bow to which the string was fastened.

122. γλυφίδας, the notch, in the arrow, which was pressed against the string. This description, so full of circumstantial detail, is remarkably beautiful. 1. The history of the bow, giving in a few words the picture of a hunter, lying in ambush and slaying his victim. 2. Then the process of making the bow. 3. The anxious preparation for discharging the arrow with certainty, which was destined to break off the truce and precipitate the battle. 4. The hurried prayer and vow to Apollo, after which the string is drawn, the bow is bent, the cord twangs, the arrow "leaps forth." The whole is described with such lifeness, that we see, and hear, and wait in breathless suspense to know the result.

141. Ὡς δ' ὅτι τις. "We learn from hence that the Lydians and Carians were famous in the first times for their staining in purple, and that the women excelled in works of ivory; as also that there were certain ornaments, which only kings and princes were privileged to wear." Pope.

151. ὄγκους, the barbed head.

161. ἀπίτισαν, the aorist instead of the future.

167. ἱερμὴν ἀγίδα, his sacred shield. This speech of Agamemnon over his wounded brother is full of noble power and touching eloquence. The Trojans have violated a truce sanctioned by a solemn sacrifice to the Gods. The reflection that such perjury cannot pass with impunity, but that Jove will sooner or later punish it, occurs first to the mind of the warrior. In the excitement of the moment he predicts that the day will surely come

when sacred Troy shall fall. From this impetuous feeling, his mind suddenly returns to the condition of his brother, and imagines, with much pathos, the consequences that will flow from his death, and ends with the wish, that the earth may open before him, when that time shall come.

200. Παπταίνων, *looking round for*.

214. πάλιν ἄγειν (for ἄγησαν), *were drawn out again*.

235. ψευδίσσι, *to the false or perjured*.

249. τிθηπότης, from δέπω, *to be astonished at*.

259. γιγούσιον, *that which is given to old men, or counsellors, that is, precious*.

275. νέφος, *a cloud, that is, a multitude like a cloud*. The comparison in the succeeding lines is exceedingly lively, and the description which follows, highly picturesque.

306, 307. 'Ος δὲ κ', &c. *And whoever, having left his chariot (i. e. being on foot), shall come to another chariot (i. e. of the enemy), let him attack with extended spear*.

315. γῆρας ὁμοῖον, *old age alike to all*.

322. Ἀλλὰ καὶ ὤς, *but notwithstanding this*.

371. πολέμοιο γιγύρας, *literally, the bridges of war, i. e. the spaces between the ranks of the contending armies*.

386. βίης Ἐπιοκληΐης, *a circumlocution for Eteocles himself*.

412. Τίττα, *a friendly term of address from a young to an old man*.

426. Κυρόν, *swollen*.

446, et seq. This is a most animated description. The onset, the clashing of spears, the shield to shield, the tumult of battle, the shouts and groans of the slayer and the dying, — all are described in words, whose every sound conveys the terrible meaning. Then come the exploits performed by individual heroes. The student must bear in mind that the battles of the heroic age depended in a great measure on the prowess of single chieftains. Hence the appropriateness of the following enumeration.

472. ἀνὴρ δ', &c., *man grappled with man*.

478. Θρίπτεα, *provision made for parents as a return for support in childhood*.

500. παρ' Ἰππων, *from the charge of the swift mares, in Abydos*.

539, et seq. "The turning off in this place from the actions of the field, to represent to us a man with security and calmness walking through it, without being able to reprehend any thing in the whole action, is not only a fine praise of the battle, but, as it were, a breathing-place to the poetical spirit of the author, after having rapidly run along with the heat of the engagement." Pope.

ILIAD, V.

This book contains the exploits of Diomedes, narrated in a style of great power.

5. 'Αστίρ' ἱππεῖν, *the autumnal star, i. e. Sirius.* This comparison, among many others, shows how constantly the poet's attention was directed to the phenomena of nature.

11. εὖ εἰδότε, *well skilled in.*

12. ἀποκρινθίντι, *separated from the rest.*

13. ἐφ' ἵπποις, *literally, from their horses, that is, from their chariot, which was drawn by two horses.* In the heroic age, horses were used only with chariots, in battle.

21. περιβῆναι, *literally, to go round, that is, to protect.*

26. κατέγειν, *to lead down to.*

36. ἡϊόντι, *formed from ἡϊών, a shore; on the bank of the Scamander.*

49. αἵμονα, *skilled.*

64. Διῶν ἐκ Δίσφασα, *the oracles of the gods, referring to the oracle which commanded the Trojans to abstain from naval affairs, and devote themselves to agriculture.*

67. Ἀντιπερὺ, *through, to the opposite side.*

73. ἰνίον, *the hollow below the back of the head.*

74. ὑπὸ γλῶσσαν τάμι, *the construction is ὑποτάμι γλῶσσαν.* The spear passed through and cut out his tongue.

85. Τυδείδην, &c. The activity and energy of the hero are vividly described. The simile of an overflowing river, sweeping all before it, presents a lively image of his exploits on the field of battle.

113. στριπτοῖο χιτῶνος, *from στρίφω.* A species of breastplate, formed of hides, strengthened with pieces of metal, and joined by hooks, so as to be flexible.

117. φίλαι, *imper. first aor. mid.*

119. ἔβαλε φθάμινος, *anticipated me, hit me first.*

135, et seq. The comparison of Diomedes to a lion among the sheep-folds, and the description of the terror of the sheep, finely conceived.

154. ἐπὶ κτιάτισσι, *in possession of his estate.*

158. κληροῦνται δὲ, *the nearest relatives after children.*

178. Ἰεῶν, *on account of sacrifices, that is, neglected, Ἰννα understood.*

182. αὐλώπιδί τι. The upper part of the helmet was composed of the λῖφος, *the crest*, and the φάλος, *the cone.* The helmet is called αὐλώπις

because it has an *orifice*, ἀλός, into which the crest is secured. It appears, from the epithets frequently applied to helmets, that the crest was generally made of horse-hair..

252. φόβονδ' ἀγόρευ', *do not counsel me to betake myself to flight.*

262. ἔξ ἄντυγος · the ἄντυξ was a raised semicircle in front of the chariot, with a hook or peg in the centre, by which to fasten the reins.

292. γλῶσσαν πρυμνήν, *the root of the tongue.*

306. Ἰσχίῳ, *the hip-joint*, κοτύλῃ, *the hollow of the hip-bone*, into which the thigh-bone is inserted.

335. ἐποριζάμενος, *attacking him with extended spear.*

364. ἀπηχεμένη from ἀκχίω.

387. περάμω, here means, *a cavern.*

416. ἰχῶ, aec. for ἰχῶρα. The meaning and construction of the line is, *She said, and, with both her hands, she (Dione) wiped away the blood from the hand (of Venus).*

453. λαισήϊα, *small and very light shields.*

487. ἀψῖσι, *the meshes.*

499. Ὡς δ' ἄνιμος. This is a simile of great beauty. Observe how the poet always draws his similes from objects which were the most familiar to the sight of men in that age.

526. Πνοιῇσιν. This line describes admirably the whistling of the winds.

530. αἰδῶσθε, *respect each other*, that is, be ashamed to fail in your duty, in the presence of each other.

579. κληῖδα, *the collar-bone.*

586. νόμῳαχος, *headlong.*

620. λᾶξ προσέας, *treading upon him*, generally rendered, *with his heel.*

661. μαιμῶσσω, part. present, from μαιμάω.

686. οὐκ ἄρ' ἔμελλον, *I was not destined.*

698. κικαφῆστα, for κικαφηνέστα, *fainting.*

709. κικλιμένοις, *in the neighbourhood of.*

723. ὀκτάκνημα, *having eight spokes.*

724, et seq. ἵππος, *the circumference of the wheel, the felloes*; ἰπίσσω-τρα, *the tire*; πλῆμναι, *the nave*; δίφρος, *the body*; ἄντυγες, *the semicircles in front*; ῥυμός, *the pole.*

733. The description of the Ægis of Minerva is highly wrought. The symbolical devices of Terror, Discord, Violence, and Pursuit, give it a most warlike appearance; and the wonder is raised to the highest point, when the poet declares it to be sufficient for the armies of a hundred cities, (l. 744). The remainder of the description — the Goddess seizing her

mighty spear, and mounting the flaming car — the opening gates of heaven — the Hours — are sublime conceptions and expressed in magnificent language.

751. ἀναπλῖναι, ἐπιθῖναι, *to remove the thick cloud, and to spread it over the heavens.*

770, et. seq. These lines are quoted by Longinus, as a remarkable example of the sublime.

817. ἀπῆριον, *heartless, dispiriting.*

834. τῶνδε, *that is, the Greeks.*

851. Πρὸσθεν, &c. *in front, Mars assailed him with extended spear, over the yoke and reins.*

859. Mars is wounded, and roars as loud as nine or ten thousand men. This is bold, but the poet is describing the voice of the god of war. The description (864 - 868) completes the picture, and leaves an impression of grandeur, upon the mind of the reader.

ILIAD, VI.

1. οἰῶθῃ, *was left alone, that is by the gods.*

4. Σιμόεντος, &c. The Simoïs and Xanthus were two rivers of the Troad, which formed a junction before they reached the Hellespont. The Simoïs rose in Mount Ida, and the Xanthus had its origin near Troy.

14, 15. Axylus was distinguished for his hospitality. This trait was characteristic of the Oriental nations, and is often alluded to by the ancient writers. The right of hospitality, often united families belonging to different and hostile nations, and was even transmitted from father to son. This description is a fine tribute to the generosity of Axylus.

17. ὑπαντιάσας, *assisting or protecting.*

24. σκέτιον, *illegitimate.*

39. βλαφθίντι, *impeded by.*

40. "Αἶαντ', *having broken.*

47. ἐν ἀφνειοῦ, *in the house of my wealthy father.*

56. ἄριστα. Spoken ironically, in allusion to the wrongs Menelaus had sustained in his domestic relations.

62. Αἴσιμα, *justice, what is merited by the enemy.*

72, et seq. The Greeks begin to gain the advantage over the Trojans. Helenus, the chief of the soothsayers, directs Hector to enter the city, and

cause the Trojan women to assemble in the temple of Minerva, with a splendid robe for a propitiatory offering, and to promise a sacrifice, if she will stay the victorious career of the son of Tydeus.

117. *τύπτει*, struck against; *δίεμα κιλαινόν* is the nominative.

118. *Ἀντιζέ*, the rim, the edge or border, made of hide, in apposition with *δίεμα* in the preceding lines.

119. The episode of Glaucus and Diomedes is remarkable in several respects. At first sight, it seems improbable that two combatants, eager to engage, should hold a dialogue of this description; and accordingly we find a writer in the *Edinburgh Review*, objecting to, and ridiculing it, as in the highest degree absurd. It must be remembered that Homer is describing the manners of an ancient heroic age, and not of the nineteenth century. His battles are not like those of Waterloo and Austerlitz, the result of scientific calculation, and dependent on the movements of masses of men, giving but little scope to individual prowess, and, above all, are not decided by powder and bullet. They are the battles of an age of simplicity, in which the personal valor of the chieftains bore a distinguished share. It happened, not unfrequently, that opposing chieftains singled each other out, and fought hand to hand, after holding parley, and making various interrogatories of each other. This has indeed occurred in the skirmishing warfare of the last Greek Revolution. We have before adverted to the right of hospitality. It cannot be deemed improbable that two warriors, whose fathers had exchanged courtesies and pledges of this description, should meet on the field of battle, and, upon enquiry, find themselves thus bound together. The peculiar sacredness of this tie would cause them at once to suspend hostilities, and perhaps exchange tokens of friendly recognition. On the whole, this episode, so far from being an unnatural and improbable excrescence, is a relief to the carnage and confusion of the battle, and presents a beautiful picture of that feature of ancient society, which has already been the subject of remark.

143. *ἐλίδρου πείραθ' ἵκηαι*, that you may come to the end of death.

150. *δαήμεναι* for *δαῖναι*, 2 aor. pass. from *δαίω*. After this some word must be supplied. "If you wish to know, *know*, or *I will tell you*."

168. *σήματα λυγρά*, deadly signs. Some suppose that alphabetical writing was unknown in the Homeric age, and consequently that these signs must have been hieroglyphical marks. The question is a difficult one, and the most distinguished scholars are divided. We can hardly imagine that a poem of the length and general excellence of the *Iliad*, could be composed without the aid of writing, and yet, we are told, there are well authenticated examples of such works being preserved and handed down by tra-

ditional memory. However this may be, we know that the Oriental nations were in possession of the art of alphabetical writing at a very early period, and before the Trojan war. It cannot, then, seem very improbable, that the author or authors of the Iliad, should also have been acquainted with it. The student may find the question amply and learnedly discussed in Wolfe's Prolegomena, Wood's Essay on Homer, &c., and the arguments on both sides very concisely stated by H. N. Coleridge, in his beautiful "Introduction to the Study of the Classics." It can merely be alluded to in a note.

169. *πίνακι πτυκτῷ*, a folded tablet, probably a roll of parchment.

194. *τίμιος*. It was usual to appropriate tracts of land, for the distinguished services of the great men of antiquity. This word afterwards acquired the signification of, a spot sacred to some divinity.

234. *ἔξιλετο*, took away.

236. *ἑκατόμβη*, worth a hundred oxen, for those worth but nine.

The episode is now completed, and the narrative of Hector's visit to the city is resumed. The description of the Trojan wives and daughters gathering around him to inquire the fate of their friends in the war, is exceedingly natural and beautiful, but is lost in the incomparable beauty of the scene between Hector and Andromache.

242. *Ἑιστῆς*, porticos; *θάλαμοι*, chambers, or apartments, which opened into a hall, in front of the house; *αὐλή*, the outer court.

251. *ἡπιόδωρος*, gentle. There is a mournfulness in the interview between the hero and his mother which is deeply interesting. Her urging him to take wine, and his refusal, are natural and simple incidents, which heighten the effect of the scene.

285. *φρίν*, governed by *κατά* understood.

322. *ἀφώντα*, handling. The employment, in which Hector finds Paris engaged, is extremely characteristic.

331. *κυρός*, governed by *διά*, understood.

344. This address of Helen to Hector is in fine keeping with her character.

351. *ᾔδῃ*, knew, regarded.

365. *Καὶ γὰρ ἰγών*. Hector, having performed his public duty, by directing his mother to supplicate the goddess Minerva, and by calling Paris from his idle employments, now hurries to a hasty interview with his wife, having a melancholy presentiment that he shall no more return. This conduct was worthy of him, to whom the city looked for succour and deliverance. No private tie, however strong, could call his attention from a public duty. That duty performed, he yields to the impulses of his heart,

and rushes to his home. Andromache is gone, in her sorrow and anxiety, to the tower. The hero turns thither and meets her at the Scæan gate. Her nurse is with her, bearing on her bosom the young Astyanax, the hope of the city, "the loved child of Hector, like a beautiful star." The father looks upon his son in silence, and smiles, while the mother stands by, in tears. The address of Andromache to her husband is full of natural and touching eloquence. She calls up the sad recollection of her slaughtered father, her brothers, and her mother slain by Diana, after her release from captivity. Hector is now, "her father, mother, brother, husband" — her all, and she tenderly entreats him to protect the city, and not expose himself to death on the plain. The reply of Hector is full of the lofty bearing of the hero, and the fine and generous feelings of the man. He forebodes the destruction of Troy, and then pictures to himself the desolate condition of his gentle wife. The anticipation is full of sorrow, the picture is heart-rending; he looks forward and sees her in imagination, reduced by strong necessity to be the slave of another, and to perform the office of plying the loom, or of drawing water from the Messeis or Hyperea, as a slave, in Argos. He imagines one of the hostile nation, looking upon her as she weeps, and exclaiming, "This is the wife of Hector, the bravest of the Trojan warriors," and, in the depth of his grief, prays to repose in death, before he learns the unhappy doom, which he has just pictured. The whole of this address is above praise. The mixture of lofty feeling, of tenderness, sorrow, and melancholy foreboding, fills the heart of every reader with emotions of sadness.

The incidents which follow are simple but exquisite. Hector wishes to take in his arms his beloved son, but the child, terrified by the glittering armour and the waving crest, clings to the bosom of the nurse. This calls a smile upon the countenance of the parents, who are thus, by a happy stroke of nature, made to forget, for a single moment, the gloomy state of public affairs, in affection for their offspring. Hector lays upon the ground his shining helmet, caresses his son, and utters a prayer, becoming a patriot and warrior. He places the child in the arms of his wife, who receives him upon her "fragrant bosom," smiling tearfully (*δακρυόεν γιλάσασα*). This is one of the most beautiful expressions to be found in any language; it is concise, yet distinct, and presents a perfect image of mingled gentleness and sadness. It fills the imagination and touches the heart.

The moment of separation draws nigh. Hector, in compassion for the distress of his wife, utters such consolation as the case will bear, counsels her to forget her sorrow in domestic employments, and departs for the field of battle. Fearfully she directs her steps homeward, casting a frequent

glance behind, in the direction of her departing lord. Arriving at her door, she finds her maidens assembled, and all together "lament the living Hector as the dead," for they suppose he will no more return. Such is an outline of the celebrated scene between Hector and Andromache;—a scene, which, for true and unaffected pathos, delicate touches of nature, and a profound knowledge of the human heart, has rarely been paralleled and never surpassed, among all the efforts of genius, during the three thousand years that have gone by, since it was conceived and composed.

506. 'Ως δ' ἵπτι. This comparison is a lively one, and presents forcibly to the mind the bold and splendid bearing of Paris. — στατὸς ἵππος, a horse that has long been confined in the stable.

508. λούσθαι ὑγρῷ, &c., to bathe in the swift-flowing river. This verb, and several others, are constructed with a genitive or dative indifferently.

516. ἰάριζι, met with, or spoke with.

523. Ἀλλὰ ἐκὼν μισθίῃς, but you willingly remit your efforts in the war, and are not willing to labor.

528. Κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον, to dedicate the goblet of freedom, having freed our city from the beleaguering of the Greeks. It may be observed that Hector begins to resume his hope of success, and his warlike spirit is roused again, as he approaches the field of action. The depressing effect of his sad interview is wearing away from his mind, and he is already prepared for the battle with Ajax, which awaits him.

The student, who has once read this book, will read it again and again. It contains much that is addressed to the deepest feelings of our common nature, and despite of the long interval of time which lies between our age and the Homeric, despite the manifold changes of customs, habits, pursuits, and the advances that have been made in civilization and art, despite of all these, the universal spirit of humanity will recognise in these scenes much of that true poetry, which delights alike all ages, all nations, all men.

ILIAD, VII.

1. ἱξίσσυτε, from ἱσιύω. for ἱξιούτε.

5. ὑξίστη; ἰλάτῃσιν, with their polished firs, that is, oars made of the fir tree.

12. *σσιφάνης*, the exterior rim of the helmet, hence the helmet.

26. *ἰσχυράλκεια*, literally, giving strength or aid to another.

30. *τίκμων*, the end, the fate.

45. *μητιόωσιν*, participle from *μητιάω*, and a frequent poetical form.

52. *πείσμον ἱπισπιῖν*, to overtake fate or death.

63. *φρίξ*, the rippling of the waves caused by the zephyr.

80. *λειλάχωσι*, cause to share in, impart, bestow upon.

83. *περιμόω*, suspend, as a trophy, a custom frequently alluded to.

86. *Σῆμά τί οἱ χεύουσιν*, raise a mound or tomb for him. It was common in the heroic age, to raise these monuments in honor of distinguished chieftains.

96. *Ἀχαιῖδες*. It was a common form of reproach, in the mouths of the leaders, wishing to instigate their followers by shame, to call them *women*, not *men*, as here.

117. *ἄλκιός γε*, that is, *Hector*.

118. *γόνυ κάμψιν*, bend the knee, cease from the conflict.

130. *ἀνὰ αἵρας* for *ἀναίρας*.

171. Nestor, the wise counsellor, advises them to decide by lot, who shall meet the valiant Hector. — *πιπάλαχθι*, from *παλάσσω*, which, in the passive with *κλήρω*, means to decide by lot.

184. *ἰνδίζια*, in order, beginning on the right.

199. *Ἐλπόμεαι* is often used in the sense of *I believe*, or *I think*.

212. *Μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι*, smiling with his stern countenance. The dative case is formed as if from *πρόσωπας*. The force of the expression is increased by the use of the plural. The description of the appearance of Ajax is grand and striking.

238. *τομῆσαι βῶν* (for *βοῦν*), to wield my ox-hyde, that is, shield.

241. *μίλπισθαι Ἀρηϊ*, to fight, a figurative expression borrowed from some war-dance.

255. The description of the contest now becomes highly animated.

270. *μυλοιδίῃ*, huge, large as a millstone.

279, et seq. The interference of the herald to stop the progress of the battle shows in what consideration the dignity of this class of men was held. The reply of Ajax, his willingness to cease provided Hector will propose it, since he is the challenger, have something of the spirit of chivalry.

298. *Θεῶν δύσονται ἀγῶνα*, will enter or take part in the sacred assembly, that is, the procession of Trojan women, who were to resort to the temple of Minerva, to supplicate the pity of the goddess. The address of Hector, and the separation with a mutual exchange of presents, are worthy of the generous combatants.

310. ἀιλῶντι, *not expecting*.

327. Nestor proposes that a truce shall be agreed upon for the purpose of disposing of the dead, who now overspread the plain. This proposition is made partly with the design of gaining time for the erection of fortifications against the assaults of the Trojans, who, under the guidance of Hector, and in the absence of Achilles, have become formidable and audacious.

348. The speech of Antenor contains one of those delicate touches of nature for which Homer is remarkable. He is conscious of the perfidious part which his countrymen have played, in violating the truce, and distrusts the success of their cause. He consequently advises the restoration of Helen, &c.

371. ἰγρήγορ'ι, for ἰγρηγόρεσσι.

402. ὀλίθρου πείρατ', for ὀλίθροι.

410. πυρὸς μυλίσσῃαν, *to gratify or to favor with the funeral fire*.

421. Here is a very brief, but lively picture of the two parties, doing honor to the remains of their slaughtered comrades.

443. The gods look down with wonder upon this great work of the Greeks. Neptune, fearing lest the fame of their wall and trench shall exist in the memories of men, when that which he built for Laomedon is forgotten, obtains permission of Jupiter to destroy it.

467. ἐκ Λήμνους, *from Lemnos*. We learn from this passage that Lemnos was famous for its wines.

472. οἰνίζοντο, *purchased wine*. The enumeration of articles in the following lines, shows that trading was not carried on by means of coined money, but with brass, iron, slaves, &c.

ILIAD, VIII.

1. προκίεπλος, an epithet of Aurora, supposed to designate an earlier hour than the epithet ῥοδοδάκτυλος.

8. διακίρσαι, from διακίρω, *to rescind, to make void*.

14. βίεθρον, *abyss*.

19. σιρῆν χρυσίην, *the golden chain*, simply. Many have explained this as an allegorical expression for one of the great laws of nature, gravity, or the attraction of the sun. There is not the slightest probability that any such meaning is intended.

27. *εἰς*. This preposition is often used to signify *superiority*, as in this passage.

29. *ἀγασσάμενοι*, *amazed*, or *terrified at*.

36. *ὑποθησόμεθ'*, *we will suggest*.

43. *γίντο* for *ἴλιστο*.

48. *Γάργαρον*, Gargarus was a part of Ida. — *τίμιος*, *a sacred spot*, on which a temple or altar stands.

54. *ἀπὸ δ' αὐτοῦ*, *and forthwith*.

56. *Καὶ ὥς*, *even so*, that is, notwithstanding.

60. The following lines give a spirited picture of the meeting of the armies. We almost hear the clash of shield and spear, the tumult and the groans of battle.

69. *χρυσία τέλαντα*, *the golden scales*.

70. *ταμηλιγίος*, *causing long repose*.

72. *ρίπι δ'*, *weighed down*, portending death.

75, 76. The omen is terrific, and the description striking.

84. *Καίριον*, *fatal*, or *vital*.

87. *παρηγορίας*, *the reins*, by which the *side horse* was guided. "It was usual to attach an additional horse to the side of the chariot, which would therefore be ready to supply the place of either of the other two, which might happen to be disabled." Trollope.

94. *μιστὰ νῶτα βαλόν*, *turning your back*.

96. *γίροντος*, that is, *Nestor*.

108. *Οὓς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν*, *which I took from Æneas*. Verbs signifying to deprive, &c. govern two accusatives.

121. *παρά*, *near* or *by*.

122. *ὑπερώησαν*, *started back*.

124. *πύκασι*, *clouded*.

131. *σήκασθιν*, from *σηκάζω*, derived from *σηκός*, *a pen*, *would have been penned up*. The word is very expressive.

162. *Ἐδρη*, &c. It was usual at the feasts to honor the chief men with the first seats, and larger and choice portions of food, &c.

178. *οὐδινόςωρα*, *worthy of no thought*. Hector, full of courage, and knowing that the omens of Jupiter are in his favor, exhorts the Trojans to valor, and contemns the ramparts thrown up by the Greeks.

185. Hector in the excitement of the moment addresses his favorite horses. From this speech it may be gathered, that women were accustomed to loosen the horses from the chariot on their return from battle, and feed them; and from line 189, unless it is spurious, it seems that the provender

was sometimes mixed with wine. It is most probable, however, that the line is not genuine.

193. *καύεις*, rods, passing across the shield and serving for a handle.

206. In copying the text, it has been thought best to copy it exactly, and to print the name divided as here.

215. *Εὐλομένων*, crowded.

222. *μυγακῆτι*, huge, like a whale.

223. *γυγυήμιν ἀμφοτέρωσι*, so as to speak to the forces on both sides, so as to be heard at either extremity.

230. *κινναυχίης*, empty boasting.

247. *ἄρτινα δ' αἰετὸν ἴκε*. The application of this is obvious: — the eagle signified Hector; the fawn denoted the fear and flight of the Greeks, which, being dropt at the altar of Jupiter, showed that they would be saved by the protection of that God. “The word *παρομφαῖος*, says Eustathius, has a great significancy in this place. The Greeks, having just received this happy omen from Jupiter, were offering oblations to him under the title of the *Father of Oracles*.” Pope.

282. *φῶς*. This word occurs frequently in Homer, in the sense of *help, deliverance, &c.*, and sometimes is applied to persons, as here.

287. *δάη* for *δᾶ*.

306. *Μήκων*, the simile is very beautiful. The circumstance mentioned in line 308, that the head was weighed down by the helmet, adds to the perfectness of the picture.

336. *τάφρῳ βαθείῳ ἴσαν*, drove them back from the trench. The description of Hector has a wonderful vividness.

348. *ἀμφιπεριστρέφα*. This compound has great significancy. It can only be expressed by a periphrasis. *Drove his horses about in every direction.*

353. *κισσῶνός μιν*, from *κισσομαι*.

371. *γυνίσου*. The attitude of supplication is here alluded to, which was to touch the knees of the person supplicated with one hand, and the chin or beard with the other.

378. *Γαθήσει προφχνίσαν*. The participle here is in the accusative dual, referring to the two goddesses, Juno and Minerva. The expression is idiomatic, and the accusative is governed by the verb, though, strictly considered, it is neuter.

396. *κισσηνικίας*, obedient to the spur.

402. *Γυῶσω*, I will lame.

405. *μάρπτει*, may inflict, by overtaking or striking them.

408. *ἱππᾶν*, poetical for *ἵππῳ*.

435. *ἰνώπια*, the outer walls.

441. *βωμοῖσι*. These were *pedestals* or frames, the word meaning, not only altar, but the base of an altar, the base of a statue, or any raised surface.

449. *Ὀλλῦσαι*, participle present.

470. Jupiter now discloses, in part, the divine decrees, in relation to the destruction of Troy. He hints at the death of Patroclus, which is to call out Achilles from his fleet, and thus put an end to the war by the death of Hector.

474. *ἔρδαι*, part. inf. pass. from *ἔρομαι*.

488. *τρίλλιστος*, *thrice-wished*, compound of *τρίς* and *λίσσομαι*.

495. *κόρκης*, the golden ring, which secured the head upon the handle of the spear.

500. *τὸ*, used in the sense of the relative. A frequent usage of Homer,

535. *διαίσιται*, he shall prove.

538, et seq. *Would that I might be immortal, and free from old age, all my days, and might be worshipped like Minerva and Apollo, as surely as this day will bring disaster upon the Greeks.*

555. The simile is the most magnificent that can be conceived. The stars come forth brightly, the whole heaven is cloudless and serene, the moon is in the sky, the heights and promontories and forests stand forth distinctly in the light, and the shepherd rejoices in his heart. This last simple and natural circumstance is inexpressibly beautiful, and heightens the effect of the visible scene by associating it, in the most direct and poetical manner, with the inward emotion, that such a scene must produce.

558, *ὑπὲρβάγη*, *breaks up, clears off*. "The metaphorical application of this verb is very natural, and allied to an idiom of our own." Trollope.

ILIAD, IX.

2. *φύζα*, a disposition to flight, it is here personified as the companion of *φοβός*.

3. *βιβλόηατο*, for *ἰβιλόληντο*, from *βολίω*.

4. *ὦς δ' ἄνιμοι*. This figure is very expressive as an illustration of the mental agitation of the Greeks.

11. *Κλήδην*, by name, personally

13. *τιτιηότις*, for *τιτιηότις*, from *τίω*.

32. Ἀτρεΐδῃ, &c. This speech of Diomedes is highly characteristic. He had been reproached by Agamemnon with want of warlike spirit, and now alludes to it, but only as becomes a warrior. His exploits have already given him the right of retort. The speech is full of generous courage, and rouses the enthusiasm of the listening council.

37. διάνδιχα, *one of two*.

49. σὺν γὰρ θεῷ, with the favor of the Divinity. The agency of the gods, appears to have been perpetually recognised, in the Homeric age. Every enterprise was begun by propitiating them with sacrifices, libations, prayers, &c. Every compact was sanctioned by solemnly calling them to witness it. Every event was attributed to their agency, every success to their favor, every disaster to their anger. Even the bad conduct of men themselves, arising from the indulgence of evil temper, turbulence, or avarice, was attributed to their interference, as we shall have occasion to notice hereafter.

59. βασιλῆας, governed by πρὸς understood.

72. Ἡμέτιαι, *every day*.

95. This speech of Nestor is very happily conceived. It belonged to him as the aged counsellor, to begin the debate, by laying the subject before the assembly, especially as it was necessary to impute the blame of the present unfortunate condition of the army to Agamemnon. It would have seemed presumptuous in any other, and it was a matter of difficulty and delicacy even for Nestor. He begins with an expression of the highest reverence for Agamemnon, "to whom Jupiter has given the sceptre." He then urges upon him the duty of listening to good counsels from others, and declares his purpose of giving that which seems to him best. He touches upon Agamemnon's injustice towards Achilles, and his own attempt to dissuade him, with much skill, and in such language as would not irritate Agamemnon. The ambiguity of the word, μεγαλήτερι, which means properly *great-hearted*, but may mean *violent* or *high tempered*, is happily adapted to the object of the speaker, which was to make him fully sensible of his wrong conduct, without awakening his pride or anger; to make him think that he had yielded to the impulse of a malicious temper, by *telling* him that he had followed the leading of his *great heart*. Finally, he proposes to propitiate Achilles, by acceptable gifts and soothing words, intending that Agamemnon shall take the hint and offer to restore the captive Briseis, whom he has robbed from Achilles' tent.

115. ψῦδος, adverbially.

119. λευγαλίῃσι, *pernicious, destructive*.

122. ἀπύρους, *not used for boiling*, that is, vases, ornamental and for mixing wine.

124. *ἄθλα*, prizes in the race. From time immemorial, the Greeks were fond of this kind of amusement. The Olympian, Isthmian, Pythian, &c. games were established in obedience to this natural passion, and confirmed and increased it.

146. *ἀνείδον*. This word may mean either *without a dowry*, or *without having a dowry* or *price paid*. Here it bears the latter meaning. In the heroic age the custom was the reverse of that which afterwards grew up. The bridegroom paid, either to the bride or her father, a marriage dowry; and Agamemnon's offer therefore was very liberal, for he promised, not only to give his daughter without the dowry, but to add, from his own, a munificent gift.

154. *πολύρρητις, πολυβοῦται*. These words show what some of the principal articles of wealth were in that age. On the whole, this speech of Agamemnon justifies the skill and tact of Nestor's opening address. Agamemnon candidly acknowledges his fault, offers the desired reparation, and even goes farther than could have been expected, by making an offer worthy of a prince, in addition.

171. *Φίρτι δὲ χερσὶν ἔδωκε, &c.* This was one of the religious ceremonies previous to any important enterprise. Then followed the order for silence and reverent attention (*εὐφημῆσαι*), then the libation, &c.

173. *ἰαδῶτα*, from *ἀνδάνω*.

186. *Τὸν δ' ἔδρεν*. This passage shows that music was, at a very early period, a favorite amusement among the Greeks. It was also customary to accompany songs, in honor of the great exploits of heroes, by the lyre, which was the most celebrated musical instrument among the Greeks. How appropriate was this employment to occupy the leisure of Achilles.

187. *ζυγόν*, the neck of the lyre, held in the left hand.

196. *διπνύμινος*, taking them by the hand. Achilles' reception of the embassy is interesting as a picture of ancient hospitality.

206. *κρίνον*. Some dispute has arisen in regard to the meaning of this word. From the context it seems most likely that it was a sort of table on which the meat was placed before division. — *ἐν πυρὶ ἀνγῇ*, in the light of the fire, that is, near the fire. The materials for the feast were plain, and Achilles himself officiated as chief cook. What was wanting in refinement was probably made up in an excellent appetite and hearty cheer. They did not recline on couches, but sat at tables. After they "had removed the appetite for drink and food," Ajax gives Phoenix the nod, in relation to the business in hand. Then ensues a scene of the most remarkable character, in several respects. The speeches are admirable models of several kinds of eloquence, and suit exactly the characters of the speakers,

as well as the object which they wished to gain. Ulysses opens the business, because he is skilled in council. His speech is conceived with great justice and power. He begins with an allusion to their hospitable reception, but quickly turns to the unhappy condition of the Greeks, the audacity of the Trojans, and the invincible daring of Hector, who longs for the day to come that he may complete his vengeance. He calls upon Achilles to rouse himself, and defend his countrymen from the impending destruction. It is to be observed, that he dwells particularly upon the bearing of Hector, in the hope of arousing the personal pride of Achilles. He reminds him of the commands of Peleus, on the point of his departure to the war, and then enumerates the gifts which Agamemnon promises as an expiatory offering; and if Agamemnon and his gifts are abhorred, he entreats him to look with compassion upon the other Greeks, who will honor him as a God. The speech concludes with another, and more direct, allusion to the glory which he might acquire by killing Hector, "who boasts that no one of the Greeks is equal to himself."

The reply of Achilles is characteristic. He declines at once the proposal. He touches slightly upon his services — the many spoils he had won for Agamemnon, — "who had distributed but few and retained many." The portions which other chieftains received have remained in their possession, but his alone is taken away. His allusion to the cause of the war, and the application of it to his own case, are admirable; and the sentiments with which he accompanies it are natural and beautiful. He alludes to the works which have been thrown up since he left the army, but declares that all these cannot arrest the progress of the man-slaying Hector. His purpose is to return on the morrow to his native land. He repeats with additional assurances, his determination to meddle no more with the war, refuses to marry Agamemnon's daughter, and resolves that he will, the rest of his life, enjoy the possessions which "the old man, Peleus, has acquired." He mentions the two-fold fate which had been destined to him from his birth, but he will still return and counsel others to do the same. He commands the messengers to announce his determination, and prepare some other means of defence, than that which they have devised, in the hope that he would give up his wrath, &c. This speech is well worth studying, with a view to its oratorical excellences merely.

The speech of Phoenix, is very different, and very curious. The old man looks upon Achilles with affection, and hears his determination with sorrow. He then enters upon a long and rather garrulous account of his early adventures, before he knew the father of Achilles. We cannot

analyze it, but the reader will find in it abundant reason to admire the universality of that genius, which could conceive the varied and characteristic speeches of this interview, from that of Ulysses, to that of Ajax.

The reply of Achilles, is short, respectful, but resolute.

Ajax, seeing that nothing is to be gained, addresses Ulysses in a brief, pithy, and indignant speech, and counsels a speedy return. Achilles again alludes to the injuries he has received from Agamemnon, but treats Ajax with courtesy. Still further, he declares he will not move until Hector has come to the very tents and ships of the Myrmidons.

After a libation, the embassy returns. Their message is sorrowfully received. Diomedes inspirits them, the day closes, and they retire.

There is much in this book, which is worthy of close attention. The consummate genius, the varied and versatile power, the eloquence, truth, and nature displayed in it, will always be admired. Perhaps there is no portion of the poem more remarkable for these attributes.

ILIAD, X.

2. *δειμημίνοι*, overcome with, from *δαμάω*.

8. *πτολίμοιο μέγα στόμα*, the great mouth of mournful war. An expressive circumlocution for war, or devouring war. The simile in the preceding lines is descriptive of the frequency of Agamemnon's sighs.

13. *Αὐλῶν συρίγγων τί*, pipes and flutes, the most ancient and simple musical instruments.

15. *πρὸς ἱλθμονι*, by the root.

24. *ποδηνικίς*, reaching to the foot.

30. *σσιφάνην* is here used for the whole helmet.

43. *ἐμὶ καὶ σί*. The sentence is elliptical. *ἰκάνη*, or some such word, must be understood.

56. *ἱερόν*, sacred. This word, however, must not always be understood in the sense of our sacred. It often means, great, distinguished, excellent, &c.

67. *ἰγρήγεσθαι* from *ἰγρηγορέω*, perf. pass.; and *ἄνωχθι*, from *ἀνώγημι*, the same as *ἀνώγω*, pres. imper. for *ἀνώγιθι*.

82. It has been remarked, that Nestor's questions, when roused in the night, show how imperfect was the art of war in the heroic age, in respect to centinels and guards. No pass-word was used, so that Nestor was in doubt whether he addressed a friend or an enemy.

98. ἀδυναίεις, from ἀδύω. There seems no necessity for doubling the λ, — λ would be long without it.

124. ἰμέο πρότερος, before me.

125. καλήμιναι, for καλίμιναι, and that is poetical for καλιῖν.

134. Διπλῆν, double, that is, winding twice round his body.

139. περι φρίκας ἦλθ' ἰσῆ, the sound came to his senses, he quickly heard the sound.

145. βιβίηκειν, from βιάω. Such distress has overcome, or come over the Greeks.

150. Βὰν δ'. The following lines are concise, but extremely graphic. The scene appears at once before the reader's mind.

158. Λὰξ ποδὶ κινήσας, moving him by the foot, with his toe.

160. Θρῆσμον, the hill, in the midst of the plain.

167. ἀμήχανός, in this passage, indefatigable.

173. ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀπμῆς, a proverbial expression — it stands on the edge of a razor — we are all in the most difficult situation.

199. Ἐν καθαρῷ, in a clear spot.

206. ἰσχυατόωντα, straggling.

224. Σύν τι δὺ' ἐρχομίω, nominative absolute. Two going together, one perceives or discovers before another, how an advantage may be gained.

227. These lines well describe the eagerness of the heroes to accompany Diomedes. The repetition of the verb gives vivacity and rapidity to the scene.

247. περίοιδι. The force of the preposition in composition is to be observed. Since he knows above, or more than, others.

252. Ἄστρα δὲ δὴ, the stars are far advanced, and the night is past, more than two parts.

258. ἄφαλόν τι καὶ ἄλλεφον, without cone or crest. — ἀστραῖταξ, a sort of cap.

263. λισκαὶ ἰδόντις, rows of boars' teeth were arranged on the outside, for the purpose of strengthening the cap, and it was lined with the πῖλος or felt to protect the head.

274. ἰρωδίον, a heron. The two following lines show how careful the poet always was to be true to nature. The little circumstance, that they could not see the heron, but only heard him, stamps the description with an air of verisimilitude, which is at once recognised.

281. ἰυκλίας, accusative pl. from ἰυκλῆς.

285. Σπίς, from σπίομαι, formed from the 2d aorist ἰσπόμεν.

290. πρέφρασσα, an old feminine form of πρέφρων.

294. *χευρόν*, &c. It was the custom to adorn the horns of the victim with gold. It was also necessary, according to the allusion in the preceding line, that the victim should never have been used for any ordinary purpose.

332. *ἑπὶ ἑαυτῷ ὀρκισάμενος*. This phrase frequently, perhaps generally, would mean, *he perjured himself*. Here it means only, he swore an oath which was not fulfilled.

335. *κεντρίων*, lined with weasel skin.

341, et seq. The stratagem proposed by Ulysses is in keeping with his reputation for ready resource.

351. *ἑπίστυρα*. An allusion to agriculture. There are two explanations of it. 1st. It is said, if a pair of mules and a pair of oxen be employed in ploughing together, the mules will reach the end of the furrow first, and the distance between them is the *ἑπίστυρα ἡμιόνων*. 2dly. It is said, the land is twice ploughed, first with oxen and then with mules, and the *ἑπίστυρα* is the space between two teams of mules ploughing the same field, which has once been broken up by the oxen. The student may choose for himself.

361. The simile is highly appropriate and lively.

362. *μιμηναῖς*, for *μιμημηναῖς*, from *μηνάω*.

375. *Βαμβαίνων*, *stammering*, through fear.

401. *ἑπιμαίετο*, *aspired after*, spoken in irony.

403. *δαμήμιναι*. This is analogous to our English idiom, *hard to be subdued*.

418. *πυρὸς ἰσχύρας*. This expression refers to *native Trojans*.

457. *Φθόγγομένον*, *while he was speaking*.

460. *ληϊτίδι*, *the plunderer*.

462. *ταῖς δισσι*! this termination to the plural of the article occurs but rarely.

463. *ἑπὶ λωσόμεθ'*, poetical for *ἑπὶ λωσόμεθα*.

466. *δίελον*, for *δῆλον*.

475. *Ἐξ ἐπιδιφρεῖδος πυρᾶντος*, *from the edge of the δίφρος, or semi-circle in front of the chariot*.

480. *μίλιον*, *inactive*. In the Tragedians the word means *wretched*. It occurs frequently in the *Cædipus Tyrannus* and the *Medea*.

483. *ἐπιστροφάδην*, *on all sides*.

493. *ἀθέτισον γὰρ ἔτ' αὐτῶν*, that is, *νεκρῶν*, *for they were not yet accustomed to them*; they had but lately arrived, and had not yet taken part in the war.

502. *Ῥοίζουσιν*, *whistled*.

515. *ἀλαοσποκίην*, *careless watch*.

540. *εὖπε πᾶν ἔλεγε ἱππῶν*, *the word was hardly spoken*.

564. *τάφρου διήλπει, made them leap to the trench.*

572. *ἰδῶν, accusative for ἰδῶντα.*

573. *λόνον, the neck.* "These warriors plunge into the sea to wet themselves; for the salt water is not only more purifying than any oil, but more corroborates the nerves. They afterwards enter a bath, and rub their bodies with oil, which by softening and moistening the flesh, prevents too great a dissipation, and restores the natural strength." Pope.

576. *ἀσπίνθους, bathing-tubs.*

577. *λίπ',* probably from an old adjective, *λίψ, λιπός.*

The libation to Minerva, with which the book closes, and the offering mentioned in line 571, show, among numberless other passages, the extreme carefulness of the ancients to pay due honor to the gods.

ILIAD, XI.

4. *πολέμοιο τίρας, the signal of war.*

11. **Ορβι', loudly.*

20. *ξινῆιον, a token of friendship.*

24, et seq. are remarkable for the particularity of the description. *ἄμμοι, stripes, κυάνοιο, of lead.*

25. *κασσιτέραιο, of tin.* It is matter of great doubt what these metals were. The probability is that which has been stated.

26. *ὀρωρίχατο, from ὀρίγω, for ὀριχνο.*

27. *ἵρισσιν ἰοικότις, like the rainbow.* It is finely remarked by Trogus, that, "of all the points of resemblance, which may be discovered between the sentiments, associations, and expressions of Homer, and those of the Sacred Writings, this similitude is perhaps the most striking; and there can be little doubt, that it exhibits a traditional vestige of the patriarchal record of God's covenant, in Gen. ix. 13. LXX. *τὸ τόξον μου τίθημι ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ ἔσται εἰς σημεῖον ἀνὰ μέσον ἡμοῦ καὶ τῆς γῆς.*

62. *οὔλιος, full.* This simile is lively, and has the charm which belongs to all figures borrowed directly from nature.

67. *ἀμνητῆρις, mowers or reapers. ἐναντίοι, opposite.* This is to be explained by the ancient mode of reaping and mowing, which was the following. The workmen divided into parties, beginning at the opposite ends of the field and meeting in the middle. It was thus naturally a matter of rivalry to see which should do its part first. Hence the propriety of the figure, applied to two hostile armies, advancing rapidly towards each other.

68. Ὀγμοι, *the row*; applied to hay, perhaps it would mean the *swath*.

69. δράγματα, *handfuls*.

84. αἴξετο ἱερὸν ἡμέρῃ, *the day was increasing*. This was the simple notion of the division of time. The day increased till noon.

86. δρυτόμος, *the woodcutter*. Homer most frequently borrows his similes and descriptive circumstances from the most familiar objects of nature or of daily life. It is this which gives his poetry that air of verisimilitude, which scarcely any other poetry possesses. It is important to notice this trait, in order to form a just estimate of Homer.

105. δίδη, from the old verb δίδημι, *to bind*.

130. γοναζίσθην. This verb means primarily, *to take by the knees*, that being the usual sign of supplication. Its secondary meaning is therefore, *to supplicate*, as here. It is often used when the supplicatory attitude is impossible from the situation of the parties, and means simply, *to supplicate*.

147. Ὀλμον. This was properly a cylindrical mortar, and generally a cylinder.

160. προτάλιζον, a derivative from προτίω · *drew with a noise*, that is, the noise of the horses' hoofs and of the empty chariots.

173. ἐν νυκτὶ ἀμολγῶν, *at the milking-time of night*. This is an instance of the reckoning of time by the recurrence of some familiar object or operation. It may mean either *evening* or *morning*. Here it evidently is evening.

214. ἐλαλίχθησαν, *and they rallied*.

227. μετὰ κλίσος, *after the report*, that is, having heard the report.

236. ἴσσε, 2d aorist, from τρέω.

243. πολλὰ δ' ἴδων, *had given much*, referring to a custom of the bridegroom paying a dowry to the bride or her father, which has been explained before.

251. ὠρέξ, *aside*.

256. ἀνέμοσφις, literally, *wind-nourished*, — supposed to mean, "the wood of which the spear-shaft was made, was hardened and strengthened by exposure to the weather." May it not mean, *borne on the wind*, that is when hurled from the warrior's hand, or *swift as the wind*?

269. βίλος, here means, *the pains of child-birth*.

282. Ἀφρίον, *they foamed*. The description is brief and graphic.

297. ὑπεραίῳ, *violent*.

307. τρήφι, *swelling*.

308. This line is vigorous and picturesque.

319. βόλισται, the old form for βούλισται.

334. κικαδών, 2d aor. from χάζω, *having deprived of*.

364. *μίλλαι*, you are want.

385. *Ταξίρα*, &c. These epithets are intended to convey the greatest contempt. *Bow-man*, thou who fightest with the bow, not daring to trust thyself to the open battle. It is said that archery was not considered a honorable a mode of warfare as other kinds of fighting, because it did not so readily admit the exploits depending on personal prowess. The other epithets are obvious.

393. *ἀμφιδροφί*. This word denotes the extremity of grief, *lacerated on both sides of the face*.

413. *Ἐλκεν*, for *εἰλῆκεν*, from *εἰλέω*, *shut him up*, surrounded him.

424. *πρότμησιν*, the navel.

455. *κτεριῶσι*, shall perform funeral rites. It was held necessary to the repose of the shade, that proper funeral honors should be paid to the body of the dead.

509. *μετακλινόμενος*, giving way.

537. *ἱπισσώτρων*, the tire of the wheels.

548. *Ὡς δ' αἶψα*. There are several points to be noticed in these two similes. First, Ajax is compared to a lion who has been prevented by the watchfulness of the herdsmen and their dogs from preying upon the cattle. He is bold and terrible, but numbers thwart him, and prevent him from accomplishing his purpose. Secondly, his retreat is compared to the obstinate and slow retreat of an ass from a field, when young men surround him and beat him with clubs. Their power on him is but small, and he retires, but only when he has satiated himself in the rich pasture. The single point of comparison, it must be observed, is the almost indomitable obstinacy of the animal in withdrawing from the tempting repast. So far, the illustration is nowise derogatory to the character of the warrior. Whatever apparent meanness may be found in it, arises wholly from later associations with the name of this much-abused and long-suffering beast. It is well known that in ancient times and among the Oriental nations, the ass was held in high repute. The ancient listener to the song of Homer would think of none of the ridiculous images which exist in the mind of the modern reader.

574. *λilαιόμενα*, eager to satiate themselves with his flesh. The genius of the poet animates all things that come within its magic influence. The arrow leaps forth from the bow, eager to fly among the hostile throng; the spear is stopt in the shield, while urging its way onward, eager to taste of, or to satiate itself with, the flesh, &c. The student will observe innumerable instances of this, which give an incomparable liveliness to the objects and scenes that the poet describes.

622. *πρὸς πρηνήν*, towards the breeze,

624. *πυνιῶν*, for *πυνιῶνα*, a *potion*, literally, a *mixture*.

630. *κρόνον*, *onion*. This onion was very different from the root which now passes under that name. It had a sweet flavour, and was used to impart an agreeable taste to wine. It is in high repute at the present day in Egypt.

630. *ποτῶ ἔψον*, a *relish to the drink*.

631. *χλωρόν*, *fresh*, *ἀκτάν*, *meal*.

632. *Πὰρ δὲ δίπας*. The cup of Nestor is described with considerable particularity. It was adorned with golden studs, with four rings or handles, being double, and with two other handles, carved, and representing doves.

639. *πῆ*, imp. from *πῆμι*, same as *πνάω*, to *grate*. She grated goat's milk cheese upon it.

659. *βιβλημένοι, εὐτάμνοί τε*. The difference between these seems to be that the first is *hit*, as by an *arrow*, or *javelin*, and the second *wounded* as by a *sword*. This long speech of Nestor must be judged in reference to the character of the speaker. It may be rather tedious, but cannot, on that principle, be considered out of place. It may be rather weak in the old gentleman, but not therefore indicative of weakness in the poet.

674. *‘Ρύσι’ ἐλαυνόμενες*, literally, *driving away the cattle by way of retaliation*, for what had been previously carried off by the other party.

754. *σπιδίος*, *extended*.

762. *‘Ὡς ἴον*, thus *I was*. — *εἴπωτ’ ἦν γι*, perhaps, *if I may tell what I once was among men*.

764. *μιτακλαύσεισθαι*, *will weep or lament afterwards*, *will repent* when it is too late.

796, et seq. Nestor closes his long story by proposing to Patroclus, that he should obtain Achilles' permission to wear his armour, and appear on the field, that the Trojans might think it was Achilles himself, and the Greeks thus obtain some respite.

824. *πρίονται*, *will rush*, that is, in flight.

This book is full of stirring events. The war is apparently drawing towards a crisis, unfavorable for the Greeks. Many of their leaders have been wounded, and there is great danger that they will be driven to take refuge in their ships. It is a characteristic circumstance, that Achilles should send his friend Patroclus, to inquire who it is that has just been brought back wounded from the battle. His anger is gratified with the disasters which he sees gathering over the Grecian cause, in consequence of his absence; his pride has been gratified by the embassy sent with splendid offers to conciliate him: he has threatened to return home, but does not intend to perform his threat, partly because he wishes to enjoy in person

still farther gratification of his revenge, and partly because he thinks that his reappearance in the scene of combat will give a new aspect to the war, and half anticipates that an occasion may be made by the audacity of Hector, to call him out in defence of his own ships.

ILIAD, XII.

2. 'Ιᾶτ', *was tending.*

4. Τάφρος, &c., *the trench of the Greeks and the wall beyond it, that is, beyond it from the Trojans.*

17. This episode, as the student will immediately observe, is introduced in advance of the story.

29. Φιτρῶν καὶ λάων, *the foundations of trunks of trees and stones.*

54. κρημνοὶ γὰρ ἐπηριφίης, *overhanging ridges.*

55. σκολόπισσιν, *a palisade, stakes.*

66. στυῖνες γάρ, *for the passage is narrow, and there I think the chariots will be endangered or destroyed.*

121. σανίδας, ὀχῆα, *the gates, the bolt.*

125. κικλήγοντες, *from an old verb κικλήγω.*

147. δίχασται, *for διειγμένοι εἰσί.*

160. ἀμφ' αὖτον αὖτις, *sounded sharply.* The whole of this description is clear and graphic. The contest before the walls, the audacity of the Trojans, and the resistance of the Greeks, are congenial to the poet's power.

179. ἀκαχίατο, *from ἀκαχίω, plup. for ἠπάχηντο.*

200. Ὄρεϊς, *a bird, the eagle, separating or flying between the hosts, so as to be on the left of the Trojans, which was an evil omen to them, but favorable to the Greeks.*

233. ἀπὸ σπουδῆς, *seriously.* This speech of Hector is worthy of attention. In the ardor of the contest he forgets the dangers of his situation, disregards the threatening omen, and breaks out in the following noble sentiment ;

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

One omen is best, to fight for our country.

254. ἰδὼς νῆα, *the preposition παρὰ understood.*

258. Κεῖσους, *the pinnacles ; ἰσάλας, frameworks.*

284, 285. Καὶ τ' ἰσ' ἀλὲς πολλῆς, and it (the snow) is poured along the sea, down to the inlet and the shores; but the wave, beating against the shore, stays it, that is, the snow.

311. Ἐδῆγ' εἰ, &c. an illustration of the custom, before remarked upon, of honoring the chief men at the feasts with ampler portions, than those of others.

322. Ὡς τίς. This passage is very striking. The sentiment is deeply tinged with melancholy, but very appropriate to the occasion.

381. "As Homer's heroes were chiefly sons or grandsons of gods or goddesses, it was natural to represent them as endowed with superior abilities to the men of his own days, who were somewhat farther removed from such lofty origin." Trollope.

385. ἀρυστήρ, a diver.

415. Ἀργεῖοι. The description which follows is vigorous and graphic. The simile which illustrates it, has been praised for its exactness in every point. The wall between the two armies is represented by the boundaries; their spears, by the measures, &c.

433. Ἀλλ' ἔχον, &c. There is something touching in this simile. Our attention is fixed, not so much on the battle, as on the struggles of the laboring, true-hearted woman, who toils for a hard-earned pittance for her children. The description is not so much illustrated by the simile, as the simile by the description.

446. περυνὲς παχύς, broad at the bottom.

453. σανίδων, bars or bolts.

455. Δικλίδας, double.

456. ἰσημοῖβοί, crossing or fastening in the centre.

458. Ἐδ' διαζέει, having braced himself, that is, by setting his feet wide apart.

459. θαιροῦς, the hinges.

The description of this exploit of Hector is wonderfully splendid and imposing. It seems to be the poet's wish to magnify his deeds during the short period that he has yet to live, both to do justice to the hero of Troy, and to give the greater glory to Achilles, his conqueror.

ILIAD, XIII.

3. πάλιν τρέπιν, *turned in another direction.*

5. Ἰσπημολγῶν. So called from their simple diet, consisting partly of mares' milk. They were a people living on the north-eastern coast of the Euxine sea. These epithets are sometimes supposed to be the *gentile* denominations of different tribes: but they are all susceptible of interpretation, as epithets applied to the *Hippemolgi*. Thus γλακτοφάγῳ, *milk-eaters*, ἀλίῳ, *content with scanty subsistence*, &c., though great doubt hangs over the etymology of the latter.

18. τρέμει, &c. The magnificence of this description has been universally admired. It is quoted with great approbation by Longinus. The mountains and the forest tremble under the immortal feet of Neptune, as he descends from the summit, and goes towards his home in the deep. Having harnessed his horses, he drives them to the Grecian fleet. The effect of his presence on the inhabitants of the sea is highly poetical, and the picture is at once beautiful and imposing.

36. πίδας, *fetters or shackles.*

42. αὐτόφει, for αὐταῖς, referring to the ships.

53. λυσσώδης, *very mad.*

59. σκήπτριν, the same as σκήπτρον, *a sceptre or staff.*

60. κισσῶς, perf. mid., from κίπτω, *gently striking.*

72. ἀρίγνωτοι, *easily known.*

90. μετυσάμενος, *placing himself among them.*

102. Φυλακινῆς, *timid or frightened.*

114. Ἡμῖς γ' οὐπὼς ἔστι, *it is by no means right that we, &c.*

119. Λυγρός, *a coward.*

128. λαοσσίος. This word is susceptible of two interpretations, — *preserving the people*, from λαός and σίος, and, *exciting the people*, from λαός and σιών.

180. Φερόμεντες, &c. This description of the array of the Greeks is strikingly vigorous.

187. ἐλασίτροχος, understand λίθος. The epithet means, *destroying in its course*. This simile has been much and justly admired. The lines, in rhythm and sound, are happily descriptive of the rock in its downward course, which shadows forth the descent of Hector upon the Greeks who await him, between the wall and the ships. When the rock reaches the level ground, it stops, and remains immovable; so Hector meets the Greeks, and his career is arrested by a firm repulse.

146. μάλ' ἰγχειμφθείς, *pressing, hand to hand.*

158. Κοῦφα ποδί, &c. *Lightly and rapidly advancing, one foot before = other, having the whole person protected by the shield.*

162. καυλῷ, *the end of the shaft, which is inserted in the spear-head;*

191. εἶσατε, from εἶδαι, *appeared.*

204. Ἦκε δὲ μιν σφαιρηδόν, *and he threw it (the head) like a ball.*

212. ἰγνόνῃ, *the part of the leg behind the knee, the knee-gorge.*

237. Συμφιεστὴ δ' ἀριτή, &c., *the united courage, even of cowards, vailes.*

240. Ἰδομεινίδε δ' ἵτι. Idomeneus' appearance is adorned with all the splendor of description. The simile is vivid and striking. It is borrowed from the sublimest phenomenon in nature, and gives in a single line the magnificent image.

261. ἱνάπια παμφανόοντα, *he placed the splendid chariot against the side-walls at the entrance.*

271. ἐρύξηνται, from ἐρύξομαι, a derivative from the perf. mid. of ῥέω.

275, et seq. This is a noble passage. The difference between the conduct of the brave man and that of the coward is drawn with great vigor and beauty.

288. βλαῦς, as if from βλῆμι.

315. ἰλέουσι, from ἰλέω, poetic for ἰλάσονται.

334. The simile is one whose truth is known to every body by ocular evidence. The liveliness of the following description is a good example of Homer's power of conveying a distinct picture by choosing a few expressive words. The *man-destroying* fight *bristles* with the long *flesh-piercing* spears, &c. The *braxen* splendor, from the glittering helmets, the newly-polished breastplates, and the shining shields, dazzles the eyes. He must be bold-hearted indeed who could look without shrinking upon the struggle, &c.

347. Ζεὺς μὲν, &c. These lines contain a distinct intimation of the purposes of Jove. He wished to exalt Achilles, and do honor to Thetis, but he did not wish to destroy the Greeks wholly.

352. ἐπιξανεύς, a very expressive compound, — *coming-up-from-under.*

371. ἴψι βιβάντα, governed by βάλαν, *leaping high.*

382. ἰδνωταί, *fathers-in-law*, so called because they received from their daughters' suitors the ἱδνα, or marriage-gifts. The custom has been before alluded to.

385. κατ' ὤμων, *over the shoulders (of Asius).*

407. Διωρῆς, *round, nanéner*, *two reeds crossing each other inside the shield.*

408. ἰάλη, from ἔλω, 2d aor.

409. Καρφαλῖον, *drily*, or *sharply*.

416. πομπόν, *attendant*.

431. ἑλίκεσσο, *she excelled*. This form is frequently constructed an accusative, which is properly governed by a preposition understood.

443. Ἡ ῥά αἰ, &c., *which, palpitating, shook the end of the spear*.

450. ἐπίουρον, *guardian*.

458. δαέσασα, for ἰδενάσασα from δικάζω.

515. Τρίσαι, literally, *his feet did not carry him quickly to flee from the war*.

534. περὶ μίσσῃ χυῖε τιήνας, *putting or clasping his hands round his middle*.

544. Συμορσιστής, *life-destroying*.

564. σκῶλος, *a stake*, hardened by exposure to heat, and sometimes used instead of a spear.

583. πῆχυν, *the extremity of the bow*.

589. κύαμοι, ἐρίβινθοι, *beans, peas*.

612. πιλίνκη, *the handle of the axe*.

654. σκῶληξ, the simile applies only in one point, the extended position of Harpalion.

658. πατὴρ πῖς, that is, Pylæmenes. The death of one Pylæmenes has been already recorded in Iliad, V. Some suppose that the poet forgot that he had already killed him, others that the present personage is nothing but the ghost of the former, and others that there were two of the name.

685. Ἴάονες, *the Athenians*, so called from Ion.

696. ἄνδρα κατακτάς, *having slain a man*. It was a frequent custom for murderers to flee for refuge to another tribe and demand a purification, which consisted of certain ceremonies, and was usually accompanied by hospitable entertainment on the part of the purifier. An example of this fact occurs in Herodotus, in the melancholy story of Adrastus.

703. Ἄλλ' ὥςτ'. This simile is derived from one of the most familiar sights among a simple people. It is extremely natural, and its propriety will be peculiarly striking to those who have had frequent occasion to see a yoke of oxen, ploughing in a hot day.

726. The speech of Polydamas is interesting for the simple and philosophical classification of men, which he suggests to Hector, by way of showing him that he cannot be first in council as well as in the field, and therefore ought to take the speaker's advice and retreat. It can hardly be said to have a natural air, considering the circumstances in which it is supposed to be uttered.

775, &c. The reply of Paris to the reproaches of Hector exhibits the character of the man. He was effeminate, a lover of pleasure, fond of show, an antique dandy, and like his modern brethren, though destitute of principle and virtue, not devoid of the courage which is generated by the code of honor.

799. *φαλκρινόντα*, crested with foam.

820. *κονίοντι*, raising a dust, through the plain.

829. *πιθήσεται*, from *θάω*, you shall be slain.

We are hurried on through this book by the warlike ardor of the poet. Battle succeeds battle with animating rapidity. The speeches are in fine keeping with the scenes, and the similes are drawn from the most imposing natural phenomena. The descriptions possess a wonderful vigor and distinctness, presenting the images to the mind by a few bold and grand lines, thus shunning the confusion of intricate and minute detail.

ILIAD, XIV.

The poet resumes the narrative from the end of the eleventh book.

8. *περιωπὴν*, a look-out.

15. *ἐξέπερα*, was overthrown, plup. pass. from *ἐρείπω*.

16. 'Ω, δ' ὅτι, &c. There is great beauty and appropriateness in these lines, and the beauty of the thought is heightened by a few words which make the expression figurative and lively. First, the simile illustrates the thought perfectly. The sea in a calm moves gently, but without any determinate motion; when a wind arises, the swelling waves take one direction accordingly. So the old Nestor was irresolute in his mind, as he gazed upon the operations of the war, hesitating which of two courses he should choose. The simile is exact. Secondly, the use of the epithet *καφῶ*, and the participle *ἑσόμενον*, produces the effect of a personification. The wave is represented as noiseless, and the sea as *expecting*, or rather *looking for* the rapid coming of the shrill winds.

25. *λάκι*, 2d aor. from *λακίω*.

34. *χαδίω*, contain. It seems that the two promontories were not far enough apart to contain all the fleet in a single line, so that the ships were drawn up in two or perhaps more rows.

35. *πρυμνέσσας*, perhaps from *πρύσσαι* 'pinnacles, in rows, is the probable meaning, though it is involved in obscurity.

87. ὀψίωνται, *desiring to see*. There is a class of verbs ending in *αι*, called *desiderative*, several of which occur in Homer.

77. ἐν' ἐνδόν ἰεμίσσομεν, *let us hold them at anchor*.

89. Καλλιίψων, for καταλιίψων.

92. ἄρτια βάζων, *to speak things agreeable to prudence*.

101. ἀποπαπτανίωσιν, from ἀποπαπταίνω, *will look round, as if to escape*.

123. ὄρχασθαι, *rows*.

129. ἰχάμεθα, *let us keep ourselves*.

142. σφλῶσιν, *may God destroy him*; from the adjective σφλῶς, *deformed*.

154. ἀπὸ ρίου, *from the summit or peak*.

162. ἐντύνασαν, *having adorned*.

164. Ἡ, χρεῖῃ, *on account of her beauty*.

169, et seq. These are very curious as a description of Juno's toilette. It is probably copied from the customs of the heroic age, heightened by a few poetic additions.

201. Ὠκεανόν τε. From this passage it appears that Juno was educated by Oceanus and Tethys, after Saturn was dethroned; that these two divinities had quarrelled, and Juno pretended a wish to reconcile them in order to obtain the Cestus of Venus. They are represented as living at the extremities of the earth, which is according to the well known idea, that the "stream of the Oceanus" encompassed the earth.

221. Ἀπρηπτον, has here an active sense, — *unsuccessful*, without having accomplished.

225. There is an ærial lightness and sprightliness in these lines which is beautifully descriptive of the progress of Juno.

252. ἵλιξα, *I put to sleep*.

271. ἀάπτον, *inviolable*.

291. Χαλκίδα, &c. Aristotle, as quoted by Trollope, observes, that the Ionians call the Chalcis (owl) κύμινδις; the latter was the common name of the bird, the former the more ancient, which seems to be Homer's meaning when he speaks of the different names used by gods and men.

307. περὶ μνηστῆρσιν, *at the foot of the mountain*.

This story of the deception practised upon Jupiter by Juno, speaks but little for the sagacity of the king of gods and men. Longinus makes the general remark of Homer's representing the gods as liable to human passions and infirmities, that unless they are allegorically understood, they are altogether impious and indecorous. It is not to be expected of the poet worthily to shadow forth the Supreme Spirit of the universe in his Jupiter,

ut rather to give a poetical existence to the power which imagination might conceive as working in the immediate occurrences of the world, while the Almighty Power dwelt in his "pavilion of clouds," which even the genius of Homer could not approach.

During the slumbers of Jupiter, the affairs of the war take a different turn. Neptune rouses the Greeks to resistance. Hector animates the Trojans. The contest which ensues calls out all the power of the poet. The sea dashes against the tents and ships of the Greeks, — the armies meet, with a terrible uproar; but neither the roaring of the waves, driven by the fierce wind against the shore, nor the roaring of the flames in a blazing forest, nor of a hurricane among the trees, is so loud, as the shouts of the Trojans and Greeks rushing upon each other.

The poet then selects from the *mêlée*, the two most conspicuous heroes, Ajax and Hector. The contest between them possesses a breathless interest. We feel the vast efforts of the combatants in the vigor of the nervous verse, and the fall of Hector is like the fall of an oak, torn up from the roots by a stroke of Jove's thunderbolt; and all the circumstances of the overthrow, are told with a distinctness that brings the scene at once before the eye. His friends rush to the rescue, and he is borne away, senseless, to the bank of the river. They dash water upon him: his breath returns: he opens his eyes: he vomits blood, and falls back again in a swoon. The muse of Homer shows her most wonderful power in such scenes as this.

463. *Διερρίπτεσθαι ὀβlique*, springing aside obliquely.

499. *κεφάλην ὡς ῥόδον*, like the head of a poppy, *ὡς* understood.

509. *ἀνδράγαγε*, spoils taken from the enemy.

In this book there are many striking excellences, and some passages highly objectionable. The description of the girdle of Venus is among the most fanciful sketches of poetry; many circumstances in the meeting of Jupiter and Juno are beautifully conceived, but the effect of the whole is disgusting. The conclusion of the book is in the highest strain of the Homeric muse.

ILIAD, XV.

3. ὄχισφιν, for ὄχισι, this termination is used for the most part in the dative, but sometimes also in the genitive.

10. ἀπινύσσων, from πινυτός, *fainting* or *senseless*. The noun is governed by κατὰ understood.

16. κακοῦρραφίης, *evil machinations*, from ῥάπτω, *to sew*.

19. Ἀκμονας, *anvils*.

24. ὀλιγησιλίων, *having but little power*.

37. Στυγὸς ὕδωρ. The Styx was the most solemn object of adjuration. "We may observe also," says Trollope, "that the earliest form of an oath seems to have been by the elements of nature, or rather the deities who preside over them."

60, et seq. Jupiter discloses, in this speech, the final determination of his purposes, in regard to the war. Hector is to resume the battle, and inspire the Greeks with "cowardly fear," and drive them to the ships of Achilles. Achilles is to send forth his friend Patroclus, who is destined to fall by the hand of Hector. Achilles enraged by this event, is to return to the field and slay Hector; then the Trojans shall be continually repulsed until the destruction of Troy. But this shall not take place until the full measure of Achilles' vengeance is accomplished. The poem proceeds in accordance with this declared purpose of Jupiter, to the final catastrophe, and the funeral rites of Hector.

80. Ὡς δ' ἴτ'. The illustration in the following lines is one of the most beautiful in Homer. The rapid passage of Juno is compared to the speed of thought, by which a traveller revisits in imagination the scenes over which he has passed. No simile could more exalt the power of the goddess.

86. δυκανόωντα, from δυκανόμαι, *they received her with their right hands and pledged her with their cups*.

101. ἡ δ' ἐγίλασεν. The picture is strikingly true to nature. The smile upon the lip, and frown upon the brow, express admirably the state of mind in which the goddess must be supposed to have been.

110. ἔλπεμ', *I fear*. The general meaning of this verb is, *to expect* any thing whatever. It more commonly means *to hope*. The corresponding noun ἔλπις, bears the same primitive signification, though it oftener occurs in the signification of *hope*.

114. καταπερνίς, *with the palm turned downwards*.

119. Δαῖμόν τι. Terror and Fear were the sons of Mars. The vividness of the following lines is such, that the incidents are described to the ear, in the rhythm and rapidity of the dactylic verse.

128. ἡλί, derived from ἄλῃ, wandering of mind ; φρίνας, governed by κατὰ understood.

153. ἀμφὶ δέ μιν, &c. This brief but sublime description is not unlike the representations of the Divinity in the Hebrew Scripture. For example, Psalm xviii, 11. "He made darkness his secret place ; his pavilion round about him were dark waters and thick clouds of the skies."

167. στυγίουςι, dread.

191. παλλομένων, the lots being shaken.

194. βίωμαί, an Ionic form from βάω. I will not go according to the will of Jupiter.

204. ὡς περισυτίρσιον, &c. In allusion to the respect due to superiors in years. The furies always attend upon the elders, that is, avenge offences committed against them.

228. ἀνιδρωσί, without sweat or toil.

229. αἰγίδα. The Ægis is here evidently a shield.

238. φαυτοφόνον, a dove-killer.

283. ἐν σταδίῃ, in firm or close contest, hand to hand.

306. ἤρχι δ' ἄρ' Ἑκτωρ. Hector appears in an attitude worthy of his rank as the first among the warriors of Troy. The contest is depicted in the most lively colors. The arrows leap from the string ; the spears, from strong hands, are fixed, some in the bodies of the warriors, and some in the earth between them, before enjoying the flesh, eager to satiate themselves, &c. Every thing seems instinct with life.

350. πυρὸς λιλάχουσι, shall bestow the rights of the funeral pyre.

356. ὄχθας καπίτοις, the edges or banks of the trench.

363. ὀνηπίησιν, in his childishness.

379. Τρῶες δ' ὡς ἐπύθεντο. The rush of the Trojans upon the Grecian fleet is happily compared to the dashing of a wave over the deck of a ship driven by an impetuous wind.

389. κολληήντα, fastened together, with rings ; literally, glued.

410. στάθμη, a carpenter's rule.

447. ὁ μὲν πιπύνητο, he was occupied.

453. Κεῖν' ὄχλα προτίοντις, clattering with the empty chariot.

463. "Ὅς οἱ, &c., who (Jupiter) snapped the string of the bow, τῷ ἐρύοντι, while he (Teucer) was drawing it against him (Hector).

479. τετραδίλυμον, four-fold, having four thicknesses of hide.

484. βλαφθίητα, made powerless.

492. *ῥτυνας* for *ῥυτυνας*.

494. *ὅς δέ κεν*, &c. This sentiment is noble and patriotic. It is in strict keeping with the character of Hector, who always appears as his country's champion, and ready to die in her defence. Our sympathies go with him; we involuntarily wish him success, and deplore his misfortune, though we admire the invincible courage of his more fortunate antagonist. His actions and sentiments, springing from the simplest feelings of our nature, will always command applause, and under all circumstances and every form of political existence, will be imitated by the defenders of their country.

502. *νῦν ἄρχιον*, *now is the time*. The speech of Ajax is animating and powerful. It is conceived in the true spirit of a warrior rousing his followers to make a last effort to repel the enemy.

512. *σπριύγισθαι*, *to waste away by degrees*.

521. *ἀπήμεροτιν*, poet. 2 aor. from *ἀφαιμαρτάνω*.

533. *ἀνδρῶν ἀλιωρήν*, *a means of avoiding*, that is, *a defence against the enemy*.

582. *ὦς ἐπὶ σοί*. There is an evident change in the manner of description in the latter portion of the Iliad. Instead of telling directly what was done, the poet addresses himself frequently, as in this instance, to the agents or participators in the action or suffering.

586. *Θηρὶ κακὸν ῥίξαντι ἰοικώς*, *like a wild beast who has done some mischief*.

590. *Ἦχῃ*, &c. The choice of words in this line is exquisite. Every one is essential, and tells in the description.

592. *Τρῶες δέ*. The contest has been gradually thickening. It has now arrived at a desperate crisis. Hector is resolved to fire the fleet, and fulfill the prayer of Thetis. Jupiter urges him on to a certain point, both that he may accomplish the purpose of avenging Achilles, and the remoter but final purpose of calling out Achilles, by the death of Patroclus, and of thus bringing about the destruction of Troy. The appearance of Hector is described with all the splendors of the martial muse. He foams at the mouth; his eyes flash beneath his stern brows; his helmet waves terribly over his temples. He rushes upon the thickest array of the enemy, but cannot break through the serried ranks, for they stand like a rock on the seashore, which abides unmoved the shock of the whistling winds and the foaming waves that dash against it. The description is carried on with a profusion of similes, which give a vivid idea of the terrible confusion, the desperate charge, and the firm repulse, by which the battle is characterized.

628. *τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτου φέρονται*, *they are borne up from death but a little*. An expressive description of the condition of a ship in a storm, one moment, plunged apparently into the deep, and the next, "borne up from death" on the crest of a mighty wave.

653. *Εἰς ὧσιν δ' ἰγίνοντο νῆων*, *and they (the Greeks) were facing the ships*, that is, the ships in the first line and nearest the trench, from which they had been driven, and which had served for a momentary defence. They are soon driven to the tents, between the ships and the sea. *ταὶ* in verse 654 refers to the Trojans. In this hopeless condition, Nestor's eloquence assumes a vigorous strain; he entreats them by their wives and children, and by their parents, whether living or dead, *to be men*. His eloquence, as usual, is successful; their spirits are roused and they rally. Minerva removes from their eyes the mist (which however has not been alluded to before), and light breaks in upon the scene of combat. The embattled armies understand their situation. Ajax resumes his commanding station, and, with Hector, shares the chief interest of the contest. His attitude and exploits are noble. The poet seems to be animated by a will to do impartial justice, and now employs his genius in giving due glory to the bravery of the Grecian hero.

679. *κλιητίζων*, *to ride on horseback*. Trollope affirms that "the custom here alluded to of vaulting from the back of one horse to that of another, is still practised with great dexterity in the East." The figure well illustrates the position of Ajax, who leapt from ship to ship, on the decks, *ἱπρία*, repelling the Trojans and animating the Greeks.

705. *ἄκυάλου*, *a swift sailer*.

709. *ἀϊκάς*, *the assaults*. The description in the following lines is vigorous and condensed.

717. *Ἀφλαστον*. This was the upper extremity of the stern, on which a staff was erected.

729. *Θρῆνον*, *a bench*.

738. *ἰσχυαλκία δῆμον ἔχοντες*, *having another host*, to supply our strength, to sustain us.

741. *Τῇ ἐν χειρὶ φύας*, &c. *Wherefore our safety lies in our hands*, not in shrinking from battle.

This book is characterized by a clear developement of the counsels of Jupiter. The battles are described with wonderful vigor; the leading heroes come forward in stronger relief than usual; and the affairs of the war are brought to a critical and interesting point.

492. ἴστας for ὄστας.

494. ὅς δέ κεν, &c. This sentiment is noble and patriotic. It is in strict keeping with the character of Hector, who always appears as his country's champion, and ready to die in her defence. Our sympathies are with him; we involuntarily wish him success, and deplore his misfortune, though we admire the invincible courage of his more fortunate antagonist. His actions and sentiments, springing from the simplest feelings of our nature, will always command applause, and under all circumstances and every form of political existence, will be imitated by the defenders of their country.

502. νῦν ἄρτιον, *now is the time*. The speech of Ajax is animating and powerful. It is conceived in the true spirit of a warrior rousing his followers to make a last effort to repel the enemy.

512. στερύγισθαι, *to waste away by degrees*.

521. ἀπήμφορτον, poet. 2 aor. from ἀφάμαρτάναι.

533. ἀνδρῶν ἀλσικλήν, *a means of avoiding, that is, a defence against the enemy*.

582. Ὡς ἐπὶ σοί. There is an evident change in the manner of description in the latter portion of the Iliad. Instead of telling directly what was done, the poet addresses himself frequently, as in this instance, to the agents or participators in the action or suffering.

586. Θηρὶ κακὸν ῥίξαντι τοικώς, *like a wild beast who has done some mischief*.

590. Ἦχῃ, &c. The choice of words in this line is exquisite. Every one is essential, and tells in the description.

592. Τρῶες δέ. The contest has been gradually thickening. It has now arrived at a desperate crisis. Hector is resolved to fire the fleet, and fulfill the prayer of Thetis. Jupiter urges him on to a certain point, both that he may accomplish the purpose of avenging Achilles, and the remoter but final purpose of calling out Achilles, by the death of Patroclus, and of thus bringing about the destruction of Troy. The appearance of Hector is described with all the splendors of the martial muse. He foams at the mouth; his eyes flash beneath his stern brows; his helmet waves terribly over his temples. He rushes upon the thickest array of the enemy, but cannot break through the serried ranks, for they stand like a rock on the seashore, which abides unmoved the shock of the whistling winds and the foaming waves that dash against it. The description is carried on with a profusion of similes, which give a vivid idea of the terrible confusion, the desperate charge, and the firm repulse, by which the battle is characterized.

628. *τυτθὲν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτῳ φέρονται*, they are borne up from death *but a little*. An expressive description of the condition of a ship in a storm, one moment, plunged apparently into the deep, and the next, 'borne up from death' on the crest of a mighty wave.

653. *Εἰσωπαὶ δ' ἐγίνοντο νῆων*, and they (the Greeks) were facing the ships, that is, the ships in the first line and nearest the trench, from which they had been driven, and which had served for a momentary defence. They are soon driven to the tents, between the ships and the sea. *τοὶ* in verse 654 refers to the Trojans. In this hopeless condition, Nestor's eloquence assumes a vigorous strain; he entreats them by their wives and children, and by their parents, whether living or dead, *to be men*. His eloquence, as usual, is successful; their spirits are roused and they rally. Minerva removes from their eyes the mist (which however has not been alluded to before), and light breaks in upon the scene of combat. The embattled armies understand their situation. Ajax resumes his commanding station, and, with Hector, shares the chief interest of the contest. His attitude and exploits are noble. The poet seems to be animated by a will to do impartial justice, and now employs his genius in giving due glory to the bravery of the Grecian hero.

679. *κλιητίζων*, to ride on horseback. Trollope affirms that "the custom here alluded to of vaulting from the back of one horse to that of another, is still practised with great dexterity in the East." The figure well illustrates the position of Ajax, who leapt from ship to ship, on the decks, *ἱκρία*, repelling the Trojans and animating the Greeks.

705. *ῥαυάλου*, a swift sailer.

709. *ἀϊκάς*, the assaults. The description in the following lines is vigorous and condensed.

717. *Ἀφλαστον*. This was the upper extremity of the stern, on which a staff was erected.

729. *Θρῆνον*, a bench.

738. *ἰσχυράλκεια δῆμον ἔχοντες*, having another host, to supply our strength, to sustain us.

741. *Τῷ ἐν χειρὶ φύωσ*, &c. Wherefore our safety lies in our hands, not in shrinking from battle.

This book is characterized by a clear developement of the counsels of Jupiter. The battles are described with wonderful vigor; the leading heroes come forward in stronger relief than usual; and the affairs of the war are brought to a critical and interesting point.

ILIAD, XVI.

4. *δυοφιρόν*, dark.

7. *διδάκρυσαι*, perf. pass., *why are you in tears?* The picture in the following lines is a homely but lively one.

22. *Μὴ νιμίσα*, *be not angry* with me.

29. *ἔπλεν*, an imperfect in the sense of the present.

31. *Αἰναρίτη*, *unhappily brave*.

41. *ἴσκοντες*, *likening me to you, that is, taking me for you*. It was the wish of Patroclus, as expressed in this finely conceived address, to assume the armour of Achilles, that he might thus force the Trojans into a retreat, by the terror of Achilles' prowess.

54. *προβιβήκη*, *may surpass in power*, alluding to Agamemnon.

57. *κτιάτισσα*, *acquired possession of*.

59. *μικτανάστην*, *a sojourner*.

60. *Ἀλλὰ τὰ μὲν προτιτύχθαι ἰάσομεν*, *but let us leave the past*.

62. *μηνιθρόν*, *my wrath*.

68. *Κεκλίεσθαι*, *are close upon*, 3. pl. perf. pass. poetical.

69. *πόλις πᾶσα*, *the whole city, that is, all the forces of the city*.

71. *ἐναύλους*, *ditches*.

78. *περιάγνυται*, *breaks around me, that is, the voice of Hector*.

100. *ἱερὰ κρηδῖμνα*, *the sacred walls*. The close of this speech shows with what accuracy the poet conceived the feelings of a passionate man. Nothing can be more absurd than this passage in itself considered, and nothing more true to nature, when examined in relation to the character of Achilles.

102. *Αἶας δ' οὐκίτ' ἔμμεν*. The picture of the situation of Ajax, exhausted by his efforts, pressed by the arms of his assailants and the will of Jupiter, is one of great lifelikeness.

106. *κατὰ φάλαρ'*, for *κατὰ φάλαρα*.

128. *οὐκίτι φυκτὰ πέλονται*, *lest the means of escape exist no longer*.

129. *Δύσει*, an imperative from the form *δύσεμαι*.

143. *Πηλιάδα μελίνην*, *an ashen spear from Pelion*.

147. *μῆναι ὁμοκλήν*, *to await his command*.

161. *γλώσσησιν ἀραιῇσιν*, *with their broad and extended tongues*.

166. *ῥέοντ'*, *eagerly rushed*.

172. *σημαίνειν, κρατεῖν*. The difference in these words has been noticed before. It seems that *σημαίνειν* here signifies the degree of command

which was possessed by the subaltern officers of Achilles, while *κρατίων* is applied to the command-in-chief of Achilles himself.

183. *κίλαδινης*, an epithet applied to Diana as the goddess of hunting.

192. *Ἀμφαγαπαζόμενος*, treating him with loving-kindness.

214, et seq. These lines are highly graphic.

233. *Ζεῦ ἄνα*, &c. This is a passage of some obscurity. The following is a brief abstract of the opinions of several critics. The oracle of Dodona was the most ancient in Greece, situated at the foot of Mount Tomarus, in the midst of a grove of oaks, by which the oracles were supposed to be uttered. The *Selli* were probably Pelasgians, distinguished by great austerity of manners, as the epithets *ἀνιπτόποδες*, *χάμαισῦναι*, with unwashed feet, sleeping on the earth, indicate. The word *ὑποφῆται* is of doubtful meaning. Some suppose it signifies *under-prophets*, or those subalterns in the service of the temples, who undertook to explain the oracles, when they were obscure. But it is said the *Selli* are here represented as the principal priests, and not as servitors. To remove the difficulty, it has been supposed with some probability, "that in all other temples the priests delivered the oracles which they received from their gods, immediately; but in the temple of Dodona, Jupiter did not utter his oracles to his priests; he rendered them to the oaks, and the wonderful oaks rendered them to the priests, who declared them to those who consulted them. So these priests were not properly *προφῆται*, prophets, since they did not receive their answers from the mouth of the god immediately; but they were *ὑποφῆται*, under-prophets, because they received them from the oaks."

260. *Εἰνοδίους*, by the way-side.

272. *ἀγχιμαχοὶ δειράπροντες*. A difficulty has been started in relation to the connexion of these words with the rest of the sentence. Trollope says, "There seems to be some latent corruption," and is at a loss to determine the meaning. May it not be, that Patroclus, wishing to inspire the Myrmidons, the companions of Achilles, with the invincible courage of their master, exhorts them to do honor to Achilles, "who boasts to be the bravest of the Grecian chiefs, and to his companions, who claim the same distinction among the Grecian soldiers"?

297. *Ὡς δ' ἔτ'*. The point of comparison is this. The Greeks recover their breath and renew their courage, by reason of the appearance of Patroclus and the Myrmidons; the light of safety dawns upon them, as when Jupiter removes a cloud from the summit of a high mountain, and restores to light a scene before veiled in darkness.

302. *ἰσότης*, cessation.

336. *μίσιν*, in vain.

361. *Σκίπτει*’, *watched, or listened keenly to.*

363. *σάω*, either for *ισαώσι*, 1. aor. or 3. sing. imp. from the old verb *σάωμι*.

371. *Ἄξαντ*’, dual, refering to the *pairs* of horses.

379. *ἀνικυμβαλίαζον*, *were overturned with a crash.*

390. *κλιτῦς*, *crag.*

392. *ἐπὶ κάρ*, *headlong.*

395. *Ἴριγι παλιμπιτίς*, that is, the Trojans. Patroclus, having repelled the Trojans from the ships, had intercepted their retreat, and was driving them back again towards the fleet.

403. *Ἦστο ἀλίσ*, *sat crouching.*

419. *ἀμιτροχίτωνας*, *having breastplates without the μίτρα*, which was an under and lower cincture, beneath the breastplate, and serving for an additional protection to the body.

426. *Ἦ ῥα*, &c. The simile of the two vultures illustrates strongly the savage fury with which the two warriors rushed to the conflict.

453. *Αὐτὰρ ἐπὴν δῆ*. The request here made is afterwards fulfilled.

459. *Αἱματοίσσας δὲ ψιάδας*, *bloody drops.* The phenomenon is designed as a portent of approaching death.

469. *μακών*, 2. aor. from *μηκάω*.

481. *φρένες*, *the diaphragm.* *ἔρχεται* from *ἔργω*, poetical perf.

491. *μινύλιν*, *groaned in anger.*

507. *λίπειν* for *ἰλίπησαν*, 2 aor. pass., *after the chariot was left by the chiefs*, that is, Sarpedon and his charioteer.

515, 516. *δύνασαι δὲ σὺ πάντας ἀκούειν*—*Ἀνέρι κηδομένῳ*, *you can give heed to.* The construction is an unfrequent one.

562. The contest over the body of Sarpedon is nobly described. The darkness spread over the combatants, is the cloud of dust raised by the *méléé*.

574. *ἰκίτιυσι*, *came as a suppliant to*, according to a custom which has before been explained.

584. The direct address of the poet to Patroclus is another instance of that change in manner which has already been noticed.

589. *αἰγανίης ῥιπῆς*, *the throw of a dart.*

617. *ὀρχηστὴν περ*. “This stroke of railing upon Meriones is founded upon the custom of his country; for the Cretans were peculiarly addicted to this exercise, and in particular are said to have invented the Pyrrhic dance, which was performed in complete armour.” Pope.

630. *τέλος πολέμου*, *the perfection of war.*

633. *Τῶν δὲ*, &c. The ringing of the shields struck by the spears, is well described by the simile of the woodcutter’s axe in the forest.

642. *βρομίῳσι*, an imitative word, expressing the sense by the sound, *buzz*.

658. *ἱρὰ τέλαντα*, *the sacred scales of Jupiter*, that is, by figure, the decree or determination of Jupiter.

668. *Ἐλθὼν ἐκ*, the construction is somewhat confused, but the sentence may be thus rendered ; *going away from the battle, purify Sarpedon from the gore, and, carrying him far off, wash him, &c.* The command of Jupiter that Sarpedon should be conveyed by Sleep and Death to Lycia, is in accordance with the request in line 453.

685. *καὶ μίγ' ἀάσθη*, *and was greatly deceived in his mind, or was led into a dreadful fate.*

702. *ἄγκωνος*, *the elbow* ; here, *a corner or angle.*

714. *ἀλῆναι*, from *ἄλημι*, *to gather, to collect together.*

722. *Αἶθ' ὅσον ἦσσω*, &c., *would that I were as much superior as I am inferior to you.*

745. *Ἦ πρόποι.* This kind of insulting raillery seems to have been very common in the heroic age.

747. *τήθια διφῶν*, *searching for oysters.*

754. *ἄλλο*, 2 pers. 2 aor. for *ἄλου.*

765. These lines are remarkably vigorous. Eurys and Notus, tearing up trees whose branches are interwoven, and the crash of their breaking, give an animated picture of the battle, the clash of the spears, the winged arrows leaping from the string, and the huge stones dashing against the shields of the combatants.

779. *βουλυτόνδε*, *towards evening*, so called, as the etymology of the word indicates, from loosing the oxen.

785, 786. The poet is describing Patroclus in the third person. He suddenly changes, and addresses him directly, as if, in the impetuosity of the description, he imagined Patroclus to stand before him. He returns in the next line, as suddenly to his former manner.

803. *περμύισσα*, *reaching to the extremity of the person.*

836. *Ἦμαρ ἀναγκαῖον*, *the fatal day.* The reproachful address of Hector to his fallen adversary is in keeping with the customs of the age. The poet shows his remarkable invention by putting into the conqueror's mouth the imaginary command of Achilles to Patroclus, which, though false in fact, is highly probable. The reply of Patroclus is characteristic. He declares that Hector is not his victor, but Apollo, and among men, Euphorbus, and Hector is only the third agent in his fall. The last words of the dying hero are the prophecy of Hector's death.

The events in the latter part of this book are of the greatest consequence in the conduct of the poem. The friend of Achilles has gone forth to the

268. Φραχθίντις, from φράσσω, *closely covered with their shields.*

292. ἰμίνων περ, *though desiring it.*

319. ὅτ' Ἀχαιῶν, *driven by the Greeks.*

331. πολλὸν βούλειται ἢ, *more than.* Some qualifying adverb must be understood.

389. 'Ως δ' ὅτ' ἀνέρε. This is one of the similes of Homer which illustrates the manners, customs, and arts of his age. The mode of preparing hides for use is particularly described. They were first softened with oil, and then were stretched in every direction by the hands of men, so that the moisture might be removed, and the oil might penetrate them. Considered in the single point of comparison intended, it gives a lively picture of the struggle on all sides to get possession of the body.

426. Ἴπποι. The circumstance of the horses weeping the loss of their master must be attributed partly to their being of divine origin, and consequently gifted with super-equine powers, and partly to the licence of poetry in attributing to inanimate things and brutes, the sentiments and actions which belong properly to humanity alone. Many admire this passage; but probably more will think that the image of a pair of crying horses borders on the burlesque.

440. Ζεύγλης, ζυγόν. The first was *the circle* or *bow* at the end of the yoke through which the horse's head was inserted; the second was *the yoke* itself, which crossed from one horse to the other.

446. Οὐ μὲν γάρ. The melancholy sentiment expressed in these lines is common with almost every writer of antiquity. It is certainly remarkable, that a poet, like Homer, whose pictures of nature are so smiling and cheerful, should have attributed this depressing view of the condition of man to the father of gods.

469. ηκισδιά. This is a word of rare occurrence; it is compounded of the inseparable particle *η* and *κίρδος*, and means *useless*.

476. ἐχίμεν δμῆσιν τε μένος τε, *to restrain and govern.*

481. βοηθόν, *swift in battle.*

496. Αὐτώ, Alcimedon and Automedon.

502. ἱμπνίσοντε μεταφρίνῳ, *breathing upon my back.*

514. ἐν γούνασι κῦσαι, literally, *lie in the knees*, that is, *depend on the will of the gods*. The expression is founded on the fact, that suppliants embraced the knees of the person supplicated.

515. Ἦσω, *I will hurl.*

520. 'Ως δ' ὅτ' ἔν. This simile has the two-fold merit of being drawn from a very common incident, and of being entirely applicable.

622. Μάστιγ, from *μαστίν*, the same as *μαστίζω*, *to lash.*

645. Ζῆν πάτερ, &c. This fine passage is quoted by Longinus, as an example of the sublime in sentiment. "He (Ajax) does not pray for life, for that request would be beneath the hero; but since he is unable to employ his manhood in any noble deed, in the inextricable darkness, angry that he is thus inactive in the battle, he prays for light immediately, as if resolved to find at all events a sepulchre worthy of his bravery, should Jupiter himself be arrayed against him." § 9.

670. ἐνῆσιν, *gentleness*.

676. "Οντι, &c. Homer frequently, in his illustrations, describes the habits and characteristics of animals or things from which the similes are drawn.

696. θαλιρῇ δὲ οἱ ἔσχιτο φωνή, *and his strong voice was silenced*.

737. ἡὔτε πῦρ, &c. "The heap of images which Homer throws together at the end of this book, makes the same action appear with a very beautiful variety. The description of the burning of a city is short, but very lively. He compares the Ajaxes to a boar, for their fierceness and boldness; to a long bank which keeps off the course of the waters, for their standing firm and immovable in the battle; those that carry the dead body, to mules dragging a vast beam through rugged paths, for their laboriousness; the body carried, to a beam for being heavy and inanimate; the Trojans, to dogs for their boldness, and to water for their agility in moving backwards and forwards; the Greeks, to a flight of starlings and jays for their timorousness and swiftness." Pope: from Eustathius.

ILIAD, XVIII.

20. Κῆται. This announcement of the death of Patroclus is praised by Quintilian. Nothing can be more simple and appropriate.

23. κόνιν αἰθαλόισαν, *the ashes*. This form of manifesting grief is frequently alluded to in the classical writers, and sometimes in the Bible. The lamentation of Achilles is in the spirit of the heroic times, and the poet describes it with much simplicity. The captives join in the lamentation, perhaps in the recollection of his gentleness, which has before been alluded to.

54. δυσαιστοτόκεια, *the unhappy parent of the bravest*.

74. τὰ μὲν δὴ. The prayer of Thetis, and the wish of Achilles.

93. ἔλαρα, *retribution for the death of*.

ILIAD, XV.

3. ἔχισφιν, for ἔχισσι, this termination is used for the most part in the dative, but sometimes also in the genitive.

10. ἀπινύσσων, from πινυτός, *fainting* or *senseless*. The noun is governed by κατὰ understood.

16. κακοῖραφίης, *evil machinations*, from ῥάπτω, *to sew*.

19. Ἀκμονας, *anvils*.

24. ὀλιγηπιλίων, *having but little power*.

37. Στυγὸς ὕδαρ. The Styx was the most solemn object of adjuration. "We may observe also," says Trollope, "that the earliest form of an oath seems to have been by the elements of nature, or rather the deities who preside over them."

60, et seq. Jupiter discloses, in this speech, the final determination of his purposes, in regard to the war. Hector is to resume the battle, and inspire the Greeks with "cowardly fear," and drive them to the ships of Achilles. Achilles is to send forth his friend Patroclus, who is destined to fall by the hand of Hector. Achilles enraged by this event, is to return to the field and slay Hector; then the Trojans shall be continually repulsed until the destruction of Troy. But this shall not take place until the full measure of Achilles' vengeance is accomplished. The poem proceeds in accordance with this declared purpose of Jupiter, to the final catastrophe, and the funeral rites of Hector.

80. 'Ω, δ' ἵτ'. The illustration in the following lines is one of the most beautiful in Homer. The rapid passage of Juno is compared to the speed of thought, by which a traveller revisits in imagination the scenes over which he has passed. No simile could more exalt the power of the goddess.

86. δυκανίωντα, from δυκανάομαι, *they received her with their right hands and pledged her with their cups*.

101. ἡ δ' ἐγίλασεν. The picture is strikingly true to nature. The smile upon the lip, and frown upon the brow, express admirably the state of mind in which the goddess must be supposed to have been.

110. ἔλπεμ', *I fear*. The general meaning of this verb is, *to expect* any thing whatever. It more commonly means *to hope*. The corresponding noun ἔλπις, bears the same primitive signification, though it oftener occurs in the signification of *hope*.

114. καταπερνήσ', *with the palm turned downwards*.

119. Διῖμόν τε. Terror and Fear were the sons of Mars. The **livesomeness** of the following lines is such, that the incidents are described **to** the ear, in the rhythm and rapidity of the dactylic verse.

128. ἡλί, derived from ἀλή, *wandering of mind* ; φρίνας, governed by κατὰ understood.

153. ἀμφὶ δέ μιν, &c. This brief but sublime description is not unlike the representations of the Divinity in the Hebrew Scripture. For example, Psalm xviii, 11. "He made darkness his secret place; his pavilion round about him were dark waters and *thick clouds of the skies*."

167. στυγίουςι, *dread*.

191. παλλομένων, *the lots being shaken*.

194. βίωμαί, an Ionic form from βάω. *I will not go according to the will of Jupiter*.

204. ὡς πρὶς ἐνυτίροις, &c. In allusion to the respect due to superiors in years. *The furies always attend upon the elders*, that is, avenge offences committed against them.

228. ἀνιδρωσί, *without sweat or toil*.

229. αἰγίδα. The Ægis is here evidently a shield.

238. φασσoφόνῃ, *a dove-killer*.

283. ἐν σταδίῃ, *in firm or close contest, hand to hand*.

306. ἤρχει δ' ἄρ' Ἑκτωρ. Hector appears in an attitude worthy of his rank as the first among the warriors of Troy. The contest is depicted in the most lively colors. The arrows leap from the string; the spears, from strong hands, are fixed, some in the bodies of the warriors, and some in the earth between them, before *enjoying the flesh*, eager to *satiate themselves*, &c. Every thing seems instinct with life.

350. πυρὸς λιλάχουσι, *shall bestow the rights of the funeral pyre*.

356. ὄχθας καπίτοις, *the edges or banks of the trench*.

363. ἡνείκεσσι, *in his childishness*.

379. Τρῶες δ' ὡς ἐπύθεντο. The rush of the Trojans upon the Grecian fleet is happily compared to the dashing of a wave over the deck of a ship driven by an impetuous wind.

389. κολληήντα, *fastened together, with rings; literally, glued*.

410. στάθμη, *a carpenter's rule*.

447. ὁ μὲν πιπνέητο, *he was occupied*.

453. Κεῖν' ὄχλα προσιόντις, *clattering with the empty chariot*.

463. "Ὁς οἱ, &c., *who (Jupiter) snapped the string of the bow, τῇ ἐρύοντι, while he (Teucer) was drawing it against him (Hector)*.

479. τετραδίλυμον, *four-fold, having four thicknesses of hide*.

484. βλαφθήντα, *made powerless*.

492. *δτινας* for *δυστινας*.

494. *δς δέ κεν*, &c. This sentiment is noble and patriotic. It is in strict keeping with the character of Hector, who always appears as his country's champion, and ready to die in her defence. Our sympathies go with him; we involuntarily wish him success, and deplore his misfortune, though we admire the invincible courage of his more fortunate antagonist. His actions and sentiments, springing from the simplest feelings of our nature, will always command applause, and under all circumstances and every form of political existence, will be imitated by the defenders of their country.

502. *νῦν ἄρχιον*, *now is the time*. The speech of Ajax is animating and powerful. It is conceived in the true spirit of a warrior rousing his followers to make a last effort to repel the enemy.

512. *σπριύγισθαι*, *to waste away by degrees*.

521. *ἀπήμμερτον*, poet. 2 aor. from *ἀφάμαρτάνω*.

533. *ἀνδρῶν ἀλειτουργήν*, *a means of avoiding*, that is, *a defence against the enemy*.

582. *Ὡς ἐπὶ σοί*. There is an evident change in the manner of description in the latter portion of the Iliad. Instead of telling directly what was done, the poet addresses himself frequently, as in this instance, to the agents or participators in the action or suffering.

586. *Θηρὶ κακὸν ῥίξαντι ἰοικώς*, *like a wild beast who has done some mischief*.

590. *Ἦχῃ*, &c. The choice of words in this line is exquisite. Every one is essential, and *tells* in the description.

592. *Τρῶες δέ*. The contest has been gradually thickening. It has now arrived at a desperate crisis. Hector is resolved to fire the fleet, and fulfill the prayer of Thetis. Jupiter urges him on to a certain point, both that he may accomplish the purpose of avenging Achilles, and the remoter but final purpose of calling out Achilles, by the death of Patroclus, and of thus bringing about the destruction of Troy. The appearance of Hector is described with all the splendors of the martial muse. He foams at the mouth; his eyes flash beneath his stern brows; his helmet waves terribly over his temples. He rushes upon the thickest array of the enemy, but cannot break through the serried ranks, for they stand like a rock on the seashore, which abides unmoved the shock of the whistling winds and the foaming waves that dash against it. The description is carried on with a profusion of similes, which give a vivid idea of the terrible confusion, the desperate charge, and the firm repulse, by which the battle is characterized.

628. *τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται*, they are borne up from death but a little. An expressive description of the condition of a ship in a storm, one moment, plunged apparently into the deep, and the next, "borne up from death" on the crest of a mighty wave.

653. *Εἰς ὧποὶ δ' ἐγίνοντο νῆων*, and they (the Greeks) were facing the ships, that is, the ships in the first line and nearest the trench, from which they had been driven, and which had served for a momentary defence. They are soon driven to the tents, between the ships and the sea. *τοὶ* in verse 654 refers to the Trojans. In this hopeless condition, Nestor's eloquence assumes a vigorous strain; he entreats them by their wives and children, and by their parents, whether living or dead, *to be men*. His eloquence, as usual, is successful; their spirits are roused and they rally. Minerva removes from their eyes the mist (which however has not been alluded to before), and light breaks in upon the scene of combat. The embattled armies understand their situation. Ajax resumes his commanding station, and, with Hector, shares the chief interest of the contest. His attitude and exploits are noble. The poet seems to be animated by a will to do impartial justice, and now employs his genius in giving due glory to the bravery of the Grecian hero.

679. *κίλητιζῖν*, to ride on horseback. Trollope affirms that "the custom here alluded to of vaulting from the back of one horse to that of another, is still practised with great dexterity in the East." The figure well illustrates the position of Ajax, who leapt from ship to ship, on the decks, *ἱπρία*, repelling the Trojans and animating the Greeks.

705. *ὠκυάλου*, a swift sailer.

709. *ἀϊκάς*, the assaults. The description in the following lines is vigorous and condensed.

717. *Ἀφλαστον*. This was the upper extremity of the stern, on which a staff was erected.

729. *Θρῆνον*, a bench.

738. *ἱστραλκία δῆμον ἔχοντες*, having another host, to supply our strength, to sustain us.

741. *Τῷ ἐν χερσὶ φόως*, &c. Wherefore our safety lies in our hands, not in shrinking from battle.

This book is characterized by a clear developement of the counsels of Jupiter. The battles are described with wonderful vigor; the leading heroes come forward in stronger relief than usual; and the affairs of the war are brought to a critical and interesting point.

ILIAD, XVI.

4. *δυοφιρόν*, dark.

7. *διδάκρυσαι*, perf. pass., *why are you in tears?* The picture in the following lines is a homely but lively one.

22. *Μὴ νείμῃσα*, *be not angry* with me.

29. *ἴπλιυ*, an imperfect in the sense of the present.

31. *Αἰναρέτη*, *unhappily brave*.

41. *ἴσκοντες*, *likening me to you*, that is, taking me for you. It was the wish of Patroclus, as expressed in this finely conceived address, to assume the armour of Achilles, that he might thus force the Trojans into a retreat, by the terror of Achilles' prowess.

54. *προβέβηκη*, *may surpass in power*, alluding to Agamemnon.

57. *κτειάτισσα*, *acquired possession of*.

59. *μιστανάστην*, *a sojourner*.

60. *Ἀλλὰ τὰ μὲν προτιτύχθαι ἱάσομιν*, *but let us leave the past*.

62. *μηνιδμόν*, *my wrath*.

68. *Κεκλίεται*, *are close upon*, 3. pl. perf. pass. poetical.

69. *πόλις πᾶσα*, *the whole city*, that is, *all the forces of the city*.

71. *ἐναύλους*, *ditches*.

78. *περιάγνυται*, *breaks around me*, that is, *the voice of Hector*.

100. *ἱερὰ κρηδῖμνα*, *the sacred walls*. The close of this speech shows with what accuracy the poet conceived the feelings of a passionate man. Nothing can be more absurd than this passage in itself considered, and nothing more true to nature, when examined in relation to the character of Achilles.

102. *Αἶας δ' οὐκίτ' ἔμμενι*. The picture of the situation of Ajax, exhausted by his efforts, pressed by the arms of his assailants and the will of Jupiter, is one of great lifeness.

106. *καὶ πάλαι*, for *κατὰ φάλαρα*.

128. *οὐκίτι φυγὰ πέλονται*, *lest the means of escape exist no longer*.

129. *Δύσει*, an imperative from the form *δύσομαι*.

143. *Πηλιάδα μελίν*, *an ashen spear from Pelion*.

147. *μῆναι ὁμοκλήν*, *to await his command*.

161. *γλώσσησιν ἀραιῇσιν*, *with their broad and extended tongues*.

166. *ῥέοντ'*, *eagerly rushed*.

172. *σημαίνειν, κρατῶν*. The difference in these words has been noticed before. It seems that *σημαίνειν* here signifies the degree of command

which was possessed by the subaltern officers of Achilles, while *κρατίων* is applied to the command-in-chief of Achilles himself.

183. *κίλαδινης*, an epithet applied to Diana as the goddess of hunting.

192. *Ἀμφαγαπαζόμενος*, treating him with loving-kindness.

214, et seq. These lines are highly graphic.

233. *Ζεῦ ἄνα*, &c. This is a passage of some obscurity. The following is a brief abstract of the opinions of several critics. The oracle of Dodona was the most ancient in Greece, situated at the foot of Mount Tomarus, in the midst of a grove of oaks, by which the oracles were supposed to be uttered. The *Selli* were probably Pelasgians, distinguished by great austerity of manners, as the epithets *ἀνιπτόποδες*, *χαμαιῶναι*, with unwashed feet, sleeping on the earth, indicate. The word *ὑποφῆται* is of doubtful meaning. Some suppose it signifies *under-prophets*, or those subalterns in the service of the temples, who undertook to explain the oracles, when they were obscure. But it is said the *Selli* are here represented as the principal priests, and not as servitors. To remove the difficulty, it has been supposed with some probability, "that in all other temples the priests delivered the oracles which they received from their gods, immediately; but in the temple of Dodona, Jupiter did not utter his oracles to his priests; he rendered them to the oaks, and the wonderful oaks rendered them to the priests, who declared them to those who consulted them. So these priests were not properly *προφῆται*, prophets, since they did not receive their answers from the mouth of the god immediately; but they were *ὑποφῆται*, under-prophets, because they received them from the oaks."

260. *Εἰνοδίῳ*, by the way-side.

272. *ἀγχιμαχοὶ Διράπντες*. A difficulty has been started in relation to the connexion of these words with the rest of the sentence. Trollope says, "There seems to be some latent corruption," and is at a loss to determine the meaning. May it not be, that Patroclus, wishing to inspire the Myrmidons, the companions of Achilles, with the invincible courage of their master, exhorts them to do honor to Achilles, "who boasts to be the bravest of the Grecian chiefs, and to his companions, who claim the same distinction among the Grecian soldiers"?

297. *Ὡς δ' ἔστ'*. The point of comparison is this. The Greeks recover their breath and renew their courage, by reason of the appearance of Patroclus and the Myrmidons; the light of safety dawns upon them, as when Jupiter removes a cloud from the summit of a high mountain, and restores to light a scene before veiled in darkness.

302. *ἱερή*, cessation.

336. *μίσρον*, in vain.

361. *Σίπειν*, *watched, or listened keenly to.*

363. *σάω*, either for *ισάωσι*, 1. aor. or 3. sing. imp. from the old verb *σάωμι*.

371. *Ἄξαντ*, dual, refering to the *pairs* of horses.

379. *ἐνικυμβαλίαζον*, *were overturned with a crash.*

390. *κλιτῦς*, *crag.*

392. *ἐπὶ κάρ*, *headlong.*

395. *Ἴεργι παλιμπιτίς*, that is, the Trojans. Patroclus, having repelled the Trojans from the ships, had intercepted their retreat, and was driving them back again towards the fleet.

403. *Ἦστο ἀλίσ*, *sat crouching.*

419. *ἀμιτροχίτωνας*, *having breastplates without the μίτρα*, which was an under and lower cincture, beneath the breastplate, and serving for an additional protection to the body.

426. *Ἦ ῥα*, &c. The simile of the two vultures illustrates strongly the savage fury with which the two warriors rushed to the conflict.

453. *Αὐτὰρ ἔπειν δῆ*. The request here made is afterwards fulfilled.

459. *Αἱματοῖσσας δὲ ψιάδας*, *bloody drops.* The phenomenon is designed as a portent of approaching death.

469. *μακῶν*, 2. aor. from *μηκάω*.

481. *φρίνις*, *the diaphragm.* *ἔρχεται* from *ἔργω*, poetical perf.

491. *μινύαιν*, *groaned in anger.*

507. *λίπιν* for *ἰλίπησαν*, 2 aor. pass., *after the chariot was left by the chiefs*, that is, Sarpedon and his charioteer.

515, 516. *δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν* — *Ἀνίρι κηδομένω*, *you can give heed to.* The construction is an unfrequent one.

562. The contest over the body of Sarpedon is nobly described. The darkness spread over the combatants, is the cloud of dust raised by the *mêlée*.

574. *ἰκίτιυσι*, *came as a suppliant to*, according to a custom which has before been explained.

584. The direct address of the poet to Patroclus is another instance of that change in manner which has already been noticed.

589. *αἰγανίης ῥιπή*, *the throw of a dart.*

617. *ὀρχηστήν περ*. "This stroke of railing upon Meriones is founded upon the custom of his country; for the Cretans were peculiarly addicted to this exercise, and in particular are said to have invented the Pyrrhic dance, which was performed in complete armour." Pope.

630. *τίλος πολέμου*, *the perfection of war.*

633. *Τῶν δέ*, &c. The ringing of the shields struck by the spears, is well described by the simile of the woodcutter's axe in the forest.

642. *βρομῖωσι*, an imitative word, expressing the sense by the sound, *buzz*.

658. *ἱερὰ τέλαντα*, *the sacred scales of Jupiter*, that is, by figure, the decree or determination of Jupiter.

668. *Ἐλθὼν ἐκ*, the construction is somewhat confused, but the sentence may be thus rendered ; *going away from the battle, purify Sarpedon from the gore, and, carrying him far off, wash him, &c.* The command of Jupiter that Sarpedon should be conveyed by Sleep and Death to Lycia, is in accordance with the request in line 453.

685. *καὶ μίγ' ἀάσθη*, *and was greatly deceived in his mind, or was led into a dreadful fate.*

702. *ἀγκῶνος*, *the elbow ; here, a corner or angle.*

714. *ἐλῆναι*, from *ἄλημι*, *to gather, to collect together.*

722. *Αἶθ' ὅσον ἦσσαν*, &c., *would that I were as much superior as I am inferior to you.*

745. *ᾠ πόποι*. This kind of insulting raillery seems to have been very common in the heroic age.

747. *τήθια διφῶν*, *searching for oysters.*

754. *ἄλσο*, 2 pers. 2 aor. for *ἔλου*.

765. These lines are remarkably vigorous. Eurys and Notus, tearing up trees whose branches are interwoven, and the crash of their breaking, give an animated picture of the battle, the clash of the spears, the winged arrows leaping from the string, and the huge stones dashing against the shields of the combatants.

779. *βουλυτόνδι*, *towards evening*, so called, as the etymology of the word indicates, from loosing the oxen.

785, 786. The poet is describing Patroclus in the third person. He suddenly changes, and addresses him directly, as if, in the impetuosity of the description, he imagined Patroclus to stand before him. He returns in the next line, as suddenly to his former manner.

803. *περμιόισσα*, *reaching to the extremity of the person.*

836. *Ἡμαρ ἀναγκαῖον*, *the fatal day*. The reproachful address of Hector to his fallen adversary is in keeping with the customs of the age. The poet shows his remarkable invention by putting into the conqueror's mouth the imaginary command of Achilles to Patroclus, which, though false in fact, is highly probable. The reply of Patroclus is characteristic. He declares that Hector is not his victor, but Apollo, and among men, Euphorbus, and Hector is only the third agent in his fall. The last words of the dying hero are the prophecy of Hector's death.

The events in the latter part of this book are of the greatest consequence in the conduct of the poem. The friend of Achilles has gone forth to the

battle, and fallen by the hands of a god and of the Trojan leader. This is the grand turning-point of the action. Achilles will soon appear, to avenge the death of his beloved Patroclus, clad in the terrible panoply wrought by the marvellous workmanship of Vulcan. His vengeance on the Greeks is already fulfilled, and soon will he wreak a fearful and bloody vengeance on the body of his great antagonist.

ILIAD, XVII.

19. *ὑπέβριον*, *proudly*.
32. *ρίχθιν δέ τι νήπιος ἔγνω*, *when a thing is done, even a fool knows it*.
34. *τίσεις*, *you shall expiate the death of*.
51. *Χαρίτισσιν ὁμοῖαι*, *like the Graces, that is, like the hair of the Graces*.
52. *ἑσφῆκωντο*, from *σφηκίω*, *were pent*. The beauty of the simile in the following lines is remarkably appropriate.
66. *ἰύζουσιν*, *they shout*.
71. *ἐγάρσατο*, *was envious, or rather, had determined that he should not*.
88. *φλογὶ ἰκτελος*, *like the flame*. The points of comparison are, the splendor of Hector's armour, and the rapidity with which he moves.
93. *Μήτις*, *let no one*. The verb is future for imperative.
98. *πρὸς δαίμονα*, *in opposition to the deity, or contrary to the will of the deity*.
101. *ἐκ θεόφιν*, for *θεοῦ*, *according to the will of the deity, or favored by the deity*.
105. *κακῶν δὲ καὶ φέρτατον εἴη*, *it would be the best of evils, or as we should say, the least*.
112. *Παχνοῦται*, *is frozen*.
136. *Πᾶν δὲ τ' ἐπισκύνιον*, &c., *and he draws down all his brow*.
142. *Ἰδύιο*, imp. for present, *thou needest much in battle, thou art but a poor fighter*.
155. *πιφῆσιν*, from *φάω*, a form of *φαίω*.
173. *ἄνοσάμην*, from *ὀνομαι*, for the present, *I blame*.
187. *Πατρόεσσι βίην*, circumlocution for *Patroclus*.
196. *Πατρί*, *his father, that is, Peleus*.
197. *Γηράς*, for *γηράσας*, participle.
201. *καταθύμιος*, *present to your mind*.

210. Ἐκτωρ δ', &c. The description of Hector in the armour of Achilles is full of spirit. The added courage and splendid appearance of the hero are in poetic keeping with the general purpose of exalting Achilles. Homer seems always alive to these little points of verisimilitude, which go so far to satisfy the imagination of the reader, and exhibit the real power of the poet.

220. περιπτιόνων, *dwelling around, in the neighbourhood.*

243. νίφει περι πάντα καλύπτει. Some refer the verb to νίφει, as if in apposition with Hector; others construct the sentence thus, Ἐκτωρ καλύπτει νίφει πολέμοιο περι πάντα.

250. Δήμια, *at the public cost.*

263. Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι, &c. "The poet has been supposed to allude, in this simile, to the noise of the breakers, at one of the mouths of the Nile. Mr. Wood observes that the representation is so strikingly expressive of the dashing sound, like that proceeding from a succession of cascades, which he experienced on his approach to the coast of Egypt, that it might fairly be concluded that Homer had been in precisely the same situation. The exquisite beauty of the lines, in which the sound is so distinctly accordant with the sense, determined Solon and Plato to abandon poetry, in despair of ever producing a description of equal sublimity. See Wood's *Essay on Homer.*" TROLLOPE.

The following is the passage referred to.

"It is not easy to imagine any thing more awful than the approach to this Bogas* in stormy weather. The breakers which were heard and seen at some distance had now the appearance of a succession of cascades, which we were to pass through for half a mile. If the most striking and expressive resemblance of a picture to that appearance in nature, which it attempts to represent, is a sufficient proof of the painter's having seen the original, we might conclude from three lines† in the Iliad that Homer had been in Egypt, and passed this Bogas."

* The Arab name for the mouth of the river.

† "'Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διῷπιτιός ποταμῶς
Βίβρυχιν μίγα κῦμα ποτὶ ῥέον, ἀμφὶ δέ τ' ἄνραι
Ἑϊόνες ΒΟΟ'ΩΣΙΝ, ἰριυγομένης ἁλὸς ἔξω, &c.

"These lines are said to have determined Solon and Plato to abandon poetry, despairing of ever being able to produce any thing like them. To those who admire the art of making the sound an echo to the sense, they certainly offer beauties, which are beyond all translation."

Wood's *Essay*, p. 77.

268. Φραχθίντις, from φράσσω, *closely covered with their shields.*

292. ἐμίνων περ, *though desiring it.*

319. ὅτ' Ἀχαιῶν, *driven by the Greeks.*

331. πολὺ βούλειται ἢ, *more than.* Some qualifying adverb must be understood.

389. 'Ως δ' ὅτ' ἀνέρε. This is one of the similes of Homer which illustrates the manners, customs, and arts of his age. The mode of preparing hides for use is particularly described. They were first softened with oil, and then were stretched in every direction by the hands of men, so that the moisture might be removed, and the oil might penetrate them. Considered in the single point of comparison intended, it gives a lively picture of the struggle on all sides to get possession of the body.

426. Ἰπποῖ. The circumstance of the horses weeping the loss of their master must be attributed partly to their being of divine origin, and consequently gifted with super-equine powers, and partly to the licence of poetry in attributing to inanimate things and brutes, the sentiments and actions which belong properly to humanity alone. Many admire this passage; but probably more will think that the image of a pair of crying horses borders on the burlesque.

440. Ζεύγλης, ζυγόν. The first was *the circle* or *bow* at the end of the yoke through which the horse's head was inserted; the second was *the yoke* itself, which crossed from one horse to the other.

446. Οὐ μὲν γάρ. The melancholy sentiment expressed in these lines is common with almost every writer of antiquity. It is certainly remarkable, that a poet, like Homer, whose pictures of nature are so smiling and cheerful, should have attributed this depressing view of the condition of man to the father of gods.

469. ηκισθία. This is a word of rare occurrence; it is compounded of the inseparable particle *η* and *κέρδος*, and means *useless*.

476. ἐχίμην δμῆσίν τε μένος τε, *to restrain and govern.*

481. βοηθόν, *swift in battle.*

496. Αὐτώ, Alcimedon and Automedon.

502. ἱμπνίσιοντε μεταφρέιν, *breathing upon my back.*

514. ἐν γούνασι κῦτται, literally, *lie in the knees*, that is, *depend on the will of the gods*. The expression is founded on the fact, that suppliants embraced the knees of the person supplicated.

515. Ἦεν, *I will hurl.*

520. 'Ως δ' ὅτ' ἔν. This simile has the two-fold merit of being drawn from a very common incident, and of being entirely applicable.

622. Μάστιγι, from μαστίω, the same as μαστίζω, *to lash.*

645. Ζεῦ πάτερ, &c. This fine passage is quoted by Longinus, as an example of the sublime in sentiment. "He (Ajax) does not pray for life, for that request would be beneath the hero; but since he is unable to employ his manhood in any noble deed, in the inextricable darkness, angry that he is thus inactive in the battle, he prays for light immediately, as if resolved to find at all events a sepulchre worthy of his bravery, should Jupiter himself be arrayed against him." § 9.

670. ἐνσίνε, *gentleness*.

676. "Οντι, &c. Homer frequently, in his illustrations, describes the habits and characteristics of animals or things from which the similes are drawn.

696. θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχατο φωνή, *and his strong voice was silenced*.

737. ἥντι πῦρ, &c. "The heap of images which Homer throws together at the end of this book, makes the same action appear with a very beautiful variety. The description of the burning of a city is short, but very lively. He compares the Ajaxes to a boar, for their fierceness and boldness; to a long bank which keeps off the course of the waters, for their standing firm and immovable in the battle; those that carry the dead body, to mules dragging a vast beam through rugged paths, for their laboriousness; the body carried, to a beam for being heavy and inanimate; the Trojans, to dogs for their boldness, and to water for their agility in moving backwards and forwards; the Greeks, to a flight of starlings and jays for their timorousness and swiftness." Pope: from Eustathius.

ILIAD, XVIII.

20. Κῆται. This announcement of the death of Patroclus is praised by Quintilian. Nothing can be more simple and appropriate.

23. κόνιν αἰθαλόισσαν, *the ashes*. This form of manifesting grief is frequently alluded to in the classical writers, and sometimes in the Bible. The lamentation of Achilles is in the spirit of the heroic times, and the poet describes it with much simplicity. The captives join in the lamentation, perhaps in the recollection of his gentleness, which has before been alluded to.

54. δυσαιστοτόκια, *the unhappy parent of the bravest*.

74. τὰ μὲν δῆ. The prayer of Thetis, and the wish of Achilles.

93, ἔλωρα, *retribution for the death of*.

100. δῆσιν for ἐδίησιν, *needed*.

107. Ὡς ἔρις. The feeling of Achilles is natural, and naturally expressed. The sudden introduction of this imprecation against discord, is in fine keeping with the hero's character.

114. φίλης κεφαλῆς, *of his dear head, that is, of my dear friend*.

128. ἐτήτυμον, adverbially, *you have spoken this truly*.

136. νῆμαι, fut. from νίομαι, *I shall return*.

137. υἱὸς ἰοῖο, *from her son*.

151. οὐδέ κι. The contest about the body of Patroclus is renewed with great vigor. The struggle between Hector and the Ajaxes is fierce and obstinate. Hector is resolved to obtain the body of his fallen foe, and his indomitable firmness is well described.

207. Ὡς δ' ὅτι καπνός. The smoke arising from the signal-fire of distress. The poet's description is true to fact in the following lines, since the blaze of the fires would be seen in the night, where only smoke appeared in the day. Achilles comes forth, protected by the Ægis of Minerva, and shouts, so as to terrify the Trojans and enable the Greeks to bring off the body. The sight of the flame which Minerva sent from the cloud around the hero's head, and the terrible sound of his shout and of the voice of the goddess, frighten the Trojans, their horses, and drivers to such a degree that the Greeks are enabled at length to rescue Patroclus.

236. φέρτω, *a bier*.

258. ῥῆϊτεροι πολεμίζειν, like the English idiom, *easier to fight*.

265. πτόλιος — γυναικῶν, referring to the Trojans.

275. πύλαι, σανίδες. Trollope says "*the gates are called σανίδες, and the πύλαι is the passage or aperture, which is opened or closed by the gates*." Is it not rather true that πύλαι means the whole gate, including posts, &c., and σανίδες, only the movable part, which was opened?

300. κτεάτεσσιν — ἀνιάζει, *is much troubled about his wealth*.

309. Ξυνὸς Ἐνυάλιος, &c. *the fate of war is common, and sometimes slays the slayer*.

316. Τοίσι δὲ Πηλεΐδης, &c. The grief of Achilles is described in Homer's usual vivid manner, and the simile of the lion robbed of his whelps, at the end, admirably expresses his warlike character, and fierce desire of vengeance. The following speech is also accordant with the feelings belonging to such a character.

334. Κτεριῶ, fut. from κτερίζω, *I will not perform your funeral rites*.

339. Ἀμφὶ δὲ σί. The custom of the heroic age, still existing in the East, was to employ persons to lament over the body of the deceased. It is alluded to both in Pagan and Jewish writers.

346. λουτροχόον, into which the water for bathing was poured.

350. Καὶ τότε δῆ. It was the duty of the friends of the dead to wash the body, anoint it with oil, and wrap it in fine linen.

351. ἐννιῶροις, nine years old.

369. Ἡφαίστου. The narrative in relation to Achilles and Thetis is here resumed. The description of the house and works of Vulcan, together with the shield, is one of the most curious pieces of antiquity.

376. Θειὸν — ἀγῶνα, the divine assembly.

378. τόσσον μὲν ἔχον τίλος, were so far completed. οὐκτα, the handles.

379. δισμούς, nails or screws, by which the handles were to be fastened to the bodies of the vessels.

387. ξίνεια θείω. It was the hospitable custom of the early ages to entertain the stranger, before making any inquiries as to the object of his visit.

407. ζωάγρια, recompense for life preserved.

409. ἀποθείομαι, from ἀποτίθημι.

410. Ἥ, καί, &c. The most probable meaning of this line is, *He said, and the huge monster rose from his anvil-stand*. πάλωρ is by some understood to be an adjective, the same as πάλωρος; others, and with greater reason, take it for a noun. αἶητον is also understood variously. Some understand it to be from ἄω, *I breathe*, and explain it, *puffing or blowing*, from blowing the bellows; others explain it, *terrible, huge*, which is probably correct.

411. ῥῶοντο, moved quickly.

418. ζωῆσι νεήνισιν εἰοικυῖαι, resembling living maidens.

421. ἔρρων, walking.

435. ἀρημίνος, perf. pass. from ἀράομαι, worn out.

457. τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, *I come suppliantly to you*. The custom of suppliants embracing the knees has been frequently alluded to.

470. χράνοισιν, crucibles.

472. σπιύδοντι παρέμμεναι, to be ready for him when working.

477. Παιστῆρα, πυράγρην, a hammer, tongs.

The description of the shield of Achilles is one of the noblest passages in the Iliad. It is elaborated to the highest finish of poetry. The verse is beautifully harmonious, and the language as nicely chosen and as descriptive as can be conceived. But a still stronger interest belongs to this splendid episode, when considered as an exact representation of life at a very early period of the world, as it undoubtedly was designed by the poet. That the student may form a clear idea of this wonderful shield, let us first attend to a simple sketch formed by combining the different parts of the poetical description, and then to an explanation of the more obscure words and phrases.

Vulcan first makes the frame-work of the shield, over which he draws five thicknesses, or laminæ, of different metals. To this he attaches the silver-plated belt. The outer surface is divided into three concentric circles, on which are represented the "Earth, the Heavens, the Ocean, Sun, Moon, and Stars," in the following order.

The interior circle, or boss, represents the "Sun, Moon, and Stars, the Pleiades, the Hyades, Orion, and the great Bear."

The second circle represents the Earth, and is divided into four compartments, and each compartment into three subdivisions, each containing pictures of society, as follows :

I. In the first compartment is a city, in peace. 1. Marriages and festivals are celebrated ; brides led by torch-light to their husbands' houses ; the nuptial song is heard ; young men are dancing to the music of the flute and lyre. This is the first picture of peace. 2. Justice is administered ; a cause is argued, two men appear before an umpire ; the partisans of both surround them, the heralds keep the people in order ; the old men sit upon seats of polished stone, " in a sacred circle." 3. The cause is decided.

II. The second compartment represents a beleaguered city. 1. The besieging armies deliberate what they shall do with the plunder which they anticipate from the city. The wives and children and old men defend the walls. 2. An ambuscade is devised. The herds and flocks are cut off, as their attendants approach unwittingly the place of ambush. 3. The noise of the assault calls out the army, and a battle ensues ; in the conflict appear Strife, Tumult, and pernicious Fate, the most conspicuous figures. The men, " like living mortals," fight and drag away each others' dead.

III. The third compartment represents rural employments. 1. Tilling. Ploughmen are occupied in driving the oxen across the newly broken field. They arrive at the end of the furrow, and a man offers them wine. The furrow darkens behind the plough, " though made of gold." 2. Harvest. The workmen are reaping the heavy crop with their sharp sickles, and frequent handfuls fall upon the ground. The sheaf-binders follow, and bind the sheaves, which the boys collect, and bring in their arms. The owner and his attendants stand by, rejoicing in heart. The attendants get ready a feast under an oak ; the women prepare the bread. 3. Vintage. A vineyard appears, the vines loaded with dark clusters of grapes. They are supported on silver vine-props, and surrounded with an enclosure of tin. There is but one narrow path to it, for gatherers, when they pluck the grapes. Maidens and young men bear the sweet fruit in baskets ; a boy plays upon a pipe, and they dance to the measure.

IV. Pastoral Life. 1. A herd of oxen go from the stall to the pasture by a reedy river. Four herdsmen accompany them with their swift-footed dogs. Two fierce lions seize a bullock, who is dragged away bellowing. The dogs and the young men press closely upon him. The dogs abstain from assaulting, but, standing near, bark at them. 2. A flock of sheep. In a beautiful pasture are the sheep, the shepherds' houses, the folds, and covered pens. 3. A dance. The dance is like that invented by Dædalus for the fair-haired Ariadne. The young men and maidens dance, holding each other by the hand. The young men wear their swords, and the maidens, garlands upon their heads. The dance is at first slow, but gradually increases in rapidity, and a rejoicing crowd surround the ring. A musician plays upon the pipe. Two tumblers sport in the midst, keeping time with the measure.

The third and outer circle represents the Ocean, which was supposed to be an immense stream, flowing round the earth.

Such is a simple sketch of this celebrated shield, drawn up, to give the reader a general idea of its structure, which he must fill out by studying the details in the description. It is certainly a most remarkable passage for the amount of information it conveys, relative to the state of the arts, and the general condition of life, at that period. From many intimations in the ancient authors, it may be gathered, that shields were often adorned by devices and figures in bas-relief, similar to those here described. The hint being once given, it required only the genius and invention of Homer to portray the surpassing workmanship, the varied and curious details, wrought into the shield of Achilles. It is an interesting fact in the history of modern art, that Mr. Flaxman in his delineation of this shield, brought the whole within a circle of three feet in diameter, thus refuting, in the most satisfactory manner, the cavils of the critics who have objected to this description on the ground of the impossibility of comprising such a variety within so small a compass.

The following description of this splendid work of art is taken from Mr. Allan Cunningham's elegant biography of Flaxman.

"Round the border of the shield he first wrought the sea, in breadth about three fingers; wave follows wave in quiet undulation; — he knew that a boisterous ocean would disturb the repose and harmony of the rest of the work. On the central boss, he has represented Apollo, or the Sun, in his chariot; the horses seem starting forward, and the god bursting out in beauty to give light to the universe around him. The circle, of which

Apollo is the centre, is in diameter little more than a foot, yet in this space he has pictured,

The earth, the heaven, the sea,
The sun that rests not, and the moon full-orbed.
There also all the stars, which round about
As with a radiant frontlet bind the skies ;
The Pleiads and the Hyads, and the might
Of huge Orion, with him Ursa called,
Known also by his popular name, the Wain.

“ On the twelve celebrated scenes which fill that space in the shield between the ocean-border and the general representation of the universe, he exhausted all his learning and expended all his strength. The figures are generally about six inches high, and vary in relief from the smallest visible swell to half an inch. There is a convexity of six inches from the plane; and the whole contains upwards of a hundred human figures. Of this magnificent work the artist was justly proud; he was paid £620 for the drawings and model; the first cast, in silver gilt, price 2000 guineas, was placed by his Majesty on his own sideboard; the second, of the same material and value, was presented by the King to the Duke of York; a third, of the same metal, was made for Lord Lonsdale, and a fourth for the Duke of Northumberland. Two casts in bronze were made by the proprietors for themselves, and three in plaster were prepared for the Royal Academy, for Sir Thomas Lawrence, for Flaxman himself.”

480. *ἐκ δ' ἀργύρεον*, that is, from the frame of the shield, *σάκου* understood.

488. *ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται*, which turns there. *Ὠρίωνα δοκῶν*, it watches Orion, that is, is opposite to.

501. *ἐπὶ ἱστορίᾳ πύραξ ἐλίσθαι*, literally, to take the trial before an umpire.

507. *τάλαντα*, there are two explanations of this; 1. that it was the fine itself, which was the matter in dispute, and 2. that it was a reward appointed for the judge who should pronounce the most just decision. Therefore *ὅς*, in the next line, will be understood to refer to the parties pleading or to the judge, as one or other of the above interpretations is approved.

531. *Εἰράων προπάροιθε*, in council.

570. *λίνον*. The most probable explanation of this word is, that it was a kind of song which derived its name from Linus, the Father of Poetry.

600. *τροχόν*, a wheel, used by the potter in shaping his vessels. The point of the comparison is this. When the potter first tries the wheel, to see “if it will run,” he moves it much faster than when at work. Thus it illustrates the rapidity of the dance.

We have now explained as far as our limits permit, this remarkable passage. We recommend to the student a close examination of the whole. It will lead him to many curious inductions and inferences, relative to the ancient world, and will throw much light upon points, which are elsewhere left in great obscurity.

ILIAD, XIX.

13. ἀνέβραχε, *resounded*, when laid upon the ground. The fear with which the divine armour filled the Myrmidons, and the exultation of Achilles, the terrible gleam of his eye, and his increased desire for revenge, are highly poetical.

24. Δίδω, μή. “It was considered a grievous misfortune by the ancients in general, that the bodies of their dead should putrefy above ground, previous to their interment.” Trollope.

27. Ἐκ δ’ αἰὼν πίφαται, *for life is departed from*, i. e. the body.

35. Μῆνιν ἀποιπών, *renouncing your wrath*.

42. ἐν ἀγῶνι, *at the station*.

43. οἰήϊα, *the helms*.

62. ἀπομηνίσαντος. This compound has two meanings. 1. The preposition imparts to the verb the idea of permanence, so that it may be rendered, *being angry so long* or *being angry till my vengeance was accomplished*. 2. The preposition may be considered as imparting the idea of renouncing, or of abstaining; then we may render it, *abstaining from anger*.

65. Ἀλλὰ τὰ μιν. This part of the speech of Achilles is highly characteristic of his impetuosity. Having determined, in obedience to the command of his mother, to be reconciled with Agamemnon and return to the war, he wished to rush at once into the combat. Agamemnon attempts to moderate his zeal, in a speech which deserves some attention. He begins with a request that he may not be interrupted, probably meaning, by the friends of Achilles. He then exonerates himself from all blame, and lays it upon Jupiter, and Fate, and the Fury who “walketh in darkness,” who inspired his mind with discord on the day when he robbed Achilles of his prize. He then enters into a long history of the goddess Ate, the eldest daughter of Jupiter, and of the injuries she has done to men, and even to Jupiter himself, of which he gives an instance in the story of the birth of Hercules, well known in mythology. When Jupiter detected the

fraud, it seems he hurled Ate from heaven, with an oath that she should never return. So the goddess consoled herself by playing off her mischief upon unhappy men. It is clear then, that Jupiter and not Agamemnon is to blame, though the latter is willing to make honorable amends for the share he had in the wrong-doing. The truth seems to be, that Agamemnon had a lame cause to defend, and the best he could do was to turn over the whole matter to Fate and Discord. We cannot help thinking that Agamemnon had some reasons for begging a patient hearing, and that Achilles showed an unusual degree of good nature in quietly listening to such an impotent apology and tedious narrative.

79. Ἑσταότος, alluding to the usual custom of speakers. *It is good to hear a speaker who stands, &c.*

82. βλάβεται, *is confused.*

149. κλοτοπιύειν. The exact meaning, and the etymology of this word, are uncertain. Some suppose it to mean, *to waste time in fine speeches*, for κλυτοπιύειν. Others, deriving it from κλίπτω, explain it, *to steal away time, to waste time*, in a general sense.

156. Νήστιας, *unfed.*

180. μήτι δίκης ἐπιδιυὲς ἔχῃσθα, *that you may have no want of ample justice.*

199. Ἀτρεΐδῃ κῦδισσι. This speech of Achilles is one of the best in the Iliad. It is marked by his impetuous character, warlike ardor, and eagerness for revenge. It is brief, pointed, and pithy. It overflows with the natural eloquence of excited feeling and impatience of delay. It forms a striking contrast to the dull harangue of Agamemnon, by its nervous and spirit-breathing appeal. The genius of the poet shines preëminent in the wonderful skill by which he draws out the energies of the son of Thetis, who makes henceforth the most conspicuous figure on the scene.

222. καλάμην, *a harvest*, that is, of slaughtered men. It is said as a general remark, and ἔχουσιν is used as a present verb.

223. Ἀμνητος δ' ὀλίγιστος, *that is, the harvest is smallest when Jupiter turns the scale*, if the men be wearied, as ours are now. Ulysses is arguing for a brief cessation to refresh the troops, and endeavours to dissuade Achilles from an immediate resort to the battle-field.

254. ἀπὸ τρίχας. It was the custom to cut hair from the forehead of the victim, and throw it into the fire.

263. ἀπροτίμαστος, *untouched*, from προσμάσσω.

287. Πάτροκλι. The lamentation of Briseïs over the body of Patroclus is full of natural feeling. The turning from her grief for the death of Patroclus, to the recollection of her own sufferings, is extremely beautiful.

The whole scene is well conceived; but there is one little circumstance which illustrates particularly the poet's true understanding of natural feeling. *The women joined in her lamentation, and mourned for their own calamities, under the pretext of mourning for Patroclus.* They were captives, who had lost every thing. They had no hopes like those of Briseïs (lines 297, 298,) from the life of Patroclus, and lost nothing by his death. How natural that they should be occupied by their own sorrows, while Briseïs wept incessantly for him who had always been kind and gentle to her.

342. *πάμπαν ἀποίχαι*, you entirely desert, that is, you neglect.

362. *γίλασσι δὲ πᾶσα περὶ χθάν.* A beautiful expression, *and all the earth around laughed with the splendor of the brass, that is, with the reflected brightness.*

375. 'Ως δ' ἔτ'. The poet seizes every occasion of describing the glory of Achilles' shield. The return of the hero to the war, was an event of sufficient consequence to justify the splendor of poetical imagery, which the imagination of Homer has thrown around it.

387. *σύριγγος*, a sort of case or envelope.

407. *Αὐδήντα.* "This miraculous gift of voice may be compared with that of Balaam's ass." Trollope.

417. *Θεὸς τε καὶ ἀνὴρ*, the god and the man, that is, Apollo and Paris.

418. *Ἐρινύες*, the furies. "Hence it seems that too great an insight into futurity, or the revelation of more than was expedient, was prevented by the Furies." Trollope.

ILIAD, XX.

7. *Ποταμῶν*, Rivers, that is, personified as gods.

11. *αἰθούσῃσιν*, seats, properly seats in the portico.

14. *Νηκούστης*, compounded of *νη* and *ἀκούω*.

16. *Ἀργικίραυς*, god of the swift thunderbolt.

20. *Ἐγὼς.* Jupiter here proclaims permission to all the gods, to engage in the battle, each taking the part he chooses.

30. *ὑπέμμενον*, contrary to fate. The walls of Troy were not destined to fall by Achilles.

39. *ἀκροεικόμης*, with unshorn hair.

49. *δηρὸν δὲ μάχης ἰπίπαιυτ'*. This construction is occasionally found, and may be rendered, *who had long been absent from the war*.

56. *Δεινὸν δὲ ἐρόντησι*. This description of the battle of the gods is strikingly grand. The student will remember the criticism of Longinus. Jupiter thunders in the heavens, Neptune shakes the boundless earth and the high mountain-tops; Ida rocks on its base, and the city of the Trojans and the ships of the Greeks tremble; and Pluto leaps from his throne in terror, lest his loathsome dominions should be laid open to mortals and immortals.

72. *σῶκος*, *powerful*.

90. *ἀλλ' ἤδη*. Æneas here refers to events which took place in the early period of the war, and before the commencement of the action of the poem.

98. *πέρα*, *ἔστι* understood.

107. *Ἡ μὲν γάρ*, that is, *Venus*.

128. *Γυνεμίνω ἰπίνησι λίνω*, *fate spun for him at his birth*.

131. *χαλῆποι δὲ θεοί*, *the gods are terrible*.

137. *Ἐκ πάτου ἐς σκοπὴν*, *from the travelled way or ground, to a high place*.

138. *ἄρχωσι*, plural for singular.

145. *Τείχος ἐς ἀμφίχυτον*. The following is the story to which this passage alludes: "Laomedon having defrauded Neptune of the reward he promised him for building the walls of Troy, Neptune sent a monstrous whale, to which Laomedon exposed his daughter Hesione. Hercules having undertaken to destroy this monster, the Trojans raised an entrenchment to defend him from his pursuit." Pope: from Eustathius.

157. *κάρκαιε*, *cracked*. The exploits of Achilles now become the principal object of the poet. The appearance of Achilles and Æneas is nobly described,

166. *ἀτίζων*, *disregarding*. The following is an exceedingly lively picture of the enraged lion, and the simile nobly illustrates the impetuous bravery of Achilles.

183. *ἀσίσφρων*, *fickle-minded*.

186. *χαλῆπῳς δὲ σ' ἔολπα τὸ ρίξιν*, *you will find it hard, I think, to do it*

199. *Τὸν δ'*, &c. This dialogue between Achilles and Æneas when on the point of battle, as well as several others of a similar description, have been sometimes censured, as improbable and impossible. The true explanation is to be found in the peculiar character of war in the heroic age. A similar passage has already been the subject of remark.

204. *Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἱπία*, *hearing the reports of ancient fame*,

227. ἀνθρίκων, *ears of wheat.*

253. Αἶτε χολωσάμεναι, *the picture of two vulgar women quarrelling in the middle of the street, is as accurate as it is revolting.*

275. Ἄντυγ' ὑπο πρῶτην, *upon the extreme border.*

282. ἄχος — μυρίον, *boundless grief.*

325. ἔσσειεν — αἰείρας, *bore away, raising him from the ground.*

332. ἀτίοντα, *perilling yourself.*

342. μέγ' ἔξιδεν, *looked forth afar.*

359. ὑσμίνης στόμα, *the mouth of battle.* A paraphrase for *battle*, but more expressive.

391. Γυγαίη. The Gygæan lake was in Lydia.

403. θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν, *breathed and bellowed forth his life.*

404. Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα. Not only rulers but priests are designated by the term ἄνακτες. The Heliconian priest was a priest of Neptune, as is indicated by the following line. The name is derived from Helice or Helicone, a town in Achaia, where the worship of Neptune was celebrated yearly by the sacrifice of a bull. If the bull *bellowed* as he was led to the altar, it was considered a favorable omen. Hence the simile.

439, 440. Πνοιῇ — Ἥκα μάλα ψύξασα. Some understand this to mean, *she turned back the spear by the motion in the air, caused by the gentle waving of her hand.* But there is nothing in the language to justify this interpretation. It evidently means, according to a literal version of the words, *she turned the spear with her breath, gently breathing.*

451. μίλλαις, *you are wont.*

458. Καὶ γ γόνυ, for κατὰ γόνυ.

496. τριβίμεναι κρῖ λευκόν, *to tread out the white corn.* The Jews and Greeks employed oxen "to tread out the corn." *Thou shalt not muzzle the ox when he treadeth out the corn.* Deut. xxv. 4.

ILIAD, XXI.

3. διατμήξας, τοὺς μὲν, *dividing them, he drove a part towards the city.*

7. ἐρυκίμην, *to impede them, that is, the Trojans.*

8. ἀργυροδίνην, *with silver waves.* The description of the flight and confusion of the Trojans, and their headlong plunge into the river, is managed with Homer's usual power.

12. ἀκρίδεις ἠερίθονται, *locusts rise*, driven by the heat of the fire. The swarms of locusts, that sometimes invade whole countries in the East, have been often described. It seems that the ancient mode of exterminating them was to kindle a fire, and thus drive them into a lake or river. The simile illustrates in the most striking manner the panic caused by Achilles.

22. Ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος. "It is observable with what justness the author diversifies his comparisons according to the different scenes and elements he is engaged in. Achilles has been hitherto on the land, and compared to land animals, a lion, &c. Now he is in the water, the poet derives his images from thence, and likens him to a dolphin." Pope: from Eustathius.

26. κρημνοῦς, *the high banks*.

31. Τοὺς αὐτοὶ φορέισκον, *which they carried*. Probably these were, "twisted thongs, fitted to the breastplate, or of which the breastplate was composed." Trollope.

38. ὄρπηκας, *suckers or shoots*.

58. πιπιρημίνος, *transported*.

75. Ἀντί τοί εἰμ' ἰκέταο, *I am in the place of a suppliant*. αἰδύμενος *entitled to respect*.

76. πασάμην Δημήτριος ἔκτεν, *I have broken bread with you*. This was anciently a pledge of amity.

79. ἱκατόμβοιον δέ τοι ἤλφον, *I brought you a price, of the value of a hundred oxen*.

83. μίλλω που ἀπὶ χθισθαί, *I surely am an object of hatred*.

95. ὁμογάστρις, *born of the same mother*.

99. Νήπι. This speech of Achilles forcibly expresses his relentless vengeance.

126. μίλαιναν φρεῖχ', *the dark curling*, that is, the gently agitated surface of the water.

131. πολίας ἱερίευσεν ταύρους. It was an ancient custom to sacrifice bulls and horses by throwing them into the sea alive.

162. ὁ δ' ἀμαρτῇ δούρασιν ἀμφίς, — ἔβαλε understood, *and he hurled two spears at once*.

163. περιδίξιος, *ambidextrous*, that is, using both hands alike.

166. ἱπιγρᾶδον, *just grazing*.

169. ἰθυπτιῶνα, *flying in a straight course*.

196. Ἐξ οὗπερ. The ancient meaning of *Oceanus* has already been explained. From this passage it seems that all rivers, seas, and fountains, were conceived as having their origin in this mighty stream.

204. ἱεσπτόμενοι κείροντες, *consumed by nibbling*.

221. *ἄγῃ*, *wonder*, including the idea of indignation.

234. *Κρημνοῦ ἀπαΐξας*, *springing from the bank*, that is, into the midst of the stream. The contest between Achilles and Xanthus abounds in vivid description, splendid imagery, and poetical grandeur.

245. *γιβύρωσιν*, *bridged it over*.

259. *μάστιλλαν*, *a spade*; *ἀμάρης*, *a channel*.

260. *ψηφίδες*, *the pebbles*.

262. *προαλιῷ*, *slorhing*.

271. *κονίην δ' ὑπέρειπτε*, *and washed away the earth from under his feet*.

277. *Ἡ μ' ἔφατο*. The fate of Achilles was already told to him.

282. *συφορζόν*, *a swine-herd*.

283. *ἱναυλος*, *the torrent*.

306. *κόρυσσι*, *tossed up*.

313. *Ἰστη*, *imperat. raise*.

319. *χίραδος*, *slime or mud*.

346. *νισαργί'*, *newly watered*. The conflagration kindled by Vulcan, and burning the plants and trees, is nobly described.

363. *Κνίσσῃ μελδόμενος*, *melting with the fat*, that is, *causing the fat to melt*.

366. *Οὐδ' ἔθελε*, *nor could it*.

369. *Ἰχραι κήδιν*, *why has he fallen upon troubling my stream?*

386. *ἄητο*, from *ἄημι*, *was moved like the wind*.

394. *κυνάμυια*, *dog-fly*, used as an epithet, signifying *impudent*.

407. *πίλισθρα*, the *πίλισθρον* was about one hundred feet.

441, et seq. The poet here narrates the fable of Neptune and Apollo's serving Laomedon, in building the city and taking care of his herds. It seems that after they had served the stipulated time, Laomedon dishonestly refused to pay them their wages, and, not content with this, threatened to cut off their ears into the bargain. This passage proves the great power of Laomedon, and the venerable antiquity of ear-cropping, since a couple of gods hardly escaped the shears of a mortal.

465. *Ζαφλιγίς*, *fiery, full of ardor*.

503. *σπροφάλιγγι*, *under a covering of dust, covered with dust*.

537. *ἄνισάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας*, *they throw open the gates, and draw back the bars*.

The picture of the panic-stricken Trojans, rushing to the gates, covered with dust and parched with thirst, and the mad pursuit of Achilles, is strikingly distinct.

559. *ῥωπήϊα*, *bushes*.

604. *Τυτλὸν ὑπεκπεσόντα*, running before him but little beyond his reach. The compound is very expressive.

The scenes described in this part of the *Iliad* are full of action. The imagery is of a lofty character. The battle with the Rivers, the intervention of the gods, the flight and terror of the Trojans, the insatiable madness and hot pursuit of Achilles, the rush to the city, the hurried opening of the gates affording a glimpse of safety, the crowding in of the dusty and worn-out fugitives, form a picture on which the pencil of Homer has lavished its most vivid coloring.

The Trojans being now within the city, excepting Hector, the field is cleared for the most important and decisive action in the poem, that is, the battle between Achilles and Hector, and the death of the latter. This part of the story is managed with singular skill. It seems as if the poet, feeling the importance of the catastrophe, wished to withdraw from view the personages of less consequence, and to concentrate our attention upon these two alone. The poetic action and description are narrowed in extent, but deepened in interest. The fate of Troy is impending; the irreversible decree of Jupiter is about to be executed; the heroes, whose bravery is to be the instrument of bringing about this consummation, are left together on the plain.

ILIAD, XXII.

1. *πιφυζότες*, in terror.

8. *Κεκλιμένοι*, near, that is, under the protection of.

5. *ὅλῳ Μοῖρ'*. The time had now arrived when it was fated that Hector should fall.

12. *ἄλιν*, are collected.

26. *ὥστ' ἀστίρ'*. This simile is very striking. It not only describes the appearance of Achilles, but is peculiarly appropriate because the star was supposed to be of evil omen, and to bring with it disease and destruction. So Priam beholds Achilles, splendid with the divine armour, and the destined slayer of his son.

44. *εὐνιν*, destitute.

45. *πηνάς*, from *πίρνημι*, transporting.

57. *Τρῶας καὶ Τρωάς*, Trojan men and Trojan women. The image of the unhappy father, beholding his son on the point of meeting his

terrible enemy, is one of much pathos. His entreaty is full of natural feeling and melancholy. His favorite son, perilling his life before the walls, fills him with heart-rending grief. The mother too is equally wretched. She implores the hero by his recollection of her maternal cares, and unveils the bosom from which his infancy was nourished. The whole scene possesses a deeply tragic interest.

93. ἐπὶ χιτῆν, in a covert.

94. Βιβρωκῶς κακὰ φάρμακ', having eaten deadly poisons. It was supposed that venomous serpents were accustomed to eat poisonous roots and plants before attacking their victims.

99, et seq. This speech of Hector shows the fluctuation of his mind, with much discernment on the part of the poet. He breaks out after having apparently meditated on a return to the city. But the imaginary reproaches of Polydamas and the anticipated scorn of the Trojans forbid it. He soliloquizes upon the possibility of coming to terms with Achilles, and offering him large concessions; but the character of Achilles precludes all hope of reconciliation. It is a fearful crisis within him, and his mind wavers, as if presentient of his approaching doom.

126. ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πίτρες, neither from the oak nor from the rock. Hector means to say that it is impossible to discourse with Achilles, as a youth and maiden may talk together, sitting carelessly upon the trunk of a tree or upon a rock.

132. κορυθαίχι πταλεμιστῆν, the impetuous god of war.

140. μετὰ, after, in pursuit of. The image is natural and expressive.

153. πλυνοί, cisterns, for washing. It was the custom of that age to have cisterns by the side of rivers or fountains, to which the women, including the wives and daughters of kings and princes, resorted to wash their garments.

159. ἱερίον, this properly means a victim, or any animal fit to be a victim; here an animal.

206. Οὐδ' ἴα ἰέμεναι, nor did he permit them to hurl.

221. Προπροκυλινδόμενος, repeatedly prostrating himself.

225. χαλκογλῶχινος, brazen-barbed.

247. κερδοσύνη, with deceit.

255. ἁρμονιάων, compact, agreement.

257. καμμονίην, perseverance, success arising from perseverance.

260. Τὸν δ' ἄρ'. Achilles maintains his implacable anger to the last. He rejects scornfully the proposal of Hector, that the victor should abstain from treating his fallen foe with the usual barbarous indignities of war. His reply is in keeping with his fierce and revengeful character.

281. ἀρτιπῆς καὶ ἐπίκλοπος, *deceitful and cheating*.

297. ὦ πόποι. Hector having discovered the deception that Minerva practised on him, now resigns all hope, and sees that it is the evident design of the gods that he shall die. He resolves, however, not to die without a struggle, but in the doing of some brave deed that shall send his name down to posterity.

325. Λαυχανίην, *the throat*. The appearance of Achilles before he strikes the fatal blow, the deed itself, and the fall, are described with a rapid and vigorous hand. The exultation over Hector, and the taunt, that the dogs and birds shall tear him in pieces, while the Grecian army shall perform the funeral honors of Patroclus, are characteristic of the atrocities of war in that age. The entreaty of the fallen hero shows the high value the ancients set upon funeral honors, and their sense of the calamity of being deprived of them. The reply of Achilles is in the wildest strain of savage ferocity. It has but one redeeming point, such as it is, namely, that Achilles *only wishes* he had the heart to eat up his enemy.

351. χρυσῷ ἰρύσασθαι, *to weigh you down with gold, to ransom by an equal weight of gold*.

358. μῆνιμα γίνωμαι, literally, *lest I be to you an anger of the gods*, that is, *lest I pursue you as a Fury*, or *bring on you the anger of the gods*.

The death of Hector is accompanied by many circumstances of extreme barbarity. The Greeks rush to the spot, to insult his body and disfigure it by wounds.

381. ἀμφὶ πόλιν σὺν τίσυχιτι. Achilles first turns his thoughts to the destruction of Troy, but suddenly reverts to his friend Patroclus, who lies by the ships, "dead, unwept, unburied." The ardor of his friendship is as strong, as his desire of vengeance had been fierce.

397. Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρης, *from the ankle to the heel*. The savage act of Achilles, in dragging the body after his chariot, is characterized by the poet as disgraceful. It is to be considered in the light of a highly wrought picture of the barbarities of war in the heroic age.

A scene of the deepest pathos is now described. The grief of the father and mother, the lamentations of the people, "are as if the whole city were burning from its summits." The despair of Priam is poured out in words full of heart-rending anguish. It is impossible to conceive a situation of more tragical power, or a scene wrought up to a higher intensity of sorrow. Hector's unhappy wife is at home, "on household cares intent." She has just ordered her maidens to prepare a bath for Hector, when he returns from the battle. The voice of lamentation reaches her ear and fills her with heart-sickness; for she has a dreadful presentiment, tha

Hector has fallen, a victim to his "pernicious valor." She rushes forth distracted; she reaches the tower; the sight of Hector's corpse, dragged in dishonor after the chariot of Achilles, overcomes her, and she swoons. She is at length restored, and breaks out with a lament of the deepest despair. Her widowed state, her orphan child, the indignities they will suffer in future, contrasted with their past prosperity and happiness, arise in agonizing vividness before her mind.

The description closes with simple power. A few grand touches are all, but these exhibit the poet of human nature. The rest is supplied by the excited feelings and imagination of the reader. With the parting of Hector and Andromache only, can this be compared. The poet's claim to a place in the highest rank of genius might safely rest on these two scenes alone.

ILIAD, XXIII.

2. Ἐπειδὴ νῆας, &c. Achilles and the Greeks returned immediately to the ships. The body of Hector was not dragged round the walls of Troy as is commonly supposed.

9. δὲ γὰρ γέρας ἐστὶ θανάωντων, *for this is the right of the dead.*

29. τάφον, *a funeral feast.*

30. ὀρέχθιον, *were extended.*

46. Κείρασθί τι κόμην, *to cut off my hair.* It was an ancient custom to offer a part of the hair on the funeral pyre of a deceased friend.

50. παρά τι σχεῖν, *to bestow upon him those things that are proper,* that is, the due funeral honors.

61. Ἐν καθαρῷ, *on the bare ground.*

65. Ἦλθε. The appearance of the spirit of Patroclus is a striking passage. The expression is the simplest possible, but the meaning is deep and impressive.

79. ἥ περ λάχε γινόμενόν περ, *which was my lot at my birth.*

88. ἀστραγάλοις, *the dice.*

91. ὁμὴ σορός, *the same chest or urn.* Into this urn the ashes of the dead were collected. Patroclus wishes to have his ashes buried in the same urn with those of Achilles, as a proof of friendship surviving even death.

92. ἀμφιφορεύς, *in apposition with σορός.*

101. *τιτριγυῖα*, *shrieking*.

104. *φρίνις*, here means *the body*.

116. *Πολλὰ δ' ἄνυστα*, &c. *up hill and down hill, by straight roads and cross roads*. Trollope.

136. *ὄπισθεν δὲ κέρη ἔχει*, and Achilles, *walking behind, supported the head*.

139. *μινωιτιά*, *according to his wish*.

146. *Σοί τε κόμην κείναι*, *to cut off my hair for thee*. Besides offering hair on the funeral pile of friends, it was also customary to dedicate a portion of it to the river-gods of the country, on arriving at the age of manhood.

168. *Δημόν ἰλόν*. It was customary to cover the body with fat, and to place on the pile, vessels of oil and honey, that it might be more speedily consumed.

173. *τραπεζῆς κύνας*, *domestic dogs, dogs fed from their master's table*.

191. *Σπήλι*, from *σείλλω*.

220. *χαμάδις χέει*, *made a libation*. This was another custom in paying funeral honors.

243. *χρυσή φιάλη*, *a golden urn*, the same as *σορός* and *ἀμφιφορεύς*. *δίπλακι δημόν*, *a double covering or lining of fat*.

255. *Τορνώσαντο δὲ σῆμα*, *they marked out the tomb*.

259. *Νηῶν δ' ἱκφίε' αἰθλα*. The rest of the book is taken up with a curious description of the games performed in honor of Patroclus, the prizes, the combats, and the victories. The scene affords an interesting picture of this custom of antiquity. These games consisted of eight exercises; the chariot-race, the cestus, wrestling, the foot-race, the single combat, the discus, archery, the throwing of the javelin.

267. *ἄπυρον*, *that has not been put over the fire, that is, new*.

273. *διδογμένα*, *awaiting, ready for*.

282. *λοίσσας*, 1st aor. part. from *λοίω*, the same as *λούω*.

284. *ἐρηρίδονται*, perf. pass. from *ἐρίδω*.

310. *Βαρόδιστοι*, *slowest*, for *βράδιστοι*.

326. *Σῆμα*, *the goal*.

327. *ῥογυί*. This was properly the distance between the hands, when the arms are extended.

330. *ξυνοχῆσιν*, *the narrowest part*.

332. *νύσσα*, *the goal at the lower end of the course*.

339, 340. *Ὡς ἂν σοί*, *that the nave of the wheel may appear to approach the edge of the well-made goal, but yet may avoid striking against the stone*.

352. *ἐν δὲ πλήρους ἱσάλλοντο*, *they cast lots, that is, for their places*. Though the chariots started abreast, yet it is obvious that he who obtained

by lot the inner track, would have a smaller curve to describe at the end of the course, and consequently less ground to pass over. Some have supposed that they were arrayed one *after* the other. This opinion is not well supported, and appears at first sight incredible.

361. Ὡς·μεινίητο δρόμου, *that he might watch the race.*

369. αἵξασκε μισθήρα, *bounded in the air.*

379. Αἰεὶ γάρ. The horses of Diomedes press so closely that they seem about to mount the car of Eumelus.

396. Θρυλλίχθη, *was bruised.*

420. Ῥωχμός, *a fissure.*

431. δίσκου οὔρα, *the throw of a quoit.*

454. φοίνιξ. Properly a *palm-tree*, and thence the fruit thereof, called *the date*. It is here used adjectively and may be rendered *chestnut-colored*. Trollope.

474. τί πάρος λαβρεύμαι, *why do you speak or boast unseasonably?*

481. ὕληρα, *the reins.*

505. ἄρματροχίη, *wheel-track.*

546. ἰσθλὸς ἰών, *nominative absolute.*

570, et seq. The speeches of Menelaus and Antilochus show that no fraud or violence was allowed to be practised, and that a victory gained by such means was of no avail.

598. Ἰάνθη, &c. *The heart of Menelaus was exhilarated as the dew exhilarates the ripening corn.* Trollope.

599. φρίσσουσιν, *bristle.*

604. νοίη, *youthfulness, the thoughtlessness of youth.*

618. Τῇ, *take it.*

622. ἀκοντιστύν, *the combat of javelins.*

626. Ναὶ δὴ, &c. The poet sustains admirably the character of the sage old Nestor. When he speaks, he reverts to the days of his youth, and magnifies his own exploits. This is true to nature; it has that verisimilitude which Homer knew so well how to preserve.

670. ὅττι μάχης ἱπιδινόμαι, *that I am inferior in battle.*

679. διδουπότος. This word generally signifies the *noise* made by the fall of a man slain in battle. Here it means *dead*.

683. Ζῶμα, *the girdle or scarf*, round the middle.

684. ἱμάντας·ὑψμῆτους, *the thongs*, which were worn round the hands and arms.

688. χρομάδος, *the sound of the blows on the cheeks.*

702. ἱμπυριβήτην, *that is set over the fire.*

712. ἀμύλλοντις, *the rafters*. The simile exactly illustrates the attitude of two wrestlers.

724. ἀνέμει. "When neither of the combatants seemed likely to gain any advantage over his antagonist, in order to bring the matter to a conclusion, they mutually agreed to a trial of strength, and that one should endeavour to raise the other from the ground and by this means throw him. This was called ἀναίρειν." Trollope, from Eustathius.

726. κάληπα, the bend of the knee.

761. κανών, a shuttle, properly a rule.

762. Πηνίον, the woof; μίτον in apposition.

795. μάλινος, in the sense of an adverb, to no purpose.

826. σόλον αὐτοχόωνον, the disk or quoit made by fusion only.

845. καλαύροπα, a shepherd's crook.

847. ἀγῶνος, the space of the contest.

851. ἡμιπίλικκα, axes with but one edge.

866. μήρινθον, the cord.

885. βεῶς ἄξιον, ἀνθιμόντα, worth the value of an ox, adorned with graven flowers.

890. Ἀτρεΐδην. Atrides comes in at last, to take part in the games. As a matter of respect, Achilles will not permit him, but gives him the prize at once.

The chief value of this book consists in the accurate and minute account of the ancient funeral rites, and the ceremonies and games performed in honor of the dead. Human sacrifices, at this early period, were not unknown. It was supposed that the shades of the departed heroes were appeased by such bloody offerings. The combats are described with much graphic power; and the scene of the ghost of Patroclus is striking and solemn.

ILIAD, XXIV.

1. Αὐτο δ' ἀγών, the assembly was dissolved.

16. Τρὶς δ' ἐρύσας. Achilles dragged the body of Hector thrice round the tomb of Patroclus.

28. Ἀλεξάνδρου ἔνιχ' ἄτης, on account of the wrong done by Paris. This is the first allusion in the Iliad to the *Judgment of Paris*, which gave mortal offence to Minerva and Juno. On this account it has been supposed by some that these lines are spurious, on the ground that Homer could not have known the fable or he would have mentioned it earlier in the poem.

54. *Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν, &c.*, for in his wrath he insults the senseless earth, that is, the body.

58. *γυναικά τι θήσατο μαζόν*, he sucked, from *θάομαι*. *γυναικα* is used as an adjective, or *μαζόν* may be governed by *κατὰ* understood.

80. *μολυβδαίνη*, a leaden weight.

81. *βοὸς κίρας*, a horn tube.

128. *τίο μίχρεις*, how long?

157. *ἄφρων, ἄσκοπος, ἀλιτήμων*, ignorant, careless, malicious, or impious.

160. *κίχιν δ' ἐνοπήν τι*. The picture which the poet has here drawn of the afflicted father is marked by his characteristic touches of beauty, delicacy, and pathos.

172. *κακὸν ὀσσομίνη*, boding ill, or the messenger of ill.

190. *πείριθθα*, the body of the car.

192. *γλήνια*. The exact meaning of this word is uncertain. It may mean ornaments for the person, sumptuous apparel, or, in a more general sense, any kind of curious or costly articles of luxury.

202. *Ἐκλι*, you were renowned.

214. *κακιζόμενον*, behaving like a coward.

219. *Ὀρνις* — *κακός*, an ill-boding bird.

221. *θυσκόοι, ἱεῖς*, priests who burn the sacrifices, priests who slay the victims,

228. *φωριαμῶν*, wardrobes.

230. *ἀπλοῖδας*, of simple make.

235. *Ἐξισίην*, on an embassy.

253. *κατηφόνες*, disgraces.

261. *χορευτυπίησιν*, dancing.

267. *πρωτοπαγία*, new.

269. *ὀμφαλοῖν*, having an elevation in the middle. *ὀηκισσιν ἀρηγός*, fitted with rings, through which the reins passed.

270. *ζυγόδισμον*, the thong connecting the yoke and pole.

272. *Πίζη ἔπι πρώτῃ*, at the further end. *κρίκον ἴστορι*, the first was a ring, attached to the pole by means of the second, which was a kind of hook.

316. *Μόρφρον*, black; *περικνόν* also signifies black.

354. *φραδῖος νόου ἔργα*, something requiring circumspection.

418. *Θηοῖο*, from *θίομαι*, poetic and Ionic for *θιόμαι*.

419. *ἱερήϊς*, fresh, literally, wet with dew.

429. *ἄλυσον*, a cup.

451. *Λαχνήντ' ὄροφον*, the shaggy roof. So called from the reed which was used to thatch houses with.

464. ἀγαπαζέμεν, to show regard for.

486. Μνήσαι πατρὸς σοῖο. The speech of Priam is an admirable example of Homer's power of conceiving the sentiments and emotions inspired by the most melancholy situations. It is full of simple and pathetic feeling, which commends itself at once, as true to nature.

532. βούβρωστις, consuming care.

540. παναώριον, doomed to die prematurely.

577. καλέστωρα, the caller, because he was employed in summoning assemblies.

589. λειχίων, the bier.

616. ἐβρώσαντο, danced, or sported.

648. ἐγκονίουσαι, serving diligently.

665. δαινῦτο, let the people feast, that is, partake of the funeral feast.

709. Ἀγχοῦ δέ. The approach of Priam, with the body of Hector, the grief and lamentations of the Trojans, their simultaneous rush to the gates, make up a picture of deep and solemn pathos.

720. Τρητοῖς. "The τρητὸν λίκος seems to have been a bed appropriated to the higher classes, which was raised on supporters, perforated for the purpose of supporting the beadstead." Trollope.

725. ἀπ' αἰῶνος, from life. This lament of Andromache may be compared to her pathetic address to Hector in the scene at the Scæan gate. It forms indeed a most beautiful and eloquent pendant to that.

753. ἀμιχθαλόισσαν, inaccessible.

762. Ἐκτορ, &c. The lament of Helen is exceedingly beautiful, both as an appropriate expression of her own natural feelings, and as a tribute to the virtues and gentleness of Hector. Some have gone so far as to call it the most exquisite passage in the Iliad.

The funeral rites of Hector are not materially different from those of Patroclus. The close of the poem is marked by the utmost simplicity; but it is a simplicity that accords with the elegant spirit of antiquity. The impression it leaves on the mind, is deep. We feel that we have been guided through scenes of infinite variety, beauty, pathos, solemnity, from the terrible onset, to the mournful ceremonies of the funeral pyre, by a poet who is perfectly familiar with every aspect of life, and every feeling of the heart; and when he takes his leave of us, it is with the simple consciousness that his song is over, and his task accomplished.

281. ἀρτιπῆς καὶ ἐπίκλοπος, *deceitful and cheating*.

297. Ὡ πόποι. Hector having discovered the deception that Minerva practised on him, now resigns all hope, and sees that it is the evident design of the gods that he shall die. He resolves, however, not to be without a struggle, but in the doing of some brave deed that shall send his name down to posterity.

325. Λαοκαϊνὴν, *the throat*. The appearance of Achilles before he strikes the fatal blow, the deed itself, and the fall, are described with a rapid and vigorous hand. The exultation over Hector, and the taunt, that the dogs and birds shall tear him in pieces, while the Grecian army shall perform the funeral honors of Patroclus, are characteristic of the atrocities of war in that age. The entreaty of the fallen hero shows the high value the ancients set upon funeral honors, and their sense of the calamity of being deprived of them. The reply of Achilles is in the wildest strain of savage ferocity. It has but one redeeming point, such as it is, namely, that Achilles *only wishes* he had the heart to eat up his enemy.

351. χρυσῷ ἱρύσασθαι, *to weigh you down with gold, to ransom by an equal weight of gold*.

358. μῆνιμα γίνωμαι, literally, *lest I be to you an anger of the gods*, that is, *lest I pursue you as a Fury, or bring on you the anger of the gods*.

The death of Hector is accompanied by many circumstances of extreme barbarity. The Greeks rush to the spot, to insult his body and disfigure it by wounds.

381. ἀμφὶ πόλιν σὺν τήχεσσι. Achilles first turns his thoughts to the destruction of Troy, but suddenly reverts to his friend Patroclus, who lies by the ships, "dead, unwept, unburied." The ardor of his friendship is as strong, as his desire of vengeance had been fierce.

397. Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρης, *from the ankle to the heel*. The savage act of Achilles, in dragging the body after his chariot, is characterized by the poet as disgraceful. It is to be considered in the light of a highly wrought picture of the barbarities of war in the heroic age.

A scene of the deepest pathos is now described. The grief of the father and mother, the lamentations of the people, "are as if the whole city were burning from its summits." The despair of Priam is poured out in words full of heart-rending anguish. It is impossible to conceive a situation of more tragical power, or a scene wrought up to a higher intensity of sorrow. Hector's unhappy wife is at home, "on household cares intent." She has just ordered her maidens to prepare a bath for Hector, when he returns from the battle. The voice of lamentation reaches her ear and fills her with heart-sickness; for she has a dreadful presentiment, that

Hector has fallen, a victim to his "pernicious valor." She rushes forth distracted; she reaches the tower; the sight of Hector's corpse, dragged in dishonor after the chariot of Achilles, overcomes her, and she swoons. She is at length restored, and breaks out with a lament of the deepest despair. Her widowed state, her orphan child, the indignities they will suffer in future, contrasted with their past prosperity and happiness, arise in agonizing vividness before her mind.

The description closes with simple power. A few grand touches are all, but these exhibit the poet of human nature. The rest is supplied by the excited feelings and imagination of the reader. With the parting of Hector and Andromache only, can this be compared. The poet's claim to a place in the highest rank of genius might safely rest on these two scenes alone.

ILIAD, XXIII.

2. Ἐπειδὴ νῆας, &c. Achilles and the Greeks returned immediately to the ships. The body of Hector was not dragged round the walls of Troy as is commonly supposed.

9. ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, *for this is the right of the dead.*

29. τάφον, *a funeral feast.*

30. ὀρέχθιον, *were extended.*

46. Κείρασθί τι κόμην, *to cut off my hair.* It was an ancient custom to offer a part of the hair on the funeral pyre of a deceased friend.

50. παρὰ τι σχεῖν, *to bestow upon him those things that are proper,* that is, the due funeral honors.

61. Ἐν καθαρῷ, *on the bare ground.*

65. Ἦλθε. The appearance of the spirit of Patroclus is a striking passage. The expression is the simplest possible, but the meaning is deep and impressive.

79. ἥσπερ λάχε γενόμενόν περ, *which was my lot at my birth.*

88. ἀστραγάλοις, *the dice.*

91. ὁμὴ σορός, *the same chest or urn.* Into this urn the ashes of the dead were collected. Patroclus wishes to have his ashes buried in the same urn with those of Achilles, as a proof of friendship surviving even death.

92. ἀμφοτέρω, *in apposition with σορός.*

101. *στριγυῖα*, *shrieking*.

104. *φρίνις*, here means *the body*.

116. *Πολλὰ δ' ἄνυστα*, &c. *up hill and down hill, by straight roads and cross roads*. Trollope.

136. *ἔπειθεν δὲ πᾶρθε ἔχει*, and Achilles, *walking behind, supported the head*.

139. *μινουσιπία*, *according to his wish*.

146. *Σοί τε κόμην κείνῃν*, *to cut off my hair for thee*. Besides offering hair on the funeral pile of friends, it was also customary to dedicate a portion of it to the river-gods of the country, on arriving at the age of manhood.

168. *Δημόν ἱλάν*. It was customary to cover the body with fat, and to place on the pile, vessels of oil and honey, that it might be more speedily consumed.

173. *τρασιζῆις κύνις*, *domestic dogs, dogs fed from their master's table*.

191. *Σκήλι*, from *σκέλλω*.

220. *χαμάδις χίς*, *made a libation*. This was another custom in paying funeral honors.

243. *χρυσή φιάλη*, *a golden urn*, the same as *σορός* and *ἀμφιφρεῖς δίπλακι δημῶ*, *a double covering or lining of fat*.

255. *Τορνώσαντο δὲ σῆμα*, *they marked out the tomb*.

259. *Νηῶν δ' ἔκφρε' ἄσθλα*. The rest of the book is taken up with a curious description of the games performed in honor of Patroclus, the prizes, the combats, and the victories. The scene affords an interesting picture of this custom of antiquity. These games consisted of eight exercises; the chariot-race, the cestus, wrestling, the foot-race, the single combat, the discus, archery, the throwing of the javelin.

267. *ἄτυρον*, *that has not been put over the fire, that is, new*.

273. *διδογμένα*, *awaiting, ready for*.

282. *λοίσσας*, 1st aor. part. from *λοῖω*, the same as *λούω*.

284. *ἐρηρίδονται*, perf. pass. from *ἐριίδω*.

310. *Βάρδιστοι*, *slowest*, for *βράδιστοι*.

326. *Σῆμα*, *the goal*.

327. *ῥεγυί*. This was properly the distance between the hands, when the arms are extended.

330. *ξυνοχῆτιν*, *the narrowest part*.

332. *νύσσα*, *the goal at the lower end of the course*.

339, 340. *Ὡς ἂν τοι*, *that the nave of the wheel may appear to approach the edge of the well-made goal, but yet may avoid striking against the stone*.

352. *ἐν δὲ πλῆρους ἱβάλοντο*, *they cast lots, that is, for their places*. Though the chariots started abreast, yet it is obvious that he who obtained

by lot the inner track, would have a smaller curve to describe at the end of the course, and consequently less ground to pass over. Some have supposed that they were arrayed one *after* the other. This opinion is not well supported, and appears at first sight incredible.

361. Ὡς μεμνίατο δρόμου, *that he might watch the race.*

369. ἀΐζασκε μετήορα, *bounded in the air.*

379. Αἰὶ γάρ. The horses of Diomedes press so closely that they seem about to mount the car of Eumelus.

396. Θρυλλίχθην, *was bruised.*

420. Ῥωχμός, *a fissure.*

431. δίσκου οὔρα, *the throw of a quoit.*

454. φοίνιξ. Properly a *palm-tree*, and thence the fruit thereof, called *the date*. It is here used adjectively and may be rendered *chestnut-colored*. Trollope.

474. τί πάρος λαβρεύσαι, *why do you speak or boast unseasonably?*

481. εὖληρα, *the reins.*

505. ἄρματροχή, *wheel-track.*

546. ἰσθλὸς ἰών, *nominative absolute.*

570, et seq. The speeches of Menelaus and Antilochus show that no fraud or violence was allowed to be practised, and that a victory gained by such means was of no avail.

598. Ἰάνθη, &c. *The heart of Menelaus was exhilarated as the dew exhilarates the ripening corn.* Trollope.

599. φρίσσουσιν, *bristle.*

604. νιοίη, *youthfulness, the thoughtlessness of youth.*

618. Τῇ, *take it.*

622. ἀκοντιστύν, *the combat of javelins.*

626. Ναὶ δῆ, &c. The poet sustains admirably the character of the sage old Nestor. When he speaks, he reverts to the days of his youth, and magnifies his own exploits. This is true to nature; it has that verisimilitude which Homer knew so well how to preserve.

670. ὅττι μάχης ἑπιδυνόμαι, *that I am inferior in battle.*

679. διδουπότος. This word generally signifies the *noise* made by the fall of a man slain in battle. Here it means *dead*.

683. Ζῶμα, *the girdle or scarf, round the middle.*

684. ἱμάντας ἑυτμήτους, *the thongs, which were worn round the hands and arms.*

688. χρομάδος, *the sound of the blows on the cheeks.*

702. ἱμρυρίθητην, *that is set over the fire.*

712. ἀμύλλοντες, *the rafters.* The simile exactly illustrates the attitude of two wrestlers.

724. ἀνέμει'. "When neither of the combatants seemed likely to gain any advantage over his antagonist, in order to bring the matter to a conclusion, they mutually agreed to a trial of strength, and that one should endeavour to raise the other from the ground and by this means throw him. This was called ἀναίρειν." Trollope, from Eustathius.

726. κώληπα, *the bend of the knee.*

761. κανών, *a skuttle, properly a rule.*

762. Πηνίον, *the woof; μίτον in apposition.*

795. μάλινος, in the sense of an adverb, *to no purpose.*

826. σόλον αὐτοχόωνον, *the disk or quoit made by fusion only.*

845. καλαύροπα, *a shepherd's crook.*

847. ἀγῶνος, *the space of the contest.*

851. ἡμισπίλικκα, *axes with but one edge.*

866. μήρινθον, *the cord.*

885. βῶς ἄξιον, ἀνθιμόντα, *worth the value of an ox, adorned with graven flowers.*

890. Ἀτρεΐδην. Atrides comes in at last, to take part in the games. As a matter of respect, Achilles will not permit him, but gives him the prize at once.

The chief value of this book consists in the accurate and minute account of the ancient funeral rites, and the ceremonies and games performed in honor of the dead. Human sacrifices, at this early period, were not unknown. It was supposed that the shades of the departed heroes were appeased by such bloody offerings. The combats are described with much graphic power; and the scene of the ghost of Patroclus is striking and solemn.

ILIAD, XXIV.

1. Αὐτο δ' ἀγών, *the assembly was dissolved.*

16. Τρὶς δ' ἐρύσας. Achilles dragged the body of Hector thrice round the tomb of Patroclus.

28. Ἀλεξάνδρου ἔνικ' ἄτης, *on account of the wrong done by Paris.* This is the first allusion in the Iliad to the *Judgment of Paris*, which gave mortal offence to Minerva and Juno. On this account it has been supposed by some that these lines are spurious, on the ground that Homer could not have known the fable or he would have mentioned it earlier in the poem.

54. *Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν, &c., for in his wrath he insults the senseless earth, that is, the body.*

58. *γυναικά τι θήσατο μαζόν, he sucked, from θάομαι. γυναικα is used as an adjective, or μαζόν may be governed by κατὰ understood.*

80. *μολυβδαίνη, a leaden weight.*

81. *βοὸς κίρας, a horn tube.*

128. *τίο μέχρεις, how long?*

157. *ἄφρων, ἄσκοπος, ἀλιτῆμων, ignorant, careless, malicious, or impious.*

160. *κίχεν δ' ἐνοπὴν τι.* The picture which the poet has here drawn of the afflicted father is marked by his characteristic touches of beauty, delicacy, and pathos.

172. *καχὸν ὀσσομίνη, boding ill, or the messenger of ill.*

190. *πείρινθα, the body of the car.*

192. *γλήνεια.* The exact meaning of this word is uncertain. It may mean ornaments for the person, sumptuous apparel, or, in a more general sense, any kind of curious or costly articles of luxury.

202. *Ἐκλι, you were renowned.*

214. *κακιζόμενον, behaving like a coward.*

219. *Ὀρνις — κακός, an ill-boding bird.*

221. *θυσσάδοι, ἱεῖς, priests who burn the sacrifices, priests who slay the victims,*

228. *φωριαμῶν, wardrobes.*

230. *ἀπλοῖδας, of simple make.*

235. *Ἐξισίην, on an embassy.*

253. *κατηφόνες, disgraces.*

261. *χορευτυπίησιν, dancing.*

267. *πρωτοπαγία, new.*

269. *ὀμφαλόειν, having an elevation in the middle. ὀμφαλοῖσιν ἀρξυγός, fitted with rings, through which the reins passed.*

270. *ζυγόδισμον, the thong connecting the yoke and pole.*

272. *Πίζη ἔτι πρῶτη, at the further end. κρίκον ἴστροι, the first was a ring, attached to the pole by means of the second, which was a kind of hook.*

316. *Μόρφον, black; περικνὸν also signifies black.*

354. *φραδῖος νόου ἔργα, something requiring circumspection.*

418. *Θηοῖο, from θηίομαι, poetic and Ionic for θιάομαι.*

419. *ἱερήϊς, fresh, literally, wet with dew.*

429. *ἄλυσον, a cup.*

451. *Λαχνήντ' ὄροφον, the shaggy roof. So called from the reed which was used to thatch houses with.*

464. ἀγαπαζέμεν, to show regard for.

486. Μνήσαι πατρὸς σοῖο. The speech of Priam is an admirable example of Homer's power of conceiving the sentiments and emotions inspired by the most melancholy situations. It is full of simple and pathetic feeling, which commends itself at once, as true to nature.

532. βούβρωστις, consuming care.

540. παναώριον, doomed to die prematurely.

577. καλήτορα, the caller, because he was employed in summoning assemblies.

589. λειχίων, the bier.

616. ἐβρώσαντο, danced, or sported.

648. ἐγκονίουσαι, serving diligently.

665. δαινῦτο, let the people feast, that is, partake of the funeral feast.

709. Ἀγχοῦ δέ. The approach of Priam, with the body of Hector, the grief and lamentations of the Trojans, their simultaneous rush to the gates, make up a picture of deep and solemn pathos.

720. Τρητοῖς. "The τρητὸν λίκος seems to have been a bed appropriated to the higher classes, which was raised on supporters, perforated for the purpose of supporting the beadstead." Trollope.

725. ἀπ' αἰῶνος, from life. This lament of Andromache may be compared to her pathetic address to Hector in the scene at the Scæan gate. It forms indeed a most beautiful and eloquent pendant to that.

753. ἀμιχθαλόισσαν, inaccessible.

762. Ἑκτορ, &c. The lament of Helen is exceedingly beautiful, both as an appropriate expression of her own natural feelings, and as a tribute to the virtues and gentleness of Hector. Some have gone so far as to call it the most exquisite passage in the Iliad.

The funeral rites of Hector are not materially different from those of Patroclus. The close of the poem is marked by the utmost simplicity; but it is a simplicity that accords with the elegant spirit of antiquity. The impression it leaves on the mind, is deep. We feel that we have been guided through scenes of infinite variety, beauty, pathos, solemnity, from the terrible onset, to the mournful ceremonies of the funeral pyre, by a poet who is perfectly familiar with every aspect of life, and every feeling of the heart; and when he takes his leave of us, it is with the simple consciousness that his song is over, and his task accomplished.

RETURN TO the circulation desk of any

University of California Library

or to the

NORTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY

Bldg. 400, Richmond Field Station

University of California

Richmond, CA 94804-4698

ALL BOOKS MAY BE RECALLED AFTER 7 DAYS

2-month loans may be renewed by calling

(510) 642-6753

**1-year loans may be recharged by bringing books
to NRLF**

**Renewals and recharges may be made 4 days
prior to due date**

DUE AS STAMPED BELOW

SEP 24 1996
